

Giới thiệu Chúng Ta Cung Đấu Đi

Một nữ diễn viên đang sống ở thế kỷ 21 đang chuẩn bị lên nhận giải thưởng không ngờ lại vô tình bị xuyên không vào gia đình có chức vị trong triều đình.

Vì muốn củng cố địa vị nên nàng phải vào cung làm phi tần mặc dầu nàng không muốn cuộc sống tranh giành quyền lực như vậy nhưng không còn cách nào khác.

Mời các bạn đón xem thử coi nàng sẽ sống như thế nào ở trong hậu cung thâm độc qua truyện Chúng Ta Cung Đấu Đi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cung Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Trở thành thứ nữ tìm đường chết

Edit: Lengkeng_Sophie

Beta: uchihasaki

“Tổ mẫu yên tâm, tôn nhi nhất định không phụ nhờ vả.” Nghê Lộ ngoan ngoãn quỳ gối, nhẹ nhàng phúc phúc thân mình đi ra. Sau tết Nguyên Tiêu trong nhà vội vàng thu xếp chuyện nàng tham gia tuyển tú, đến bây giờ là la hay là ngựa, cũng bị lôi lôi kéo kéo. Đúng vậy, hẳn không tốt chính là con la, hẳn tốt thì là con ngựa mà thôi. Thân thể này của nàng là tứ tiểu thư thứ xuất của Chu gia – Chu Anh, cũng là đá kê chân mà Chu gia chuẩn bị cho Thục phi Chu Dữu ở trong cung có thể tiến thêm một bước.

Nghê Lộ trở lại gian phòng của mình mới thở dài một hơi, xuyên qua được hai tháng, cuối cùng cũng chậm rãi thích ứng. Kiếp trước cô tuy rằng chưa diễn qua, nhưng xem phim xuyên không rất nhiều, vẫn cho là vô căn cứ, nhưng không nghĩ đến một ngày kia liền xảy ra trên người mình. Ngày đó là buổi lễ trao giải thưởng Kim Kê* rất long trọng, hội đồng giám khảo đã thông báo trước một tuần là cô đoạt giải nữ diễn viên chính suất sắc nhất, kết quả lúc cô đứng dưới ánh đèn huỳnh quang đi lên nhận giải thì bị đưa tới thế giới hớ cha không biết tên, mất quyền lực này.

Giải Kim Kê: (chữ Hán: 金鸡奖, Hán Việt: Kim Kê Tuồng) là giải thưởng lớn nhất của điện ảnh Trung Quốc. Hiệp hội Điện ảnh Trung Quốc bắt đầu trao giải Kim Kê cho những tác phẩm và cá nhân được coi là xuất sắc nhất trong năm của điện ảnh Trung Quốc từ năm 1981.

Thôi mặc kệ, không thành vương hầu, tướng quân, đích nữ thì cuối cùng cũng ôm được Trạng Nguyên lang tuần tú trở về, hai người khoái hoạt ngao du trên giang hồ nhưng lại nhảy ngay thành thứ nữ hộ bộ thị lang cao không tới, thấp không xong, không địa vị, không bổng lộc, còn không có nương che chở, trong nhà ra lệnh một tiếng liền đưa tiến cung tuyển tú. Cô vốn định cố ý biểu hiện ra chút ngốc nghếch để cuối cùng lạc tuyển (không bị tuyển) cho xong việc, kết quả mặt mũi Chu Dữu quá lớn, hoàng đế vừa thấy là em gái của Thục phi, không nói hai lời liền ban thưởng tui thơm giữ lại.

Cứ như vậy Chu Dữu vì để cho mình ở trong cung có thêm thế lực, không chút do dự đem thứ muội này của nàng đẩy vào hồ lửa. Nói là nói rất hay, vào cung hưởng vinh hoa phú quý, vậy tại sao không cho đích nữ Chu Từ đi hưởng phúc này mà trước ngày tuyển tú liền nhanh chóng chọn lấy người trong sạch đem nàng gả đi?

Nhưng giờ có nói cái gì đều cũng không thay đổi được nữa, cũng may cô đã có cách, đời trước làm diễn viên mười mấy năm, liên tục năm năm liền đoạt giải nữ diễn viên xuất sắc nhất, diễn xuất đã sớm đạt đến tuyệt đỉnh, chinh phục hơn mười triệu người xem, còn sợ ứng phó không được hậu cung cùng mấy trăm người Chu phủ kia sao?

“Tứ tiểu thư, ngài lại sưng sò.” Nha hoàn Bách Hợp vừa vào cửa liền nhìn thấy tiểu thư nhà mình đang ngẩn người, không khỏi có chút bận tâm: “Thân mình tiểu thư gần đây không thoải mái hay sao? Gần đây tiểu thư thường như vậy.”

Đây là một trong những nha hoàn bên người Chu Anh, từ nhỏ cùng nhau chơi đùa, tính cách cẩn thận, nha đầu mới mười bốn tuổi nên mọi việc làm đều chưa được tận thiện tận mỹ* nhất (hết sức tốt, hết sức đẹp).

“Không có gì, chỉ là mấy ngày nữa phải rời nhà tiến cung, trong lòng có chút không vui.” Nghê Lộ tự động nhập vai Chu Anh.

Nha hoàn Nguyệt Quý lập tức đi vào, chải búi tóc giống Bách Hợp, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy không vui: “Tứ tiểu thư, Nguyệt Quý cũng luyến tiếc ngài, Nguyệt Quý nghĩ muốn theo ngài cùng nhau tiến cung, cả đời hầu hạ ngài.”

Nghê Lộ có chút cảm khái, đối với nô tính của các nàng không thể lý giải, về phương diện khác lại bị các nàng trung thành tận tâm đối với Chu Anh mà cảm động.

“Nguyệt Quý, ta và bốn người các em đều là cùng nhau lớn lên, tình thâm ý dày, trong lòng cũng không đem các em xem như nha hoàn, cho nên ta ngày thường đối với bốn người các em cũng cực kỳ tín nhiệm. Tổ mẫu lúc này cũng hỏi qua ta chọn hai người vào cung, ta lựa chọn chính là Bách Hợp và Lục La.” Nghê Lộ nhanh chóng không chế ngữ điệu, chậm rãi mở miệng.

Nguyệt Quý là tiểu cô nương tình cảm, vừa nghe nàng nói như vậy hốc mắt liền đỏ, phù phù một tiếng quý gối trước mặt: “Tiểu thư ngài là ngài nô tỳ vâng về sao, nô tỳ nhất định cố gắng, càng dụng tâm hầu hạ ngài. Tiểu thư cầu ngài đừng không cần ta...”

Nghe Lộ chịu không nổi hành động hồ hởi liền quý, vội đem người đỡ lên: “Nguyệt Quý em hãy nghe ta nói, ta không có ghét bỏ các em, ta mang Bách Hợp cùng Lục La đi một là bởi vì các nàng so với em tuổi lớn hơn, kinh nghiệm trải qua cũng phong phú hơn so với em và Thủy Tiên. Trong cung không thể giống trong phủ chúng ta, cung quy nghiêm, chỉ cần hơi đi sai bước đều là tội lớn rồi đây, các em còn quá nhỏ, ta sợ đến lúc đó bảo hộ không được các em. Hơn nữa, tổ mẫu tuổi cũng cao, sau khi ta tiến cung, các em phải đi bên kia hầu hạ tổ mẫu, cũng có thể thay thế ta cố gắng hiếu kính lão nhân gia, có được không?”

Lời này nửa thật nửa giả, Nghe Lộ chọn Bách Hợp cùng Lục La quả thật có một phần nguyên nhân là các nàng lớn hơn vài tuổi, phần nhiều cũng bởi vì hai người cần thận thoả đáng, thông minh trầm tĩnh hơn. Nguyệt Quý nói rất nhiều, hoạt bát đường hoàng, đâu không được suy nghĩ, những điều này trong cung là tối kỵ. Mà Thủy Tiên, ngay cả tâm cũng không ở bên người nàng.

Nguyệt Quý đem nước mắt lau gạt gạt đầu: “Tiểu thư nói cái gì thì chính là cái đó, Nguyệt Quý nhất định cố gắng hầu hạ lão phu nhân, không để cho tiểu thư bận tâm. Bách Hợp tỷ, tỷ tiến cung phải dùng mười phần sức hầu hạ tiểu thư, nếu để cho muội biết tiểu thư trong cung sống không tốt, thời điểm tỷ xuất cung, xem muội tìm tỷ tính sổ!”

Lục La vừa vào cửa liền nhìn thấy quang cảnh này, lôi kéo Nguyệt Quý liền mỉm cười: “Được, tỷ với Bách Hợp tỷ đáp ứng muội, khẳng định ngay cả phần kia của muội cũng chu toàn hầu hạ, nhất định không cho người ta khi dễ tiểu thư chúng ta.”

Nghe Lộ nghe nghe liền mệt mỏi, Chu Anh này là điển hình thân kiều thịt quý, đi quanh phòng hai vòng liền chân nhuyển, huống chi sáng sớm hôm nay giờ mọ liền phải dậy nghe ma ma dạy quy củ, hiện giờ đã muốn hận không thể ngã đầu đi ngủ.

Bách Hợp là đại nha hoàn, ba người đều gọi nàng một tiếng Bách Hợp tỷ, lúc này thấy nàng có vẻ mệt mỏi, cũng đã kêu hai người im lặng: “Được rồi, tiểu thư cũng nên đi nghỉ ngơi, Nguyệt Quý đi chuẩn bị nước cho tiểu thư tắm rửa, Lục La đi đổi chăn nệm, gần đây mặc dù đã sang xuân, nhưng xuân ô thu đông lạnh, buổi tối vẫn còn có chút lạnh.”

Thời điểm nằm ở trên giường lại ngủ không được, trong đầu Nghe Lộ tràn đầy trí nhớ của Chu Anh, bởi vậy trong lòng cũng nổi lên một cỗ cảm xúc ề ảm, có thể có liên quan tới lão phu nhân vừa mới dặn dò. Chu Anh luận tư sắc tuyệt không hơn Thục phi Chu Dữu, chỉ vì là thứ xuất, không tôn quý bằng con vợ cả, cho nên mặc dù là tiến cung, cũng chỉ có thể để giúp đỡ Thục phi, thay nàng đem ân sủng của hoàng thượng lung lạc lại đây, không cho người bên ngoài thừa dịp Thục phi mang thai chiếm tiện nghi.

Cảm xúc này kỳ thật có một ít là của Nghe Lộ, sẽ phải tiến cung đi quyền rũ đại boss, phải cố sức quyền rũ boss này, quyền rũ tới tay vẫn phải chấp tay tặng cho Chu Dữu, cũng không phải nàng đối với hoàng đế chưa gặp mặt có bao nhiêu tình nghĩa, chính là loại cảm giác này thực đặc biệt ghen ghét, dù sao miếng bánh cũng chuẩn bị nhét vào miệng lại bị người khác cầm dao chạy tới cướp đi.

Ngày hôm sau ma ma mới sáng sớm kêu người gọi nàng dậy, ma ma này là sau khi điện tuyển, trong cung sai tới dạy quy củ trong cung cho các vị tiểu thư đã trúng cử, vị Vương ma ma này phải cho Chu Anh là do Chu Dữu chọn lựa lão ma ma ở trong cung đã lâu, kinh nghiệm dày dặn, kiến thức rộng rãi. Khuyết điểm duy nhất chính là quá mức nghiêm khắc. Buổi sáng ngày đầu tiên, Nghe Lộ tham ngủ, dậy muộn nửa canh giờ, liền bị trừng phạt dội một chén nước lạnh ở trên đầu đứng im hai canh giờ. Trong lúc bốn chén nước lạnh đều bị đổ, trong đó có chén dọc theo cổ chảy vào trong y phục, bị đông lạnh đến nỗi nàng mở miệng không nói mới cho nàng trở về phòng thay đồ.

Cuối cùng sốt cao cả ngày, Nguyệt Quý ở bên cạnh đau lòng mà khóc, nhưng trưởng bối trong nhà không một người nào cho rằng Vương ma ma quá nghiêm khắc... Tại thời điểm đó, Nghe Lộ mới nhận thức mình bạch, nàng ở Chu phủ này thật sự chỉ là một con cờ, đồng thời cũng biết cuộc sống trong cung sẽ cần thận cỡ nào.

Hôm nay là ngày dạy cuối cùng của Vương ma ma, chủ yếu là cho nàng ôn tập nội dung lúc trước một chút cho thành thục rồi nói một chút tình hình trong cung hiện giờ. Đường kim hoàng đế tên Khuyết Tĩnh Hàn, niên hiệu là Gia Nguyên, đã đăng cơ ba năm, luôn luôn chăm lo việc nước, sớm đã cùng có triều cương, triều thần tin phục, cũng được lòng dân chúng khen ngợi. Rồi sau đó trong nội cung chỉ có mười bốn vị chủ tử, trừ bỏ hoàng thái hậu, còn lại đều là lão nhân trong phủ hầu hạ trước khi Thánh Thượng còn chưa đăng cơ. Nhị tỷ Chu Dữu của Chu Anh bốn năm trước gả cho hoàng đế, khi đó Khuyết Tĩnh Hàn vẫn còn là thái tử, nhị tỷ hiện giờ đã thành nhất phẩm Thục phi nương nương.

Nghe Lộ nghe Vương ma ma giới thiệu một đám, trong lòng cũng yên lặng ghi nhớ, đại khái duyên cớ là kiếp trước phải nhớ rõ nhiều lời thoại, cho nên này đó đối với nàng mà nói thật không tính là khiêu chiến. Chỉ khổ cho Lục La cùng Bách Hợp bên cạnh, một bộ dáng hận không thể lấy ra giấy bút ghi chép lại.

“Thục phi nương nương rất là nhớ thương tiểu thư, thác lão nô tiện thể nhắn tiểu thư: có nương nương, tiểu thư không cần quá mức lo lắng.” Sau khi Vương ma ma lưu lại một lời nhắn cuối cùng thì trở về cung.

Nghe Lộ sớm đã biết Chu Anh trước đây gặp chuyện liền trốn, yếu đuối dễ bắt nạt, như vậy những lời này của Thục phi nương nương, đã sợ nàng nhất thời nao núng làm ra chuyện mất thể diện, nên để cho nàng thanh thần ổn định tiến cung làm phụ tá đắc lực cho nàng ta sao? Dù sao biểu hiện của Chu Anh ở điện tuyển thật sự là có lệ, cho nên Thục phi nương nương mới có bản khoán này.

ooo

Ngày vào cung chính thức là mười lăm tháng ba, thời điểm trước một ngày, Chu phủ phá lệ vì thứ nữ không được coi trọng này làm gia yến. Gia yến phô trương cũng không có bao nhiêu, mời bà con bạn bè, kém xa không bằng một phần mười khi đích nữ Chu Nam, đại tỷ Chu Anh xuất giá.

Nếu nói oán, chỉ có thể oán Chu Anh mệnh không tốt. Thế giới cổ đại này thập phần chú trọng đích thứ, đại tỷ Chu Nam, nhị tỷ Chu Dữu, cùng với tam tỷ Chu Tử đều là con vợ cả đại phu nhân, chỉ có thứ xuất Chu Anh là con của một tiểu thiếp, hơn nữa vì có thể bảo toàn tính mạng của nàng, nương còn khó sanh mà chết, cho nên mười lăm năm nay nàng chân chân chính chính phụ thân không đau, tổ mẫu không thương.

Bất quá khó có khi mời cậu ruột Chu Anh tới đây, một nhà ngoại tổ mẫu làm kinh doanh mà sống, sĩ nông công thương lấy thương vì mặt (thương thấp kém), cho nên địa vị xã hội không cao, nhưng cũng may vô luận người ở thời đại nào có tiền bạc sẽ không ăn khổ. Người cậu này này tướng mạo khó gần, kỳ thật rất đau lòng cháu gái ngoại Chu Anh duy nhất này. Trong trí nhớ Chu Anh, sinh thân hàng năm cậu sẽ đem vài thứ mới mẻ ở các nơi tặng cho nàng, có đôi khi là đồ thú vị, có đôi khi là đồ rất tốt. Giữa tiệc rượu mượn cơ đi ra, sau liền sai nô tài bên người thỉnh nàng đi lại đây một chút.

Thời điểm Nghê Lộ nhìn thấy cậu nhà mình liền cúi đầu, xem như thay Chu Anh cảm kích một phen.

“Anh Anh, cậu vô năng, thật sự là ủy khuất con.” Dứt lời giọng nói đều có chút nghẹn ngào: “Mẫu thân con qua đời sớm, mấy năm nay con một người tại đây nhà cao cửa rộng, tất nhiên bị khi dễ không ít, hiện giờ còn sắp bị đưa vào trong cung tranh thủ tình cảm cho đích nữ, thật sự là làm khó con. Cậu hối hận vạn phần, lúc trước không nên đáp ứng cửa hôn sự này của phụ mẫu con.”

Nghê Lộ nhanh tay nâng cậu ruột: “Cậu đừng lo lắng cho con, vào cửa cung con sẽ cẩn thận mọi chuyện, cũng sẽ chiếu cố chính mình, sống ở nơi nào mà chẳng giống nhau, cũng không thay đổi gì nhiều.”

“Bé ngoan, chưa đến nửa năm không gặp, cậu thấy con đã trưởng thành, nhưng trong cung thị phi nhiều lắm, cậu thật sự rất lo lắng.” Nói xong từ trong tay áo lấy ra một cái hộp đưa cho nàng: “Ở điểm khác cậu không giúp được gì nhiều cho con nhưng phần tình này xem như cậu chuẩn bị cho con chút đồ cưới, trong cung không thể so với bên ngoài, không có tiền tài dùng để khơi thông quan hệ sẽ khó lòng xoay sở, con hãy cầm lấy để bên thân trừ tính.”

Hộp có chút nặng, giống như lòng của nàng.

Nghê Lộ cảm tạ, giấu lệ ý trong mắt, đem hộp lặng lẽ công đạo cho Bách Hợp mang về, liền đường như không có việc gì trở về ghế ngồi.

♣♣♣

Sau khi yến hội tan, nàng bị kêu vào phòng tổ mẫu, phụ thân cùng chủ mẫu đương gia đều có mặt. Sau khi Nghê Lộ lần lượt hành lễ xong, tổ mẫu kéo đến bên người.

“Thân mình Tử nhi từ nhỏ đã yếu ớt, tính tình cũng im lặng mềm mại, cũng không cùng người tranh chấp, nhất định có thể giúp Dữu nhi một tay.” Đại phu nhân nói, bà ta kỳ thật cho tới bây giờ cũng không khắt khe thứ nữ này, nhưng cũng không quá quan tâm, coi như trong phủ nuôi một người rảnh rỗi mà thôi.

Chu Thiên Bảo đánh giá nữ nhi, cảm thấy nàng mấy tháng gần đây giống như trưởng thành rất nhiều, so với lúc trước yếu đuối, thuận theo càng thêm vài phần trầm ổn: “Anh Anh, phụ thân nhiều... năm nay vẫn sơ sót con, nhưng trong lòng thật ra vẫn nhớ tới, nhưng ngày thường bận quá. Lần này tiến cung mặc dù khi bắt đầu phân vị chưa cao, ngày sau nhất định có thể được Thực phi nương nương dẫn dắt tấn phong, đến lúc đó cần phải giúp đỡ Thực phi nương nương, làm cho dòng tộc Chu thị chúng ta vinh quang thịnh vượng.”

Tổ mẫu đánh gãy lời hai người, lời kéo tay nàng nói: “Giúp đỡ nhị tỷ tất nhiên trọng yếu, nhưng chính mình cũng phải cẩn thận, trong cung nhiều quy củ, hơi có sai lầm đều là vạn kiếp bất phục. Ở trong lòng tổ mẫu, con cùng nhị tỷ tỷ con đều trọng yếu giống nhau, ta đã gởi thư cho nàng, hai người các con cần phải tương thân tương ái, họa phúc cùng hưởng a.”

Nghê Lộ nhu thuận gật gật đầu: “Anh Anh sẽ khắc trong tâm khảm.”

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đắm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2: Tiến cung

Edit: Lengkeng_Sophie

Beta: uchihasaki

Ngày tiến cung là một ngày đầu xuân rất ấm áp, trong viện cây anh đào vừa nở, sáng sớm Nghê Lộ liền tỉnh dậy tắm rửa thay y phục, trang điểm, bị ép buộc từ giờ dần tới giờ mẹo* mới xong. Nàng ở trên điện tuyển biểu hiện cũng không xuất chúng, tất cả đều là dựa vào mặt mũi Thực phi nương nương, mở được bát phẩm thường tại, cho nên lựa chọn trên phục sức có nhiều kiêng dè, không thể mặc năm màu sắc: đỏ, vàng, lam, lục, tím, vật phẩm trang sức không thể đeo màu sắc bảo thạch. Chuyện này tạm thời không cần nàng quan tâm, đại phu nhân đã an bài thỏa đáng hết thảy, cung trang màu hồng nhạt phối hợp trăm ngàn voi rất ôn nhuận, vừa không thấy quá nổi bật, cũng không thất sắc. Nàng nhìn Chu Anh trong gương đồng, vẫn cảm thấy có chút xa lạ như trước. Dù sao từ nay về sau, nàng chính là Chu Anh.

*giờ dần: 3-5h

giờ mọ: 5-7h

Nguyệt Quý vẫn không xuất hiện, cho đến khi nàng lên kiệu mới mang theo cặp mắt sung vù chạy theo cổ kiệu một đoạn đường thật dài, Nghe Lộ nhìn thấy cũng mềm lòng.

Phi tần vào cung tự nhiên là đi thiên môn, khi cổ kiệu Chu Anh đến thiên môn vừa lúc gặp được một cổ kiệu khác, hai cổ kiệu căn bản không thể đồng thời đi qua, lại không ai nhường ai, nhất thời giằng co.

Bên trong kiệu bên kia truyền đến giọng nói hơi ương ngạnh nũng nịu: "Buồn cười, người là người nhà ai, sao dúi mũi như vậy, dám cản đường bốn tiểu thư!"

Nghe Lộ vén màn lên nhìn thoáng qua phẩm vị trước cổ kiệu đối phương, phẩm chất tua cò, đều là thường tại, liền thần nhiên phản phó kiệu phu: "Thối lui sang một bên, để cho nàng qua trước đi."

Khuyết Tĩnh Hàn không phải hoàng đế hoang dâm, tần phi hậu cung không có ba nghìn xinh đẹp, lần này là lần đầu tiên tuyển tú mở rộng hậu cung cũng chỉ trúng tuyển tám vị. Trừ bỏ con gái Lại bộ thượng thư Tô Tĩnh Bạch là ngoại lệ thăng chính lục phẩm quý nhân, bảy người còn lại phẩm vị cũng không cao, các nàng đều là thường tại, chỉ có một vị, là cháu gái của viện phán thái y viện Trương Nhược Huyền. Nàng không cần phải giành vào thiên môn trước mà gây thù với cháu gái viện phán, đến lúc đó nếu đối phương trả thù hạ độc nàng, nàng liền bị giết chết thần không biết quỷ không hay. Thái y viện nếu muốn trả thù cho cháu gái, nàng bắt quả chí là thứ nữ hộ bộ thị lang, thật đúng là đắc tội không nổi.

Bất đồng cấp độ và phẩm vị, canh giờ vào cung cũng không giống nhau, Nghe Lộ không dám trì hoãn lâu, thấy cổ kiệu phía trước đi một đoạn liền phản phó tiếp tục. Cổ kiệu một đường vững vàng đi tới, Chu Anh vén màn kiệu lên liền nhìn thấy thành cung nghiêm trang chỉnh tề, thẳng tắp kéo dài đến cuối tầm mắt, phía chân trời ngày xuân còn có một đàn chim bồ câu lông màu xám bay qua, rất uy nghiêm lạnh lùng. Rất giống khi nàng đi qua thăm dò lên đài lĩnh giải thưởng, khác nhau ở chỗ: một đường là đi tới sân khấu chiến thắng, một đường là đi tới nơi lốc xoáy hung hiểm không biết sinh tử.

Ấn quy củ mà nói tần phi mới vào cung phẩm vị thấp đều là vào ở thiên điện các cung, nhưng thiên điện ở Dục Khôn cung của Thục phi Chu Dữu đã bị hoàng hậu an trí Trương Nhược Huyền Trương thường tại, Thục phi vốn muốn thu nạp muội muội đến trong cung của mình, nể bằng tử quý, đòi cái ấn huệ cho Chu Anh, ngoại lệ để cho muội muội ở tại Lan Tâm đường cách không xa Dục Khôn cung.

Một đường xóc nảy làm cho thân mình quý giá này của Chu Anh thật là có chút gánh không được, nhìn thấy trước cửa Lan Tâm đường nha hoàn thái giám kiểm soát chờ nàng đến, lúc này Chu Anh mới ý thức được, trong Lan Tâm đường, nàng là chủ nhân duy nhất, mới nhậm chức cũng cần lập uy phong.

Phi tần mới vào cung tới giờ mùi phải đi thỉnh an trong cung hoàng hậu nương nương, nàng cũng không có thể trì hoãn lâu, chỉ muốn nhận thức nô tài, nghe bọn họ ngăn gợn giới thiệu một phen.

"Tiểu chủ, nô tỳ Lan Tương, là đại cung nữ của Lan Tâm đường, trước kia ở Dục Khôn cung là nha hoàn thân cận của Thục phi nương nương." Đại cung nữ cầm đầu mở miệng đầu tiên. Thoạt nhìn là cô nương hơn mười tuổi, so với các nha hoàn khác hơn ở điểm thành thực thông minh, là người của Chu Dữu? Chu Anh nhìn nàng một cái, tạm thời vẫn tin cậy. Chu Dữu trăm phương nghìn kế để cho nàng tiến cung chắc chắn sẽ không hại nàng, trừ phi là trong bụng mang thai.

"Đây là cung nữ Lan Đình, Lan Khê, Lan Thanh, đều là nha đầu phù nội vụ đưa tới, Lan Đình trước kia ở ngự thiện phòng, Lan Khê ở hoán y cục, Lan Thanh trước kia hầu hạ Anh quý nhân."

Trong lòng Chu Anh có chút ưu thương, tên cung nữ so với chủ tử vẫn nhẽ gấp trăm lần như vậy thật sự được chứ?

Tiếp theo là công công chương sự giới thiệu: "Hồi tiểu chủ, nô tài là công công chương sự Lan Tâm đường tên An Thanh Bình, trước kia túc trực ở trong cung thái phi, ba người này theo thứ tự là Tiểu Hi Tử, Tiểu Thạch Tử cùng Tiểu Hồ Tử, đều là nô tài phù nội vụ."

Tiêu chuẩn phẩm vị thường tại là bốn cung nữ bốn thái giám, mọi người xếp hàng chỉnh tề. Chu Anh cũng không có nói thêm cái gì, trong những người này tất nhiên có chủ tử đằng sau, nàng biết mình đã vào cung cũng phải bắt đầu cảnh giác, không hoàn toàn tin tưởng bất cứ người nào.

"Ta cũng không thập phần để ý các người lúc trước ở nơi nào, nhưng về sau ở Lan Tâm đường của ta một ngày liền phải tuân thủ quy củ Lan Tâm đường. Ở trong Lan Tâm đường, trọng yếu nhất chính là trung tâm, nếu có ai muốn leo càn cao, chỉ cần nói, ta sẽ thả người, nhưng là nếu nổi lên dị tâm hại người, ta sẽ không khinh xuất tha thứ." Chu Anh nhìn một đám cái ót quý gối trước mặt, cảm thấy không sai biệt lắm, ý bảo Bách Hợp cùng Lục La đem người đỡ lên: "Đương nhiên, có phạt tự nhiên có thưởng, nô tài trung tâm với ta thì sẽ nhìn ở trong mắt, ngày sau có ưu đãi. Bách Hợp, ta tiến vào nhìn thấy Lan Tâm đường này quản lý không tồi, ban thưởng."

"Tạ ơn tiểu chủ, chúng nô tài (nô tỳ) nhất định trung tâm vì chủ, tuyệt không dị tâm." Tám giọng nói đều nhịp, Chu Anh cảm thấy như là học sinh tiểu học đang đọc bài: "Được rồi, nên đi thỉnh an hoàng hậu nương nương, Lan Tương và Lục La hầu hạ ta thay y phục đi."

Sau điện tuyển, tiểu chủ sớm đã có ma ma đo đạc người, trước khi vào cung đã làm xong cung trang ấn theo phẩm vị, cũng không cần làm lại một lần nữa, nhưng cũng có thân gia chuẩn bị cho chính mình. Tuy Chu Anh phẩm vị thấp, rất nhiều màu sắc kiêng kỵ, ấn theo quy củ là không thể mặc, cho nên những thứ không thể mặc rất nhiều, cung trang theo quy củ là màu xanh da trời, mếp váy thêu hải đường. Người phụ nữ trong hậu cung không có chỗ nào mà không phải là hoạ nhậm kim tinh, màu sắc này làm cho người ta nhìn thấy thoải mái, cũng không hiển lộ rõ ràng mũi nhọn, không hơn không kém.

Cuối cùng Lục La lưu lại, Bách Hợp và Lan Tương bồi nàng đi vấn an.

Hoàng hậu ở Cảnh Nhân cung phía đông lục cung, Lan Tâm đường ở tây lục cung, cho nên Lan Tương nhắc nhở nàng nên xuất phát. Trong lòng Chu Anh ai oán, may mắn chỉ là bất phẩm thường tại không cần ngày ngày thỉnh an, bằng không thật đúng là một chết nàng.

Tám vị tiểu chủ cùng nhau tiến cung thì bảy vị cùng tới không xê xích bao nhiêu thời gian, đang vào Cảnh Nhân cung, ần theo thứ tự phân vị dập đầu đại lễ thỉnh an hoàng hậu, mẫu nghi thiên hạ.

Đương kim hoàng hậu Khương Khanh Khanh là thê tử kết tóc của hoàng đế, hai người tương kính như tân nhiều năm, cảm tình vẫn rất tốt. Chu Anh nghe giọng nói nàng kêu bình thân từ ái cũng không giảm uy nghiêm, xem ra là hoàng hậu rất hiểu biết.

Lúc sau đứng dậy, phúc thân khom người hành lễ với các phi tần khác. Hiện giờ đang ngồi đều là phi tần theo Hoàng Thượng đã nhiều năm, dung mạo mỗi người mỗi vẻ, dáng vẻ đều là sáng trong như trăng như sao.

Hoàng hậu thông cảm các nàng vừa mới tiến cung, kêu người dọn chỗ ngồi.

“Thực phi và Lục chiêu nghi trong người mang long duệ hành động bất tiện, cho nên cũng không đến. Hôm nay các người được tuyển vào trong cung hầu hạ Hoàng Thượng, liền đều là tỷ muội, lấy Thực phi cùng Lục chiêu nghi làm tấm gương, tận tâm hầu hạ, sớm ngày khai chi tán diệp cho Hoàng gia.” Hoàng hậu nương nương lên tiếng, mọi người lại đứng dậy dạ vâng.

“Tần thiếp ghi nhớ hoàng hậu nương nương dạy bảo.”

“Đi, bốn cung nhớ rõ lần này tuyển tú có tám vị trúng tuyển, như thế nào đếm tới đếm lui chỉ có bảy vị, chớ không phải là bốn cung gần đây chếp kinh cầu phúc cho thái hậu nên mắt có chút mờ?” Ngồi ở phía bên trái là Trương quý phi nở miệng, một thân cung trang màu tím, dùng tơ vàng thêu cảnh mẫu đơn lại thêm nổi bật, đẹp đẽ, quý giá vô cùng.

Vừa mới dứt lời một vị tiểu chủ liền vội vàng hấp tấp đi vào, tiến vào điện liền phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất thỉnh tội: “Hoàng hậu nương nương, tần thiếp không phải là cố ý đến chậm, kính xin nương nương thứ tội.”

Kiều ngạo như vậy, Chu Anh có lẽ biết tới là ai rồi, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

“Hôm nay là lần đầu tiên vào cung thỉnh an, nên chú ý quy củ, hiện giờ đều là người của hoàng gia, đừng đánh mất quy củ.” Giọng nói hoàng hậu tuy dày rộng bao dung, nhưng vẫn uy nghiêm như trước.

Nàng vội lễ phép, quy củ vẫn an: “Tần thiếp thường tại Trương Nhượng Huyền, thỉnh an hoàng hậu nương nương, nguyện chúc hoàng hậu nương nương hồng phúc tề thiên, thiên tuế kim an.”

Lại hướng chư vị phi tần hành lễ, biểu hiện trên mặt vẫn đều là ủy ủy khuất khuất. Hoàng hậu lúc này mới lên tiếng: “Trương thường tại, lúc này đã xảy ra chuyện gì?”

“Hoàng hậu nương nương, tần thiếp vốn đã sớm xuất phát nhưng trên đường gặp gỡ Thực phi nương nương, tần thiếp nhất thời hồ đồ, không nhận ra nương nương, chộc giận nương nương, bị phạt quỳ một canh giờ. Nên mới đến thỉnh an trễ, kính xin hoàng hậu nương nương tha lỗi.”

Chu Anh nghe ra chút ý vị, tỷ tỷ tiện nghi kia của nàng mặc dù là người tính tình kiêu ngạo, nhưng không đạo lý, vô duyên vô cớ níu lấy một tiểu thường tại vừa tiến cung không buông a, chẳng lẽ là chuyện trước cửa cung Trương Nhượng Huyền cùng nàng tranh giành đã bay đến trong lòng tai Thực phi nương nương?

Nàng cảm thấy có trận hàn ý không hiểu, Thực phi nương nương thần thông quảng đại này, là ở đây tìm thêm cừu hận cho nàng sao?

“Thực phi mang thai tâm tình khó tránh khỏi có chút khó chịu, nhưng Trương thường tại người cũng nên ghi nhớ, trong cung bất đồng ở ngoài, phải quy củ.” Hoàng hậu thân nhiên nói hai câu: “Được rồi, các người hôm nay cũng mệt mỏi, sớm về nghỉ ngơi đi.”

Mọi người dựa theo phân cấp, phẩm vị một lần nữa nối đuôi nhau mà ra.

Ra tới Cảnh Nhân cung, các vị chủ tử có liễn xe thì lên liễn xe, ngồi kiệu thì lên kiệu, phát tán bốn phương tám hướng. Chu Anh nhìn cảnh xuân xinh đẹp này, được Bách Hợp đỡ, thoải mái nhàn nhã thưởng thức cảnh trí bên đường.

Thuận tiện ở trong lòng nhanh chóng phân tích tình thế trong cung này, trong phim cung đấu, hoàng hậu bình thường đều là đại boss giấu mặt sâu nhất, nàng tự nhiên không có cách nào khác nhìn ra manh mối, chỉ biết không dám khinh thường. Trương quý phi tùy ý cùng với phục sức của nàng đều biểu hiện ra là phi tử thịnh sùng, tuy rằng còn không biết nàng là dựa vào cái gì có thể được ân sủng lâu dài như vậy, thịnh không suy, nhưng có một điểm là nàng không thể tưu vào, Thực phi cũng không thể tưu vào. Quan trọng nhất hoàng hậu và Trương quý phi tất nhiên không hợp. Phụng bảo của hoàng hậu là hoa văn mẫu đơn, nàng lại thêu đóa hoa lớn trên cảnh mẫu đơn đường hoàng đến cực điểm, tuy nói không hợp quy củ nhưng trong lòng ả ả nổi lên tâm lý khiêu chiến.

Trước khi vào cung Chu Anh đã suy nghĩ cặn kẽ, nếu Chu Dữu phải lợi dụng nàng, thì ít nhất lúc đầu nàng phải làm người nhu thuận, nhưng trong lòng lại không thể yếu đuối. Ngồi ghế coi hồ đấu là không có khả năng, Thực phi nương nương sẽ không vui. Nếu Thực phi cố ý làm cho nàng trở thành chim đầu đàn, không có kỳ ít nhiều tình cảm tỷ muội, nàng hiện tại nên trù tính, xuất hiện lúc đầu như thế nào, lúc sau né tránh viên đạn bốn phương tám hướng.

“Tiểu chủ, phía trước hình như là hoàng thượng.” Lan Tương lên tiếng nhắc nhở: “Lần này nếu gặp gỡ thành công, tiểu chủ sẽ được ân sủng trước các tiểu

chủ khác.”

Thị lực Chu Anh vô cùng tốt, nhìn về phía đội ngũ càng đi càng gần, thấy không rõ long nhan thiên tử đi đầu, nhưng khí thế hoàng đế kia mệnh mông cuộn cuộn, sớm đã truyền tới.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Thục phi

Edit: Lengkeng_Sophie

Thân mình Chu Anh không tự chủ được run lên một cái, trong lòng quyết định thật nhanh, giọng nói lại mang theo một tia run rẩy, hướng đường rẽ bên cạnh đi đến: “Đi thôi, hôm nay ta mới vừa vào cung, đã gây chuyện, không nên diện thánh.”

Quay về Lan Tâm đường, lúc sau Hoàng Thượng hoàng hậu ban thưởng theo phân vị, tất nhiên là phi thường hoa lệ. Cung nhân các cung tặng lễ lại nổi đuôi nhau mà vào, Chu Anh kêu Bách Hợp nhất nhất ghi chép thu vào kho phòng. Tối cuối cùng là đại thái giám Dực Khôn cung, vừa vào cửa liền dập đầu: “Nô tài Dực Khôn cung Chu Dạ, thỉnh an Chu Thường tại, Thường tại vạn phúc.”

Nàng cho Lan Tương tiến lên đem người nâng dậy: “Công công mau đứng lên.”

Chu Dạ là lão nhân trong cung, hầu hạ Thục phi được một thời gian, hiện giờ đã có thể phỏng đoán ba phần ý tứ chủ tử, tự nhiên không dám chậm trễ đối vị tiểu chủ mới tiến cung này: “Tạ ơn Thường tại, Thục phi nương nương sai nô tài nói với Thường tại, thỉnh Thường tại sáng mai giờ Tỵ (9-11h) đi Dực Khôn cung một chuyến.”

“Đã biết, làm phiền công công.” Bách Hợp tiến lên rút chút bạc vào tay hắt, “Công công ngày bình thường vì chuyện trong cung tỷ tỷ làm lụng vất vả, chút bạc này thỉnh công công uống chút trà đi.”

Chu Dạ phúc thân nói lời cảm tạ, mới rời đi.

Chu Anh đã có chút mệt mỏi, còn không thể ngủ được, bởi vì hôm nay tiểu chủ mới tiến cung có thể thị tẩm, bài tử trong truyền thuyết đã chế tác xong, mỗi người có bài tử đều có thể tính, không riêng gì nàng, chỉ sợ tất cả mọi người đang kinh tâm chờ được gọi.

Rốt cục đến giờ hội (23-1h), Chu Anh nhận được tin tức, lật bài tử hôm nay chính là Trương quý phi.

Nàng nhẹ nhàng thở ra thật dài, Bách Hợp tiến lên trải giường chiếu cho nàng: “Chủ tử đêm nay thay đổi địa phương khẳng định ngủ có chút không an ổn, muốn hay không đốt chút hương an thần?”

Chu Anh lắc đầu: “Không cần, ngày mai phải đi thỉnh an Thục phi nương nương, ngủ sớm đi.”

Thời điểm trong phòng chỉ còn lại có Bách Hợp cùng Lục La nàng mới mở miệng: “Hai người các người là nha hoàn của hồi môn hầu hạ bên người ta, mấy chuyện khác đều giao cho bọn họ là được rồi, người trong Lan Tâm đường này mặc dù không nhiều lắm, nhưng sợ là liên lụy cùng nơi khác, các người chú ý cẩn thận.”

Lục La gật đầu: “Chủ tử yên tâm, ta cùng Bách Hợp tự nhiên lưu ý.”

Thời điểm nằm ở trên giường Chu Anh nhìn chằm chằm hoa văn phiền phức trên đỉnh màn trướng lẳng la mới tính thật sự trầm tĩnh lại, nghĩ lại một chút mình là thật sự mệnh khổ, một đời trước ở trong vòng giải trí cũng là người lừa ta gạt, đấu trí so dũng khí, cả đời này lại phải ở trong hậu cung của tra nam người chết ta sống. Bất quá, có thể còn sống cũng đã là vạn hạnh, nàng chỉ có thể việc gì tới thì tới thôi.

Bốn sự khác nàng không có, tâm tính lấy việc thuận theo tự nhiên luôn có.

☺ ☺ ☺

“Tiểu chủ, nô tỳ mới vừa nghe Tiểu Thạch Tử nói, Trữ Tú cung Trương quý phi đêm qua bị chán ra có thai hơn hai tháng.” Lục La vừa chải đầu cho nàng vừa hội báo tin tức mới nhất.

Chu Anh nhìn người trong gương đồng, khóe miệng có nụ cười thần nhiên, khẽ gật đầu: “Đã biết, đây là đại hỷ sự, chuyện tùy lễ giao cho Bách Hợp đi làm đi.”

“Vâng, tiểu chủ.” Bách Hợp phúc phúc thân mình liền đi ra ngoài.

“Lục La cùng Lan Tương theo ta đi Dực Khôn cung thỉnh an.” Nàng nhìn trâm hoa sen dát vàng thật dày, lắc lắc đầu, “Đổi trâm mộc lan kia đi.”

“Nô tì tuân mệnh.” Lục La có chút nhảy nhót, “Tiểu chủ định đem cây trầm này lưu đến khi gặp hoàng thượng mới mang có phải hay không? Nô tỳ cảm thấy Hoàng Thượng thấy ngài khẳng định ngay cả ánh mắt đều không chuyển.”

Chu Anh ngoéo... một cái, lười biện giải: “Ồ trong cung của ta nói những lời vô vị này không quan trọng, đi ra ngoài phải biết trông nom cái miệng lạnh lợi!”

“Nô tỳ đã biết.” Lục La thè lưỡi, khiến Chu Anh bật cười.

Dực Khôn cung so với trong dự đoán của nàng còn hoa mỹ hơn, trong điện bố trí lại dị thường tinh mỹ, đồ vật gia công độc đáo, làm cho trong lòng nàng liên tục sợ hãi than. Mấy thứ này nếu có thể mang một hai vật phản xuyên, cả đời đều dư dả a.

Thục phi nương nương Chu Dữu mang thai ba tháng cũng chưa có thấy bụng, lại như trước được hai cung nữ đi lấy từ nội thất thật cẩn thận tiêu sái đi ra. Một thân cung trang tã khảm ứng đồ, trên đầu phối hợp trầm vàng tuyết san hô hồng bước đao động, hoa lệ lại không mất nhu yếu, trong tôn quý mang theo hứng thú, sớm không phải Nhị tỳ ngày ngó kiêu ngạo trong trí nhớ Chu Anh.

“Tần thiếp tham kiến Thục phi nương nương, nguyên Thục phi nương nương thiên tuế kim an.” Chu Anh trong lòng kháng cự, nhưng một cái quý lạy đại lễ này muốn bỏ cũng không xong.

“Mau đứng lên cho bản cung nhìn xem.” Nàng nâng Chu Anh dậy, nhìn từ trên xuống dưới, “Làm sao mặc tổ như vậy, Nguyệt Viên, đi đem cây trầm thủ trạc cùng vài vốc Hoàng Thượng thưởng hai ngày trước đều tặng cho Lan Tâm đường.”

Vừa nói vừa lôi kéo tay nàng tới sập* ngồi xuống: “Cuối cùng cũng thấy người đến đây, Bản cung mấy năm nay trong cung, lại không có lúc nào là không nhớ thương người trong nhà, lão phu nhân cùng phụ thân, mẫu thân thân mình đều tốt chứ?”

Tĩnh tĩnh Chu Anh trước kia sẽ không thích nói chuyện, cho nên nàng cũng chỉ đơn giản trả lời: “Nương nương yên tâm, thời điểm ta tiến cung, trong nhà mọi chuyện đều tốt.”

Như thế nhàn thoại việc nhà nửa canh giờ, Chu Anh cảm thấy được Chu Dữu thật không tuyệt tình như trong tưởng tượng, tuy nói hậu phi sùng nhục cùng mẫu gia có liên hệ thiên ti vạn lữ*, nhưng sự quan tâm trường bối trong lời nói của nàng, đều không giả.

*千丝万缕= thiên ti vạn lữ = 1/rất nhiều, đếm không xuể. 2/mô tả tình cảm hoặc mối quan hệ phức tạp,

“Người vừa mới tiến cung phân vị thấp chút không cần lo lắng, người là thân muội muội của bản cung, bản cung tất nhiên sẽ vì người trừ tính. Hướng hồ trong cung này vì tranh thủ tình cảm, việc lục đục với nhau thật sự nhiều lắm, nếu hai tỷ muội chúng ta có thể đồng tâm hiệp lực, tất nhiên sẽ không bị người khác khi nhục.”

Chu Anh chưa bao giờ cảm thấy cả đám tranh thủ tình cảm có cái gì ưu thế, cũng không phải đánh nhau, người đông thể mạnh có thể thắng sao?

Bất quá nàng vẫn nhu thuận gật gật đầu, rất là dịu ngoan. Kỳ thật bộ dáng Chu Anh lớn lên rất đòi hi, mắt hạnh chớp hai cái liền ngập nước, mày liễu môi anh đào, mũi tinh xảo, đặt hiện đại chính là người mẫu trong poster quảng cáo của bệnh viện chỉnh hình. Hết sức che dấu tính cách chân thật của mình, liền giống như con thỏ nhỏ, có thể làm cho người khác dễ dàng vấp vào trong lòng bàn tay.

Chu Dữu đối muội muội này rất hài lòng, một quân cờ dịu ngoan dễ dàng khống chế, diện mạo mềm nhẹ uyển diệu, nhất định có thể làm cho nàng nâng cao một bước.

☺ ☺ ☺

“Nương nương tính toán nâng đỡ Chu Thường tại thật ư, ngài còn nhớ rõ vết xe đổ tỷ muội Lục Chiêu Nghi sao?” Đại cung nữ Hi Hoa một bên nhắc nhở chủ tử của mình.

Chu Dữu ôn nhu vuốt ve bụng của mình, tươi cười có chút đậm: “Đó là tỷ tỷ Lục Chiêu Nghi quá ngu ngốc, đòi tăng đá đập chân của mình, ta cũng không ngu như vậy, ta đều có đúng mực. Nhưng thật ra Trương thường tại ở thiên điện kia, thay ta dấn mặt chút.”

Chu Anh mới vừa trở lại Lan Tâm đường, Dực Khôn cung đã mang mấy món đồ thưởng gì đó đi qua, Bách Hợp ghi chép đầu vào đấy, Lục La ở một bên rất là cao hứng: “Thục phi nương nương đối xử với tiểu chủ thật tốt, rốt cuộc vẫn là thân muội muội.”

Chu Anh không để lại dấu vết nhìn thoáng qua Lan Tương đang hỗ trợ sửa sang lại, gật gật đầu: “Đúng vậy, tỷ tỷ là thật tâm đối đãi.”

Hầu hạ tắm rửa theo thường lệ là hai người Lục La Bách Hợp, bởi vì này thời điểm là ba người các nàng mật đàm.

“Bách Hợp, người cảm thấy cung nhân nào có khả nghi?” Chu Anh dựa vào thùng tắm, thả lỏng tinh thần.

“Tiểu chủ, tạm thời còn chưa nhìn ra khả nghi, ta sẽ tiếp tục lưu ý động tĩnh của bọn họ, tiểu chủ đừng lo lắng.”

“Ừ.” Tay Lục La mềm mại linh hoạt, tay nghề ấn xoa có thể nói nhất tuyệt, nàng thoải mái đến sắp ngủ gật. Kỳ thật cũng không còn bết bát như trong tưởng tượng, tuy rằng con đường phía trước cát hung chưa biết, nhưng tốt xấu nơi này không cần đi sớm về tối với tổ kịch, không cần chịu các loại bôi ản bôi rọu cho mấy người làm đạo diễn phim cùng với nhà tài trợ đáng khinh, không cần chịu mỗi ngày bị câu từ truy đuổi, ra đường đều phải võ trang

đầy đủ. Nói đi nói lại, coi như mỗi ngày ăn uống chùa, cùng chúng phi tần hậu cung chơi đùa trò chơi ai là sát thủ, ngẫu nhiên còn có thể miễn phí chơi trai bao hoàng đế, những ngày như vậy, thật đúng là một đời trước cầu còn không được.

Một đêm này, hoàng đế vì việc nước ưu phiền một đêm chưa ngủ, mà Chu Anh ngủ ngọt ngào nhất từ lúc xuyên qua tới giờ.

☺ ☺ ☺

Phi tần lục phẩm trở xuống không cần mỗi ngày thỉnh an, cho nên nàng mỗi ngày nhàn rỗi không có việc gì liền đi theo cung nhân trông hoa, xem sách, ăn vặt, tâm tính cũng càng ngày càng tốt, mắt thấy có xu thế mập lên.

Mất thấy nàng ăn xong một chén cơm một chén canh rồi vẫn còn chưa thỏa mãn, vuron lấy điểm tâm tinh xảo, Lục La rốt cục nhìn không được nhắc nhở: “Chủ tử, ngài cứ ăn hết sạch như vậy, quần áo mới vừa làm xong lại bị nhỏ.”

Chu Anh bất đắc dĩ thở dài, 17 tuổi đúng là thời điểm thi vào trường cao đẳng phải bỏ thân mình cùng trí lực, bằng không về sau như thế nào đi tranh thủ tình cảm a?!

“Chủ tử, Chu công công Dực Khôn cung đến đây.” Lan Tương tiến vào bẩm báo.

“Mau mời tiến vào.”

Trong cung lợi thế nơi chốn, chuyện ý thế hiếp người chỗ nào cũng có, công công chương sự trong cung được sủng ái đều so với phi tần thấp vị không được sủng còn kiêu ngạo hơn, bao nhiêu người đều nịnh bợ, cho nên lòng dạ cao, tỷ như vị Chu công công này.

Bất quá có kỳ năng là thân muội tử của Thục phi nương nương, lễ tiết còn không có lệ: “Thỉnh an tiểu chủ, tiểu chủ, Thục phi nương nương thỉnh ngài giờ thân đi Dực Khôn cung bồi nàng chơi cờ, Thục phi nương nương nói, thỉnh tiểu chủ rửa mặt chải đầu ăn mặc một phen, đừng lãng phí nương nương khổ tâm.”

“Ta đã biết, người chuyển cáo Thục phi nương nương, ta sẽ qua đúng giờ.” Chu Anh thản nhiên đáp lại, theo thường lệ thưởng một chút.

Nói đến nước này, nàng còn có cái gì không rõ.

“Lục La, cùng Bách Hợp hầu hạ ta rửa mặt chải đầu đi, chọn quần áo tươi sáng chút, đem tâm tịnh để liên bảo thạch lần trước Thục phi nương nương ban cho lấy ra đi. Ta coi hải đường trong viện nở không tới, đi hái một đóa, nhớ rõ, phải chưa nở hết nụ hoa mới tốt.” Nàng buông mắt phân phó

“Vâng, tiểu chủ.” Lục La cũng thông minh, việc chủ tử chịu sủng mà cao hứng

Biểu tình Chu Anh nhưng vẫn thản nhiên, không buồn không vui.

Lan Tương nghĩ nàng khẩn trương, vội trấn an nàng: “Tiểu chủ đừng lo lắng, Thục phi nương nương có tâm nhất định có thể được việc.”

Nàng có lo lắng chuyện này sao?

Bất quá cũng lười giải thích, Chu Anh tùy ý các nàng gây sức ép, hơn một canh giờ mới trang điểm xong.

“Tiểu chủ chúng ta vốn rất xinh đẹp, sau khi cài đóa hoa càng đẹp hơn so với hoa.” Lục La nói ngọt, chọc cho người một phòng quý xuống khen nàng.

Chu Anh không có cách nào khác, lần lượt thưởng chút bạc.

Thời điểm trước khi ra cửa, đóa hoa cài trên đầu đột nhiên rơi xuống, đi thật xa Lan Tương mới phát hiện: “Chủ tử, kệ bên này còn có hải đường, ta đi hái một đóa cho ngài.”

“Không cần, nếu rơi xuống, thì là thiên ý.” Chu Anh không cho là đúng, “Mau chút đi, đừng làm cho nương nương chờ sốt ruột.”

Thời điểm Chu Dữu gặp nàng cũng khen ngợi một phen: “Thật xinh đẹp, thật đúng là có bộ dáng ta năm đó, nếu cài thêm vài hoa hải đường thì tốt hơn, như thế này Hoàng Thượng nhìn chắc chắn thích.”

Hải đường trong viện Dực Khôn cung so với Lan Tâm đường nhiều hơn nhiều loại, nở lại chói lọi như mây tía. Nhưng Thục phi nương nương niệm nói như vậy, nhưng không có phân phó gì. Kỳ thật hôm nay Chu Anh trang dung là lưu hành hải đường trang, về rỗng thêm mắt chính là đóa nụ hoa hải đường đã rơi kia, Chu Anh cố ý làm rơi đóa hoa hải đường kia chính là muốn biết thái độ trợ giúp nàng được sủng ái của Chu Dữu, hiện tại xem ra, là có giữ chút lại.

Thời điểm hai người hạ cờ đến giờ đậu hai khác*, ngoài điện rốt cục truyền đến giọng nói lạnh lạnh của thái giám: “Hoàng Thượng giá lâm!”

*Giờ đậu: 17h -> 19h

1 khác: 15p

—> 17h 30p

Chu Anh đứng sau Chu Dữ đi theo nàng ra thính an: “Nô tì (tần thiếp) tham kiến Hoàng Thượng.”

“Ái phi mau lên.” Tay áo dùng kim tuyến thêu hoa văn rồng màu vàng sáng hiện lên trước mắt, Hoàng Thượng Gia Nguyên đế Khuyết Tĩnh Hàn tự mình nâng Thục phi dậy, ánh mắt lướt qua giây lát, “Trẫm đều nói qua, nàng mang đứa nhỏ của trẫm, không cần giữ lễ tiết như vậy.”

“Nghe ngự thiện phòng nói nàng gần đây ăn uống không được tốt, trẫm hôm nay ăn hoa đào tô* này hương vị cũng không tệ lắm, nói riêng ngự thiện phòng làm cho nàng một ít, nàng nếm thử chút đi.”

*hoa đào tô: bánh ngọt làm từ hoa đào

Thục phi về mặt thẹn thùng vui sướng tạ ơn, phân phó dọn thiện.

Chu Anh lúc này mới ngẩng đầu đánh giá vị hoàng đế này, tú da thật sự là không tồi, mày kiếm mắt sáng, một khí thế trên cao nhìn xuống bức người, mũi cao thẳng, môi mông gọi cảm sắc bén, cười với Thục phi, ý cười kia lại chỉ ở mặt ngoài, chưa đến đáy mắt.

Chỉ một từ, bí hiểm.

Tựa hồ cảm nhận được nàng nhìn chăm chú, ánh mắt Gia Nguyên đế không hề dự liệu liếc lại đây, mắt đối mắt với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Thị tẩm

Edit: Lengkeng_Sophie

Chu Anh hốt hoảng tránh đi, hai má nhiễm lên màu hồng, nhưng không ai thấy trong mắt, một mảnh bình tĩnh không có sóng.

Chu Dữ chú ý tới vẻ mặt hai người, trên mặt nâng ý cười: “Cái tính này của nô tì, từ lúc mang thai thật sự là tri độn rất nhiều. Hoàng Thượng, đây là thứ muối nhỏ nhất trong nhà nô tì, luôn luôn nhu thuận động lòng người, trong nhà lão phu nhân coi như bảo bối. Nô tì một lòng hy vọng có bao nhiêu người vừa ý giúp ta hầu hạ Hoàng Thượng, lão phu nhân lúc này mới gạt đầu.”

“Nói như thế, trẫm hẳn là cảm tạ ái phi?” Hoàng đế trái ngược phải đỡ đem hai tỷ muối an trí hai bên của mình, “Nhìn thấy hai vị ái phi đồng dạng diễm lệ, trẫm ăn uống thấy ngon miệng.”

Chu Anh trừ bỏ khi tất yếu tạ ơn, trên cơ bản không mở miệng, tựa hồ đối với hai người bên cạnh trao đổi mắt diếc tai ngo, một lòng vui đầu ngọc thực tinh xảo trên bàn.

Đều thử qua độc, nàng tự nhiên ăn rất yên tâm lại thư thái, đời trước là mệnh ăn cắp lòng đựng cơm của kịch tổ, cho nên xuyên qua đến giờ ăn cái gì đều giống như bữa tiệc lớn.

“Ái phi tựa hồ rất là thích phù dung kê phiến* này?” Đang ăn nhập thần đột nhiên đã bị người bên cạnh quấy rầy, Chu Anh đành phải để đứa xuống, quy củ trả lời.

*phù dung kê phiến: gà ngó sen sao???Giờ mấy tên món ăn mình bỏ wa nha, vì mình chỉ xài bản cv edit nên chẳng biết phải làm sao search ra món ăn đó nữa! Haizzz...

“Có thể cùng Hoàng Thượng và Thục phi nướng nướng dùng thiện là phúc khí tần thiếp, tần thiếp đều thích.”

“Đã như thế, ái phi nếm thử, chút hoàng muộn xương cá, tiền mùi thuần này, tỷ tỷ ngươi cũng thích ăn.” Gia Nguyên đế tự mình gấp rau cho nàng, lúc nói chuyện giọng nói rất là ấm áp thuần hậu, âm sắc tán tỉnh thích hợp nhất. Cô tình như không cố ý tới gần, thờ ra hơi thở như có như không phun đến cổ nàng.

Một đời trước, Chu Anh cùng ít nhiều nam minh tinh hợp tác qua, đối loại trình độ tán tỉnh này đã chết lặng, nhưng trên mặt vẫn đồ bưng, khi đáp lời giọng nói đều mềm nhẹ vài phần: “Tạ ơn Hoàng Thượng ban cho.”

Gia Nguyên đế tựa hồ rất hài lòng biểu hiện của nàng, thần tình sung sướng.

Chu Anh tò mò phản ứng của Chu Dữ, không dấu vết nhìn sang, chỉ thấy vẻ mặt nàng mâu thuẫn, vừa ảo não vừa bất đắc dĩ. Chu Anh kỳ thật đặc biệt lý giải nàng, giao nam nhân mình yêu cho nữ nhân khác, ai có thể không rối rắm.

Sau bữa tối, Gia Nguyên đế đứng dậy rời đi: “Ái phi chú ý điều dưỡng thân mình, trẫm còn có chút tấu chương muốn xem, ngày khác lại đến bồi ái phi.”

Trước khi đi còn nhìn Chu Anh liếc mắt một cái.

“Nô tì (tàn thiếp) cung kính Hoàng Thượng.”

Sau khi Thánh giá rời khỏi Thục phi nương nương liền nói một mỗi đêm nàng đuổi về, Chu Anh cầu còn không được, vội đứng dậy cáo lui.

Dực Khôn cung cách Lan Tâm đường rất gần, Chu Anh được Lục La đỡ chậm rãi đi trở về, suy nghĩ bình tĩnh như bóng đêm. Nàng hôm nay thấy Gia Nguyên đế này chỉ biết, hần giới về tính kế, không có khả năng làm cho độc đại hậu cung, càng không khả năng làm cho tiền triều nương ân sủng hậu cung mà hoành hành ngang ngược. Lục chiêu nghi lúc trước có thể đi tới bước này, tất nhiên nguyên nhân là có hoàng đế mở một con mắt nhắm một con mắt, mà lần này Thục phi nghĩ muốn củng cố địa vị của mình mà hành động, hần tất nhiên không có nhìn ở trong mắt. Hoàng đế cần chính là hậu cung cân tay lẫn nhau, mà không phải hoà hợp êm thấm.

“A, cứu mạng a!”

Vốn đắm chìm trong suy nghĩ chính mình, Chu Anh bị tiếng kêu bén nhọn của nữ nhân cách đó không xa truyền đến làm hoảng sợ, Lục La nhát gan, sợ tới mức ôm lấy cánh tay nàng.

Chu Anh ổn định nàng, thấp giọng: “Quay về Lan Tâm đường, nhớ kỹ hôm nay chúng ta cái gì cũng chưa nghe thấy.”

☺ ☺ ☺

“Hoàng Thượng, nên lật bài tử.” Nội thị thái giám tận chức trách bưng các con bài ngà tiến lên.

Khuyết Tĩnh Hàn xoa mắt xoa mi tâm, nhớ tới Thục phi khổ tâm, cũng muốn nâng đỡ nữ nhân ngoan ngoãn, động một chút mặt đỏ kia, tùy ý lật vài bài ngà: “Liền Chu Thường tại Lan Tâm đường đi.”

Thôi Vinh Minh hiểu ý, mang người đi Lan Tâm đường tuyên chỉ. Sau một ly trà*, cả cung cao thấp cũng biết đêm nay thị tẩm là Chu Thường tại Lan Tâm đường.

*một ly trà: 10p

Trong Trữ Tú cung Trương quý phi so với ai khác đều cao hứng, cung nữ bên người thật sự khó hiểu: “Nương nương, Hoàng Thượng lật bài tử Lan Tâm đường, nương nương vì sao cao hứng như thế?”

“Lan Tâm đường bất quá là con cờ nhỏ thôi, lên không được mặt bàn, Bồn cung cao hứng là vì tối nay khẳng định có người cả đêm ngủ không yên, cái này kêu là làm tự làm tự chịu.”

“Nương nương là chỉ vị Dực Khôn cung kia sao? Đó là tự nhiên, nghĩ muốn cùng nương nương tranh, cho dù là hai tỷ muội các nàng ra trận, cũng là không đủ để nương nương nhìn.” Đại cung nữ Oanh Nhi phụ họa chủ tử nhà mình.

Một chỗ khác trong cung Dực Khôn, Nguyệt Viên nom nớp lo sợ hầu hạ: “Nương nương, Hoàng Thượng hôm nay cầm đèn Lan Tâm đường, nô tỳ hầu hạ ngài đi ngủ đi?”

Chu Dữu cũng bình tĩnh dị thường: “Đều đi ra ngoài đi, Bồn cung muốn yên lặng một chút.”

Kết quả này là một tay nàng tạo nên, hiện giờ nếu không nguyện đổi mặt cũng chỉ có thể đem ỳi khuấy nuốt vào trong bụng. Mười hai cung bao nhiêu người muốn xem chê cười nàng, nàng lại không thể như các nàng mong muốn. Chỉ có thể cố gắng đem Chu Anh thu dùng, ngóng trông tương lai có thể giúp mình một tay, đi lên địa vị cao.

☺ ☺ ☺

Chu Anh tuyệt không ngoài ý muốn, nô tài Lan Tâm đường mỗi người đều vui sướng, tinh thần làm việc đều chấn hưng so với bình thường, nhất là Lục La cùng Bách Hợp.

Thời điểm hầu hạ rửa mặt chải đầu, Lan Tương không ở nội thất, Lục La cao hứng phần chấn mở miệng: “Chủ tử, ta cùng Bách Hợp đều rất cao hứng, ngài khổ mấy năm nay, về sau dựa vào hoàng thượng ân sủng, nhất định không ai lại dám lấy mắt nhỏ nhìn ngài.”

Chu Anh nghĩ chuyện khác, hỏi Bách Hợp: “Gần Dực Khôn cung là nơi nào?”

“Phía đông nam chính là Trữ Tú cung Trương quý phi, phía tây nam chính là Trường Xuân cung Lục Chiêu Nghi.”

“Chủ tử đừng dọa ta, Hoàng Thượng lập tức sắp tới, ngài nên cao hứng nghênh đón, đừng nói chuyện xui này.” Lục La vội vàng mở miệng, ngăn cản nàng hỏi tiếp.

Bách Hợp nhìn nàng một cái, không lên tiếng.

Chu Anh nói: “Ta biết bây giờ nên làm cái gì, hai người các ngươi đem y phục hồng nhạt của ta, trầm điểm cây anh đào.”

Chờ hai người đi ra ngoài nàng mới nhắm mắt lại, trong lòng hiện lên một tia lo sợ, chuyện vừa mới phát sinh tuy rằng không biết, nhưng có thể dự cảm được. Một đời trước trong vòng giải trí tuy rằng cũng có lục đục với nhau, nhưng sẽ không dả thương tánh mạng, mà trong hậu cung gió tanh mưa máu, mạng người thật là nhẹ như lông hồng.

Không phải do lòng nàng còn có chuyện, Lục La cùng Bách Hợp liền lôi kéo nàng ăn mặc trang điểm, Chu Anh không ngừng cường điệu hết thảy phải lấy đạm giản (thanh đạm, đơn giản) làm nguyên tắc, cuối cùng nàng nhìn mình trong gương vẫn lắc lắc đầu. Lại nghĩ tới khẩu vị đêm nay của hoàng đế, tựa hồ là thích ngọt, sau khi ăn xong điểm tâm hoa quả đường cao rất ngọt, xem ra Gia Nguyên đế thích đồ ngọt.

“Mùi hương quá nồng, lau đi thay nước hoa hồng, cũng không cần thoa phấn, hơi hơi điểm chút son là được rồi.” Chu Anh thân nhiên phân phó.

Lục La có chút kinh ngạc: “Chủ tử, nước hoa hồng là đồ uống, chủ tử sao lại dùng thay thế sáp thơm?”

Bách Hợp luôn luôn nói không nhiều lắm, chiếu theo phân phó của nàng làm việc.

Kêu Bách Hợp búi tóc nhu thuận rũ xuống, chỉ dùng trang sức bạch ngọc cố định búi tóc sẽ thấy khác. Chọn váy áo mềm mại, như là ánh trăng chiếu vào ngọc.

Lục La cùng Bách Hợp thấy sợ hãi than một trận, các nàng vẫn cũng biết bộ dạng tiểu chủ nhà mình xinh đẹp, lại không nghĩ rằng có thể linh hoạt kỳ ảo nhẹ nhàng như vậy, như là tiên từ từ trên trời giáng xuống, bên người còn có tiên khí lượn lờ.

Chu Anh một trận hắc tuyến khi nghe các nàng ca ngợi, ở nơi khác nhau thì cách trang điểm cũng khác nhau như vậy sao?

Gia Nguyên đế là hoàng đế cần chính yêu dân, xem hết tấu chương đến Lan Tâm đường là đã qua giờ hội, nhìn mỹ nhân của mình đứng ở đại sảnh nghênh đón, cũng có nho nhỏ kinh diễm. Bất quá kinh nghiệm tình trường Gia Nguyên đế gặp qua mỹ nữ có thể nói quá nhiều, cho nên chỉ trong nháy mắt, lập tức khôi phục bình thường.

“Làm ái phi đợi lâu, là trăm không phải.” Tiến lên dịu mỹ nhân lên, hần tinh tế đánh giá người dưới đèn, mắt hạnh cup xuống, mày liễu ôn nhu, trên môi màu sắc sáng trong tự nhiên, thấy trong lòng ngứa ngáy, thầm nghĩ trộm cắn một ngụm.

Không chỉ có nghĩ, hần đã hành động.

Rút đi quần áo châu sai, sắc mặt Chu Anh có chút hồng, hành động cũng có chút co quắp, có vẻ sợ hãi lại chờ mong khăn trương, làm cho trong lòng của hần thập phần thỏa mãn.

Nàng thật ra là đang lo lắng, lo lắng thứ nhất là Chu Anh này thân mình yếu ớt không chịu được đau đớn đêm đầu tiên, lo lắng thứ hai là hần duyệt qua trăm hoa, sợ sớm đã có công mài sắt, có ngày nên kim. Tính phúc nửa đời sau của nàng xem như ngâm nước nóng.

Trên thực tế, nàng lo lắng quá nhiều.

Đau tê tâm liệt phé là có, bởi vì gây sát của hần thật sự rất có tiết tháo, ước chừng giằng co nàng nửa canh giờ mới yên tĩnh. Chu Anh một đời trước kết giao không ít bạn trai, đối loại sự tình này tự nhiên có vài phần kinh nghiệm, biết làm sao có thể tránh cho chính mình đau đớn đồng thời làm cho đối phương cũng sung sướng đến cực điểm. Nhưng làm một tiểu phi tần chưa trải qua, quá mức lão luyện sẽ bại lộ chính mình, vì thế toàn bộ quá trình thật cẩn thận, tận lực làm cho biểu tình động tác của mình nhìn giống như là bản năng mà tự nhiên, lại trong lúc đó vô tình lấy lòng đối phương.

Tuy rằng bộ dạng này của Chu Anh nhược liễu phù phong*, thân mình chịu không được gây sức ép nhiều lắm, nhưng xong một hiệp nàng nhin đau lấy lòng đối phương hiệu quả thoát nhìn coi như thành công.

*Nhược liễu phù phong: Nhả nhặn trầm tình như hoa theo nước, dáng vẻ yếu điệu như cảnh liễu đung đưa trong gió

Gia Nguyên đế vẫn chưa thỏa mãn chuẩn bị tiến hành công chiếm lần thứ hai mới phát hiện mỹ nhân của hần sớm đã yếu đuối hôn mê bất tỉnh, hai má mang theo đỏ ửng thân nhiên, rất là động lòng người.

Cho dù vẫn chưa thỏa mãn thật sự, Gia Nguyên đế cũng không còn tham đến mức cường bức một nữ nhân đang mê man, hần phân phó cung nữ gác đêm hầu hạ lau xong đi ngủ.

Chỉ có tiếng đồng hồ nước, ban đêm cực kỳ im lặng, nghe được tiếng hít thở bên cạnh vang lên vững vàng quy luật, Chu Anh mới từ trong bóng đêm chậm rãi mở mí mắt.

Lướt qua nhìn, thoáng nhìn hoàng đế không nặng nữ sắc này một chút, tâm mới bỏ xuống.

Hôm sau, giờ mẹo, Gia Nguyên đế liền sáng khoái tinh thần mở mắt, nhìn người bên cạnh nửa bên mặt đều vui vào trong chăn, giống như đứa bé, tâm tình bỗng dưng tốt, phát tay Thôi Vinh Minh thấp giọng phân phó: “Truyền ý chỉ trăm, Lan Tâm đường Chu thị dẫn lễ không việt, tính tư thông minh, khác lệnh nội nhu, đặc biệt tán vi chính thất phẩm bảo lâm. Hạ triều liền hiệu dụ sáu cung, trong điện chọn ngày lành đem làm nghi thức.”

“Nô tài tuân chỉ.” Thôi Vinh Minh không có ngẩng đầu nhìn Chu bảo lâm như trước chìm trong sập, chính là tâm lý nắm chắc, vị Chu bảo lâm này, xem ra là phải phong cảnh một hồi.

Gia Nguyên để vừa mới rời đi, Chu Anh liền miễn cưỡng mở mắt. Kỳ thật người bên cạnh vừa có động tĩnh nàng liền tỉnh, nàng cũng biết phi tần phải hầu hạ, nhưng nàng cố ý không tỉnh, tới hôm qua hầu hạ hẳn đến nỗi thất lưng đều sắp chặt đứt, sáng sớm quả thật không có tinh lực cùng hẳn quay vắn.

Ho nhẹ một tiếng Bách Hợp, Lục La cùng Lan Tương liền tiến vào chúc mừng nàng quang vinh lấy được long ân tấn cấp là chính thất phẩm bảo lâm. Chu Anh biết một lần tấn ba cấp này coi như kinh người, tám vị vừa tiến cung trừ bỏ nàng cũng chỉ có ba vị được thị tẩm, cũng chỉ là ẩn lệ tấn chức một bậc mà thôi.

“Được rồi, thời điểm không còn sớm, hầu hạ ta rửa mặt chải đầu đi, còn phải đi thỉnh an hoàng hậu.” Nàng đứng dậy, ý bảo Lục La xoa xoa lưng eo cho nàng.

“Hoàng Thượng trước khi đi cố ý dặn, chủ tử hôm nay cũng không cần đi thỉnh an hoàng hậu, ngày sau bổ sung là được.” Bách Hợp thấy nàng quả thật mệt nhọc, liền khuyên nhủ.

Trong lòng Chu Anh một trăm lần không muốn đi quỳ xuống phúc thân người ta, nhưng nghĩ trong phim cung đấu kiểu ngạo đều chết sớm, liền thu xếp tinh thần: “Hoàng Thượng phá lệ khai ân, nhưng rốt cuộc lễ nghi không thể phế, hoàng hậu đứng đầu hậu cung, mặc dù là mỗi ngày đi thỉnh an, là điều nên làm.”

Chính là không biết lần này nàng làm chim đầu đàn xuất hiện ở trước mặt mọi người, lại đưa tới châm chọc khiêu khích dạng gì.

Trên đường đi đến cung hoàng hậu liền gặp được Lục Chiêu Nghi Trường Xuân cung, Chu Anh nhìn thấy nàng bụng to đến đáng sợ, quy củ hành lễ vắn an, đứng dậy liền cách xa nàng ba trượng có thể an toàn hơn. Vô số tiền bối cung đấu nói cho nàng biết, phụ nữ có thai là đám người có nguy cơ cao, có thể cách mười trượng sẽ không chỉ cách chín trượng chín thước.

Lục Chiêu Nghi không ngồi kiệu mà đi bộ, trong cung chỉ có trên chính nhị phẩm mới có tư cách ngồi kiệu, mà chính tam phẩm Lục Chiêu Nghi người mang long duệ hơn nửa chuẩn đoán là thai song sinh, Gia Nguyên để cao hứng liền ngoại lệ thưởng nàng phần tôn vinh này, làm không biết bao nhiêu đôi mắt ở tam cung lục viện ao ước nhìn.

“Chu bảo lâm rất quy củ, đừng ngày nào đó lại quên mất mới tốt.” Sức khỏe Lục Chiêu Nghi tựa hồ cũng không lý tưởng, giọng nói có chút lười biếng suy yếu.

“Tần thiếp ghi nhớ Chiêu nghi nương nương dạy bảo.”

Mất thấy người đi xa Chu Anh mới bước nhanh đuổi theo, một bên đang chậm rãi suy tư, kỳ thật dung mạo Lục Chiêu Nghi vốn là trắng như tuyết, hơn nữa có công mang long tự song bào thai, cho dù đặc biệt phong chính phi nhị phẩm cũng là không đủ phần, chính là hoàng đế cao hứng tới đâu cũng chỉ ngoại lệ chuẩn nàng có tư cách ngồi kiệu. Chuyện này thuyết minh cái gì, thuyết minh chuyện xấu xa trong hậu cung này hoàng đế nắm rất rõ ràng, chuyện Lục Chiêu Nghi thù tức tương tàn hãm hại thân tỷ tỷ đã bị hoàng đế ghi vào hồ sơ, như vậy con đường thăng cấp hậu cung của nàng nên dừng ở Chiêu Nghi vị.

Chu Anh đến Cảnh Nhân cung hoàng hậu lúc nào cũng giữa không còn sớm không muộn, đã có đại bộ phận phi tần đều tới rồi, nàng phân vị thấp, chỉ có thể thỉnh an mỗi người rồi đứng tại chỗ. Càng về sau chỉ cảm thấy bên hông toan trướng không chịu nổi, không đứng dậy nổi.

“Hoàng Thượng sáng sớm liền sai Thôi công công lại đây nói với bốn cung bỏ qua ngượng thỉnh an hôm nay, nhưng ngượng rất biết lễ tiết, hôm qua hầu hạ Hoàng Thượng hẳn là mệt mỏi đi, Bình nhi, dọn chỗ cho Chu bảo lâm.”

“Tạ ơn Hoàng hậu nương nương.” Chu Anh ngồi xuống nhìn một vòng, sắc mặt mọi người khác nhau. Hiên nhiên, những lời này của hoàng hậu lại một lần nữa thành công thay nàng kéo không ít cừu hận.

“Bốn cung mới được vài cuộn Vân Cẩm phía nam tiến cống, sắc thái tiên lệ hào phóng, nhìn hẳn là thích hợp với Chu bảo lâm, chút nữa sai Bình Nhi mang qua, coi như là chúc mừng bảo lâm mới được lâm hạnh.” Hoàng hậu nói lời này rất cẩn thận, biểu lộ rõ ràng chính mình mẫu nghi thiên hạ ung dung nhưng uyển chuyển nhắc nàng bất quá là bảo lâm phân vị thấp, không thể thị sủng mà kiêu.

Chu Anh tự nhiên không thể không cảm kích, vội đứng lên nói tạ ơn, lại nhìn đến Lục Chiêu Nghi bên cạnh Ôn phi, thái dương hơi hơi có mồ hôi. Nàng không rõ, bụng đều lớn như vậy thỉnh an hoàng hậu bên này phỏng chừng đã sớm bỏ qua, sao còn phải nhảy vào phần náo nhiệt này, gây sức ép người lớn cùng đứa bé.

“Chu bảo lâm có thể được sủng ái, Thực phi nương nương hẳn là cao hứng hơn so với chúng ta.” Ngồi ở dưới tay Hiên phi Lâm phi Lâm Nhược Kiều cười duyên mở miệng, “Có một muội muội trong cung thật là tốt, tỷ tỷ không có phương tiện hầu hạ Hoàng Thượng liền đến phiên muội muội lên sân khấu, không giống chúng ta, không ai có thể phụ tá bên cạnh.”

“Lâm phi nương nương lời ấy sai rồi.” Ngồi ở bên cạnh Lâm phi Tiêu uyển nghi tư sắc nghiên lệ không dưới Trương quý phi, nhưng khí độ hơi có vẻ không đủ, nàng lấy khăn che miệng mà cười, “Lúc trước kết cục Lục Chiêu Nghi mọi người chẳng lẽ không phải hữu mục cộng睹* sao?”

*hữu mục cộng睹 有目共睹 có mắt đều thấy

Sắc mặt Lục Chiêu Nghi đã muốn nói là khó coi, Chu Anh ần ần cảm thấy được có điểm gì là lạ. Bất kể nói thế nào, Tiêu uyển nghi kém bốn cấp so với Lục Chiêu Nghi, nàng sao dám gan lớn như thế, ở trước mặt Lục Chiêu Nghi mang chuyện này kích thích nàng.

“Tiêu uyển nghi, Hoàng Thượng nhiều lần cảnh cáo, việc này không nhắc lại, ngượng đứng là đem lời nói hoàng thượng đều như gió thoảng bên tai sao?”

Quả nhiên, hoàng hậu ần ần có chút tức giận.

Tiêu uyển nghi lập tức thỉnh tội, trên mặt có chút lo sợ: “Nô tì nói lỡ, cầu Hoàng hậu nương nương khoan thứ.”

“Tháng này là lễ vạn thọ của hoàng thượng, bôn cung sẽ không phạt người bề môn suy nghĩ, phạt bổng lộc hai tháng coi như khiển trách, mọi người cũng coi đây là cảnh cáo, vạn không thể nhắc lại chuyện này. Lục chiêu nghi thân mình không có phương tiện, về sau không cần mỗi ngày lại đây thỉnh an, nên ở trong cung tĩnh dưỡng.” Hoàng hậu xoa mày xoa mi tâm, “Được rồi, hôm nay tới đó thôi, mọi người tan đi.”

“Nô tì (tân thiếp) cáo lui.” Một phòng phi tần nối đuôi nhau mà ra.

Chu Anh đi ở cuối, phía trước nàng là Tô dung hoa Tô Tĩnh Bạch vừa tiến cung. Vừa mới tiến cung nàng liền được phong làm chính lục phẩm quý nhân, khi thị tẩm liền tấn thăng làm ngũ phẩm dung hoa, là một phi tần duy nhất trong đám người mới tiến cung vẫn ngày ngày thỉnh an hoàng hậu.

“Vẫn chưa kịp chúc mừng muội muội, tấn ngay ba cấp, đây là ân sủng trong cung ít người có.” Rót cuộc vẫn khuê tú, Tô dung hoa tư sắc không xuất sắc bằng mỹ nhân như mây trong cung, nhưng thắng phần trung dung khí độ, cho dù là trong lời nói của nàng rõ ràng mang vị chua như vậy, nhưng vẫn hiện ra ba phần chân thành.

“Tỷ tỷ đừng cười muội muội, mặc dù một lần tấn ba cấp, muội muội cũng không so được với tỷ tỷ nửa phần, Hoàng Thượng đãi tỷ tỷ thật tốt.” Chu Anh ngửa quen đường cũ đi.

“Được rồi, muội muội người cũng đừng khiêm tốn. Ta xem trong ngự hoa viên hoa nở rất đẹp, muội muội có nguyện bồi tỷ tỷ đi dạo một chút?” Tô dung hoa thịnh tình mời, Chu Anh lại bồi vì cả người đau nhức không hề hưng trí, đang chuẩn bị nhã nhặn từ chối, một tiểu cung nữ liền vội vả lại đây hành lễ với hai người.

“Xảy ra chuyện gì mà vội vàng hấp tấp như vậy?” Có lẽ là cảm giác cung nữ mình lỗ mắng như vậy có chút mất thân phận, nàng nghiêm mặt giáo huấn.

“Chủ tử, Lục chiêu nghi Trường Xuân cung bị quăng ngã, tựa hồ là thấy máu.”

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kỳ quý tần

Chu Anh có dự cảm không quá tốt, về tới trong cung liền thay y phục nhạt màu, đỡ xuống hơn phân nửa châu sai liền dẫn Lan Tương cùng An Thanh Bình tiến đến Trường Xuân cung, liền đem hạ lễ các cung đưa tới đều giao cho Bách Hợp và Lục La ghi chép nhập kho.

"An Thanh Bình, người có hỏi thăm ra chuyện gì xảy ra không?" Chu Anh vừa đi vừa hỏi, cũng không thể giống con ngựa ở nơi này.

"Hồi tiểu chủ, hình như là Lâm phi cùng Tiêu uyển nghi đi ở phía trước, không biết sao khi đi qua ngự hoa viên, trên đường tự dưng có một con giun, làm Tiêu uyển nghi sợ không nhẹ, vội vàng nhanh lui về phía sau quá mức va vào Lục chiêu nghi ở phía sau." An Thanh Bình trong cung thời gian lâu, có đường dây của mình, hỏi thăm chuyện này rất dễ dàng, Chu Anh sớm đã hạ quyết tâm thu dùng.

Trong lòng Chu Anh đã có kết luận, nàng tuyệt không đồng tình Lục chiêu nghi. Nàng ta không có khả năng một chút cũng không biết tình huống thân thể mình, vô luận xuất phát từ nguyên nhân gì để mạo hiểm, hậu quả này chính nàng ta có một nửa trách nhiệm. Hơn nữa rõ ràng đã có khiếu nại, lại cứ vô giúp vui trong đám người tan bộ, biểu hiện ra mình có tâm tư ở bên trong.

Mà một hồi ngoài ý muốn, vừa lúc áp đảo nổi bật chuyện nàng một lúc tấn ba cấp, Chu Anh không khỏi nhẹ nhàng thờ ra.

Thời điểm đến Trường Xuân cung, Gia Nguyên Đế đã ở chính điện, Hoàng Hậu đã ở một bên. Chu Anh hoàn lễ xong liền thối lui đến nơi hẻo lánh không làm người chú ý, cùng mọi người lẳng lặng chờ thái y đi ra.

Lâm phi cùng Tiêu uyển nghi quỳ gối ngoài cửa đại điện, thấp giọng nức nở, bộ dạng lê hoa đá vũ, nhìn rất đáng thương.

Nàng đánh giá người trong điện, bao nhiêu người sắc mặt lo lắng trong lòng lại hân hoan nháy nhót, bao nhiêu người vô khăn khăn trương không hy vọng nẫu từ Lục chiêu nghi bình an mà là ước gì Hoàng Đế nghiêm trị hai người ngoài điện, lại có bao nhiêu người giữa lòng mây lạnh nhạt chính là che dấu đáy lòng phật phồng mãnh liệt?

Mặc dù sắc mặt Gia Nguyên Đế Khuyết Tĩnh Hàn trầm tĩnh như nước, sâu không lường được, nhưng dưới ánh mắt có mấy phần là lo lắng Chiêu nghi bị ngã mà không phải là đứa bé trong bụng của nàng ta?

Thái y vội vả đi ra xin chỉ thị: "Hoàng Thượng, Chiêu nghi nương nương khí huyết nghịch hành, có dấu hiệu đẻ non, tình huống nương nương và đứa bé đều nguy cấp, vì thân cả gan thỉnh Hoàng Thượng chỉ rõ, là bảo vệ lớn hay bảo vệ nhỏ?"

Hoàng Đế còn chưa có mở miệng chột nghe đến trong điện truyền đến giọng nói Lục chiêu nghi rất thê lương: "Hoàng Thượng, cầu người bảo trụ đứa bé của tần thiếp!"

Sắc mặt Gia Nguyên Đế rất khó nhìn, thuận tay đem chén trà bên cạnh quét đến trước mặt thái y, mảnh sứ vỡ tan văng thật xa, Chu Anh nhìn thấy một vị Tiệp dư đứng trong phạm vi theo bản năng lui về phía sau một bước, cầm chặt mu bàn tay, trên mặt hiện lên một tia đau đớn.

"Vô liên si, trăm nuôi các người để làm cái gì?! Ái phi, hoàng tử của trăm một người cũng không cho có tồn tại, nếu không, đem đầu các người tói thành tội đi!"

Thái y sợ tới mức chân nhũn, run lấy bạy đi nhanh vào.

Mọi người bị ngữ điệu âm u của Gia Nguyên Đế dọa sợ tới mức thở mạnh cũng không dám thở, nhất thời trong đại điện lặng ngắt như tờ, cho đến khi ngoài cửa thông truyền Trương quý phi giả làm.

Mệnh Lục chiêu nghi đang bị vây trong nguy hiểm, tâm tình Hoàng Đế đương nhiên không tốt, tất cả mọi người tự giác điệu thấp, sợ rủi ro tự rước lấy họa. Chỉ có Trương quý phi một người cũng không kiêng kị, tư thế hành lễ đều nững nịu vài phần.

Nàng ta đang có mang, Gia Nguyên Đế tự mình tiến lên đỡ nàng ta đứng lên an trí ở bên cạnh: "Trăm không phải kêu Thôi Vĩnh Minh đi Ninh Tú cung truyền lời kêu nàng nghỉ ngơi cho tốt sao, Thôi Vĩnh Minh, người có đem lời nói của trăm truyền không?!"

Thôi công công quý xuống đất thỉnh tội: "Nô tài không khuyên được nương nương, nô tài đáng chết, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt!"

"Giận hán làm cái gì?" Trương quý phi nửa tựa trên người Hoàng Đế: "Thần thiếp nghe nói Chiêu nghi muội muội xảy ra chuyện ngoài ý muốn, trong lòng lo lắng làm sao còn có thể an tâm nghỉ ngơi? Thế nào, Chiêu nghi muội muội có khỏe không?"

Lời nói này thật sự là xảo diệu, đề cao chính mình, đồng thời còn có thể đem Thực phi đồng dạng mang thai nhưng có thể "an tâm nghỉ ngơi" đá một cước. Chu Anh oán thầm, đây mới là mị lực ngôn ngữ.

Có thể là lần này nàng ta làm quá mức, một bên khác Hiền phi nhìn không được: "Quý phi tỷ tỷ có thể nhớ thương Lục chiêu nghi là tốt rồi, phải coi chừng thân mình, chớ đi đường xưa của Lục chiêu nghi."

Gia Nguyên Đế cũng không có lên tiếng ngăn lại, nhưng Hoàng Hậu đã mở miệng: "Được rồi, Lục chiêu nghi hiện tại cần chính là im lặng, đừng nói nữa, không duyên cớ làm cho nàng phân tâm."

Trong điện mới một lần nữa khôi phục im lặng.

Tuy rằng giày không phải là giày châu hoa (giày kiểu nhà Thanh), nhưng Chu Anh đứng lâu chân vẫn rất đau và mỏi. Tối hôm qua bị gây sức ép ác như vậy vốn thể lực hôm nay liền không đủ, hơn nữa từ buổi sáng đến bây giờ cũng không ăn cơm, bụng nàng đã muốn hát thật lâu. Nhưng nhìn lướt qua, phát hiện mọi người tựa hồ cũng tập mãi thành thói quen, chẳng lẽ loại trường hợp này đã quá quen thuộc sao?

Tuổi mẹ Gia Nguyên Đế đã hai mươi bảy, con nôi dòng dưới gối cũng không nhiều, chỉ có hai vị hoàng tử và một vị công chúa. Nhưng nàng thấy tần suất các phi tần mang thai, trong lòng cũng đoán được vài phần, mang thai dễ dàng, có thể sinh hạ đến liền khó khăn.

Thời điểm thất thần lại cảm giác được một tầm mắt nhìn lại đây, nàng vội điều chỉnh biểu tình gương mặt của mình nhìn sang, lại phát hiện tầm mắt ấy đã sớm vô tung vô ảnh. Là Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, hay là Trương quý phi?

Ngay lúc nàng cảm thấy sắp chịu không được, trong nội thất đột nhiên truyền đến một tiếng trẻ con khóc nỉ non, cũng không to lắm, nhưng đủ để mọi người trong điện bình tĩnh. Trăm sắc thái của phi tần khi nghe tiếng khóc trẻ con mới sinh này toàn bộ đều biểu lộ, hoặc là thất vọng, hoặc là chờ mong, hoặc là ghen tị, hoặc là bình tĩnh nhìn không thấy đây.

Thái y báo lại: "Hoàng Thượng thứ tội, Chiêu nghi nương nương sinh hạ một vị hoàng tử, mẫu tử bình an, chính là..."

"Nói!"

"Chiêu nghi nương nương mang thai ba, mặt khác còn có một vị công chúa cùng một vị hoàng tử bất hạnh chết từ trong trứng nước. Vì thần vô năng, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!" Thái y phụ sản thỉnh tội tại chỗ.

"Thân mình Lục chiêu nghi luôn luôn khỏe mạnh, có gì? Có thể như vậy?!" Gia Nguyên Đế vỗ về ban chỉ* ôn nhuận trên ngón cái, mặt không chút thay đổi hỏi.

*Ban chỉ [斑指]: Vốn là nhẫn ngọc đeo trên ngón cái lúc bắn tên, sau trở thành đồ trang sức.

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, thai của Chiêu nghi nương nương luôn luôn vững vàng, xác định hôm nay chắc kinh dọa đến nổi khí huyết nghịch hành, còn có, bụng Chiêu Nghi hình như có dấu hiệu va chạm, tiểu công chúa vì vậy mới bất hạnh." Thái y một năm một mười bẩm báo.

Chu Anh nghe được kinh hãi đảm chiến.

"Để cho các nàng tiến vào." Gia Nguyên Đế xoa xoa mi tâm, thần nhiên mở miệng.

Thời điểm Lâm phi cùng Tiêu uyển nghi tiến vào điện đều có chút lo sợ, phù phù một tiếng đồng loạt quỳ xuống thỉnh tội: "Cầu Hoàng Thượng tha tội, nô tì (tần thiếp) là vô ý."

"Lâm phi, người tới nói cho trẫm, rốt cuộc tại sao lại thế này?"

"Hoàng Thượng, tần thiếp vô tội, là Tiêu uyển nghi lôi kéo tần thiếp, tần thiếp mới vô ý đánh lên người Lục chiêu nghi ở phía sau a, tần thiếp không phải cố ý..." Lâm Như Kiều xuất thân tướng môn, tính tình cũng bị làm hư, lúc trước khi vào phủ còn có vài phần điểm lệ, gần đây càng lúc càng chán nản.

"Tiêu uyển nghi, người nói như thế nào?"

"Hoàng Thượng minh giám, tần thiếp từ nhỏ liền sợ hãi sâu, giữ chặt Lâm phi tỷ tỷ là hành động theo bản năng, cũng không cố ý mạo phạm. Tần thiếp vẫn chưa đem Lâm phi nương nương kéo ra sau, chẳng biết tại sao lại đánh vào Chiêu Nghi nương nương, xin Hoàng Thượng thứ tội." Cách nói của Tiêu Như Nguyệt lại là một phiên bản khác.

Mất Gia Nguyên Đế nặng nề nhìn hai người: "Lâm Nhược Kiều tuy vô tâm, nhưng con nói dòng bị hao tổn là sự thật, từ hôm nay, xuống làm chính tam phẩm Chiêu dung. Về phần Tiêu uyển nghi, có làm tổn hại, phạt bổng lộc nửa năm, bế môn ở trong cung hai tháng đi. Lục chiêu nghi có công sinh dục hoàng tử, tấn sùng nhị phẩm Quý tần, phong hào chữ Kỳ đi, Kỳ có ý mỹ ngọc, chúc mừng trẫm sinh con trai chi hi. Hôm nay nô tài hầu hạ bên người Kỳ quý tần đều phải đi thận hình tư đi."

Trong lòng các phi tần trong điện mỗi người vui buồn mỗi nửa, Chu Anh cũng một trận thổn thức. Hậu cung này tấn vị giống chơi game, càng lên cao thăng cấp lại càng khó khăn, nhưng thua một trận có thể làm cho người rơi mấy cấp, mỗi đêm mỗi ngày khổ chiến xem như trắng tay. Rồi sau đó cung tắc lại tàn khốc, Lâm phi ngay cả rơi xuống ba cấp trở thành Lâm chiêu dung bất quá chuyện một sớm một chiều, nhưng lại muốn leo lên phải mất nhiều năm. Tiêu uyển nghi tuy rằng không bị hạ vị, nhưng hôm nay một cử động kia hiển nhiên là đắc tội với Lâm chiêu dung, cho dù bị hạ vị cũng so với nàng cao hơn, cuộc sống sau này có thể sống khá giả nơi nào? Mà nên phụ trách một nửa trách nhiệm Lục chiêu nghi, lại bởi vậy tấn chức phân vị.

Chu Anh cảm thấy được chuyện này khẳng định không có đơn thuần như mặt ngoài như vậy, dù sao việc không liên quan đến mình, nàng chỉ có thể vì tiểu hoàng tử, tiểu công chúa chết non than hai tiếng thôi.

---Edit by Lengheng_Sophie --- Beta by Uchihasaki---

Quay về Lan Tâm đường đã là giờ mùi (1-3h), Chu Anh mệt mỏi khẩn cấp ăn bù chút gì đó rồi sai Lục La chuẩn bị nước ấm, sau khi tắm xong mới cảm thấy được thân thể là của mình.

Nhưng mới nghỉ ngơi một lát, đi ra đã là thời gian bữa tối, nàng chống mí mắt đứng dậy ăn một chút lại muốn quay về trên giường. Lan Tương khuyên: "Chủ tử, thời điểm còn sớm, Hoàng Thượng hôm nay còn chưa lật bài tử."

Mặc cho ai đó vừa mới chết hai nhĩ - nữ cũng sẽ không có tâm tình tâm hoan tác nhạc?

Xét thấy nàng đối với Hoàng Đế không nhìn thấu này không có gì nắm chắc, Chu Anh vẫn chờ.

Cuối cùng Gia Nguyên đế chính vụ bận rộn, nghỉ ở trong cung chính mình, liên tiếp năm ngày trừ bỏ qua thăm Kỳ quý tần cùng Tam hoàng tử một lần, không bước vào hậu cung.

Thời gian này Chu Anh một chút cũng không rảnh rỗi, bởi vì mỗi ngày còn đến Dục Khôn cung thỉnh an Thục phi nương nương. Đối với chuyện nàng quang vinh lấy được thụ sủng, trên mặt Chu Dữu cực kỳ vui mừng, lôi kéo tay nàng ân cần dạy bảo: "Quả nhiên là muội muội bồn cung, không có làm bồn cung mất mặt. Tuy nói Kỳ Quý tần xảy ra chuyện như vậy Hoàng Thượng tâm tình không tốt, nhưng vẫn là có cơ hội."

"Tần thiếp biết." Chu Anh nhìn thấy tiện biểu hiện của tỷ tỷ, thật không hiểu là cảm kích nhiều hay oán hận nhiều hơn. Nếu như không vào cung nàng có thể cầm y ngọc thực giống như bây giờ, nhưng đồng dạng sẽ không giống như bây giờ, ở đầu đường xó chợ thì sao.

"Một lúc tấn ba cấp thật là vinh hạnh đặc biệt khó được, chỉ có Trương quý phi cùng Kỳ quý tần từng có, có thể thấy được Hoàng Thượng có để tâm muội. Bồn cung nâng đỡ muội tự nhiên là có dụng ý, nói vậy khi ở nhà, tổ mẫu cùng phụ thân sớm cùng muội nói qua. Về sau ở trước mặt bồn cung muội là muội muội, không phải địch nhân." Thời điểm Thục phi nói lời này còn thân nhiên cười nhìn về phía nàng.

Chu Anh biết thế giới này tư tưởng đích thứ thâm căn cố đế, thứ nữ vì đích nữ trải đường ở trong mắt mọi người đều là theo lý thường phải làm, nhưng nàng vĩnh viễn không có cách nào làm cho đáy lòng mình thỏa hiệp.

"Muội muội tạ ơn Thục phi tỷ tỷ chỉ điểm, nhất định không quên phân chỉ dẫn này." Nàng biết thời biết thế trả lời, nhưng trở thành một khối đá để Thục phi đặt chân không có nửa phần hứng thú.

"Bồn cung hiện giờ mang hoàng tử, rất nhiều chuyện không có phương tiện ra mặt, cần nhờ muội muội xuất thủ." Rốt cục nói ra ý chính, Chu Anh cực mặt xuống, che dấu bất đắc dĩ cùng quanh quẩn bên trong mắt.

"Trong cung bồn cung có một cung nữ tên Hi Yến, là trong cung Trương quý phi sai tới, bồn cung gần đây phát hiện tay chân nàng có chút không sạch sẽ. Bồn cung có mang long duệ, trong cung cấm việc sát phạt trọng hình, ngày khác kêu nàng tặng ít đồ vật cho muội, muội lấy cái cơ, thay tỷ tỷ trừ bỏ cái đinh trước mắt này đi." Thục phi Chu Dữu bởi vì mang thai, ngón tay thêm phần mượt mà, đặt trên tay nàng lại làm cho trong lòng nàng càng lạnh lùng.

Chu Anh biết rằng ta đây là thử chính mình, có lẽ đối với một cung phi mà nói, mệnh cung nữ như cỏ rác, đúng lúc dùng để thí nghiệm độ trung thành cùng năng lực làm việc của nàng. Nhưng câu trả lời kia lại mắc ở yết hầu, khó có thể mở miệng.

"Thực phi tỷ tử, tẩn thiếp biết ý của ngài." Cuối cùng nói câu trả lời ra khỏi miệng cơ hồ rất gian nan tới nỗi.

Có thể là xem tư thái thuận theo của nàng, tâm tình Thực phi vô cùng tốt, giữ nàng lại dùng bữa tối, ở ngày bình thường Chu Anh tự nhiên không có nửa phần chối từ, dù sao thức ăn Dự Khôn cung cùng Lan Tâm đường không cùng một cấp bậc, ngày còn dài mà, nên bồi bổ thì phải bồi bổ! Nhưng hôm nay nàng không có nửa phần muốn ăn uống, tùy tiện tìm cái lý do từ chối, rất muốn ra khỏi Dự Khôn cung.

Nguyệt Viên nhìn thấy bóng lưng nàng lao đảo, có chút lo lắng nhắc nhở chủ tử: "Nương nương, Chu bảo lâm thật có thể làm được việc sao, nô tỳ xem nàng không phóng khoáng thật sự, uy nghi so ra kém xa nương nương ngài."

Chu Dữu đuổi cái lưng mới: "Người biết cái gì, bốn cung không cần một phụ tá đắc lực có thể làm được việc, tính tình nhất gan, đoán đo mới tốt, cái này so với cái gì đều trọng yếu."

"Vừa lúc, chuyện diệt trừ Hi Yến này có thể khảo nghiệm lòng trung thành của nàng, có thành công hay không cũng không quan trọng, nàng có hành động hay không, đó mới là mấu chốt quyết định bốn cung muốn hay không tiếp tục nâng đỡ nàng."

"Nương nương anh minh."

"Bốn cung tuyệt không anh minh, so với bốn cung anh minh, hậu cung này có khối người." Thực phi vuốt vuốt chuôi hạt hồ phách màu vàng nhạt trong tay, mùi hương thân nhiên quanh quần ở chớp mũi, tính tế khế ngữ, liên thân nhiên nở nụ cười: "Nguyệt Viên, đem bảo bối Trương quý phi tặng này thu cẩn thận, sẽ có thời điểm trả lại cho nàng ta."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Rơi xuống nước

Bách Hợp cùng Lục La chưa bao giờ thấy qua chủ tử của mình tâm sự nặng nề như vậy, ngay cả ngày bình thường thích nhất Như Ý Cao cũng chưa nghiêng mắt nhìn một cái.

如意糕 - như ý cao - bánh như ý

"Thân mình chủ tử không thoải mái, có cần hay không thỉnh thái y đến xem, nô tỳ kêu Tiểu Hi Tử đi ngự thiện phòng lấy chút điểm tâm nhẹ lại đây nhé?" Bách Hợp có chút lo lắng.

Lan Tương đã ở trước mặt, Chu Anh chỉ lắc đầu: "Hoàng Thượng hôm nay chắc sẽ không lật bài từ, ta có chút mệt mỏi, muốn sớm đi nghỉ. Bách Hợp lưu lại là được, các người cũng đi xuống nghỉ ngơi đi."

Nằm ở trên giường Chu Anh trần trọc một đêm, cho đến giờ dần (3-5h) mới dần dần ngủ.

Hôm sau, Hoàng Hậu nương nương liền mời các phi tần đi ngắm hoa, trong lòng mọi người đều hiểu được Hoàng Hậu đây là muốn lấy cớ ngắm hoa đem tẩn phi các cung đều tụ ở một chỗ, tiến hành một hồi răn dạy, làm cho mọi người hòa thuận chung sống, không được sinh thêm chuyện làm Hoàng Thượng phiền lòng.

Cảnh trí trong vườn vô cùng tốt, Chu Anh mặc dù tinh thần có chút không hào hứng, nhưng là trước thời gian xuất phát, thời điểm đến Cảnh Nhân cung chỉ hai ba vị. Nàng phúc thân hành lễ: "Thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, chúc Hoàng Hậu nương nương trường hi mùng kim an."

"Lúc này mới mấy ngày không gặp, bốn cung nhìn ra Chu bảo lâm lại xinh đẹp vài phần, so với hoa đào trong ngự hoa viên đều nghiêng lệ hơn ba phần." Hoàng Hậu cười nhạt khích lệ.

"Hoàng Hậu nương nương tán thưởng, dung mạo tẩn thiếp thường thường, không dám nhận."

"Nương nương nói đúng, “Kinh Thi” có câu: “đào chi yêu yêu”, hoa đào này, cũng không bằng dung nhan Chu bảo lâm kiều diễm tiên minh như vậy." Vẫn khiêm tốn, Hiền phi nương nương mở miệng phụ họa.

Đào yêu 1 - 桃夭 1 (Khổng Tử - 孔子)

Đào chi yêu yêu,

Chúc chúc kỳ hoa.

Chi từ vu quy,

Nghi kỳ thất gia.

Dịch nghĩa

Cây đào tơ xinh tươi,

Hoa nhiều rậm.

Nàng ấy đi lấy chồng,

Thì ắt thuận hòa êm ấm cảnh gia đình.

"Chúng ta đều là lão nhân trong cung, so không được với các nàng mỗi người mặn mà a." Hoàng Hậu cũng cảm thán.

Chu Anh vừa oán thán đây đều là rãnh rồi sinh nông nổi, vừa còn phải nịnh nọt: "Hoàng Hậu nương nương cùng Hiền phi nương nương vẫn như trước là hoa nhan nguyệt mạo, càng làm cho tần thiếp theo không kịp, nhất là phần khí độ ung dung bình thản."

"Miệng nhỏ của Chu bảo lâm ngọt chết người không đền mạng, khó trách Hoàng Thượng để mất tới người." Tiệp dư bên kia mở miệng tiếp lời.

Chu Anh đang chuẩn bị hàn huyên một phen, có phi tần lục tục đến. Hoàng Hậu nhìn mọi người đến đông đủ liền mở miệng: "Ngày hôm nay gió ẩm, là ngày ngắm hoa, các vị tỷ muội bồi bốn cung đi ngự hoa viên một chút đi."

Chu Anh phân vị thấp kém, đi ở phía sau đội ngũ, phía trước Hoàng Hậu vừa ngắm hoa vừa chỉ điểm, nàng cũng nghe câu được câu không, dù sao cũng là lời lẽ tầm thường, nhiều người nghe trong lỗ tai, nghe vào trong lòng lại có bao nhiêu người?

Thật đúng là không bằng chuyên tâm ngắm hoa.

Hoa viên Hoàng Đế tự nhiên là trăm hoa đua nở, có hoa vương mẫu đơn*, còn có mấy chục giống ngự tử điều hoàng*, mỗi hoa đều là điểm quan quần phượng, xinh đẹp tuyệt đại, duy chỉ có Mẫu Đơn.

Hoa mẫu đơn

*ngự tử điều hoàng: là 2 loại mẫu đơn quý ở vùng Lạc Dương đời Tống. Điều hoàng là loại hoa vàng ngàn cánh, có gốc gác từ nhà họ Điều; Ngự tử là loại hoa hồng nhạt ngàn cánh, có gốc gác từ nhà Ngự Nhân Bạc

1.Điều Hoàng: cúc mẫu đơn vàng ngàn cánh

2.Ngự Tử:hồng mẫu đơn vàng ngàn cánh

Có lẽ coi rất mê mẩn, nên không đuổi kịp bước chân cả đoàn, Chu Anh đơn giản một mình tản bộ chẳng có mục đích.

Đi qua vườn mẫu đơn là ao hoa sen nổi danh trong ngự hoa viên, chỉ vì mùa hoa sen chưa tới, trên mặt ao bị lá sen xanh biếc che khuất, đập vào mắt, đều là theo gió mang màu xanh tới.

Chu Anh hít một hơi thật sâu, phổi tràn đầy nhẹ nhàng khoan khoái, thời điểm đang nghiêng mình nhìn, trên mặt nước đối diện hiện lên góc áo màu vàng sáng, um một tiếng, không khí nơi này nhiều phấn hoa, có thể là sặc vào khí quản, nàng ngăn không được ho khan.

"Tiểu chủ cảm thấy lạnh không, nô tỳ trở về lấy áo choàng lại đây cho ngài." Lục La vội vàng xoay người trở về Lan Tâm đường, Chu Anh ho khan nói không ra lời, ngay cả ngăn cản cũng không kịp.

"Chủ tử, ngài muốn cái gì?" Lan Tương nhìn thấy nàng sặc đến sặc mặt đều đỏ, "Chủ tử ngài ở đây một lát, nô tỳ lấy nước cho ngài."

Nàng lúc này mới gật gật đầu, ngồi xổm bên cạnh ao hoa sen, cúi đầu ho khan.

Khi cảm thấy cổ họng thông một chút, liền cảm giác phía sau có một lực đẩy, lúc này nàng nếu là tránh đi tự nhiên vẫn kịp, chính là...

Một giây sau, trong ao hoa sen liền vang lên âm thanh phù phù rơi xuống nước, cùng với tiếng thét chói tai của Lan Tương bung nước trà trở về.

Gia Nguyên Đế không nghĩ tới chính mình phê duyệt tấu chương xong, đến ngự hoa viên tản bộ, liền nhìn đến cảnh tượng mạo hiểm như vậy, đợi thị vệ cứu lên người con gái vừa thấy rơi xuống nước, là Chu bảo lâm mấy ngày trước hẳn mới sung hạnh!

"Thôi Vĩnh Minh, đi mời thái y!" Gia Nguyên Đế ần ần mang theo tức giận, tự mình ôm lấy Chu Anh suy yếu đến sắc mặt tái nhợt, nói Lan Tương bên cạnh sợ tới mức nói không ra lời: "Thất thần làm cái gì, dẫn đường!"

Trở về lấy áo choàng, Lục La cũng bị chuyện này làm hoảng sợ, nhìn thấy tiểu chủ nhà mình cả người đều ướt đẫm, bước lên phía trước phủ thêm quần

áo cho nàng.

"Người trở về trước sai người nấu chút nước ấm cho chủ tử các người, đem giường trải tốt, tất cả y phục tắm rửa chuẩn bị đầy đủ hết." Gia Nguyên để ôm Chu Anh, phân phó Lục La đầu vào đây.

Lục La gấp đến độ hốc mắt đều ướt, nghe Hoàng Thượng phân phó xong, chạy nhanh về Lan Tâm đường.

Gia Nguyên Để nhìn người phụ nữ trong ngực, tuy rằng một thân ướt nhẹp, lại phiêu nhẹ như cũ, sắc mặt tái nhợt làm cho màu da nàng gần như trong suốt, nhu thuận động lòng người giống như người ban đêm kia làm cho hắn đến nay vẫn có chút quyến luyến.

Thấy Thôi công công bên người Hoàng Thượng tự mình đi thỉnh, tới là Trần thái y đức cao vọng trọng, hắn cách khăn coi mạch, mới đứng dậy hỏi bầm: "Hồi Hoàng Thượng, Chu bảo lâm thân thể vốn hư hàn, nước ngày xuân chưa hết lạnh nên tà khí nhập vào thân thể, có hiện tượng có nước trong phổi, chỉ bằng nghỉ ngơi chút thời gian, vì thân trước khai phương thuốc lui hàn cho tiểu chủ."

"Đi thôi." Gia Nguyên để nhìn Lan Tương bên cạnh: "Lúc này người là người thứ nhất thấy chủ tử nhà người rơi xuống nước, có từng nhìn thấy là người phương nào gây nên?"

Lan Tương phịch một tiếng quỳ xuống đất, sợ tới mức giọng nói đều run rẩy: "Hồi Hoàng Thượng, nô tỳ chỉ thấy một cái bóng lưng công công vội vã rồi đi, nô tỳ bảo hộ chủ tử bất lợi, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt."

"Thôi Vĩnh Minh, chuyện này liền giao cho người, trong ngự hoa viên hôm nay xuất hiện một đám người khả nghi tra cho trẫm, trẫm cũng không tin, lại có người to gan như vậy, ở dưới mí mắt trẫm hại người!" Gia Nguyên Để cầm tay Chu Anh, phát hiện lạnh bàn tay lạnh băng như cũ.

Thôi công công tiếp ý chỉ rồi đi điều tra và giải quyết, dọc đường đi trong lòng cũng buồn bực, Chu bảo lâm này không coi là được sủng ái, Hoàng Thượng bắt quá thích đồ mới mẻ, sao liền gây thù hận nhanh như vậy?

"Lấy thêm chăn cho chủ tử các người, vẫn còn run run này, trẫm về Dưỡng Tâm điện trước, buổi tối trở lại thăm chủ tử các người, có chuyện gì sai người qua bẩm báo trẫm." Gia Nguyên Để nói xong liền rời đi.

Lục La lo lắng, tự mình đi sắc thuốc, vốn định kêu Bách Hợp canh giữ ở bên giường nhưng nửa ngày không thấy người, nên phải phân phó Lan Tương trông coi chủ tử.

Mới ra cửa liền nhìn đến vào Bách Hợp: "Bách Hợp, tỳ đi đâu vậy, chủ tử rơi xuống nước nhiễm lạnh, muối đây phải đi sắc thuốc cho người, tỳ ở đây trông coi chủ tử, nếu là có tình huống gì, lập tức kêu An công công đi mời thái y nha."

Bách Hợp vừa nghe lời này đôi mắt liền đỏ, nàng nói ít, gật gật đầu liền vào đi. Nhìn thấy tiểu chủ nằm trên giường, nước mắt liền nhịn không được chảy ra.

Lan Tương tuy rằng cũng lo lắng, nhưng rốt cuộc tình nghĩa thâm hậu không bằng các nàng, còn buồn bực Bách Hợp này bình thường ổn trọng, sao hôm nay lại thất thường như vậy.

Mới vừa được sủng ái, Chu bảo lâm bị người đẩy xuống ao Sen, lại được Hoàng Thượng đi ngang qua cứu lên, lời đồn đãi giống như đã mọc cánh, sau một nén nhang, truyền khắp cả hậu cung. Các cung cũng phỏng đoán đủ loại.

Trong Dực Khôn cung, Thục phi vừa mới chuẩn bị nghỉ trưa, nghe tin tức này sững sốt trong nháy mắt: "Thật không hiểu cô muội muội này của bản cung là vận hạnh hay là bất hạnh."

"Nương nương nói lời này là thế nào?" Hoa Hảo thay nàng xoa eo, hiểu kỳ nói.

"Được Hoàng Thượng cứu lên tất nhiên là may mắn, nhưng cô muội muội này của bản cung từ nhỏ thân mình đã không tốt, ba ngày bệnh nhẹ năm ngày bệnh nặng, được bất ly thân, mấy tháng trước còn suýt chết, hiện giờ rơi xuống nước, chỉ sợ lại phải tĩnh dưỡng một thời gian thật dài."

"Cô nương kia làm ngài khổ tâm bồi dưỡng, chẳng phải là uống phí?" Hoa Hảo có chút thay chủ tử mình không đáng giá: "Chu bảo lâm này cũng quá kém cỏi."

"Có thể hay không một lần nữa giành được yêu thích của Hoàng Thượng, nên xem vận mệnh của nàng, cũng là xem nàng có năng lực kia hay không." Người trong gương đồng, cười đến không màng danh lợi, trong mắt lại cất giấu mũi nhọn.

Trong Ninh Tú cung, khi Trương quý phi nghe nói tin tức này cười lạnh nói: "Cũng thật gặp may mắn, khi nào thì bị đẩy không đẩy, lại ngay thời điểm Hoàng Thượng xuất hiện, Chu bảo lâm này không phải là cố ý làm đề tranh thủ triu mến của Hoàng Thượng sao? Thật là một kẻ thấp hèn!"

"Đi, đem châu sai bản cung trước đó vài ngày mới được ban thưởng đưa cho Chu bảo lâm, kêu nàng dưỡng tốt thân mình, kiên cường chút, đừng dễ dàng để cho người đẩy xuống nước nữa."

"Vâng, nương nương."

Trong Lan Tâm đường, thời điểm Chu Anh từ từ tỉnh lại, chợt nghe bên ngoài Lục La cùng người khác đang nói chuyện, nàng ho nhẹ một tiếng, Lục La lập tức liền đi vào. Thấy nàng tỉnh, vẻ mặt cao hứng: "Chủ tử có khoẻ không, trên người có lạnh hay không?"

Chu Anh lắc đầu: "Vừa mới là ai đến đây?"

"Vị Ninh Tú cung kia a, sai người đưa tới một châu sai, còn tiện thể nhấn kêu chủ tử người cố gắng dưỡng bệnh, nhưng nghĩ muốn đạt được chú ý của Hoàng Thượng cũng đừng đem thân thể mình mang vào. Thật sự là tức chết nô tỳ, lời này nói cho cùng giống như tiểu chủ tự mình thiết kế chính mình rơi xuống nước!" Lục La lòng đầy căm phẫn.

Trên tay Chu Anh cầm hộp châu sai quan sát nửa ngày, châu sai này tất nhiên là cực kỳ tinh xảo, khó được chính là viên nam châu, châu tròn ngọc sáng lớn như vậy, sáng bóng ónh uyển, chung quanh đều được khảm mười hai viên ru-bi, vây quanh viên minh châu tuyệt thế ở giữa.

Chắc giống kiểu này

Đồ tốt như vậy, vì sao phải đưa cho nàng, người không chút thu hút nào lại không hề giao tình?

Chu Anh đem châu sai đặt ở mũi hít hà, liền hiểu rõ: "Đây là một mảnh tâm ý của Quý phi nương nương, thu vào đi, đừng đặt chung cùng châu sai tầm thường kia của ta, nam châu chiều chuộng, không chịu được va chạm với châu sai khác."

Nam châu không thể gặp nước, tự nhiên sẽ không lấy dính xạ hương, chính là ru-bi bên cạnh, chỉ sợ đều là trải qua tiêm nhiễm, thậm chí là dưới đáy còn lưu lại.

Giờ phút này Chu Anh vô cùng cảm kích bộ phim truyền hình quay cuối cùng ở kiếp trước, nàng là một nữ diễn viên chính trong phim. Trong phim, nàng diễn là một vị thặng nữ y sư trung y lớn tuổi (nữ y sư trung y lớn tuổi ế chồng), vì vai diễn độ khó rất cao, đạo diễn rất sớm mời thầy thuốc trung y chuyên nghiệp cho nàng, nàng tự nhiên là được ích lợi không nhỏ. Sau khi quay xong phim truyền hình, nàng bởi vì cảm thấy hứng thú còn đi theo thầy giáo học tập nửa năm, xem như đối với thuốc đông y có hiểu biết càng sâu.

Không nghĩ tới ở trong này có cơ hội phát huy công dụng, Chu Anh nhịn không được hoài nghi, đây chẳng lẽ là lão thiên gia biết nàng sắp xuyên qua cho nên an bài bàn tay vàng cho nàng sao?

"Tiểu chủ đem thuốc này uống hết rồi nghỉ ngơi một lát đi, thái y nói thân mình ngài vốn suy yếu, hiện tại rơi xuống nước lại bị nhiễm lạnh, phải tĩnh dưỡng tốt." Lục La thay nàng tấn chẩn lại.

"Cũng không biết là ai nhần tâm như vậy, lại muốn đưa tiểu chủ vào chỗ chết! Cũng may Hoàng Thượng vừa lúc đi qua, cứu tiểu chủ, còn phái Thôi công công đi thăm dò, Hoàng Thượng nói, buổi tối lại đến xem tiểu chủ."

"Em yên tâm, ta không yếu ớt như vậy, hiện tại cũng không còn đáng ngại, em đi gọi Bách Hợp tới, ta có chút việc cần phải giao cho nàng." Chu Anh đối với Hoàng Đế trực tiếp tỉnh lược một ít, cùng lúc biết cứu nàng là thị vệ, Hoàng Đế đã nói, về phương diện khác cũng biết, đêm nay Hoàng Đế chắc chắn sẽ không đến thăm nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Thất sủng

Ban đêm, Gia Nguyên Đế coi xong tấu chương vừa mới chuẩn bị đi Lan Tâm đường nhìn xem thì thấy Thôi Vĩnh Minh đi vào.

"Tra thế nào?"

"Hồi Hoàng Thượng, nô tài tra cả ngự hoa viên, cũng không có phát hiện công công khả nghi, bắt quá..." Trong giọng nói Thôi công công mang theo chút ý vị muốn nói lại thôi.

"Thật càng ngày càng to gan, biết thừa nước đục thả câu với trẫm!" Gia Nguyên Đế cũng có chút không kiên nhẫn.

"Nô tài không dám, Hoàng Thượng, nô tài ở góc ngự hoa viên cạnh phát hiện một bộ y phục thái giám bị vứt đi, bên trong còn có một cái túi thơm, nô tài xem chừng là phạm nhân trong lúc vội vàng lưu lại." Nói xong liền từ trong tay áo lấy ra cái túi thơm thêu cây trúc trình lên.

Gia Nguyên đế tinh tế đánh giá túi thơm này, chỉ thấy túi trong miệng túi thêu hai chữ rất nhỏ: "Bách Hợp là ai?"

"Hồi Hoàng Thượng, Bách Hợp là cung nữ bên người Chu bảo lâm Lan Tâm đường."

"Buồn cười!" Gia Nguyên đế đem túi thơm trong tay vứt trên mặt đất: "Chu bảo lâm thật to gan, dám thiết kế lừa gạt trẫm!"

"Hoàng Thượng bớt giận." Thôi Vĩnh Minh cảm thấy được vị Lan Tâm đường kia thật sự là tìm đường chết, Hoàng Thượng mới vừa mắt coi trọng, sống yên ổn còn có thể có chút phong cảnh ngày sau, cho là mình thông minh kết quả lại là thông minh bị thông minh hại.

Vốn dưới con thịnh nộ giờ phút này Gia Nguyên để bình tĩnh kỳ dị lại, trên mặt nhìn không ra hi nộ, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Trong đám người mới tiến cung còn có ai?"

"Hồi Hoàng Thượng, còn có cháu gái tả Ngự Sử Đô Sát viện sườn thắt phẩm thừa huy Mai thị, Đại Lý tự thiếu khanh..."

"Được rồi liền Mai thị đi, khi diện tuyền trầm nhớ rõ tư sắc nàng cũng được."

"Vâng, nô tài đi truyền chỉ." Thôi Vĩnh Minh sờ không được ý tứ của Hoàng Thượng, bắt quá đừng lo, làm nô tài, chuyên tâm hầu hạ, luôn không sai được.

Lục La nghe được tin tức Hoàng Thượng đêm nay không đến, so với Chu Anh còn thương tâm hơn: "Tiểu chủ ngài đừng để trong lòng, thâm tâm Hoàng Thượng khẳng định còn đang do dự bắn khoan."

"Được rồi, đừng an ủi ta, các em cũng sớm đi nghỉ đi." Nàng nhẹ nhàng thở ra, kỳ thật kế hoạch của Chu Anh không có dữ kiện để Gia Nguyên Đế làm người chứng kiến, nàng chỉ cần làm một khúc củi mục tránh né nổi bật để cho Thục phi buông tha nàng, vừa đúng lúc bệnh nặng trong một khoảng thời gian. Nếu nhìn thấy cảnh nàng rơi xuống nước là một vị phi tần khác, trước tiên sẽ không đi truy cứu trách nhiệm, mà trong lòng vui sướng xem náo nhiệt, Bách Hợp cũng có thể toàn thân trở về, sau đó đi kiểm tra sẽ không có đầu mối, mọi việc chẳng giải quyết được gì, sự tình sẽ dần lắng xuống.

Chính là chết không chết, làm cho Gia Nguyên Đế thấy được. Nàng chỉ có thể ra hạ sách này đánh cuộc một lần, một lần này xem như thành công, Gia Nguyên Đế cũng không phải người cảm tính, nên cũng không bởi vì nàng có chút tiểu tâm tư mà trừng phạt, huống chi nếu thật công khai, người mất mặt cũng không chỉ một mình nàng, đường đường vua của một nước lại bị người phụ nữ của mình tính kế, đủ để trở thành đề tài chèn dư hậu tửu lớn nhất kinh thành.

Tóm lại để xả giận, không ngoài sở liệu, Gia Nguyên đế kế tiếp sẽ lạnh lùng với nàng.

Sáng sớm hôm sau liền truyền đến sườn thắt phẩm Mai thừa huy ở thiên điện Trường Xuân cung một lần nhảy tứ cấp, tấn thăng làm chính lục phẩm Mai quý nhân. Lần này từ lúc Gia Nguyên Đế đăng cơ tới nay đây thành tiền lệ đầu tiên, tin tức vừa truyền tới, cả trong cung đều nổ tung, mà ngay cả Hoàng Hậu cũng ra tay khuyên Hoàng Thượng thận trọng, kết quả vẫn không công mà lui.

Dù không ra khỏi cửa, Chu Anh cơ hồ đều có thể ngửi được mùi đồ kị bốn phương tám hướng bay tới, cũng khó trách, từ xưa đến nay đều theo một quy tắc chung, ngoại lệ sẽ chọc người ghen tị. Mặt ngoài nàng nhìn giống như nhu thuận đau thương, nhưng trong lòng vô cùng bình tĩnh. Ai tấn chức cũng kệ, ít nhất bởi vì nàng "tự gây nghiệt", sẽ không bị Thục phi bắt ép đi xử lý vấn đề về một sinh mạng con người, hơn nữa hôm nay câu chuyện bàn tán trong cung cũng không phải nàng tự gây nghiệt không thể sống. Chu Anh cảm giác mình tồn tại như người vô hình chốn hậu cung này.

Từ sau khi rơi xuống nước, Chu Anh vẫn triền miên trên giường bệnh, đã lâu vẫn chưa khỏe hẳn. Cũng không phải thái y y thuật không cao, mà do nàng đem thuốc đều đổ một phần đi, mỗi ngày cố ý ăn mặc mỏng manh đứng ở đầu gió nửa canh giờ. Bởi vậy, bệnh đi như tắm nhà tơ.

Bị lạnh nhạt như vậy, các loại ám khuy sẽ theo mà đến. Đầu tiên là ngự thiện phòng cắt xén thức ăn, tiếp đến là tiền tiêu hàng tháng giảm bớt bạc, rồi đến sau đó vật dụng nội vụ phù đều cấp giảm đi.

Lục La thở hồng hộc trở về: "Chủ tử, bọn họ khinh người quá đáng, nô tỳ gặp được cung nữ bên người Mai quý nhân, cả đám nô tài đều như chó, đụng là cắn, mắt chó nhìn người thắp!"

"Được rồi em cũng đừng oán giận, coi như ta còn chỉ là thường tại đi." Chu Anh cảm thấy ngày gần đây quá thoải mái, làm bộ ho khan hai tiếng: "Đã lấy không được thuốc coi như xong đi, dù sao uống hay không uống thuốc đều như vậy, ầm ập lên nhiều lắm."

"Lan Tương đâu, sao vẫn không thấy nàng?" Chu Anh gần đây thích luyện chữ bằng bút lông, mặc dù có trí nhớ nguyên thân nhưng nửa điểm bản sự cũng chưa truyền thừa lại, cũng may một đời trước nàng vẫn viết ít Khải thư*, mỗi ngày vì giết thời gian liền viết thư pháp giản thể chơi đùa.

*Chữ khải (khải thư hay chính thư 正書) là cải biên từ chữ lệ và bắt đầu phổ biến vào thế kỷ III cn. Đây là kiểu chữ chính thức, chuẩn mực, dễ nhận biết, dễ đọc nhất và vẫn là phổ thông nhất trong các kiểu viết chữ Hán hiện nay.

"Nô tỳ nhìn thấy nàng tựa hồ đi hướng Dục Khôn cung." Bách Hợp lưu ý nàng: "Chủ tử, nô tỳ phát hiện nàng cùng bên kia đi quá gần, chúng ta chỉ bằng phòng nàng."

Lục La gật đầu: "Không chỉ nàng, còn có Lan Thanh, nô tỳ lần trước thấy nàng cùng cung nữ Mạc Cung cũng qua lại với nhau."

Chu Anh đặt bút lông xuống: "Lục La đem cái này đốt đi, Bách Hợp, em đi theo ta."

Vào nội thất, nàng được Bách Hợp đỡ ngồi xuống, cũng kéo tay nàng: "Bách Hợp, em cùng Lục La là tâm phúc của ta, vô luận như thế nào trong mắt người ngoài các em chính là đại biểu cho ta. Ta cũng không gạt các em, trong khoảng thời gian này các em chỉ bằng chịu khổ với ta, bệnh của ta là thật là giả trong lòng em tự nhiên rõ ràng, ta nghĩ trong khoảng thời gian này vừa lúc có thể khảo nghiệm sự trung tâm của đám nô tài trong phòng này. Ta cần chính là nô tài có thể cùng phú quý chung hoạn nạn."

"Ý tứ tiểu chủ nô tỳ hiểu được."

"Về phần Lan Tương, nàng là người của Thục phi nương nương chúng ta cũng biết, nên chuyện nàng có thể biết thì khiến cho nàng biết, không nên, cũng

đừng làm cho nàng biết."

"Nô tỳ hiểu được." Bách Hợp nhìn chủ tử trước mặt, biểu tình như biết hết, trong ánh mắt đi động ánh sáng không bình tĩnh mà lại bình tĩnh, nhưng lại giống như thay đổi thành người khác. Từ lúc nào bắt đầu, tiểu chủ cho nàng cảm giác không còn yếu đuối dễ lừa như trước, mà nhìn bề ngoài như nhu thuận có một tâm nhãn hiểu được tiến thoái.

Lục La thông minh, lập tức liền minh bạch mọi chuyện, giảm thấp giọng nói xuống, mở miệng: "Bách Hợp, tỳ có hay không cảm thấy được tiểu chủ chúng ta giống như thay đổi thành người khác?"

"Sao có thể không thay đổi, Thực phi nương nương lấy tiểu chủ chúng ta làm đá kê chân, phi tần các cung cũng không có ý tốt, tiểu chủ nếu vẫn là khúc gỗ như trong phủ, chúng ta mới thành người chịu khóc trời đập đất." Giọng nói Bách Hợp ép xuống thấp hơn.

"Tỳ nói đúng, muội chỉ là cảm thấy tiểu chủ chúng ta gần đây càng ngày càng đẹp, xinh đẹp như thiên tiên." Lục La hắc hắc cười.

"Nhỏ giọng một chút, tai vách mạch rừng."

Mất Thực phi Chu Dữu nhìn Lan Tương quỳ gối bên chân, nhấp một hớp trà tuyết lê hoa hồng nhuận phổi dưỡng nhan mới nhẹ nhàng hỏi: "Chủ tử các người gần đây thế nào, bệnh vẫn chưa khỏi hẳn sao?"

"Hồi Thực phi nương nương, thái y nói chủ tử thể hàn tỳ hư, lại bởi vì rơi xuống nước hàn khí xâm nhập, cần nghỉ ngơi một đoạn thời gian." Lan Tương bẩm báo chi tiết.

"Khi Chu bảo lâm rơi xuống nước người là người tới đầu tiên, có thấy rõ ràng bộ dáng người đẩy nàng ta xuống nước?" Thực phi nhìn thấy cả người nàng đều nằm ở trên mặt đất, ý bảo Hoa Hảo đem người nâng dậy.

"Tạ ơn Thực phi nương nương, nô tỳ chỉ thấy vị công công kia vội vã rời đi, vẫn chưa nhìn thấy rõ mặt."

"Chu bảo lâm gần đây tâm tình như thế nào?" Thực phi cảm thấy được việc này có chút kỳ hoặc, Chu bảo lâm là người Chu Dữu nâng, phân vị thấp tự nhiên không dám động nàng mấy may, hơn nữa Hoàng Thượng tự mình ra lệnh Thái công công tra cũng tra không được, có thể thấy được người này tâm tư cực kỳ cẩn thận.

"Chủ tử gần đây vẫn tâm thần hoảng hốt, lúc nửa đêm cũng thường xuyên sốt nhẹ, tâm tình vẫn rất kém. Phủ nội vụ cùng ngự thiện phòng đều cắt xén chi phí Lan Tâm đường, nàng cũng không quá mức để ý, mỗi ngày đều là vô tâm."

"Tinh tình nàng trong phủ vẫn yếu đuối dễ bắt nạt, tiến cung cũng không nửa phần tiến bộ, thực làm bốn cung lo lắng." Nàng chậm rãi tỉnh dưỡng, Nguyệt Viên đưa tới một chậu cây hoa lựu, lại cảm thấy xuống tay ra sao cũng không hợp ý: "Bồn cây lựu này hoa nở mặc dù đẹp, nhưng không chịu bóng râm, không chịu nước, không mùi hương cũng không có quả, kém xa bồn hoa hồng kia. Dù là nát, bốn cung cũng không đau lòng."

Hoa lựu

Vừa mới dứt lời, liền phát tay áo đem bồn hoa cây lựu trên bàn quét xuống mặt đất, khoảng cách này khiến đóa hoa kiều diễm bị đè ở dưới mảnh vỡ cùng bùn đất, một mảnh hỗn độn.

"Nương nương, nô tỳ thể sống chết nguyện trung thành với nương nương, không dám có nửa phần tạp niệm, cầu nương nương đem nô tỳ triệu hồi Dục Khôn cung." Lan Tương dập đầu, nàng thật sự không có cách nào khác, trong nhà viết thư đến nói là đệ đệ bệnh nặng, đã không đủ chi phí thỉnh lang trung, cần nàng cứu tế. Nhưng ở trong Lan Tâm đường mặc dù là đại cung nữ, nhưng không có nửa phần lợi lộc, hơn nữa chủ tử không chịu sủng, quá thua kém, bị bọn tỳ muội ngày xưa xem thường, tháng này tiền tiêu vật hàng tháng lại xa xa vô vọng. Nàng chỉ có thể cầu trợ ở Thực phi nương nương.

"Người đã từ trong cung bốn cung đi ra ngoài, làm sao còn có đạo lý triệu hồi, người đã đi theo Chu bảo lâm, bốn cung chỉ bằng quan sát lại, nhìn xem nàng còn có cơ hội xoay người hay không."

Lan Tương nén lệ lui xuống.

Nguyệt Viên có chút khó hiểu: "Nương nương, nô tỳ thấy Chu bảo lâm đang ủng hộ một phen khổ tâm của nương nương, nương nương có gì... Còn muốn cho nàng cơ hội?"

"Cùng với bồi dưỡng một người ngoài, chẳng bằng chọn một người bốn cung có thể nắm giữ được, dù sao, cô muội muội này, bốn cung xem như hiểu rõ." Bóp nát nụ hoa hồng: "Hoa thơm như vậy làm lòng người thoải mái. Hoa Hảo, thay đồ cho bốn cung, đem chuỗi hạt mặt sáp tốt nhất mà Trương quý phi tặng kia mang theo, đã lâu không đi ra ngoài tản bộ. Lục chiêu nghi, à không, trong cung Kỳ quý tần, cũng nên đi thăm."

Trong Trường Xuân cung, Kỳ quý tần sinh hạ Tam hoàng tử xong thân thể cực kỳ suy yếu, một mực điều dưỡng, cũng bởi vì Hoàng Đế lên tiếng, rất ít có người tới quấy rầy. Nhưng hôm nay có ít khách đến chơi.

"Muội muội còn mang bệnh, thân mình không khỏe, không thể hành đại lễ, mong rằng Thực phi nương nương tha thứ." Giọng nói Kỳ quý tần suy yếu hai phần so với trước khi sinh, nhưng cũng cực kỳ uyển chuyển.

"Muội muội không cần đa lễ, hôm nay bốn cung mạo muội quấy rầy, vốn là bốn cung không phải. Thân thể khỏe lên nhiều chưa? Trước đó vài ngày, bốn cung được chuỗi hạt mặt sáp tốt nhất, màu sắc sáng loáng bóng bảy, có công hiệu dưỡng thể, tiêu trừ bách bệnh, lấy riêng ra tặng muội muội." Thực phi

nhìn Kỳ quý tần tựa hồ đắm chìm đau thương vì tang con như trước, quan tâm nói.

"Làm phiền nương nương quan tâm, muội muội đã không còn đáng ngại, chính là về sau không thể cơ hội tiếp tục mang hoàng tử. Chỉ sợ Hoàng Thượng xoay người sẽ quên muội." Kỳ quý tần cũng giảm đi chút ít âm trầm, còn thần nhiên nói: "Phần hậu lễ này muội muội trước hết xin thu nhận."

"Ừ, muội muội cũng chớ lo lắng, muội phúc trạch thâm hậu, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ không quên. Năm đó quý tần muội muội tài hoa hơn người, giọng hát hay hiếm có, một khúc hát vang động kinh thành, cũng không phải Hoàng Thượng nghe được thần hồn điên đảo sao. Còn hôm nay nghe tới, tựa hồ trải qua chuyện này mà nguyên khí đại thương a."

"Thực phi nương nương quá khen, muội muội làm sao bì kịp được tỷ tỷ trí tuệ hiền đức." Kỳ quý tần cười nhạt, có chút lộ vẻ sâu thẳm: "Chu bảo lâm tuy là muội muội ruột nhà mẹ đẻ Thực phi nương nương, nhưng rốt cuộc không phải một mẹ sinh ra, nương nương cũng đừng rơi vào một cái kết cục như Lục chiêu nghi ngày xưa."

Sắc mặt Thực phi cứng đờ, quả thật không nghĩ tới Kỳ quý tần sẽ lấy chính mình làm ví dụ đến tình ngữ nàng, bất quá rất nhanh liền nở nụ cười: "Muội muội yên tâm, cơ trí Chu bảo lâm tự nhiên là không theo kịp nổi Kỳ quý tần nửa phần, bổn cung tự nhiên cũng sẽ không ngu dốt giống Lục chiêu nghi."

"Vậy muội muội an tâm."

Đội Thực phi rời đi Trường Xuân cung, đại cung nữ của Kỳ quý tần tiến lên đỡ chủ tử nhà mình nằm xuống: "Nương nương, ngài tội gì mọn sức Thực phi nương nương như vậy, ngài hiện giờ đã có Tam hoàng tử, Hoàng Thượng cũng thường đến xem ngài, về sau có rất nhiều cơ hội tấn chức."

"Tấn chức? Bổn cung mất đi hai đứa bé, Hoàng Thượng cấp phân vị cũng chỉ ở quý tần, ngay cả cái phi vị đều keo kiệt, về sau làm sao còn có cơ hội nào? Lần này hợp thời nhắc nhở, cũng không phải vì mọn sức Thực phi, chính là thay người diệt trừ bước tiến của nàng nhanh hơn thôi." Cảnh xuân âm áp xuyên thấu qua hai ngón tay soi sáng khuôn mặt của nàng, cũng quý dị hung ác nham hiểm: "Về phần chuỗi hạt kia, tạm giữ lại đi, ngày sau tất nhiên sẽ hữu dụng."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Mai quý nhân

Chu Anh vào ban ngày ngủ lâu quá, buổi tối khó ngủ thật lâu. Trong cung ban đêm rất yên tĩnh, chỉ ngẫu nhiên truyền đến âm thanh đồng hồ nước cùng côn trùng kêu vang chít chít ngoài cửa sổ. Nàng đang chuẩn bị đếm cừu ru ngủ, chợt nghe thấy ngoài tiếng côn trùng kêu vang tựa hồ còn chút âm thanh hỗn loạn khác.

"Bách Hợp." Nàng nhẹ nhàng gọi người trực đêm bên cạnh.

"Tiểu chủ, có nô tỳ, người muốn sai bao điều gì?"

"Ta nghe bên ngoài như là có ai đang khóc, em đi nhìn xem động tĩnh gì." Chu Anh hơi hơi đứng dậy: "Nếu như là trong cung ta, hỏi một chút là chuyện gì xảy ra."

Sau một chén trà Bách Hợp trở lại, đi theo phía sau chính là... Lan Tương?

"Đây là có chuyện gì?" Nàng nghiêm mặt nói.

"Nô tỳ quấy nhiễu chủ tử nghỉ ngơi, tội đáng chết vạn lần, cầu chủ tử thứ tội." Lan Tương một tiếng quỳ xuống rồi lệt đậy mặt cầu xin tha thứ.

"Rốt cuộc làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?" Chu Anh ý bảo Bách Hợp nâng nàng dậy: "Em nói đi, xem ta có thể hay không giúp đỡ một chút."

"Chủ tử..." Lan Tương mới vừa được nâng dậy, lại quỳ xuống, "Cầu chủ tử cứu... cứu đệ đệ nô tỳ..."

"Đứng lên nói, từ từ nói."

"Chủ tử, nô tỳ hai ngày trước nhận được thư trong nhà đưa tới, nói là đệ đệ bệnh tình nguy cấp, trong nhà lại mời không nổi lang trung. Trong nhà nô tỳ, phụ thân mất sớm, còn mẫu thân một người ngâm đắng nuốt cay nuôi lớn tỷ đệ hai người, giờ tới lúc nô tỳ đền đáp công ơn nuôi dưỡng. Nhưng phủ nội vụ cất xén tiền tiêu vật hàng tháng trong phòng chúng ta, nô tỳ tháng trước còn không có nhận được a, cầu chủ tử cứu đệ đệ nô tỳ..."

Chuyện này là Chu Anh nên chịu trách nhiệm, nàng nghĩ nghĩ: "Bách Hợp, đưa thêm mười lượng bạc cho Lan Tương."

"Chủ tử, không cần nhiều như vậy, hai lượng bạc đã đủ." Lan Tương kinh sợ, nàng hôm nay đi Dục Khôn cung vẫn chưa che dấu tốt, nói vậy chủ tử đã biết được, lại còn nhân tâm như thế.

"Mẫu thân em có công đường đục em cùng đệ đệ, mà em nên lập kế hoạch trừ tính trong nhà, mỗi tháng tiền tiêu vật hàng tháng là hai lạng bạc, mười lạng này coi như ta thêm vào thưởng cho em năm tháng, cho nên năm tháng sau em phải càng trung tâm, càng cẩn thận mới đáng giá." Chu Anh tự mình đem bạc giao vào tay nàng: "Hôm nay cửa cung đã đóng, sáng sớm ngày mai kêu Bách Hợp cùng em đi giao cho thái giám thu mua, nhất định có thể kịp."

Vừa mới ngừng tiếng khóc, nước mắt Lan Tương lại tràn mi: "Ân cứu mạng của chủ tử, nô tỳ suốt đời khó quên."

"Được rồi, thời điểm đã muộn rồi, ngày mai còn phải dậy sớm, đừng lo lắng nữa, nghỉ ngơi sớm một chút đi." Nàng có chút bối rối, phát phát tay để cho các nàng đi nghỉ ngơi.

Có thể vì báo đáp ân cứu mạng của nàng, Lan Tương gần đây ân cần rất nhiều, không hề giống lúc trước ba lần năm lượt không nhìn thấy bóng dáng như vậy.

Chu Anh một bên hưởng thụ thủ pháp mát xa của Lan Tương so với Lục La nhàn nhuyển hơn, một bên công đạo Bách Hợp: "Tiền tiêu vật hàng tháng ở phủ nội vụ em lại đi thúc giục đi, nếu bọn họ vẫn có lệ trước hết lấy tiền tiêu hàng tháng của ta chia cho kẻ dưới, cũng không thể làm cho họ không công hầu hạ ta."

"Chủ tử, nếu không ngại đi cầu Thực phi nương nương. Không dỗi gắt ngài, lúc trước nô tỳ ở Dục Khôn cung, Thực phi nương nương cố ý làm cho nô tỳ đến hầu hạ tiểu chủ, kỳ thật nương nương đối với tiểu chủ vẫn là kỳ thác kỳ vọng cao." Lan Tương thử thăm dò mở miệng.

Hai con mắt Chu Anh híp lại nhìn nàng, sau một lúc lâu thờ dài: "Lan Tương, nếu em nghĩ muốn triệu hồi Dục Khôn cung, ta sẽ không ngăn trở."

Phủ nội vụ cắt xén chi phí Lan Tương, Thực phi sao lại không biết, nếu nàng lựa chọn chẳng quan tâm, chính là đã muốn tỏ thái độ. Cho dù chính mình đi cầu nàng, cuối cùng vẫn phải thông qua cái gọi là khảo nghiệm trung thành của Thực phi, mà khảo nghiệm kia phải đi giết hại một mạng người cùng nàng không oán không hận, Chu Anh thừa nhận, mình làm không được. Mặc dù phải tranh đấu cùng phụ nữ trong hậu cung, nguyên tắc của nàng cũng là người không đụng ta ta không phạm người. Về phần ân chi dân của Thực phi, nàng nghĩ, sẽ có phương thức khác báo đáp.

Lan Tương vội quỳ xuống: "Chủ tử, nô tỳ không phải ý tứ kia, vô luận như thế nào, nô tỳ sẽ vẫn hầu hạ tiểu chủ, cầu tiểu chủ không cần đuổi nô tỳ đi."

"Được rồi, ta chỉ là dọa em giật mình." Chu Anh vươn tay nâng nàng dậy, "Đã theo ta, đó là phải đi theo ta đồng cam cộng khổ, em quân thúc cung nhân bên ngoài, nếu tìm được nhà khác cũng có tiền đồ, cũng không cần quay về chỗ ta, trực tiếp đi chỗ Bách Hợp nói một tiếng là được."

Đến ngày hôm sau, quả nhiên mí mắt dưới giật giật. Mấy ngày trước, Chu Anh đã sai người ở trong sân làm cái bàn đu dây, hôm nay thái dương ấm áp, vừa lúc làm xong bàn đu dây, nàng liền kêu Lục La chuẩn bị chút trà bánh, muốn ngồi chơi bàn đu dây một lát.

Dây thừng cũng không có nhiều tinh xảo, tầm thường như loại dây thừng thô múc nước giếng, cũng rất rắn chắc, Chu Anh thử thử, trong lòng vẫn có chút sợ hãi. An Thanh Bình chủ động xin đi giặt giặt ngồi lên, lay động qua lại vài cái đều bình an vô sự, nàng mới ngồi lên.

Vừa ăn điểm tâm vừa nghe các nàng báo cáo tình hình các cung gần đây.

"Mai quý nhân ở thiên điện Trường Xuân cung gần đây rất phong cảnh, nghe nói trong nửa tháng Hoàng Thượng đi qua ba lần, mà ngay cả Trương quý phi cùng Hoàng Hậu nương nương đều chỉ đi hai lần."

"Sao?" Chu Anh ngạc nhiên, thời điểm lần đầu tiên thỉnh an Hoàng Hậu nàng vẫn chưa nhìn kỹ, nghĩ đến cũng là vị có thù đoạn, có tư sắc.

"Sau khi Mai quý nhân đắc thế cực kỳ kiêu ngạo, mà ngay cả thuộc hạ nô tài đều chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng. Lần trước nô tỳ đi ngự dược trong cung lấy thuốc, bị cung nữ bên người Mai quý nhân hung hăng đụng phải, cùi chỏ đến bây giờ vẫn còn tím xanh nè." Lục La bâu môi ủy khuất nói.

"Dân gian nói, có họa là phúc, chúng ta không chấp nhặt với nàng ta, lát nữa kêu Bách Hợp lấy chút thuốc mỡ cho em làm tan bầm, một ngày ba lần." Chu Anh an ủi nàng.

"Tạ ơn chủ tử, Mai quý nhân phong cảnh cũng so ra kém chủ tử chúng ta."

"Miệng em rất ngọt, lại ăn vụng bánh hoa quế phải không?" Nàng trêu ghẹo nói, "Lan Tương, đẩy cao một chút."

"Chủ tử, tháng này tới lễ vạn thọ, sinh thần Hoàng Thượng, ngài có nghĩ tới chuẩn bị lễ vật gì chưa?" Lan Tương ở phía sau đẩy bàn đu dây hỏi, nàng tuy rằng quyết định về sau liền đi theo vị chủ tử này, nhưng như trước không nghĩ ra chủ tử đối với chuyện này phản ứng bình thản như vậy, tựa hồ hoàn toàn không cần Hoàng Thượng ân sủng.

Chu Anh nghĩ nghĩ: "Trong nội tâm của ta đều biết, các em không cần quan tâm"

Sinh thần Hoàng Đế tất nhiên phải làm thật long trọng, hai mươi mấy vị hậu cung tất nhiên cũng sẽ dùng hết công phu dâng lên lễ vật chính mình tốn tâm tư chuẩn bị. Trương quý phi thiên về vũ, nghe nói kỹ thuật nhảy có thể so với Phi Yến Hợp Đức; giọng hát Kỳ quý tần được trời ban, mới tiến cung An thái nữ An Nhược Huyền tài đánh đàn xuất chúng; vẫn khiêm tốn kỹ nhân Hiền phi kỹ nghệ vẽ tranh siêu việt. Nếu nghĩ trên yến hội này thắng được, có thể tính không lớn không nói, hưởng chi tài nghệ của nàng chính là thuộc loại cái gì cũng biết một chút nhưng cái gì cũng không tinh, còn không bằng bỏ cuộc.

Liền mấy ngày nữa truyền đến tin tức Thái hậu cầu phúc hồi cung. Ngày kế tiếp, phi tần các cung phải đi Thọ Khang cung thỉnh an lão nhân gia. Chu Anh

cảm thấy người lễ Phật phần lớn thích phong cách khiêm tốn, trầm ổn, trước một ngày liền chọn xong phụ kiện cùng cung trang.

"Ngày mai đi thỉnh an Thái Hậu, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ tới, tiểu chủ vì sao không ăn mặc xinh đẹp một ít?"

"Ngày mai thỉnh an, thái hậu trọng yếu hơn với Hoàng Thượng." Nàng thần nhiên công đạo: "Hầu hạ ta tắm rửa thay y phục đi, thêm chút cánh hoa hồng vào."

"Tiểu chủ, phủ nội vụ bên kia nói trong cung thật lâu không có cánh hoa hồng." Bách Hợp chần chờ mở miệng: "Nếu không, tiểu chủ đổi sấp hoa hồng thử xem? Khi tiến cung, tiểu chủ các cung được một ít hộp."

"Quên đi, ta thấy hoa mộc lan trong Lan Tâm đường chúng ta nở rất đẹp, ngày mai em sai An Thanh Bình Lan Thanh các nàng thay ta hái một chút, chừa một chút để tắm, còn lại phơi khô lưu trữ, trong ngày mùa đông dùng để pha trà không thể tốt hơn."

"Biện pháp này rất mới mẻ, nô tỳ chưa từng nghe qua, tiểu chủ như thế nào biết được?" Lục La có chút tò mò.

"Tất nhiên là xem trên sách." Chu Anh nói cười, trà hoa mộc lan có thể nhuận hầu trừ bỏ đàm, đòi trước uống rất nhiều có được không?!

Giờ mẹo hôm sau Chu Anh liền sáng khoái tinh thần rời giường, An Thanh Bình hành động rất nhanh, lúc rửa mặt đã ngủi trong chậu có mùi hương hoa mộc lan. Rửa mặt chải đầu xong, nghĩ tới giáo huấn đối bụng lần trước, lại ăn vài khối điểm tâm vào bụng mới mang theo Lan Tương Bách Hợp ra Lan Tâm đường.

Lấy duyên có dưỡng bệnh, hơn nửa tháng chưa từng bước ra khỏi Lan Tâm đường một bước, nàng mười phần cảm kích đối với Thái hậu còn chưa thấy mặt, nếu không có lão nhân gia, chính mình thật đúng là không cơ hội ra ngoài.

Cũng không phải bị bế môn, mà do nàng xem nhiều cung đấu, bản năng cảm thấy thích chạy ra bên ngoài đều là người thích tìm việc vào thân, nàng phân vị thấp tự đi chuồng mặt ra chẳng khác nào muốn chết, còn không bằng sống yên ổn ở trong Lan Tâm đường.

Thọ Khang cung cũng không ở trong phạm vi của mười hai cung, cho nên có chút xa, đơn giản Chu Anh xuất phát sớm, đến thời điểm sắp tới cửa gặp được Mai quý nhân gần đây nổi bật đại thịnh. Một thân cung trang chuỗi ngọc hồng, váy thêu hoa mai bằng kim tuyến làm nàng cực kỳ diễm lệ, giống như hồng mai trong tuyết, lãnh diễm bức người.

"Thỉnh an Mai quý nhân."

Chu Anh quy củ phúc thân thỉnh an, vừa đứng người dậy chợt tiếng nói thanh thúy hơi lãnh ý vang lên: "Ồ, ta tưởng là ai đâu, nguyên lai là Lan Tâm đường Bảo lâm muội muội a, từ ngày đó thỉnh an Hoàng Hậu sau không thấy muội muội, tỷ tỷ ta thật đúng là rất tưởng niệm."

"Nhận được quý nhân tỷ tỷ nhớ thương, muội muội cảm giác thật vinh hạnh." Chu Anh khẽ cúi đầu, thập phần biết tiến thoái.

Mai quý nhân không tìm ra chỗ sai, đành phải nói: "Muội muội và tỷ tỷ cùng vào đi thôi, cũng đừng chậm trễ việc thỉnh an Thái hậu."

Chu Anh không có cách nào khác từ chối: "Quý nhân tỷ tỷ mời đi trước."

© Truyện được đăng trong nhà Lengkeng_Sophie ©

Thái hậu là lão nhân hòa ái thân thiện, hai người sau khi thỉnh an liền cười tùm tùm hô bình thân: "Lần này tuyển tú, tuyển ra toàn là người khả ái, ai gia không ở trong cung, Hoàng Hậu đã vất vả."

"Mẫu hậu nói chi vậy, tài cán vì Hoàng Thượng phân ưu, vốn là bổn phận của con dâu."

"Vậy là tốt rồi, Hoàng Đế mỗi ngày quan tâm quốc sự, việc hậu cung phải do trung cung quản lý nhiều hơn. Về sau không được phát sinh loại bị kịch giống Kỳ quý tần lần nữa. Con nối dòng của Hoàng Thượng đơn bạc, cũng là trung cung thất trách." Thái hậu nhìn như ôn hòa, lại chê trách về phía Hoàng Hậu, xem ra, Thái hậu từ lâu đã có bất mãn.

Hoàng Hậu mấy năm trước dự định có một con trai, còn có một Nhị hoàng tử, mẫu thân thân sinh đã qua đời, nuôi ở dưới gối Ôn phi cùng Tam hoàng tử mới xuất thế, dưới trướng Trương quý phi có một công chúa. So với các triều đại trước, hoàng tự Gia Nguyên để ít đến thương cảm.

Sau một chén trà, phi tần các cung đều đến đây, mà ngay cả Thục phi Chu Dữu mang thai đã lâu không xuất hiện, cũng thành thật phúc thân thỉnh an Thái hậu.

"Vân Cẩm, mau đỡ Thục phi, người có thai, phúc khí rất lớn, còn đi thật xa tới thỉnh an ai gia, lão thái bà này."

"Tần thiếp ước gì mỗi ngày thỉnh an lão nhân gia ngài, đó mới là tần thiếp có phúc." Thục phi cười nói.

"Ai gia biết người nói ngọt." Thái hậu cười đến khoan khoái, mắt nhìn Vân Cẩm, Vân Cẩm bật người hiểu ý: "Nô tỳ chúc mừng Thục phi nương nương. Thái hậu mặc dù đang ở bên ngoài lễ Phật, trong lòng lại nhớ thương ngài, dành riêng cho ngài cùng Quý phi nương nương mỗi người một chuỗi thất bảo phật châu, từ tím bầm, bạc trắng, ngọc lưu ly, thủy tinh, xà cừ, san hô, hổ phách làm thành vòng cổ, thỉnh đại sư tụng kinh qua, ngụ ý cát tường hòa hợp."

Khi Thục phi tiếp nhận phật châu cực kỳ cao hứng, lại làm bộ phải phúc thân tạ ơn liền bị Thái hậu ngăn lại.

Thời điểm trong điện nói cười vui vẻ bên ngoài liền truyền đến tiếng hô "Hoàng Thượng giá lâm".

Trên thực tế, cùng tới còn có Trương quý phi ánh sáng tươi đẹp bắn ra bốn phía. Một người mặc triều phục minh hoàng thêu hoa văn song long phun châu bằng kim tuyến, một người mặc cung trang thêu mẫu đơn ngụy tử, tiến vào điện tự nhiên hấp dẫn tầm mắt mọi người.

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu." Gia Nguyên đế thỉnh an xong, lập tức phi tần cả điện hành lễ... Hoàng Đế lần nữa.

"Con a, sao lại gầy đi như thế này. Quốc sự có vội cũng không cần gấp gáp, bảo trọng long thể mới là quan trọng hơn a." Thái hậu cầm lấy tay Hoàng Đế, dò xét cẩn thận.

"Mẫu hậu quan tâm nhi thần gầy yếu, nhi thần thật cảm thấy mẫu hậu mấy tháng này hao gầy không ít."

"Lại cùng ai gia đấu võ mồm." Thái hậu nhìn thấy cả điện trầm tím ngàn hồng, "Vài người mới tiến cung đều rất không tài, ai gia nhìn thấy cũng vừa lòng, con giống phụ hoàng của mình, rất biết nhìn người."

Gia Nguyên đế cũng nhìn qua, bởi vì Thái hậu cũng không chán ghét cung phi trang điểm tươi đẹp, cho nên lão nhân trong cung cũng biết, lược qua cách ăn mặc chút, mỗi người tựa như hoa hồng đón tia nắng ban mai, trong đám người mới tiến cung vài người đều ăn mặc thanh lịch. Tầm mắt dừng lại trên người một cô nương bên tay phải, nhu thuận hơi cúi đầu xuống, váy áo trắng muốt phối hợp cây trâm hoa mộc lan, đột nhiên làm cho hắn nhớ tới hai câu thơ như vậy, mùi thơm ngát tỏa trăm bước, cả sảnh đường như chuyển nằng.

Đứng xa như vậy, tựa hồ cũng ngửi được mùi hương trên người nàng, nhớ tới tư vị đêm hôm đó, Gia Nguyên đế thầm nghĩ, bất quá là có chút tiểu tư tâm, lạnh nhạt nửa tháng, cũng không sai biệt lắm đi?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Phạt quỳ

Tính tình Thái hậu từ ái, không quá nửa nén hương Gia Nguyên đế rời đi, liền phát phát tay: "Ai gia mới vừa hồi cung, không thể chậm trễ chứ vị thần linh trong Thọ Khang cung, các người hãy lui về đi, ai gia muốn đi phạt đường."

Chu Anh cẩn thận tiêu sái ở phía cuối đội ngũ, nghĩ cả phòng trang phục cung phi lúc này, cũng không có bởi vì Thái hậu ở trong cung mà có điều cố kỵ, xem ra Thái hậu là người không câu nệ tiểu tiết. Nàng còn vì phỏng đoán ngu xuẩn của mình mà âm thầm tuốt mồ hôi lạnh, cũng may trong phi tần mới tiến cung cũng có vài người tâm tư giống nàng, cho nên cũng không chỉ có mình nàng trang dung thanh lịch.

Ra Thọ Khang cung các phi tần liền hướng cung điện của mình mà đi, cũng có hai ba người kết bạn đi ngắm hoa hoặc là thưởng thức trà, Chu Anh không có phần nhả hứng kia, thẳng hướng tới Lan Tâm đường mà trở về.

Ở đường rẽ thứ hai gặp phải Mai Ánh Tuyết là việc lạ, bởi vì đi thiên điện Trường Xuân cung ở chỗ rẽ thứ nhất nên mỗi người đi một ngã. Chu Anh thấy tư thái nàng ở ven đường đợi người đến, trong lòng thờ dài, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

Không kêu ngao không siểm nịnh phúc thân: "Thỉnh an Mai quý nhân."

Mai Ánh Tuyết tư sắc thượng thừa, khí chất trong trẻo nhưng lạnh lùng, cười lạnh làm cho người ta không rét mà run: "Chu bảo lâm thật có nhả hứng a, trên đường này có cảnh trí gì làm cho muội muội nghĩ chân nhìn hay sao, tỷ tỷ ta chính là ở trong này chờ đã lâu."

Chu Anh đi chậm là vì tránh gặp phải, ai cũng không phải dễ chọc, nàng liền hạ quyết tâm không chọc, nhưng hiện nay cái này gọi là cái gì, cái này gọi là "là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi" a.

"Làm quý nhân tỷ tỷ chờ... là muội muội không phải. Quý nhân tìm muội, nói nha hoàn báo lại một tiếng, muội muội tất nhiên là sẽ không lưu luyến cảnh xuân trên đường." Chu Anh cười trong suốt, tựa hồ không có cảm nhận nàng tràn đầy ác ý.

"Tỷ tìm muội muội cũng không có nhiều chuyện, chỉ là cung nữ bên người của tỷ nói có người ở phủ nội vụ phản ánh tỷ tỷ khi dễ muội muội, ngấm sai sử người đem chi phí của muội muội cắt xén. Cho nên tỷ hôm nay tới hỏi muội muội, nhìn xem muội muội hay không thực sự bị ủy khuất." Mai Ánh Tuyết ngồi ở trên ghế đá bên cạnh tiểu đình, thong thả nhưng lại bức người.

Chu Anh biết rõ họa là từ miệng mà ra, cũng hiểu được hôm nay là tới nhà hỏi tội, chỉ có thể càng thêm cẩn thận nói: "Quý nhân tỷ tỷ quan tâm muội muội, muội muội khắc sâu trong lòng, chính là muội muội vẫn chưa có nửa điểm ủy khuất, chỉ không biết người nào nói xấu tỷ tỷ, làm tỷ tỷ bị oan, là lỗi của muội."

"Vậy người cũng biết là ai ở sau lưng tung tin đồn nói xấu tỷ sao?" Nàng mắt lạnh nhìn người đang đứng trước mặt, nhan sắc nhạt nhẽo phối hợp xiêm y không hề có khí chất đặc sắc, người như vậy không hề có sức cạnh tranh, bất quá là mượn sức Thực phi nương nương mới có cơ hội đạt được ân sủng.

Hiện tại trong cung đều tung tin vịt Thục phi nương nương đã buông tha cho muội muội kém cỏi này, mà Lục chiêu nghi lại nói Bảo lâm tư chất thường thường này mới có thể trở thành kinh địch ngày sau của mình, năng lực nên phải sớm xử lý.

Chu Anh lắc đầu tỏ vẻ không biết, nàng đã đoán tính vụ oan cho ai rồi.

"Muội muội người là thật không biết, hoặc là giả không biết? Lan Tương chính là đại cung nữ trong Lan Tâm đường a, nghĩ đến cũng là tâm phúc Bảo lâm muội muội, người há có đạo lý không biết?" Mai Ánh Tuyết nhìn thấy sắc mặt nàng nháy mắt trắng xanh, trong lòng thống khoái vô cùng.

Lan Tương vội quỳ xuống đất biện giải: "Mai quý nhân, nô tỳ cũng không có phản ánh với phủ nội vụ, càng không có ngầm bịa đặt nói xấu quý nhân, kính xin quý nhân thứ tội!"

"Nô tỳ lớn mật, chủ tử không lên tiếng làm gì đến phiên cung nữ như người mở miệng, và miệng cho ta!" Mai Ánh Tuyết là nữ tử phương Bắc, lông mày rất dày, thời điểm tức giận nhíu lên cao, bộ mặt dữ tợn.

"Mai quý nhân, Lan Tương mới đến Lan Tâm đường của muội một khoảng thời gian, có chút không hiểu quy củ, mong rằng quý nhân rộng lượng tha thứ." Chu Anh biết rõ nàng lần này bất quá là giết gà dọa khỉ, liền phúc thân cầu xin cho Lan Tương.

"Hạ nhân không hiểu quy củ, thì phải là khuyết điểm của chủ tử, Bảo lâm muội muội, chúng ta cùng là hầu hạ Hoàng Thượng, thời điểm nào cũng đều không thể đánh mất quy củ, nếu Hoàng Thượng ở trong Lan Tâm đường, đúng lúc gặp gỡ cung nữ của muội muội mất quy củ, vậy cũng sẽ không tốt."

"Quý nhân giáo huấn phải, muội muội nhất định ghi khắc trong tâm khảm." Chu Anh lại phúc phúc thân mình, như trước vững vàng, sau này liền thật sự cảm kích ma ma quản giáo dạy thân công Ninja này.

"Muội muội biết là tốt rồi, chính là Lan Tương trong cung người không tuân thủ quy củ, phá hủy danh dự của tỳ, lần này nếu lời nói rơi vào trong tai Hoàng Thượng, Thái hậu, tỳ lại nên công đạo ra sao? Có thể nào không quy củ như vậy, cung nữ này, bổn cung cần thay muội muội quản giáo đảng hoàng." Mai Ánh Tuyết thẳng tắp nhìn Chu Anh, ra lệnh nói: "Cũng không phạt gì khác, liền vả miệng đi, đánh cho tới khi nàng nói không ra lời mới thôi."

Mặc dù là trong lòng một ngàn một trăm không muốn, Chu Anh vẫn thẳng tắp quỳ xuống, đường nhỏ này trải đá cuội, Chu Anh lại là chủ nhân thân kiêu thị quý, vừa chạm đất toàn tâm đau trong nháy mắt.

Nhưng nàng biết nước cờ này không thể không đi, Mai Ánh Tuyết là hướng về phía nàng mà đến, mặc dù là vả miệng Lan Tương cuối cùng có vấn đề sẽ tới trên người nàng, còn không bằng trực tiếp làm, Lan Tương có thể bỏ qua tai ương.

"Lan Tương không tuân thủ quy củ, là muội muội dạy không tốt, hại tỳ tỳ cũng bị liên lụy, muội muội lúc này bồi tội với tỳ tỳ, mong rằng tỳ tỳ đại nhân có đại lượng, tha thứ tội muội muội quản giáo không nghiêm." Quỳ trên mặt đất, Chu Anh cúi đầu, thái độ nhận sai thập phần thành khẩn.

"Chủ tử, hình như là Thục phi nương nương đã tới." Cung nữ bên cạnh Mai Ánh Tuyết nhắc nhở chủ tử, tốt xấu Chu bảo lâm là muội muội ruột của Thục phi nương nương, chuyện này nếu đề cho Thục phi nương nương biết nàng có ý chỉ trích, quay đầu lại giúp đỡ Chu bảo lâm, các nàng lúc đó liền chịu không nổi a.

Thực hiển nhiên, Mai quý nhân cũng lo lắng đến một tầng này, sắc mặt hiện lên một chút sợ hãi, đứng dậy thỉnh an, chuẩn bị lời kịch cầu xin tha thứ, đồng thời cũng vì chính mình không chú ý tới động tĩnh của Thục phi nương nương mà ảo não.

Lan Tương cũng nhìn thấy từng bước đuổi theo, nghĩ cầu xin cho tiểu chủ.

Nhưng mà Thục phi nương nương trên liền chỉ liếc nhìn các nàng một cái, thân nhiên quay đầu đi, trách cứ cung nhân nâng lên: "Đề ý chút, kính sợ hoàng nhi của bổn cung, các người chịu trách nhiệm được sao?"

Mai Ánh Tuyết nhìn thấy liền dần dần đi xa, ý cười trên mặt càng ngày càng sâu. Miết mắt nhìn Chu bảo lâm im lặng quỳ ở nơi đó, trăm mộc lan ở đỉnh đầu ánh sáng trong suốt, có chút chướng mắt, đứng dậy đi đến trước mặt nàng liền rút ra: "Cây trăm thanh nhả như vậy cài trên đầu muội muội thật đúng là lãng phí, tỳ tỳ nhìn thích, không biết muội muội có nguyện bỏ những thứ yêu thích nhường cho?"

"Có thể vào mắt quý nhân tỳ tỳ, là cây trăm này có phúc khí, quý nhân tỳ tỳ không chê, chính là muội muội phúc khí." Ngờ kìa Chu Anh kinh sợ, cúi đầu, trên mặt lại nhất mạch bình tĩnh.

"Muội muội cũng rất biết nói chuyện, làm tỳ tỳ nghe trong lòng thoải mái." Mai Ánh Tuyết nhìn thấy Lan Tương quỳ gối một bên: "Hôm nay nhìn phân thượng chủ tử người tha cho người một lần, cùng nhà chủ tử người quỳ một canh giờ đi, nếu đề cho ta biết người lại nói huyền thuyên, cũng sẽ không khinh địch như vậy buông tha người."

Dứt lời liền dẫn đại hội đại biểu nhân dân toàn quốc rời đi.

"Nương nương, ngài lúc này là thật tính toán buông tha cho Chu bảo lâm?" Thấy cảnh tượng ven đường lúc này, Hoa Hảo ngạc nhiên nói: "Kỳ thật chỉ cần nương nương nói một câu, Chu bảo lâm cũng không cần phải chịu phần tội này, nô tỳ nghe nói Mai quý nhân phạt Chu bảo lâm quỳ trên đường đá một canh giờ."

Thục phi tùy ý nàng ăn xoa mạnh nhẹ, hít thở thật sâu mới mở miệng: "Kỳ thật bổn cung lúc trước kiên trì là Chu Từ tiến cung, nhưng trong nhà tổ mẫu phản đối, Chu Từ thông minh hoạt bát, so với Chu bảo lâm mạnh hơn gấp trăm lần."

"Thôi, bắt quá là quân cờ không còn dùng được mà thôi, đã đánh mất cũng coi như không phải đại sự gì." Thục phi mềm nhẹ vuốt ve bụng thân nhiên mở miệng, "Dọn ăn trưa đi. Hoa Hảo, bồn cung gần đây ban đêm ngủ có chút bất an, thay bồn cung đốt thêm hương liệu ngưng thần tĩnh khí đi, còn có, hôm qua Hoàng Thượng ban cho lòng đỏ trứng tô* ăn ngon miệng không ngán, kêu phòng bếp nhỏ làm chút bồn cung ban đêm ăn, tiểu gia hòa này khá tham."

*tô: khối vuông nhỏ, sau này mình đổi hết thành bánh nhé!

Bánh trứng – hoàng đàn tô - 蛋黄酥

Thời điểm Chu Anh được Bách Hợp nâng dậy, chỉ cảm thấy đã đau đến không còn tri giác, hơn nửa ngày mới có thể duỗi thẳng chân. Nơi này cách Lan Tâm đường gần, Lục La nghe nói tới đây, ở một bên âm thầm roi lệ. Đồng dạng roi lệ chính là Lan Tương được Lan Thanh tới nâng dậy, về mặt nàng ấy náy muốn quỳ trước chủ tử, Chu Anh vội ngăn lại: "Trước về Lan Tâm đường nghỉ cho khỏe đi, muốn nói gì sau này hãy nói."

Lục La vừa thay nàng xoa vết bầm vừa hà hơi: "Chủ tử, nô tỳ đi mời thái y đến xem đi? Mai quý nhân cũng quá nhẫn tâm, đường đá gập ghềnh, bị thương nặng hơn làm sao bây giờ!"

"Đừng đi kinh động thái y, mấy ngày nữa tự nhiên sẽ tốt." Chu Anh thân nhiên tựa vào mép sập: "Lan Tương đâu, đem rượu thuốc tan bầm này cũng cho nàng bôi đi."

"Chủ tử yên tâm, Lan Thanh bôi cho nàng rồi." Bách Hợp luôn do dự mãi, cuối cùng mở miệng: "Chủ tử, hôm nay ngài vì sao... Nếu cầu tình cho Lan Tương như vậy, sao lại không cầu tình Thục phi nương nương?"

"Quan hệ trong đó ta cũng không muốn nhiều lời, Bách Hợp em suy nghĩ có thể hiểu được." Chu Anh cũng không giải thích nhiều: "Bữa trưa lấy lá sen nấu cháo cho ta, các em đi xuống trước đi, để cho ta nghỉ ngơi một chút."

cháo lá sen

Con đau lành lạnh trên đầu gối làm cho nàng không thể xem nhẹ, Chu Anh nhẹ nhàng thở ra, bất kể như thế nào, bữa tiệc ăn một này cũng coi như đáng giá. Ít nhất biết Chu Dữu đã buông tha cho quân cờ là nàng, vậy sau này nàng không hề bị người chế trụ, cũng chỉ còn một ít ân tình nâng đỡ của Thục phi thôi. Nàng có thể toàn tâm toàn ý lo lắng, như thế nào một lần nữa đoạt được niềm vui của hoàng thượng.

Trong cung làm sao sẽ có bí mật, đến hoàng hôn, trong cung cao thấp cũng đã biết được Chu bảo lâm Lan Tâm đường bây giờ là bị Hoàng Thượng thất sủng, mất thiện cảm của Thục phi, thất lễ với Mai quý nhân.

Thời điểm thái giám nội thị đưa con bài ngà lên, Gia Nguyên để nhìn lướt qua: "Sao không thấy bài từ vị Chu bảo lâm Lan Tâm đường kia?"

"Bẩm Hoàng Thượng, Mai quý nhân ở thiên điện Trường Xuân cung lúc chạng vạng tối đã tới, nói Chu bảo lâm Lan Tâm đường thân thể ốm bệnh nhẹ, cần tĩnh dưỡng, gần đây không thị tẩm được."

"Sao? Chu bảo lâm đang khỏe mạnh sao liền đột nhiên ốm bệnh nhẹ, hơn nữa sao Mai quý nhân lại biết được việc này?" Gia Nguyên để hỏi tiểu thái giám nội thị, ánh mắt lại nhìn chằm chằm Thôi Vĩnh Minh bên cạnh.

Hầu hạ hơn hai mươi năm, làm sao có thể không hiểu ánh mắt này, Thôi Vĩnh Minh quỳ xuống đất, đem chuyện phát sinh từ sau khi đi ra Thọ Khang cung một năm một mười bẩm báo, cũng không nửa điểm thiên vị.

Gia Nguyên để tựa hồ đối với chân tướng sự tình cũng không nhiều hứng thú, còn mỉm cười: "Thục phi của trẫm cũng không có giải vây cho nàng?"

"Hồi Hoàng Thượng, nô tài nghe nói Thục phi nương nương cả con mắt cũng chưa liếc một cái."

"Chu bảo lâm này thật là một người xui xẻo, buổi tối hôm nay trẫm phải đi an ủi nàng."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Hoàng Thượng tối nay cầm đèn Lan Tâm đường.

Tin tức này làm cho mọi người trong hậu cung kinh ngạc một phen.

"Cút, đều cút ra ngoài cho ta!" Trong thiên điện Trường Xuân cung, Mai quý nhân giận dữ, đem tất cả cung nhân đuổi ra đại điện, chỉ nghe bên trong một loạt tiếng động lách cách cùng tiếng đồ sứ bị đập bể.

"Chủ tử, nô tỳ nghe trong điện Mai quý nhân động tĩnh rất lớn a." Vì Phong dứt cho Kỳ quý tần uống xong một ngụm thuốc cuối cùng, nhìn ngoài phòng.

"Thực thiếu kiên nhẫn." Kỳ quý tần ôm lấy đầu, cười đến thập phần quý dị: "Đúng lúc bản cung cần dùng, Vì Phong, người đi kêu nàng lại đây, nói bản cung thỉnh nàng qua điện một chút."

"Vâng, nương nương." Vì Phong đi ra ngoài một lát, động tĩnh đình chỉ lại, chỉ chốc lát sau, Mai Ánh Tuyết đã tới chủ điện.

"Tần thiếp thỉnh an quý tần nương nương."

"Muội muội mau đừng đa lễ, Vì Phong, dọn chỗ pha trà, đem kim tuần mi Hoàng Thượng ban cho lấy ra." Kỳ quý tần cười tủm tỉm kéo tay Mai Ánh Tuyết: "Ban đêm dài, bồi tỳ tỳ nói chuyện một lát, được chứ?"

Trong Dực Khôn cung Thục phi cũng hết sức kích động, nàng cố gắng bình phục tâm tình của mình nhưng lại thập phần nôn nóng như trước.

"Nương nương, đây là bánh lòng đỏ trứng ngai phân phó phòng bếp nhỏ làm..." Hoa Hảo có chút chần chờ tiến lên: "Nương nương, ngài cũng đừng tức giận, tuy rằng lúc này tính sai, nhưng ân tình nâng đỡ của nương nương Chu bảo lâm sẽ không quên a, hơn nữa nương nương rất cuộc là tỳ tỳ ruột của Chu bảo lâm, khuyên nàng lần nữa quy thuận cũng dễ."

"Không cần, bản cung còn không đến mức cần một bảo lâm nhỏ đến cổ sủng." Nàng ta rốt cục chậm rãi tỉnh táo lại: "Cho dù Chu bảo lâm không làm người của bản cung thì thế nào, nàng cũng còn không xứng trở thành đối thủ của bản cung."

"Nương nương nói đúng." Hoa Hảo cũng nhẹ nhàng thở ra: "Chu bảo lâm bất quá là cái thất phẩm nhỏ, cho dù là thất sủng cũng chỉ cần một câu của nương nương."

Nhưng mà đối với sự kiện này, phản ứng nhảy nhót nhất tự nhiên là mọi người ở Lan Tâm đường.

"Chủ tử, nô tỳ thực thay ngài cao hứng, Hoàng Thượng đêm nay cầm đèn Lan Tâm đường chúng ta chứng tỏ Hoàng Thượng không có quên chủ tử, chủ tử phải nắm chắc cơ hội tranh được sủng ái của hoàng thượng a." Lục La vui vẻ thay nàng trang điểm.

"Cũng không phải chi Vâng, ngoài miệng như An công công là được đâu." Bách Hợp ngược lại có chút băn khoăn: "Chủ tử, nô tỳ lo lắng vết thương trên đùi ngài, muốn hay không thỉnh thái y đến xem."

Chu Anh lắc đầu, trong lòng phức tạp, nàng không thể nghĩ ra được rốt cuộc là lúc nào trêu chọc Gia Nguyên đế, cả ngày chỉ có ở trong Thọ Khang cung gặp qua, nàng từ đầu tới cuối đều cúi đầu không hé răng, có thể đem nàng từ trong đồng người lỗi ra thật đúng là không dễ dàng.

Bất quá nếu là chỗ ngấp phải ruồi, nàng sẽ không đạo lý buông tha cơ hội lần này a: "Hầu hạ ta tắm rửa thay quần áo đi."

"Chủ tử, lúc này phủ nội vụ tặng nhiều cánh hoa hồng mới, dùng một ít không?" Chỉ có mấy tháng, Lục La đã có kiến thức về phủ nội vụ có tác phong gió theo chiều nào thì nghiêng theo chiều ấy: "Phó tổng quản còn tự mình tặng không ít nước hoa hồng cùng nước quả lại đây, thái độ tất cung tất kính, nô tỳ nhìn thấy liền ghê tởm."

"Được rồi, đừng có chút chuyện lông gà vò tỏi này mất quý củ, giáo huấn hôm nay còn chưa đủ sao?" Về mặt Chu Anh yên tĩnh: "Không có chỗ sai thì người ta không có chỗ bắt được, nếu như ngày khác lời nói này của em lại rơi vào trong tai người có tâm, lại không biết phát sinh ra chuyện gì nữa đây. Hôm nay liền đổi dùng cánh hoa mộc lan buổi sáng mới ngắt tắm đi, người rất thanh tâm, chuẩn bị chút điểm tâm ngọt mà không gây là được rồi."

"Nô tỳ mất quý củ, thỉnh tiểu chủ trách phạt." Lục La quỳ gối, nghĩ đến giữa trưa bị người tìm cái tội danh liền phạt ác như vậy, liền biết lời nói của mình gây họa.

Lan Tương từ lúc trở về cho tới bây giờ vẫn đều tự trách vô cùng, giờ phút này lại cúi đầu, về mặt vui mừng.

"Đứng dậy đi chuẩn bị đi, Lan Tương khéo tay, sau khi tắm rửa thay ta sơ cái búi tóc phi tiên* đi." Chu Anh không phải có lòng nhiệt tình bỏ tất sống gì, lần này thay nàng giải vây cũng là ở thế phải làm, cũng coi như thuận đường lung lạc tâm Lan Tương đi: "Em cũng đừng tự trách, chủ tử bảo hộ cung nhân của mình là theo lý thường phải làm, còn em về sau hầu hạ trung tâm cho ta là được. Hôm nay thái độ Thục phi cũng rất rõ ràng, ta hỏi em, nếu là một bệch không thị hai chủ*, em nguyện đi theo ai?"

Búi tóc phi tiên

*một bệch không thị hai chủ: một nô tài không theo hai chủ

"Đại ân đại đức của chủ tử, nô tỳ suốt đời khó quên, tự nhiên cả đời đi theo chủ tử, thề sống chết nguyện trung thành." Trên mặt Lan Tương kiên định mà thành khẩn, cũng làm cho Chu Anh tin bảy tám phần.

"Ngày khác nếu là bị Thục phi làm cho cùng đường, ta cũng không năng lực kia chống lại, mặc dù như vậy, em cũng nguyện đi theo ta sao?"

"Vâng, vô luận là khi nào, nô tỳ đô sẽ một lòng hướng về chủ tử, nếu có chút vi phạm, nô tỳ cùng với gia đệ đều chết không được từ tế." Lan Tương trình tròng thề.

"Được rồi, phần trung tâm này hãy để trong lòng của em. Hầu hạ tắm rửa đi." Chu Anh gần đây chân không bước ra khỏi cửa, hôm nay thỉnh an còn bị

phạt quý, trên người sớm đã có chút mỏi mệt, trong lòng một vạn lần muốn đi ngủ, nhưng cũng chỉ có thể súc lại tinh thần ứng phó đại boss sắp đến.

Giờ hội canh ba Gia Nguyên để mới xử lý xong chính sự, thời điểm đến Lan Tâm đường dẫn theo chút mỏi mệt, vào cửa liền nhìn thấy người đứng gần cửa sổ, ánh trăng luồn qua mây chiếu xuống dung mạo sáng trong uyển lệ một phần vạn không kịp kia, cùng với hoa mộc lan sum sê trắng nõn trong viện thành một màu, làm mê hoặc mắt người.

Tựa hồ chú ý tới động tĩnh ở cửa, trên mặt Chu Anh hiện lên một tia vui sướng cùng kinh hoàng, dẫn theo váy áo màu vàng nhạt đi ra, tư thái nhẹ nhàng nháy nhót, tựa như tinh linh, giọng nói cũng thanh thúy động lòng người: "Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng."

"Ái phi đứng lên." Gia Nguyên để đi qua đem người nâng dậy, thấy mắt nàng nhiễm lên ý cười, giả vờ nghiêm nghị: "Cách ăn mặc của ái phi thanh nhã kiêu uyển như thế, cũng biết phạm vào tội lớn gì sao?"

Đỏ bừng trên mặt Chu Anh nháy mắt lui hết, làm bộ quý xuống cầu xin tha thứ: "Tần thiếp không biết phạm vào tội gì, nhưng cầu Hoàng Thượng tha thứ!"

"Ái phi phạm phải tội mị hoặc quân chủ lớn như vậy, trăm tất nhiên sẽ trừng phạt thật mạnh, sao có thể tha thứ!" Gia Nguyên để đem giai nhân ôm vào lòng, cả giận nói.

Chu Anh vừa khinh thường hấn, đều đến thế kỷ 21 rồi, thế giới tiên tiến mà còn dùng kỹ thuật tán tỉnh này, vừa mang vẻ xấu hổ, cười thấy lúm đồng tiền: "Hoàng Thượng quyết định trừng phạt tần thiếp như thế nào?"

"Đêm còn dài, trăm có thể chậm rãi trừng phạt." Hấn cũng không nhìn nô tài bên cạnh, trực tiếp đem người ôm ngang, hướng tới nội thất mà đi: "Trên người ái phi thật thơm, thơm giống như kiều hoa."

"..." Thật sự có thể tiêu hóa được chứ?

Chu Anh bất động thanh sắc đánh giá Gia Nguyên để, giữa lòng mảy ảm dẫu mỗi một cùng ưu tư, làm việc đến bây giờ chứng tỏ có chuyện gì đó làm cho hấn cảm thấy khó giải quyết, nếu như mình có thể làm cho hấn tạm thời thả lỏng, vậy cũng có thể tranh thủ lấy lòng hấn một ít.

"Nói đến kiều hoa, Hoàng Thượng, tần thiếp hôm nay đã sai các nàng làm bánh hoa mộc lan, hương vị cũng không tệ lắm, phối hợp một bình trà hoa mộc lan, đầu hạ dùng là thích hợp nhất, Hoàng Thượng nên thử xem?"

Gia Nguyên để gặp bộ dáng cô gái nhỏ trước mặt sợ hãi rồi lại chờ mong, không đành lòng phạt ý của nàng: "Ái phi một phen tâm ý, trăm lại như thế nào cô phụ, liền bụng lên nếm thử chút đi."

Lúc này Chu Anh mới tươi cười rạng rỡ: "Đa tạ Hoàng Thượng cho mặt mũi."

Gia Nguyên để bất quá là thịnh tình không thể chối từ ăn vài miếng, lại ngoài ý muốn phát hiện trong bánh ngọt dẫn theo một mùi hoa mộc lan thơm ngát, nhột nhột quanh quẩn ở chóp mũi, nhưng thật dễ người.

Hấn uống trà lại, cùng điểm tâm thành thói quen, tự nhiên cũng có hiểu biết về trà đạo: "Để cho trăm đoán xem, trà này có cánh hoa mộc lan, trà Long Tĩnh ở ngoài, còn bỏ thêm chút lá sen?"

"Hoàng Thượng anh minh, cái mũi ngài cũng thật linh." Chu Anh nhìn thấy mũi ung của hấn khí phách mười phần, trong lòng thán cái mũi Trung Quốc thật tốt.

"Ái phi thật có khiếu, trà này uống vào tươi mát, mùi hương lại lâu dài, đích xác thích hợp dùng để uống đầu hạ." Gia Nguyên để thấy nàng ở bên cạnh trong suốt cười với mình, nhu thuận mà mềm mại, như là động vật nhỏ hài lòng, cùng triều thần thị sủng mà kiều gây sóng gió thật sự là hai chuyện khác nhau. Nghĩ như vậy, người trước mắt càng xem càng thuận mắt, càng xem càng ngứa tâm.

"Đêm đã khuya, ái phi bồi trăm đi ngủ đi." Gia Nguyên để ôm nàng: "Thôi Vĩnh Minh, mang theo bọn họ lần lượt đi ra ngoài, đừng quấy rầy giấc ngủ của trăm."

Trên má Chu Anh thêm hồng, trong lòng một trận cười lạnh, mỗi người đàn ông nói lời ngon tiếng ngọt mục đích cuối cùng cũng không ngoài như thế.

"Trăm nhớ rõ hôm nay ái phi đi Thọ Khang cung thỉnh an Thái hậu lão nhân gia nàng, trên đầu cài trâm mộc lan rất thanh lệ, sao giờ phút này lại đổi thành châu sai chim yến bạc này?" Gia Nguyên để một bên đỡ châu sai nàng xuống một bên hỏi.

Chu Anh đương nhiên sẽ không ngờ nghĩ rằng Hoàng Đế đây là quan tâm nàng, tốc độ truyền bá lời đồn đãi chuyện nhảm vô luận ở thời đại nào cũng đều giống nhau, hấn tất nhiên đã biết được chuyện nàng bị đoạt trâm, thử như vậy, bất quá là muốn nhìn một chút phần nhu thuận này của nàng là thật hay là đóng kịch thôi.

"Hoàng Thượng thực thích trâm mộc lan kia sao, đều do tần thiếp, bữa tối không cẩn thận làm cây trâm bị mẻ, đầu trâm hoa mộc lan cũng thiếu một mảnh, không còn thanh lệ. Tần thiếp cũng rất đau lòng." Chu Anh nằm ở trong lòng ngực của hấn, ngữ khí có chút buồn bã.

"Ái phi thích, liền sai phủ nội vụ chiếu hình thức đánh lại một cái cũng được." Gia Nguyên để ngoài miệng an ủi, trên tay cũng nhanh chóng rút đi quần áo của nàng.

Chu Anh theo bản năng đem cả người che dấu ở dưới đệm chăn, hân cũng không chọc thủng, nếu người phụ nữ này giả vờ đáng thương để lấy đồng tình, nhân cơ hội ở trước mặt hân tố Mai Ánh Tuyết một quyền, tất nhiên sẽ hủy diệt hết hưng trí giờ phút này của hân, sẽ lại thất sủng. May mà nàng có phần không cùng người tranh, nhu thuận nhỏ nhẹ, ít nhất hiện nay, phù hợp tâm ý của hân.

Chu Anh đối với vị hoàng đế này mặc dù không hiểu biết, nhưng dựa vào thần thái trên mặt hân cũng có thể phỏng đoán một hai phần, giờ phút này giống như cô gái bé nhỏ ở dưới người hân hầu hạ, quyền lợi sung sướng này là nàng có thể cấp cho địa vị đế vương, cũng thuận tiện sung sướng chính mình.

Nàng không phải không thừa nhận, Gia Nguyên đế là đại soái ca, ngũ quan của hân tuần tú lạnh lùng, hình dáng đường cong rõ ràng, cánh tay vượn, thất lưng tam giác, kỹ thuật trên giường rất tốt, ở giới giải trí đòi trước của nàng, cũng đạt được cấp thiên vương.

Một khi đã như vậy, chuyện lãng phí tài nguyên tốt như vậy nàng làm không được.

Truyện được đăng trong nhà Lengkeng_Sophie

Hôm sau Gia Nguyên đế rời đi, tinh thần hết sức là sảng khoái, bởi vì lần đầu cổ kỵ thân thể, hân vẫn chưa tận hưởng, mà đêm qua đòi lại tất cả, thật sự là vui sướng cực điểm.

Trước khi đi lại nhìn người phụ nữ vui ở trong chăn một cái, tựa hồ đêm qua bị gây sức ép có chút mệt mỏi, đáy mắt có màu xanh, làm tâm tình hân nhất thời rất tốt: "Thôi Vĩnh Minh, sai phò nội vụ tuyển mấy hình thức trầm mặc lan đánh vài món đi."

"Vâng, Hoàng Thượng." Lúc Thôi Vĩnh Minh đứng dậy lặng lẽ nhìn sang Chu mỹ nhân ngủ không biết trời đất, trong lòng âm thầm buồn bực, vị Chu mỹ nhân này, thật sự có vài phần bốn sự. Thiết kế lấy sủng kết quả đòi tăng đá đập chân của mình, mọi người nghĩ từ nay về sau thất sủng, giờ thấy Hoàng Thượng ở trong mắt, lại tấn vị cũng là chuyện sớm hay muộn.

Gia Nguyên đế đi thật lâu rồi Chu Anh mới chậm chậm mở to mắt, cau mày gọi Bách Hợp ngoài cửa: "Chuẩn bị nước ấm cho ta tắm rửa, kêu Lan Tương xoa bóp cho ta."

Tối hôm qua Hoàng Đế cũng không biết sao lại thế này, mạnh mẽ như sói, tra tấn nàng, thất lưng cùng chân đều đau như bị gãy, vốn bị xanh tím giờ lại thương càng thêm thương.

Hoàng Đế duy ngã độc tôn không hiểu thương hương tiếc ngọc như vậy, cũng không biết phi tần này vì sao phải yêu chết đi sống lại, thời điểm tuyển tú đầu óc bị cánh cửa kẹp vào sao?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Tất cả mọi người nghĩ đến Chu bảo lâm phục sủng sẽ ra ngoài điều võ dương oai, nhưng nàng lại đang ở trong cung của mình im lặng hưởng thụ cả ngày yên tĩnh.

Chu Anh cảm thấy Lan Tương cùng Lục La hợp tác thủ pháp tốt cực kỳ, thoải mái liên tục thờ dài: "Lan Tương, Lục La là từ nhỏ đến lớn xoa bóp cho ta, cho nên thủ pháp thành thạo, em là xoa bóp cho Thực phi nương nương mới có thủ pháp sao?"

"Hồi bẩm chủ tử, nô tỳ cũng là từ nhỏ đi học, thân mình gia mẫu không tốt, gặp thời tiết mưa dầm sẽ lưng đau chân đau, trong nhà nghèo mời không nổi lang trung, nô tỳ liền mỗi ngày mát xa cho mẫu thân, hy vọng bà giảm bớt đau đớn." Lan Tương làm như nhớ tới vương bản trong nhà, hốc mắt có chút hồng.

"Là đứa nhỏ hiếu thuận, lần trước đệ đệ của em trị bệnh như thế nào, còn thiếu bạc không?" Nàng trong con buồn ngủ thuận miệng hỏi.

"Đa tạ chủ tử quan tâm, gia đệ đã không còn đáng ngại, đại ân đại đức của chủ tử, nô tỳ suốt đời khó quên."

Mất nhìn thấy Lan Tương muốn quỳ xuống, Chu Anh đành phải lên tiếng: "Được rồi, đừng đi ra ngoài đi, để cho ta nghỉ ngơi một lát."

Trên người thoải mái rất nhiều, thời điểm mở cửa sổ thông khí chuẩn bị luyện chữ bút lông lại đột nhiên ngửi được một mùi hương nồng đậm mà kỳ dị, là mùi hương thiên nhiên nhưng lại chưa bao giờ ngửi thấy: "Lan Tương, tiến vào."

"Ta ngửi thấy mùi hoa sâu kín truyền tới, vào ban ngày không có, là các em đang làm cái gì ăn chơi sao?"

"Chủ tử, mùi thơm này là hoa quỳnh nở ở phía tây ngự hoa viên phát ra, hoa quỳnh* chỉ nở vào ban đêm, hương bay mướt đậm, lục đông cung bên kia, cũng có thể ngửi được."

"Thay xiêm y cho ta, ta muốn đi nhìn hoa này một cái."

"..."

*Hoa quỳnh:

Chi Quỳnh (danh pháp khoa học: Epiphyllum), là một chi thực vật gồm khoảng 19 loài thuộc họ Xương rồng (Cactaceae), có nguồn gốc từ Trung Mỹ. Tên gọi chung của chúng trong tiếng Việt là quỳnh, hoa được gọi là hoa quỳnh. Các loài quỳnh thường được trồng để làm cảnh và hoa nở về đêm nên được mệnh danh là nữ hoàng của bóng đêm. Thân và lá một số loài quỳnh cũng được thêm vào trong một số dạng của loại đồ uống gây ảo giác ở khu vực rừng mưa Amazon là ayahuasca.

Có những người thắc mắc vì sao đóa quỳnh chỉ nở về đêm, các nhà sinh vật học đã lý giải do nhịp sinh học. Nhưng ở đây, là một câu chuyện khác về đóa hoa quỳnh chỉ nở trong đêm. . .

“Tùy Dạng Đế là ông vua vô đạo của Trung Quốc. Một đêm, ông vua này nằm mơ thấy một cây trổ hoa rất đẹp. Cũng đúng lúc đó, trước cửa ngôi chùa cổ kính Dương Ly tại thành Lạc Dương, tỉnh Dương Châu, có một luồng sáng rực lên như lửa cháy, nhưng không gây mùi khét mà tỏa hương thơm sực nức.

Sáng hôm sau, dân chúng bàng hoàng khi thấy gần giếng nước trong sân chùa mọc lên một cây hoa lạ, trên ngọn trổ một đóa ngũ sắc với 18 cánh lớn ở phía trên, 24 cánh nhỏ ở phía dưới. Mùi hương của loài hoa này thơm ngào ngạt bay tỏa khắp nơi, lan xa đến ngàn dặm. Dân chúng đặt tên là hoa quỳnh.

Được tin hoa đẹp, Tùy Dạng Đế liền quyết định tuần du Dương Châu để thưởng ngoạn. Nhưng khốn nỗi khi thuyền rồng của nhà vua chưa cập bến Dương Châu thì cũng là lúc bông hoa quỳnh đẹp kia vừa độ rụng cánh sau trận mưa lớn. Tùy Dạng Đế xa giá đến xem hoa song chỉ còn thấy tro vơ cánh hoa úa rũ, tan tã. Tức giận, nhà vua ra lệnh nhổ bỏ, vứt đi.

Từ đó loài hoa quỳnh không nở ngày và không thơm cho khắp thế gian nữa. Nó chỉ khiêm nhường nở về đêm và chỉ dành cho những tâm hồn thanh tao biết đợi chờ.”

"Hoàng Thượng, nên lật bài tử." Chợt có tiếng nói của thái giám vang lên bên tai, đang đắm chìm trong phê duyệt tấu chương, Gia Nguyên để có chút không vui, cau mày đang định phát hỏa, gương mặt đã thấy con bài ngà bảo lâm Chu thị Lan Tâm đường.

Một đám cầu vật phủ nội vụ này, thật sự là biết nhìn người gấp đồ ăn.

"Liên..." Còn chưa có nói xong, Thôi Vĩnh Minh liền tiến lên: "Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương đến đây, đang ở ngoài điện."

Tay hấn dừng một chút, thần nhiên mở miệng: "Thôi, mang xuống đi, tối nay trầm bồi Hoàng Hậu, tuyền."

Dáng vẻ Khương hoàng hậu đẹp đề quý giá ung dung, ý cười trên mặt giống như đo đạc vừa đúng: "Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng."

"Muộn như vậy Hoàng Hậu tại sao cũng tới, có chuyện gì kêu cung nữ bên người tới nói một tiếng là được rồi a." Gia Nguyên để buông tấu chương tiến lên nâng tay nâng: "Trên tay lạnh như vậy, Thôi Vĩnh Minh, châm chén trà nóng cho Hoàng Hậu."

"Tạ ơn Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nhật lý vạn ky*, thần thiếp còn quá rầy, là thần thiếp không phải." Hoàng Hậu cười nhạt nhìn Hoàng Thượng: "Thần thiếp lần này tới chính là muốn hỏi Hoàng Thượng chuyện lễ vạn thọ một chút, Hoàng Thượng có ý tưởng gì không?"

*Nhật lý vạn ky: (日理万机): chỉ việc Đế vương ngày xưa xử lý muôn vạn chính sự, chăm chỉ đến cực điểm. Hay hàm ý người làm chủ một quốc gia có bao nhiêu công việc quan trọng cần phải giải quyết.

“Hoàng Hậu nghĩ sao?"

"Nếu án theo tổ chế không khỏi quá mức cũ kỹ, năm nào cũng không có ý mới, hơn nữa năm nay trong cung mới vào vài vị muội muội, làm hậu cung thêm vài phần sinh khí vui tươi, ý tứ thần thiếp là muốn nhìn xem các vị muội muội có đưa ra chủ ý khác không, Hoàng Thượng người thấy sao?"

"Liên theo ý Hoàng Hậu đi, hết thấy giản lược cho thỏa đáng." Gia Nguyên để thần nhiên phân phó, buông tay nâng ra: "Trời tối đường xa, Hoàng Hậu về cung trước đi, trẫm còn có vài phần tấu chương chưa phê duyệt, muộn chút lại đi nhìn nàg."

Khỏe miệng Khương hoàng hậu bật ra một nụ cười khổ, phúc thân cáo lui. Bóng đêm nặng nề, xa xa chỉ có chấm nhỏ thừa thốt, giống như tâm tình nàng cô tịch, từ lúc nào bắt đầu, nàng cũng đã bắt không được tâm tư Hoàng Đế, giống như gió khó có thể nắm vào tay.

Vốn tưởng rằng hấn sẽ thích hình thức kiểu mới lại hoạt bát như vậy, lại chọc hấn về mặt không kiên nhẫn, Khương hoàng hậu thở dài: "Hạnh Chi, người nói, bốn cung có phải hay không đã già?"

“Hoàng Hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ, hiện giờ cường thịnh, làm sao đã già chứ?" Hạnh Chi có chút đau lòng chủ tử của mình, mặc dù là quốc mẫu cao quý, luôn ưu phiền vì mọi việc, mọi chuyện cố gắng làm, muốn vì Hoàng Thượng phân ưu, lại không chiếm được niềm vui gì.

"Thôi. Hạnh Chi, chúng ta hồi cung đi."

Thôi Vĩnh Minh nhìn thấy sắc mặt Hoàng Thượng khó chịu, thử thăm dò mở miệng: "Hoàng Thượng, đêm đã khuya, nô tài nghe nói phía tây ngự hoa viên các hoa tượng* trổ ra hoa quỳnh nở rộ ban đêm rất đẹp, Hoàng Thượng có muốn đi xem không?"

* hoa tượng người chăm sóc, tạo hình hoa, cây cảnh

"Vô liên sỉ!" Gia Nguyên để đột nhiên nổi giận, cầm bút lông trong tay vút vào mặt hắn, vẽ thành một đường giữa lông mày hắn: "Hiện giờ các ngươi đều càng ngày càng lớn gan a, mỗi người đều dám an bài trẫm!"

"Nô tài không dám, thỉnh Hoàng Thượng minh giám!" Thôi Vĩnh Minh vội quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Vốn đang lửa giận nhìn đến một đường lông mày buồn cười kia của hắn, không thể làm căng tiếp: "Vừa lúc có ánh trăng, bồi trẫm đi xem đi."

"Tạ ơn Hoàng Thượng!" Hắn té chạy theo ra ngoài, ngay cả nét mực trên mặt cũng mặc kệ.

Đi càng gần, mùi thơm càng nồng đậm, Gia Nguyên để lại tò mò vài phần, rốt cuộc là bao nhiêu đóa hoa đẹp, mới có thể có mùi thơm xa như vậy.

Trong đầu vẽ trăm ngàn cảnh tượng lại không nghĩ chính mắt nhìn thấy một cảnh, Gia Nguyên để nhìn một màn trước mắt, nhất thời thờ cũng rất nhẹ, sợ quấy rầy thời khắc này giật nảy mình.

Gương mặt mỹ nhân mệnh mỏng dưới ánh trăng, danh hoa khuynh thành cũng không bằng.

Nhìn những đóa hoa quỳnh nở to như cái khay ở xung quanh, như con bướm màu sắc rực rỡ, cánh mỏng như cánh ve sầu, mà trong bụi hoa, mỹ nhân sinh ca lay động, giống như một bức tranh khuynh quốc khuynh thành.

Đêm dài yên tĩnh, ánh trăng tỏa sáng, thời điểm Chu Anh tới vừa lúc hoa nở, nghĩ chung quanh không có ai, liền thả tâm một phen, cánh hoa, nhụy ở đây trắng tựa như ngọc, ở trong bụi hoa khẽ hát lên.

Xuyên qua như vậy lâu, tuy rằng sớm thích ứng cuộc sống người thời không này, ngẫu nhiên vẫn sẽ có chút hoài niệm, thời gian trên võ đài kia rất lấp lánh. Nàng trà trộn giới giải trí mười mấy năm, từ diễn viên phụ phần đầu đến địa vị diễn viên hạng A, không có chỗ nào mà không phải là mồ hôi cùng cố gắng của nàng mà có được, vinh quang như vậy nàng còn không có hưởng thụ bao lâu, liền mặc danh kỳ diệu* lại đây, tổng vẫn còn có chút không cam lòng.

*mặc danh kỳ diệu (莫名其妙): không hiểu ra sao cả, không sao nói rõ được, quái lạ.

Cũng không có giai điệu cố định, nàng tùy ý hát, từ tâm tình của mình phóng thích, đang hát lại phát hiện có người chậm rãi đến gần. Nàng thấy bóng dáng mỏng lung liên hoảng sợ, vội đứng dậy muốn bỏ chạy theo một hướng khác.

Cũng không để ý bóng người đằng sau, đắm sâu vào một cái làm chính mình lao đảo, suýt nữa thì ngã.

"Ái phi có gì? Kinh hoàng như thế, là làm chuyện không cho người biết sao?" Người bị nàng đâm vào cúi đầu mở miệng, trong ngữ khí đầy ý trêu chọc.

Trong lòng Chu Anh hiện lên trăm ngàn ý niệm trong đầu, cuối cùng quỳ xuống đất: "Tần thiếp va chạm Hoàng Thượng, kính xin Hoàng Thượng thứ tội."

"Thứ tội việc nhỏ, ái phi còn không có nói cho trẫm, đêm khuya vì sao tới nơi hẻo lánh này?" Gia Nguyên để nâng nàng dậy hỏi, giọng nói nhu hòa.

Không có biện pháp, chỉ có thể tô vẽ một lần: "Hồi Hoàng Thượng, tần thiếp khi còn bé nghe qua một chuyện xưa của hoa quỳnh, tối nay ngủ thấy hoa quỳnh nở rộ, sợ bỏ qua hoa kỳ, liền kèm nén không được lại đây xem."

"Sao, là chuyện xưa như thế nào êm tai, làm ái phi hát ca nhưng rất cũng bị thương, ái phi có nguyện chia sẻ cùng trẫm?" Ánh trăng giống như độ thêm tầng ánh sáng bạc cho hắn, làm cho gương mặt nguyên bản nguội lạnh nhiễm lên một chút ôn hòa.

"Có thể cùng Hoàng Thượng chia sẻ, là phúc khí tần thiếp." Chu Anh phúc phúc thân mình, đem truyền thuyết về hoa quỳnh kể đơn giản, "Hoa quỳnh nguyên là một vị hoa thần trên tiên giới, ngày ngày được tưới hoa cũng không gián đoạn, sau nàng yêu nam tử chăm sóc hoa, nhưng không được Ngọc đế cho phép. Ngọc đế vì chia rẽ uyên ương, đem hoa thần giáng chức xuống thế gian trở thành hoa quỳnh một năm nở hoa trong nháy mắt, đem nam tử kia đưa đi chùa miếu tu hành, làm cho hắn quên đi trước kia. Cuối cùng, suốt đời này hai người cũng không có cơ hội gặp lại."

Kỳ thật còn có một đoạn rất dài, bất quá, nàng không tâm tư kể chuyện xưa.

Chuyện xưa bình thường như vậy không có gì lạ, Gia Nguyên để lại gật đầu, nắm tay nàng đi phương hướng Lan Tâm đường: "Chuyện xưa ái phi kể quả nhiên rất bị thương, để cho trẫm hảo hảo* an ủi nàng đi."

* hảo hảo: vì đây là văn cổ đại nên mình sẽ để khá nhiều chữ Hán Việt cho phù hợp với bối cảnh nhé!

"... Tạ ơn Hoàng Thượng." Chu Anh thấy thập phần may mắn không lãng phí chuyện xưa.

Hoàng Thượng liền tiếp hai ngày nghỉ ở Lan Tâm đường, điều này làm cho bao nhiêu người ở hậu cung đều đỏ mắt.

Trong lòng Chu Anh so với ai khác đều rõ ràng, cho nên càng khiêm tốn. Từ chuyện tỷ muội Kỳ quý tần lúc trước xem ra, hoàng đế cũng không thích hai thân tỷ muội đều ở địa vị cao, cho nên chuyện hắn thăng vị cho mình có thể tính không lớn. Phân vị thấp sợ lại bị người khi dễ, đường sống duy nhất chính là có ân sủng của hoàng đế.

Con đường này khó đi, nhưng cũng phải đi bước một lên phía trước.

"Chủ tử, chuyện ngài phân phó đã làm thỏa đáng." Cung nữ áo vàng thấp giọng nói.

"Không có bị người phát hiện manh mối chứ?" Giữa lòng mây của nữ tử mặc váy hồng nhạt có chút ngoan lệ: "Tiểu tiện nhân này, tư sắc thường thường bất quá là y vào Thực phi nâng đỡ nên mới lấy được ân sủng, hiện giờ hai ngày thì tâm liên tục, đem ân sủng của ta đều cướp đi. Chu bảo lâm, ta sẽ làm cho ngươi không có cơ hội tiếp tục xoay người!"

"Chủ tử nói rất đúng, lần này nếu như bị phát giác, dù có đại la thần tiên cũng cứu không được Chu bảo lâm."

"Việc này chỉ bằng vạn phần cẩn thận, đừng làm cho người lợi dụng."

"Chủ tử yên tâm, ngài thường ngày cùng nàng không oán không hận, không có người nghi ngờ đến trên đầu ngài." Cung nữ áo vàng an ủi chủ tử.

"Chủ tử, nô tỳ nghe nói Mai quý nhân đi Dưỡng Tâm điện tặng canh cho Hoàng Thượng, kết quả bị Hoàng Thượng phạt ở thiên điện suốt một canh giờ." Lục La vui sướng khi người gặp họa mở miệng: "Chủ tử ngài nói Hoàng Thượng đây là có ý tứ gì?"

"Thánh ý ta sao có thể tự mình đoán bừa, Hoàng Thượng nghĩ cái gì, ngày sau đều sẽ rõ." Chu Anh ngồi trên bàn đu dây biếng nhác trả lời, bất quá đáy lòng cũng rõ ràng, hành động lần này của Mai quý nhân làm Hoàng Đế không vui.

Chẳng qua tiếp xúc vài lần, nhưng Chu Anh cảm giác mình đối với Gia Nguyên để hiểu biết chút da lông (hiểu 1 ít). Hắn là quân vương trên vạn người, tất nhiên là bá đạo đa nghi, bởi vì lúc kế thừa vương vị thì triều chính phần lớn là triều thần cùng Thái hậu nắm giữ, cho nên hắn nhất định đối với sự cấu kết của tiền triều và hậu cung căm thù đến tận xương tủy. Dưỡng Tâm điện là nơi hắn xử lý công vụ, trong lòng hắn khẳng định là kháng cự phi tần tiếp cận.

Ai ngờ đêm đó Gia Nguyên để nghỉ ngơi ở chỗ Mai quý nhân thiên điện Trường Xuân cung, Chu Anh kinh ngạc rất nhiều, đáy lòng cũng nhẹ nhàng thở ra nho nhỏ, nếu ba ngày cầm đèn Lan Tâm đường, nàng lại không biết trúng bao nhiêu ghen tị.

Ngày kế đó là mừng một, tiểu chủ phi tần các cung đều phải đi thỉnh an Hoàng Hậu, Chu Anh mặc cung trang theo đúng địa vị liền mang theo Bách Hợp Lục La đi Cảnh Nhân cung.

Ra khỏi lục tây cung liền gặp gỡ Mai Ánh Tuyết Trường Xuân cung, Chu Anh thầm nghĩ một tiếng oan gia ngõ hẹp, chuẩn bị đi đường vòng, lại bị người nửa đường cướp đường.

"Di, sao Bảo lâm muội muội vừa thấy ta liền đi đường vòng vậy? Là oán tỳ tỷ lần trước phạt nặng sao?" Mai Ánh Tuyết một thân áo váy màu anh đào, da trắng như tuyết, bộ điệu không tước* nhiều màu trên đầu khi nàng cười thì hơi rung động, giống như một giấy sau sẽ cất cánh mà bay.

*không tước: con công

Bộ điệu không tước

Chu Anh không có cách nào khác, chỉ có thể phúc thân thỉnh an: "Thỉnh an Mai quý nhân. Quý nhân tỷ tỷ hiểu lầm, muội muội vẫn chưa nhìn thấy tỷ tỷ phía trước, trên con đường này có nhiều loại hoa giống như gấm, muội muội ham chơi mới tính chọn con đường này mà thôi, vẫn chưa có tâm tư khác."

"Hừ, Bảo lâm muội muội thật đúng là nhanh mồm nhanh miệng, khó trách Hoàng Thượng thiên vị."

"Đa tạ quý nhân tỷ tỷ khen, tỷ tỷ dung mạo xuất chúng, Hoàng Thượng tự nhiên lại càng sủng ái." Mấy chuyện hàn huyên này thật là vô nghĩa, nhưng một câu đều tiết kiệm không được.

"Coi như ngươi thức thời, hôm nay đi thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, ta tạm thời không cùng ngươi so đo! Tiểu Diệp, chúng ta đi!"

"Tỷ tỷ, mời." Chu Anh nhượng lễ, làm cho nàng đi trước, khi nàng đi qua sát bên người, ngửi được trên người nàng mùi thơm hương phấn lạ lùng, giống như đã từng quen biết.

Các phi tần sau khi theo thứ tự thỉnh an ngồi xuống, Hoàng Hậu mới mở miệng lần nữa: "Hôm nay thừa dịp chúng tỷ muội tề tụ Cảnh Nhân cung, vừa lúc đang thương nghị công việc liên quan đến lễ vạn thọ. Hoàng Thượng thấy năm nay trong cung thêm vài vị tỷ muội, liền phân phó bốn cung phải cùng chúng tỷ muội bàn bạc, hy vọng chúng ta hợp mưu hợp sức, tổ chức một yến hội long trọng cho Hoàng Thượng."

"Nô tì (tân thiếp) tự nhiên vì nương nương phân ưu."

"Được rồi, các vị tỷ muội ngồi đi. Hoàng Thượng gần đây vẫn vì quốc sự ưu phiền, nếu như có thể nhìn thấy chúng tỷ muội ở trên yến hội sinh thần vì Hoàng Thượng dâng lên một phần thành ý, tất nhiên sẽ cao hứng."

Trương quý phi làm bộ vuốt nhẹ bụng, trong giọng nói đều có tiếu náo: "Đáng tiếc thần thiếp mang long duệ, không thể múa cho Hoàng Thượng."

Thực phi cũng cười: "Thời điểm muội muội vào cung trễ, không có thể nhìn thấy thuật nhảy của quý phi tỷ tỷ một lần, quả thật là một chuyện hối hận trong nhân sinh."

"Đứng rồi, Trương quý phi lấy kỹ thuật nhảy nhanh nhẹn đã động Hoàng Thượng, bổn cung còn nhớ rõ kỹ thuật nhảy ngày ấy của quý phi muội muội, nhẹ nhàng như tiên, có thể nói là giạt nẩy mình. Bổn cung nghe nói Trương thái nữ cũng có kỹ thuật nhảy hơn người, chưa tiên cung đã là nhất tuyệt trong kinh, lần này cần phải múa cho Hoàng Thượng xem." Hoàng Hậu đưa mắt nhìn sang người ngồi ở phía cuối.

Trương thái nữ Trương Nhược Huyền một thân váy áo nguyệt sắc, nhẹ nhàng đứng dậy: "Tạ ơn Hoàng Hậu nương nương tán thưởng, tần thiếp sẽ không phụ kỳ vọng."

Người sáng suốt đều nhìn ra được Hoàng Hậu dụng tâm lương khổ an bài như vậy, trong lòng Trương quý phi lại biết rõ, cười đến càng xinh đẹp: "Dáng người Trương thái nữ mềm mại, khi múa dáng vẻ thướt tha uyển chuyển, nhanh nhẹn, đến lúc đó chúng tỷ muội chúng ta cũng có thể nhìn đã mắt một lần."

"Quý phi tỷ tỷ nói có lý." Thục phi cười phụ họa, ánh mắt cũng hướng chỗ Trương thái nữ quét tới: "Di, bộ điệu không tước nhiều màu trên đầu Mai quý nhân thật sự là hoa hòe dị thường, làm tỷ tỷ nhìn đến tâm động, ánh mắt muội muội thật đúng là độc đáo."

Mai quý nhân trong khiêm tốn mang theo kiêu ngạo như có như không: "Hồi Thục phi nương nương, bộ điệu này là Hoàng Thượng tự mình ban cho tần thiếp."

"Muội muội rất được Hoàng Thượng ưu ái, cũng thật làm cho chúng tỷ muội cực kỳ hâm mộ." Thục phi thần nhiên nhìn nàng tự mình đưa tới cừu hận, không khỏi mỉm cười.

Lúc không khí trong đại điện tia lửa bắn ra bốn phía, một cung nữ bên cạnh Hoàng Hậu từ hậu đường đi đến, xoay người nói nhỏ bên tai Hoàng Hậu một phen, lúc này Hoàng Hậu mới giờ tay ngăn mọi người nói chuyện với nhau lại: "Bổn cung nghe nói hoa sơn trà* trong ngự hoa viên nở rộ, là mùa hoa sơn trà cuối cùng của năm nay, các vị tỷ muội bồi bổn cung đi nhìn một chút đi."

Hoa sơn trà

Lúc Hoàng Hậu nói chuyện, ánh mắt hình như có như không nhìn Chu Anh bên này, trên mặt nàng bình tĩnh, nhưng đáy lòng có chút nhấp nhô, cảm giác một chuyện này dữ nhiều lành ít.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Muốn tới vườn hoa sơn trà tất nhiên phải đi qua phiến hoa quỳnh kia, Chu Anh nhìn qua hoa viên, có chút cảm khái, phi tần hậu cung sẽ giống như hoa tươi trong ngự hoa viên, hoa quỳnh tàn, liền đến sơn trà lần lượt nở rộ, trong hoa viên chưa bao giờ không có hoa nở.

Phía trước đột nhiên truyền đến một trận xô xao, Chu Anh nhìn thấy có một thái giám té quỳ trước mặt Hoàng Hậu, trên mặt vừa hoảng loạn lo sợ, vừa dập đầu.

Không ít phi tần sợ tới mức lui về phía sau, chỉ có Hoàng Hậu cùng Trương quý phi được cung nữ đỡ, miễn cưỡng trấn định. Hoàng Hậu thấy hấn đường đột như thế, trong giọng nói có một tia tức giận: "Vô phép, sao thất nghi như thế, nếu va chạm hoàng tự trong bụng Quý phi cùng Thục phi người chịu trách nhiệm được không?!"

"Hoàng Hậu nương nương thứ tội, Quý phi nương nương, Thục phi nương nương thứ tội, nô tài... nô tài không phải là cố ý mạo phạm..." Thái giám nói chuyện lắp bắp, căn bản nói năng lộn xộn: "Cung nữ... thi thể..."

Hoàng Hậu quát mắng: "Đến tột cùng là có chuyện gì, người nói rõ ràng, đừng dọa các vị chủ tử!"

"Khởi bẩm Hoàng Hậu nương nương, nô tài và Tiểu Oản Từ cùng là nô tài phủ nội vụ, hôm qua phụng mệnh sửa chữa lại phiến hoa quỳnh này, ai ngờ... Ai ngờ lúc này ở trong mặt đất vườn hoa quỳnh lại nhảy ra một thi thể cung nữ."

Tất cả mọi người cúi đầu rút khẩu khí.

"Được, người tương đối gan lớn, người mang bổn cung đi nhìn xem." Hoàng Hậu chỉ huy đầu vào đây: "Trương quý phi cùng Thục phi mang theo mọi người đứng đợi bổn cung, để tránh chấn kinh."

Hai người đều có mang long duệ, trong lòng cảm thấy xui xẻo, mặc dù thấy hiếu kỳ, cũng sẽ để ý đại cục, tự nhiên đáp ứng.

Thời gian không quá nửa nén hương, Hoàng Hậu liền trở lại, sắc mặt khó coi: "Thục phi, cung nữ này được bọn họ xác nhận, xác thực là Xuân Hi trong cung người, khi chết thập phần thảm thiết, muội muội cũng không cần đi nhìn."

Sắc mặt Thục phi có một tia buồn bã: "Xuân Hi ở trong cung thần thiếp luôn luôn khắc kỷ thủ lễ, chưa bao giờ vượt khuôn phép, thần thiếp cũng chưa

bao giờ là rầy hay trách phạt, hiện giờ lại chết thảm, trong đó tất có kỳ hoặc. Thần thiếp có mạng long duệ, không tiện xử lý, kính xin Hoàng Hậu nương nương làm chủ cho Xuân Hi."

"Muội muội yên tâm, nếu Xuân Hi thật sự là do người hại chết, bổn cung chắc chắn làm chủ cho nàng." Hoàng Hậu vỗ vỗ tay nàng, an ủi: "Hôm nay chúng tỷ muội cũng bị sợ hãi, son trà ngày sau ngấm, trước tạm hồi cung nghỉ ngơi đi. Bình Nhi, đi phân phó ngự thiện phòng làm canh an thần cho chủ tử các cung đi."

Trở lại Lan Tâm đường không đến một chén trà, ngự thiện phòng đưa canh lại đây.

"Chủ tử, chuyện lần này có điểm kỳ lạ, trong lòng nô tỳ vẫn cảm thấy không yên bất an, chủ tử, dựa vào ý kiến ngài, đây là có chuyện gì?" Bách Hợp thấp giọng mở miệng.

"Đừng lo lắng, em cùng Lục La về phòng nghỉ tạm trước đi, Lan Tương hầu hạ ta là được." Chu Anh cười cười: "Nếu như là nhằm vào ta, ta sẽ không để bị vu oan lần nữa, nếu việc không liên quan đến mình, lại càng không phải lo lắng."

"Vâng, chủ tử." Bách Hợp biết chủ tử đã có suy tính, cũng không nói nhiều, yên lặng lui xuống.

Lúc này Chu Anh mới rảnh rỗi suy nghĩ chuyện này. Một cung nữ đã chết, vốn không phải đại sự gì, như lần trước nàng trên đường quay về Lan Tâm đường, nghe được tiếng cầu cứu, lúc sau không thấy tra gì, song lần này lại phải tra rõ bốn phía, muốn mượn chuyện này hãm hại vu oan đúng là thời cơ tốt, mà Hoàng Hậu không có khả năng không rõ chuyện này, nàng biết thời biết thế đó là thái độ cam chịu.

Như vậy Hoàng Hậu cùng người ở chỗ tối liên thủ là ai, Xuân Hi cùng nàng mặc dù không sâu xa, nhưng ngày đó Thục phi thử nàng đã nói qua Xuân Hi có dị tâm, phát hiện không sớm không muộn lại ngay lúc có mặt nàng, Chu Anh tuy rằng an ủi Bách Hợp, đáy lòng lại ần ần có chút không yên.

*Không biết tác giả có phải viết nhầm ko, ở trên là Hi Yên, bây giờ là Xuân Hi là sao???

Quả nhiên, giờ mùi, có tiểu thái giám bên cạnh Hoàng Hậu lại đây thỉnh người.

"Công công có biết lần này Hoàng Hậu triệu kiến là chuyện gì không?" Lục La đưa cho hắn một thỏi bạc, thấp giọng hỏi.

Công công kia do dự nửa ngày mới mở miệng: "Cũng là chuyện cung nữ kia ở Dục Khôn cung, nghe nói có cung nữ thấy Chu bảo lâm xuất hiện ở vườn hoa quỳnh đêm trước, Hoàng Hậu nương nương triệu đến hỏi vài câu."

"Đi bên kia thôi, công công thỉnh dẫn đường." Chu Anh trấn định dị thường.

Lục La sợ tới mức ra một thân mồ hôi lạnh, bởi vì đêm đó chủ tử quả thật đi qua vườn hoa quỳnh, còn mệnh nàng cùng Bách Hợp ở ngoài sau trăm bước, đợi hai người nàng đuổi tới, chủ tử sớm không thấy bóng dáng, sau khi trở về mới biết được Hoàng Thượng cầm đèn Lan Tâm đường.

So sánh với Bách Hợp trấn tĩnh nhiều lắm, cầm tay nàng, dùng ánh mắt ý bảo nàng không có việc gì. Bách Hợp sợ là Lục La tự loạn trận cước, hướng chỉ, mặc dù khi ở trong phủ chủ tử nhất gan, sau khi vào cung tính tình lại đại biến, trầm ôn lạnh nhạt lại không mất phần nhu thuận kia, cho nên nàng tin tưởng chủ tử.

"Lan Tương, em lưu lại, cùng An công công hỏi thăm rõ ràng chân tướng sự tình." Trong giọng nói Chu Anh nhất mạch trầm tĩnh: "Đừng lo lắng quá mức."

Trong Cảnh Nhân cung, trừ bỏ Trương quý phi cùng Thục phi, tất cả phi tần đã lại tề tụ một sảnh đường.

"Tần thiếp thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, thỉnh an các vị tỷ tỷ." Chu Anh không nhanh không chậm hành lễ, thân mình lại hơi hơi run, tiết lộ sự e sợ của nàng.

"Chu bảo lâm không cần bất an như thế, ngồi xuống trước đã. Bổn cung gọi người lại đây, bất quá là có mấy lời muốn hỏi người mà thôi." Giọng nói của Hoàng Hậu nghe rất hiền lành.

"Tạ ơn Hoàng Hậu nương nương, tần thiếp nhất định không dấu diếm chuyện gì." Chu Anh cúi đầu trả lời.

"Cung nữ Văn Hà nói từ giờ tới giờ tỷ hôm trước nhìn thấy Bảo lâm muội muội xuất hiện ở vườn hoa quỳnh phía tây ngự hoa viên, là chỗ hôm nay phát hiện thi thể Xuân Hi, có việc này?"

"Hồi nương nương, thật có việc này, đêm đó tần thiếp ngủ thấy mùi hương hoa quỳnh chỉ nở hoa vào nửa đêm, liền đứng dậy đi xem." Chu Anh lời ít mà ý nhiều.

"Bảo lâm muội muội thật đúng là có nhả hứng, nửa đêm canh ba còn có phần tâm tư này." Mai quý nhân châm chọc khiêu khích: "Chớ không phải là có chuyện gì không cho người biết, càng muốn chọn đêm dài ít người lại nơi vắng vẻ mà làm?"

"Quý nhân muội muội lời ấy sai rồi, hoa quỳnh một năm nở hoa vắn vắn một lần, một lần chỉ hai canh giờ, hoa kỳ ngắn ngủi lại rất trân quý, nên dốc lòng chờ một đêm cũng là đáng giá. Nếu không phải Vĩnh Hòa cung cách khá xa, bổn cung cũng nguyện ý nửa đêm ngắm hoa." Hiền phi xưa nay khiêm tốn đột nhiên mở miệng.

Chu Anh có chút kinh ngạc. Hiền phi luôn luôn không màng danh lợi, không cùng người tranh thế nhưng thay mình nói chuyện, xa xa đưa qua một ánh mắt cảm kích.

"Chính là nửa đêm ngắm hoa cũng có thể có cung nữ trái phải làm bạn, Vân Hà lại nói chỉ thấy một mình Bảo lâm muội muội, lại là có gì?" Mai quý nhân lại bức bách: "Hơn nữa bất quá mới cách một ngày liền phát hiện thi thể Xuân Hi, việc này rất khả nghi."

Đồng thời, Vũ công công bên cạnh Hoàng Hậu vội vã vào điện: "Khởi bẩm Hoàng Hậu nương nương, nô tài ở trong vườn hoa quỳnh phát hiện vài thứ."

"Vội vàng hấp tấp, không biết là cái gì?" Hoàng Hậu nhấp một ngụm trà, không chút để ý mở miệng.

"Nương nương, là chút bã thuốc dưỡng thai, chính là... Lúc này thái y nghiệm chứng, trong bã thuốc tra ra có cây đinh hương, cây giáng hương gây sảy thai." Một tiếng trống làm tinh thần Vũ công công thêm hăng hái* bẩm báo chi tiết.

Phù chiến, dừng khí đã, nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt 夫戰, 勇氣也, 一鼓作氣, 再而衰, 三而竭 (Tào Quế luận chiến 曹劌論戰) Sự chiến tranh, nói về dừng khí, (nghe) tiếng trống thứ nhất thì (quân) hăng hái, tiếng thứ hai lòng hăng hái giảm xuống, lần thứ ba thì hăng hái hết cả.

"Buồn cười, tra rõ ràng thuốc này là vị chủ tử trong cung nào dùng?"

"Bẩm nương nương, phương thuốc này giống thuốc dưỡng thai của Thục phi nương nương gần đây dùng. Hơn nữa Thục phi nương nương vừa mới té xỉu ở Dục Khôn cung."

Lúc này Hoàng Hậu mới quá sợ hãi: "Mau mời thái y đi tới Dục Khôn cung trước, việc này sự tình trọng đại, Hạnh Chi, thỉnh Hoàng Thượng tới Dục Khôn cung một chuyến."

Mọi người liền lại chậm rãi đi tới Dục Khôn cung, Chu Anh biết lần này là chạy trời không khỏi nắng, dọc theo đường đi đều suy nghĩ đối sách, trong đại điện lúc này, Mai Ánh Tuyết khắp nơi khắp chốn nhắm vào chính mình, nói rất chuẩn xác tựa hồ rất nắm chắc, thật sự quái dị. Cúi đầu phân phó Lục La vài câu mới đi theo phía sau đội ngũ, ngẩng đầu liền nhìn thấy đại cung nữ bên cạnh Hiền phi cũng đi ra.

Gia Nguyên đế sớm đã ở Dục Khôn cung, vẻ mặt thần nhiên như trước vươn tay đón Hoàng Hậu: "Hoàng Hậu, trăm đang xử lý chính vụ liền có người đến báo Thục phi bị người độc hại, sự tình từ đầu đến cuối là như thế nào?"

Hoàng Hậu được Gia Nguyên đế nắm tay ngồi ở bên cạnh hắt, ngữ khí tự trách: "Hậu cung sinh ra rất nhiều chuyện gọn sóng này, là thần thiếp cai quản lục cung không nghiêm minh, thần thiếp cam nguyện lĩnh phạt."

"Hoàng Hậu nói lời ấy sai rồi, nếu thật phải truy cứu trách nhiệm, trăm nên chịu trách nhiệm lớn nhất." Gia Nguyên đế an ủi nàng: "Trăm nghe nói việc này lại liên lụy tới Chu bảo lâm Lan Tâm đường, là thật sao?"

Hoàng Hậu liền lại đem việc này kể rõ một lần: "Chỉ có người thấy trước một đêm Chu bảo lâm một mình đi qua vườn hoa quỳnh, cho nên thần thiếp cùng chúng tỷ muội mới có hoài nghi này."

"Hoàng Thượng, tần thiếp cùng Thục phi nương nương ở chung trong Dục Khôn cung, từng nghe thấy cung nữ bên người Thục phi nương nương răn dạy trách phạt Xuân Hi, trong lời nói lúc đó còn nhắc tới Chu bảo lâm, tần thiếp giờ phút này mới nhớ tới, xin Hoàng Thượng thứ tội." Ngồi ở dưới Trương thái nữ đột nhiên đứng dậy quỳ xuống thỉnh tội.

"Trương thái nữ, việc này sự tình rất trọng đại, ngươi có nghe rõ ràng?!" Hoàng Hậu trầm giọng hỏi.

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, những câu của tần thiếp nói là thật, ngày ấy tần thiếp đang muốn đi thỉnh an Thục phi nương nương, lại đột nhiên nghe thấy cung nữ Nguyệt Viên của Thục phi nương nương đang răn dạy Xuân Hi, nói nàng bán chủ cầu vinh, đầu nhập vào Chu bảo lâm, ý đồ hãm hại nương nương."

Lông mày Gia Nguyên đế cũng chưa nhích, màu mắt sâu thẳm nhìn lại: "Chu bảo lâm, việc này nàng có lời muốn nói?"

Chu Anh bị buộc lên tuyệt lộ, chỉ có thể bước ra khỏi hàng quỳ xuống đất, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ tới mức trắng như tuyết: "Thỉnh Hoàng Thượng Hoàng Hậu minh giám, tần thiếp cùng Thục phi tỷ tỷ tay chân tình thâm, tần thiếp lại như thế nào hãm hại Thục phi nương nương?"

"Tỷ muội tình thâm?" Mai quý nhân châm chọc mở miệng, sắc mặt chán ghét: "Hoàng Thượng, mấy ngày trước đây Chu bảo lâm vô lễ với tần thiếp, tần thiếp trừng phạt nhỏ một phen, lúc đó Thục phi nương nương ngồi liền đi qua nhưng chưa nói tương trợ, nói vậy Chu bảo lâm bởi vậy ghi hận trong lòng."

Thái y khám và chữa bệnh cho Thục phi đi ra bẩm báo: "Hồi Hoàng Thượng, Thục phi nương nương thể chất hư nhiệt, hơn nữa cây đinh hương, cây giáng hương đều có tính khai thông khí huyết, cho nên có dấu hiệu sanh non rất nhỏ, cũng may phát hiện kịp, giờ phút này cũng không lo ngại."

"Vậy là tốt rồi, thái y, cố gắng điều trị thân mình cho Thục phi, bốn cung nhất định cho nàng một cái công đạo."

"Vâng, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, vì thần đi xuống trước khai căn chế dược cho Thục phi nương nương."

"Chu bảo lâm, may mà lúc này Thục phi nương nương cùng đứa nhỏ trong bụng hữu kinh vô hiểm (có kinh sợ nhưng ko nguy hiểm), nếu không ngươi có mười cái mạng cũng là bồi không nổi." Mai Ánh Tuyết tựa hồ có chút nhụt chí, khí thế ngoan lệ như trước: "Chu bảo lâm có tâm hại người, vì an bình của hậu cung, thỉnh Hoàng Thượng Hoàng Hậu nghiêm trị."

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, nếu Thục phi nương nương cùng long duệ trong bụng cũng không lo ngại, kính xin Hoàng Thượng Hoàng Hậu tha Chu bảo lâm một mạng, xử nhẹ tội." Trương thái nữ lên tiếng phụ họa.

Nghe đi, nghe là cầu tình, thực chất cũng định tội cho nàng.

"Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, việc này không liên quan tới tâu thiếp, khẩn cầu Hoàng Thượng Hoàng Hậu điều tra rõ việc này, rửa trong sạch cho tâu thiếp." Chu Anh không muốn không công bị người vu hãm, quỳ xuống đất trần tình: "Mai quý nhân luôn miệng nói tâu thiếp đi qua vườn hoa quỳnh, hung thủ đó là tâu thiếp, nhưng nếu còn có người đi qua, ý định vu oan, tâu thiếp liền chết thay kẻ kia."

"Chu bảo lâm, không phải bốn cung không chủ trì công đạo cho người, nhưng đêm đó người quả thật đi qua vườn hoa quỳnh, hơn nữa là một mình, vẫn chưa có người ra mặt làm chứng cho người, bốn cung thật sự không thể phục chúng."

Chu Anh không có nói tiếp, chính là lẳng lặng nhìn người trong điện, trong lòng lạnh lùng tính toán bao nhiêu người thật sự không che dấu chút nào vui sướng khi người gặp họa, lại có bao nhiêu người chờ xem vạn kiếp bất phục của nàng.

p/s: ta vừa edit chương này vừa tức anh ách. Nhưng nói chung cứ con nào to miệng, con đó chết trc! ^^

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đắm Đì* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Chu Anh đương nhiên là có nhân chứng, nhưng nàng không muốn mở miệng, nàng đang chờ thái độ Hoàng Đế. Nàng mở miệng hay Gia Nguyên để mở miệng trước, đó là hai ý tứ, hai hiệu quả khác nhau.

Vẫn chưa mở miệng, Gia Nguyên để nhìn mọi người trong đại điện, lại nhìn người quý gồi trong điện buồn không lên tiếng, trong lòng thờ dài, thật sự là thuận theo đến mức làm cho người giận này không tranh, thật bất hạnh. Nàng không muốn lợi dụng tâm ý của mình, hẳn làm sao không hiểu, nhưng vì người khác suy nghĩ quá nhiều, ngày sau sẽ khổ sở rất nhiều. Thí dụ như hiện nay, nếu chính mình độc ác quyết tâm không thay nàng giải vây, nàng sẽ như thế nào?

Rốt cuộc không đành lòng, Gia Nguyên để tiến lên đem người quý trên mặt đất tự mình nâng dậy, mới chậm rãi nhắc mắt lên nói: "Chu bảo lâm có nhân chứng xác thực, đó là trẫm."

Giọng nói không giận tự uy làm cho cả đại điện lặng ngắt như tờ, không người nào không kinh ngạc việc này phát triển quay ngược trở lại.

Lúc này, trong đại điện đột nhiên bay vào mấy con bướm ngũ thái ban lan (vàng, xanh, đỏ, trắng, đen, bướm ngũ sắc), xoay quanh nhảy múa, cuối cùng, lại nhất tề dừng ở trên bộ điều không tước nhiều màu của Mai Ánh Tuyết, nổi bật lên vẻ mặt của nàng có chút phần nộ vạn vạn, lại khó coi.

bướm ngũ sắc

Có Hoàng Thượng làm nhân chứng, ai còn dám nghi ngờ, hiềm nghi Chu Anh liền tan thành mây khói.

Nhưng sự tình cũng không có bởi vậy chấm dứt.

"Loại bướm này rất thích mùi phấn hoa nồng đậm, sao bộ điều của Mai quý nhân lại thơm như vậy?" Hiền phi vừa nghi hoặc vừa đến gần Mai quý nhân: "Hoàng Thượng, nô tì nhận biết, loại mùi này, là mùi hương phấn hoa hoa quỳnh."

"Trong cung cũng không có làm chế phẩm phấn hoa hoa quỳnh, mà hoa quỳnh chỉ nở một đêm, thì ra là một đêm kia Mai quý nhân cũng đi qua vườn hoa quỳnh, Hoàng Thượng, ngài cảm thấy thần thiếp nói có đúng không?"

Gia Nguyên để buông Chu Anh ra, bước đi thông thả quay về bên cạnh Hoàng Hậu: "Ái phi nói đúng, Mai quý nhân, đêm đó trẫm cùng Chu bảo lâm đang ngắm hoa, vẫn chưa gặp qua Mai quý nhân. Có gì bộ điều trên đầu Mai quý nhân sao lại dính phấn hoa quỳnh vào?"

"Tâu thiếp oan uổng a Hoàng Thượng." Mai quý nhân lúc này mới thật sự hoảng sợ quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, gỡ bộ điều không tước ném xuống đất: "Tâu thiếp chưa bao giờ đi qua vườn hoa quỳnh, thỉnh Hoàng Thượng minh giám."

Giữa lòng mây Gia Nguyên để ả ần có chút không vui, Chu Anh cúi đầu giữ im lặng, nàng có lẽ đoán được là ai ở bỏ đá xuống giếng, ai biết thời biết thế, chính là định tội cùng cuối tuyệt đối không phải là cùng một người. Mà sự kiện cùng việc Kỳ quý tâu đề non giống nhau, Hoàng Đế đều không có ý tứ truy cứu.

"Quý nhân Mai thị giết hại hoàng tử, giả họa người khác, đức hạnh có tổn hại, cách chức làm Canh y, không cho gọi không được yết kiến." Gia Nguyên để không hề liếc nhìn nàng một cái: "Trẫm đi xem Thục phi, các vị ái phi quay về trong cung chính mình đi."

Mai Ánh Tuyết vẫn đang khóc cầu tình, lại không có người để ý tới. Nàng trừng mắt nhìn Chu Anh, làm người kinh hãi đảm chiến.

Lần này, Chu Anh mặc dù là tìm được đường sống trong chỗ chết, hữu kinh vô hiểm, nhưng nàng ý thức được chuyện này bất quá chỉ là bắt đầu, nếu như mình bị động hoài, tương lai sẽ bị vu oan giá họa càng nhiều, làm cho nàng khó lòng phòng bị. Lúc này đây may mắn có Gia Nguyên để có thể làm chứng cho nàng, lần sau thì sao, sẽ ra sao?

"May mắn Hoàng Thượng làm chứng cho chủ tử, bằng không thật sự là hết đường chối cãi." Về mặt Bách Hợp cảm kích.

Chu Anh gật gật đầu, vẫn chưa nói chuyện. Nàng tuy rằng dám đánh cược, cũng có gì không nắm chắc, tâm tư Hiền phi đã rõ rành rành. Mặc dù Gia Nguyên để thua cuộc lần này, vậy cũng nghĩ người đó là hai người nàng cùng Mai quý nhân, đồng dạng vì chính mình tranh thủ thời gian, bất quá nhiều chút phần cong thôi.

Trở lại Lan Tâm đường, An Thanh Bình cùng Lan Tương liền đi theo vào: "Hồi tiểu chủ, nô tài cùng Lan Tương tách ra điều tra, quả nhiên có tiền triển."

"Sao? Nói nghe một chút." Chu Anh chậm rãi nhấp trà phủ nội vụ mới đưa tới gần đây, ngữ khí rất tò mò.

"Nô tài nghe được Xuân Hi chết trước đó đã lâu, thi thể đã hư thối, hơn nữa từng ngâm trong nước." An Thanh Bình cúi đầu bẩm báo: "Hơn nữa, con bướm bay vào trong đại điện Dục Khôn cung là một tiểu cung nữ mới vừa vào cung gây nên, sau lại không biết tung tích."

"Cũng biết Xuân Hi là ai làm hại?"

"Hồi tiểu chủ, nô tài vô năng, tra không đến ai làm hại Xuân Hi."

"Làm phiền An công công, đều đi xuống nghỉ ngơi đi." Chu Anh để ý không lăm phát phát tay, trong nội tâm nàng hoài nghi nàng đi qua vườn hoa quỳnh một đêm kia làm cho Văn Hà thấy được, hay bị người bên cạnh bán rẻ.

Ngày thứ hai chợt nghe người đến báo Văn Hà thất cổ tự sát trong phòng mình, Chu Anh tuyệt không kinh ngạc, giết người diệt khẩu vốn là phương thức giữ bí mật hoàn mỹ nhất.

Chuyện này xem như cách một thời gian, Thục phi cũng một lần nữa xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người. Không biết cảm giác của nàng có sai hay không, Chu Anh chỉ cảm thấy Thục phi nhìn nàng thêm vài phần xem kỹ, vài phần hoài nghi.

Lúc này nhân chứng của nàng là Hoàng Thượng, có lẽ trong lòng rất nhiều người kỳ thật vẫn hoài nghi như trước. Chu Anh mỗi khi lộ diện, bộ dáng lại luôn nhất gan khiêm tốn, làm cho phi tần ghen tị nàng có Gia Nguyên để hộ giá cảm thấy rất là hèn mọn, hoài nghi này theo gió rồi biến mất.

Chu Anh lại không nhìn thấu lần này Hiền phi giúp nàng và bỏ đá xuống giếng Mai canh y là xuất phát từ có gì? Dù thế nào ít nhất nàng xác định, Hiền phi tạm thời không cần phải gấp gáp phòng bị, bởi vì hai người không đứng ở mặt đối lập.

Tới gần lễ vạn thọ, các cung đều chuẩn bị lễ vật rất ti mi để chúc mừng sinh thần Gia Nguyên đế, Chu Anh lại sai An Thanh Bình cùng Bách Hợp đều ngầm hỏi thăm động tĩnh hai bên Mai canh y cùng Thục phi.

Không quá hai ngày, Bách Hợp liền đã thám thính được rất nhiều chuyện: "Hồi bẩm chủ tử, Xuân Hi xác thực là bị ném ra từ trong Dục Khôn cung, đã hơn bảy tám ngày, có tiểu thái giám ở bên miệng giếng nơi Xuân Hi rơi xuống kia, nhặt được một quả ngọc hoàn, là của tất cả thân tín Thục phi trong Dục Khôn cung."

"Về phần Mai canh y, nàng đã có chút điên, nhưng một cung nữ bên người bị điều đi Vĩnh Hòa cung Hiền phi nương nương." Bách Hợp giảm thấp xuống giọng nói: "Đoán chừng là Hiền phi đã sớm an bài tốt."

Chu Anh gật gật đầu, lại mở miệng: "Bách Hợp, em cảm thấy chuyện này rốt cuộc là ai bày ra?"

"Hồi tiểu chủ, nô tỳ không dám phỏng đoán, nhưng nô tỳ cho rằng, Thục phi nương nương không lẽ không biết chút nào sao?" Bách Hợp tinh tế phân tích: "Nô tỳ tra qua, thái y ngày đó coi mạch cho Thục phi nương nương, luôn luôn coi mạch bình an cho nương nương, y thuật cao minh, sao chẩn đoán bệnh không ra sai lầm. Mà thi thể Xuân Hi bị người hành động lớn như vậy, Thục phi nương nương thần thông quảng đại, sao lại không biết chút nào? Thục phi nương nương đối với ngài, chỉ sợ cũng như Hiền phi nương nương đối với Mai canh y, là bỏ đá xuống giếng thôi. Chủ tử, trước kia nô tỳ chỉ biết trong cung hung hiểm vạn phần, lại không nghĩ đến hiểm ác nông nổi như vậy, về sau chúng ta làm việc càng cảnh giác vạn phần."

Chu Anh làm sao không nghĩ được tầng này: "Lúc này đây ta may mắn thoát khỏi vu oan, lần sau cũng không may mắn như vậy. Chủ mưu sau lưng màn này đến tột cùng là ai, thế nhưng không có lộ ra một tia manh mối, có thể thấy được người này lòng dạ sâu không thấy đáy."

Không biết vì sao, nàng đột nhiên lại nghĩ đến việc Kỳ quý tần đẻ non lần đó.

Tuy rằng Lâm chiêu dung cùng Tiêu uyển nghi là nhân tố khách quan, nhưng sự tình mặt ngoài thoát nhìn đơn giản như vậy sao?

"Được rồi chủ tử, đêm nay Hoàng Thượng sẽ tới, nô tỳ trước hầu hạ ngài rửa mặt chải đầu thay quần áo nha?" Bách Hợp thấy nàng thật lâu không nói, liền lên tiếng nhắc nhở.

Chu Anh gật gật đầu, phía sau màn là ai cũng không trọng yếu bằng ân sủng của Hoàng Đế.

Khi Gia Nguyên để đến cửa Lan Tâm đường liền nhìn đến Chu bảo lâm y phục từ y (màu tím), mang theo đèn lồng ầm ập đứng ở dưới mái hiên, tỏ đậm thân ảnh yếu điệu của nàng, phảng phất có một màn sương thân nhiên quanh thân, mà nàng tựa như tiên nhân nho nhỏ, xung quanh tiên khí lượn lờ.

Vừa thấy hân, quang mang trong mắt đều sáng vài phần, lưu quang tràn ngập trong tròng mắt đen trắng rõ ràng thật lạ mắt.

Gia Nguyên để tự nhận hậu cung mỗi người đẹp một kiểu khác nhau, lại cảm giác, cảm thấy không giống Chu bảo lâm này bình thường nhu thuận rồi lại hay thay đổi, lúc nào cũng làm người kinh hi. Chính là quá mức nhu thuận liền có vẻ có chút ngu dốt, dễ bị người làm khó dễ hãm hại.

"Ái phi đứng lên." Gia Nguyên để sẵn sóc đem nàng nâng dậy: "Tuy nói đã vào hạ, ban đêm cũng nên để phòng cảm lạnh, ái phi nếu bị cảm lạnh, trăm sẽ đau lòng."

Chu Anh cúi đầu xem thường, nàng cũng không cho rằng Gia Nguyên để sẽ yêu thật lòng phi tần nào đó, mặc dù là có vài phần thích, nếu gây bất lợi cho xã tắc, lông mày hân cũng không nhăn một chút sẽ hy sinh luôn. Đã tâm của hân, cùng với đa nghi, đều chủ định rồi, không thể có được cảm tình thuần túy.

Nàng nâng gương mặt đỏ lên, rất thẹn thùng cảm động: "Cám ơn Hoàng Thượng quan tâm, tần thiếp không lạnh."

Hân thấy rục rịch, lập tức ôm kiều nhân tiến vào nội thất, đi thẳng vào vấn đề.

Chu Anh và hân cùng giường chung gối một thời gian ngắn, cuối cùng mò tới chỗ hân thích nhất, tỷ như, chỗ hõm phía trên xương quai xanh là nơi thập phần mẫn cảm, tùy tiện liếm một cái có thể lấy lòng hân; tỷ như, cực kỳ thích người hiểu biết chút ít...

Nói tóm lại, vị Hoàng Đế này trên giường chính là hơi hơi có chút biến thái cùng không kiềm chế, khó nắm bắt nhưng không lớn.

Thân thể Chu Anh non nớt, kinh nghiệm cũng thân kinh bách chiến, còn chưa đem hết tất cả vốn liếng, thân thể đã mỗi một không chịu nổi, tùy ý Gia Nguyên để giằng co. Sức lực theo không kịp kinh nghiệm, nàng có chút bất đắc dĩ, chỉ có thể đầu cơ trục lợi, ôm cổ Gia Nguyên để lấy lòng hân, làm cho hân cũng tức chiến tức thắng.

Ai ngờ hôm nay Gia Nguyên để lại dừng mảnh vô địch như phảng phất ăn xuân được, cho đến khi trên người nàng mệt rã rồi, gân cốt đau nhức, hân mới rốt cục thỏa mãn, trên mặt thần thái sung sướng vô cùng.

"Ái phi mệt rồi?" Lúc sau một lần nữa rửa mặt thay quần áo Chu Anh liền có chút miễn cưỡng không động đây, Gia Nguyên để hiếm khi mở miệng hỏi.

"... Hoàng Thượng rất hung tàn." Chu Anh không nhìn hân, rút vào trong lòng ngực của hân, cúi đầu lẩm bẩm, một giây sau liền lằm vào trong mộng.

Người đàn ông nào đó đều có thể nghe ra câu than thở này ngữ khí tuy là oán giận, nhưng cũng là một câu khen ngợi. Gia Nguyên để cảm thấy mỹ mãn đem Chu bảo lâm ôm vào trong ngực, con buồn ngủ cũng mảnh liệt đột kích.

Gia Nguyên để làm việc và nghỉ ngơi thập phần có quy luật, giờ mẹo sẽ tĩnh lại, cảm giác tựa hồ có người quấy rối, hân từ từ nhắm hai mắt bất động thanh sắc chờ động tác bước tiếp theo của nàng.

"Thôi công công, đầu hạ trên mặt đất có giọt sương dễ dàng trượt chân, lúc Hoàng Thượng đi người phải chú ý chút. Đồ ăn sáng nhẹ chút, giảm bớt đầy mỡ cùng với gì đó quá ngọt." Giọng nữ đang cúi đầu dọn dờ.

Gia Nguyên để hơi hơi mở mắt ra liền thấy Chu bảo lâm đang phân phó Thôi Vĩnh Minh, tựa hồ hơi mệt chút, tay còn vuốt ve thắt lưng. Xưa nay lúc hân rời giường hay tức giận trong lòng nhưng có chút ầm ập: "Nàng tối hôm qua mệt nhọc, tiếp tục nghỉ ngơi đi, đừng mò mẫm bận việc, chuyện này Thôi công công sẽ quản lý."

Chu Anh lúc này mới ngoan ngoãn nằm lại trong chăn, cảm lấy góc chăn, lệ quang lờ lờ nhìn thấy hân: "Tần thiếp tuân chỉ, tần thiếp theo trên tinh thần cung kính Hoàng Thượng."

"..."

Mãi cho đến hạ triều, Thôi Vĩnh Minh vẫn có thể nhìn thấy khoe miệng Gia Nguyên để ẩn ẩn ý cười, hân thầm nghĩ, chủ nhân Lan Tâm đường này, sợ là chịu đựng một thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đâu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Lễ vạn thọ ngày ấy trời sáng khí trong, là một ngày tốt, sáng sớm Chu Anh liền nhìn thấy Lan Tương Lục La Bách Hợp nhất tề chờ ở nội thất, thấy nàng

tỉnh dậy liền vui sướng bu lại: "Chủ tử, hôm nay là sinh thần Hoàng Thượng, chủ tử muốn đi chúc thọ Hoàng Thượng, nên trang điểm càng đẹp mắt một ít?"

Tâm tình Chu Anh không tồi, hiếm khi nghiêng đầu nói giỡn cùng các nàng: "Chẳng lẽ chủ tử các em không chịu trang điểm liền khó coi sao?"

"Chủ tử thiên sinh lệ chất, dù không trang điểm vẫn đẹp." Lục La vội sửa miệng: "Chủ tử nếu mặc xiêm y màu đỏ nhạt vào càng tôn thêm vẻ đẹp của người. Hai ngày trước nô tỳ nghe nói cung nữ bên người Trương quý phi và Thục phi nương nương xung đột ở phủ nội vụ, chính là vì còn sót lại một hộp hoa hồng lớn. Hai vị nương nương vì lẽ vụn vặt đều hao hết tâm tư, chủ tử ngài sao không quan tâm như vậy?"

"Được rồi, hôm nay cũng không phải sinh thần của ta, nói lời này làm cái gì, liền thế này đi. Lục La cùng Lan Tương theo ta đi dự tiệc, cho các em có kiến thức, cái gì mới là thật sự xinh đẹp." Chu Anh xẹt qua sa y tơ lụa mềm mại như nước: "Hai vị nương nương hàng vạn hàng nghìn phong cảnh, ta há lại có thể so sánh?"

Chu Anh vẫn không muốn trên lễ vụn vặt người chú nhìn tạo ra nhiều nổi bật, nhưng cũng không muốn có lệ chọc giận Hoàng Đế. Hai ngày trước mất cả một ngày, vẽ bức tranh thủy mặc tùng hạc duyên niên* bằng bút pháp thoải mái, rồi kêu Lục La Bách Hợp Lan Tương đến xem rồi bình luận.

*Tùng Hạc duyên niên: sẽ biểu hiện cho sự thịnh vượng, trường thọ, có ý nghĩa rất tốt. Trong tranh gồm hình ảnh hạc tiên và cây tùng.

Cây tùng mọc trên núi cao, khô cằn, thiếu nguồn dinh dưỡng. Nó mọc ngay ở những mỏm núi chênh vênh, chịu nhiều sương gió, bão tuyết mà không chết không do thể hiện sức sống bền bỉ. Người xưa xem tùng là đại diện cho trăm cây, ngoài ý nghĩa trường thọ, tùng còn là đại diện của khí tiết. Ngoài ra, trong quan niệm của người Trung Hoa, tùng còn có khả năng trừ tà, xua đuổi ma quỷ rất mạnh nên tùng mang lại sự bình yên, an lành cho con người.

Hạc trong truyền thuyết xưa là một loài chim tiên, trong "Tước bào cổ kim chú" có viết: "Hạc thiên niên tặc biến thành thương, hựu lưỡng thiên tuế tặc biến hắc, sở vị huyền hạc dã" (Qua ngàn năm, hạc biến màu xanh; qua hai ngàn năm, hạc biến thành đen; nên gọi là hạc huyền hoặc). Vì vậy, người xưa xem hạc là loài chim tượng trưng cho sự trường thọ.

Họa tiết "tùng hạc duyên niên" vừa mang ý nghĩa trường thọ, vừa mang ý nghĩa khí tiết thanh cao, gắn bó vĩnh cửu và còn được gọi với tên "tùng hạc đồng xuân"

Đây là tranh phong thủy dùng để làm quà biếu, mừng tân gia, khánh thành công ty, chúc phúc, chúc thọ.

Ba người đứng ở trước bức tranh trầm mặc thật lâu, Bách Hợp mới trù trù mở miệng: "Chủ tử, nếu không, thêm thêm cái hà bao chuẩn bị bất cứ tình huống nào? Ngài cũng biết, chủ tử các cung đều tài mạo song toàn, nếu vị chủ tử ấy cũng vẽ tranh, lại nhanh chân đến trước, vậy làm thời ngài cũng có thể dùng hà bao bổ sung phải không?"

Hà bao cuối cùng là Bách Hợp tự mình thêm, đường may tinh xảo mịn màng, họa thêm điểm lệ vui mừng, nhưng Chu Anh canh cánh trong lòng như trước: "Kỹ thuật vẽ tranh của ta trèo lên không được nơi thanh nhã như thế sao?"

Có lẽ bản khoản đến tự ái của nàng, Bách Hợp châm chọc mở miệng: "Chủ tử ngài cũng đừng để ở trong lòng, lúc ở trong phủ ngài luôn luôn im lặng, không thích cùng các vị tiểu thư học bài, tự nhiên kỹ thuật vẽ tranh hơi kém cỏi."

Chu Anh đem tinh phẩm chi tác trong kho phòng lấy ra cùng bức tranh của mình so sánh một phen, nhìn núi đá, cây tùng kia của mình nhìn hơi mượt mà, cuối cùng từ bỏ: "Đưa hà bao cho Hoàng Thượng đi."

Dạ yến tổ chức trong ngự hoa viên, Gia Nguyên để vào ban ngày cùng dân vui mừng một phen, buổi tối chỉ mời vài vị Vương gia, cũng coi là gia yến.

Đền cung đình như sao, sênh ca lay động, vị trí Chu Anh có chút xa, quang ảnh mê ly dòm không đến khuôn mặt Gia Nguyên để, cho nên cảm thấy phá lệ thoải mái chút.

"Mới vừa rồi Lâm chiêu dung một khúc hát vang, thật sự là lộ rõ tâm tư, uyển lệ hàng vạn hàng nghìn, tất nhiên làm Thánh Thượng chúng ta rất thương tiếc, sủng ái, nâng thế cũng sắp tới." Ngồi ở bên cạnh Chu Anh, ý cười của Liêu bảo lâm rất tươi, nghiêng đầu nói chuyện với nàng: "Không biết Chu bảo lâm có chuẩn bị lễ vật nổi bật gì tặng cho Hoàng Thượng vậy?"

"Muội muội vô năng, tất nhiên không theo kịp tâm tư tỷ tỷ." Chu Anh mỉm cười hàn huyên, thái độ không gần không xa.

Liêu bảo lâm thấy nàng không có tâm tình nói chuyện với mình, liền cũng ngượng ngùng quay đầu không hề mở miệng, toàn tâm toàn ý thưởng thức ca múa.

Ngồi ở giữa, một vị Vương gia đứng dậy đệ trình lên một bức quyền trục: "Thần đệ biết hoàng huynh thích cát chứa thư pháp danh tác, lần này ở Giang Nam ngẫu nhiên gặp "Gia Đức Tụng" của Triệu Mạnh Tử, nên dâng lên, cần chúc hoàng huynh sinh thần khoái hoạt."

"Triệu Mạnh Tử truyền lại tác phẩm cho đời sau cũng không nhiều, nhưng mỗi một bức đều là tác phẩm tuyệt hảo, Tử đệ có tâm." Gia Nguyên để tinh tế thưởng thức bằng chữ mẫu, trên mặt vui sướng: "Hôm nay trăm cùng vài vị hoàng đệ hiếm khi tề tụ, nhất định phải cùng trăm uống thống khoái!"

"Thần đệ tuân lệnh!" Vài vị Vương gia đứng dậy khấu tạ, Chu Anh đánh giá vài vị Vương gia đều là nhân trung long phượng, nếu đem so sánh chẳng phân biệt được, sần sần như nhau. Hơn nữa Nhị vương gia văn thao vũ lược tài đức vẹn toàn, Tứ vương gia bản tính thuần lương chính trực, Ngũ vương gia chinh chiến sa trường trăm trận trăm thắng, Lục vương gia tiêu sái phong lưu nhân văn dã hạc, mỗi một người đều đứng ở trên cao.

Chu Anh xa xa nhìn thấy Gia Nguyên để ngồi chỗ cao nhất, người ở địa vị cao vốn là tự phụ mà đa nghi, hơn nữa huynh đệ mỗi người đều nổi danh, trong lòng của hắn thực không một chút khúc mắc sao?

Vương gia hiến lễ xong rồi liền đến phiên Hoàng Hậu lên sân khấu: "Hoàng Thượng, thần thiếp mấy ngày trước đây đi thăm Thục phi muội muội, nhìn thấy Trương thái nữ ở thiên điện luyện vũ, Trương thái nữ mười lăm tuổi đã lấy một khúc "lục thất lung vũ" danh chấn kinh thành, kỹ thuật nhảy điệu luyện. Hôm nay để cho Trương thái nữ dâng lên một khúc mừng thọ cho Hoàng Thượng được không?"

Gia Nguyên để tất nhiên là hưng trí bừng bừng gật đầu: "Trương thái nữ có nguyện múa cho trẫm xem?"

Váy màu hồng đào phối hợp váy áo màu trứng muối làm Trương thái nữ nổi bật mềm mại tựa như một gốc cây hoa đào mùa xuân, tư thái thần nhiên đứng dậy: "Được múa cho Hoàng Thượng xem, là vinh hạnh thần thiếp."

Múa từng bước theo tiếng nhạc, Chu Anh cũng nhìn không được vì Trương thái nữ khuynh đảo. Mềm mại như hoa, uyển chuyển như du long chuyển động. Hai cách múa đối lập phá sóng, như tuyết bay hỗn độn trong gió.

Dáng người Trương thái nữ mềm mại uyển chuyển, thất lung của nàng phảng phất như được sinh ra cho riêng mỗi thân thể nàng, rất phù hợp. (sao lại miêu tả ngắn vậy nhỉ?)

Múa xong, làm mọi người phải than sợ hãi. Trong lòng nhạc công bội phục, xưa nay biết Trương thái nữ tài đánh đàn trác tuyệt, không nghĩ vũ kỹ (kỹ thuật nhảy, múa) lại cũng kinh diễm như vậy, hậu cung thật đúng là nơi tàng long ngọa hổ.

Tất cả mọi người chú ý động tĩnh của Gia Nguyên để, nhưng Chu Anh trước tiên nhìn về phía Trương quý phi đồng dạng lấy kỹ thuật múa được sùng nâng ngồi ở chỗ cao, chú ý Gia Nguyên để giống mọi người, trong ung dung, vui vẻ, trộn lẫn một tia lãnh ý.

Bản tính này của Hoàng Hậu, thật sự là đánh thắng tuyệt đối, Trương thái nữ tinh thông vũ-cầm, một người ra ngựa cũng có thể áp chế Trương quý phi dựa vào vũ kỹ chiếm được ân sủng cùng tài đánh đàn xuất chúng của Thục phi.

Chu Anh nhấp vài ngụm nước anh đào, cảm thấy tư vị tuyệt vời. Từ lúc xuyên qua chuyện duy nhất làm cho nàng vui vẻ, đó là cái ăn cùng đồ uống. Mỗi người ở ngự thiện phòng, ngự trù tâm tư là lướt, vì lấy lòng chủ tử các cung, hao hết cân nhắc đem điểm tâm làm tinh xảo ngon miệng, nàng xem như có lộc ăn no.

Tiếp theo, các cung liền sử xuất tất cả vốn liếng, dâng ra mọi tài nghệ, lại vô xuất kỳ hữu (không ai vượt qua). Mãi cho đến khi Thục phi nâng cao bụng được Hoa Hảo diu lấy tiến lên phúc thân: "Hôm nay chúng tỷ muội thi triển sở trường chúc thọ cho Hoàng Thượng, thần thiếp cũng muốn vì Hoàng Thượng dâng lên một khúc, không biết Hoàng Thượng có nguyện ý nghe nô tì khảy một bản mong ước Hoàng Thượng thọ cùng trời đất?"

Gia Nguyên để tự mình nâng dậy Thục phi: "Ái phi mau đứng lên, ái phi hiện giờ mang hoàng tử của trẫm, lại muốn chúc thọ trẫm như cũ, làm trẫm cảm động, liền vì trẫm khảy một bản đi."

"Thần thiếp tuân chỉ." Diện mạo Thục phi Chu Dữu và Chu Anh kỳ thật có vài phần tương tự, chính là khí chất một trời một vực, Thục phi từ nhỏ cường thế hơn người, mà Chu Anh từ trước đến nay nhất gan yếu đuối, khí thế liền thua trận một mảng lớn. Hơn nữa hôm nay Thục phi trang điểm tươi đẹp, mày như liễu, mắt như nước thu ba, lại tuyệt đại phong tình. Mà Chu Anh khinh miêu đạm tả (轻描淡写: Chỉ màu sắc nhạt; nhẹ nhàng Qua loa, sơ sài, hời hợt) - trang dung nhẹ nhàng băng quơ, giờ phút này liền có vẻ càng thêm không có cảm giác tồn tại.

Tài đánh đàn Thục phi điêu luyện, hơn nữa chọn làn điệu cũng pháp phòng hay thay đổi, càng có thể phô bày tài nghệ của nàng. "Phù dung khóc lệ, côn sơn ngọc nát"* đều không đủ hình dung chỗ tinh diệu khúc nhạc này. Gia Nguyên để cười nhìn người phụ nữ đánh đàn, sủng nịch rõ ràng.

* Lý Hạ - 李賀 (789-816)

Dịch thơ

Lý Bằng không hầu dẫn

Ngô ty Thục đồng trương cao thu,

Không sơn ngưng vân đòi bắt lưu.

Giang Nga đề trúc, Tố Nữ sầu,

Lý Bằng trung quốc đàn không hầu.

Côn Sơn ngọc toái, phụng hoàng khiêu,

Phù dung khắp lệ, hương lan tiêu.

Thập nhị môn tiền dung lãnh quang,

Nhị thập tam ty động Tử Hoàng.

Nữ Oa luyện thạch bổ thiên xử,
Thạch phá thiên kinh đậu thu vũ.
Mộng nhập thần sơn giáo Thần Âu,
Lão ngư khiêu ba sấu giao vũ.
Ngô Chát bất miên ý quế thụ,
Lộ cước tà phi thấp hàn thổ.

Dịch nghĩa

Gỗ đàn nước Thục dây Ngô
Trời thu mây cũng lững lờ ngừng trôi
Giang Nga khóc trúc ngâm ngùi
Cung không hầu vọng bồi hồi thở than
Nghe như tiếng hót phượng hoàng
Côn Sơn ngọc vỡ trên ngàn xa khơi
Phù dung khóc hạt sương rơi
Còn nghe e ấp nụ cười hương lan
Sáng nhòa gác cổng Trường An
Tiếng tơ vang động Tử Hoàng trên cao
Nữ Oa luyện đá nơi nào
Trời tan đá vỡ lắng vào mưa thu
Mộng non thần, tiếng nhạc ru
Cá già lướt sóng lượn lờ giao long
Tựa cây quế, thức mơ màng
Sương gieo gót lạnh ướt vàng trăng đêm.

Chu Anh im lặng thưởng thức tài nghệ đánh đàn xuất chúng, khẽ mỉm cười, người bên ngoài xem ra, là ở tự đáy lòng vì bào tử được sủng ái mà rất cao hứng.

Khi hết khúc nhạc, Gia Nguyên để lại đứng dậy, đem Thục phi đưa đến bên cạnh mình: "Tài đánh đàn của ái phi thật sự càng ngày càng tiến bộ, làm lòng trầm say. Trẫm nhớ rõ Chu bảo lâm là muội muội ái phi, nên cũng sẽ đa tài đa nghệ như vậy, nên vì trẫm khảy một khúc?"

Lúc nói lời này, ánh mắt Gia Nguyên để quét lại đây, Chu Anh ham nước anh đào này, uống vài chén, nhưng vẫn chưa thỏa mãn thật sự, chống lại tầm mắt của hắn, vội đứng dậy thỉnh tội: "Hoàng Thượng, tần thiếp không trí tuệ bằng Thục phi tỷ tỷ như vậy, tất nhiên là không dám múa búa trước cửa Lỗ Ban*, kính xin Hoàng Thượng thứ tội."

*múa búa trước cửa Lỗ Ban chỉ những người kém cỏi song lại hay khoe khoang

"Hôm nay là sinh thần trẫm, các vị ái phi đều thành tâm vì trẫm dâng lên ca múa, Chu bảo lâm đứng là hoàn toàn không để ở trong lòng sao?" Gia Nguyên để thần nhiên chất vấn, trong giọng nói nghe không ra hi nộ.

Chu Anh run như cầy sấy: "Sinh thần Hoàng Thượng tần thiếp tự nhiên để ở trong lòng, chính là Thục phi nương nương cùng các tỷ muội đều là tài nghệ xuất chúng, tần thiếp thật sự không dám bêu xấu. Liên suốt đêm thêu một cái hà bao, tay nghề tần thiếp không tinh, kính xin Hoàng Thượng đừng ghét bỏ tần thiếp."

Chu Anh đem hà bao từng bách thường thanh (như từng bách mải mải xanh tươi) hai tay đưa lên, quỳ gối, tư thái thành kính. Lễ vật nhỏ như vậy, không hề nghi ngờ, dẫn tới mọi người càng thêm hèn mọn.

Gia Nguyên để ngắm hà bao mọc cũng không mất quý khí, ôm Thực phi cười đến thập phần thoải mái: "Hôm nay trăm thập phần tận hứng, tâm tư các vị ái phi trăm đều nhìn ở trong mắt, Chu bảo lâm có thành ý như vậy, tấn vị sùan lục phẩm mỹ nhân, Trương thái nữ kỹ thuật nhảy kinh diễm, tấn vị chính thất phẩm bảo lâm. Còn lại dưới chính tam phẩm tấn chức một cấp, trên chính tam phẩm ban thưởng."

Mọi người đứng dậy tạ ơn, tâm tư lại khác nhau.

Chu Anh không cần đoán cũng có thể nghĩ đến, không...thỏa mãn nhất phải kể tới Thực phi cùng Trương quý phi. Về phần Gia Nguyên để đến tột cùng là cố ý, hay là thật cao hứng, trong lòng Chu Anh cũng chỉ đoán được bảy tám phần.

Vậy mà có một chút khẳng định, bởi vì một cái hà bao nhỏ, mình liền tấn hai cấp, tất nhiên lại sẽ gặp người ganh ghét đố kỵ.

Phen ban thưởng này đem yến hội đẩy lên cao trào, tiếp là các tiểu hoàng tử tiểu công chúa dâng tặng lễ vật cho phụ hoàng mình. Đại hoàng tử là con vợ cả Hoàng Hậu, hàng vạn hàng nghìn quý trọng, bên ngoài như vô tình, đã điều động nội bộ chọn người cho thái tử. Đứa nhỏ tám tuổi vừa đi ra đó là khí thế kinh người, tuổi còn nhỏ cử chỉ khéo léo, hào phóng, trong suốt cúi đầu: "Nhi thần chúc phụ hoàng vạn thọ vô cương thánh thể vĩnh yên, nguyện đại Tề quốc vận hưng thịnh, trồn đời thanh bình. Nhi thần muốn biểu diễn kiếm pháp vừa học gần đây cho phụ hoàng xem."

Gia Nguyên để gật gật đầu.

Khi đại hoàng tử Khuyết Ý Hiến biểu diễn, kiếm pháp mặc dù không có bao nhiêu lực đạo lại đùa giỡn rất có hình có dạng. Trong lòng Chu Anh ủng hộ bánh bao nhỏ này.

Gia Nguyên để xưa nay đối với hoàng tử yêu cầu nghiêm khắc, cũng không có nhiều tán thưởng, chỉ nói: "Chiêu thức đúng, chính là còn không thuần thực, cần siêng năng luyện tập."

Trên gương mặt bánh bao của đại hoàng tử có chút mất mát, thời điểm lui ra còn ủy ủy khuất khuất nhìn Hoàng Hậu nháy mắt.

Nhị hoàng tử cùng Đại công chúa bắt quá mới bốn tuổi, ăn mặc vui vẻ, nắm tay nhau chúc thọ Hoàng đế, giọng nói bập bẹ đã làm tim người mềm một nửa, làm sao còn có thể để ý bọn họ nói cái gì.

Chu Anh rất thích loli, mẹ đẻ Đại công chúa là Trương quý phi, mẹ đẻ Nhị hoàng tử là Ôn phi khiêm tốn, đều là tư sắc hơn người, sinh ra đứa nhỏ tự nhiên không thua ai.

??? ta nhớ lúc trước nói mẹ đẻ nhị hoàng tử đã chết nên đc nuôi bên người Ôn phi mà! ặc ặc ặc...

Gia Nguyên để hiển nhiên cũng rất đau lòng bảo bối, mỗi bên ôm một bé, cười đến thập phần thoải mái.

Tam hoàng tử mới qua ba tháng, hơn nửa từ khi ra đời liền yếu ớt, mọi người nghĩ đến tự nhiên sẽ không xuất hiện ở trên yến hội, lại đột nhiên truyền đến tiếng thông truyền của thái giám: "Kỳ quý tần giá lâm, Tam hoàng tử giá lâm."

Chỉ thấy Kỳ quý tần đã lâu không lộ diện đang mặc một bộ màu hồng phấn, váy ngắn thêu thanh liên (sen xanh), tự mình ôm Tam hoàng tử trong tay lót, trong suốt tiến lên thỉnh an: "Tần thiếp mang Tam hoàng tử vội tới thỉnh an chúc thọ Hoàng Thượng, mong ước Hoàng Thượng hồng phúc tề thiên, đại Tề quốc thái dân an."

Gia Nguyên để nâng Kỳ quý tần dậy, ôm Tam hoàng tử, ý cười rất sâu: "Ái phi có tâm."

Lần này qua đi, yến hội đã sắp kết thúc, vài vị Vương gia hồi phủ, Chu Anh cũng ăn uống no đủ, chuẩn bị dẹp đường quay về Lan Tâm đường.

Thân thể Thái hậu không khỏe, vẫn chưa tham dự lễ vạn thọ, Gia Nguyên để đem Tam hoàng tử giao cho Kỳ quý tần, đứng dậy rời đi Thọ Khang cung, vừa ngồi lại đột nhiên truyền đến một trận xôn xao.

Chu Anh theo tiếng nhìn lại, là chỗ Ôn phi cùng Hiền phi, Ôn phi đã muốn thét chói tai gọi tên Nhị hoàng tử, mà xưa nay trấn định Hiền phi cũng có chút luống cuống: "Nhanh đi thỉnh thái y, Nhị hoàng tử hình như trúng độc!"

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Sau một lát Gia Nguyên để quay trở lại, trên mặt có chút tức giận, một cước liền đá lên Thôi Vinh Minh bên cạnh, đi nhanh tới chỗ Nhị hoàng tử. Chu Anh cách rất xa, cảm thấy được lần này thật sự hỗn loạn, cũng không giống người bên cạnh lần lên phía trước, an phận đứng xa xem.

Đại thái giám ôm Nhị hoàng tử vội vã liền chạy tới Trường Hi cung của Ôn phi, Hoàng Thượng mang theo một đám phi tần cũng vội vàng đi, Chu Anh thấy thế cũng đi theo, cũng không thể để người mượn cơ mới tốt.

Chính là xa xa nhìn Nhị hoàng tử một cái, trên mặt hiện lên màu xanh trắng, hô hấp hình như có chút không thoải, như là có chút dấu hiệu mất cảm. Chu Anh phân phó Bách Hợp vài câu, liền im lặng cùng mọi người chờ thái y.

Hoàng Thượng trấn an Ôn phi đang thương tâm muốn chết, lạnh lùng liếc mắt nhìn mọi người trong đại sảnh. Vì ngăn ngừa mấy hoàng tử công chúa bị dọa sợ, Gia Nguyên để sớm sai người đem mấy tiểu tử kia đều đuổi về trong cung.

Thái y xem qua Nhị hoàng tử, lúc sau liền tới bẩm báo: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, Nhị hoàng tử lần này bởi vì hít vào phấn hoa mất cảm mới đưa đến khó thở. Trước kia Hoàng tử từng gặp loại tình huống này, chỉ là lần này bị nghiêm trọng chút, vì thần mở chút được điều trị, Nhị hoàng tử đứng hạn uống thuốc, ít ngày nữa lại khỏe mạnh."

Hoàng Thượng lúc này mới cho thái y lui, đỡ Ôn phi ngồi ở bên cạnh, giọng nói tàn khốc mở miệng: "Nhị hoàng tử từ khi ra đời liền thân mình mảnh mai, chuyện mất cảm hoa son trà trong cung cao thấp ai không biết, trăm hôm nay phải nhìn một cái, ai to gan như vậy, nhưng lại có dị tâm với hoàng tử của trẫm! Người tới, tra cẩn thận cho trẫm, một người cũng không buông tha!"

Từ khi vào cung tới nay, Gia Nguyên để tính tình bí hiểm, mà ngay cả ngày đó Kỳ quý tần đẻ non hân cũng chỉ là giận dữ, mà giờ khắc này thịnh nộ như vậy, có thể thấy được Nhị hoàng tử đích thật rất được thánh tâm.

Ôn phi luôn luôn trốn tránh, trừ bỏ thỉnh an, bình thường không ngoài ra gây sự, Chu Anh nhớ rõ Ôn phi xuất thân cũng không cao, có thể đi đến chính nhị phẩm phi vị, trừ bỏ Nhị hoàng tử được sủng ái, chỉ sợ cũng là có vài phần trí tuệ ở bên trong, lấy không tranh vì tranh, mới là tiết mục chân chính lên được mặt bàn.

Rất nhanh liền có mấy y nữ vào đại điện, đem các vị chủ tử lần lượt dẫn vào nội thất kiểm tra. Chu Anh cũng thân nhiên bị các nàng lục soát một vòng mới đi ra, nâng đi ra liền nhìn thấy Gia Nguyên để đang đánh giá túi thơm trên tay, mà Liễu bảo lâm run rẩy quỳ gối trong đại điện, không ngừng kêu oan khất.

Cuối cùng chỉ ở trên người Liễu bảo lâm tìm ra một cái túi thơm, trong túi thơm không phải hoa khô, tất cả đều là phấn hoa son trà.

"Hoàng Thượng, tâu thiếp oan uổng! Túi thơm không phải của tâu thiếp, tâu thiếp hôm nay vẫn chưa đeo túi thơm, Hồng Tụ có thể làm chứng cho tâu thiếp a Hoàng Thượng."

Thị nữ Hồng Tụ bên cạnh quỳ xuống một mực cúi người lau nước mắt, tựa hồ bị tức giận của hoàng đế dọa, nói đều nói rất mơ hồ không rõ: "Hoàng Thượng, nô tỳ cái gì cũng không biết, cầu Hoàng Thượng khai ân, thật sự không liên quan tới nô tỳ..."

Vừa mới cùng Liễu bảo lâm ngồi tiếp giáp tòa, nếu như nàng thật sự mang theo túi thơm mùi hương nồng đậm như vậy, chính mình không có đạo lý không nghĩ thấy cái gì khác thường a. Nếu như là bị người hãm hại, tại sao lại cũng không lưu một chút dấu vết?

Có thể Gia Nguyên để nhận định việc này do Liễu bảo lâm gây nên, thập phần tức giận: "Liễu bảo lâm tâm thuật bất chính, ý đồ nguy hại hoàng tử của trẫm, bên người trẫm thật dung không được người rắn rết như vậy. Người tới, đem Liễu bảo lâm biếm lãnh cung, đừng để cho trẫm thấy nàng lần nữa."

Gia Nguyên để đối với chuyện này đã muốn quyết định, tất nhiên không có người dám dị nghị.

Sắc mặt hắn không tốt như cũ, Hoàng Hậu tùy thời đến an ủi: "Hoàng Thượng bảo trọng long thể, cũng may Nhị hoàng tử có phúc khí, Hoàng Thượng cũng không cần quá mức lo lắng, Thái hậu bên kia vẫn chờ Hoàng Thượng, thần thiếp cùng ngài đi trấn an mẫu hậu đi?"

"Hôm nay là sinh thần trẫm, lại nảy sinh sự tình như thế, thật sự khiến trẫm đau lòng phi thường. Hậu cung chương khí mù mịt, đó là Hoàng Hậu nàng quản giáo bất lợi. Thái hậu nơi đó trẫm sẽ đi vấn tội, còn Hoàng Hậu cũng về cung suy nghĩ thật kỹ. Nếu như Hoàng Hậu bất lực không thể quản lý, trong khoảng thời gian này, liền để cho Trương quý phi và Thục phi giúp đỡ cùng nhau giải quyết sự vụ lực cùng đi." Gia Nguyên để ném câu như vậy liền phẩy tay áo bỏ đi.

Lần này lời nói nặng không chỉ cảnh cáo cả hậu cung, cũng cảnh cáo cả Hoàng Hậu. Chu Anh thực sự có chút đồng tình Khương hoàng hậu, tuy là thê tử kết tóc của Hoàng Thượng, nhưng gia tộc Khương thị rắc rối khó gỡ, Hoàng Đế tất nhiên sẽ không mặc kệ Khương gia phát triển. Mặc dù lúc Gia Nguyên để mới đăng cơ Khương gia lập nhiều công lao, hết sức giúp đỡ tiêu diệt loạn đảng, nhưng từ xưa đến nay nào có triều đại không phải thối khốn chết nẫu chó săn. Hoàng Hậu xuất thân tướng môn tính cách ỷ nể mà cường thế, hiện giờ lại sinh hạ Đại hoàng tử, Hoàng Đế sao không kiêng kị Khương thị. Đại hoàng tử là cốt nhục của hắn, hắn tất nhiên là sẽ không làm gì, nhưng vị Hoàng Hậu này, mặc dù một ngày kia bị mất quyền lực, Gia Nguyên để chỉ sợ cũng mở một con mắt nhắm một con mắt mà thôi.

Chu Anh thâm suy nghĩ, kỳ thật Hoàng Hậu ý thức được điểm này, nhưng nàng lại có thể làm thế nào. Tâm tư đế vương, từ trước đến nay khó lường, đế vương có tình cảm, cho tới bây giờ rất hiếm, là do người phụ nữ sĩ tình mơ mộng mà thôi.

Sau lễ vạn thọ, Hoàng Hậu bị vắng vẻ, nàng vươn tay tiến cử Trương Nhược Huyền Trương bảo lâm lại đại phóng tia sáng kỳ dị, thịnh sùng chưa từng có. Mà trong Lan Tâm đường Chu mỹ nhân quang vinh cũng gần bằng với Trương bảo lâm, đồng dạng dẫn tới các cung đồ mắt.

Hoàng Hậu cáo ốm cự tuyệt mỗi ngày thỉnh an, cả hậu cung đều cất tiếng xột xoạt nhai nổi lên cái lưỡi.(bàn tán)

Chu Anh nhìn các cung nhân, thân nhiên phân phó: "Nô tài trong cung ta không xen vào, nhưng Lan Tâm đường chúng ta cũng không cho phép các người loạn nói huyền thuyên, Bách Hợp Lan Tương thay ta nhìn chăm chăm, nếu làm trái ý của ta, sẽ không buông tha."

"Vâng, chủ tử, chúng nô tài (nô tỳ) tuyệt không dám vi phạm."

Gần nhất liên tiếp phát sinh rất nhiều chuyện tình, Chu Anh vẫn không kịp đem mấy sự việc ăn khóp đầy đủ, giờ phút này lưu lại Bách Hợp, tình tế phân tích mấy chuyện đó: "Ban đầu ngày đó trên đường ta quay về Lan Tâm đường nghe được cung nữ kêu thảm thiết, ngay sau đó Kỳ quý tần đẻ non, Lâm chiêu dung cùng Tiêu uyển nghi bị giáng cấp, đau mất hai đứa bé, Hoàng Thượng cũng không nặng phạt. Rồi đến sự kiện vườn hoa quỳnh, Mai canh y hãm hại ta, Thục phi biết thời biết thế, Hiền phi lại trong lúc vô tình giúp ta một phen, đổi Mai canh y bỏ đá xuống giếng. Cuối cùng Mai canh y bị giáng phẩm cấp. Tiếp đến là sự kiện Nhị hoàng tử bị nấn cầm hoa son trà ở lễ vạn thọ, Liêu bảo lâm bị đánh nhập cung vĩnh viễn không thể xoay người."

"Bách Hợp, em có cảm giác hay không mấy việc này đều lộ ra chút quỷ dị?"

"Bẩm tiểu chủ, nô tỳ cảm thấy được ở lễ vạn thọ chuyện Nhị hoàng tử nấn cầm, Liêu bảo lâm là hung thủ, quả thật oan uổng." Bách Hợp cân nhắc mở miệng: "Nô tỳ đem đồ ngay tại phía sau chủ tử, Liêu bảo lâm một mực ngồi vào vẫn chưa rời đi. Nô tỳ cũng không nghĩ thấy mùi hương phấn hoa son trà."

"Được rồi, chúng ta cũng đừng suy đoán lung tung, lằng lể làm cho Lan Tương hỏi thăm Kỳ quý tần cùng Lâm chiêu dung Tiêu uyển nghi lúc trước có hiềm khích hay không, còn lại, chúng ta phòng bị nhiều hơn là được. Cung nhân Lan Tâm đường trông coi cẩn thận cho ta, đừng để bất luận kẻ nào chọc ra chuyện."

"Vâng, chủ tử."

Về phần chuyện một cái hà bao của nàng liên lần áp tài đánh đàn của Thục phi ở lễ vạn thọ, Chu Anh thở dài, Thục phi đa nghi, xem ra thế nào cũng phải ra mặt một phen.

"Nương nương không tức giận sao? Vậy Trương thái... Trương bảo lâm ở lễ vạn thọ nhận hết nổi bật, lại vẫn học nương nương muốn dùng vũ kỹ đạt được sự ưu ái của Hoàng Thượng, nếu nương nương không có mang long duệ, thì sẽ không để cho bảo lâm nhỏ nhỏ đoạt nổi bật!" Oanh Nhi có chút tức giận bất bình thay nương nương nhà mình.

"Người cũng biết nàng chỉ là bảo lâm nhỏ nhỏ, không đáng cho bốn cung để vào mắt, huống hồ, trải qua chuyện này, mẫu nghi thiên hạ Hoàng Hậu nương nương của chúng ta mới thực gọi là nửa điểm không gặp may." Trương quý phi ăn điểm tâm do phòng bếp nhỏ mới làm, cười đến thập phần xinh đẹp: "Bánh khoai lang tím* này rất hợp tâm ý bốn cung, tặng chút cho Thục phi Dục Khôn cung ném thử, trong lòng Thục phi muội muội khô..."

*nguru nhũ cao: bánh điểm tâm làm bằng sữa bò---> Khoai tím nguru nhũ cao:bánh khoai tím sữa bò?

紫薯山药糕 – bánh khoai lang tím (cách làm cái này có thêm sữa)

"Vâng, nương nương." Oanh Nhi tuy rằng không lý giải được nương nương nhà mình, vẫn quy củ tặng đồ qua.

Bánh khoai lang tím có màu tím thuần khiết sáng rõ, phòng bếp nhỏ của Ninh Tú cung muốn nổi bật làm thành hình dạng hoa mai năm cánh, ở giữa bỏ thêm tầng sữa bò màu trắng ngà, cây hương trầm cùng khoai tím hợp thành một thể, khi tiếp xúc với không khí thì tan ra, lưu lại hương thơm.

Thục phi tình tế nhấm nháp, quả thật hương vị không tầm thường.

"Nương nương, tuy nói nô tỳ vừa mới thử qua trước, nhưng nương nương rốt cuộc mang hoàng tử, thể chất có khác, sao không có chút phòng bị?" Nguyệt Viên gặp nương nương nhà mình ăn ngon lành, có chút sốt ruột.

"Lễ vạn thọ, còn có ai nhìn không ra Hoàng Thượng đối với hoàng tử coi trọng? Trương quý phi là người không có đầu óc sao? Cái khay bánh khoai lang tím này tặng rõ ràng như vậy, bất quá là bày ra ý tốt với bốn cung, hy vọng bốn cung cùng nàng đối phó Hoàng Hậu nương nương thôi." Thục phi uống nước quả chua ngọt ngon miệng, cảm thấy thập phần hợp ý: "Kêu phòng bếp nhỏ cũng học làm chút đi, Hoàng Thượng hẳn là thích."

Nguyệt Viên đi xuống phân phó, Hoa Hảo cũng không hiểu được tâm tư chủ tử: "Cô nương kia đang chuẩn bị cùng quý phi nương nương liên thủ sao?"

"Liên thủ làm cái gì? Chuyện được chìm quên nà, đặt cá quên nom này trong cung còn thiếu sao? Trương quý phi có dã tâm, có Thái hậu thiên vị, nhưng tâm tư Hoàng Thượng còn không nắm hoàn toàn. Bốn cung có gì đi làm quần áo cưới cho người khác?" Thục phi cười cười, một bên lợi thế là Đại hoàng tử cùng gia tộc Khương thị, một bên lợi thế là hoàng tử sắp xuất thế và Đại công chúa, cùng với Thái hậu thiên vị có thêm, thế lực ngang nhau, chọn sai lầm đó là vạn kiếp bất phục, nàng sao không yên lặng theo dõi kỳ biến?

"Phòng bếp nhỏ làm nước quả mới mùi vị không tệ, tặng Trương quý phi tý tý một ít đi."

"Nương nương, Chu mỹ nhân Lan Tâm đường đến đây." Nguyệt Viên trở về bẩm báo.

"Sao? Thật ngạc nhiên, bốn cung đã lâu không cùng muội muội này trò chuyện, tuyên đi." Thục phi tò mò thật sự, đã biết muội muội tuy rằng vô dụng, nhưng liên tiếp đạt được Hoàng Thượng sủng ái. Vốn tưởng rằng sẽ thị sủng mà kiêu, lại không nghĩ vẫn còn một tính tình ôn ôn tình tình, ngay cả một chút tranh thủ tình cảm, đặc ý đều không có, nếu không dựa vào vài phần vận khí, Hoàng Thượng cũng cố nể mặt chính mình vài phần, làm sao nàng còn có cơ hội xuất đầu?

Chu Anh sau khi vào cửa vẫn đều cười thật ngọt ngào, nhẹ nhàng hành lễ thỉnh an.

Thục phi sai người nâng nàng dậy: "Muội muội ở nơi này đừng đa lễ, bốn cung đã lâu không hảo hảo nhìn muội một cái, bản cung còn lo lắng người trong

cung thiếu cái gì đâu, hiện giờ nhìn, sắc mặt càng ngày càng hồng nhuận mặn mà."

"Tạ ơn Thục phi tỷ tỷ khích lệ, trong lòng muội muội nhớ thương tỷ tỷ cùng tiểu hoàng tử trong bụng, muội muội nhớ rõ trước đây mẫu thân tự mình khâu tả lót cho đệ đệ, khâu càng thô ráp, đứa nhỏ liền càng dễ nuôi. Muội muội chăm công vụng về, cũng thành tâm thành ý khâu tả lót cho tiểu hoàng tử, hy vọng Thục phi nương nương không cần ghét bỏ." Chu Anh sai Bách Hợp đem tả lót gói kỹ đưa cho Nguyệt Viên, ngữ khí thập phần thành khẩn.

Thục phi vuốt ve một lúc lâu, cũng cười ý vị thâm trường: "Bổn cung nhớ rõ muội muội đưa hà bao cho Hoàng Thượng khâu cực kỳ tinh xảo, tả lót này đường may cũng tinh mịn, muội muội thật là khéo tay."

"Có thật không Thục phi tỷ tỷ, muội muội là lo lắng khâu không tốt, lỡ vạn thọ ngày ấy nếu không phải Hoàng Thượng truy vấn, muội muội thật đúng là không dám lấy ra để mắt mặt xấu hổ." Chu Anh cúi mi không kiêu (mặt ủ rũ buồn rầu): "Tần thiếp ở nhà, tổ mẫu thường thường khen Thục phi tỷ tỷ cầm kỳ thư họa mọi thứ trác tuyệt, mà muội muội lại mọi thứ dốt đặc cán mai, nên muội cần phải luyện khâu. Chính là muội thiên tư ngu dốt, tài nghệ không bằng người, làm cho tỷ tỷ chê cười."

"Muội muội quá lo lắng, bổn cung là thật thích." Thục phi cười mở miệng, "Nguyệt Viên, đem bánh khoai lang tím này cho Chu mỹ nhân ném thử một chút, muội muội nếu thích, bổn cung sẽ sai phòng bếp nhỏ làm chút cho muội mang về."

Hai mắt Chu Anh sáng ngời, không chút do dự cầm lên một khối nhét vào miệng, biểu tình sung sướng gật đầu: "Điểm tâm trong cung Thục phi tỷ tỷ quả nhiên thập phần ngon miệng, muội thập phần thích."

Một khối còn chưa hoàn toàn nuốt xuống, tay liền lại duỗi vào trong đĩa. Toàn bộ miếng bánh khoai lang tím cuối cùng kia liền vào bụng của Chu Anh.

Thục phi tuyệt không để ý, cười làm cho Nguyệt Viên đưa tới một ly trà tiêu thực cho nàng, Chu Anh uống thấy đầy mới đánh nấc từ Dục Khôn cung đi ra.

"Nương nương, nô tỳ thấy tâm tính Chu mỹ nhân này như đứa bé." Nguyệt Viên nhìn thấy chăm công còn không bằng tả lót của mình, có chút khinh thường: "Mặc dù là bào muội nương nương, cùng nương nương cũng một trời một vực."

"Rốt cuộc là mới vừa vào cung, làm sao hiểu được hậu cung hiểm ác, ba lần bốn lượt bị người hãm hại, tránh được là vận khí không kém. Gần đây Hoàng Thượng đối với nàng yêu thích, liền có chút đặc ý vênh vào, thôi, bổn cung không có tinh lực đi để ý tới chuyện này. Chuyện trọng yếu nhất của bổn cung hiện nay là muốn đem đứa nhỏ trong bụng sinh hạ bình an." Thục phi vuốt ve bụng nhỏ lên, cười nhạt: "Dù bổn cung đi nghỉ ngơi đi, tìm chỗ không có ai, đem tả lót đốt đi."

"Chủ tử, ngài không có sao chứ?" Bách Hợp có chút lo lắng: "Chủ tử, khoai tím mặc dù ngon, nhưng ăn nhiều dễ bị trướng bụng a... Ngài lần này vì sao tham ăn như thế?"

"Nếu ăn nhiều bánh khoai lang tím có thể làm cho Thục phi nương nương hết giận, ta đây bị trướng bụng, thì có sao đâu?" Chu Anh cười cười: "Mặt trời hôm nay cũng không phải đỏ rực vậy, đưa ta vào ngự hoa viên đi một chút đi, để tiêu thực."

Đi hết hai canh giờ, buổi tối bụng Chu Anh vẫn trướng lợi hại như cũ, ở trên giường lăn lộn khó ngủ, một đêm cũng chưa nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Lập tức đến yến tiệc trăm ngày của Tam hoàng tử, theo ý của Hoàng Thượng là Thái hậu và Hoàng Hậu thân mình đều có chút không tốt, không cần thu xếp bốn phía, liền đem cái trọng trách này giao cho Trương quý phi.

Trương quý phi là người tinh tế, biết Tam hoàng tử thích náo nhiệt, liền an bài gánh hát vào cung, nhưng không có phô trương lãng phí, coi như là cho Kỳ quý tần mặt mũi.

Chu Anh không có hứng thú, đối với hí kịch hoàn toàn nghe không hiểu, cũng cảm thấy không thú vị, sớm đi ra Trường Xuân cung. Kỳ quý tần thái độ làm người tuy rằng lãnh đạm, nhưng đối với trên dưới đều cung một thái độ, Chu Anh cũng không còn tư cách vào nhìn, rất xa nhìn về phía Tam hoàng tử, làm ngáo ộp đùa với hân.

Kỳ quý tần nhìn thấy Tam hoàng tử nhìn không chuyển mắt, nhìn chăm chăm Chu mỹ nhân, cười cười: "Muội muội muốn ôm Tam hoàng tử một cái?"

Tuy rằng lòng có phòng bị, nhưng Chu Anh đối với cái bọc nhỏ không thể chống cự, về mặt vui sướng gật đầu: "Tạ ơn quý tần nương nương."

Nàng một đời trước kỳ thật đã từng mang thai, đơn giản là vẫn chưa phát giác, hơn nữa quay phim quá mức mệt mỏi, cuối cùng giữ không được, chuyện này là nỗi đau trong nội tâm nàng, cho nên vừa nhìn thấy trẻ con, trong lòng sẽ mềm mại đến rối tinh rối mù.

Tam hoàng tử mới trăm ngày, hơn nữa ở cơ thể mẹ dinh dưỡng có chút không đủ, chỉ nhỏ một cục như vậy, cái mũi nhỏ mắt nhỏ, trắng nõn non nớt, giống cái bánh bao nhỏ.

Chu Anh cẩn thận ôm, phân phó nữ hầu ở một bên nhìn thấy tư thế có ổn hay không, có làm Tam hoàng tử khó chịu, không thoải mái hay không. Lục La cũng đi theo đùa nàg: "Chủ tử nếu thích trẻ con như vậy, mình cũng sinh một bé đi."

Chu Anh trừng mắt nhìn nàg một cái: "Đúng là càng ngày càng không hiểu quy củ, chớ có hồ ngôn loạn ngữ nữa."

"Nàng nói đúng cực kỳ, mỹ nhân tử tử rất được Hoàng Thượng sủng ái, chuyện mang thai long duệ tất nhiên là thuận lý thành chương." Phía sau truyền đến giọng nói Trương bảo lâm.

Chu Anh đối với Trương bảo lâm này không có hảo cảm gì, chỉ thần nhiên cười cười: "Nhờ muội muội cát ngôn."

Khi nói chuyện này, phi tần các cung cũng đều đến đây, Trương quý phi rực rỡ loá mắt, đem thất bảo phật châu Thái hậu ban cho mang ở trên người, phối hợp gấm bào xanh ngọc thêu bướm đậu hoa mộc lan bằng kim tuyến, thật sự là ung dung đẹp đẽ quý giá. Theo sau mà đến, Thục phi đúng là trùng hợp cũng đeo chuỗi hạt thất bảo phật châu này, thời điểm nhìn đến, trong mắt Trương quý phi cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Trăm ngày của hoàng tử, Tam hoàng tử là diễn viên chính, Kỳ quý tần ôm bé ngồi bên cạnh Thục phi cùng Trương quý phi xem cuộc vui. Đang đánh diễn vô cùng - náo nhiệt, Tam hoàng tử vốn là thấy mùi ngon, nhưng dần dần ánh mắt đã bị chuỗi hạt thất bảo phật châu trên người Thục phi dẫn dắt rời đi.

Thục phi thấy thế liền gỡ xuống chuỗi hạt cho bé: "Tam hoàng tử này thật sự là nhu thuận, cả đêm không khóc cũng không náo, rất thông minh, cùng muội muội không có sai biệt."

Trương quý phi cũng đi theo tiếp lời: "Cũng không giống tiểu bướng bỉnh này trong bụng bốn cung, ban ngày ban đêm làm âm ỉ, nửa điểm cũng không sống yên ổn."

Trong mắt Tam hoàng tử lại chuyển tới quý phi bên kia, chia về phía nàg y y nha nha kêu.

Kỳ quý tần cười giáo huấn đứa nhỏ: "Thật là một đứa bé có lòng tham, cầm trong tay chuỗi hạt của Thục phi nung nung, lại nhớ thương của quý phi nung nung."

Trương quý phi liền cũng đem phật châu coi xuống cho bé: "Quý tần muội muội nói chuyện này, như vậy mới sai, làm sao biết cái gì tham không tham. Có lẽ Tam hoàng tử từ nhỏ có phật tâm, phật châu này mới có thể làm bé coi trọng."

"Quý phi nung nung nói rất đúng." Kỳ quý tần đem hai chuỗi phật châu đều đặt ở trong lòng Tam hoàng tử, lại quay đầu nhìn về phía Thục phi: "Quý phi nung nung vừa mới chọn vỡ diễn, Thục phi tử tử có muốn nghe cái gì không?"

"Không cần, bốn cung luôn luôn không thích chọn thể bài diễn, bất quá là đi theo mọi người cùng nhau náo nhiệt thôi."

Khi nói chuyện Tam hoàng tử làm như chơi chán hai chuỗi phật châu, dỗi vứt ra bên ngoài, đồng thời oa oa khóc rống lên. Kỳ quý tần tay mất lạnh lẽo khó khăn lắm mới tiếp được: "Khang ma ma, đem quý gây sự này ôm qua đi."

"Tam hoàng tử có thể là đói bụng, nô tỳ đi trước cho ngài ấy bú sữa." Khang ma ma ôm Tam hoàng tử rời đi, Kỳ quý tần liền đem phật châu trả lại cho hai vị nung nung, đối với Tam hoàng tử tùy hứng tỏ vẻ thật có lỗi.

Trương quý phi cùng Thục phi tất nhiên là sẽ không so đo cùng đứa trẻ con, tiếp nhận phật châu cười lắc đầu. Nhưng Thục phi thuận tay liền đem phật châu giao cho Hoa Hảo bên cạnh, mà Trương quý phi lại thần sắc tự nhiên một lần nữa mang trên cổ, giống như cái gì đều chưa từng phát sinh.

Gia Nguyên để công vụ bề bộn, tới trễ nhất, nghe nói Tam hoàng tử bú sữa xong đã ngủ liền cũng không lên tiếng, lấy hai chữ Văn Hiến làm tên cho Tam hoàng tử còn trong tã lót, cùng các vị phi tần coi diễn một chút rồi mang người mới được sủng ái An bảo lâm nghênh ngang rời đi.

Người mong đợi nhất đã đi, dẫn tới những người ngồi lại bàn luận rất nhiều.

Chu Anh nhìn thấy Kỳ quý tần chuyên tâm xem cuộc vui, tươi cười như trước, rốt cuộc có chút đau lòng thay Tam hoàng tử. Lúc Kỳ quý tần sinh là tìm được đường sống trong chỗ chết, ba đứa nhỏ chỉ có Tam hoàng tử còn sống, tự nhiên ở lòng bàn tay mà che chở, nhưng Gia Nguyên để không chỉ có đối với Kỳ quý tần mẫu bằng tử quý này nhìn như luôn không xa không gần, thậm chí đối với Tam hoàng tử cũng không quan tâm quá mức?

Vô luận là xuất phát từ loại nguyên nhân nào, Chu Anh đều có chút tâm lạnh thay Kỳ quý tần này.

Hoàng Hậu đang mang bệnh, chuyện hậu cung phần lớn là Thục phi cùng Trương quý phi quản lý, nhưng Thục phi sắp sinh, thật sự không nên làm lụng vất vả quá, cho nên gánh nặng liền rơi xuống vai Trương quý phi.

Khi Chu Anh đi thăm Hoàng Hậu vừa vặn gặp gỡ Trương quý phi đang thỉnh giáo Hoàng Hậu cung vụ, nàg là một sườn lưng phẩm mỹ nhân nhỏ nhỏ, tất nhiên là không tư cách hỏi đến, ngoan ngoãn ở ngoài điện chờ.

Khuông hoàng hậu tính tình hiền lành, xưa nay không thích xa hoa, trong đình Cảnh Nhân cung cũng không có nhiều loại hoa quý giá. Có hai cây bạch quả*, già cổ mà sum xuê, bốn phía vòn quanh không ít bụi cây xanh tốt bốn mùa, nhìn khắp nơi xanh tươi cũng coi là cảnh đẹp ý vui.

Cây bạch quả

Chu Anh đi một vòng quanh hai cây bạch quả cổ thụ, trong đầu cảm thấy cảnh tượng mùa thu buồn thiu, hạ quyết tâm đến lúc đó đến quầy rầy Hoàng Hậu xin vài quả bạch quả để ăn.

"Ồ, ta tưởng là ai đâu, đây không phải Chu mỹ nhân đang được ân sủng thánh quyền sao? Trong ngự hoa viên kỳ hoa dị thảo đẹp không sao tả xiết, sao Chu mỹ nhân lại dựa vào một gốc cây bạch quả nhìn xuất thần vậy?"

Một giọng nữ ôn nhu như nước phút chốc ở sau người vang lên, Chu Anh không để ý sự kỳ quái trong lời nói của nàng ta, quy củ phúc thân hành lễ: "Thỉnh an Tiêu sung nghi."

"Đứng lên đi, được Chu muội muội thỉnh an, trong lòng tỷ tỷ cũng thật bồn chồn, chuyện này nếu để cho Hoàng Thượng nhìn thấy, tất nhiên sẽ trừng phạt tỷ tỷ." Tiêu sung nghi tự mình đem nàng nâng dậy, cười như gió xuân ấm áp, nhưng chế nhạo trong lời nói kẻ điếc đều có thể nghe ra.

"Muội muội phân vị thấp kém, thỉnh an tỷ tỷ là thiên kinh địa nghĩa." Chu Anh giống như không có nghe đến ý sâu xa trong lời nói của nàng ta, còn tứ lạng bạt thiên cân* trả lại nàng ta.

*Tứ lạng bạt thiên cân: 四两拨千斤 (Bốn lạng mà đánh bạt được cả ngàn cân) Một phương pháp tán thủ trong Thái cực quyền (Đọc trong Wiki thì đây là một chiêu trong Đả cầu bổng pháp)... Trong truyện ý nói không cần nhiều sức mà vẫn có thể giải quyết được mọi phiền phức

"Trăm mộc lan trên đầu Chu muội muội này tinh xảo vô cùng, nói vậy cũng là Hoàng Thượng ban cho a? Làm tỷ tỷ rất hâm mộ." Tiêu sung nghi ôn tồn mở miệng, Mai canh y ngày đó cướp đi trăm mộc lan của nàng, sau Hoàng Thượng liền sai phủ nội vụ một lần nữa đánh một ít trăm mộc lan hình thức mới cho nàng, chuyện này mọi người từ sớm đều biết.

Chu Anh rất lý giải Tiêu sung nghi nhàm chán này, bề môn trong cung suy nghĩ ba tháng, vừa được ra ngoài sẽ biến thành nói nhiều. Chính là nói nhiều liền nói nhiều, những câu ngầm ngầm hại người ai nguyện ý phản ứng?

"Sung nghi tỷ tỷ đừng hâm mộ, Hoàng Thượng ban cho tỷ tỷ, so với muội muội hoa lệ hơn nhiều lắm." Chu Anh cười đến thập phần vô hại, người nào không biết, lễ vạn thọ phong thưởng toàn bộ, Tiêu sung nghi bắt quá chính là theo lệ tấn thăng làm sung nghi, không tiếp tục thưởng cho gì nữa.

Sắc mặt Tiêu sung nghi tức giận đến trắng bệch, đang muốn phát tác liền nhìn thấy Trương quý phi ra đại điện, chỉ có thể áp chế ghen ghét trong lòng tiến lên thỉnh an hành lễ.

"Hai vị muội muội tựa hồ trò chuyện với nhau thật vui, bị bốn cung quý rầy hưng trí?" Có lẽ là cung vụ mệt nhọc, sắc mặt quý phi có chút suy yếu, cười mở miệng.

"Hồi bẩm quý phi nương nương, tần thiếp đang hâm mộ Chu muội muội vinh sủng ân quang, trăm cài tóc đều là Hoàng Thượng ban thưởng riêng, làm tần thiếp hâm mộ thật sự. Quý phi nương nương người mang đế duệ, lại chường quản công việc lục cung, càng vất vả, công lao càng lớn, cũng không còn phần này vinh quang a?" Lời này của Tiêu sung nghi đơn giản là nghĩ muốn cho thấy Chu mỹ nhân được sủng ái, nổi bật đã muốn áp qua quý phi, muốn mượn tay quý phi áp chế nhục khí của nàng thôi.

Chính là Trương quý phi là người ra sao. Sao lại bị người bài bố, nàng nghe vậy chỉ mỉm cười: "Sao? Ý của Tiêu sung nghi lần này là biểu đạt Hoàng Thượng nhìn người không rõ, hay là bốn cung vô năng không lấy được sủng?"

Tiêu sung nghi lúc này mới giật mình vừa mới nói lời ghen tuông chua ngoa rất không ổn, mắt bò mới lo làm chuồng thỉnh tội: "Tần thiếp không dám, tần thiếp nhất thời nói lỡ, kính xin nương nương không lấy làm phiền lòng."

"Người vừa mới bề môn suy nghĩ xong, cũng nên ghi nhớ kỹ một chút. Hoàng Thượng của chúng ta đối với hậu cung luôn luôn dày rộng bác ái, quả quyết sẽ không nặng bên này nhẹ bên kia, còn không thích nhất người ghen tuông, chua ngoa. Hôm nay, bốn cung liền cũng không trừng phạt người nặng, theo bốn cung quay về Ninh Tú cung sao chép vài đoạn nữ huấn đi. Chu mỹ nhân đi thỉnh an Hoàng Hậu đi."

"Vâng, tần thiếp cung kính quý phi nương nương." Chu Anh nhìn theo hai người các nàng đi xa mới xoay người tiến vào nội thất thỉnh an Hoàng Hậu.

"Tần thiếp thỉnh an Hoàng Hậu." Chu Anh quỳ gối phúc thân, cúi đầu hành lễ.

"Đứng lên đi, Bình Nhi, dọn chỗ cho Chu mỹ nhân." Hoàng Hậu tựa vào đầu giường, sắc mặt không được tốt như cũ: "Thân mình này của bốn cung quá yếu ớt, làm khó cho các muội lúc nào cũng nhớ thương."

"Hoàng Hậu nương nương mẫu nghi thiên hạ tất nhiên là phúc trạch thâm hậu, trong nhà tần thiếp có loại cách nói là bị bệnh nhẹ việc phúc khí đến, Hoàng Hậu nương nương an tâm dưỡng tốt thân mình, về sau tất nhiên lại cho chúng ta nhiều phúc khí."

"Quả nhiên là cái miệng ngọt, khó trách làm Hoàng Thượng để ở trong lòng." Khương hoàng hậu đem nàng kéo đến mép giường ngồi xuống, cúi đầu thở dài: "Bốn cung nhìn muội xác thực là nhu thuận lành lợi, nhất định là có thể phân ưu cho bản cung, chính là trơ mắt thấy phân vị cũng không thích hợp học tập cung vụ, bốn cung cảm giác tiếc nuối sâu sắc. Nếu bốn cung hướng Hoàng Thượng đòi một cái nhân tình, muội có nguyện vì bản cung chia sẻ?"

Chu Anh đang nhu thuận, sợ hãi lắc đầu, sắc mặt sợ tới mức trắng bệch, một đôi mắt trừng to như chuông đồng: "Hoàng Hậu nương nương xin hãy thu lại lời nói, sự tình cung vụ phiền phức mà phức tạp, chỉ có quý phi thông minh trí tuệ như vậy mới có thể vì nương nương chia sẻ một phần. Tần thiếp ngu"

đốt, mỗi ngày còn cân nhắc như thế nào vui đùa liền đã cảm thấy thời gian không đủ dùng, làm sao chịu nổi gánh nặng như vậy?"

Hoàng Hậu suy nghĩ định thần nhìn nàng sau một lúc lâu, cuối cùng lắc đầu: "Trương quý phi làm sao có thể thật sự thay bốn cung chia sẻ một phần?"

Lúc Chu Anh rời đi suy nghĩ, câu nói sau cùng của Khương hoàng hậu hàm nghĩa sâu xa. Trương quý phi xưa nay đã tâm bưng bưng, mới chừng cung quyền tất nhiên nghĩ muốn đều học mọi chuyện, ngày sau nương tựa vào để sủng có thể leo lên được vị trí tha thiết ước mơ, có thể lấy năng lực quản giáo lục cung tin phục.

Mà Khương hoàng hậu tuy rằng gần đây không thể ăn sủng, nhưng gia tộc Khương thị rất là lớn mạnh, cũng có Đại hoàng tử làm bùa hộ mệnh, làm sao cam tâm để cho một cái quý phi giỏi hơn mình?

Cho nên, hai phe này đang tích cực bồi dưỡng thế lực của mình, mà Hoàng Hậu vừa mới thử nàng, vừa lúc chứng tỏ lúc này Hoàng Hậu "cầu hiền nhược khát". Chính là đầu tiên mất liền lựa chọn loại củi mục như nàng, Hoàng Hậu cũng quá đói khát đi.

*Cầu hiền nhược khát: Mong người tài năng, đức độ như khát nước.

Đội Chu Anh ra cửa thủy hoa*, Hoàng Hậu liền lắc lắc đầu, vốn tưởng rằng Chu mỹ nhân này cùng Thục phi nhất phụ đồng bào (cùng một cha), sẽ có chút tâm kế cùng dã tâm, nhưng lại chọn trúng cái gối đầu hoa (người vô dụng). Nghĩ đến Thục phi cũng là cảm thấy được nàng không thể bước thêm, cho nên liền vứt bỏ như giày cũ. Hôm nay xem ra, nàng tấn đến phân vị này, bất quá là dựa vào năm phần dung mạo năm phần số phận thôi.

*Cửa thủy hoa: một kiểu cửa trong kiến trúc nhà thời xưa, trên có mái, bốn góc buông bốn trụ lừng, đỉnh trụ chạm trổ sơn màu

"Hạnh Chi, truyền lời đi xuống, bốn cung thân thể không khỏe, cần tĩnh dưỡng, ai cũng không gặp. Tất cả thỉnh an đều bỏ qua, sai Bình Nhi đi mời Vương thái y đến Cảnh Nhân cung một chuyến."

"Vâng, Hoàng Hậu nương nương."

"Chủ tử, nô tỳ nghe nói Hoàng Hậu nương nương gần đây bệnh lại nghiêm trọng hơn, Vương thái y đi Cảnh Nhân cung cũng không ít." Lục La vừa đắm chân vừa nói.

Gia Nguyên đế chính vụ bận rộn, gần đây ít đến hậu cung, mà lần trước biểu hiện rất bất mãn Hoàng Hậu vẫn là rõ mồn một trước mắt. Gia Nguyên đế tuy chỉ sai Trương quý phi cùng nhau giải quyết lục cung, nhưng dụng ý đã hết sức rõ ràng.

Hoàng Hậu lúc này bệnh nặng, tránh đi mũi nhọn, mới xem như kẻ sách tốt nhất a.

"Ngày Thục phi nương nương lâm bồn cũng gần đến?" Thời tiết bắt đầu nắng nóng, vốn ít đi ra ngoài, Chu Anh lại càng không nguyện đi, liền thích ở trong sân ngồi trên bàn đu dây ngủ gật, Lục La bóp chân, Lan Tương quạt, Bách Hợp đốt đĩa trái cây thập cẩm ướp lạnh ngon miệng cho nàng.

"Hồi tiểu chủ, nô tỳ nhìn thấy thái y một ngày đi xem ba lần, tám phần là vài ngày này." Lan Tương trả lời: "Chủ tử nếu có chút mệt mỏi, vào nhà nghỉ ngơi trong chốc lát đi, hiện nay còn sớm, dù sao Hoàng Thượng phải muộn chút mới đến."

"Chủ tử, mâm đựng trái cây đã chuẩn bị cho ngài xong rồi, ngài bây giờ sẽ dùng tới chứ?" Lan Tương thấy nàng buồn ngủ dựa vào dây thừng, liền thấp giọng hỏi.

"Đi, ta trước nếm thử một chút, nếu ăn không ngon liền làm lại một lần nữa, miễn quét đi hưng trí của Hoàng Thượng." Chu Anh nghịch ngợm cười đến ánh mắt đều híp lại.

"Trẫm cũng không biết ái phi của trẫm là con mèo nhỏ tham ăn chuyển thế." Gia Nguyên đế chẳng biết lúc nào đã đứng ở trong viện, cười trêu chọc cô gái ngồi trên bàn đu dây. Hôm nay sự vụ triều đình phiền phức, hơn nữa thời tiết khô nóng làm cho hắn khó chịu, mãi cho đến khi vào Lan Tâm đường này, bộ dáng Chu mỹ nhân nhẹ nhàng khoan khoái, cùng trái cây tắm đường này, mới làm mặt hắn rốt cục giãn ra.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17

"Hoàng Thượng!" Chu Anh kinh hi hô lên, rồi lại đột nhiên ý thức được chính mình thất nghi, vội quỳ xuống đất thỉnh tội: "Thỉnh an Hoàng Thượng, tần thiếp nhất thời thất thố, kính xin Hoàng Thượng thứ tội."

"Ái phi mau đứng lên." Gia Nguyên đế tiến lên đem người nâng dậy, nhìn đến mâm đựng trái cây ướp lạnh trên bàn đá: "Đây chính là chuẩn bị riêng cho trẫm?"

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, buổi trưa tiểu chủ liền dặn dò nô tỳ đi phủ nội vụ lĩnh dưa mật và trái cây trở về, lấy chút băng bỏ vào đáy khay rồi cắt chút

đưa và trái cây phủ lên, dùng trong thời tiết này là thích hợp nhất." Lan Trương ở bên cạnh kể công lao của chủ tử nhà mình.

Gia Nguyên để nhìn Chu Anh một cái, nàng một thân váy áo màu thiên thanh* sau con mưa, trên đầu cắm mấy trâm sai thanh lịch, đơn giản mà không đơn sơ, trong nắng chiều giữa hè cảm giác mát mẻ trong suốt như ngọc.

* Màu xanh thiên thanh thực sự là sự kết hợp giữa sắc thái xanh nước biển đậm và xanh lá cây sáng, gần giống như màu của đại dương.

"Hoàng Thượng muốn hay không ném thử một chút xem?" Chu Anh nghiêng đầu, ý cười trong suốt mang theo một khối dưa mật đưa đến miệng của hắn, mắt chờ mong.

Gia Nguyên để liền ăn miếng dưa trên tay nàng, cười gật gật đầu, cũng gấp một khối đút cho nàng: "Dưa mật có tràn đầy tâm ý của ái phi, trẫm ăn thấy hương vị dị thường ngọt ngào. Ái phi cũng ném thử một chút xem."

Dưa mật phía tây tiến cống vốn là trong veo, sau khi ướp lạnh vị càng ngon, Chu Anh nghe hắn nói lời ngon tiếng ngọt, trên mặt xấu hổ mang e sợ, trong lòng một mảnh thanh minh.

Bữa tối bày tại Lan Tâm đường, Chu Anh tất nhiên là vui vô cùng. Thức ăn của Hoàng Đế không phải nàng - một mỹ nhân nho nhỏ có thể bằng được, hơn nữa trong cung đẳng cấp sâm nghiêm, có vài món ăn mà phân vị của nàng không thể hưởng dụng. Hiện tại hưởng ké hoàng phúc này, có lộc ăn no một bữa, ý cười trên mặt nàng liền thiết tình rất nhiều.

Gia Nguyên để nhìn thấy lúm đồng tiền như hoa của nàng, đáy lòng cảm khái sự đơn thuần của nàng, chính mình bắt quá bồi nàng dùng bữa tối một chút liền như thế vui, dễ dàng thỏa mãn như vậy, ngày bình thường lại chưa bao giờ có bất kỳ yêu cầu gì, vẫn đều nhu thuận an phận. Là thiên tính như thế, hoặc là sâu không lường được?

Vốn có một tia hoài nghi, Gia Nguyên để nhìn thấy bộ dáng nàng uống một ngụm súp nhỏ liền thỏa mãn, thật sâu cảm giác mình thật sự là buồn lo vô có.

Sau bữa tối Gia Nguyên để liền trở về Dưỡng Tâm điện tiếp tục xử lý chính vụ, trước khi đi hứa hẹn buổi tối nghỉ ở Lan Tâm đường, Chu Anh tất nhiên là vui sướng vạn phần.

Hoàng Thượng sẽ tới, Chu Anh tự nhiên rất an phận, mãi cho đến qua giờ hẹn, mới nhìn thấy thân ảnh Gia Nguyên để, nàng thật sự là chờ có chút buồn ngủ. Lại cố gắng giữ vững tinh thần phúc phúc thân thỉnh an.

Giọng nói Gia Nguyên để hơi có chút trách cứ: "Trẫm mới vừa dặn ái phi nếu là mệt mỏi liền không cần chờ trẫm, rõ ràng mí mắt đều mờ không ra còn giữ lễ tiết như vậy, nên phạt."

"Hoàng Thượng, tần thiếp không sao." Chu Anh hướng về phía hắn cười, trong mắt bởi vì cố nén ngáp mà có chút lệ ý, quả nhiên làm người ta thấy thương tiếc.

"Tâm ý của ái phi, trẫm tự nhiên là biết được." Trong lòng Gia Nguyên để mềm hai phần, đem người nắm tay vào nội thất: "Đáng về ái phi mê người như thế, nếu không dưỡng chút tinh thần, thì sao có thể hầu hạ trẫm?"

"... Là tần thiếp suy nghĩ không chu toàn, kính xin Hoàng Thượng trách phạt." Chu Anh cúi đầu thỉnh tội.

Gia Nguyên để đang định mở miệng, giọng nói Thôi Vĩnh Minh ở bên ngoài chen vào: "Bẩm Hoàng Thượng, Nguyệt Viên trong cung Dực Khôn báo lại, nói là Thục phi nương nương ban đêm thân mình có chút không khoẻ, khó có thể an giấc, thỉnh Hoàng Thượng đi qua nhìn một lần."

Gia Nguyên để buông nàng ra: "Đã truyền thái y chưa?"

"Hồi Hoàng Thượng, thái y đã chạy tới Dực Khôn cung."

"Thục phi gần đến ngày sinh, nỗi lòng khó có thể bình an tất nhiên là bình thường, trẫm liền đi nhìn một cái, ái phi ngủ trước đi, trẫm một lát liền quay về." Gia Nguyên để vỗ vỗ tay nàng an ủi liền đứng dậy ly khai.

Chu Anh nhìn theo đế vương đi ra khỏi Lan Tâm đường liền phân phó Lan Trương tắt đèn, chuẩn bị ngủ lại.

"Hoàng Thượng vừa mới nói sẽ trở về, chủ tử nên chờ một lát đi?" Lục La có chút do dự.

"Tất đi, Hoàng Thượng sẽ không trở về." Chu Anh một môi, cũng không nhiều lời, Lan Trương tất nhiên là tâm như gương sáng, lời kéo Lục La giải thích.

"Chủ tử nói đúng, Thục phi có gì cố tình giờ phút này không khoẻ? Chỉ là cho chủ tử chúng ta một ít uy hiếp thôi. Hoàng Thượng đã nhích người đi Dực Khôn cung, Thục phi nương nương làm sao sẽ thả Hoàng Thượng trở về." Lan Trương ngày xưa ở Dực Khôn cung, liền thấy tận mắt Trương quý phi mượn cơ không khoẻ đem Hoàng Thượng từ chỗ Thục phi mời đi, một đêm chưa quay về.

Trong lòng Lục La có chút giận dữ, nhưng cũng không lên tiếng, khi trong phủ nhị tiểu thư liền luôn ý vào thân phận đích nữ khi dễ chủ tử nhà mình, hiện giờ vào hoàng cung rồi, lại vẫn là cường thế bá đạo như thế này.

Trải qua đêm đó Thục phi "dùng dao đoạt Hoàng Thượng", Chu mỹ nhân Lan Tâm đường ân sủng không lớn bằng lúc trước, hậu cung cơ hồ mọi người đều biết. Lục La Lan Trương đều có chút thay chủ tử mình sốt ruột, Chu Anh lại chỉ ở trong Lan Tâm đường của mình nhàn nhã qua ngày, nên ăn thì ăn

nên uống thì uống, bình tĩnh vô sự.

"Chủ tử, Hoàng Thượng đã vài ngày không đến Lan Tâm đường chúng ta, chớ không phải là Thục phi nương nương nói gì đó với Hoàng Thượng?" Lan Tương có chút chần chờ mở miệng: "Mấy ngày trước đây Thục phi nương nương gọi nô tỳ đến hỏi chuyện chủ tử, nô tỳ có lẽ cho qua, lại không nghĩ trong lòng Thục phi nương nương vẫn còn nghi ngờ như trước."

"Gần đây trong cung nào náo nhiệt dị thường?" Chu Anh lại hỏi chủ đề râu ria, Hoàng Thượng gần đây chỉ đi qua Dực Khôn cung, Ninh Tú cung cùng Lâm chiêu dung Chung Túy cung, trong đó Dực Khôn cung là thường xuyên nhất.

"Tất nhiên là Trương quý phi Ninh Tú cung và Thục phi nương nương Dực Khôn cung náo nhiệt nhất. Nhất là Dực Khôn cung, Hoàng Thượng gần đây đối với Thục phi nương nương càng thêm sủng ái, phủ nội vụ ban cho giống như nước chảy, hướng Dực Khôn cung tặng đồ, rất đồ sộ." Lục La khoa tay múa chân: "Khi nô tỳ đi lĩnh bạc tiêu hàng tháng rất hoảng sợ, điệu bộ này quả thực so với ngày đó Trương quý phi chân ra có thai còn lớn hơn."

Chu Anh gật gật đầu, nàng có chút đoán không ra suy nghĩ của vị hoàng đế này, hiện giờ thể cục hậu cung có chút xu thế gần với gay cấn, Trương quý phi cùng Hoàng Hậu ngầm đấu như nước với lửa. Mà Gia Nguyên đế sủng Thục phi đánh trống treo cờ quang vinh lớn như vậy, là muốn bồi dưỡng thể lực kẻ thứ ba tạo thành cục diện thế chân vạc kiểm chế lẫn nhau, hay là trong lòng thật sự đem hậu vị này hướng vào Thục phi?

Nếu như là người sau, Chu Anh cảm giác tương lai mình sẽ ngày càng khó đi nửa bước. Hoàng đế có lòng nghi ngờ nặng không thua Thục phi Chu Dữ, sao có thể làm cho Chu gia độc đại hậu cung? Nếu vậy sẽ hi sinh nàng - cô thứ nữ này.

Không quá mấy ngày là đến một tháng một lần thỉnh an Thái hậu, Chu Anh nếu không muốn nghe lời nói rảnh rỗi cũng đành phải lấy nổi bật xuất môn.

Quả nhiên, còn chưa ra lục tây cung, liền gặp được Trương bảo lâm thiên diện Dực Khôn cung. Trong lòng Chu Anh lặng yên một cái chớp mắt, vẫn là kiên trì nghênh đón.

Nào biết Trương bảo lâm cũng không đùa cợt gì, còn quy củ hành lễ liền thối lui sang một bên, làm cho nàng đi trước.

Chu Anh nghĩ lúc mới vào cung Trương bảo lâm liều lĩnh cùng kiêu ngạo, vài ngày trước chuyện thi thể Xuân Hi lại nói xấu nàng bỏ đá xuống giếng. Dù đã qua mấy tháng, tính tình nàng ta đúng là nội liễm rất nhiều, gần đây tuy rằng được sủng trong hậu cung, nhưng không có hành động gì không đúng mực.

Trong lòng Chu Anh kinh ngạc, đối thủ như vậy mới khiến cho nàng cảm thấy đáng sợ, biết tiến thoái lưỡng nan, không kiêu không nóng nảy lại tài nghệ siêu quần, sau này sẽ trở thành Trương quý phi kế tiếp.

Chính là không phải mỗi một vị cũng giống như Trương bảo lâm này. Đây không nói, ra khỏi Thọ Khang cung, Chu Anh chọn lấy đường vòng, nhỏ hẻo lánh mà đi, nhưng vẫn không nghĩ gặp được người.

Là Lâm chiêu dung đã lâu không thấy, nàng giờ phút này đáng vẻ nhàn nhã ngắm nhìn cá chép trong ao.

"Tần thiếp thỉnh an chiêu dung nương nương" Chu Anh nhu thuận phúc thân thỉnh an.

"Ồ, bốn cung cho là ai đó, nguyên lai là thánh quyến đang quang Chu mỹ nhân a." Nàng nói bốn chữ "thánh quyến đang quang" liền có vẻ cực kỳ châm chọc.

Chu Anh sớm đã có chuẩn bị tâm lý, khẽ thở dài một cái. Hậu cung cho tới bây giờ đều là như thế, khi được sủng ái có bao nhiêu phong cảnh, thất sủng có bao nhiêu nghèo túng hết sức. Nàng chỉ có thể may mắn chính mình không có gây thù hằn nhiều lắm, không đến mức gặp tai họa ngập đầu. Mấy chuyện đau khổ nhỏ này, lại là tránh không được.

"Nương nương nói chi vậy, chúng tỳ muội hậu cung, Hoàng Thượng tự nhiên là đối xử bình đẳng." Chu Anh mặt không đổi sắc.

"Muội muội dung mạo trắng như tuyết, xinh đẹp như hoa, Hoàng Thượng tự nhiên là phải thương yêu hơn, tỳ thật sự hâm mộ." Lâm chiêu dung vươn tay cầm lấy cằm của nàng, ánh mắt khinh miệt: "Chỉ trách, tỳ không có phúc khí tốt như Chu mỹ nhân, có thể có tỳ tỳ tốt như vậy giúp đỡ."

"Chiêu dung nương nương quá khen." Chu Anh tự nhiên sẽ không ngốc đi đón đầu lời của nàng.

"Mất thấy Thục phi nương nương được sủng nhất hậu cung, trong lòng muội muội chính là cảm giác mình sẽ cùng theo nước lên thì thuyền lên?" Lâm chiêu dung tiếp nhận đồ ăn cho cá mà cung nữ bên cạnh đưa tới, lười nhác dựa vào lan can: "Muội muội cũng biết bốn cung vì sao lúc này đọy muội?"

"... Muội muội không biết, mong rằng nương nương chỉ điểm." Lâu như vậy mới tiến vào chủ đề, thật không dễ dàng.

"Bây mưu đặt kế kêu bốn cung chờ lúc này, là Thục phi nương nương." Giọng nói Lâm chiêu dung mềm nhẹ, những lời này lại nhấn cao giọng.

Chu Anh nghe lời: "Không biết Thục phi nương nương có gì phân phó?"

"Hoàng Thượng đối Thục phi nương nương sủng ái cả hậu cung có mắt đều thấy, ý tứ Hoàng Thượng đã muốn rất rõ ràng, kế tiếp, đó là tỳ muội chúng ta lựa chọn. Thục phi nương nương có nói, nếu muội muội có tâm, tự nhiên sẽ có ngày nổi danh, nếu không, Chu muội muội tự bảo hộ mình cho tốt." Lâm chiêu dung nói đến thế, được thị nữ đỡ, lượn lờ đi xa.

Chu Anh hiểu được, đây là làm cho nàng đứng thành hàng, làm sao Thục phi không có dã tâm?

Còn nàng sớm đã có quyết định, nàng tuyệt không muốn tham dự ba phương tranh đấu này, bởi vì một phương nào cũng sẽ không thắng lợi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

"Chúc mừng tiểu chủ, chúc mừng tiểu chủ!" An Thanh Bình tiến vào Lan Tâm đường liền chạy vội tới trước mặt Chu Anh, phũ phũ một tiếng quỳ xuống, thần tình vui sướng.

Chu Anh đang tiêu hóa chữ phồn thể trên sách, nghe vậy chỉ đem nhân hạt anh đào mà Lan Tương đã bóc xong tình tế nhai, đầu cũng không ngừng: "Sao? Ta hiện giờ đang thất sủng, làm sao lại có việc gì đáng chúc mừng?"

"Chủ tử, chuyện này thật đúng là chuyện mừng rỡ a, nô tài mới vừa rồi nghe được, hôm nay lâm triều, Hoàng Thượng bãi miễn Hộ bộ thượng thư Trương Kim Nham đại nhân, mà lệnh cho Chu đại nhân trở thành Hộ bộ thượng thư mới." An Thanh Bình liên thanh, cả người đều là vui sướng, giống như chính mình thăng quan phát tài.

Trong lòng Chu Anh lại có điểm khả nghi mọc thành bụi: "Cũng không biết Trương đại nhân kia vì sao bị bãi miễn?"

"Nô tài nghe nói Trương đại nhân bị Đô Sát viện buộc tội, nói là lấy của công bỏ túi riêng, tự làm tự chịu."

Chu đại nhân này tất nhiên là chỉ phụ thân Chu Anh - Chu Thiên Bảo.

Hộ bộ vốn tương đương với cơ quan tài chính quốc gia, nắm trong tay mạch máu kinh tế quốc gia, làm sao sẽ có chân chính trong sạch. Cử động lần này của Hoàng Đế bất quá là tìm cái cớ trừ bỏ Trương Kim Nham mà thôi. Trương Kim Nham là huynh trưởng Trương quý phi, niên thiếu hữu vi (tuổi trẻ tài cao), đảm nhiệm hộ bộ thượng thư cũng đã ba năm có thừa, vẫn đề ép Chu Thiên Bảo một đầu, đến nỗi Thục phi Chu Dữu luôn luôn có điều kiêng kị với Trương quý phi, cũng không dám khiêu chiến rõ rệt. Mà hiện giờ Gia Nguyên đề cử kỳ coi trọng long thai trong bụng Thục phi, đề bạt Chu gia cũng quá mức, dựa thế chen ép thế lực Trương gia, lại là ý gì?

An Thanh Bình thấy chủ tử nhà mình cau mày, có chút buồn bực: "Chủ tử, Chu đại nhân thăng vị trí cao, hoặc nhiều hoặc ít sẽ phù hộ cho chủ tử ngài a, các thế lực nô tài kia trong hậu cung cũng không dám dễ dàng khi dễ Lan Tâm đường chúng ta, chủ tử ngài sao nhìn ngược lại không cao hứng?"

Chu Anh làm sao mà cao hứng được? Nếu Gia Nguyên đề thật sự quyết định giúp đỡ thế lực gia tộc Chu thị, vậy cũng sẽ không dung hạ được hậu cung hai Chu độc đại, tự nhiên sẽ hi sinh nàng bảo toàn Thục phi; nếu Gia Nguyên đề đang mượn cơ hội diệt trừ thế lực Trương thị cùng Khương thị ngày càng quật khởi, sau khi lợi dụng xong Chu thị bất quá là thả khôn chết nẫu chó săn thôi.

"Bách Hợp, thay ta nghiền mực đi." Tuy nói nàng đối với Chu gia không nhiều hảo cảm, nhưng khối thân thể này rốt cuộc là ăn cơm Chu gia mà lớn lên, nếu như nàng thật sự khoanh tay đứng nhìn, vậy thật sự quá bất hiếu.

Tuy nói thế lực của Thục phi ở phía sau cung từ từ bành trướng, Chu Anh lại như trước chưa từng tỏ thái độ, an phận đợi trong Lan Tâm đường của mình làm tiểu phi tần thất sủng, còn ngẫu nhiên nghe một chút các động thái mới nhất của các phái mà An công công cùng Lan Tương mang về.

"Nô tỳ nghe nói gần đây tính tình Thục phi nương nương Dực Khôn cung thật phần nóng nảy, mấy ngày trước đây còn trách phạt thật mạnh một nô tỳ trong cung, ngày thứ hai liền có người nhìn thấy nô tỳ kia ở trong phòng mình thất cổ." Lan Tương sát vào bên tai nàng thấp giọng mở miệng.

Tính cách Chu Dữu không ngoan lệ đường hoàng rõ rệt giống như vậy a: "Nghe được nô tỳ kia phạm vào chuyện gì sao?"

"Nghe nói là nương nương hoài nghi thuốc dưỡng thai của nàng bị người hạ đồ vật này nọ, Trương quý phi đem chuyện này báo Hoàng Thượng, lại gặp phải trách cứ, nói nàng giám thị bất lực, đợi Thục phi nương nương sinh hạ hoàng tử xong, cùng nhau giải quyết chuyện lục cung, liền phải chuyển giao cho Thục phi nương nương." Lan Tương kỳ thật cũng có chút buồn bực: "Quý phi nương nương lần này có gì? Làm lớn như thế, khi không làm cho Thục phi nương nương kiếm được tiện nghi lớn."

Chu Anh bất giác nói một từ, thế gian khó cân nhắc nhất đó là lòng người (tâm), nàng thật sự lười biếng, hiện giờ ở ngoài đang đấu tranh, nàng thích thanh tịnh, không muốn lại suy nghĩ thâm ý trong chuyện này. Nàng đã nhắc nhở Chu đại nhân mọi sự suy nghĩ nhiều một chút, chớ bước theo rập khuôn Trương đại nhân, còn lại, liền mặc kệ phát triển đi.

Huống chi, hôm nay là sinh thần Nghê Lộ nàng, ít nhất hôm nay, nàng không muốn đề ý tới chuyện hỗn loạn này đó. Nghê Lộ sinh ra ở gia đình kiểu cũ, từ nhỏ sinh nhật dựa theo nông lịch, ngày năm tháng tám, tiếp qua mười ngày đó là sinh nhật tính theo lịch dương. Trước đây trong nhà cũng không giàu có, cha mẹ luôn ở sáng sớm ngày sinh nhật làm cho nàng một chén mì trường thọ, trải lên một tầng thịt băm, rồi hai quả trứng chần nước sôi vàng óng ánh, rắc lên chút hành thái màu xanh bóng, là món ăn ngon nhất trên đời.

Sau khi thành danh làm sinh nhật là dùng lịch đương, luôn không trùng ngày với nông lịch, lễ vật của fan và bạn bè có thể nhồi cả phòng ờ, lại như cũ không bằng mì trường thọ thịt băm trứng chim một đêm kia. Chính là khi đó, con cái muốn dưỡng mà cha mẹ đã mất sớm.

"Bách Hợp, hôm nay ta muốn ăn mì, cùng với thịt băm trứng chần nước sôi cùng hành thái là tốt nhất." Nàng đột nhiên mở miệng, nhưng làm ba người đều lắp bắp kinh hãi.

Nhưng vẫn chưa hỏi nhiều, Bách Hợp liền tiến đến ngự thiện phòng.

Tuy rằng hiện nay Chu Mỹ nhân vẫn chưa có bao nhiêu ân sủng, nhưng rốt cuộc là sùron lục phẩm, hưởng chi chi là một chén mì, ngự thiện phòng tất nhiên là không dám từ chối, đáp ứng với Bách Hợp.

Nào biết bữa trưa đưa tới là đồ ăn để mấy ngày đã phát thiu, Chu Anh ngồi gần muốn buồn nôn, buồn thông mắt nhìn tiểu thái giám quý gối trước mặt run rẩy không lên tiếng, một bên Lục La mở miệng: "Công công nhìn thấy lạ mắt, là mới tới?"

"Hồi chủ tử, thưa vâng ạ!"

"Ngươi nhưng lại cũng biết hô một tiếng chủ tử, hiện giờ thế nhưng đưa đồ ăn như vậy cho chủ tử chúng ta, hay là không kiên nhẫn sống nữa sao?" Lục La lời nói mau lẹ, thần sắc nghiêm nghị chất vấn.

"Chủ tử, chính là cho nô tài một vụn cái lá gan, nô tài cũng không dám lừa gạt chủ tử a, sợ phó nô tài làm cho đưa tới Lan Tâm đường đích xác là mì thịt băm mà chủ tử muốn ăn, chính là..." Hắn ấp a ấp úng hơn nửa ngày không mở miệng được.

"Công công cứ nói đừng ngại." Chu Anh nhấp trà, cười đến thập phần ôn hòa vô hại.

Công công kia lại sinh ra một tầng mồ hôi lạnh: "Hồi chủ tử, nô tài trên đường đến Lan Tâm đường gặp gỡ Ngọc Hi cô nương bên người Thục phi nương nương, cô nương nói Thục phi nương nương thưởng chút đồ ăn cho tiểu chủ, liền đem mì của tiểu chủ đổi đi, mệnh nô tài đem phần đồ ăn này đưa tới Lan Tâm đường..."

Động tác Chu Anh dừng một chút, phát phát tay đem tiểu thái giám đuổi đi.

Lục La lòng đầy căm phẫn: "Thục phi nương nương này rất quá phận, tiểu chủ vẫn chưa cùng nàng là địch, có gì? Nương nương sao gây sự như vậy?"

Chu Anh lơ đãng: "Ồ trong lòng Thục phi nương nương, ta lấy được sủng bất quá tất cả đều là dựa vào nàng ta, hiện giờ ta đã cho thấy lập trường trung lập, không cùng nàng ta cùng chung mối thù, liền cũng là địch nhân của nàng ta. Dù sao cũng là chuyện bữa cơm, đem này đó ném đi, ta gần đây ăn uống cũng không ngon, đói một hai bữa, cũng coi như không là đại sự gì."

Không mấy ngày nữa, Chu Anh cảm thấy được trên người có chút không thích hợp, vốn sẽ không thích động, gần đây lại càng thêm lười biếng, mới vừa đứng dậy liền choáng váng, không muốn ăn, luôn luôn có chút ghê tởm buồn nôn...

Nàng cảm thấy lộp bộp một cái, vừa định sai Bách Hợp thỉnh thái y đến xem, liền nghe được giọng nói An Thanh Bình vô cùng lo lắng.

"Chủ tử, nô tài nghe nói hôm nay Thục phi Dục Khôn cung bị kinh hách, tựa hồ bị sinh non." An Thanh Bình vội vã tiến vào: "Hoàng Thượng đã đến Dục Khôn cung, chủ tử các cung cũng đều đi qua."

"Cái gì kinh hách, tình huống Thục phi như thế nào?" Chu Anh vốn là đang luyện chữ bút lông, vội vàng để bút xuống: "Lan Tương, Bách Hợp, thay quần áo cho ta."

"Hồi tiểu chủ, là Thục phi trên đường hồi cung gần Ninh Tú cung phát sinh ngoài ý muốn, không biết sao đột nhiên chui ra mấy con mèo hoang, thái giám nâng lên kinh sợ, lúc này mới làm hại Thục phi nương nương động thai khí."

Lan Tâm đường cách Dục Khôn cung gần, lúc Chu Anh đuổi tới coi như sớm, thừa thớt vài vị phi tần mới đến đây, ở trong điện cúi đầu suy nghĩ, nghe nói nàng đã đến, trong ánh mắt chứa đầy thâm ý.

"Chu muội muội tới cũng thật sớm, không biết là lo lắng cho Thục phi nương nương, hay là có tâm tư khác?" Tiêu sung nghi cười hỏi.

Chu Anh không kiêu ngạo không siểm nịnh hỏi lại: "Muội muội tất nhiên là ôm tâm tư giống sung nghi tỷ tỷ, chẳng lẽ sung nghi tỷ tỷ ôm ý tưởng khác?"

Sắc mặt Tiêu sung nghi tức giận đến đỏ bừng lại cũng chỉ có thể tiếp theo lời của nàng: "Ta tự nhiên là hy vọng Thục phi nương nương mẫu tử bình an!"

Trên mặt Chu Anh cũng không nửa điểm chiếm thượng phong đắc ý, im lặng đứng sang một bên. Hiện nay nàng thất sủng, cũng không còn người nguyện ý cùng nàng phỉ lộ, trong đại điện liền lại khôi phục im lặng như lúc trước.

Mãi cho đến khi Gia Nguyên để dất Trương quý phi cùng nhau vào đại điện, Chu Anh vẫn cảm thấy hai người này cực kỳ hợp nhau, mặt mày đồng dạng xuất chúng, một người khí thế bức người, một người tư thái kiêu diễm, một hoàng thượng, một phi tử, mà ngay cả phật châu trên cổ, đều có chút tương tự, đặt tại ngoài hoàng cung hẳn là ông trời tác hợp cho nhân duyên. Chính là biểu tình của hai người đều không coi là vui vẻ.

"Nô tì (tần thiếp) thỉnh an Hoàng Thượng, thỉnh an quý phi nương nương." Cung phi trong điện trừ bỏ Hoàng Hậu bệnh nặng còn lại cũng đã tới, chỉnh tề phúc thân hành lễ.

Gia Nguyên để tự mình đỡ Trương quý phi lên thượng vị, đó là vị trí thường ngày của Khương hoàng hậu: "Các ái phi đều đứng dậy đi. Trẫm ở Ninh Tú cung chột nghe thấy Thục phi của trẫm gặp kinh hách, người nào nói cho trẫm, là kinh hách chuyện gì?"

Nguyệt Viên bên cạnh Thục phi luôn luôn thông minh, giờ phút này khập khiễng từ trong cung đi tới, quỳ gối trước mặt Gia Nguyên để cùng Trương quý phi dập đầu: "Hoàng Thượng, thỉnh ngài làm chủ cho nương nương a."

"Người trước nói cho trẫm, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Giọng nói Gia Nguyên để bình tĩnh mở miệng.

"Hồi Hoàng Thượng, Thục phi nương nương đêm qua mộng được phúc Quan Âm đại sĩ, hôm nay liền thành tâm đi chùa, trên đường trở về qua Ninh Tú cung, cũng không biết sao chui ra mấy con mèo hoang, công công nâng liễn sớ tới mức cước bộ không xong, lúc này mới làm Thục phi nương nương gặp chuyện." Cung trang trên người Nguyệt Viên có chút vết bẩn, trong lời nói tuy có nỗi khiếp sợ nhưng lại trật tự rõ ràng.

Lúc này trong nội thất lại đột nhiên truyền đến tiếng la của Thục phi, có vẻ rất thê lương, thái y mặt trắng bệch đi ra bẩm báo: "Hoàng Thượng, thời gian Thục phi nương nương mang thai nổi lòng tích tụ, hơn nửa mới vừa rồi kinh hách, chỉ sợ..."

"Vô liên sĩ, trẫm dưỡng thái y các người là cho trẫm ngọt ngạt mỗi ngày sao?!" Trong lòng Gia Nguyên để nghĩ hiện giờ Thục phi đã gần ngày sanh, phen này kinh hách tuy rằng mạo hiểm, cũng không có tổn thương quá lớn, không nghĩ hung hiểm như thế này: "Bảo trụ Thục phi cùng hoàng tử của trẫm, nếu không, trẫm không nghĩ lại nhìn thấy bọn hèn nhát các người!"

Lúc Gia Nguyên để nói lời này giọng nói ngoan tuyệt, đem thái y cầm đầu đá thật xa: "Cút đi vào, hoàng tử của trẫm ra không được các người cũng đừng nghĩ sống!"

Các thái y tất nhiên là té vào nội thất cứu vớt Thục phi cùng tiểu hoàng tử, trong đại điện mọi người nhìn sắc mặt Gia Nguyên để khó chịu, liền không dám thở mạnh.

Chuyện này, từ giờ tự chớ đến giờ thân, bốn canh giờ chính là tám tiếng, mọi người nín thở nghe Thục phi la to, nhưng đứa bé chưa ra. Khi Thôi Vĩnh Minh đến hỏi có truyền lệnh dọn thiện hay không bị Gia Nguyên để đá trứng ngực, cuối cùng cũng chỉ có Trương quý phi mang thai ăn chút điểm tâm. Chu Anh vừa vỗ về dạ dày của mình, nghĩ muốn trấn an sự khó chịu cùng đau đớn này.

Thời điểm Thục phi im lặng cũng không có tiếng khóc trẻ mới sinh, người trong điện mỗi người khôn khéo, tự nhiên đã hiểu được. Thái y cùng bà đỡ run rẩy quỳ gối trong điện, cả người mang theo mùi máu, hun Chu Anh muốn buồn nôn.

"Nói!" Trong kẽ răng Hoàng Thượng nháy ra một chữ.

Thái y căn bản đã không dám mở miệng, bà đỡ run rẩy: "Hồi... Hoàng Thượng, Thục phi nương nương thân thể chỉ cần cố gắng điều dưỡng là khôi phục được, chính là tiểu hoàng tử..."

Nói xong lời cuối cùng kia bà đỡ có chút bất cứ giá nào cũng chết lừng lẩy, cắn răng một cái: "Tiểu hoàng tử vừa mới xuất thế liền... liền đã chết non..."

Gia Nguyên để tức giận ngập trời, sai người ta đem những lang băm cùng bà đỡ này đều kéo ra ngoài, sắc mặt xanh mét đi tới bên cạnh Nguyệt Viên, trên cao nhìn xuống mở miệng: "Chân của người bị thương chính là khi hộ chủ?"

Thân hình Nguyệt Viên phủ phục trên mặt đất, giọng nói nghẹn ngào: "Nô tỳ vô năng, làm cho nương nương cùng tiểu hoàng tử chấn kinh, kính xin Hoàng Thượng trách phạt."

"Nguyệt Viên, người nói cho trẫm, hoàng cung của trẫm, sao chỗ vô cơ chui ra mấy ô tào này nọ?" Trước mặt khác, tức giận của Gia Nguyên để tựa hồ nháy mắt bốc hơi, giọng nói khôi phục lãnh đạm.

"Lúc ấy chuyện xảy ra khẩn cấp, nô tỳ vẫn chưa thấy rõ." mặt đất trước mặt Nguyệt Viên trên đã có vết tích nước mắt: "Nô tỳ từng nghe thấy, mèo hoang luôn sống một mình, lại vô duyên vô cớ đột nhiên xuất hiện nhiều mèo hoang như vậy, trong cung chỉ có quý phi nương nương nuôi mèo, kính xin Hoàng Thượng làm chủ cho Thục phi nương nương!"

"Trẫm tự nhiên sẽ thay chủ từ nhà người làm chủ." Gia Nguyên để xoay người, đem tầm mắt nhìn Trương quý phi đang ngồi ở trên thượng vị: "Ái phi, cung nữ này nói là thật?"

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Trương quý phi gặp nguy không loạn, được Oanh Nhi bên cạnh dìu lấy đi tới bên cạnh Gia Nguyên để liền chuẩn bị quỳ xuống, lại bị hấn nâng dậy, ngữ khí lại không coi là ôn nhu: "Ái phi thân mình nặng nề không cần giữ lễ tiết quá mức."

Trương quý phi lại cố chấp quỳ xuống, sắc mặt nàng vốn không được tốt, nâng cao bụng mang thai thẳng tắp quỳ gối trên sàn nhà lạnh như băng, tất nhiên là làm người nhìn thấy không đành lòng, nàng không nhẹ không nặng vì chính mình cãi lại: "Hoàng Thượng, việc này thần thiếp tự biết hết đường chối cãi, nhưng trong lòng thần thiếp tin tưởng Hoàng Thượng, biết được Hoàng Thượng sẽ xem xét rõ ràng, làm chủ cho Thục phi muội muội đồng thời, cũng giải oan cho thần thiếp."

Chu Anh không khỏi vỗ tay khen nàng, Trương quý phi mặc dù là người kiêu căng, nhưng hiện nay xem ra không phải là vai diễn không biết suy nghĩ. Trước hết để cho Gia Nguyên đẻ sinh ra không đành lòng, tiếp theo nói lên sự tín nhiệm đối với mình quân nhìn rõ mọi việc, đem Gia Nguyên đẻ vào tròng, nếu Gia Nguyên đẻ lộn tội như vậy, đó là nhìn không rõ mọi việc.

Quả nhiên là kẻ hoàn bình tốt nhất, chỉ cần Gia Nguyên đẻ nhả ra, việc này là ngoài ý muốn hoặc là bởi vì, nàng hiện giờ chấp chương hậu cung, không có đạo lý tra không ra?

Trong đám người lại vang lên giọng nói khác thường, mềm mại thiên lãnh: "Hoàng Thượng, thần thiếp nghĩ đến sự tình việc này quan trọng, không thể trùng trệ nhẹ ác nhân. Thục phi nương nương hiện giờ gặp kinh hách rồi bất hạnh, nếu không tra rõ mà nuông chiều người này, chur vị tỷ muội trong cung mỗi người đều cảm thấy bất an."

Chu Anh theo tiếng nhìn lại, là Kỳ quý tần, nàng một thân áo váy màu lam, váy thêu bướm hoa, không nóng nảy, tiêu sái tiến lên phúc thân mở miệng. Nàng có chút tò mò, những lời ấy của Kỳ quý tần nhằm vào chính là Trương quý phi, chẳng lẽ vai diễn bất động thanh sắc như thế, lại là trong trận doanh của Thục phi?

"Dựa vào ý tứ của ái phi, trẫm nên làm như thế nào?" Gia Nguyên để ung dung nhìn người phụ nữ này muốn đám đương người nhiều mưu trí.

Cách cửa thủy hoa, Chu Anh nhìn cung nữ đem tiểu hoàng tử chết non bế đi ra ngoài, trẻ mới sinh đỏ rực một cục, sớm thành hình, giống con thỏ nhỏ, nhưng lại chưa bao giờ có cơ hội mở mắt ra nhìn xem thế giới này.

Chu Anh sớm đã có chút chống đỡ không nổi, đầu óc mê muội, chỉ có thể đem trọng tâm tựa vào trên người Bách Hợp, nhìn thấy trận tình phong huyết vũ đáng sợ này. Nàng quả nhiên từ vừa mới bắt đầu liền đánh giá thấp nhân tính tàn nhẫn của hậu cung này.

"Thần thiếp khi còn bé trong nhà cũng nuôi mèo, biết được mèo hoang nếu nuôi lâu sẽ có chút linh tính, có thể cho chủ nhân điều khiển. Đã là mèo hoang và chạm Thục phi nương nương, chỉ cần đem mèo hoang này tìm về, chúng nó sẽ tìm chủ nhân của mình." Kỳ quý tần đề nghị mở miệng.

"Hoàng Thượng, thần thiếp nghĩ đến không ổn." Tiêu sung nghị tiến lên mở miệng: "Mèo hoang lại có linh tính đó cũng là súc sinh, nếu lại làm chán kinh chủ tử, Quý tần tỷ tỷ chính là đám đương được không?"

Nhất thời trong đại điện các vị phi tần mỗi người phát biểu ý kiến của mình, phần lớn phân loại hai phái, một bên kiên trì cần mau chóng bắt được người thiết kế hãm hại tiểu hoàng tử cùng Thục phi, một bên khác kiên trì không thể làm việc qua loa để tránh tạo thành ngộ thương không cần thiết.

Gia Nguyên để nhìn thấy Hiền phi, Ôn phi, Chu Anh cùng Trương Nhược Huyền chưa mở miệng: "Bốn vị ái phi nghĩ như thế nào?"

Hiền phi đang định mở miệng, liền thấy Trương quý phi đang được Oanh Nhi cùng Yến Nhi dìu lấy, thân mình chống đỡ không nổi mềm ngã xuống. Gia Nguyên để tay mất lạnh lẽo, thời điểm sai người kêu thái y vào điện, liền nhìn thấy Chu mỹ nhân dưới tay cũng ngã xuống.

Trong đại điện các vị phi tần đều có tâm tư, ai cũng phỏng đoán Trương quý phi này tất nhiên là sử xuất một phen khổ nhục kế, mà Chu mỹ nhân, tám phần mất thấy Thục phi mất hoàng tử tranh thủ tình cảm, cảm giác vị trí của mình cũng tràn đầy nguy cơ.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, Trương quý phi hình như có dấu hiệu sanh non, vì thân mở chút thuốc bổ dưỡng thai cho quý phi, cẩn thận điều dưỡng mấy ngày này, liền không có gì đáng ngại." Y thuật rất cao kinh nghiệm đầy mình, Trương thái y tất nhiên là phụ trách bắt mạch cho quý phi.

"Chúc mừng Hoàng Thượng, mạch của Chu mỹ nhân giống như ngâm châu, là hi mạch, Chu mỹ nhân đã mang thai một tháng rưỡi." Uông thái y lại cảm giác mình tương đối gặp may mắn, đối phương báo tin dữ mà chính mình báo tin vui, Hoàng Thượng tự nhiên sẽ nhìn mình thêm vài phần.

Hai vị thái y bẩm báo kết quả chẩn đoán bệnh của Trương quý phi cùng Chu mỹ nhân xong, mọi người trong chính điện Dực Khôn cung kính hãi, một kết quả này thật sự là làm người trăm triệu không thể tưởng được.

Gia Nguyên để cũng sững sờ trong chớp mắt, không hiện ra vui buồn, hỏi Trương thái y dẫn đầu: "Trương quý phi thân mình luôn luôn tốt lắm, tại sao lại có dấu hiệu sanh non?"

Trương thái y đã gần qua tuổi hoa giáp (qua 60), một phen râu bạc trắng, kinh nghiệm đầy mình mở miệng: "Hồi Hoàng Thượng, quý phi nương nương trước đây quả thật rất tốt, chính là gần đây tựa hồ có tiếp xúc qua một loại xạ hương làm tổn thương thai nhi, đến nỗi cơ thể mẹ mang thai cũng bị hao tổn."

"Như thế là sao?" Ánh mắt Gia Nguyên để nhìn về phía Oanh Nhi thị nữ bên người Trương quý phi.

Oanh Nhi lắc đầu một trận: "Hồi Hoàng Thượng, ẩm thực của quý phi nương nương hàng ngày đều có nô tỳ cùng Yến Nhi quản lý, không dám ra nửa điểm sai lầm, mong rằng Hoàng Thượng minh giám."

"Hoàng Thượng, thần thiếp có một lời, không biết có nên nói hay không." Tiêu sung nghị hợp thời mở miệng.

"Nói!" Hôm nay sự tình nhiều lắm, Gia Nguyên để sớm mất tính nhẫn nại.

"Vâng, Hoàng Thượng, tần thiếp thuở nhỏ thích hương, đối với mùi hương cũng mẫn cảm hơn người bình thường rất nhiều, lúc này quý phi nương nương té xỉu, tần thiếp tựa hồ ngửi được quanh thân nàng có thần nhiên mùi thơm lạ lùng, giống mùi xạ hương, bất quá tần thiếp không thể xác định."

"Vây Nguyệt Đình cùng Định Hi liền theo trầm đi vào nội thất xác nhận đi." Gia Nguyên để cố kỵ thân mình Trương quý phi, chỉ dẫn theo Tiêu sung nghi cùng Hiền phi vào nội thất.

Lúc đi ra trên tay Gia Nguyên để liền cảm xuyên phật châu, là thất bảo phật châu ngày đó Thái hậu ban cho Quý phi. Thực phi mỗi người một chuỗi, thần sắc thần nhiên mở miệng: "Trẫm không rõ, khi nào phật châu là một mảnh thành tâm của Thái hậu thỉnh đại sư tụng kinh, ý phù hộ Hoàng Tử của trẫm, lại bị người có tâm lợi dụng, vàng thau lẫn lộn ngâm xạ hương vào hạt châu?"

Sắc mặt Kỳ quý tần có chút do dự, cuối cùng lại không có mở miệng.

Ngược lại Tiêu sung nghi dẫn đầu mở miệng: "Hoàng Thượng, tần thiếp nhớ rõ yến tiệc trăm ngày của Tam hoàng tử, Tam hoàng tử cầm chơi thất bảo phật châu của quý phi và Thực phi nương nương, có thể hay không là lần đó bị lẫn lộn?"

"Thất bảo phật châu chỉ có Quý phi nương nương cùng Thực phi nương nương mới có, nếu thật là lẫn lộn, người gian ác kia ban đầu muốn hại chẳng lẽ là Thực phi nương nương?" Lâm chiêu dung phỏng đoán.

Gia Nguyên để lại đem ánh mắt quang hướng về phía Kỳ quý tần: "Ái phi, việc này là nàng rõ ràng nhất, nên đem chuyện ngày đó một năm một mười nói rõ."

Kỳ quý tần phúc phúc thân mình, từ sau khi sinh hạ Tam hoàng tử, vòng eo lại có vẻ mảnh mai vài phần: "Hồi Hoàng Thượng, yến tiệc trăm ngày của Tam hoàng tử, lúc đầu quý phi nương nương cùng Thực phi nương nương đồng thời đeo Thất bảo phật châu Thái hậu ban thưởng, Tam hoàng tử ham chơi, nhìn phật châu trên cổ Thực phi nương nương liền nhìn không chuyển mắt, nương nương liền cho Tam hoàng tử chơi. Ai ngờ Tam hoàng tử nhưng lại lòng tham vô cùng, quay đầu lại nhìn trộm phật châu kia của Quý phi nương nương, Quý phi nương nương còn cố kỵ Thái hậu ban tặng, nhưng Tam hoàng tử dị thường bất hảo, khóc rống không ngớt, Quý phi lúc này cũng mới đem phật châu gỡ xuống. Có lẽ lúc này lẫn lộn, nô tì nhớ rõ khi trả lại thất bảo phật châu Thực phi tỷ tỷ giao cho thị nữ bên cạnh mình, mà Quý phi nương nương lại trực tiếp đeo lên."

Lời nói này thập phần có kỹ xảo, tường lược qua thích đáng, bày trọng điểm ra, ngoài sáng ngầm đem đầu mâu chỉ hướng Thực phi nương nương. Gia Nguyên để so với ai khác đều tinh hơn, làm sao sẽ nghe không ra ý trong lời nói của nàng ta.

Tiêu sung nghi ở một bên thêm mắm thêm muối: "Hoàng Thượng, việc này quả thật có chút kỳ lạ, thất bảo phật châu là Thái hậu ban tặng, là sản phẩm thượng thừa, trừ bỏ Quý phi nương nương và Thực phi nương nương, còn có ai có thể tiếp xúc được? Huống chi Hoa Hảo bên người Thực phi nương nương, đối với hương liệu cực kỳ tinh thông, tần thiếp cả gan phỏng đoán, việc này chỉ sợ cùng Thực phi nương nương thoát không khỏi liên quan."

Lâm chiêu dung lên tiếng cãi lại: "Lời ấy của sung nghi muội muội hình như có chút không ổn, Tam hoàng tử bất quá là trẻ mới sinh trong tã lót, thích phật châu chỉ do tò mò, mà Thực phi nương nương nếu là thật sự có tính kế này, lại có thể nào đoán ra Tam hoàng tử sẽ náo đời lấy thất bảo phật châu?"

Vẫn khiêm tốn, ít lời, Hiền phi lúc này mới nhìn không được mở miệng: "Sự tình việc này liên quan hoàng tử, hai vị muội muội đừng tranh chấp, tựa như sự kiện Thực phi nương nương bị kinh hách, Hoàng Thượng chắc chắn xử lý theo lẽ công bằng."

Phương tiếp dư phụ họa theo đuôi: "Hiền phi nương nương nói đúng, Thực phi nương nương cùng Quý phi nương nương lần này bị người ám hại, Hoàng Thượng công chính nghiêm minh, chắc chắn điều tra rõ chân tướng."

Thần sắc Gia Nguyên để khó lòng, trong tay vuốt vuốt thất bảo phật châu có chứa xạ hương kia hỏi Nguyệt Viên trên mặt đất quý: "Ngươi luôn luôn là tâm phúc của chủ tử nhà ngươi, hiện giờ có cái gì để nói?"

Nguyệt Viên đã sớm rơi lệ đầy mặt, cũng không dám khóc ra thành tiếng: "Hoàng Thượng minh giám, việc này cùng Thực phi nương nương không hề quan hệ a, Thực phi nương nương luôn luôn dày rộng nhân đức, sao nhẫn tâm hãm hại hoàng tử trong bụng Quý phi như thế?"

Gia Nguyên để đem thất bảo phật châu ném tới trước mặt Nguyệt Viên: "Ngươi hãy nói cho trẫm, hạt châu nào trong chuỗi hạt phật châu này lẫn vào xạ hương, nếu là nói đúng, trẫm liền tin tưởng lời nói lúc này của ngươi. Nếu là có nửa câu giả dối, trẫm liền muốn đầu của ngươi!"

Nguyệt Viên run rẩy đem chuỗi hạt thất bảo phật châu kia lần lượt ngửi một lần, do dự một lát, chỉ vào hạt châu hổ phách màu nâu nói: "Hoàng Thượng, hạt châu hổ phách này lẫn vào xạ hương, hạt châu còn lại cũng không dị thường."

Gia Nguyên để lại nở nụ cười: "Thôi Vĩnh Minh!"

Thôi công công vào đại điện, quý gối bên cạnh Nguyệt Viên, hai tay nâng một chuỗi hạt thất bảo phật châu khác giống y như đúc.

Hoàng đế cầm lấy chuỗi hạt trên tay Thôi công công, hung hăng vứt trước mặt Nguyệt Viên. Phật châu tính chất không đồng nhất, rơi xuống đất bốn phía âm thanh cũng tự nhiên không giống nhau, có hạt châu tím bầm bắn ngược lên nện vào trên mặt của nàng ta, rất đau nhức.

Gia Nguyên để giận quá thành cười: "Thật là một nô tài trung tâm hộ chủ!"

Nguyệt Viên không hiểu gì, chỉ lại dập đầu: "Những lời nô tỳ nói là thật, Thục phi nương nương không hề liên quan tới việc này, cầu Hoàng Thượng làm chủ cho nương nương a!"

"Thái hậu ban cho thất bảo phật châu thân mình có chứa đàn hương, đủ để che dấu mùi xạ hương, nếu không có tinh thông hương liệu, thì sao có thể nhận ra hạt châu nhiễm xạ hương?" Tiêu sung nghi ép hỏi.

"Nô tỳ sợ hãi có người vu hại Thục phi nương nương, cho nên liền cùng Hoa Hảo học phân biệt chút hương liệu, mùi xạ hương độc đáo, nô tỳ tự nhiên có thể phân rõ." Nguyệt Viên theo ý cố gắng nói.

"Nói như vậy là người xác nhận hạt châu hồ phách này có chứa xạ hương?" Gia Nguyên để hỏi ngược lại.

Trong đại điện im lặng dị thường, Gia Nguyên để tức giận ngập trời, quay đầu lại, mỗi người trong điện đều tựa hồ bị ánh mắt sáng quắc này trói chặt, không ai đến mở miệng.

Nguyệt Viên tựa hồ cũng hiểu được sự tình không đúng, nhưng lúc này không thể nói được gì, nàng ta tuy có chút e ngại, cũng đành phải kiên trì gật đầu, trong sạch của chủ tử là quyết định trong lúc này, nàng ta càng phải kiên cường, không thể để cho lũ tiểu nhân kia thừa dịp hù dọa mà vào.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Gia Nguyên để cười lạnh mở miệng: "Kỳ thật thất bảo phật châu trầm cho người phân biệt, đều là của Thục phi, bên trong vẫn chưa lẫn vào xạ hương. Chuỗi hạt Thôi công công mang vào sau mới là chuỗi hạt hôm nay Quý phi đeo, hạt châu hồ phách lúc này lẫn vào xạ hương. Nếu việc này đúng như lời người nói, Thục phi vẫn chưa tham dự, người tất nhiên là không biết chút nào, sao lại “ngủ thấy” đàn hương ra thành hạt châu hồ phách lẫn vào xạ hương hả?!"

Những lời này của Gia Nguyên để vừa nói ra, tất cả mọi người trong đại điện đã hiểu được việc này là Thục phi tỉ mỉ bày ra, trong lòng vì Thục phi nương nương bi ai, vừa mới mất đi một đứa bé đủ tháng, hiện giờ lại bị vạch trần hãm hại hoàng tử trong bụng Trương quý phi, phòng nhà đột suốt đêm mưa, chắc là khó có thể xoay người.

Nguyệt Viên lại không nghĩ chính mình rơi vào bẫy không biết của ai, biết chính mình thực xin lỗi chủ tử nhà mình, đem chủ tử lâm vào hoàn cảnh muôn vàn khó khăn, tự giác không có gì để tiếp tục sống nữa, tính định đầu vào cây cột trong điện.

May mà thị vệ bên người Gia Nguyên để phản ứng mau lẹ, đem người ngăn lại, trói hai tay lại.

Gia Nguyên để nhìn một cái, đây là nha đầu của hồi môn của Thục phi, thủy chung trung tâm đối với chủ tử cũng có thể khen ngợi: "Áp giải xuống đi, chờ Thục phi tỉnh, để tùy chính mình xử lý."

Vẫn bảo toàn Thục phi nương nương, Lâm chiêu dung dẫn đầu mở miệng: "Nguyệt Viên cô nương này nghĩ rằng tà tâm bị lộ nên sợ tội tự sát. Thục phi nương nương lại có dụng tâm hiểm ác như thế, thực làm tan nát lòng cùng các vị tỷ muội lạnh tâm, may mà Quý phi nương nương cùng tiểu hoàng tử trong bụng không bị làm sao... Tân thiếp nghĩ thầm rằng, chuyện Thục phi tỷ tỷ bị kinh hách, chớ không phải là chính nàng ta một tay bày ra muốn giả họa cho Quý phi nương nương Ninh Tú cung, lại tiền mất tật mang..."

"Hồ dữ còn không ăn thịt con, huống chi Thục phi nương nương hoài thai mười tháng, sao nhẫn tâm độc ác như thế, phật viết, trong lòng nghĩ cái gì nhìn đến cái đó, chẳng lẽ trong lòng Chiêu dung muội muội còn muốn làm việc tàn nhẫn này?" Kỳ quý tần lạnh lùng mở miệng châm chọc nói.

Sắc mặt Lâm chiêu dung lúc này mới ngưng ngừng, không nói nữa.

Gia Nguyên để liếc xéo Lâm chiêu dung này một cái, ngày đó bắt quả dựa vào vài phần tư sắc tuyền nhập vào vương phủ, sau khi hấn lên ngôi niệm tình an phận thủ thường mới cho nàng một cái phi vị, nhưng người phụ nữ này ý nghĩ đơn giản không cần phải nói, tâm tính lại không kiên định như thế, giống như cây cỏ đầu tường (gió thổi bên nào thì hướng về bên ấy), làm sao còn có hồn nhiên khi mới vào vương phủ?

Nhưng thật ra vị kia ở Lan Tâm đường, vẫn còn lại nhu thuận hồn nhiên, tâm tính cũng nhẹ, xưa nay không lẫn vào việc bát nháo, thật làm cho hấn giảm đi không ít tâm. Nếu hậu cung mỗi người cũng giống nàng như lan như sen, thì sẽ không sinh ra bao gợn sóng này?

Cảm thấy đã có tính toán, đang định mở miệng thì gian ngoài truyền đến giọng thái giám truyền báo: "Hoàng Hậu nương nương giá lâm."

Sắc mặt Hoàng Hậu tái nhợt, mỗi bước đi đều nhờ cung nữ bên người dìu lấy mới vào đại điện, phúc thân chuẩn bị hành lễ Hoàng Đế, bị Gia Nguyên để kêu dừng lại: "Hoàng Hậu sức khỏe không tốt, không ở Cảnh Nhân cung nghỉ ngơi, tội gì từ xa chạy tới?"

Thần sắc Hoàng Hậu cũng không thay đổi, ánh mắt có chút vô thần: "Hoàng Thượng, thần thiếp trong cung có nghe nói chuyện của Dục Khôn cung, làm sao còn có thể an tâm nghỉ ngơi. Hoàng Thượng, Thục phi muội muội hoài thai mười tháng bình an, hiện giờ hoàng tử chết non, thiếp cảm thấy rất thế

lương. Tuy là có nhiều chuyện không phải, kính xin Hoàng Thượng niệm tình muội muội hầu hạ nhiều năm, xin xử lý nhẹ tội cho nàng."

Gia Nguyên để nhũ mầy, chuyện mới xảy ra một khắc đồng hồ trước, Hoàng Hậu của hắn thế nhưng giống như có thiên lý nhãn, tai thính đều biết hết mọi chuyện, làm cho hắn nhìn với cặp mắt khác xưa.

"Việc này trầm trọng có quyết định, Hạnh Chi, đỡ chủ tử nhà ngươi ngồi xuống." Gia Nguyên để không mẫn không nhạt mở miệng, tựa hồ vẫn chưa đem việc cầu tình của Hoàng Hậu để ở trong lòng.

Khương hoàng hậu ho khan vài tiếng, cũng không nói thêm gì nữa, lẳng lặng ngồi ở thượng vị.

"Trăm lần này mất ái tử, Thục phi cùng trăm tất nhiên là đau lòng giống nhau, nhưng chuyện mưu toan hại hoàng tử của trăm sớm đã có chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, không thể chống chế, trăm niệm tình nàng thi giá nhiều năm, Quý phi cùng hoàng tử cũng không lo ngại, tạm thời xử lý nhẹ. Kể từ hôm nay, liền để cho nàng ở Dục Khôn cung tĩnh dưỡng đi, không có chiếu chỉ không được yết kiến. Mọi việc hậu cung, khi Hoàng Hậu chưa khỏe lại, Hiền phi cùng Quý phi hiệp trợ đi, nhanh chóng tra ra chân tướng Thục phi chấn kinh. Nếu lại có phát sinh việc giết hại mạng người như vậy, hai người các nàng liền một mình gánh chịu."

Hiền phi cúi đầu phúc thân tiếp chỉ: "Thần thiếp sẽ đem hết khả năng, cùng Quý phi nương nương quản lý công việc hậu cung."

Gia Nguyên để gật gật đầu, đem thất bảo phật châu trên tay đưa cho Thôi Vĩnh Minh: "Chu thị Lan Tâm đường đức hạnh nhiều mặt rất tốt, có công mang hoàng tử, phong làm sùng nghi phẩm dung hoa, ban thưởng hào là Thụ."

Giờ phút này Hoàng Hậu lựa chọn trăm mặc, chỉ nhìn phi tần trong điện thần sắc khác nhau. Ngược lại là Hiền phi lên tiếng: "Hoàng Thượng, tổ chế vẫn chưa có tiền lệ phi tần mang thai liền sắc phong, không bằng đợi đến ngày Chu mỹ nhân sinh hạ hoàng tử, phong thưởng thêm cũng không chậm mà."

"Hiền phi đây là đang nghi ngờ quyết định của trăm sao?" Tâm tình Gia Nguyên để không coi là tốt, giọng nói lạnh lùng.

"Thần thiếp không dám."

"Thôi Vĩnh Minh, đem hai đạo ý chỉ hiểu dụ lục cung, các ái phi đều tự hồi cung của mình đi, trăm đi xem Thụ dung hoa." Gia Nguyên để đi nội thất, Hoàng Hậu cũng đứng dậy rời đi, phi tần các cung cũng đi theo ra khỏi Dục Khôn cung. Tuy rằng hôm nay coi náo nhiệt rất nhiều, nhu cầu bát quái cấp bách, nhưng ở Dục Khôn cung thời gian rất lâu, bụng đã sớm đói kêu vang, làm sao còn có tâm tư vui sướng khi người gặp họa kia?

Thời điểm Gia Nguyên để tiến vào trong nội thất cước bộ vô cùng nhẹ, Chu Anh lại có thể nghe được, vừa mới chuẩn bị mở to mắt, giờ phút này lại an phận nhắm lại, kiếp trước làm diễn viên làm cho nàng khi giả bộ ngủ không bị lỏng ni rung động bán đứng.

Gia Nguyên để nhìn thấy gương mặt điềm tĩnh đang ngủ, khuôn mặt trắng nõn ánh sáng nhạt như ngọc, lông mi lẳng lặng chờ đợi hai tròng mắt thanh linh kia. Đây lòng cơ hồ sinh ra một sự ghen tị, có lẽ chỉ có nàng không hề tâm cơ như vậy, mới có thể không hề cố kỵ, ngủ được yên lành như vậy. Giống như bên ngoài tình phong huyết vũ đều không liên quan tới nàng, tuy rằng trên thực tế đích xác không hề liên quan.

"Như thế rất tốt..." Hắn cúi đầu mở miệng, ngữ khí có chút than thở. Trong lòng Chu Anh cũng đồng tình hoàng đế này, nàng tiến cung mới không quá nửa năm, Kỳ quý tần mất hai người con, hiện giờ đứa nhỏ của Thục phi lại không có, hơn nữa trên lễ vạn thọ Nhị hoàng tử thiếu chút bị người độc hại, có thể thấy được hoàng tử công chúa trong cung nhìn như hàng vạn hàng nghìn quý trọng này, là sinh dưỡng (sinh hạ và nuôi dưỡng) khó cỡ nào.

Nhưng mặc dù gian nan, nàng từ nay cũng chỉ có thể đón đầu sóng mà đi.

"Cô... Cô..." Có lẽ là nàng đem tâm tư tập trung ở trong bụng, bụng một ngày chưa ăn cơm trở nên nấn cảm, gào khóc gọi bảy.

Trong lòng Chu Anh cảm thán, nét mặt già nua toàn bộ bị mất hết, cũng chỉ có thể giả bộ không biết hắn ở đây, chậm rãi xốc lên mí mắt, nỉ non: "Thật đối..."

Gia Nguyên để ngồi ở bên giường, quay đầu phân phó Thôi Vĩnh Minh: "Nhanh đi ngự thiện phòng mang chút thức ăn để tiêu hóa đến."

Chu Anh xoa xoa mí mắt nhập nhèm, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn hắn một lát, đột nhiên kinh hoàng lên, chống cánh tay muốn đứng lên: "Tần thiếp trước điện thất nghi, mong rằng Hoàng Thượng thứ tội."

"Trước điện thất nghi không phải nàng, mà là đứa nhỏ của trăm trong bụng, đợi nó sinh ra trăm sẽ phạt nó cũng không muộn." Gia Nguyên để thay nàng dịch dịch góc chăn, ôn nhu dỗ dành.

Về mặt Chu Anh không thể tin, ánh mắt tròn thật lớn, nước mắt kích động tràn đầy: "Thật vậy chăng, Hoàng Thượng, thiếp thật sự mang thai đứa nhỏ của Hoàng Thượng sao?"

Trước khi đến Dục Khôn cung nàng liền có tâm lý nắm chắc, chính là muốn giả bộ chợt nghe tin vui mà biểu hiện ra bộ dạng kích động đến tình trạng này, với nàng mà nói không khó khăn lắm.

Gia Nguyên để chú ý tới nàng bởi vì kinh hi mà trong lời nói không thoả đáng, nhưng không ngại, bật cười mở miệng: "Thật là một đứa bé ngọc, mang thai lâu như vậy mà không phát giác chút nào."

Chu Anh giống như không có nghe đến trách móc nhẹ nhàng trong lời nói của hắn, về mặt hồn nhiên cười thật tươi: "Hoàng Thượng yên tâm, tần thiếp về

sau nhất định cẩn thận gấp bội, cẩn thận che chở đứa nhỏ của Hoàng Thượng và tần thiếp."

Gia Nguyên để vẫn chưa lên tiếng trả lời, nàng giờ phút này biểu hiện ra đối với đứa nhỏ này có bao nhiêu yêu thương, mang thai mười tháng một khi sinh hạ lại phải nuôi ở dưới gối người khác, đến lúc đó nàng sẽ rất bị thương.

"Nương nương, Hoàng Thượng có ý tứ gì? Tại sao mới vừa giáng chức Thục phi nương nương, lại thăng phân vị cho Thục dung hoa?" Hạnh Chi có chút buồn bực: "Nô tỳ nhìn Thục dung hoa này là không có danh tiếng, không bản lĩnh gì, sao lại được ân sủng như vậy?"

"Gần đây trong cung sự tình nhiều lắm, Hoàng Thượng dĩ nhiên có chút bất mãn, mà Thục dung hoa nhìn nhu thuận lanh lợi không gây sự, Hoàng Thượng tự nhiên sẽ thiên vị vài phần, hơn nữa Hoàng Thượng vừa mới mất đi tiểu hoàng tử lại nghe được Thục dung hoa có thai, trong lòng nhiều ít có chút an ủi. Nhìn đi nhìn lại cũng chỉ là sườn ngừ phẩm dung hoa, mặc dù sinh hạ Hoàng tử cũng sẽ nuôi ở dưới gối người khác, sẽ vô dụng thôi." Hoàng Hậu lo lắng: "Kể từ hôm nay, được của bốn cung không cần rút nữa, hậu cung này, không thể rơi vào trong tay một ít người."

Trương quý phi tình lại chuyện thứ nhất đó là vuốt ve bụng của mình, thấy đứa nhỏ vẫn còn, nhẹ nhàng thở ra, nhìn còn ở Dực Khôn cung, liền gọi Oanh Nhi tới: "Bốn cung ngủ mê bao lâu?"

Oanh Nhi thấy chủ tử nhà mình tỉnh thiếu chút nữa hi cực nhĩ khắp (hân hoan vui vẻ mà khóc): "Nương nương, ngài đã tỉnh, ngài đã hôn mê suốt cả một buổi tối, thái y nói ngài tạm thời không thể nhúc nhích, liền nghỉ ở Dực Khôn cung."

"Việc hôm qua sau đó như thế nào, bốn cung tại sao lại vô cớ té xỉu?"

Oanh Nhi liền đem việc hôm qua nhất nhất nói ra, cuối cùng mới nhớ tới: "Muội muội của Thục phi nương nương, vị ở Lan Tâm đường kia, hôm qua cũng té xỉu ở Dực Khôn cung, thái y chẩn ra đã mang thai hơn một tháng. Hoàng Thượng tấn nàng sườn ngừ phẩm dung hoa, ban thưởng hào tự Thục."

"Chu gia tỷ muội này cũng thật hí kịch, Thục phi trời sanh tính đa nghi, lần này mất con lại bị vạch trần hãm hại bốn cung, dĩ nhiên mất sủng ái, lại không nghĩ toàn bộ ân sủng để cho muội muội ruột này chiếm đi, nàng sao không miên man suy nghĩ?" Trương quý phi mặc dù rất đói, cái miệng nhỏ chỉ ăn chút cháo lại như trước: "Không có Nguyệt Viên, bên người Thục phi muội muội nhất định là thiếu người sai sử, chọn hai cung nữ thông minh chút cho nàng ta."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Sau khi trở về Lan Tâm đường, Lục La cùng Lan Tương liền trái một câu phải một câu đem chuyện đã phát sinh trong Dực Khôn cung sau khi nàng té xỉu, nói hết.

"Chủ tử ngài không biết, không khí trong điện cơ hồ động lại, tình tiết lại biến đổi bất ngờ, Hoàng Thượng trí mưu vô song, lúc này mới làm cho Nguyệt Viên bên người Thục phi nương nương lộ ra sơ hở." Lan Tương tựa hồ trong lòng còn sợ hãi.

"Hơn nữa bởi vì chuyện Thục phi nương nương hãm hại quý phi nương nương, làm cho Hoàng Thượng nổi giận. Ngược lại chuyện Thục phi nương nương ở ngoài Ninh Tú cung bị kinh hách rất mơ hồ." Lục La có chút thôn thức: "Chủ tử, ngài cảm thấy chuyện Thục phi nương nương chân kinh thật sự không liên quan tới quý phi nương nương sao?"

Chu Anh lắc lắc đầu: "Phân phó đi xuống, về việc này cung nhân trong Lan Tâm đường không được nói huyền thuyên, nếu bị ta phát hiện có ai nghị luận sau lưng chủ tử sẽ nghiêm trị không tha."

Lan Tương lĩnh mệnh đi xuống, sắc mặt Bách Hợp khi vào cửa tràn đầy vui mừng: "Tiểu chủ, đây là thuốc dưỡng thai Ôn hoàng thái y khai cho tiểu chủ, tiểu chủ thừa dịp còn nóng uống hết đi."

Nàng nghĩ thấy vị thuốc đông y ngửi trời nhũ mảy: "Bách Hợp, lặng lẽ đem dược rửa qua, trước hết để cho An Thanh Bình tra rõ ràng chi tiết của Ôn hoàng thái y. Lục La, trong lúc ta mang thai trong phòng không được đốt hương nữa, lựa chút hoa tươi cùng đưa và trái cây bày đặt là được."

"Vâng, tiểu chủ." Lục La nghĩ đến chủ tử mang thai liền cao hứng: "Tuy rằng Dực Khôn cung hôm nay phát sinh nhiều chuyện không vui, nhưng Hoàng Thượng cũng không có bỏ qua chủ tử, còn tấn phân vị cho chủ tử, ban thưởng phong hào Thục, đủ để thấy được Hoàng Thượng coi trọng chủ tử thế nào."

Trong lòng Chu Anh ngửi vị tạp trần, lại không bàn luận chuyện trong Dực Khôn cung hôm nay biến đổi bất ngờ có bao nhiêu huyền cơ, mà Thục phi mất Hoàng tử, nàng lại vừa mới chẩn đoán ra tin tức mang thai, Thục phi bị cấm đoán trong Dực Khôn cung, mà nàng lại một lúc thăng hai cấp, nổi bật vô cùng, đãi ngộ tương phản thật lớn như vậy kêu Thục phi làm sao nuốt được con tức này?

Mà nàng phân vị thấp kém, hiện giờ có mang hoàng tử, lại đưa tới nhiều ánh mắt, Thục phi trí tuệ cẩn thận như vậy còn bị mất hoàng tử trong bụng, nàng nên phí nhiều tâm tư, mới có thể giữ được mẫu tử bình an?

Chu Anh chỉ biết là, hiện giờ người duy nhất có thể bảo hộ được nàng, đó là Gia Nguyên đế Khuyết Tĩnh Hàn.

Nghi ngại và hồi phục một đêm, ngày thứ hai Chu Anh liền dậy sớm, hiện giờ nàng đứng hàng sườn ngũ phẩm dung hoa, phải ngày ngày thỉnh an Hoàng Hậu. Nàng từ hôm qua được tấn cấp là cái đích cho mọi người chỉ trích, nếu không đem tư thái phóng thả chút, liền sẽ rơi vào tội danh thị sủng mà kiêu.

Trong Cảnh Nhân cung, Hoàng Hậu ngồi ở thượng vị, sắc mặt không được tốt như trước, miễn cưỡng giữ vững tinh thần cùng phi tần tới sớm nói chuyện. Thấy nàng vào điện, tất cả mọi người đình chỉ nói chuyện với nhau.

"Tần thiếp thỉnh an Hoàng Hậu, thỉnh an các vị tỷ tỷ." Chu Anh quy củ làm lễ phúc thân.

"Đứng lên đi, Hạnh Chi, thay Thư dung hoa dọn chỗ." Giọng nói Hoàng Hậu có chút mệt mỏi, khẽ mỉm cười nhìn về phía nàng: "Muội hiện giờ đã mang long thai, ban đêm ngủ an ổn không?"

Lời này hỏi thật sự rất hay, hôm qua phát sinh những chuyện kia, làm hậu cung mỗi người tim đập nhanh, nếu nàng trả lời ngu ngốc đó là tâm quá lớn, đối với Thục phi đau mắt ái tử đúng là không hề xúc động vong ân phụ nghĩa, nếu nàng trả lời ngu không được tốt, ở trong lòng người có tâm lại thành biểu hiện có tật gậy mình.

Khương hoàng hậu này, quả nhiên là thủ đoạn cao cường.

"Tạ nương nương quan tâm, tần thiếp ngủ rất ngon." Chu Anh cuối cùng lựa chọn mỉm cười trả lời thực tế.

Quả nhiên, có người lĩnh hội ý tứ dụng tâm lương khô của Hoàng Hậu nương nương, châm chọc mở miệng: "Thư dung hoa tâm cũng thật lớn, trong cung phát sinh đại sự như vậy, đều có thể bình yên đi vào giấc ngủ."

Chu Anh thân nhiên nhìn Tiêu sung nghi, về mặt mông lung: "Nói vậy sung nghi tỷ tỷ tối hôm qua là trắng đêm khó ngủ, còn tần thiếp gần đây thập phần thêm ngủ, dù là nỗi lòng khó yên cũng rất dễ mệt rồi, cũng không biết là có gì?"

Vì ai cũng biết mang thai sẽ ham ngủ, lời này của nàng bắt quá là vì ngăn chặn miệng Tiêu sung nghi chưa bao giờ mang thai mà thôi.

Quả nhiên, thần sắc Tiêu sung nghi ngưng ngững, không nói nữa.

Chỉ qua một nén nhang, trừ bỏ Trương quý phi cùng Thục phi, phi tần còn lại cũng đã tới đông đủ.

Trong đại điện Cảnh Nhân cung, Hoàng Hậu mắt nhìn các phi tần đang ngồi, dung mạo mỗi người đều xuất sắc, chính là tâm tư tính tình lại rất là khác lạ: "Hoàng Thượng đối với việc phát sinh ở Dục Khôn cung hôm qua dị thường phần nộ, Thục phi mặc dù có tâm tư hại quý phi, nhưng cũng mất đi con của mình. Hoàng Thượng vẫn chưa trừng phạt nặng, nhưng chuyện Thục phi chấn kinh lại rất có điểm kỳ lạ, trong lòng bốn cung thay Thục phi muội muội khổ sở, phụng lệnh Hoàng Thượng cũng muốn thay Thục phi muội muội đòi cái công đạo."

"Hoàng Hậu nương nương trách tâm nhân hậu, là điển phạm (tầm gương, tiêu chuẩn và mẫu mực) cho chúng tỷ muội, tần thiếp nhất định giúp đỡ." Hiền phi đầu tiên tiếp lời. Có lẽ là bởi vì từng ngầm giúp chính mình, Chu Anh đối với nàng vẫn đều ôm cảm kích, cảm thấy tâm tư nàng cũng không hiểm ác giống với mọi người ở hậu cung.

"Thục phi nương nương thật sự là đáng thương, tân tân khổ khổ hoài thai mười tháng, cuối cùng lại bị người thiết kế rơi vào kết cục như thế. Tần thiếp nghe nói Thục phi nương nương sau khi tỉnh lại đã nửa ngu dại, còn ôm gối đầu tường là tiểu hoàng tử, không ngừng hồ ngôn loạn ngữ, tần thiếp nghe cũng đau lòng quá." Tới trẻ nhất Tô tiếp dư mở miệng nói, ánh mắt chuyển hướng Chu Anh: "Ta đang định mượn chút đi xem Thục phi nương nương, Thư dung hoa có đi nhìn một lần?"

Trong lòng Chu Anh biết đây không phải thời cơ thỏa đáng, nhưng cũng không thể cự tuyệt: "Muội muội tự nhiên là phải đi chứ."

"Thư dung hoa đi thăm Thục phi vốn là việc phải làm, hiện giờ muội mang long duệ nên chú ý thân mình một chút. Bốn cung lo lắng Thục phi muội muội hiện giờ thần trí thất thường, sẽ có chút quá khích, Tô tiếp dư cần phải che chở chút." Hoàng Hậu hiền đức dặn dò.

Tô tiếp dư tự nhiên đáp ứng.

"Gần đây sự tình trong cung tỷ lệ phát sinh cao, Thục phi muội muội vừa mất hoàng tử, việc Thư dung hoa mang thai cũng không ăn mừng bốn phía, ủy khuất muội. Trong chúng tỷ muội năm nay vào cung muội mang thai đầu tiên, bốn cung liền thay muội cao hứng." Hoàng Hậu cười mở miệng: "Hạnh Chi, đem nhân sâm ngàn năm bốn cung trân quý ban cho Thư dung hoa đi, cũng coi như một chút tâm ý của bốn cung."

Chu Anh đứng dậy: "Đa tạ Hoàng Hậu nương nương ưu ái, tần thiếp cũng không ủy khuất."

"Được rồi, cùng bốn cung ngồi hồi lâu, mọi người cũng mệt mỏi phải không?" Hoàng Hậu được Bình Nhi đỡ đứng dậy: "Bốn cung cũng mệt mỏi, các người tan đi."

Hoàng Hậu lên tiếng, mọi người tự nhiên sẽ không lưu lại, đứng dậy hành lễ liền lần lượt rời khỏi Cảnh Nhân cung.

Tô tiếp dư Tô Tĩnh Bạch đang chờ Chu Anh, nhìn thấy nàng đi ra liền tiến lên đón: "Hôm nay thời tiết rất mát mẻ, nơi này cách Dục Khôn cung của Thục phi nương nương cũng không xa, muội muội có nguyện bồi tỷ tỷ tản bộ?"

Chu Anh nhìn Tô tiếp dư này, khi ấy tiến cung nàng có phân vị cao nhất trong tám người, tuy rằng tấn vị chậm chạp, nhưng vẫn dẫn đầu. Hai người lúc trước vẫn chưa có bao nhiêu tiếp xúc, cho nên nàng còn tồn ba phần tâm phòng bị.

"Nếu là ngày thường, muội muội tự nhiên là rất vui đồng ý, nhưng một canh giờ sau muội cần quay về Lan Tâm đường dùng thuốc dưỡng thai, thật sự thì hoàn không được, mong rằng Tiếp dư tỷ tỷ thứ lỗi." Chu Anh mặt lộ vẻ xấu hổ.

Tô tiếp dư hiểu rõ cười: "Là tỷ tỷ lo lắng không chu toàn, muội muội hiện giờ đang có thai, quả thật cũng không thể để thân thể mệt mỏi."

Chu Anh đối với việc tấn vị sùng ngũ phẩm dung hoa ưng ý nhất chính là có tư cách ngồi kiệu liễn, có người nâng tự nhiên so với dựa vào hai chân thì thoải mái hơn rất nhiều.

??? ta nhớ ở chương 4 khi lần đầu gặp Kỳ quý tần có nói chính nhị phẩm mới có tư cách ngồi kiệu mà???

Huống chi nàng cũng không hiểu biết Tô tiếp dư, thật sự nàng không có tâm tình hàn huyên nhiều hơn, ngồi trên kiệu liễn tốc độ liễn nhanh rất nhiều, người trước, người sau, tự nhiên không có tâm tư nói chuyện.

Chu Anh ở trên kiệu liễn buồn ngủ gật gù liền nghe được phía trước Tô tiếp dư vội vàng hô dừng kiệu.

Nàng vừa mở mắt liền minh bạch nguyên nhân Tô tiếp dư kêu dừng, nơi này là ngự hoa viên, Gia Nguyên đế Khuyết Tĩnh Hàn xuất hiện ở chỗ này là bình thường.

Mất thấy Gia Nguyên đế chậm rãi đến gần, Chu Anh cũng được Lan Tương dịu lấy, cùng Tô tiếp dư đứng song song phúc thân thỉnh an.

"Hai vị ái phi đa lễ." Gia Nguyên đế mỗi tay một vị đem các nàng nâng dậy: "Trẫm nghe nói trong ngự hoa viên vừa lúc hoa cúc nở, hai vị ái phi bồi trẫm đi thưởng hoa được không?"

Về mặt Tô tiếp dư then thùng, lúc đang định trả lời lại bị Chu Anh đoạt câu chuyện.

"Hoàng Thượng mời tần thiếp cùng tỷ tỷ đi thưởng cúc tất nhiên là phúc khí của tần thiếp, chính là tần thiếp đã đáp ứng tỷ tỷ cùng đi thăm Thực phi nương nương..." Mặt Chu Anh lộ vẻ khó khăn mở miệng.

Tô tiếp dư thật muốn đá người phụ nữ này một cước, Thực phi cũng sẽ không bay đi, ngày nào đó đều có thể đi thăm, mà Hoàng Thượng mời ngắm hoa là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, nàng thế nhưng không công đề cho cơ hội giương cánh bay mất.

Gia Nguyên đế cũng không bởi vì bị cự tuyệt mà tức giận, hơn nữa tin tức Thực phi giống như bị điên, hẳn từ lâu đã biết được, cười nhạt vỗ vỗ mu bàn tay Chu Anh: "Vậy liền đi thăm đi, chính mình cẩn thận chút."

"Tạ ơn Hoàng Thượng quan tâm." Chu Anh cười thật ngọt.

Nụ cười này cơ hồ đâm bị thương Tô tiếp dư bên cạnh, nàng thấy Thư dung hoa si tình này, trong lòng không biết là hi hay là bi. Khi chưa tiến cung, mẫu thân của nàng liền dặn nàng để vương vô tình, chớ để động tâm vì Hoàng Thượng, chỉ cần từng bước cẩn thận, giữ được Tô gia nhất mạch phồn vinh. Cho nên nàng vẫn luôn tự nhắc nhở, không để cho mình động tâm, hiện giờ nhìn thấy Thư dung hoa cơ hồ yêu thăm Gia Nguyên đế, cũng chỉ có thể từ đáy lòng đồng tình nàng.

"Hoàng Thượng, ngài rõ ràng hẹn Lục vương gia ở tầng thư lâu thưởng thức bức tranh, lúc này vì sao lại mời hai vị chủ tử ngắm hoa vậy?" Thôi Vĩnh Minh tò mò hỏi. Từ lúc Hoàng Thượng vẫn là vương gia, hẳn liền hầu hạ ở bên cạnh đã hơn mười năm, tự nhiên là có thể đem tâm tư của hắn sờ soạng bảy tám phần, nhưng đôi khi vẫn đoán không nắm chắc.

"Trẫm bắt quá thử hai vị ái phi của trẫm thôi, Tô tiếp dư ở lục đông cung, lại cùng Thư dung hoa cùng nhau đi phương hướng lục tây cung, trẫm liền đoán được mục đích chuyến đi này của các nàng." Khóe môi Gia Nguyên đế nhếch lên nụ cười thần nhiên: "Trẫm muốn nhìn một chút Thư dung hoa cùng Tô tiếp dư của trẫm, đi thăm Thực phi xuất phát từ thiện tình hay không thôi."

"Hoàng Thượng anh minh." Thôi Vĩnh Minh ngược lại nghĩ đến biểu hiện của hai người: "Nô tài nhìn Thư chủ tử là một mảnh thiện tình, còn Tô tiếp dư làm như có vài phần không cam lòng."

Gia Nguyên đế liếc mắt nhìn hắn: "Trẫm nhớ rõ trong kho phòng có vài viên nam châu (trân châu, ngọc trai) tí lệ không tòi, phân phó phủ nội vụ thay Thư dung hoa giữ đi, nàng xưa nay thanh nhã, trân châu ôn nhuận, thích hợp với nàng."

"Vâng, Hoàng Thượng." Thôi Vĩnh Minh nhớ rõ nam châu kia cực kỳ trân quý, từng viên mượt mà sáng bóng, vô giá. Lần này xem ra, Thư dung hoa này thật là người khờ có ngốc phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Dực Khôn cung vẫn là Dực Khôn cung kia, xa xa nhìn thấy mặc dù lộng lẫy như trước, cũng không quá một ngày, thời thế thay đổi, công và sân lạnh lẽo, còn chưa vào cửa, đã cảm nhận được phần thể lương kia.

Tô tiếp dư dẫn đầu bước xuống liễn, ở cửa cung nói với nàng: "Ngày xưa Dực Khôn cung là bức nào huy hoàng, hiện giờ đứng ở ngoài cửa cung đều cảm thấy được có vài phần lãnh ý, có thể thấy được sung ái của Hoàng Thượng, so với cái gì cũng đều quan trọng hơn."

Chu Anh biết được trong lời nói của nàng ta là tỏ vẻ bất mãn đối với chuyện mình vừa cự tuyệt lời mời của thánh thượng, chỉ nghe chứ không hề lĩnh hội: "Hoàng Thượng dày rộng bác ái, đối với các vị tỷ muội đều ban ân sủng, hiện giờ Thục phi nương nương chỉ cần cố gắng điều dưỡng thôi."

Tô tiếp dư cũng không nhiều lời nữa, hai người đi song song vào Dực Khôn cung.

Trong điện vẫn bài trí như trước, sẽ không ở trong vòng một ngày liền rút đi hào quang, chính là thừa thốt vết chân, hoa rụng đầy đất, sớm đã tỏ rõ Dực Khôn cung này hiện giờ đã bị lạnh nhạt.

Nguyệt Viên sớm bị áp giải đi thăm vấn, nói vậy đã là dư thừa lạnh lẽo. Hoa Hảo canh giữ ở bên người Thục phi vẫn hôn mê như trước, trộm lau nước mắt. Nghe được thái giám ngoài cửa báo mới nhìn lại, trên mặt còn lưu lại nước mắt không kịp lau.

"Nô tỳ tham kiến Tô tiếp dư, Thục dung hoa."

Chu Anh biết được nàng cùng Nguyệt Viên đối với Thục phi là trung tâm một mảnh, liền kêu nàng đứng dậy: "Nương nương nhà người thế nào?"

"Hồi bẩm Thục dung hoa, Thục phi nương nương từ đêm qua đã tỉnh trong một nén nhang, sau đó tới giờ vẫn ngủ say." Giọng nói Hoa Hảo có chút nghẹn ngào.

"Thái y nói như thế nào?" Tô tiếp dư tiến lên nhìn: "Sao sắc mặt nương nương tái nhợt như thế?"

"Hồi bẩm Tô tiếp dư, từ hôm qua đến giờ thái y liền không đến Dực Khôn cung nữa, nô tỳ cũng không dám tự tiện xuất cung đi mời, kính xin Tô tiếp dư và Thục dung hoa giúp đỡ." Hoa Hảo rơi lệ nói.

"Thục phi nương nương vốn là suy yếu không chịu nổi, nếu không trị liệu đúng lúc, chỉ sợ..." Tô tiếp dư nhíu mày, khó xử nhìn Chu Anh: "Chính là việc này sự tình quan trọng, chỉ bằng trước bẩm Hoàng Thượng Hoàng Hậu."

Chu Anh thấy Hoa Hảo lại quỳ xuống, chỉ phải tiến lên đem nàng nâng dậy, đột nhiên cảm thấy có cái gì nhét vào giữa tay mình, nàng bất động thanh sắc dịch bước chân, dùng thân mình ngăn trở tầm mắt Tô tiếp dư: "Người đứng lên trước, ta cùng với Tiếp dư tỷ tỷ đi cầu Hoàng Hậu, Hoàng Hậu nương nương luôn luôn từ bi, tất nhiên sẽ đồng ý."

Lúc rời đi, Chu Anh nhìn trên bàn bày hộp cơm, đồ ăn bên trong cũng đã thay đổi màu, cách thật xa đều có thể ngửi được mùi thiu, Chu Anh chỉ cảm thấy một trận buồn nôn. Chỉ mấy ngày trước, Thục phi nương nương đem mì trường thọ của nàng đổi thành một chút cơm lạnh canh thừa như vậy, không biết hiện giờ thế này có tính là bị quả báo không?

Ra Dực Khôn cung, Tô tiếp dư liền thở dài: "Muội muội, hiện giờ nhìn Thục phi nương nương thật sự là rất đáng thương, trong lòng tỷ tỷ muốn phản muốn giúp đỡ, chính là... Thái độ Hoàng Thượng hôm qua muội muội cũng nhìn thấy, lúc này Hoàng Hậu nhất định sẽ không nghịch ý Hoàng Thượng. Suy đi nghĩ lại, có thể cứu Thục phi nương nương, cũng chỉ có muội muội. Muội muội hiện giờ mâu thuẫn từ quý, không giống tỷ tỷ người nhỏ, lời nhẹ, chỉ cần muội muội van cầu chuyện của nương nương, Hoàng Thượng tất nhiên có thể nghe lọt."

Đến tận đây, Chu Anh rốt cục xem như hiểu biết mục đích của Tô tiếp dư hảo tâm hẹn nàng cùng nhau thăm Thục phi nương nương, trong phi tần mới tiến cung, nàng mang thai đầu tiên, tất nhiên sẽ bị ghen ghét. Hiện giờ Thục phi nương nương đang làm long nhan Hoàng Thượng giận dữ, nếu lúc này nàng không biết điều đi cầu xin, tất nhiên sẽ làm Gia Nguyên đế hờn giận, bởi vậy thất sủng, nếu giờ phút này, nàng thấy được Thục phi nương nương thăm trạng lại thờ ơ, ở trong mắt Hoàng Thượng tất nhiên rơi vào hình tượng bạc tình mỏng ý, thật có thể nói là tính toán tường tận.

Nàng thấy Tô tiếp dư chờ mong nhìn mình, hé miệng cười: "Hoàng Thượng Hoàng Hậu trạch tâm nhân hậu, tất nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu, Tiếp dư tỷ tỷ đừng lo lắng, Thục phi nương nương là tỷ tỷ ruột của muội, muội tự nhiên sẽ không bằng quan đứng nhìn."

"Thục phi nương nương lúc trước nhiều lần khó xử muội muội, muội muội còn bất kể hiềm khích lúc trước lấy oán báo oán, tâm địa thật sự rộng rãi." Tô tiếp dư nhẹ nhàng thở ra, tựa hồ thả tâm: "Thời gian cũng không sớm, muội muội trở về uống thuốc dưỡng thai đi, tỷ tỷ cũng nên hồi cung."

"Tỷ tỷ đi thông thả." Chu Anh tuy có phong hào, phận vị rất cuộc thấp hơn nàng một bậc, phúc thân đưa tiễn.

"Chủ tử, nô tỳ nhìn Tô tiếp dư này lòng này từ mất thiện, thật trái ngược với lo lắng thay cho Thục phi nương nương." Lục La dịu lấy nàng: "Chủ tử cẩn thận thêm đá dưới chân."

"Nàng lòng này từ mất thiện cũng tốt, có mục đích khác cũng tốt, đều không liên quan nhiều đến ta." Chu Anh chậm rãi đi dạo, tản bộ, tờ giấy trong tay vẫn nắm chặt.

"Ý của chủ tử phải..." Bách Hợp tâm tư cẩn thận hơn: "Vậy, chủ tử thực tính toán thuận theo ý cầu tình cho Thục phi nương nương? Chẳng phải là hợp ý"

của tiếp dư?"

"Chuyện tất nhiên là phải cầu tình, chính là cầu tình có kỹ xảo như thế nào, ta chỉ bằng cẩn thận tính toán." Chu Anh nhìn Dục Khôn cung xa xa, cung điện bằng bạc đại khí như vậy, nào có đạo lý sớm chiều sập ngay?

"Bức ‘Hoa sen chim bói cá’ này kết cấu ngắn gọn, phối màu thanh nhã trong sáng, thật sự là bút pháp hứng thú lan tràn, là tác phẩm thần kỳ]." Gia Nguyên để cảm bức tranh thường thức, cười nhạt đánh giá.

"Thần đệ du lãm xuống phía nam Trường Giang, cố gắng lấy cho được tác phẩm xuất sắc này, trong lòng nghĩ nhất định phải cùng hoàng huynh thường thức, liền vội vàng chạy về. Chỉ là trước khi tiến cung nghe được hoàng huynh đột nhiên mất ái tử, thần đệ lời nói vụng về không biết an ủi như thế nào, mong hoàng huynh bảo trọng long thể, nên bị thương."

"Lão Lục, trăm có khi ngóng trông các nàng giống bức tranh ‘hoa sen chim bói cá’ này, bình thường tự nhiên hài hòa. Giống như sáng nay trong mạch nước ngầm mãnh liệt, tư tâm mỗi người vì mình, hậu cung tiền triều rắc rối khó gỡ, trăm không thể không phòng." Gia Nguyên để có chút thổn thức: "Trăm vẫn cho rằng chính mình bình tĩnh lý trí, chắc chắn là mình quân, hiện giờ lại chỉ có thể trở mặt nhìn đứa nhỏ của mình từng đứa một mất đi trong bất lực, Lục đệ, đệ nói trăm có phải hay không một phụ thân thất bại?"

"Hoàng Thượng từ trước đến nay lấy thiên hạ làm đại cục, lo lắng vì dân làm đầu tiên, xã tắc là thứ hai, không coi nhẹ di huấn của phụ hoàng, làm thần đệ kính trọng khâm phục." Lục vương gia an ủi: "Nếu hoàng huynh không có người hợp ý, thần đệ nguyện đi theo sông lớn nam bắc, vì Hoàng Thượng xem xét người ôn nhu hiền thực, vì hoàng huynh phân ưu."

Gia Nguyên để nhìn hẩn một cái, mới bắt đầu dĩ cười: "Thôi, trăm không có phúc hưởng thụ ôn hương nhu mì kia, vẫn lưu lại cho Lục đệ đi. Hiện giờ tuổi tác đệ cũng không nhỏ, nên đến lúc lập gia đình, trăm sẽ thay đệ lưu tâm."

"Tạ ơn hoàng huynh nâng đỡ, nhưng thần đệ xưa nay say mê nước từ trên núi chảy xuống, phong lưu một đời, chỉ sợ sẽ làm nữ nhi nhà khác thương tâm." Lục vương gia Khuyết Tĩnh Thủ không kèm chế được cười từ chối nhã nhặn.

Gia Nguyên để cũng không cùng hẩn so đo: "Thôi thôi, tùy đệ vậy, trăm từ trước đến nay cũng không thể ép đệ cái gì! Đó là đệ cả đời không muốn cưới vợ, trăm cũng không ép đệ."

"Hoàng huynh nói đùa, thần đệ chính là chưa gặp gỡ người trong lòng ngưỡng mộ, nếu một ngày kia trong lòng có một người, liền ngóng trông đến già không phân ly." Khuyết Tĩnh Thủ híp mắt giờ chén rượu lên: "Thần đệ không ôm chí lớn, làm hoàng huynh chê cười."

"Đệ cùng trăm là nãi huynh đệ*, không cần khách khí như thế?" Gia Nguyên để cùng hẩn chạm cốc: "Nhưng thật ra trăm, đời này chỉ sợ cũng sẽ không có may mắn như Lục đệ vậy."

*nãi huynh đệ: cùng 1 bà vú??

"Hoàng huynh hiện giờ là quân vương, hậu cung đẹp ba nghìn hoàn mệp yến gầy, mỗi người tài đức nhiều mặt, thật là không có một người nào vào mắt hoàng huynh sao?" Lục vương gia tính tình tiêu sái, uống một hơi cạn sạch.

Gia Nguyên để nhấp một miếng, nghiêng mắt thấy nhìn bức tranh "hoa sen đứng thướt tha, thủy váy sần áo trắng" lối vẽ tỉ mỉ, cười nói: "Thôi, hôm nay cùng trăm nâng ly một phen đi."

Chu Anh trở về Lan Tâm đường liền sai tất cả lui ra, mở tờ giấy Tuyên Thành trong lòng bàn tay, chữ Khải cực nhỏ, đoan đoan chính chính viết hơn mười chữ.

Nương nương bị người vu hãm, kính xin tứ tiểu thư cứu giúp.

Hoa Hào gọi tứ tiểu thư mà không phải Thư dung hoa, ý chỉ nàng nhớ cũ chuyện.

Đem tờ giấy đốt, mới thần nhiên mở miệng: "Lan Tương, kêu An Thanh Bình tiến vào."

Mới vừa rồi nàng vừa mới tiến Lan Tâm đường liền nhìn An công công bộ dáng muốn nói lại thôi, chắc là có kết quả gì rồi.

"Chủ tử phân phó nô tài điều tra thêm Ung thái y, nô tài đã tra được." An Thanh Bình vấn an xong liền mở miệng: "Ung thái y kia nguyên quán Hà Nam, nguyên là môn hạ y sư khâm thiên giám Lục đại nhân, sau lại có công đối với chuyện ôn dịch ở Hà Nam, liền được Lục đại nhân cất nhắc vào Thái y viện."

"Hắn từng chiếu cô Kỳ quý tần mang thai, cùng Vương thái y lúc trước chăm sóc Thực phi nương nương mang thai xưa nay không hòa thuận."

"Được rồi người đi xuống đi, gần đây phân phó hạ nhân, cái gì đều không cần hỏi thăm, cũng không đi thân cận quá với các cung khác để tránh bị người lên án chê trách." Chu Anh giờ tay lên, để cho hẩn đi xuống.

Đối với An Thanh Bình, lúc bắt đầu Chu Anh cũng ôm lòng nghi ngờ, đối với tin tức hẩn tìm hiểu được cũng chỉ là bán tín bán nghi, cho đến khi về sau Bách Hợp ngầm tra ra hẩn nguyên lai ở trong cung thái phi bị làm khó dễ lại không có phản bội chủ tử như cũ, lúc này mới bắt đầu trọng dụng hẩn.

Mà Kỳ quý tần, làm cho nàng hoàn toàn nhìn không thấu, người này cho nàng cảm giác vừa chính vừa tà, vẫn chưa xác minh lập trường. Lâm chiêu dung

và Tiêu uyển nghi cùng nhau hăm hại dẫn tới mất một vị hoàng tử cùng một vị công chúa, nàng bất quá là bệnh nặng một hồi, sau đó xuất hiện cũng không có làm gì hại vị này.

Mà kết quả An Thanh Bình điều tra là Lâm chiêu dung và Tiêu uyển nghi trước đây cùng nàng cũng không khúc mắc gì, nếu nói việc này nếu đơn thuần như vậy, nàng không tin.

Nếu là Lâm chiêu dung cùng Tiêu uyển nghi sớm bày ra, Kỳ quý tần cũng có thể tránh, giải thích duy nhất, đó là Kỳ quý tần sớm biết thai này khó bảo toàn, liền muốn mượn cơ hội trừ bỏ hai người thôi. Ương thái y là thân tín người này, lúc này nếu muốn lừa dối tự nhiên là dễ dàng.

Chu Anh chỉ cảm thấy cả người rét run, Kỳ quý tần luôn luôn thâm tàng bất lộ, hôm qua ở trong cung điện Dực Khôn nhìn như giúp đỡ Thục phi mà cùng Trương quý phi là địch, thực tế trừ bỏ cả Thục phi cùng quý phi, loại thủ đoạn này, thật là khiến người giận sôi.

Sự kiện vườn hoa quỳnh kia, sự kiện Nhị hoàng tử mất cảm phấn hoa, còn có chuyện Thục phi chấn kinh bị dọa, quý phi hít phải xạ hương, hiện giờ có thể hay không đều có liên quan tới nàng?

Nếu là thật, Chu Anh thật muốn vỗ tay khen ngợi Kỳ quý tần, thận trọng như vậy, mọi chuyện đều tính kế, cuối cùng nửa điểm dấu vết cũng không lộ ra. Mặc dù lúc này nàng nghĩ muốn vạch tội, chỉ sợ chứng cứ không đủ, không đủ để làm người tin.

Đồng thời thái độ Gia Nguyên đế cũng làm cho nàng hoang mang, ba đứa bé của Kỳ quý tần chỉ sống sót một hoàng tử, cuối cùng Khuyết Tĩnh Hàn cũng ra tay trừng phạt nhưng chỉ là một người giáng cấp một người bề môn, thậm chí so với trừng phạt Mai Ánh Tuyết Liều Nhị Nhi còn nhẹ hơn, chớ không phải là việc này hẳn cũng hoài nghi?

Giống như hôm nay Hoa Hảo cầu tình cho Thục phi, kêu nàng cứu Chu Dữu ra là một chuyện rất quan trọng, nàng phải báo ân cho Chu Dữu, đồng thời cũng không thể mất sủng ái của Gia Nguyên đế bên kia, chỉ bằng bàn bạc kỹ hơn.

Trước mắt việc cấp bách là tìm biện pháp đổi lại thái y an thai cho nàng.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Trong Thọ Khang cung, Trương quý phi cùng Thái hậu đàm đạo: "Thái hậu, Hoàng Hậu nương nương thân mình gần đây hình như tốt lên rất nhiều, thần thiếp nhìn ý tứ Hoàng Thượng, sợ là muốn nâng ta lại chấp chương đại quyền."

"Việc này con đừng nóng vội, Hoàng Hậu dù sao cũng là nguyên phối của Hoàng Đế, Hoàng Hậu do tiên đế chỉ định, vị trí này một chỗ sợ là không ai dao động được." Thái hậu vẫn vẻ mặt cười từ bi: "Hiện giờ quan trọng nhất là tôn tử của ai gia trong bụng con, phải tránh không thể lại có nửa điểm tổn thương."

"Làm Thái hậu lo lắng là thần thiếp không phải." Trương quý phi thay bà châm trà: "Thần thiếp về sau sẽ không mạo hiểm làm việc như vậy. Trà này là trà Bắc Uyên phía nam tiến cống, nước trà so với trà Long Tĩnh đậm hơn chút, hương trà cũng nồng đậm rất nhiều, Thái hậu ngài phẩm thử xem"

Thái hậu nhìn nước trà màu hổ phách trong chén từ sa*, nói cười vui vẻ: "Đây so với nham trà mát lạnh vài phần, so với trà xanh vị sâu rất nhiều, trung dung chi đạo*, mới là kẻ sách tốt nhất. Những năm qua, Hoàng đế một người chấp chương giang sơn, không bị người quân chế, Hoàng Hậu tính tình không đủ an phận kiềm chế, gia tộc Khương thị lại không ngồi yên, sớm hay muộn sẽ sờ nghịch lân Hoàng Đế, con cứ chờ đi."

"Thần thiếp đã biết."

Bộ ấm trà từ sa

*Đạo "trung dung", tức là nói về cách giữ cho ý nghĩ và việc làm luôn luôn ở mức trung hòa, không thái quá, không bất cập và phải cố gắng ở đời theo nhân, nghĩa, lễ, trí, tín, cho thành người quân tử, để cuối cùng thành thánh nhân

Không tới mấy ngày, lại tới trung thu, vốn là ngày trăng tròn nhà nhà đoàn viên, lại bởi vì chuyện hậu cung Hoàng Đế thương tâm, phân phó hết thảy gián lược, thu xếp bốn phía, làm bữa tiệc rượu ở trong ngự hoa viên, cùng chúng phi tần ngắm trăng.

Vẫn bệnh lâu chưa lành, Hoàng Hậu cũng lộ mặt, tuy rằng thoát nhìn có chút suy yếu như cũ, nhưng cũng đủ để ứng phó trường hợp thế này, cùng Gia Nguyên đế và Thái hậu ngồi ở thượng vị, mẫu nghi thiên hạ, tư thái ung dung.

Chu Anh cảm thấy làm Hoàng Hậu cũng không dễ dàng, vừa không thể bởi vì Hoàng Đế sủng vợ bé mà ghen tị, cũng không thể để cho vợ bé trèo lên vị trí của mình. Lúc Hoàng Đế giận lây sang nàng ta, liền hợp thời bệnh nặng tránh đi mũi nhọn, đợi Thục phi sụp đổ, lại vừa mới lành bệnh lại xuất hiện ở trước mặt mọi người, rất có tư thái, cùng Trương quý phi địa vị ngang nhau.

"Hoàng Thượng gần đây chính vụ bận rộn, vẫn chưa từng thư thả cùng bọn muội muội, hôm nay liền thừa dịp ngày hội đoàn viên này, cùng chúng tỷ muội ngắm trăng sáng đi." Hoàng Hậu cười nâng chén mời Gia Nguyên đế.

Gia Nguyên đế đã nhiều ngày không vào hậu cung, vẫn nghỉ ở Dưỡng Tâm điện, hôm nay mới xuất hiện, ý cười trên mặt so với trước tươi hơn vài phần: "Hoàng Hậu đang trách trầm lạnh nhạt chúng ái phi sao?"

Hoàng Hậu muốn đứng lên thỉnh tội, lại bị Gia Nguyên đế kêu ngừng lại: "Hôm nay là gia yến, hãy coi trầm là gia chủ nhà giàu bình thường đi, không cần nhắc tới lễ nghi phiền phức này nọ."

"Mấy ngày gần đây trầm đích thật là lạnh nhạt các vị ái phi, trầm uống trước một ly." Gia Nguyên đế uống một hơi cạn sạch.

Phi tần đang ngồi tất nhiên là không hèn mà cùng đứng dậy hành lễ: "Nô tì (tần thiếp) không dám."

Chu Anh tuy rằng bị lễ nghi chính sắp hồng mất lại cũng chỉ có thể không thể nề hà theo nước chảy bèo trôi.

"Chư vị ái phi ngồi xuống đi, hôm nay ánh trăng rất đẹp, có các ái phi ngắm trăng cùng trầm, trong lòng trầm cực kỳ vui mừng." Gia Nguyên đế phân phó người bên cạnh: "Thôi Vĩnh Minh, sai ngự thiện phòng chuẩn bị thêm chút điểm tâm, đêm nay trầm hảo hảo bồi các ái phi của trầm. Đem rượu của Trương quý phi cùng Thư dung hoa đổi thành nước anh đào."

Một câu cuối cùng làm như trong lúc vô tình dạn dò, lại làm ánh mắt Hoàng Hậu âm đạm, xem ra, hai thai này Hoàng Thượng bảo vệ rất kỹ.

"Trong lòng Hoàng Thượng đau đứa nhỏ trong bụng các nàng, liền cũng bớt thời giờ ở bên cạnh đi." Thái hậu giờ phút này mở miệng: "Trương quý phi hiện giờ cũng đã bảy tháng, đứa nhỏ đã thành hình, đã cảm giác được rồi. Nếu con có thể bên cạnh nhiều, lúc sinh ra sẽ hoạt bát thông minh hơn."

Gia Nguyên đế bất động thanh sắc cười: "Mẫu hậu dạn dò nhi thần sẽ để ở trong lòng, nhi thần kính mẫu hậu một ly, nguyện mẫu hậu phúc như đồng hải thọ cùng nam sơn, hàng năm đều có thể cùng nhi thần dự yến tiệc."

"Con có phần tâm ý này, ai gia cảm thấy đã đủ." Thái hậu uống một ly, ý cười có lệ cùng Hoàng Hậu Trương quý phi và vài vị phi tần địa vị cao nói vài câu liền đi trước.

Cung tiền Thái hậu, bầu không khí yến hội hiển nhiên thoải mái hơn rất nhiều. Ca múa tiếng đàn quanh quần bên tai, Gia Nguyên đế cùng Hoàng Hậu thấp giọng nói nhỏ, cử án tề mi*, phi tần bên dưới cũng thành ba thành đôi tán gẫu, vô luận là nói chuyện trong ngoài không đồng nhất, hoặc là thiết tình giả ý thối phong cho nhau, Chu Anh cũng không có hứng thú.

*cử án tề mi: vợ chồng tôn trọng nhau, hòa hợp, hạnh phúc

Có đề phòng, Chu Anh tự nhiên đối với mọi chuyện liên quan tới Kỳ quý tần sâu không lường được để ý thêm vài phần. Mấy ngày nay đúng là không moi móc được, Kỳ quý tần này cứ chỉ thoả đáng, lễ tiết đúng chỗ, không có đi sai nhầm chỗ chút nào.

"Thư dung hoa cả đêm đều trầm mặc, vì bánh trung thu này không hợp tâm ý dung hoa?" Ngồi ở trên tay nàng là Phương tiếp dư cười quan tâm nói.

"Phương tiếp dư nói chi vậy, muội muội chỉ là ngắm trăng nên xuất thần thôi. Bánh trung thu này hình thức tinh xảo, ăn rất ngon, muội muội tất nhiên là rất thích." Chu Anh mặt không đồ tim không nhảy nói dối, trên thực tế bánh trung thu này giống bánh trung thu ở hiện đại, nhưng hình như chỉ có hai vị là: đường phèn mỡ heo ép cùng nhân hồ đào. Không có vị sữa đặc, không có bánh trung thu kem chocolate, không có bánh trung thu vị xoài, không có bánh trung thu nhân rượu hoa điều, lễ trung thu không đặc biệt sao gọi là lễ trung thu được chứ! Làm một người hiện đại duyệt vô số món ăn, bánh trung thu trước mặt này rất đơn điệu, bị thương trong lòng sớm đã chảy thành sông!

"Đã thích, liền dùng nhiều chút đi." Phương tiếp dư nhiệt tâm, phân phó thị nữ bên cạnh: "Hiện giờ dung hoa muội muội người mang long duệ, tất nhiên là ăn uống nhiều, đem chút đồ ăn của ta cho muội muội đi."

Chu Anh xưa nay cùng nàng cũng không giao tình, cũng lười phỏng đoán nàng có tâm hại người hay không, liền từ chối nhã nhặn nói: "Tiếp dư tỷ tỷ khách khí, nhưng thái y dặn dò muội muội gần đây ẩm thực nên ăn ít và nhẹ, bánh trung thu này tuy là thích, cũng không được ăn nhiều."

Phương tiếp dư tất nhiên là không dám ép đưa cho nàng, nỗ lực cười cười: "Đúng rồi, muội muội hiện giờ cùng chúng ta cũng không giống nhau, tất nhiên là phải chú ý chút. Mới vừa rồi Hoàng Thượng còn ban thưởng riêng nước anh đào, làm các tỷ tỷ hâm mộ."

Bên kia nàng Tô tiếp dư cũng cười phụ họa: "Đã ban thưởng nước anh đào, tỷ tỷ kính chén này, dung hoa muội muội đừng có chối từ."

Bị hai tiếp dư này cho vào tròng.

Chu Anh hiện giờ phần vị không cao, bất quá có hoàng tử trong bụng cho nên mới được sủng ái vài phần, mới vừa rồi liền mượn cơ hội thoái thác Phương tiếp dư ăn bánh kia, nếu hiện nay chống đỡ nhiều hơn nữa, lại ngại bị mang tiếng cao quý lãnh đạm.

Nàng đem nước anh đào chua ngọt ngon miệng uống một hơi cạn sạch bày ra thành ý: "Tỷ tỷ mời rượu, là vinh hạnh của muội muội."

Loại yến hội này tựa như bữa tiệc rượu hiện đại, một khi có chỗ hồng, công kích từ bốn phương tám hướng liền tới rào rạt. Sau Tô tiếp dư, Phương tiếp dư liền ra trận, lập tức Trương thái nữ, Từ thừa huy, thậm chí là Tiêu sung nghi đều đứng dậy lại đây mời rượu, nói cát tường thập phần có thứ tự, làm nàng khó có thể chống đỡ. Vai diễn Chu Anh hiện giờ là người phụ nữ không nhiều tâm cơ, chỉ có thể ngậm ngút ai đến cũng không - cự tuyệt, bớt thời

giờ hướng tới Gia Nguyên để bên kia, quãng đi đôi mắt nhỏ vô tội cầu cứu.

Cách cũng không gần, nhưng Khuyết Tĩnh Hàn giống như cảm nhận được ý niệm của nàng, đặt chén xuống. Hắn một thân long bào cưỡi long tường vân, ở dưới ánh trăng càng có vẻ cả người uyên đình nhạc tri*, trên mặt hắn cười như gió xuân: "Thư dung hoa đang cố kỵ đứa nhỏ của trẫm, một chén này trẫm liền thay nàng uống, chứ vị ái phi có gì dị nghị không?"

*uyên đình nhạc tri: hồ sâu, núi Nhạc-núi Ngũ Nhạc trong đ1o có núi Thái Sơn, ý nói thâm sâu khó dò, vững vàng không lay chuyển được

Câu hỏi này thật dư thừa, Hoàng Đế đều tự thân xuất mã, mặc cho ai có dị nghị cũng chỉ có thể nuốt xuống.

Trong hậu cung chỉ có một Hoàng Đế, tôn quý là Hoàng Hậu, ti tiện là thái giám cung nữ, ánh mắt đều là vòng quanh một vị quân chủ cao nhất này mà thôi. Hiện tại hắn ở dưới vạt ánh mắt, cùng Trương quý phi mang hoàng tử đã lớn tháng bị các vị phi tần vây quanh mời rượu mà lại đi giải vây cho nàng - một dung hoa nhỏ nhỏ, hiển nhiên là gọn gàng dứt khoát phô bày thái độ sủng ái đôi lạp.

Chu Anh theo bản năng nhìn về phía chỗ Trương quý phi, nàng ta giờ phút này mặt không đổi sắc như cũ cùng Hoàng Hậu hàn huyên, rồi miết quá một ánh mắt, ý cười bên trong ẩn ẩn chút khinh miệt cùng đùa cợt.

Chu Anh lơ đãng thu hồi ánh mắt, nhìn lên Gia Nguyên đế, vẻ mặt vui vô cùng.

Màn đêm buông xuống, Gia Nguyên đế nghỉ ở Cảnh Nhân cung của Hoàng Hậu, lại sai Thôi Vinh Minh hầu hạ bên người tặng hai đôi bông tai nam châu ti lệ vô cùng tốt đi Lan Tâm đường, lại tặng chuỗi ngọc như ý trường vân tốt nhất đi Ninh Tú cung của Trương quý phi.

Hai phần lễ này người ngoài xem ra là cách xa nhau, ngọc như ý có ngụ ý cát tường, có công dụng trấn trạch trừ tà, đó là trang sức ở trong cung điện cũng có thể nói rất quý giá. So sánh với, nam châu* này có vẻ dùng ở các gia đình nhỏ, chỉ có thể làm dùng làm đẹp.

*nam châu: trân châu, ngọc trai

Nhưng thời điểm Thôi công công tặng nam châu đến Lan Tâm đường cùng tặng ngọc như ý đến Ninh Tú cung, thái độ cũng không khác nhau. Tiểu đồ đệ mới nhận, miệng rộng lưỡi mau: "Sư phó, lần này ngài làm, làm tiểu nhân hồ đồ. Chủ tử Lan Tâm đường kia chỉ là dung hoa, thái độ đối với sư phó ngài lại không thân thiện lắm, sư phó ngài cũng không có chấp, mà chủ tử Ninh Tú cung kia quyền cao chức trọng, sủng quan lục cung còn có chỗ dựa là Thái hậu nương nương, khi thái độ của cung nữ đối với ngài rất nịnh bợ, sư phó ngài cũng không lạnh không nóng, đó là vì sao?"

Thôi Vinh Minh gõ hán đầu một cái: "Về sau nhớ lấy, sau lưng ít nghị luận thị phi của chủ tử. Hoàng Thượng chúng ta thích nhất đó là người nhu thuận nghe lời, về sau người đi theo ta ở trước ngự nhan, cần phải dụng tâm hơn."

Tiểu thái giám như con gà con gặt gặt đầu, nhưng vẻ mặt ngơ ngẩn như cũ.

Thôi Vinh Minh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Thật là một đứa ngu xuẩn, tâm tư Hoàng Thượng chúng ta cao thâm, chúng ta làm nô tài chỉ để ý nghe phân phó hầu hạ thôi, nên thái độ đối với chủ tử nào ở cung nào, hầu hạ Hoàng Thượng lâu, tự nhiên là có thể đoán ra."

"Đồ nhi minh bạch, ý tứ sư phó là Hoàng Thượng gần đây sẽ sủng ái vị chủ tử Lan Tâm đường này?"

"Ngu dốt, vọng sùng quân tâm (đoán ý của thánh thượng), không cần đầu nũa phải không?!"

"Đồ nhi biết sai."

"Đi thôi, tối nay người theo ta trực." Thôi Vinh Minh nhìn trăng tròn như cái mâm ở phía tây, lại đánh hán một cái.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

"Chủ tử, thuốc sắc được rồi." Lan Tương bưng thuốc dưỡng thai tiến vào: "Thời tiết lạnh rất nhiều, chủ tử luyện chữ gần cửa sổ gió rất lớn, nên mặc thêm xiêm y. Thôi công công vừa mới tới, nói là Hoàng Thượng dùng qua bữa tối sẽ lại đây."

"Không ngại, trong lòng của ta đều biết." Chu Anh cười phản phác: "Hoàng Thượng dùng bữa tối ở trong cung Trương quý phi à?"

"Hỏi chủ tử, đúng vậy, nô tỳ nghe nói còn có nhiều chủ tử đều tới."

"Hiện phi nương nương có tới không?" Chu Anh híp mắt nói.

"Đều tới, Hoàng Hậu nương nương cũng vừa mới đi thăm quý phi, bị Hoàng Thượng lưu lại cùng dùng bữa, trong Ninh Tú cung kia rất náo nhiệt."

"Có chè hạt sen phải không, Hoàng Thượng cùng các vị chủ tử chắc chắn thích." Vừa nói vào đề, ánh mắt ý bảo nàng đi ra cửa trông coi, lại đem thuốc đông y đổ vào bồn cừ nguyệt vân này, trong bồn cừ nguyệt vân này trồng một loại hoa tú cầu, Chu Anh biết loại hoa này nếu đất trồng chua có tính ba-zơ sẽ biến sắc, ở đất chua sẽ có màu lam, đất mặn sẽ có màu đỏ, đất trung tính sẽ có màu tím. Trong thuốc dưỡng thai pha chế sẵn có thành phần nhân sâm, bạch thuật, đương quy, bạch thược, xuyên khung đều có tính mặn là chính, đổ vào chậu hoa sẽ làm cho chậu hoa cừ nguyệt vân nở ra hoa màu đỏ. (y chang giấy quỳ tím thử màu nhĩ?)

Nàng nhìn đóa hoa màu tím như trước trong chậu hoa, có chút chống đỡ hết nỗi vịn cái giá nói: "Ta có chút không thoải mái, sai Lục La đi mời Uông thái y lại đây, mặt khác, thuốc dưỡng thai lúc này sắc thêm một chén, cho thêm chút nước mơ đi."

*ta giải thích thêm chỗ này: bồn cây này trồng đất bình thường nên ra hoa màu tím. Trong thuốc có các thành phần nhân sâm, bạch thuật, đương quy, bạch thược, xuyên khung đều có tính mặn (tính axit), nên khi đổ vào bồn cây, hoa sẽ có màu đỏ. Nhưng khi Chu Anh đổ thuốc vào bồn cây, hoa vẫn màu tím chứng tỏ trong thuốc đã có cho thứ khác có chứa tính chua (tính bazo) trung hòa tính axit của thuốc! ^^

Lan Tương cũng không hiểu tâm tư của nàng, có chút lo lắng tiến lên đỡ nàng: "Chủ tử mới vừa rồi rất tốt, sao lại đột nhiên không thoải mái, bị gió thổi lạnh sao?"

"Đi ta đi bên kia nghỉ một chút đi." Chu Anh lắc đầu, giả vờ suy yếu, nàng có thể nói là như chạy xe quen đường: "Đội Hoàng Thượng tới rồi, liền kêu người báo cho ta một tiếng."

Lúc Gia Nguyên đế đến, phía sau quả thực đi theo một đám phi tần, Chu Anh cường chống thân mình lần lượt thỉnh an.

Khuyết Tĩnh Hàn đem nàng nâng dậy: "Tại sao ăn mặc đơn bạc như vậy, ban đêm lạnh, nàng hiện giờ lại có thân mình, sao không quan tâm đến mình như thế, người hầu hạ bên cạnh cũng thật vô dụng."

Chu Anh cũng không có kỵ người bên ngoài, cầm lấy tay áo của hán nữ đầu: "Hoàng Thượng đừng trách các nàng, là thần thiếp tùy hứng."

"Biết mình tùy hứng cũng thôi." Gia Nguyên đế tiếp nhận quần áo trên tay Bách Hợp đứng cạnh, tự phủ thêm cho nàng: "Về sau đừng như vậy, làm trầm lo lắng."

"Hoàng Thượng đối xử với dung hoa muội muội cũng thật dễ bụng, nặng bên này nhẹ bên kia như thế, làm thần thiếp ghen tị thật sự." Trương quý phi che miệng mà cười nhìn Gia Nguyên đế cùng Thư dung hoa, trên mặt cũng không chút ghen ghét.

Gia Nguyên đế cũng không nữa điểm hờn giận, ngược lại bắt đầu dĩ nói: "Ái phi xưa nay nhanh nhẹn nhanh miệng, vậy nói xem, nói trầm nặng bên này nhẹ bên kia là sao?"

Nữ tử ở hậu cung phụ đức càng quan trọng hơn, Trương quý phi như thế biểu đạt ghen tị của mình là vi phạm đức hạnh, lời nói phèn này của nàng vượt khuôn, bất quá là vì nói mình thất vọng đau khổ thôi.

"Hoàng Thượng, thần thiếp chỉ oán giận hai câu thôi, Hoàng Thượng lại vẫn muốn cùng thần thiếp so đo như vậy." Trương quý phi giống như giận mà không giận, tư thái ngậy thơ ị thường.

Gia Nguyên đế đỡ Chu Anh ngồi xuống, liền đem Trương quý phi dẫn tới bên cạnh: "Lần này ái phi tiểu tính tình, làm trầm phạt cũng không phải, thường cũng không được."

Trương quý phi giống trống khua chiêng ở trong Lan Tâm đường của nàng tranh ân sủng như thế, không thể nghi ngờ là có ý điều vô dương oai, muốn giết nhuệ khí của nàng, làm mất mặt mũi của nàng. Chu Anh thật lo lắng, nhìn thấy các phi tần trong đại sảnh Lan Tâm đường vui sướng khi người gặp họa, thở dài một trận, người không thuận khí, phải là Hoàng Hậu nương nương mới đúng.

Nàng cười nói tiếp: "Quý phi nương nương đừng để ý thần thiếp, trong cung thần thiếp có chè hạt sen ngự thiện phòng mới vừa đưa tới, Hoàng Thượng cùng các vị tỷ tỷ có nguyện cùng thần thiếp nếm thử một chút?"

Tất nhiên là không ai cự tuyệt, mọi người chỉ làm bộ, vẫn chưa dùng thật. Trên mặt Chu Anh cười cực kỳ vui vẻ, những người này vô luận là có kỵ tay chân của nàng hay là thật không thích đồ ngọt này, thật sự là đáng tiếc.

Rất nhanh An Thanh Bình vào sảnh bẩm báo, nói là Uông thái y tới rồi.

Hoàng Hậu có chút kinh ngạc: "Giờ phút này đã gần đến giờ tuất, sớm qua canh giờ coi mạch bình an, sao Uông thái y lúc này lại đến Lan Tâm đường?"

Chu Anh cung kính trả lời: "Hồi nương nương, là thần thiếp sau bữa tối cảm giác bụng có chút trướng, gần đây vẫn cảm thấy có chút toan trướng, liền sai Lục La đi mời thái y đến xem."

Gia Nguyên đế dặt qua tay nàng, quan tâm nói: "Thân mình đã khó chịu, sao còn không sớm mở miệng, truyền thái y đến đây đi."

Uông thái y bắt mạch tất nhiên là ở nội thất, Gia Nguyên đế đỡ nàng vào nội thất liền nhìn thấy trên bàn thuốc dưỡng thai đêm đó một ngum chưa động, cau mày nói: "Nàng nha, thật đúng là cái tính tình trẻ con, thuốc mặc dù đắng, con nàng hiện giờ mang là đứa nhỏ của trẫm, dù đắng cũng phải nuốt xuống a, sai phòng ăn làm chút mứt hoa quả."

Chu Anh nhìn thái y vừa bắt mạch vừa run rẩy, vẻ mặt lâm nhũn: "Hoàng Thượng, lúc này ngài hiểu lắm tần thiếp."

Gia Nguyên đế cũng không cùng nàng đấu võ mồm, chà xát đầu mũi của nàng, quay đầu hỏi Uông thái y coi mạch xong: "Thần mình Thư dung hoa có cái gì không ổn?"

"Khởi bẩm Hoàng Thượng, thần mình chủ tử cũng không có gì không ổn, bụng trưởng là bữa tối dùng chút thức ăn lạ." Uông thái y cũng sinh lòng nghi hoặc, vài ngày gần đây hẳn có việc, vẫn chưa đến thỉnh mạch, thậm chí uống hết thuốc này thai tất nhiên có tổn hại, tại sao chần ra cũng không lo ngại?

"Là nói trầm hiểu lầm nguoi, làm sao thuốc dưỡng thai này rất khó uống?" Gia Nguyên đế lật lại lời nói phía trước.

"Uông thái y kỹ tính, chắc là cảm thấy tần thiếp không thương vị đắng, trong thuốc dưỡng thai có lẽ bỏ thêm chút nước mơ hoặc là khác, tần thiếp uống chỉ thấy chua, cũng không có vị đắng." Chu Anh nhìn chén thuốc kia nhũn mảy: "Tần thiếp vốn thích chua, gần đây bởi vì thai nhi trong bụng, ăn uống thay đổi, đối với vị chua cực kỳ bài xích."

Ý bảo Bách Hợp đem chén thuốc kia bùng tới, Gia Nguyên đế chỉ cảm thấy vị chua đầy mũi, phát phát tay làm cho nàng đưa đi xa chút: "Trầm còn chịu không nổi mùi này, hương chi là ái phi? Uông thái y, nguoi ngay cả việc bình thường này đều làm không được sao?"

Uông thái y tại chỗ dập đầu: "Vi thần vô ý, chưa từng cố kỵ khẩu vị chủ tử, kính xin Hoàng Thượng trách phạt."

Hắn tất nhiên là không dám cãi lại nước mơ này không có trong phương thuốc của hắn, chỉ vì nếu Hoàng Thượng đưa phương thuốc cho sẵn tới trước mặt thái y khác, sẽ gặp phát hiện trong đó có chuyện không ổn.

Lúc Bách Hợp đem thuốc ra nội thất vô ý chân trượt, nửa lão đảo, chén thuốc trên tay liền rơi, cả phòng toàn mùi chua. Hoàng Hậu nghe thấy động tĩnh, liền suất lĩnh mấy người quý phi Hiền phi vào nội thất.

Bách Hợp vội vàng quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: "Nô tỳ nhất thời trượt tay, quý nhiều Hoàng Thượng, kính xin Hoàng Thượng thứ tội."

Gia Nguyên đế vốn là nhìn nô tài ở Lan Tâm đường này tay chân cũng không lạnh lợi, trong lòng tức giận chuẩn bị trách phạt một phen, liền nghe thấy Thư dung hoa cầu tình: "Hoàng Thượng, Bách Hợp là nha đầu của hồi môn của tần thiếp, cùng tần thiếp lớn lên rồi tiến cung, cho nên liền cũng giống như tay như chân của tần thiếp, kính xin Hoàng Thượng tha nàng một lần."

Khuyết Tĩnh Hàn làm sao sẽ vì một cung nữ tức giận thực sự, nhìn bộ dáng nàng lần này khẩn trương liền cười to: "Thôi, đã là cung nữ bên người của nàng, trầm liền tha cho nàng, đem chỗ đó rửa sạch đi, miễn làm cho chủ tử nguoi nguoi khó chịu."

Bách Hợp lên tiếng trả lời đi ra ngoài, Chu Anh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, mắt nhìn Hiền phi trầm mặc như có như không.

Phụ thân Hiền phi cũng giữ chức lớn ở thái y viện, cũng coi là gia đình có tiếng là học giỏi sâu xa, từ nhỏ đối với thuốc Đông y có chú ý, nhiều lần hun đúc tự nhiên có thể nhìn ra dị thường trong chén thuốc này.

Trừ trừ một lát, liền lên tiếng: "Hoàng Thượng, thần thiếp có chuyện muốn nói, không biết có nên nói hay không?"

"Hiền phi cứ nói đừng ngại." Gia Nguyên đế tiếp nhận hạt thông Chu Anh bók, không để ý liếc nhìn nàng một cái.

"Thần thiếp khi còn bé quen thuộc sách đề cương cây cỏ, đối với thảo dược cũng có vài phần hiểu biết, thần thiếp nghĩ trong chén thuốc bị rơi, tựa hồ có không ổn."

Nội thất chỗ ngồi cũng không nhiều, cung nữ mang ghế tiến vào, Gia Nguyên đế ý bảo mọi người ngồi vào chỗ của mình, mới liếc mắt Uông thái y vẫn đứng như trước, không nặn không nhạt mở miệng: "Sao? Hiền phi nói đi, rốt cuộc có gì không ổn?"

Chu Anh bók hạt thông, vẻ mặt kinh ngạc mờ mịt: "Vi sao lại không ổn? Tần thiếp uống thuốc này thời gian dài, cũng không gì không khoẻ a..." Nói đến đó liền lại nghĩ tới gần đây bụng trưởng, sắc mặt liền dọa trắng.

"Nói!" Gia Nguyên đế tựa hồ cũng nghĩ đến tầng này, nhìn trừng trừng Uông thái y sớm đã run rẩy giống như nhánh cây trong gió thu, giọng nói nghiêm khắc vài phần.

"Hoàng Thượng, thần thiếp chỉ mơ hồ nghĩ trong chén thuốc này mặc dù tăng thêm không ít nước mơ, lại không thể lẫn át mùi nồng của linh chi tán ở trong đó như trước. Linh chi tán này mùi nhạt, bình thường làm thuốc cũng không độc tính, có hiệu quả lưu thông máu, nhưng phụ nữ có thai lại không dùng được. Nếu dùng trường kỳ, hoàng tự tất nhiên có tổn hại. Hoàng Thượng, thần thiếp mặc dù quen thuộc dược tính, nhưng không dám vọng đoán, kính xin Hoàng Thượng sai thái y có kinh nghiệm đến nhìn một lần." Hiền phi thần nhiên mở miệng, lại nhắc lên trong lòng mọi người một trận sóng to gió lớn.

Từ sau chuyện của Thục phi cùng Trương quý phi, Hoàng Đế coi trọng vài phần, hôm nay lại tra ra, tự nhiên là mỗi người cảm thấy bất an, sợ nước bắn giọt đến trên đầu của mình.

Sắc mặt Chu Anh trắng bệch, tay không tự chủ gắp gạo nắm chặt tay áo Gia Nguyên đế, ánh mắt nhìn như mơ hồ, kỳ thật cũng đang chú ý đến sắc mặt mọi người. Phần lớn là lòng mảy đứng thẳng, có sợ hãi có vui sướng khi người gặp họa, cũng có vài người không biết là bởi vì vô can, hoặc là đã có sách lược vẹn toàn, mặt không đổi sắc.

Khuyết Tĩnh Hàn thân nhiên phản phó Thôi Vĩnh Minh mời ba vị lão thái y đức cao vọng trọng, mới liếc về phía kia Ônng thái y: "Ônng thái y, lần này Hiền phi của trẫm oan uổng người?"

Hai chân Ônng thái y run lên, rầm rầm một tiếng quỳ gối trước mặt, miệng lại chỉ một câu cầu xin tha thứ, cũng không nói gì thêm nữa. Gia Nguyên để mắt thấy lòng phiền, sai người cột hần vào một bên.

Nhất thời, trong nội thất Lan Tâm đường nhỏ nhỏ này chỉ còn lại giọng nói Khuyết Tĩnh Hàn ôn nhu dỗ Thư dung hoa, tư vị trong lòng mọi người khác nhau, trong lòng Trương quý phi thật ghen tị, cũng không dám biểu hiện ra ngoài vào lúc này.

Sau một chén trà, ba vị thái y liền thở hắt ra chạy lại đây, đều nghe Lan Tương sớm đã thu thập xong được để kiểm tra.

Ba người kinh nghiệm lão luyện, tất nhiên là vừa ngửi liền biết có điều mờ ám trong đó: "Hồi Hoàng Thượng, phương thuốc này vốn là không thành vấn đề, nhưng trộn lẫn một ít linh chi tán, là được cấm kỵ phụ nữ có thai, làm tổn thương thai nhi."

Gia Nguyên để tức giận: "Ônng thái y, người lại dám can đảm thương tổn hoàng tử của trẫm, người nói một chút, người bị người nào sai sử?!"

Hiện giờ chứng cứ vô cùng xác thực, Ônng thái y tất nhiên là không thể nào chống chế, hần quỳ xuống đất không ngừng dập đầu: "Hoàng Thượng tha mạng, vì thần là bị người hãm hại, kính xin Hoàng Thượng làm chủ cho vì thần!"

Lần này lý do thoái thác sớm là chuyện cũ mèm, Gia Nguyên để lười nghe: "Mang đến Hình bộ, không thăm ra vài thứ liền đừng làm cho hần dễ dàng chết."

Vốn tưởng rằng việc này như vậy chấm dứt, nhưng không ngờ Lâm chiêu dung đột nhiên nói ra nghi hoặc: "Ônng thái y là do phụ thân Kỳ quý tần cất nhắc vào cung, lúc trước Kỳ quý tần nương nương có thai cũng là Ônng thái y chiếu cố. Quý tần nương nương đột nhiên mất hoàng tử công chúa, tần thiếp rất đau buồn, nhưng việc này tần thiếp vẫn có nghi ngờ, lúc ấy khi ở ngự hoa viên nhìn thấy quý tần nương nương, sắc mặt có chút tái nhợt, rất tiêu tụy, hiện nay nghĩ đến, tất nhiên cũng cùng với sơ sẩy của thái y này có quan hệ."

Lời này của Lâm chiêu dung xem như đốt lửa, Gia Nguyên để công đạo Thôi Vĩnh Minh: "Thôi Vĩnh Minh, việc này người tự mình giám sát thẩm tra, nhất định phải cho hậu cung trẫm một mảnh thanh tịnh."

"Thư dung hoa hôm nay bị kinh hách, cần sớm đi nghỉ ngơi, chúng ái phi cũng sớm hồi cung nghỉ ngơi đi. Sau này thai của Thư dung hoa trẫm liền phó thác cho Vu thái y, người từng chăm sóc Đại hoàng tử cùng Nhị hoàng tử, trẫm nghĩ tất nhiên sẽ ổn thỏa."

"Vâng, Hoàng Thượng, vì thần nhất định không phụ kỳ vọng của Hoàng Thượng."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đâu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

"Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Thượng sai Vu thái y an thai cho Thư dung hoa, có thể thấy được Hoàng Thượng rất coi trọng thai nhi trong bụng Thư dung hoa. Nếu thực sinh hạ nhất nam bán nữ, liền làm Đại hoàng tử gian nan khổ cực a." Hạnh Chi lo lắng thay nâng phân tích.

Hoàng Hậu cũng không quá mức đề ý: "Tuệ thực nghi khi mang thai Nhị hoàng tử lúc đó chẳng phải Vu thái y một tay chiếu ứng, cuối cùng rơi vào cái kết cục gì người cũng nhìn thấy. Bồn cung nhìn tính tình Thư dung hoa kia yếu ớt, có thể bình an sinh hạ hoàng tử cũng không dễ dàng, nghĩ lâu dài vậy làm cái gì. Huống hồ, một đứa bé do Thư dung hoa nhỏ nhỏ sinh ra, thì sau này tranh khí như thế nào?"

"Nương nương nói rất đúng." Hạnh Chi thu lòng mảy mỉa mắt, "Hoàng Thượng tối nay lật bài từ của Trương quý phi, lại nghỉ ở Lan Tâm đường Thư dung hoa, ngày mai trong Cảnh Nhân cung, tám phần lại có một phen giương thương múa kiếm."

"Người nha, quá coi thường Trương quý phi kia." Hoàng Hậu nhìn ngang qua Ninh Tú cung, đèn cung đình giống như ánh sáng ngọc: "Nếu nàng thực thiếu kiên nhẫn như vậy, không có vài thủ đoạn phần bất động thanh sắc (không có biểu hiện gì, không có động tác gì, không có lên tiếng...), Hoàng Thượng cũng sẽ không sủng ái nàng nhiều... năm thế này. Nhưng lần này rốt cuộc là chiếm ân sủng của nàng, Thư dung hoa cũng không biết là hạnh hay là bất hạnh."

"Phải, nô tỳ cảm thấy mệnh cách của Thư dung hoa cũng rất kỳ lạ, lúc đầu té xuống nước đúng lúc Hoàng Thượng nhìn thấy, dù chưa tra ra hung thủ nhưng tốt xấu cứu đúng lúc nên tánh mạng không sao, lần thứ hai bị Mai canh y kia hãm hại thì thăm lại có Hoàng Thượng làm chứng cho nàng, cho đến lần này cũng phát hiện thập phần đúng lúc, mỗi lần đều là hóa hiểm vi di (化險為夷 biến nguy thành an), tuy là vô tình, lại không khỏi quá mức trùng hợp." Hạnh Chi tình tế phân tích một phen, cảm thấy thập phần thần kỳ.

"Theo người phỏng đoán như vậy, đơn giản là hai giả thiết, một là Thư dung hoa này chân chính là người ngọc có ngọc phúc, hai đó là phía sau nàng có người che chở, là Thục phi nuôi phải con bạch nhãn lang (sói mặt trắng, vong ơn phụ nghĩa), hoặc là Trương quý phi làm cho nàng và tỷ muội Thục phi trở mặt với nhau, địa vị ngang nhau, đều không quan hệ đến bồn cung." Sắc mặt Khương hoàng hậu như nước: "Đi nhanh hơn chút, Đại hoàng tử ở Cảnh

Nhân cung chờ, bốn cung vài ngày chưa thấy nó, trong lòng rất nhớ."

Mấy câu cuối cùng kia của kia Lâm chiêu dung làm nàng để tâm, nếu Kỳ quý tần này thật không giống thoát nhìn thuần lương lãnh diễm vậy, vậy mới khó giải quyết. Nàng mặc dù thể lực không đủ so với mình, nhưng nàng có ngày sẽ trở thành nanh vuốt đối phương, sẽ hung hăng cắn chính mình một ngụm.

Đã như vậy, thu dùng mới là hành động tốt nhất: "Hạnh Chi, an bài Bình Nhi điều tra thêm Kỳ quý tần, chính là năm đó Lục chiêu nghi bị tội thất sủng, Kỳ quý tần đẻ non, cùng với một loạt việc liên quan. Lúc trước vẫn chưa tra ra nguyên do, lúc này mấy chuyện xung quanh Kỳ quý tần cần thận tra cho bốn cung, bốn cung vẫn không tin, dù nàng có thông thiên bốn sự, cũng sẽ không để lại chút dấu vết gì."

"Nô tỳ tuân mệnh."

Vu thái y thái độ làm người công chính lão thành, trong cung hầu hạ cũng có vài thập niên, danh tiếng vẫn đều tốt lắm, Chu Anh đối với việc Hoàng Thượng an bài tất nhiên là hết sức hài lòng. Đội chúng phi tần đều rời đi Lan Tâm đường, Gia Nguyên để phân phó rửa mặt chải đầu thay y phục, vừa quay đầu lại liền nhìn thấy nàng ở một bên phòng miệng, trông mắt xoay chuyển.

"Hôm nay thái y nói thân thể nàng cũng không đáng lo, trầm liên biết, ái phi lại bướng bỉnh."

"Hoàng Thượng thực anh minh, tần thiếp không thích mùi vị chua này, mấy lần dùng thuốc liền đem chén thuốc trộn rót vào chậu hoa rồi làm bộ nhử mầy đã uống hết, đã lừa gạt Bách Hợp Lục La các nàng." Chu Anh biết thái y bắt mạch liền có thể phát giác nàng vẫn chưa dùng được, cho nên đã sớm chuẩn bị lời kịch ứng đối.

"Tuy là hành động tùy hứng, lần này cũng là may mắn tránh được một kiếp. Nhưng về sau không được bướng bỉnh như vậy, Vu thái y chuẩn bị thuốc đường thai, nhất định phải dùng đúng hạn." Khuyết Tĩnh Hàn nửa là cảnh cáo nửa là sùng nịnh nói.

"Tần thiếp tuân chỉ." Chu Anh cười phúc thân, trong lòng lại không một chút lo lắng, lần này Gia Nguyên để bắt quả là bởi vì quý trọng hoàng tự, nàng nửa điểm cũng sẽ không sao. Nàng hôm nay tâm tình vô cùng tốt, bỏ củ thay mới Ôn thái y không có hảo ý cùng thành công đem mọi hiểm nguy lên người Kỳ quý tần, hai sự kiện này đủ để làm nàng nhẫn nại nói lời hay ý đẹp ứng phó điều tra của Hoàng Thượng. Về phần có thể hay không bắt được Kỳ quý tần, tự nhiên không cần nàng - dung hoa nhỏ nhỏ này nhúng tay. Nàng chỉ cần đùa giỡn tính tình, tận chức tận trách làm sủng phi mười tháng, đem cái bọc nhỏ trong bụng bình an sinh ra là được rồi.

Gia Nguyên để giai nhân kéo qua: "Gần đây là càng lúc càng bướng bỉnh, làm sao còn có nửa phần thuận theo lúc trước."

Lời nói này như là bắt mẫn, kỳ thật bằng không. Chu Anh nương chuyện mang thai liền biểu hiện ra nghịch ngợm cùng yếu ớt, là vì lo lắng Khuyết Tĩnh Hàn lại cân nhắc tâm tư thôi.

Thực phi mất con, Trương quý phi bị người hãm hại suýt nữa sanh non, trong lòng Hoàng Đế đối với hậu cung lạnh vài phần. Thêm nàng là muối muối ruột của Thực phi, dung mạo tất nhiên là có vài phần tương tự, tính tình Thực phi vốn rất ít biểu hiện ra mặt, nếu nàng còn như lúc trước kia bộ dáng thuận theo, Gia Nguyên để khó tránh khỏi lòng nghi ngờ tâm địa nàng thâm trầm giống Thực phi. Mà bị chặn ra có thai là thời cơ vừa lúc tốt, nàng vừa lúc mượn cơ hội sửa đổi tính, trở nên rực rỡ yếu ớt hơn, có thể bỏ qua ngờ vực vô căn cứ của Hoàng Thượng, có năng lực không bị phát giác khác thường, có thể nói là nhất tiễn song điêu.

Vì bận tâm thân thể của nàng, Gia Nguyên để cũng không làm chuyện gì không đúng đắn, hai người khó có được lúc đắp chăn tinh khiết nói chuyện phiếm.

"Tình trạng bụng trưởng đã tốt chút nào chưa?" Gia Nguyên để quan tâm mở miệng.

Chu Anh linh hoạt rút vào trong lòng ngực của hắn, cầm lấy tay Khuyết Tĩnh Hàn chụp lên bụng của mình, làm nũng nói: "Hoàng Thượng thay tần thiếp xoa xoa, tần thiếp liền thư thái."

Gia Nguyên để cũng không sinh khí, theo tiểu tâm tư của nàng thì như thế nào?

Bàn tay Khuyết Tĩnh Hàn dày rộng khô ráo, cách xiêm y ngũ vuốt ve bụng của nàng, chậm rãi lại ấn lại xoa, lực đạo nhẹ nhàng, làm cho nàng thoải mái thờ dài.

"Trầm nhìn nàng ngày xưa cũng không cả gan làm loạn như vậy, hiện giờ mang thai đứa nhỏ của trầm, lại hoạt bát rất nhiều." Hắn thần nhiên ở nàng bên tai mở miệng.

Chu Anh là lưỡi liềm chỗ nấn bám ở cổ hắn, cười đến thập phần giảo hoạt: "Hoàng Thượng không thích tần thiếp hoạt bát chút sao?"

Vừa nghịch ngợm lại vô tình khiêu khích làm Gia Nguyên để có chút người nóng miệng khô, lúc đầu hắn đối với Thư dung hoa có chút cổ kị, nhìn mềm mại như Thực phi lúc trước, rốt cuộc không muốn đi vào vết xe đổ, sủng nàng nhiều hơn.

Nàng đang có mang, tính tình cũng không giống lúc trước trầm tĩnh, nghịch ngợm, nhanh nhẹn hơn, tuy có chút yếu ớt, nhưng rốt cuộc không phải là đại sự gì. Hắn ngược lại nhìn thuận mắt rất nhiều, tính tình trong sáng như vậy, sủng ái nhiều chút, tất nhiên là cũng không sao.

"Ái phi hoạt bát hơn trầm tất nhiên là thích. Thái hậu từng nói khi có mang trầm tính tình cũng đại biến, từ trầm tĩnh trở nên sống động rất nhiều, là do mang thai trầm liền làm rất âm ỉ. Lần này ái phi lại cùng Thái hậu năm đó không khác nhiều, nghĩ đến nguyên nhân cũng là đứa nhỏ trong bụng bướng bỉnh." Có lẽ là phần này tương tự, làm cho hắn đối với đứa nhỏ trong bụng nàng cũng coi trọng vài phần.

Trong lòng Chu Anh yên lặng khinh thường, trùng hợp này chỉ do nói đùa, ôm lấy cổ của hắn, lúm đồng tiền như hoa: "Đứa nhỏ trong bụng tần thiếp đúng là bướng bỉnh giống Hoàng Thượng, chờ ngày sau sinh ra tần thiếp nhất định phải giáo huấn cẩn thận."

Khuyết Tĩnh Hàn thiếu chút nữa kiềm chế không được, lại rớt cuộc nhện xuống phần xúc động này: "Ái phi đây là đang ghét bỏ tần?"

"Tần thiếp nào dám?" Chu Anh cũng không dám làm hắn không chế không nổi, đến lúc đó khó chịu là chính mình, thấy được rồi thì thu lui về tư thế an toàn.

Hắn trấn an vỗ vỗ nàng: "Đêm đã khuya, ái phi hôm nay cũng mệt mỏi, sớm đi nghỉ ngơi đi."

Cứ như vậy, vô tri vô giác câu dẫn, hắn liền thật sự bắt chập mọi chuyện.

Ngày thứ hai Gia Nguyên để phân phó nàng không cần phải đi Cảnh Nhân cung thỉnh an mới đi vào triều, nếu lúc trước, nàng tất nhiên là ngoan ngoãn đi thỉnh an. Nhưng nay nàng mang long duệ, lại được sủng ái thâm sâu, tính tình cũng thay đổi chút, phải thị sủng mà kiêu một phen, liền thân nhiên trở mình an tâm tiếp tục ngủ.

Tâm tình Gia Nguyên để không tồi, dọc theo ngự hoa viên đi tới điện Thái Hòa.

"Thôi Vĩnh Minh, Hoàng Hậu bên kia có động tĩnh gì?"

"Hoàng Thượng anh minh, Hoàng Hậu nương nương có lẽ là nghe ra huyền cơ trong lời nói Chiêu dung nương nương, lúc nửa đêm liền sai thị nữ Bình Nhi đi thăm dò." Thôi Vĩnh Minh xoay người bẩm báo: "Còn có một việc lạ, tiểu nhân cố kỵ thân mình dung hoa chủ tử, lúc này ở Lan Tâm đường vẫn chưa bẩm báo."

"Chính là Ôn Ngưu Trọng bị người nửa đường chặn giết?" Gia Nguyên để mở miệng, tựa hồ đã nghĩ đến.

"Hoàng Thượng anh minh, đêm qua lúc thị vệ áp giải Ôn Ngưu Trọng đi phủ tông nhân, mới xuất cung đi vào đường nhỏ liền nghênh đón một đội sát thủ hắc y, bọn thị vệ liều chết mới che chở trốn ra một hai người, còn lại, liền giống Ôn Ngưu Trọng, máu tươi lênh láng." Bộ dạng Thôi Vĩnh Minh phục tùng bẩm báo.

Gia Nguyên để cau mày ngai huyệt tính: "Người hiện giờ làm nô tài càng ngày càng tiền đồ, chỉ là một phạm nhân đều coi không xong. Chuyện này liền để Hoàng Hậu đi thăm dò đi, có thể hay không tra ra vài thứ, để xem bản lĩnh của nàng."

"Lời này của Hoàng Thượng làm nô tài càng ngày càng hồ đồ." Thôi Vĩnh Minh hầu hạ mười mấy năm, tự nhiên hiểu giờ phút này nên xu nịnh một phen: "Nô tài ngu dốt, không kịp một phần vạn tâm tư Hoàng Thượng, kính xin Hoàng Thượng chỉ điểm."

"Hoàng Hậu của tần nếu là trí tuệ, tra được trên đầu Kỳ quý tần, bất quá là thay chính mình loại trừ chướng ngại vật, nếu tra không ra nguyên do, Kỳ quý tần này liền như cái đinh tồn tại trong mắt nàng, coi như thay tần kiềm chế Hoàng Hậu một chút, dù sao tần cũng không tổn hao gì." Trên mặt Gia Nguyên để không có ý cười: "Nhưng vô luận như thế nào, hai thai này của Trương quý phi cùng Thư dung hoa, không thể lại có tổn thất, người cẩn thận nhìn chăm chăm chút."

"Nô tài tuân chỉ." Thôi Vĩnh Minh hiểu tâm tư Hoàng đế, hậu cung này đấu tranh ra sao cũng không tính, Hoàng Thượng hiện giờ đem điểm mấu chốt mở ra, việc thương tổn hoàng tự, tất nghiêm trị không tha.

"Hôm nay là mười ba tháng chín?" Gia Nguyên để tính ngày: "Tần nhớ rõ mẫu hậu để cập qua, năm đó ngày mười ba tháng chín được phụ hoàng phong làm Hoàng Hậu. Thôi Vĩnh Minh, hạ triều nhắc nhở tần đi bồi bồi Thái hậu lão nhân gia."

"Vâng, Hoàng Thượng."

Trong Cảnh Nhân cung, phi tần kiêu chân trông chờ xem kịch vui nghe Thái công công truyền chỉ, mỗi người đều cảm thấy có chút tiếc nuối.

"Hoàng Hậu nương nương, tần thiếp lúc trước nhìn Thư dung hoa này rất quý cù, nhưng nay đã hoài thai thì ngang ngược kiêu ngạo rất nhiều, quả nhiên là mẫu bằng tử quý." Lâm chiêu dung dùng khăn che miệng, nói với hoàng hậu.

"Thư dung hoa hôm qua chán kinh, Hoàng Thượng đau lòng con nói dòng, không đến thỉnh an tất nhiên là phải làm, Chiêu dung muội muội cũng phải để ở trong lòng." Hoàng Hậu quả thật không để ý, hậu cung không sợ người ngang ngược kiêu ngạo, ngang ngược kiêu ngạo là lúc thất sủng. Sợ là sợ chó không sủa cắn người khó lòng phòng bị.

Kỳ quý tần cũng mở miệng: "Nương nương dày rộng nhân từ, tất nhiên là sẽ không so đo cùng Thư dung hoa, sao Chiêu dung muội muội lại không chấp nhận được dung hoa muội muội? Nàng hiện giờ mang long duệ, tất nhiên là so với ta và muội đều tôn quý hơn, còn có ý chỉ của Hoàng Thượng, không đến thỉnh an cũng là suy nghĩ vì hoàng tự, mong rằng Chiêu dung muội muội phóng khoáng tâm tư, đừng so đo cùng Dung hoa muội muội."

Lâm chiêu dung không nói lại một câu, nàng hôm qua ở Lan Tâm đường bỏ đá xuống giếng một phen cuối cùng bất quá là nghĩ muốn cho chính mình một cái trong sạch, trở về nghĩ lại một phen càng cảm thấy chuyện Kỳ quý tần sanh non có điểm không đúng, mà sùng bái phẩm quý tần sâu không lường được.

"Quý tần nương nương với chuyện này, lúc trước quý tần nương nương phúc khí so với ai khác đều thâm hậu, một lần là ba thai liền cảnh, tất nhiên là sẽ

không hâm mộ dung hoa muội muội phần vinh hạnh đặc biệt này, nhưng tần thiếp hâm mộ thật sự." Lời nói này của Lâm chiêu dung có thể nói là giết người không thấy máu, uy hiếp thẳng thừng Kỳ quý tần.

Trên mặt nàng lại chỉ hiện lên một tia thê lương, phảng phất như cố ý muốn cho trường hợp lạnh xuống, cũng không nói tiếp, ngồi lẳng lẳng.

Hoàng Hậu thấy thế liền đứng dậy: "Được rồi, bốn cung nhìn trời lúc này, hôm nay Thái hậu cũng tụng kinh xong rồi, mọi người theo bốn cung đi thỉnh an lão nhân gia đi."

Thái hậu yêu thích yên tĩnh, thỉnh an ngày bình thường dần dần là có thể miễn, nhưng Hoàng Hậu nhớ hôm nay Gia Nguyên đế sẽ đi Thọ Khang cung, cũng có phần tâm tư, mang theo chúng phi tần chờ ở cửa cung Thọ Khang, chờ thái giám đi vào thông truyền.

Trương quý phi lớn thán, sớm không thích hợp đi ra đi lại, Thái hậu không muốn thấy các nàng, cũng không muốn làm Hoàng Hậu mất mặt mũi, tuyên mọi người vào điện.

Hoàng Hậu cầm đầu, chúng phi tần ẩn phần vị cao thấp sắp xếp tự vẫn an, Thái hậu liền gọi người chuẩn bị ghế.

"Làm khó Hoàng Hậu còn thường xuyên nhớ rõ đến xem ai gia, thật là có tâm." Thái hậu mặt mũi cười hiền lành, trên tay vẫn vân vê Phật châu: "Ai gia nghe nói chuyện Thục phi, thật sự đau lòng, nói vậy Hoàng Đế cũng cực kỳ thương tâm. Cũng may Thư dung hoa vì Chu gia cải khẩu khí, ai gia ngóng trông một thai này của nàng có thể an thuận bình thân."

"Là con dâu quản lý lục cung không tốt, làm Thái hậu lo lắng, là con dâu đắc tội." Hoàng Hậu làm xong đại lễ, đem toàn bộ khuyết điểm vào trên người mình.

Ở đây lại đều có thể nghe ra châm chọc trong lời nói của Hoàng Hậu nương nương, khi Thục phi cùng Trương quý phi gặp chuyện không may là lúc Hoàng Hậu đang tinh thần vì bệnh nặng, vẫn chưa xử lý lục cung, làm sao có thể chịu tội vừa nói? Bất quá là ngoài sáng ngầm phủi sạch quan hệ việc này với mình mà thôi.

Thái hậu nào có nghe không ra trong lời nói của nàng, chỉ lấy một bộ điều trong hòm bên cạnh trên bàn trà, đưa cho Vân Cẩm: "Bộ điều phượng hoàng ngâm hoa mẫu đơn này là khi ai gia được phong làm hoàng hậu, tiên đế tự mình ban thưởng, hiện giờ ai gia chuyên tâm lễ Phật, đối này đó thật cũng không quá mức để bụng, liền ban cho Hoàng Hậu đi. Bộ điều ngụ ý cát tường, ai gia ngóng trông có thể bảo hộ người một phần, không cần yếu đuối như vậy. Người hiện giờ là hoàng hậu Đại Tề, nên làm gương cho phụ nhân trong thiên hạ, nếu luôn nghĩ muốn như ai gia - lão bà tử được bất ly thân này, vậy cũng không có cách nào khác phân ưu cho Hoàng Đế."

Bộ điều phượng hoàng ngâm hoa mẫu đơn

Lời này của Thái hậu cũng hàm nghĩa thiệt nhiều tầng, Hoàng Hậu lại giống như chỉ nghe phần hảo ý kia, đứng dậy tạ ơn, hết sức trịnh trọng tiếp nhận bộ điều kia, trên mặt vui sướng vô hạn: "Thần thiếp nhất định cần tuân lời mẫu hậu dạy bảo."

Trong đại điện Thọ Khang cung, một cảnh bà tức (mẹ chồng – nàng dâu) hòa hợp.

Lúc này, cửa cung đến tiếng thái giám truyền báo: "Hoàng Thượng giá lâm."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Gia Nguyên đế vừa mới vào Thọ Khang cung liền thấy không khí trong điện một mảnh an bình hòa thuận, nhìn bộ điều mới trên đầu Hoàng Hậu, trên mặt vui mừng: "Mẫu hậu xưa nay yêu thích bộ điều này nhất, là năm đó phụ hoàng khi phong mẫu hậu làm hoàng hậu ban tặng, sao bỏ những thứ yêu thích ban cho Hoàng Hậu?"

"Lễ Phật lâu, ai gia cũng không thích vàng bạc bảo thạch, huống hồ ai gia cũng có tuổi, làm sao còn cái được bộ điều hoa lệ như vậy? Hoàng Hậu hiện giờ đang tuổi trẻ xinh đẹp, cái bộ điều này là hợp nhất." Thái hậu cười đến hòa ái: "Trương quý phi mặc dù giúp đỡ Hoàng Hậu quản lý cung vụ, nhưng kinh nghiệm có điều khiêm khuyết, hiện giờ tháng cũng lớn, thật sự không nên làm lung lay và nữa. Ai gia nhìn thân mình Hoàng Hậu đã khỏe, con nên an tâm đem sự vụ lục cung giao cho Hoàng Hậu đi."

Từ xưa làm hoàng đế lúc nào cũng cần thanh danh của mình, Gia Nguyên đế tất nhiên là sẽ không phạt ý Thái hậu, huống hồ Thái hậu thất khiếu là lút (tâm tư linh mẫn), tất nhiên là biết được hành động lần này hợp tâm ý Hoàng thượng: "Mẫu hậu đã mở miệng, nhi thần tự nhiên vâng theo, nhưng thân mình Hoàng Hậu vẫn chưa tốt, liền làm cho Hiền phi và Ôn phi giúp đỡ quản lý chút đi."

"Hiền phi cùng Ôn phi đều là người đậm bạc, Hoàng Thượng an bài như thế tất nhiên là rất tốt." Thái hậu đối với chuyện này cũng không tỏ thêm thái độ: "Thư dung hoa hiện giờ có thai quả thật là việc vui, ai gia vốn nên ban cho một phen rằm rộ, nhưng chuyện Thục phi đã làm ai gia rét lạnh tâm, chỉ có thể ban cho vòng ngọc này. Vân Cẩm, lát sau thay ai gia đưa đi Lan Tâm đường đi."

"Tâm ý lần này của mẫu hậu, Thư dung hoa nhất định là mang ơn." Gia Nguyên để sao nghe không ra ý tứ trong lời nói của Thái hậu là phải làm mệt mỏi theo đuổi chuyện Thực phi (làm rõ và xử nặng), nhưng làm bộ nghe không hiểu: "Nhi thần nhớ rõ mẫu hậu từng nói qua với trẫm, ngày xưa lễ sắc phong của mẫu hậu là mười ba tháng chín, trong lòng nhi thần nghĩ, mười ba tháng chín hàng năm, mẫu hậu nhất định là tưởng niệm phụ hoàng, liền muốn lại đây bồi mẫu hậu trò chuyện."

"Con có tâm." Thái hậu nhìn đứa con đứng bên cạnh, ngày đó sinh hạ hần suất nữa là chết, từ đó thân thể ốm đau dần tới không thể sinh dục. Cho nên sùng ái đối với đứa con này lại thêm vài phần, nhưng đáy lòng vẫn mang theo chút oán hận. Hiện giờ hần lên ngôi, làm như cảm thấy kẻ hở giữa mẫu tử, lại cùng bà bất hòa vài phần.

Trong lòng Thái hậu thờ dài, bà biết được tâm tư hoàng đế, không muốn bà - mẫu hậu này can thiệp triều chính, nhưng nhà mẹ đẻ Trương thị của bà ngày xưa tuổi xuân đang độ cho tới bây giờ trung dung vô vị, bà sao có thể khoanh tay đứng nhìn? Bất quá hoàng gia hay Trương gia cũng phải cân bằng với nhau.

Chỉ nói một chút, Gia Nguyên để liền dẫn đầu đứng dậy đi, Thái hậu cũng không nhiều lời, phát phát tay: "Hoàng Hậu, mang theo mọi người lui ra đi, ai gia có chút mệt mỏi."

Ra Thọ Khang cung, canh giờ mặt trời đã lên cao, Hoàng Hậu nói cười vui vẻ lên tiếng: "Quý tần muội muội, bổn cung nhớ rõ nhiều ngày không gặp Tam hoàng tử, đang nhớ hần, muốn tới Trường Xuân cung nhìn hần, muội muội có hoan nghênh?"

"Hoàng Hậu nương nương hạ mình đến Trường Xuân cung là phúc khí của tần thiếp, nương nương, mời." Kỳ quý tần tất nhiên là vui vô cùng: "Tam hoàng tử gần đây luôn luôn nhu thuận, thấy Hoàng Hậu nương nương đến tất nhiên sẽ vui mừng."

"Canh giờ còn sớm, Tam hoàng tử hiện nay còn ngủ say, bổn cung nhìn hoa kim quế đằng trước nở rất đẹp, ngửi mùi hương thơm nồng đậm, quý tần muội muội cùng bổn cung đi ngắm hoa quế mới nở này đi." Hoàng Hậu cười nhạt mở miệng.

Hoa kim quế

"Hoàng Hậu nương nương thịnh tình mời, tần thiếp cảm thấy rất vinh hạnh." Kỳ quý tần thấy tình thế tiến lên đỡ Hoàng Hậu, Hạnh Chi hợp thời lui ra: "Vài cây hoa kim quế nở trễ chút, tần thiếp khi còn bé trong nhà sẽ hái chút hoa quế để ủ rượu, vừa vào miệng ngọt lành có thể áp chế chút mùi rượu, trong ngày mùa đông dùng để uống có thể... ảm người ảm dạ dày, nói vậy Hoàng Thượng cũng sẽ thích."

"Quý tần muội muội tâm tư linh mẫn, nghĩ ra chủ ý thật tốt, vậy liền cùng bổn cung ngắt lấy một ít đi."

Kỳ thật làm sao cần đến các nàng tự mình động thủ, đây là việc của các nô tài thôi. Hoàng Hậu sai người bầy chút trà bánh ở đình nhỏ trong rừng hoa quế liền cùng Kỳ quý tần ngồi xuống.

"Đình này thiết kế hợp lý, trong ngày xuân có thể ngắm ngủ mỹ nhân* bên cạnh, ngày thu có thể ngắm hoa quế." Kỳ quý tần nhìn chung quanh mình, cười mở miệng.

*Cây Poppy là thực vật thân thảo, tuổi thọ khoảng 2 năm. Tháng 4, 5 nở hoa màu tím, trắng, đỏ và phớt hồng, rất đẹp. Nó có nguồn gốc từ Châu Âu và Bắc Châu Á, người Bỉ rất thích coi là biểu trưng của nước mình

Cây Poppy họ anh túc (Papaveraceae), trong vỏ quả có nhựa thuốc phiện, gây nghiện. Người Châu Âu gọi là "anh túc bánh mì" (Compoppy).

Nụ hoa Poppy trước khi nở, đầu rủ xuống như e thẹn. Khi nở, 2 cánh dài rụng đi, 4 cánh hoa mỏng, to và cuống hoa yếu càng thể hiện một dáng vẻ rất kiều diễm. Khi có gió, nó đung đưa như bướm liệng. Ở giữa bông hoa có rất nhiều nhị đực và một nhị cái to. Hoa chỉ giữ được 2 ngày là cùng.

Hoa Poppy được trồng ở vườn hoa khiến người ta có cảm giác như được thấy một dàn những thiếu nữ xinh đẹp đang nhảy múa, với đủ tư thế. Hoa Poppy đưa vào Trung Quốc, những người làm vườn đã nghĩ ngay đến cô vợ đẹp của Hạng Vũ, nổi tiếng thời xưa nàng Ngu Cơ, nên đã đặt tên hoa Poppy là "Ngu mỹ nhân" (người đẹp họ Ngu). Ngoài ra, người ta còn gọi là hoa lệ xuân, trại mẫu đơn, hoa chần gấm, hoa trăm nàng tiên, hoa đầy vườn bướm,...

Bản thân nàng thanh lệ vô song, sau khi sinh hạ Tam hoàng tử càng ngày càng khiêm tốn rất nhiều, quần áo ngày bình thường cũng là màu thanh (xanh dương), màu lam. Nhìn thấy cũng không chói mắt, thậm chí đến nàng có liên quan tới những sự tình kia, Hoàng Hậu liền biết tâm tư nàng thâm trầm đến cực điểm.

"Đình rất tinh diệu, tựa như quý tần muội muội, tinh xảo đặc sắc, nhìn như không chớp mắt, mọi sự lại nắm giữ trong tay." Hoàng Hậu thần nhiên nhìn nàng một cái, ánh mắt rất sâu: "Trước đó vài ngày bổn cung đi thăm Mai canh y, nàng bệnh lâu ngày quán thân, vẫn dần dần, thật làm người sinh lòng thương hại. Ngày xưa cũng ăn sủng không ngừng, một lần tần bổn cấp làm cả cung ghé mắt, khi bị người vu hãm, Hoàng Thượng thất sủng, hiện giờ rơi vào kết cục như vậy. Nếu nàng biết được người sai sử phía sau màn này, không biết lại nên oán hận như thế nào."

Kỳ quý tần cúi đầu như không có việc gì, nhấp một ngụm trà: "Trà này của Hoàng Hậu là hồ trà Long Tĩnh phía Tây mới tiến cống năm nay, vào miệng mát lạnh, nuốt xuống vẫn ngọt lành như cũ. Tần thiếp nghe nói năm nay mưa xuân nhiều lắm, phân lượng chè xuân (lá chè thu vào mùa xuân) trà Long Tĩnh thấp phần hữu hạn, cả hậu cung sợ chỉ có dành hơi của Hoàng Hậu mới có thể có lộc ăn no."

"Kỳ quý tần xưa nay yêu trà, như thế này, bổn cung liền kêu người tặng một ít, muội cũng nếm thử một chút." Hoàng Hậu tự mình cầm bình trà châm một ly trà cho nàng: "Kỳ thật bổn cung có trà ngon, nếu là không có người cùng phẩm trà, một người thưởng thức thì có ý tứ gì? Nếu quý tần muội muội

thường đến Cảnh Nhân cung bồi bổ cung thường thức trà, mới không uống phí trà ngon lần này a."

"Có những lời này của nương nương, sau này nô tì liền an tâm làm phiền." Kỳ quý tần hiểu rõ mà cười, cầm lên một khối điểm tâm hoa hồng đưa tới trong đĩa Hoàng Hậu: "Ấm trà Long Tĩnh nếu phối hợp với bánh ngọt hoa hồng trên quý này, lại càng tăng thêm độ ngon."

bánh hoa hồng – hoa hồng tô – 玫瑰酥

Hoàng Hậu đang định mở miệng, ngẩng đầu liền nhìn thấy kiệu liền càng đi càng gần: "Hoa quế mới nỏ, hấp dẫn không ít người ngắm hoa."

Chu Anh chỉ vì ham ăn, có chút tưởng niệm bánh trôi hoa quế, cho nên muốn đến rừng hoa quế nơi này nhìn một lát. Nếu hoa nỏ thật nhiều, hái chút mang về, nếu nỏ ít, ngửi mùi thơm này cũng tốt.

Kiếp trước khi diễn xong một bộ phim đã là đêm khuya, gần chỗ quay phim có một tiệm ăn khuya, biết rõ ngày hôm sau phải mặc lễ phục lên sân khấu, cùng người quay phim chuẩn ra khách sạn đi ăn một chén lớn bánh trôi hoa quế. Tuy rằng sau đó vì tiêu hóa không được, cả đêm trên giường lăn lộn khó ngủ, lại vẫn nhớ thương hương vị ngọt ngào của bánh trôi đêm hôm đó. Sau ngẫm lại, sự trần trọc này, một là bởi vì gạo nếp khó tiêu hóa, còn một nửa có lẽ là vì người cùng nàng đi ăn khuya.

Bánh trôi hoa quế

Nàng đối với tình yêu luôn luôn cười nhạt, cho nên khi tình yêu chân chính tới ngược lại có cảm xúc e sợ, đây là lần cuối cùng hai người gặp nhau.

Hiện giờ nghĩ đến, đối với anh ta như vậy lại là chuyện tốt, nếu lúc trước nàng thật sự gặt đầu, hiện giờ nàng mặc danh kỳ diệu đến thời không này, hai người cả đời không gặp gỡ, nhưng vẫn thương nhớ vẫn mong chờ. Nếu kết quả còn không bằng sinh ly tử biệt, thì đừng có bắt đầu còn tốt hơn.

Mới vừa từ trên liễn bước xuống liền nhìn thấy hai người này, mặc dù không nghĩ sẽ ứng phó, cũng không thể giống như chuột thấy mèo, quay đầu bước đi, chỉ có thể kiên trì đi xuống thính an.

"Thính an Hoàng Hậu nương nương, thính an quý tần nương nương."

"Thư dung hoa hiện giờ mang long duệ, không cần hành đại lễ như vậy, mau tới đây cùng ngồi một chút với bản cung và quý tần." Hoàng Hậu tự mình đứng dậy cầm tay đem nàng đỡ lên.

"Tân thiếp đa tạ Hoàng Hậu nương nương, đa tạ quý tần nương nương." Chu Anh cảm tạ xong liền cùng ngồi xuống với các nàng.

"Trà này là năm nay mới xao, hương vị rất thanh nhã, uống chung với bánh hoa hồng rất thích hợp, muối muối cũng nếm thử một chút xem." Kỳ quý tần đem đĩa điểm tâm tinh xảo kia đẩy tới trước mặt nàng.

Người nơi này có lẽ không biết phụ nữ có thai không thể uống trà, hảo ý lần này Chu Anh cũng chỉ có thể từ chối nhã nhặn: "Đa tạ ý tốt của Hoàng Hậu nương nương cùng quý tần nương nương, nhưng tân thiếp gần đây khẩu vị càng ngày càng kém, không thích đắng, cho nên chỉ ăn ngọt, tân thiếp liền từ chối thì bất kính."

Nói xong cũng không để ý cái gì, dùng khăn lau lau tay liền cầm lên một khối ném vào miệng, hít một hơi, vẻ mặt hưởng thụ: "Điểm tâm này là từ Trường Xuân cung của quý tần tỷ tỷ phải không, ăn rất ngon."

"Thư dung hoa nếu là thích, liền chờ chút đi, thời điểm muộn chút bản cung sai Hạnh Chi đem... tặng muối một ít." Hoàng Hậu nhìn nàng như đứa bé, cũng cười: "Thư dung hoa đến rừng hoa quế, cũng là đến thưởng thức hoa quế sao?"

Chu Anh gật gật đầu: "Hoàng Hậu nương nương cùng quý tần nương nương cũng là đến thưởng thức hoa quế sao? Tân thiếp thật xa đã ngửi thấy mùi hương ngọt ngào ở nơi này, liền muốn đến xem thử, không nghĩ lại quấy rầy hưng trí của Hoàng Hậu nương nương cùng quý tần nương nương, tân thiếp có tội, mong rằng nương nương tha thứ."

"Nói chi vậy, bản cung và Kỳ quý tần cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp, từ chỗ quý tần muối muối biết được hoa quế ủ rượu có một phen tư vị khác, sai người hái ít thử xem, trong ngày mùa đông tỷ muội chúng ta cùng Hoàng Thượng có tiệc rượu, nếu có chút rượu hoa quế này trợ hứng, nói vậy lại dệt hoa trên gấm." Hoàng Hậu cười nói.

"Nương nương hiền đức, có tâm tư, lần này tất nhiên làm Hoàng Thượng vui mừng. Tân thiếp luôn luôn bại hoại, cũng không thông linh như quý tần nương nương vậy, liền chỉ còn chờ đến lúc đó dính chút ánh sáng của Hoàng Hậu nương nương, có thể may mắn có lộc ăn no." Chu Anh xưa nay làm cho người ta cảm giác không thích kết giao, giờ phút này hàn huyên này đó, thấy cũng đủ, liền đứng dậy cáo lui: "Có lẽ là vì mang thai, tân thiếp gần đây luôn mệt mỏi, hiện nay càng ngủ càng lâu, Vu thái y cũng ở Lan Tâm đường chờ xem mạch bình an cho tân thiếp, tân thiếp xin được cáo lui trước."

"Nếu như vậy, liền sớm trở về đi, đừng để thái y đợi lâu." Hoàng Hậu cũng không so đo với nàng, gật gật đầu, thả nàng đi.

Mất thấy liền càng lúc càng xa, Kỳ quý tần mới thân nhiên mở miệng: "Thư dung hoa này so với lúc trước kiêu căng chút, ngay cả nương nương thường cho trà ngon đều nói thẳng cự tuyệt, còn chẳng lưu tình rồi đi như thế, rốt cuộc là người mang thai long duệ, cảm đều phải giương cao một chút."

"Bản cung làm sao không biết nàng có phần kiêu căng này, phi tần không biết đúng mực như vậy, hậu cung chỗ nào cũng có, hôm nay được sủng ái thôi, ngày khác thất sủng, còn nhiều, rất nhiều người thay bản cung thu thập, làm sao cần bản cung quan tâm?" Hoàng Hậu nhấp nước trà: "Cũng hơi trễ, Tam hoàng tử cũng tỉnh, chúng ta nhìn hán một cái đi."

"Vâng, Hoàng Hậu nương nương."

"Chủ tử, ngài không phải mang theo Lan Tương, Tiểu Hi Tử đi hái chút hoa quế đem về sao, sao trở về nhanh như vậy?" Lục La kinh ngạc hỏi.

"Hoa quế nở không nhiều, liền bỏ tâm tư kia đi." Chu Anh lơ đãng, "Chính là có chút thu hoạch khác, không tính một lần uống công."

Nhìn tình hình lúc này, Hoàng Hậu hẳn là biết được việc trước kia cùng Kỳ quý tần thoát không khỏi liên quan, mà trên mặt Kỳ quý tần tựa hồ không có nửa điểm bộ dáng chịu áp chế, hai người này đã đạt thành nhận thức chung nào đó.

Hoàng Hậu vốn là quyền cao chức trọng, giống như mãnh hổ, hiện giờ lại có lợi trào (móng vuốt lợi hại) Kỳ quý tần sâu không lường như vậy, ngày sau, hậu cung sợ là muốn nhắc lên vô số tình phong huyết vũ (gió tanh mưa máu).

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27

"Hoàng Thượng, nên lật bài tử." Tiểu thái giám nội thị cung kính đưa bài ngà qua, Gia Nguyên để nhất nhất xem kỹ, đột nhiên mở miệng hỏi Thôi Vĩnh Minh: "Trẫm nghe nói Hoàng Hậu gần đây muốn sản xuất rượu hoa quế, năng lúc trước đâu để ý đến việc này."

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, nô tài nghe nói đây là đề nghị của Kỳ quý tần chủ tử."

"Rất tốt, Hoàng Hậu của trẫm thật biết cách dùng người." Thần sắc Khuyết Tĩnh Hàn khó lường: "Tối nay trẫm đi nhìn Thư dung hoa một cái, trẫm tựa hồ vài ngày chưa tới Lan Tâm đường, ái phi của trẫm cũng không biết đang làm gì."

"Vâng, Hoàng Thượng." Thôi Vĩnh Minh xoay người đi ra cửa tuyên chi, trong lòng lại kinh ngạc, trí nhớ Hoàng Thượng gần đây tựa hồ kém, rõ ràng ba ngày trước đã đi Lan Tâm đường dùng cơm trưa mà.

Chu Anh nhận được ý chỉ tất nhiên là hết sức cao hứng, ý cười trong suốt thường Thôi Vĩnh Minh không ít đồ vật này nọ: "Thôi công công khổ cực, cái này coi như ta mời công công uống chút trà."

"Ồi, dung hoa chủ tử thật khách khí, việc này bất quá là phận sự của nô tài." Thôi Vĩnh Minh vui tươi hơn hờ nhận, hẳn cảm thấy hôm nay Hoàng Thượng lật bài tử Lan Tâm đường quả thật sáng suốt cực kỳ. Dung hoa chủ tử này tuy là thứ xuất, không cao quý bằng Thực phi nương nương, nhưng tính cách hiền lành, bộ dáng cười rộ lên làm cho người ta nhìn thấy trong lòng đều ấm lên.

Đưa tiễn Thôi Vĩnh Minh, trong nháy mắt Chu Anh thu ý cười trên mặt, xoa xoa khuôn mặt sắp tê cứng: "Lan Tương, chuẩn bị chút điểm tâm, hôm nay trời lạnh, nước hạnh nhân phải nóng chút. Bách Hợp, hầu hạ ta tắm rửa thay quần áo đi."

"Hiện giờ chủ tử chúng ta đang mang thai hoàng tử lại thánh sùng thâm sâu, phủ nội vụ đều tăng thêm mấy thứ cần dùng trong Lan Tâm đường chúng ta. Vải cuộn vải Vân Cẩm* lần trước phía Nam tiến cống, số lượng cực kỳ hữu hạn, cũng chỉ Hoàng Hậu, Trương quý phi cùng chủ tử chúng ta được hai cuộn, làm các cung khác đều hâm mộ." Lục La hết sức cao hứng, khi trong phủ tử tiêu thư vẫn chịu khi dễ, cũng không có ngày nổi danh, hiện nay vào cung cuối cùng hành diện một hồi. Thực phi hiện giờ mất Hoàng tử lại mất ân sủng, trong phủ gói thư đều là cầu tiểu thư đáp ứng ra tay cứu Thực phi, thật sự là thống khoái.

* Nam Kinh thổ cẩm, còn được gọi là lụa Vân Cẩm (南京云锦), là một loại thổ cẩm làm ở Nam Kinh, Giang Tô, Trung Quốc. "Thêu kim tuyến" là một thuật ngữ chung cho các loại vải lụa hoa truyền thống. Trước đây, Vân Cẩm chỉ sản xuất và phục vụ cho hoàng gia. Mãi cho đến triều đại nhà Thanh, sự phát triển của Vân Cẩm đã trở nên phổ biến ngay cả tầng lớp bình dân.

Nam Kinh có Vân Cẩm nổi tiếng với công nghệ tinh tế, thanh lịch và mịn. Mẫu mã đa dạng và nhiều họa tiết đám mây đẹp như đám mây trên bầu trời, vì vậy tên của nó Vân Cẩm.

"Ta được sủng ái cũng là do đứa nhỏ trong bụng, cho nên nô tài các em càng phải cẩn thận hơn, đừng để người chui chỗ trống. Còn có, vô luận như thế nào, ân sủng kia đều là Hoàng Thượng ban cho, không được ra ngoài Lan Tâm đường khoe khoang, càng không thể ý thể hiếp người, Bách Hợp, em tính tình ôn hòa hơn thay ta cảnh cáo, đừng làm cho nô tài phía dưới không đứng mực." Chu Anh ba lần năm lệnh nói, trong cung này chuyện ý thể hiếp người nhiều lắm, cái gọi là một người đắc đạo, chủ tử được thể, thuộc hạ nô tài so với một ít chủ tử không được thể kia còn kiêu ngạo hơn. Nếu là đụng phải người có ý định tìm chuyện này cáo trạng lên, năng kia lại nhắm trúng chuyện xấu của bản thân. Tại trong cung này, luôn nhiều một chuyện không bằng một chuyện.

"Đã biết, chủ tử." Bách Hợp vừa thay năng cời áo ra vừa có chút do dự mở miệng: "Chủ tử, mới vừa rồi, trong phủ lại gọi phong thư đến đây."

"Đi lấy đến đây." Chu Anh không thể không cảm động sủng ái của tổ mẫu cùng phụ thân đối với Chu Dữu, hai tháng này Thực phi gặp chuyện không may, thư nhà tới so với nửa trước năm đều nhiều hơn. Nếu là năng xảy ra chuyện, chỉ sợ ở trong mắt người nhà chỉ là một trận tiếc hận đã đánh mất quân

cờ mà thôi. Đối với đích thứ lại có thành kiến khắc sâu như vậy, thật sự là vận vẹo có chút đáng sợ.

Đọc nhanh như gió, Chu Anh đưa cho Bách Hợp: "Phong thư này không cần đốt, liền trải rộng ra đặt trên bàn, lấy cái chặn giấy đè xuống, miễn cho gió thổi. Ta muốn ở một mình, em cùng Lục La ra bên ngoài đi, không có chuyện quan trọng chớ vào quấy rầy."

Đội hai người rời khỏi đây, Chu Anh liền tựa vào vách thùng tắm hoàn toàn thả lỏng chính mình, cứu Thục phi, nói dễ hơn làm? Nếu lúc trước Thục phi đối với nàng - thứ muội này tốt hơn vài phần, nàng còn nguyện ý thử một lần, nếu lúc còn trong phủ trước khi tiến cung, tổ mẫu cùng phụ thân làm cho nàng cảm nhận được vài phần quan tâm, nàng cũng không sẽ khoanh tay đứng nhìn như vậy.

Giống như nay, lấy oán trả ơn cùng lấy oán báo oán, hai chuyện này nàng làm không được, chuyện cứu hay không cứu Thục phi này, liền xem thiên ý đi. Mà cơ hội này, hỏi báo Thục phi đi. Nếu lần này Hoàng Thượng nhìn thư nhà này có tỏ vẻ, nàng biết thời biết thế một phen, nếu là Hoàng Thượng không có tỏ thái độ, nàng sẽ làm như cái gì cũng chưa phát sinh.

Khi Gia Nguyên để tiến vào trong điện vẩy vẩy tay với cung nhân, ý bảo Bách Hợp Lục La đứng lên tiếng, đi vào nội thất.

Trong nội thất cũng không bóng người, Khuyết Tĩnh Hàn vừa định xoay người hỏi thị nữ của nàng một chút, liền nhìn thấy thư nhà mở ra trên bàn sách. Hắn nhìn vài lần, tầm mắt bị thùng gỗ sau cánh cửa bên cạnh hấp dẫn, cũng không biết cất giấu bảo bối gì lại khóa kín như vậy.

Gần đây, nàng thu được thư nhà hẳn tất nhiên là biết, nội dung hẳn cũng đoán được, chính là buồn bực nàng vì sao vẫn chưa từng mở miệng. Thục phi là tỷ tỷ ruột của nàng, từ lúc gặp chuyện không may đến nay, nàng một lần cũng không cầu tình. Là không dám, hay là không nghĩ đến?

Nàng không đề cập tới, Khuyết Tĩnh Hàn cũng thoải mái, Thục phi phạm chuyện nói lớn cũng không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu không nghiêm trị tất nhiên sẽ làm hậu cung lòng người không yên, cho nên hẳn phải thừa dịp này mở miệng, chính mình thật là phải phí một phen cân não.

Thả đồ vật trên tay xuống, liền đi tới phòng tắm cách vách có tiếng động, vừa vào cửa liền có thể cảm giác hơi nóng kia đập vào mặt. Mà cách màn lụa, Thư dung hoa không biết là một mùi hay sao, cứ dựa vào thùng tắm ngửi như vậy.

Thùng tắm rất lớn, mặt trên rải không ít đóa hoa, Gia Nguyên để mới vừa vươn tay thử nước tắm có chút hơi lạnh liền nghe thấy giai nhân hắt hơi một cái.

Chu Anh bị đông lạnh tỉnh, vừa mở mắt liền gặp Gia Nguyên để ở trước mặt, hai mắt sương mù tựa hồ nhiễm lên một tia ánh sáng, làm nũng vươn hai tay: "Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng."

"Trẫm cũng không biết Đại Tề có một phong cách thỉnh an riêng như vậy." Gia Nguyên để cau mày, trong lời nói có chút trách cứ: "Hiện giờ đã có thai còn không biết tiết chế như vậy, nước tắm bị lạnh cũng không phát hiện sao? Bọn nô tài cũng không tận lực, chỉ bằng trẫm đổi một ấm nô tài tận tâm hơn cho nàng?"

Mặc dù nói thế, rốt cuộc vẫn xoay người đem nàng từ trong thùng tắm bế lên, cũng bất chấp trên người bị nước thấm ướt, giặt xuống một cái áo choàng trên giá áo bên cạnh bình phong* đem nàng bọc lại, đặt trên giường trong nội thất.

Bình phong

Chu Anh tự chui vào trong chăn bông, chỉ lộ ra cái đầu, về mặt lấy lòng năn nỉ: "Hoàng Thượng, đều là lỗi của tần thiếp, là tần thiếp không cho Bách Hợp Lục La tiến vào hầu hạ, Hoàng Thượng trách phạt thì trách phạt một mình tần thiếp được không?"

Gia Nguyên để trừng mắt nhìn nàng một cái, lập tức phân phó cung nhân tiến vào hầu hạ mình rửa mặt thay y phục. Nhưng không có giống nàng bại hoại tiến vào trong chăn, mà lấy quyền sách coi dưới đèn.

Chu Anh chỉ nhìn được một bên mặt hắn, ở dưới ánh lửa của đèn cây chiếu rọi cái bóng cao ngất rõ ràng, mi tâm hơi hơi nhíu lại, cũng không hư hao chút nào phần khí thế của hắn.

Thật là một đại soái ca lãnh huyết vô tình.

Khi nàng đi ra, nhìn bàn giấy, phân phó Bách Hợp dùng cái chặn giấy chặn rõ ràng là bên trái, hiện nay cái chặn giấy lại chuyển sang bên phải, hiển nhiên Khuyết Tĩnh Hàn đã xem qua thư nhà của nàng.

Trong thư kia, lời nói khuyên nhủ nàng cứu Thục phi khẩn thiết đến gần như hèn mọn, khi ở trước mặt nàng, Chu gia chưa bao giờ có bao nhiêu thái độ, Chu Anh cảm thấy châm chọc, hiện tại ngay cả Hoàng đế này nhìn thấy cũng không nửa phần động dung.

"Nhìn chằm chằm trẫm làm cái gì?" Tầm mắt dù chưa rời đi cuốn sách trên tay, nhưng đã cảm giác được ánh mắt nóng rực giăng co trên người mình.

Chu Anh thu hồi suy nghĩ, hướng về phía hắn cười đến thập phần buồn nôn: "Bởi vì Hoàng Thượng nhìn đẹp lắm a, tâm tình tần thiếp nếu không tốt, nhìn Hoàng Thượng liền tâm hoa nộ phóng (Như mở cờ trong bụng, lòng như mở hội)."

"Sao? Vì sao tâm tình ái phi không tốt, lại có ai dám làm nàng không thoải mái?" Gia Nguyên để tò mò quay đầu nhìn nàng, nửa người nàng lộ ra ngoài chăn, vai tuyết trắng trắng mịn lộ ra hơn phân nửa, ba nghìn tóc đen xõa bung ra, trên trán một túm, trong cổ mấy túm, trên vai lại có mấy túm, ở dưới ánh đèn mờ màng cực kỳ hấp dẫn.

Khuyết Tĩnh Hàn bị kích thích, đáy lòng đối với chuyện nàng mang thai sinh ra rất nhiều nén giận, nếu không phải cố kỵ hoàng tự trong bụng, hẳn cần gì

phải nhin khổ cực như vậy?

"Tàn thiếp không có không thoải mái, tàn thiếp nhìn đến Hoàng Thượng, tất cả không thoải mái liền đều tan thành mây khói." Chu Anh tất nhiên là biết hầu kết hần mới vừa rồi khê nhúc nhích đó là chuyện gì. Vừa nói vào đề phải đứng dậy, mắt thấy chân càng lúc càng roi xuống, càng nhiều cảnh xuân bị lộ ra, Gia Nguyên để tay mắt lạnh lẽo đỡ lấy chân quay đầu đem cả người nàng vào bên trong chăn.

"Trăm đột nhiên nhớ tới còn có tấu chương chưa coi, ái phi nghỉ ngơi trước đi." Khi Khuyết Tĩnh Hàn rời đi phân phó Bách Hợp Lục La ở gian ngoài: "Đi vào hầu hạ chủ tử nhà người đi, ban đêm lạnh, lau khô tóc rồi hẵng cho nàng ngủ."

"Nô tỳ tuân mệnh." Hai người phúc thân cung tiễn Gia Nguyên đi rồi mới vội vã tiến vào nội thất, trên mặt có chút khẩn trương. Tuy nói trên mặt Hoàng Thượng cũng không có giận dữ, nhưng tối nay lật bài từ Lan Tâm đường, Hoàng Thượng nửa đường lại rời đi, trừ bỏ giận chủ tử, còn có chuyện gì khác đây?

Lục La lau tóc cho nàng, vẻ mặt sầu lo, vẻ mặt Chu Anh buồn ngủ, híp nửa mắt nhìn hai nàng: "Các em đừng lo lắng, ta đều có đúng mực."

Phật viết nhân sinh có bảy khổ, sinh, lão, bệnh, tử, oán tăng biết (oán ghét mà phải gần), yêu biệt ly, cầu không được. Lần này làm cho hần ném thư một chút tư vị cầu không được, mới có thể được hần nhớ thương lâu lâu chút. Huống hồ, gần đây nàng chỉ cần sủng ái ít đi, cũng sẽ không có nhiều người nhàn tạp đến quấy rầy, thư nhà cũng sẽ không tới nhiều như vậy, luôn lợi nhiều hơn hại. Các triều đại đổi thay, hoàng đế đều kiêng kỵ hậu cung cùng tiền triều gút mắc, dây dưa, chuyện Chu gia liên tiếp gởi thư nhà đến tất nhiên không thể giấu diếm được hần, cứ như vậy để cho người Chu gia nghĩ nàng thất sủng cũng tốt.

Chu Anh thở phào một cái thật dài, rõ ràng thống hận lấy sắc mê hoặc người khác, kết quả mình cũng phải đi con đường này.

"Hoàng Thượng, nơi này cách Trường Xuân cung của Kỳ quý tần, Ninh Tú cung của Trương quý phi đều rất gần, không biết Hoàng Thượng nghĩ muốn nghỉ ở nơi nào?" Thôi Vĩnh Minh cũng có chút không xác định, Thư dung hoa kia luôn luôn hợp tâm ý Hoàng Thượng a, ngày hôm nay sao giống như trúng tà. Mà khiến cho người bị kinh dị là hoàng đế ra khỏi Lan Tâm đường mà sắc mặt nửa điểm cũng không thấy giận dữ.

Hần bên cạnh nhiều năm như vậy, còn chưa gặp loại chuyện hiếm lạ này.

"Trẫm nhớ rõ Tô tiếp dư ở thiên điện Ninh Tú cung, liền đi chỗ đó đi." Trong thần sắc Gia Nguyên để có một tia ảo não, hần từ 15 tuổi cho tới nay đã gặp qua bao nhiêu phụ nữ, cho tới bây giờ gặp gỡ Thư dung hoa lại có nhiều lần thiếu chút nữa không chế không được, để người bên ngoài biết, chẳng lẽ không phải cười đến rụng răng?

"Phân phó đám nô tài phụ nội vụ kia đốc lòng lưu ý Lan Tâm đường, thiếu cái gì, ít cái gì nhanh chóng mua thêm, nếu để trẫm biết bọn họ bạc đãi hoàng tử của trẫm, thì đừng nghĩ sống nữa." Gió đêm có chút mát lạnh, Gia Nguyên để đứng một lát rồi cuộc bình tĩnh chút: "Mấy ngày nay nhắc nhở trẫm không cần lật bài từ Lan Tâm đường."

"Vâng, Hoàng Thượng." Thôi Vĩnh Minh quay đầu nhìn Lan Tâm đường, cảm thấy vị chủ tử này quá thần kỳ, làm hần hoàn toàn sờ không thấu được ý nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Quả nhiên, ngày thứ hai, chuyện Hoàng Thượng nửa đêm ném Thư dung hoa Lan Tâm đường đến thẳng chỗ Tô tiếp dư thiên điện Ninh Tú cung liền truyền rất ồn ào huyên náo. Hậu cung không thiếu nhất chính là một ít người xem kịch vui, nói huyên thuyên, à không, ngày thứ hai khi Chu Anh đi Cảnh Nhân cung thỉnh an vẫn gặp được vài nô tài ở sau núi giả nhàn thoại.

"Ta coi Thư dung hoa này cũng quá kém cỏi, vệt nẫu chín đến miệng cũng làm cho nó bay." Giọng nói một cung nữ hơi khinh bỉ mở miệng.

"Tiểu Chân, dám nói Hoàng Thượng là vệt nẫu chín, không muốn sống nữa sao?!" Nghe động tĩnh này tựa hồ là tiểu thái giám gõ cung nữ kia một cái: "Thư chủ tử vốn chỉ là xuất thân thứ nữ, trong ngày thường bắt quả là được Thực phi dẫn dắt mới có tiền đồ, hiện giờ đối với Thực phi chẳng quan tâm, có thể thấy được cũng là đồ ruồng bỏ chủ cũ. Người như vậy Hoàng Thượng chúng ta tất nhiên là sẽ không thích, cứ nhìn đi, hiện giờ tuy mang long duệ mẫu bằng tử quý, chưa biết chừng ngày nào đó liền bước theo rập khuôn Thực phi."

"Sầm công công đi theo chủ tử tốt, tất nhiên so với chúng ta có tiền đồ hơn, kiến thức cũng nhiều hơn so với chúng ta, sau này mong rằng công công dẫn dắt nhiều hơn." Tiểu cung nữ a đưa nói.

"Đó là tự nhiên, nhưng các người đừng học Thư dung hoa kia lang tâm cầu phước lại thị sủng mà kiêu a, bằng không tương lai chết cũng không biết là chết như thế nào." Trong giọng nói công công kia đều là đắc ý.

"Lớn mật, cầu nô tài từ nơi nào, dám ở sau lưng nghị luận chủ tử!" Lục La cực kỳ tức giận, chửi xong, đỡ Chu Anh bước xuống liễn.

Ba nô tài kia vừa nghe tiếng nói này sao có thể không sợ tới mức cả người run rẩy, đi tới vừa thấy là Thư dung hoa liền rầm rầm quỳ xuống dập đầu cầu xin tha thứ.

"Chủ tử tha mạng, chủ tử tha mạng."

Trên mặt Chu Anh không buồn không vui, thần nhiên quét ba người một cái, hỏi thái giám kia: "Là nô tài trong cung nào?"

"Hồi chủ tử, nô tài là hầu hạ Tô tiếp dư thiên điện Ninh Tú cung." Không biết có phải hay không Chu Anh có cảm giác, nằng cảm thấy thái giám này khi trả lời rất thông dong thiếu phần e ngại, tựa hồ chính mình hầu hạ Tô tiếp dư, tội đại bất kính của hắn liền có thể xóa bỏ vài phần.

"Nô tài lớn mật, dám nói lòng gat ta!" Khóe mắt Chu Anh thoáng nhìn nghi trọng cách đó không xa, tức giận, chỉ vào cung nữ quỳ gối run run bên cạnh: "Người, thay ta và miệng của hắn!"

Thái giám kia tại chỗ dập đầu: "Thư chủ tử tha mạng, nô tài nào dám lòng gat ngài, nô tài xác thực là hầu hạ Tô tiếp dư."

Chu Anh đang định mở miệng liền thấy Tô tiếp dư bước xuống liền lại đây, phúc phúc thân mình.

"Xa xa thấy muội muội ở trong này, đã xảy ra chuyện gì?" Tô tiếp dư xuất thân nhà giàu, cấp bậc lễ nghĩa tự nhiên chu đáo, không có nửa phần liễu lĩnh cùng xúc động.

"Làm tỷ tỷ lo lắng, muội muội lần này đang muốn đi thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, nửa đường liền nghe thấy mấy này nô tài đang nói huyền thuyên." Chu Anh cười giải thích.

"Dung hoa muội muội có gì tức giận như thế? Cũng chỉ là vài nô tài không nên thân thôi, làm sao đáng so đo cùng bọn chúng." Tô tiếp dư tất nhiên biết nô tài kia là trong cung chính mình, lời nói muốn chuyện nhỏ coi như không có.

Trong lòng Chu Anh cười nhạo một tiếng, muốn cho nàng ăn cái buồn mệt này, cả cửa đều không có: "Muội muội cũng không phải so đo vài cái lời nói câu đại bất kính này, chính là nô tài kia cũng quá can rờ, thế nhưng tự xưng là hầu hạ trong cung tỷ tỷ. Trong cung ai không biết tỷ tỷ xuất thân từ thế gia, quy củ lễ tiết đều cực kỳ quan trọng, làm sao có nô tài làm can như vậy. Hắn ăn nói lung tung như vậy, không phải không duyên có tổn hại hình tượng tỷ tỷ sao?"

Trên mặt Tô tiếp dư xanh một trận, trắng một trận, nhưng nhất thời không biết tiếp lời như thế nào. Nếu là thừa nhận nô tài kia là trong cung chính mình, vậy thật đúng là đã đánh mất mặt mũi, liền chỉ có thể kiên trì: "Vẫn là muội muội lo lắng chu đáo, nô tài không biết nặng nhẹ như vậy, là nên nặng phạt."

Chu Anh cười: "Tỷ tỷ nói rất đúng, hắn đã mạo phạm danh dự tỷ tỷ liền giao hắn cho tỷ tỷ xử phạt đi, muội muội đi trước một bước."

Nói xong phúc phúc thân liền lên liền nghênh ngang rời đi.

"Chủ tử, thái giám này không khỏi quá kiêu ngạo, chủ tử lại cứ buông tha hắn như vậy sao?" Lục La vẫn có chút tức giận bất bình.

Bách Hợp biết được tâm tư của nàng, chỉ điểm nói: "Hành động lần này chủ tử mới xem như tốt nhất, nô tài kia rốt cuộc vẫn là trong cung Tô tiếp dư, chủ tử nếu là thật sự tự mình xử phạt, không khỏi rơi vào cái thanh danh đi quá giới hạn. Huống hồ trải qua chuyện này, Tô tiếp dư cũng mất mặt mũi, lại mất thể diện, tất nhiên là sẽ không dùng nô tài kia, thế đã không có, ngày sau lại sao có thể khinh người nữa?"

Lục La suy nghĩ vòng vo, giờ ngón tay cái với Chu Anh lên: "Chủ tử anh minh."

Chu Anh thần nhiên cười, bất quá là giết con gà mà thôi, sao phải dùng dao mổ trâu?

Trong Cảnh Nhân cung, Hoàng Hậu vẫn tâm rộng trước sau như một với nàng, đợi nàng vấn an xong liền kêu người mang ghế ra.

Tô tiếp dư tới hơi chút chậm, vào Cảnh Nhân cung liền phúc thân thỉnh tội: "Tần thiếp thỉnh an Hoàng Hậu. Do tần thiếp đã tới chậm, kính xin Hoàng Hậu nương nương thứ tội."

"Muội đêm qua hầu hạ Hoàng Thượng, chắc là mệt mỏi, không đến thỉnh an cũng không sao." Hoàng Hậu cười nói: "Ngồi đi."

Nếu Chu Anh không phải là người biết điều, giờ phút này chỉ sợ cũng như Hoàng Hậu ngầm hận Tô tiếp dư đang đắc ý này. Nhìn Tô tiếp dư ngồi ở bên cạnh, dung nhan tất nhiên là mỹ lệ, nhưng thể hiện mình ỷ dật quanh quẩn, không biết ra vẻ ưu sầu thật tình hay là thiên tính như thế, đúng là hình mẫu làm dân ông nhớ thương.

"Dung hoa muội muội cũng đừng đem chuyện này để ở trong lòng, thánh ý hay thay đổi, chúng ta cùng là tỷ muội hầu hạ Hoàng Thượng, đi trong cung nào đều là giống nhau." Tiêu sung nghi ý ở trong câu an ủi.

"Sung nghi muội muội rất phóng khoáng, nếu ngày khác có người nửa đường chiếm ân sủng của người, ngóng trông người cũng có thể rộng rãi như thế mới tốt a." Lâm chiêu dung liếc xéo mắt lạnh, châm chọc Tiêu sung nghi.

"Hai vị tỷ tỷ cũng đừng cãi cọ nữa, dung hoa muội muội cũng không phải lần đầu gặp phải chuyện này, nàng tất nhiên không phải người nhỏ nhen như vậy." Phương tần làm người hoà giải chen vào nói, trong bóng tối cũng châm chọc Thư dung hoa này không bốn sự. Nói thật là trong lòng nàng xem

thường người phụ nữ gốc ghêch này, nếu là mình có vận khí tốt như vậy, làm sao vào cung ba năm vẫn chỉ là tần vị nhỏ nhỏ?!

Đáy lòng Chu Anh cười thầm, chuyện này cũng thật thú vị. Những người phụ nữ này không rõ chân tướng còn có thể đem suy diễn thành một tuồng kịch phản kích như vậy, trong lời kịch mỗi người đều có thâm ý, so với nàng xuyên qua còn cao tay hơn.

"Sung nghi tỷ tỷ nói đúng, đều là hầu hạ Hoàng Thượng, muội muội tất nhiên là sẽ không đề ý." Chu Anh giả ngu nói tiếp.

Thấy một đám của mình đánh vào trên bông, ba người tự giác mất mặt, người nơi này cũng không tiện theo dõi chuyện nữa.

Hoàng Hậu ngồi ở vị trí cao nhất tất nhiên đã đem hết thảy thu hết đáy mắt. Ánh nhìn lượn một vòng bản khoả, nhấp hớp trà mới mở miệng: "Hôm nay thừa dịp chúng tỷ muội đều ở đây, bốn cung vừa lúc có một số việc phải tuyên bố. Hiện nay tỷ muội trong cung cũng không phải rất nhiều, nếu không thường xuyên lui tới sẽ làm tình cảm tỷ muội phai nhạt. Trước đó vài ngày bốn cung cùng Hoàng Thượng thương nghị, lão tổ tông định ra quy củ là chủ tử chính lục phẩm trở lên mỗi ngày đều phải thỉnh an đó là vì các phi tần của tiên đế khá nhiều, mà hậu cung của Hoàng Thượng chúng ta cũng không đầy đủ, mỗi ngày thỉnh an cũng sẽ không khó khăn, Hoàng Thượng bên kia cũng đồng ý. Mọi người cảm thấy đề nghị này như thế nào?"

Đều nói Hoàng Thượng gật đầu đồng ý còn có ai dám đưa ra ý kiến, một người đang ngồi đứng dậy khen tặng Đế hậu: "Hoàng Thượng Hoàng Hậu anh minh, nô tì (tần thiếp) cũng không dị nghị gì."

Chu Anh cũng không biết đây là ý của Hoàng Hậu hay là Gia Nguyên đế, bất quá khẳng định không phải đơn thuần làm cho phi tần liên lạc cảm tình, nếu đoán không ra, thì thà chẳng đoán làm gì.

Lại cùng nhau hàn huyên một trận mới cáo lui, từng người lần lượt rời khỏi Cảnh Nhân cung.

Chu Anh ra Cảnh Nhân cung liền nhìn thấy nghi trượng của Ôn phi chờ cách đó không xa, nàng tiến lên làm đại lễ: "Thỉnh an Ôn phi nương nương."

"Dung hoa muội muội đang có long duệ sao có thể làm đại lễ này?" Ôn phi tự mình đem nàng nâng dậy: "Vừa lúc hoa cúc trong cung bốn cung đang nở, muội muội có muốn đi nhìn một lần?"

Chu Anh biết nàng muốn nói chuyện riêng với mình, hiềm một nỗi nàng đoán không ra tâm tư Ôn phi. Khuyết Tĩnh Hàn đối vị Ôn phi này không sùng nhiều, nhưng đem Nhị hoàng tử yêu thương gọi nuôi ở nơi nàng ta tự nhiên cũng sẽ không quá lạnh nhạt với nàng ta. Mà nàng ta mặc dù ở phi vị lại cực kỳ khiêm tốn, cảm giác tồn tại cũng không mãnh liệt, người này thực sự tính tình đậm như cúc.

Như vậy, một người phụ nữ mà làm người ta sờ vuốt không ra, chỉ có thể có hai loại, một là tính cách như thế, hai là thâm tàng bất khả lộ. Nàng luôn luôn sợ các phi tần phỏng đoán phá hư ác ý ở hậu cung, cho nên theo bản năng là không muốn cùng nàng ta kết giao, nhất thời cũng nghĩ không ra lý do từ chối nhã nhặn, chỉ phải gặt đầu: "Ôn phi nương nương thịnh tình cùng mời, là vinh hạnh của tần thiếp, tần thiếp tất nhiên là nguyện ý đi."

Hàm Phúc cung ở phía Nam cuối lục tây cung, chỗ này rất thanh u (thanh nhĩ, yên tĩnh), cách Cảnh Nhân cung một khoảng cách khá xa, Chu Anh có chút đồng tình Ôn phi ngày ngày thỉnh an. Mặc dù là ngồi trên liễn, nhưng chung quy có chút lay động, không thoải mái như ngồi xe buýt, nàng cũng bị giằng co qua lại.

Chu Anh còn chưa vào cửa cung liền ngửi được mùi thơm hoa cúc, đại khái là một đời trước bên cạnh hủ nữ nhiều lắm, ấn tượng đầu tiên nàng đối với cây hoa cúc liền không quá thuần khiết, nhưng nhìn thấy khí chất thanh u của Ôn phi, lại thật sấm hối vì ý nghĩ tà ác của mình.

Vốn tưởng rằng vào cửa cung đập vào mắt là khu vườn trăm loại cúc, làm sao biết được lại chỉ có một giống, vừa không phải loại hoa sắc vàng to như chén ăn cơm, cũng không phải loại hoa màu xanh mực hi hữu hiếm thấy, cũng chỉ là hoa cúc đại màu trắng lớn hơn ngón cái một chút, bao trùm một mảnh vườn hoa.

Tựa hồ là cảm thấy được kinh ngạc của nàng, Ôn phi thân nhiên cười hỏi: "Chớ không phải là dung hoa muội muội ghét bỏ hoa cúc trong Hàm Phúc cung không coi vào mắt sao?"

"Ôn phi tỷ tỷ nói đùa." Chu Anh ngượng ngùng mở miệng, "Chính là tần thiếp nghĩ đến, tỷ tỷ là người yêu cúc, trong cung cũng sẽ hoa cúc cũng thuộc loại cao cấp."

"Loại hoa cúc này có cánh hoa trắng nhụy vàng, hương thơm bay xa, là cúc Trừ Châu*." Khi Ôn phi nhìn phiến cây hoa cúc này về mặt thập phần nhu hòa, không giống ngụy trang: "Cúc Trừ Châu mặc dù không xinh đẹp nhưng dáng hoa hùng tráng khoẻ khoắn, cũng không có kiểu điểm uớt át như lục mẫu đơn, lại không phải là thứ quý báu hi hữu như phượng hoàng cát cánh, nhưng nó so với mấy cây này thực dụng hơn nhiều lắm. Nhìn như không chớp mắt, cũng là dược liệu tốt nhất, làm canh hoa cúc trị chứng bệnh đầu vầng, mắt hoa, ninh cháo giúp thanh tâm trừ phiền, chế thành gối hoa cúc cũng có trợ giúp rất lớn trong việc trị bệnh mất ngủ, mặc dù là cả vườn rộng như thế này cũng giam không được mùi thơm của hoa, đều có thể lan tỏa xung quanh."

*Trừ cúc (滁菊), "Trừ" chỉ Trừ Châu, tỉnh An Huy. Đây là sản phẩm truyền thống của Trừ Châu, thành phần chứa nhiều vitamin, axit amin, có tác dụng Thanh Nhiệt, sáng mắt, giải độc. Nói tóm lại nó là cây cúc trắng!!!

Về mặt Chu Anh mơ màng, lúc này không phải giả vờ, mà thật sự khó hiểu. Ôn phi từ xa mời nàng đến Hàm Phúc cung thưởng thức cúc Trừ Châu này chỉ vì phổ cập cho nàng chút kiến thức khoa học và cách dùng làm thuốc trong trung y của cây hoa cúc sao?

Tự nhiên sẽ không đơn giản như vậy.

Ôn phi nói cũng đã nói đến ám chỉ như vậy mà thấy nàng vẫn còn mơ hồ không hiểu rõ, chỉ đành phải nói thâm sâu hơn: "Phụ nữ hậu cung đều như hoa, nhưng nào có như hoa hồng nở trăm ngày? Cây mầu đơn, cây thược được nở rất lâu, nhưng hoa kỳ (kỳ ra hoa) thoáng qua một cái, còn có ai hội nhớ rõ, thật không bằng giống cúc Trừ Châu bình thường này, mặc dù tư thái không xinh đẹp, nhưng giá trị thực dụng lại hơn rất nhiều, cũng sẽ không chỉ ham phong cảnh trong nháy mắt rồi héo rũ."

Hoa thược được

Chu Anh cuối cùng miễn cưỡng nghe hiểu thâm ý trong lời nói của Ôn phi, đây là ý muốn kéo nàng nhập bọn. Muốn nàng cũng giống như Ôn phi, biến thành cúc Trừ Châu có giá trị thực dụng?

Có điều sau lưng Ôn phi là ai, Hoàng Hậu, hay là Trương quý phi?

Vô luận là ai, nàng không muốn bị người lợi dụng: "Ôn phi tỷ tỷ nói tự nhiên có lý, nhưng muội muội cũng không đồng ý."

"Cúc Trừ Châu mặc dù vừa dùng để ngắm lại có thể làm thuốc, nhưng rốt cuộc vẫn là cây không đáng nói. Tần thiếp bất tài, không bằng tỷ tỷ tinh thông thi thư như vậy, cũng không thể lý giải đạo lý lấy hoa ví người kia. Tần thiếp là người có cảm tình, biết đau đớn, vừa không nguyện làm hoa kia xinh đẹp có thể thường thức, cũng không nguyện làm cúc Trừ Châu có thể làm thuốc."

Lời nói này của Chu Anh cũng coi là thật tình, hồng nhan bạc mệnh, mỹ nhân như hoa, nàng thật sự là không thích mấy câu này, vì sao nhất định phải làm một đóa hoa, nàng ở trong hậu cung không tính toán gì chỉ muốn Gia Nguyên để sủng ái, cũng không nguyện ý bị người lợi dụng, nàng chỉ đem cuộc sống chính mình thuận buồm xuôi gió, tạm ổn qua ngày.

"Lời dung hoa muội muội nói rất đúng." Ôn phi nhìn nàng một cái, cũng không tỏ vẻ quá nhiều. Nàng lần này bắt quá là phụng mệnh làm việc, thử dò tâm tư Thư dung hoa, coi như là công đức viên mãn.

"Nương nương, Nhị hoàng tử vẫn khóc rống không ngừng, nô tỳ cũng nhìn không ra ngài ấy làm sao không thoải mái, nương nương mau quay trở lại đi." Ma ma trông nom Nhị hoàng tử vội vã đến báo lại.

Chu Anh liền mượn cơ hội cáo lui.

"Chủ tử, nô tỳ thấy Ôn phi nương nương có ý mượn sức ngài à?" Bách Hợp nghĩ sâu xa chút, tất nhiên là nghĩ một tầng như vậy.

"Nhưng cũng không đơn thuần, ta chỉ là sùng bái phẩm dung hoa nho nhỏ, đem qua còn nào loạn như vậy, trong mắt người ngoài, thánh sủng của ta tất nhiên sẽ không lớn bằng lúc trước. Nàng là chính nhị phẩm cao cao tại thượng, sao lại muốn tới mượn sức ta đây - phi tần sắp thất sủng của hoàng thượng?" Chu Anh mới vừa rồi không nghĩ tới, ra Hàm Phúc cung mới hiểu được, Ôn phi này bắt quá là thử nàng mà thôi, về phần là phụng ý chỉ ai, nàng không đoán ra, cũng lười suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chung Ta Cung Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

"Chủ tử, ngày mai là sinh thần quý phi nương nương, Hoàng Thượng nói quý phi nương nương hiện giờ tháng quá lớn, không nên xử lý bốn phía, chỉ làm yến hội tại Ninh Tú cung. Hiện giờ quý phi nương nương đã là dưới một người trên vạn người, chủ tử có nghĩ tặng hạ lễ gì chưa?" Lục La một bên thay nàng chải búi tóc, một bên hỏi.

Chu Anh vốn định sai Bách Hợp đi kho phòng nhìn xem có thứ gì tốt có thể tặng lễ, kết quả vừa quay đầu liền nhìn thấy bồn cây quýt trên kệ kia.

Đây là mấy ngày trước đây nàng nhớ thương thêm ăn quả quýt, kết quả phủ nội vụ không chỉ có đưa tới không ít quýt tiến cống, cũng tặng thêm một chậu cây quýt như vậy, nhìn bên ngoài trái cây tròn xoe, vàng ươm, rất có không khí vui mừng.

"Thêm đất cho cây quýt, ngày mai liền đem cây quýt này tặng cho quý phi nương nương đi." Chu Anh hôm nay lại rời giường hơi trễ, nhìn canh giờ đã muộn: "Lục La, búi tóc đơn giản đi, trăm sai san hô cùng trăm trân châu."

Lại nhìn áo yên la màu xanh thêu hoa trong tay Lan Tương: "Lan Tương, đổi váy áo màu đỏ rực hoa văn hoa đào phủ nội vụ mới làm kia đi."

"Chủ tử không phải luôn luôn thích xiêm y thanh bạch sáng màu sao?" Lan Tương có chút kinh ngạc, quần áo mới kia vừa đưa tới liền đặt ở đáy hòm, có lẽ nếu không phải là ngày lễ khánh, chủ tử nhất định chắc là không mặc.

"Thời tiết lạnh, thu hồi xiêm y màu bích đi." Chu Anh cũng không giải thích nhiều, mùa hè mặc sắc thanh lương tự nhiên làm người thích, mùa đông nếu lại mặc sắc điệu chút lạnh, là muốn đông chết Khuyết Tĩnh Hàn sao?

Khi đến Cảnh Nhân cung quả nhiên đã muộn một chút, trong điện phi tần đều đến đông đủ, công việc đòi trước của nàng hay công tác dưới ánh sáng

của đèn huỳnh quang tự nhiên sẽ không e ngại ánh mắt bốn phương tám hướng này, vững vàng bước vào phúc thân hành lễ thỉnh an: "Tần thiếp thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, thỉnh an các vị tỷ tỷ."

Hoàng Hậu cười cười: "Rất ít khi gặp Thư dung hoa ăn mặc tiên diễm như vậy, hiện giờ nhìn, tất nhiên là một loại phong thái khác."

Mặc dù vẻ mặt vẫn ôn hoà như cũ, nhưng vẫn chưa ban câu cho nàng miễn lễ bình thân, có thể thấy được Hoàng Hậu đối với chuyện nàng tới muộn hơi có chút bất mãn. Lần này ra oai phủ đầu là lấy nàng báo cho tất cả phi tần ai mới là chủ tử lớn nhất hậu cung sao?

"Tần thiếp bất quá liễu yếu đào tơ, làm sao bì kịp được một phần mười phong tư của Hoàng Hậu cùng với các vị tỷ tỷ?" Nàng khiêm tốn nói.

"Bốn cung thật là, muội hiện giờ mang thai, bốn cung nhưng lại quên chưa cho muội đứng dậy, Hiền phi cũng không nhắc nhở bốn cung một tiếng. Hạnh Chi, mau dọn chỗ cho Thư dung hoa." Trong lời nói Hoàng Hậu hình như có chút ảo não.

Đến xem, mặt đỏ mặt đen* toàn bộ Hoàng Hậu một người hát, trong lòng Chu Anh cười lạnh, trên mặt lại phải hành lễ tạ ơn. Nàng làm sao không biết dụng tâm Hoàng Hậu lần này, gần đây hoàng đế bởi nàng dùng hai bữa ăn trưa, chưa bao giờ lật bài từ Lan Tâm đường, Hoàng Hậu liền dám giết nàng – con gà thất sủng này để cho tất cả con khi xem thôi.

*Trong đào kếp: Kếp mặt đỏ là người trung, kếp mặt đen là người ác, kếp mặt trắng là người nịnh.

Trong điện nghị luận quay xung quanh yến tiệc sinh thần Trương quý phi, Tô tiếp dư ngồi bên cạnh Chu Anh lại không phản ứng, nàng cũng coi như thanh tịnh tự tại, một người tinh tế đánh giá sắc thái mọi người trong điện.

Vài phi tần phân vị thấp số lần gặp mặt cũng không nhiều, cho nên nàng vẫn còn nhìn chưa ra tâm tư những người này, nhìn phi tần bên cạnh nói nhỏ với Trương bảo lâm.

Trên lễ vạn thọ, nàng lấy kỹ thuật nhảy chinh phục Gia Nguyên đế, thu hoạch ân sủng không nhỏ, nhưng vẫn chưa tấn phong nhiều. Hai người cùng tiến cung, mình đã có mang long duệ, sùng ngũ phẩm, mà Trương Nhược Huyền lại vẫn chỉ là chính thất phẩm bảo lâm, trong nội tâm nàng ta thực không một chút chênh lệch mức nước của lòng sông so với mặt biển sao?

Ra Cảnh Nhân cung, Chu Anh nghĩ gần đây vẫn mệt mỏi nên lười nhúc nhích, mà mang thai phải cần vận động vừa phải, liền không ngồi liễn mà tản bộ dọc theo cung quay về Lan Tâm đường.

Nhân gần đây do thất sủng, không hề giống lúc trước, có người có ý định đi đến gần đồng hành, nàng cũng thấy thoải mái. Tuy luôn luôn sẽ không có chút ý nghĩ coi thường nàng nhưng vẫn có kẻ ngửa miệng chạy tới khiêu khích. Đó, đang có một người ngửa miệng.

"Ôi chào, ơ bốn cung cho là ai đó, hóa ra là dung hoa muội muội." Giọng nói Lâm chiêu dung thanh thúy gần như sắc nhọn, khi cất cao nghe thập phần chói tai.

Chu Anh ngẩng đầu liền thấy trong lương đình, Lâm chiêu dung ngồi thập phần đoan trang, cười đến thập phần đoan trang, nhưng ánh mắt kia cũng không tốt đẹp bao nhiêu. Phân vị của mình thấp hơn nàng không ít, chỉ đành phải ẩn quy củ hành lễ: "Tần thiếp thỉnh an chiêu dung nương nương."

"Chỉ nói thỉnh an ngoài miệng thì làm gì, bốn cung là thay Hoàng Hậu nương nương không đáng giá. Hôm nay thỉnh an, người đến muộn là đối với nương nương đại bất kính, nương nương tâm tư rộng rãi nhân từ có thể tha cho người, bốn cung lại nhìn không được." Ánh mắt Lâm chiêu dung hung hăng trừng nhìn nàng.

"Hoàng Hậu nương nương cũng vẫn chưa trách phạt tần thiếp." Chu Anh không kiêu ngạo không siểm nịnh nhìn lại nàng ta: "Ý chiêu dung nương nương muốn như thế nào?"

"Bốn cung dù thay Hoàng Hậu nương nương giáo huấn người không tuân thủ quy củ cũng không đủ." Tựa hồ cảm thấy sau lưng có Hoàng Hậu làm chỗ dựa, lời nói này của Lâm chiêu dung không nửa điểm cố kỵ: "Phi Thúc, bốn cung nhớ rõ lần trước Hoàng Hậu nương nương thưởng trà tốt, lấy lại đây đi."

"Nếu chiêu dung nương nương ở chỗ này thưởng thức trà, tần thiếp liền không làm phiền, tần thiếp xin được cáo lui trước." Chu Anh đối với chuyện thưởng thức trà cùng Lâm chiêu dung lại giả bất thiện này không có hứng thú chút nào.

"Ai, Dung hoa muội muội đừng bước, muội muội không phải không hãnh diện như vậy, ngay cả bồi tỷ tỷ thưởng thức trà cũng không chịu sao?" Lâm chiêu dung dụng lòng mi hời.

Chu Anh không biết trong hồ lô nàng ta muốn làm cái gì, lại phúc thân tạ lỗi: "Tỷ tỷ mời, muội muội tất nhiên là cảm thấy vinh hạnh. Nhưng muội muội hiện giờ mang long duệ, khẩu vị đại biến, đã mấy tháng chưa từng uống trà."

"Đã không uống trà, vậy liền hầu hạ bốn cung, pha trà đi."

Không quá nửa nén hương*, trà cùng nước đều đã chuẩn bị đầy đủ.

*Một nén hương = 5 phút

Chu Anh nhìn tốc độ này, nơi này cách Chung Túy cung của nàng ta cũng không gần, có thể thấy được là sớm có chủ mưu. Nếu sớm hay muộn phải gặp

gây khó dễ cho nàng, tránh được lúc này đâu tránh được tiếp theo, không bằng liền thừa dịp cơ hội này để những người đó nhận thức nàng đến tột cùng có hay không thất sủng.

"Bổn cung nghe nói Hộ bộ thượng thư Chu đại nhân luôn luôn coi trọng nữ nhi, từ nhỏ liền mời rất nhiều phu tử tới dạy. Bổn cung nhìn Thục phi nương nương tư thi đạt lễ, Hoàng Thượng từng trước mặt chúng tỷ muội khen ngợi kỹ thuật pha trà của nàng. Nói vậy Thư dung hoa tất nhiên là sẽ không kém so với Thục phi nương nương, phải không?" Lâm chiêu dung thu hồi ý cười, đem chén trà ngọc lưu ly đưa tới: "Đã là gia đình có tiếng học giỏi sâu xa, liền để cho bổn cung nhìn tay nghề muội muội một lần đi."

Trà cụ tốt nhất để pha trà Long Tĩnh, toàn bộ trà cụ bằng thủy tinh trong suốt, ngọc lưu ly trong suốt độ hơi kém, nhưng cũng không ảnh hưởng vị trà. Chu Anh tiếp nhận chén trà, trước rót đun nước nóng rửa trà một lần. Số lượng lá trà vừa phải, lại rót vào non nửa chén nước nóng thấm vào trà nghiền. Người thấy một mùi thơm ngát tỏa ra, rót nước nóng thẳng xuống, dựa vào lực cổ tay lên cao xuống thấp ba lượt, làm cho lá trà trong nước tung bay.

"Thư dung hoa thành thạo thủ pháp phượng hoàng gập đầu ba lần, quả nhiên là tư thái tuyệt đẹp." Lâm chiêu dung cười mà không cười nhìn nàng một cái, lúc này mới nâng chung trà lên cúi đầu nhìn thoáng qua, liền không nhẹ không nặng đem chén trà đặt trên bàn: "Lá trà của bổn cung là trà Long Tĩnh trong suốt xanh biếc, pha ra lại một màu đục, sao nước trà sao chất như thế? Pha lại!"

"..." Trong lòng Chu Anh thay chính mình kêu oan, lá trà này không phải trà ngon gì, chắc là tùy tiện tìm đến góp đủ số trà, vụn lá trà không ít, sao có thể pha ra nước trà trong suốt?

Nàng bình tĩnh lại rót một lần.

Lâm chiêu dung không hài lòng như trước, lúc này đặt chén trà trên bàn: "Pha lại!"

Chu Anh cắn hàm răng pha lại một lần, lần này động tác có lẽ một chút, dù sao nước nóng đã không đủ, pha như thế nào cũng không vừa ý người.

"Nửa mùi hương trà cũng không có, Thư dung hoa đúng là chỉ hiểu công phu mặt ngoài này đó sao? Pha lại!" Lâm chiêu dung mở miệng lần nữa, trong ánh mắt là không hề che lấp khinh miệt.

Chu Anh cảm thấy đã đủ, trực tiếp đem ấm trà ném tới trước mặt Lâm chiêu dung, vỡ thành hàng vạn hàng nghìn mảnh nhỏ, có nước nóng và mảnh sứ vỡ văng lên người Lâm chiêu dung, nàng ta thét chói tai nhảy dựng lên.

"Buồn cười, Thư dung hoa có lá gan rất lớn, dám phạm thượng!" Sợ tới mức hoa dung thất sắc (mặt mày tái nhợt), Lâm chiêu dung chia về phía nàng chửi ầm lên.

Chu Anh khễ nâng cằm, đem chén trà ngọc lưu ly kia lại đập ngay bên chân Lâm chiêu dung: "Chiêu dung nương nương, nói vậy lần này ngài đã muốn phẩm xong trà, tấn thiếp cáo lui."

Ta nói nếu ko thấy truyện thú vị thì ko edit dc mà thấy thú vị sẽ bị tình tiết trong truyện lôi cuốn! Mà như vậy thì vừa edit vừa tức anh ách, nhiều khi chẳng muốn edit nữa! Đc cái lần này em ấy cũng biết chống lại, đỡ tức 1 phần. Coi cung đấu nhiều khi nghĩ tới... công ty đấu, nơi nào có nhiều phụ nữ nơi đó càng âm ỉ, công việc không liên quan tới nhau nhưng nhiều khi chẳng biết tại sao ghen ghét nhau, nói xấu nhau, cô lập nhau! Làm công ty cũ ta chỉ chơi đc với các anh trong phòng QA thôi! Haizzz... Nhưng nhờ thế ta lại bắt đầu trưởng thành hơn! ^^

Nói xong thậm chí lười phúc thân, trực tiếp xoay người rời đi. Chỉ để lại Lâm chiêu dung đằng sau tức giận đến giơ chân.

"Chủ tử, mới vừa rồi ngài..." Lục La có chút lo lắng: "Tuy nói Lâm chiêu dung là kiêu ngạo, nhưng thái độ chủ tử vì sao khác thường thiếu kiên nhẫn như vậy?"

"Một lần nén giận, chi biết càng bị khi dễ." Chu Anh lo lắng: "Dù sao ta hiện giờ mang thai con nối dòng của Hoàng Thượng, cũng sẽ không bị thất sủng, vì sao phải để cho người ta khi dễ?"

"Chủ tử nói đúng." Lục La gật gù đầu, nhưng Bách Hợp vẫn có chút nghi ngờ.

Không quá nửa canh giờ, chuyện Thư dung hoa đại bất kính phạm thượng đập chén ở trước mặt Lâm chiêu dung, truyền khắp cả hậu cung.

Trong Cảnh Nhân cung Hoàng Hậu đang nhúc nhúc vì sinh thần Trương quý phi nên chuẩn bị những thứ gì, Hạnh Chi vội vã tiến vào bẩm báo: "Nương nương, nô tỳ nghe nói Thư dung hoa làm sắc mặt phạm thượng cho Lâm chiêu dung nhìn."

Hoàng Hậu nhíu nhíu mày: "Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Hạnh Chi liền đem chuyện mới vừa rồi Thư dung hoa trở về trên đường phát sinh một năm một mười nói.

"Tuy nói Hoàng Thượng nhất thời có chút vắng vẻ Thư dung hoa, nhưng trong bụng của nàng dù sao mang long duệ, đều không phải là không có thời gian xoay người, mới vừa rồi bổn cung gây khó xử nhỏ bất quá là làm nàng hiểu được hậu cung là do ai làm chủ. Lâm chiêu dung lại làm ra động tác lần này, Hạnh Chi, sai người nhìn chăm chăm động tĩnh Hoàng Thượng bên kia." Trong lòng Hoàng Hậu buồn bực Lâm chiêu dung xúc động này, thân nhiên phân phó: "Bình Nhi, đi khỏi phòng đem cây đèn từ đàn bốn chân khắc hoa lấy ra, ngày mai dùng làm thọ lễ cho quý phi đi."

"Vâng, nương nương."

Trong Ninh Tú cung Trương quý phi đang dùng bữa, nghe được cung nhân bẩm báo, chiếc đĩa dùng nháy mắt*, liền lại như thường: "Oanh Nhi, đem đèn huân hương bằng ngọc hình chim mầu đơn của bổn cung đưa đi Lan Tâm đường an ủi Thư dung hoa bị ủy khuất."

*nháy mắt: Một phút (60 giây)

Chớp mắt: 1 giây

Oanh Nhi có chút nghi hoặc: "Nương nương, chịu ủy khuất rõ ràng là Lâm chiêu dung a?"

"Cứ chờ coi đi, ai chịu ủy khuất là Hoàng Thượng nói mới tính." Trương quý phi cười đến cực kỳ sáng lạn: "Hoàng Hậu nương nương của chúng ta lúc này hẳn là sẽ minh bạch, tuyền minh hữu (đồng minh, phe cánh), phải cực kỳ thận trọng."

"Hoàng Thượng, Lâm chiêu dung ở ngoài điện cầu kiến." Trong ngự thư phòng, Gia Nguyên đế đang phê duyệt tấu chương, Thôi Vĩnh Minh khom người tiến vào bẩm báo.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Đang phê duyệt tấu chương, bút trên tay Khuyết Tĩnh Hàn dừng một chút: "Lâm chiêu dung? Biết chuyện gì sao?"

Thôi Vĩnh Minh đem chuyện mới vừa rồi công bằng nói.

"Để nàng đi hậu thiên điện." Gia Nguyên đế tiếp tục xem tấu chương, thuận miệng nói.

Một lúc sau, liền từ giờ mùi đến giờ dậu. Gia Nguyên đế kỳ thật sớm phê duyệt tấu chương xong, nhưng ở thư phòng lại coi sách một chút, viết một chút mới tiến thiên điện.

Vốn nước mắt đã ướt, thiên hạ vừa thấy hán hai mắt lại đầm lệ: "Hoàng Thượng, ngài cần phải làm chủ cho thần thiếp a."

Đáy lòng Gia Nguyên đế thở dài, hai canh giờ này vốn là niệm tình nàng phụng dưỡng nhiều năm cho một cơ hội, nhưng lại không nghĩ nàng vẫn muốn chết: "Ái phi đã đến đây, liền bồi trăm dùng bữa tối đi."

Đáy lòng Lâm chiêu dung vui vẻ, Hoàng Thượng chưa bao giờ lưu phụ nữ ở Dưỡng Tâm điện dùng bữa, thậm chí ban đêm thị tẩm cũng sẽ đuổi về tẩm cung chính mình, lần này lưu nàng cùng dùng bữa, hẳn là biết nàng bị ủy khuất nên vì nàng lên án.

Tâm tình tốt lắm, bữa tối liền ăn nhiều hơn một chút, Lâm chiêu dung vui rạo rức muốn tự mình hầu hạ Gia Nguyên đế súc miệng rửa tay, hán lại nhủu này: "Làm càn!"

Trong lòng Lâm chiêu dung lộ bộ một cái, không biết chính mình làm sai cái gì, đành phải quỳ xuống đất.

"Lâm thị chiêu dung, ngự tiền thất nghi, xuống làm tu nghi, quay về trong cung chính mình đóng cửa suy nghĩ đi." Khuyết Tĩnh Hàn tiếp nhận khăn vải Thôi Vĩnh Minh đưa qua lau tay: "Sai người đi tuyên chỉ hiệu dụ lục cung đi."

"Nô tài tuân chỉ." Trong lòng Thôi Vĩnh Minh liếc mắt Lâm tu nghi không thức thời này, chủ tử Lan Tâm đường còn đang mang thai, làm sao lại đi trêu chọc phải nàng.

Sau khi Lâm tu nghi khóc sụt sướt rời khỏi, thái giám nội thị liền bùng con bài ngà đến đây: "Hoàng Thượng, nên lật bài tử."

Tâm tình Gia Nguyên đế cũng không vui, nhìn liếc mắt một cái: "Thư dung hoa hiện giờ mang thai mấy tháng?"

"Hồi Hoàng Thượng, đã bốn tháng rồi." Thôi Vĩnh Minh nghĩ Thư chủ tử này thật đúng là làm Hoàng Thượng dễ bụng, nhưng hẳn cũng không rõ, đã đẻ trong lòng, sao Hoàng Thượng gần đây vẫn chưa đi Lan Tâm đường?

"Người bị ngu đi à, đã bốn tháng rồi vì sao con bài ngà còn không có đặt lên?" Gia Nguyên đế nhìn chăm chăm Thôi Vĩnh Minh, trên mặt ả ả có chút tức giận.

"Là Hoàng Thượng ngài nửa tháng trước sai nô tài nhắc nhở ngài gần đây không lật bài tử Lan Tâm đường, nô tài lúc này mới triệt con bài ngà Lan Tâm đường a." Thôi Vĩnh Minh quỳ trên mặt đất rất oan khuất mở miệng.

"Trẫm nhìn người chán làm tổng quản thái giám rồi!" Gia Nguyên đế tùy tay quơ lấy một con bài ngà liền nện lên đầu hán, cách mũi Thôi Vĩnh Minh vẫn cảm thấy đau.

Rốt cuộc là đang làm nhiệm vụ ngự tiền, tố chất bên trong vượt qua thử thách, Thôi Vĩnh Minh biết rõ một đạo lý. Nô tài nhớ lầm là sai của mình, Hoàng Thượng nhớ lầm vẫn là lỗi của mình. Hấn nhặt lên con bài ngà Lâm tu nghi đã làm xong, hơn nữa gần đây đều không cần trình lên, dập đầu nhận tội: "Nô tài đáng chết, cầu Hoàng Thượng tha thứ."

Gia Nguyên để phát xong tính tình, tâm tình không bắt bắt nữa mới tiếp tục nói.

"Đêm nay cầm đèn Lan Tâm đường."

"Nương nương, ngài nhìn ý của Hoàng Thượng đây là như thế nào a? Người nào cũng biết Lâm tu nghi hôm nay là người của Hoàng Hậu nương nương, huống hồ việc này Thư dung hoa cũng không phải hoàn toàn đúng, tại sao Hoàng Thượng phạt Lâm tu nghi nặng như thế, lại thị tâm vị Lan Tâm đường kia, đây không phải làm mất mặt mũi Hoàng Hậu nương nương sao?" Ở Ninh Tú cung cùng Trương quý phi dùng bữa tối, Tiêu sung nghi thập phần kinh ngạc.

"Kết quả này vốn là ở trong dự liệu của bốn cung, con trai thúc phụ nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu ở kinh thành ý thế hiếp người, hai ngày trước bên đường đùa giỡn bại hoại thanh danh con gái hoàng, Hoàng Thượng làm sao có thể ngồi yên không để ý đến? Lâm tu nghi này bất quá là Hoàng Thượng cho Khương gia bọn họ một cái cảnh cáo mà thôi, về phần Thư dung hoa, chính là mệnh tốt, làm một con cò của Hoàng Thượng. Bốn cung tặng vài thứ an ủi quân cò, cũng đi sâu vào tâm khảm Hoàng Thượng, bốn cung sao không vui mừng?" Tâm tình Trương quý phi cực kỳ sung sướng, giọng nói đều nhẹ nhàng vài phần.

"Nương nương quả nhiên anh minh." Tiêu sung nghi cúi đầu uống canh, nhìn nàng cố nâng cái bụng, cười mở miệng: "Nương nương, Hoàng Thượng thông cảm ngài mang long duệ vất vả, riêng dặn dò tiệc sinh thần ngày mai hết thấy giản lược. Nhưng theo tần thiếp xem ra, trong lòng Hoàng Thượng vốn có ngài, Đại công chúa cũng là công chúa duy nhất của Hoàng Thượng, hiện giờ ngài lại mang hoàng tử, ngày mai Hoàng Thượng sẽ phong thưởng lớn. Nương nương đoán xem, Hoàng Thượng sẽ tặng ngài một đại lễ như thế nào?"

"Vi Hoàng Thượng sanh con dưỡng cái là nghĩa vụ bốn cung cùng các tỷ muội phải làm, sung nghi muội muội tất nhiên là cũng có phần trách nhiệm này." Trương quý phi đối với việc vỗ mông ngựa như vậy đã có chút chống cự, coi địa vị bây giờ của nàng, nếu sinh hạ hoàng tử, thế lực liền có thể ngang bằng Hoàng Hậu, hậu cung người nào không cúi đầu nghe theo: "Hoàng Thượng nhớ rõ sinh thần bốn cung, đã là ban ân lớn nhất."

"Tâm tính nương nương không tranh quyền thế, tần thiếp ngày sau chắc chắn noi theo học tập." Tiêu sung nghi ân cần gấp thức ăn cho quý phi: "Trong hậu cung, Hoàng Thượng hẳn là coi trọng nhất nương nương, ngày mai phong Hoàng quý phi, tần thiếp cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ."

"Chớ có nói vậy." Trong lời nói tuy là răn dạy, ý cười khoe miệng lại gạt bỏ không được, nàng không nhìn Tiêu sung nghi gấp đồ ăn cho nàng: "Bốn cung có chút mệt mỏi, phải nghỉ tạm một chút, Tiêu sung nghi tự tiện đi."

Đây là đang đuổi người, Tiêu sung nghi tất nhiên là hiểu được, ủy thân rời khỏi đại điện.

"Chủ tử, nô tỳ nhìn Trương quý phi này đáng vẻ bề bề kiêu ngạo, căn bản không đem chủ tử để vào mắt, chủ tử cần gì phải mọi cách lấy lòng? Ngày khác chủ tử được sủng ái, chỉ sợ ngược lại nàng ta phải lại đây nịnh bợ chủ tử!" Thị nữ Tiểu Đào bên cạnh vực cho chủ tử mình.

"Quý phi nương nương không tin nhiệm ta, nếu ta không làm chút chuyện chứng minh lập trường chính mình, nương nương sẽ không dễ dàng đem ta tính vào dưới trướng nàng." Tiêu sung nghi chậm rãi cân nhắc.

Trong Lan Tâm đường, Lục La, Lan Tương, An Thanh Bình cao hứng sắp khóc.

"Chủ tử, nô tỳ mấy ngày nay thật sự thay ngài lo lắng, Hoàng Thượng còn băn khoăn chủ tử, cũng biết chuyện hôm nay ở ngự hoa viên là Lâm tu nghi có ý định làm khó dễ, nô tỳ rất cao hứng." Lan Tương đỏ hồng mặt nói, tuy nói phủ nội vụ vẫn chưa có nửa điểm khất khe Lan Tâm đường, nhưng Hoàng Thượng chẳng quan tâm đã làm các nàng lo lắng một trận.

"Cũng không phải do Lan Tương vài lần trộm lau nước mắt." Lục La trêu ghẹo nói.

"Lục La, không cho cười ta, người chẳng lẽ không từng thay chủ tử khổ sở sao?" Sắc mặt Lan Tương có chút ghen đỏ.

"Được rồi, mọi người các em lo lắng cho ta, ta tất nhiên là biết hết, nhưng về sau đừng ngu dần như vậy. Các em đi theo chủ tử ta đây, liền phải hoàn toàn tin nhiệm ta, nếu ta thật không có phần này tự tin, sẽ không liên lụy các em." Chu Anh nhìn nhóm người thành thật này, trong lòng thực cảm động. Xuyên qua đã lâu, cảm nhận được quan tâm đích thực duy nhất là từ bọn họ.

Mấy người nghe lời nói của nàng quá sợ hãi, vội quỳ xuống đất cho thấy một mảnh trung tâm tín nhiệm: "Chỉ cần chủ tử không chê, nô tỳ (nô tài) nguyện cả đời theo hầu chủ tử, tuyệt không nhị tâm."

"Trời ơi, các em như vậy không có nửa điểm vui đùa, đứng lên đi, hầu hạ ta tắm rửa thay xiêm y chuẩn bị thị giá." Chu Anh thở dài, nhìn thấy người trong gương đồng, vẫn là mày liễu mắt sáng, môi son răng trắng, nhìn thấy sáng ngời như trăng. Nhìn Lan Tương mang tới cung trang hồng nhạt, lắc đầu: "Đôi váy sa màu hồng đào thêu hoa. Lục La, sơ búi tóc kinh học*, vẽ lông mày ta dài chút, đính hoa đào trên hoa điện*."

Kính Học kế, hoa điện (đính ở trên trán)

Không gặp Gia Nguyên để hơn nửa tháng nay, tối nay dưới ánh trăng càng phải hiện rõ nhan sắc kiều diễm, câu dẫn hẳn một phen mới được, nhất định Khuyết Tình Hân lại chỉ có thể nhìn.

"Chủ tử vì sao cười đến như vậy..." Về mặt Lục La rồi rầm, tìm không thấy từ thích hợp hình dung nụ cười của nàng.

Chu Anh lắc đầu: "Trên mặt có chút run rẩy thôi, không có gì đáng ngại. Đợi lát nữa em cùng Lan Tương bên ngoài chờ hầu hạ, nghe được động tĩnh gì cũng không phải sợ, cứ nghe phân phó mà làm."

"Vâng, chủ tử." Tuy có chút khó hiểu, hai người vẫn đáp ứng.

Đội trang điểm xong, hai người đều kinh diễm nói không ra lời một lúc lâu, Chu Anh đánh giá người trong gương, đáy lòng thật ra cũng ngạc nhiên vì khuôn mặt này rất đẹp, mặc dù không có phần che khuyết điểm linh tinh như hiện đại nhưng Chu Anh này rốt cuộc chỉ có mười mấy tuổi, đúng ngay tuổi tươi mới nhất, căn bản không dùng được vài thứ kia, huống chi cùng Khuyết Tĩnh Hàn thân thiết, làm cho miệng hắn đều đầy bột chỉ của đồ trang điểm, chút ý vị rốt cuộc sẽ biến mất. Ngày bình thường đồ trang sức trang nhã, nhẹ nhàng đó là nhu nhược nhu thuận, tùy tùy tiện tiện trang điểm như vậy nhưng lại nhìn mới giống đức hạnh của một sủng phi.

Đem hai người phái đi ra ngoài, lại bôi chút nước quả trên môi, có vẻ sáng bóng trong suốt Chu Anh mới bỏ qua, kéo váy áo uốn lượn đi tới bàn giấy luyện chữ.

Cũng không phải nàng đam mê chuyện luyện chữ này, ngày thường chỉ hưng trí vui thêm mấy nét, chính là hôm nay phải diễn trò, cần làm công tác chuẩn bị thôi.

"Động phòng tạc dạ đình hồng chúc, Đãi hiệu đường tiền bá cửu cô"

Trang bãi đề thanh văn phụ tề: "Họa mi thâm thiên, nhập thời vô?"

Cận Thí Thưởng Trương Thủy Bộ

Tác giả: Chu Khánh Dư

Dịch Nghĩa: Gần Đi Thi, Dâng Quan Thủy Bộ Họ Trương (1)

Đêm trước khi động phòng, tắt ngọn nến hồng

Đội đến sáng lên nhà chào mẹ cha

Trang điểm xong quay lại hỏi nhỏ chồng:

"Tô lông mày thế này đậm hay nhạt?"

(1)Tức Trương Tích, ở đây ngụ nghĩa bóng hỏi xem văn chương có hợp thời không?

Dịch Thơ: Gần Đi Thi, Dâng Quan Thủy Bộ Họ Trương

Đêm trước phòng hoa tắt nến hồng

Sớm mai thăm hỏi mẹ cha chồng

Điểm trang vừa dứt thì thăm hỏi:

"Đậm nhạt chàng xem có hợp không?"

Ngô Văn Phú dịch

Chu Anh nhìn ý thơ này, tóm lại là có chút tự đắc, luyện hồi lâu, viết thể chữ Khải này coi như là có thể vào được mắt của hắn đi?

"Hoàng Thượng giá lâm." Đang còn chăm chú nhìn chữ nghe được thái giám thông báo, Chu Anh nâng váy đón chào, thốt tha phúc thân: "Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế."

"Ái phi không cần đa lễ!" Khi Gia Nguyên để đem người nâng dậy trong lòng thật sự là cả kinh, chính hắn duyệt vô số người, lại không biết kinh diễm bất động thanh sắc như thế.

Đối diện với cặp mắt sợ hãi kia, trong lòng Khuyết Tĩnh Hàn cảm thấy buồn cười. Người phụ nữ này, khi đùa giỡn, khóc lóc om sòm, tại sao không biết sợ hãi, hiện giờ hắn dĩ nhiên tỏ thái độ trừng phạt Lâm tu nghi, nàng lại khiếp đảm như vậy. Hôm nay trang phục đón chào như vậy, chắc là có chuyện muốn cầu.

Người phụ nữ vì mình trang điểm, không có người đàn ông nào không thích người phụ nữ của mình lấy lòng chính mình.

Vốn muốn nghe nàng nói chuyện hôm nay một chút, hiện nay phần tâm tư này cho đi nghi phép luôn: "Tay lạnh như vậy, không biết ôm ấm lô sao?"

"Tần thiếp không lạnh, tần thiếp vừa mới luyện tập thư pháp." Chu Anh áp a áp ứng nửa ngày mới mở miệng, cọ bàn tay to của hắn lo lắng, đáy mắt lại không có chút động dung nào.

"Sao? Ai phi của trẫm nhưng lại viết chữ, viết cái gì, để trẫm nhìn một lần được không?" Khuyết Tĩnh Hàn lời kéo nàng đi vào phía bàn sách.

"Tần thiếp viết chữ vụng về, sợ bản ánh mắt Hoàng Thượng, kính xin Hoàng Thượng đừng nhìn." Chu Anh xấu hổ đến cổ đều đỏ, lời kéo tay hắn đi ra khỏi hướng bàn sách sang bên kia.

Gia Nguyên để lại không nghĩ nàng to gan như vậy, nhìn về mặt xấu hổ mang e sợ này, dung nhan lại kiều diễm xinh đẹp, đáy lòng làm sao còn có thể sinh ra nửa phần tức giận: "Ai phi nói không nhìn, trẫm liền không nhìn. Trẫm nghe Vu thái y nói thai của nàng đã ổn định, gần đây có gì không khỏe không?"

"Có Hoàng Thượng quan tâm, tần thiếp làm sao có nửa phần không khỏe?" Chu Anh lúc này mới mặt mày hớn hớn, ôn nhu vuốt ve cái bụng: "Hoàng Thượng ngài sờ sờ, tần thiếp sáng nay còn cảm giác được tiểu gia hòa này không an phận nhúc nhích đó."

"Phải không, vậy trẫm thật muốn cẩn thận giáo huấn hỗn tiểu tử này một chút." Khuyết Tĩnh Hàn mang ý xấu, lời kéo người tới sập, học theo nàng nhẹ nhàng vuốt ve: "Sao trẫm không cảm thấy nó nhúc nhích."

Đã là phụ thân của ba hoàng tử một công chúa, làm sao lại không biết máy thai ở mấy tháng đầu cũng không thường xuyên? Khi Chu Anh đang muốn phổ cập kiến thức cho hắn một lần nữa, Gia Nguyên để liền lại mở miệng.

"Trẫm đã biết, là mùa thu quần áo nhiều, cách quần áo trẫm tất nhiên là không - cảm giác."

Chu Anh lười biếng tùy ý hắn cởi áo của mình ra, mắt âm thầm trợn trắng, có thể tìm lý do đường hoàng cởi quần áo phụ nữ như vậy, Khuyết Tĩnh Hàn nhất định là Hoàng Đế trong lịch sử không có... kiểm chế nhất đi..

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31

Có lẽ Khuyết Tĩnh Hàn còn có vài phần nhớ tới thai nhi trong bụng nàng, động tác góc độ lui tới mềm nhẹ vài phần, tay đặt tại hai bên đầu nàng, cúi đầu đánh giá người phụ nữ thuộc về mình này. Lúc này hai mắt sương mù tựa như thu thủy (nước mùa thu), bên gò má nhiễm lên một tia hồng son, hoa điền phối hợp lông mày dài làm hắn nhớ tới bốn chữ "hồng nhan họa thủy".

Chu Anh thấy hắn nhìn mình chằm chằm, dần xuống nhịp tim đập loạn cào cào, vươn cánh tay lên ôm cổ của hắn, muốn nâng đầu lên hôn hắn, khi đang cách mặt hắn một lòng tay, kiểm củi ba năm thiêu một giờ, ngã trở về trên gối đầu, khẽ kêu một tiếng.

"Làm sao vậy?" Gia Nguyên để nhìn mặt nàng nháy mắt thay đổi sắc, xoay người sang một bên ân cần hỏi han.

"Hoàng Thượng... tay tần thiếp đau... chân cũng đau..." Tay trái nàng cầm lấy cổ tay phải, hai mắt đầm lệ mông lung nức nở nói.

"Thôi Vĩnh Minh, tuyên thái y." Tâm tư nhiều hơn nửa giờ phút này Khuyết Tĩnh Hàn cũng chẳng quan tâm, hô thị nữ tiến vào hầu hạ, mình cũng chỉ đem áo nâng bảo choàng ngoài quần áo ngủ, thay nàng xoa xoa chỗ đau.

"Còn muốn đi xuống một chút, ừm, chính là chỗ đó... đau quá... ngại nhẹ chút..." Chu Anh yên tâm thoải mái sai sử Khuyết Tĩnh Hàn còn ghét bỏ.

Gia Nguyên để cũng không cùng nàng so đo, có lẽ nàng đây là bị rút gân khi mang thai, phân phó Lục La không có kinh nghiệm chuẩn bị nước ấm đắp lên cho nàng, sai Lan Tương xoa cổ tay cho nàng, mà chính mình vẫn kiên nhẫn xoa bụng nhỏ cho nàng. (khi mang thai người ta kiêng kỵ xoa bụng vì sẽ làm bào thai bung chỗ bám trên thành tử cung gây ra sảy thai, có trường hợp 6 tháng vẫn bị! Các nàng nào chuẩn bị làm mẹ nhớ kỹ chuyện này nhé!)

Sau một chén trà, Vu thái y liền tới, bắt mạch bấm bảo nói: "Dung hoa chủ tử vì thời gian mang thai cơ thể mẹ suy yếu đến nỗi bị rút gân, nói vậy chủ tử rút gân lợi hại thể này sợ đã không phải lần đầu?"

"Chủ tử các người vài ngày gần đây có từng có hiện tượng tay chân rút gân?" Gia Nguyên để hỏi hai người hầu hạ.

"Nhất định là tần thiếp mới vừa rồi viết chữ, cổ tay rất dùng sức viết..." Chu Anh cầm lấy tay áo của hắn, tội nghiệp mở miệng.

Khuyết Tĩnh Hàn lại nhìn thấy vẻ mặt Lục La muốn nói lại thôi, liền trấn an vỗ vỗ tay nàng, quay đầu hỏi Lục La: "Người nói, khi nào thì cũng phát sinh qua?"

"Hồi Hoàng Thượng... Chỉ có hôm nay ở ngự hoa viên, chiều dung nương nương... Lâm tu nghi sai tiểu chủ một lần lại một lần pha trà cho nàng, lúc sau trên đường quay về Lan Tâm đường, chủ tử đau đến phát khóc..." Lục La vừa nói vào đề vừa rơi lệ: "Nô tỳ hỏi chủ tử, nhưng chủ tử vẫn không lên

tiếng."

Vu thái y hợp thời mở miệng: "Đó chính là lúc pha trà, cổ tay dùng sức cầm ấm, đồng thời cần đứng hồi lâu, những điều này là nguyên nhân làm cho phụ nữ có thai tay chân rút gân. Vì thần mở mấy thang thuốc điều trị, đồng thời phải chú ý ẩm thực. Chủ tử cần ăn nhiều chút sữa bò, trứng chim, đậu hủ, rau chân vịt, cùng với các loại canh xương, ngày bình thường phải chú ý tránh bị cảm lạnh, không thể chịu đựng áp lực quá lớn, tâm tình thả lỏng chút. Đồng thời bệnh trạng rút gân này ban đêm tỷ lệ phát sinh cao, cần thời khắc cẩn thận."

Lan Tương Lục La gật đầu lĩnh mệnh.

Khuyết Tĩnh Hàn sai thái y đi xuống mở phương thuốc, tay mặc dù còn lồi kéo nằng, biểu tình trên mặt lại cực kỳ nhợt nhạt: "Người là Lục La phải không, người tới nói cho trẫm, hôm nay trong ngự hoa viên đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Mọi người truyền tới bản cũ đều là Thư dung hoa Lan Tâm đường bị Lâm tu nghi phạt pha trà, lòng có bất mãn, lợi dụng làm trò phạm thượng trước mặt Lâm tu nghi quăng bể ấm chén trà.

Lời nói Lục La lại khẩn thiết: "Hồi Hoàng Thượng, chủ tử là thật tâm thực lòng pha trà cho Lâm tu nghi, dùng phượng hoàng gập đầu ba lần, thủ pháp khó khăn nhất, gong bắp thịt, chủ tử rõ ràng pha vô cùng tốt, Lâm tu nghi lại làm khó dễ mọi cách."

"Lục La!" Chu Anh muốn quát bảo ngưng, lại bị Khuyết Tĩnh Hàn ngăn lại: "Người nói tiếp."

"Rót bốn chén Lâm tu nghi vẫn không hài lòng, nhưng chủ tử đã đứng hồi lâu, bước chân có chút không xong, hơn nữa tay chân rút gân, liền cầm ấm kia không vững, nhất thời thất thủ mới làm rót, đều không phải là ý định của chủ tử a." Lục La dập đầu đem hết thấy nói thẳng ra.

"Các người đi xuống trước, cùng Vu thái y đi bốc thuốc." Khuyết Tĩnh Hàn đem các nàng đuổi đi xuống, liền nhìn Chu Anh: "Trong lời nói của thái y mới vừa rồi hình như gần đây nằng cảm thấy rất áp lực, lý do vì sao?"

Giương mặt Chu Anh vẫn còn nước mắt, không hề có kỵ ô meo của hân: "Chỉ cần Hoàng Thượng đến xem tần thiếp, tần thiếp liền áp lực gì cũng không có."

Khuyết Tĩnh Hàn vốn muốn vì nằng xả ra con tức này, nhưng không ngờ thái độ nằng như vậy, chỉ đành phải thở dài: "Gây sức ép hơn nửa ngày sợ là mệt mỏi, mau nghỉ ngơi chút đi, trẫm về sau thường tới thăm nằng."

Chu Anh cười đến mặt mày đều sinh động mấy phần, giọng nói ngọt mà nhẹ, rất thỏa mãn: "Tần thiếp tạ ơn Hoàng Thượng yêu thương."

Hắn làm sao không biết lời đồn đãi nhảm nhí về nằng thất sủng trong cung, người này đúng là không nhân cơ hội tố người khác một quyền, chỉ cần mềm giọng dỗ hai câu liền tươi cười rạng rỡ, quả nhiên là đứa bé ngọc không thể đơn giản hơn nữa.

Trải qua chuyện này, Khuyết Tĩnh Hàn sau nửa đêm cũng an phận ôm nằng ngủ, cũng không làm động tác gì nữa. Sáng sớm khi dậy động tác nhẹ vô cùng, nói chuyện với Thôi công công đều thấp vài lần, sợ đánh thức nằng.

Chu Anh tuy đã tỉnh, lại luôn luôn thích nằm trên giường, giả vờ còn đang ngủ, từ từ nhắm hai mắt nghe động tĩnh.

Khi cảm giác có người trêu chọc trên trán, nhũ mày rồi chu môi liền trở mình, tiện đà nghe được ý cười trầm thấp.

Thôi Vĩnh Minh nhìn Hoàng Thượng sáng sớm liền viết chữ, lại trộm nhìn Thư dung hoa vẫn còn trong mộng đẹp, trong lòng sách hai tiếng, chủ tử này đúng là làm Hoàng Thượng đề tâm vài phần. Ngày sau này, sợ lại là một quý phi.

Nghĩ đến hôm nay là sinh thần quý phi, hắn lại có chút buồn bực, Hoàng Thượng gần đây vẫn chưa sai người chuẩn bị lễ vật, lại là ý tứ gì?

"Ở trong này phát ngốc gì, vào triều thôi." Tâm tình Gia Nguyên để nhìn không tòi, gõ vành nón hắn, sai bước ra Lan Tâm đường, Thôi Vĩnh Minh luống cuống tay chân, nâng đỡ mũi mien sai lệch, chạy theo sau.

"Hoàng Thượng, ngài ngày hôm nay tâm tình như là không tòi a." Thôi Vĩnh Minh cười trêu ghẹo, tuy là nô tài, rốt cuộc hầu hạ mười mấy năm, hai người vẫn còn có chút tình cảm, khi tâm tình Gia Nguyên để tốt liền cùng hắn nói chuyện rất nhiều.

"To gan, dám phỏng đoán lung tung lòng trẫm." Gia Nguyên để tiện tay đem ngọc phi thúy trong tay gõ hắn: "Nghe nói trong cung trước kia có chút lời đồn đãi Lan Tâm đường thất sủng?"

Thôi Vĩnh Minh vội gập đầu: "Là có chuyện như vậy, bất quá cũng chỉ là vài nô tài thích nói chuyện huyền thuyên."

"Đã như vậy, vậy liền đem giá bút củ sen bạch ngọc trong thư phòng của trẫm ban cho Thư dung hoa đi, trẫm thấy nằng là người thích viết chữ, cũng nên dùng." Gia Nguyên để híp mắt phân phó.

"Ồ, đây là giá bút Hoàng Thượng ngự dụng hơn mười năm, có thể thấy được thư pháp của Thư chủ tử nhất định bất phạm hậu thế." Thôi Vĩnh Minh nói tiếp, trong lòng cũng rất kinh ngạc. Giá bút này là bạch ngọc chạm thành hình dáng củ sen, chạm lá sen, hoa sen, đài sen, cực kỳ tinh xảo, mảng đáy là tòa cây từ đàn, có khắc hình hoa mai trông cũng rất sống động. Lần này ban cho không chớp mắt, lại đủ để hậu cung mỗi người đỏ mắt.

"Nơi nào đến bất phạm hậu thế?" Gia Nguyên để nghĩ mới vừa rồi chính mình nhìn thấy chữ viết thủ thơ kia, thơ chọn không sai, chữ lại rồi tinh rồi mịn,

thậm chí trình độ so ra kém khi hần mười tuổi: "Miễn cưỡng xem như tạm được. Âm thực Lan Tâm đường phá lệ lưu ý chút, con bài ngà Lâm tu nghị triệt hạ đi thôi, một năm này, trăm cũng không muốn gặp nàng ta."

Thôi Vinh Minh lần này xem như chân chính sáng tỏ, Thư dung hoa là tân sủng mới nhất, ai chọc nàng chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Chu Anh lười biếng đứng dậy tùy ý để nô tỳ hầu hạ rửa mặt chải đầu, biểu hiện trên mặt rất do dự: "Hoàng Thượng trước khi đi có lưu lại lời gì không?"

"Hoàng Thượng trước khi đi dặn chúng nô tỳ làm theo dặn dò của thái y, nấu canh xương, canh đậu hũ, cá linh tinh cho ngài nhiều thêm chút." Lục La vui rạo rức giống như chính mình được sủng ái: "Đúng rồi chủ tử, Hoàng Thượng trước khi đi còn giống như ở trên bàn sách viết vài thứ, phân phó chúng nô tỳ không được tự tiện động nó."

Chu Anh kêu ngừng tay lại, đến bàn sách nhìn một cái, câu thơ lới viết chữ thảo* đi sôi nổi trên giấy, cùng một chỗ với ý thơ viết chữ Khải của nàng.

*Thảo thư (草書, cǎoshū, sǒusho) hay chữ thảo là một kiểu viết chữ Hán của thư pháp Trung Hoa.

So với triện thư, lệ thư, khải thư và hành thư, thảo thư có bút pháp phóng khoáng và tốc độ viết chữ nhanh hơn cả. Mức độ đơn giản hóa của chữ thảo là lớn nhất trong số các kiểu chữ Hán có những chữ Hán mà theo lối khải thư thì viết nhiều nét nhưng theo lối thảo thư thì chỉ cần một nét. Vì vậy thảo thư thường được dùng trong các trường hợp như tốc ký, thực hành nghệ thuật thư pháp, viết thư hay viết nháp một bản thảo. Tuy nhiên, thảo thư rất khó đọc, những người chỉ quen dùng khải thư (kiểu viết thông thường) có thể không đọc được các văn bản viết bằng thảo thư.

“Viết nữ tân trang xuất kính tâm

Tự tri mình điểm cánh trầm ngâm

Tề hoàn vị thị nhân gian quý

Nhất khúc “Lăng ca” dịch vạn kim”

Xuất tự trương tịch đích (Thù Chu Khánh Dư)

—Dịch nghĩa:—

Cô gái đất Việt trang điểm xong không soi kính nữa.

Nàng tự biết mình đẹp nên lại càng giữ im lặng.

Tơ lụa đất Tề chưa hẳn là thứ quý giá ở cõi người,

[vi hiện đang có] một bài hát “Ca củ ấu” đáng giá cả vạn tiền vàng

Chu Anh nhìn hai thủ thơ, cười đến cực kỳ đắc ý.

"Hoàng Thượng viết cái gì, lại làm tiểu chủ cao hứng như vậy." Lục La đi tới: "Sao, thì ra là thơ khuê phòng a, chủ tử cùng Hoàng Thượng như vậy, xem như niềm vui trong khuê phòng sao?"

Chu Anh không e dè xem thường nhìn Lục La, cũng lười giải thích, tùy ý các nàng tự tưởng tượng đi.

Kỳ thật mượn chính là “khuê ý thơ” của Chu Khánh Dư, thủ khảo công danh năm đó cần quan chủ khảo hoặc là Anh Nhân nâng đỡ, lòng Chu Khánh Dư không yên chỉ viết bài thơ này hiến cho Trương Tịch tràn đầy khăn trương cùng bất an, giống như tâm tình nàng hôm qua.

Mà Gia Nguyên để viết đó là Trương Tịch trả lời ý thơ của Chu Khánh Dư, ám chỉ không cần phải lo lắng.

Hai thủ này đều là chỉ tác nhất tiễn song điêu, vừa có thể làm thơ khuê các, cũng có thể làm trao đổi mặt tâm linh, là tác phẩm xuất sắc nhất thời lưu truyền rộng rãi.

Chu Anh hôm qua chỉ viết thủ kia đó là lo lắng cho mình bị phạt, bị hần hiếu lầm phạm thượng, mà câu trả lời của hần cũng dùng thơ kêu nàng an tâm thôi.

Loại cử chỉ thổ lộ tình cảm này, Chu Anh ngấm lại liền nổi da gà rơi đầy trên đất, may mắn còn có trí nhớ của nguyên thân, cuối cùng biết được chút thi thư. Người nào làm Hoàng Đế không phong lưu, có thể bí ẩn mà uyên chuyên trao đổi như vậy nhất định là một phiên thủ vị khác.

Chu Anh nhin không được tà ác nghĩ, nàng cùng Khuyết Tinh Hân thật đúng là trao đổi tâm linh cùng “thị” cấp bậc cao a...

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

"Hoàng Hậu nương nương, nô tỳ nghe nói mới vừa rồi Hoàng Thượng thưởng Thư dung hoa Lan Tâm đường một giá bút bạch ngọc hình củ sen. Hôm qua chuyện Lâm tu nghi cùng Thư dung hoa phát sinh không lâu, sau đó Trương quý phi cũng sai người tặng đèn huân hương nhỏ mà nàng yêu thích, chớ không phải là Trương quý phi để mất Thư dung hoa này sao?" Hạnh Chi một bên thay Hoàng Hậu sơ búi tóc một bên nói.

"Tám phần đúng rồi, bổn cung có Đại hoàng tử, hậu vị trong tay, Trương Từ trên tay có Thái hậu, Đại công chúa cùng thai nhi trong bụng làm lợi thế, nếu một thai này sinh hạ vẫn là công chúa như cũ, nàng liền phải thấp hơn bổn cung một bậc. Vì vậy liền vội vàng tạo quan hệ với dung hoa nhỏ nhỏ, mưu toan qua mặt bổn cung, quả thực là đứa ngu nằm mơ. Thư dung hoa mặc dù sinh hạ hoàng tử, tương lai giao cho bổn cung nuôi nấng dưới gối, làm sao còn có phần nàng - Trương Từ?" Trên mặt Hoàng Hậu có chút không kiên nhẫn, tình thế hậu cung này nhìn càng ngày càng khản trương, nếu nàng không cho người phụ nữ đã tâm bưng bưng này một cái giáo huấn, sợ là ngày sau một mình càng khó chấp chưởng hậu cung.

"Nương nương, Đại hoàng tử tại trong cung chính mình cấu kính, đã đem hai cung nhân đánh cho da tróc thịt bong." Ma ma trong cung Đại hoàng tử vội vàng đến bẩm.

"Đây là vì sao, hoàng nhi của bổn cung luôn luôn nhu thuận, như thế nào đột nhiên phát giận?" Vốn đang chọn châu sai, Hoàng Hậu dừng tay một chút, trực tiếp liền ném trên người ma ma, cây trâm sắc nhọn đâm vào cổ ma ma lưu lại vết máu dữ tợn.

"Hồi nương nương, nô tỳ chỉ biết là hôm qua Hoàng Thượng kiểm tra bài học của Đại hoàng tử, sau lại bị Hoàng Thượng giáo huấn một chút, tâm tình liền vẫn không tốt, từ sáng nay đến giờ còn chưa ăn cơm." Ma ma run rẩy bẩm báo chi tiết.

"Nô tài các người đều đang làm gì, sao để cho nhi tử của bổn cung đói bụng!" Hoàng Hậu đứng dậy, muốn đến chỗ Đại hoàng tử trước, lại bị Hạnh Chi giữ chặt.

"Nương nương, đại cục làm trọng, thọ yến của quý phi nương nương sắp bắt đầu rồi."

"Thôi, Tôn ma ma người vô luận làm sao để Đại hoàng tử ngoan ngoãn ăn vài thứ trước kéo dài thời gian muộn chút, bổn cung lát nữa đi nhìn hấn. Cung nhân bị thương kia đi mời thái y lấy chút dược đi." Hoàng Hậu phát tay làm cho người lui ra: "Đi ngự tiền hỏi thăm, Ý Hiên vì sao bị mắng."

"Vâng, nương nương."

Hôm nay là sinh thần Trương quý phi, Hoàng Hậu bỏ qua các nghi lễ thịnh an, để cho chúng tỳ muội trực tiếp đi đến Khánh Hi cung tổ chức yến hội. Phân phó Bách Hợp ôm bốn cây quýt đã tu bổ thoả đáng kia theo, Chu Anh liền xuất phát.

Trương quý phi hiện giờ chính thịnh nổi bật, sủng quan hậu cung (quan: nhất) người lại mang lục giáp (mang thai), nghiêm nhiên có thể áp đảo Hoàng Hậu. Mà yến hội lần này Hoàng Thượng toàn quyền giao cho Hoàng Hậu xử lý, Hoàng Hậu chọn Khánh Hi cung lớn như vậy mà vui mừng, đó là phò bầy đáng về mẫu nghi thiên hạ của mình.

Vào cửa cung liền nhìn thấy Trương quý phi nâng cao bụng bầu, dự tính ngày sinh sắp tới, nàng lại vẫn lúm đồng tiền chói lợi đầy mặt cùng phi tần vào cửa cung hàn huyên như cũ.

Chu Anh cảm thấy hậu cung này thật sự là ai cũng không dễ dàng. Hoàng Hậu là vợ cả của Hoàng Đế không chỉ không chiếm được yêu thương của trượng phu, lại nơi nơi lọt vào kiểm chế nghi kỵ, cũng không có quyền lợi độc tài nắm đại quyền hậu cung trong tay. Quý phi đã lấy được sủng ái, thời điểm sắp lâm bồn đứa nhỏ còn phải cười tiếp đón những người phụ nữ khác cùng chia sẻ phu quân của mình.

Như vậy cả hai so với nhau, Chu Anh đã cảm thấy mình vẫn hạnh phúc hơn nhiều.

"Tần thiếp tham kiến Quý phi nương nương, nguyện chúc Quý phi nương nương thanh xuân vĩnh trú (trẻ mãi không già), bình an hi nhạc." Chu Anh hành lễ thật thấp: "Bồn cây quýt này là tần thiếp tự mình chăm sóc, ngụ ý cát tường như ý, nhiều nhi (con) nhiều phúc, mong rằng nương nương không cần ghét bỏ."

Trương quý phi thu rất nhiều kỳ trân dị bảo, cũng không cao hứng như giờ phút này: "Tặng cái gì cũng không quan trọng, quan trọng hơn chính là phần tâm ý kia, bổn cung sao ghét bỏ tâm ý muội muội."

"Quý phi nương nương không chê đó là may mắn của tần thiếp." Chu Anh phúc phúc thân mình, mỉm cười nói.

"Tần thiếp nghe nói mấy ngày trước đây quý phi nương nương còn tặng huân hương cực kỳ quý hiếm cho Thư dung hoa, Hoàng Thượng hôm nay cũng ngự tử giá bút bạch ngọc vô giá cho Thư dung hoa, sao dung hoa muội muội tặng lễ lại khinh bạc như thế?" Sau khi Chu Anh đến, Phương tần cũng tới, phúc phúc thân mình: "Tần thiếp mong ước Quý phi nương nương vĩnh viễn chói lợi như yên hà, như hoa như gấm. Cây đèn ngọc lưu ly này là khi tần thiếp tiến cung đã mang theo, dùng ban đêm ánh sáng sẽ nhu hòa vạn phần, trợ giúp giấc ngủ, thỉnh nương nương xin vui lòng nhận cho."

Quả nhiên là thứ tốt, Chu Anh nhìn cây đèn ngọc lưu ly này, lại nhìn bồn cây quýt kia của mình, nhất thời cảm thấy khó coi không thôi. Bất quá tặng thứ tốt chưa chắc tâm ý liền thực tốt như vậy, lời này của Phương tần đang châm ngòi quan hệ của nàng và Trương quý phi.

"Phương tần tỷ tỷ tặng cây đèn ngọc lưu ly tất nhiên là cực phẩm nhân gian, chính là tâm ý của muội muội cùng tỷ tỷ đều giống nhau. Quý phi nương

nuong mới vừa rồi cũng nói, tặng cái gì cũng không quan trọng, quan trọng hơn chính là phần tâm ý kia." Chu Anh thần nhiên phản bác.

"Dung hoa muội muội nói không sai." Trương quý phi được Oanh Nhi dịu lấy: "Nhị vị muội muội cũng đừng đứng ở chỗ này nói chuyện, trong điện có chuẩn bị trà sữa bò, hai muội mau đi vào uống một chén cho ấm áp thân mình đi."

Yến hội bắt đầu, Chu Anh ngồi vào chỗ mới phát hiện dưới tay quý phi có hai chỗ ngồi còn trống, vẫn chưa có người nhập tọa.

Một nén nhang, Gia Nguyên đế cũng tới rồi, hắt một thân hoàng bào phía dưới áo thêu song long đoạt châu đáy bằng kim tuyến, trên vai nhật nguyệt, sau lưng thất tinh (7 ngôi sao), phối hợp màu đen, thực sự rất khí thế.

Mọi người đứng dậy hành lễ: "Thần thiếp (tần thiếp) tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế."

"Chúng ái phi bình thân." Gia Nguyên đế tự mình đem Trương quý phi dịu tới chỗ ngồi, liền cùng Hoàng Hậu, Trương quý phi ngồi ở chính giữa bàn tiệc phía trên.

"Trẫm đã dặn dò qua, quý phi hiện giờ mang hoàng nhi của trẫm, không nên đại phí chu chương (tốn công tốn sức), Hoàng Hậu vì sao muốn lao sư động chúng (chỉ việc sử dụng nhân lực, sức lực lớn) như vậy?" Gia Nguyên đế ý bảo Thôi Vĩnh Minh tự mình rót đồ uống cho Trương quý phi. Vừa vào cửa liền chất vấn cộng thêm đôi đũa khác biệt, rõ ràng làm Hoàng Hậu khó xử.

"Thần thiếp ngu dốt, kính xin Hoàng Thượng trách phạt." Trong lòng Hoàng Hậu ghen khuất: "Do thần thiếp cảm thấy sinh thần quý phi muội muội gặp đúng thời gian mang thai, quả thật song hỷ lâm môn, nếu là làm qua loa, ngày sau quý phi muội muội có tiếc nuối, trong lòng thần thiếp khó có thể yên tâm."

"Đã là một mảnh tâm ý của Hoàng Hậu, trẫm cũng không nên trách phạt, Từ Nhân hiện giờ cũng sắp sinh, Hoàng Hậu liền cũng nên quan tâm thêm đi." Gia Nguyên đế nâng chén kính Hoàng Hậu, chính là lời trong nói đối với Trương quý phi thân, đối với Hoàng Hậu sơ, có ai đang ngồi lại nghe không ra?

Chu Anh nghĩ Khương hoàng hậu nuốt xuống ngụm rượu này rất là chua xót.

"Hoàng Thượng, hôm nay là sinh thần quý phi nương nương, quý phi nương nương lại có mang long duệ, Hoàng Thượng chuẩn bị cái gì ban cho tỷ tỷ vậy?" Ôn phi nương nương cười trên ghẹo.

Gia Nguyên đế nhíu mi làm như đang do dự, cực ôn nhu nhìn Trương quý phi: "Ái phi nghĩ muốn cái gì, dù muốn ánh trăng, trẫm cũng hái xuống cho nàng."

Chu Anh thiếu chút nữa nhô ra một ngụm máu, lời kịch đặc biệt máu chó này Khuyết Tĩnh Hàn lại nói có thứ tự như vậy, thần nhiên như vậy, phản xuyên thế kỷ 21 cũng là ảnh đế cấp bậc cao nha!

Dung mạo Trương quý phi vốn đã diễm lệ dị thường, sau khi mang thai khí sắc lại hồng nhuận vài phần, hiện giờ nghe được câu nói đích tình như vậy tất nhiên là tâm hoa nở phóng, miệng cười hết cỡ: "Thần thiếp không hiềm lạ ánh trăng, Hoàng Thượng có thể cùng thần thiếp trải qua sinh thần này, đó là lễ vật tốt nhất tặng cho thần thiếp."

Chu Anh nói thầm, Trương quý phi này yêu Khuyết Tĩnh Hàn sâu vô cùng, hay là cũng giống nàng, bề ngoài diễn kịch như vậy. Nếu là ý sau, người này là một diễn viên có thể cùng cấp bậc với mình. Gần đây trong cung đều lên truyền tin Hoàng Thượng vẫn chưa chuẩn bị lễ vật sinh thần cho Trương quý phi, có lẽ sẽ thăng vị Hoàng quý phi. Nếu không có lời đồn đãi như vậy, Trương quý phi cũng sẽ không có tâm tư thăng vị gì, nếu mà nghe xong lời đồn đại còn có thể thờ ơ, Trương quý phi này thật không phải là kẻ vô dụng.

"Sinh thần ái phi trẫm tất nhiên là tương bồi, nhưng hôm nay trẫm cũng tay không mà đến." Gia Nguyên đế cười đến thần bí: "Phần lễ vật này mặc dù nhất định không vô giá bằng các ái phi hậu cung của trẫm, nhưng ái phi tất sẽ thích."

Trong lòng Trương quý phi nhin không được đập nhanh vài cái, trong đêm qua nàng có một giấc mộng đẹp, trong mộng sau khi Thôi Vĩnh Minh đem thánh chỉ hiểu dụ lục cung, phụ nội vụ liền đem chế phục Hoàng quý phi tặng nàng, nàng mặc lên rất vừa người lại thoải mái, đứng ở trên sóng vai cùng Khương hoàng hậu, lại được Hoàng Thượng cầm tay, nhận hậu cung quỳ lạy.

Gia Nguyên đế nhìn trên mặt nàng giấu không được ý cười, bung lên chén rượu trên bàn thần nhiên nhấp miệng: "Thôi Vĩnh Minh, tuyên chỉ đi."

Sau khi Thôi Vĩnh Minh tiếp chỉ ra đại điện, một lát liền quay người, phía sau đi theo một vị phụ nhân cùng một tiểu cô nương, Chu Anh hí húp nhìn lễ phục của phụ nhân kia ít nhất là chính tam phẩm cáo mệnh phụ nhân. Cảm thấy buồn cười, liền gắt gao nhìn Trương quý phi, không biết phần lễ này, làm quý phi cao hứng hay là mất mát nhỉ?

"Thần phụ (tiểu nữ) tạ ơn, tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Hậu, cùng với các vị chủ tử." Hành lễ là quỳ lạy chính đại lễ, thập phần nghiêm túc.

"Bình thân đi." Mặt Gia Nguyên đế giãn ra: "Hôm nay trẫm tuyên các người tiến cung, đó là sinh thần quý phi, ái phi mang thai không tiện, có người nhà bồi ở bên cạnh sẽ vui hơn nhiều."

Trương quý phi sớm cảm kích đến hai mắt đầm lệ mông lung, cũng bất chấp bụng bầu to liền quỳ lạy tạ ơn, được Gia Nguyên đế dịu lên: "Ái phi đừng như vậy, khi nàng vì trẫm sinh hạ đại công chúa, trẫm ở phiên ngoại lui địch, cũng không thể tương bồi, hiện giờ trẫm cũng chính vụ bận rộn, cũng không thể lúc nào cũng làm bạn ở bên, mời mẫu thân nàng và muội muội đến cùng nàng giải buồn, trẫm cũng yên tâm chút."

"Thần thiếp tạ ơn Hoàng Thượng ưu ái." Quý phi cảm động không thôi.

Chu Anh nhìn phi tần đang ngồi đều là thần tình hâm mộ ghen tị, có lẽ cũng hiểu được quý phi đây là cảm động thật. Cung quy hậu cung Đại Tề sâm nghiêm, nếu không có thánh ý, mệnh phụ nào có thể vào cung đều hiểu rõ đạo lý, mỗi năm một lần vào triều bái đại lễ cũng chỉ có thể dập đầu hơn mấy cái với Hoàng Thượng Hoàng Hậu, sau đó cũng không thể thấy được phi tần trong cung. Lần này đem nữ nhi đưa vào cung, liền phải chuẩn bị tốt một đời một thế vĩnh viễn không gặp gỡ.

Hoàng Thượng lần này làm cho người nhà mẹ đẻ Trương quý phi tiến cung hầu hạ, là Đại Tề mở tiền lệ, trừ bỏ phong Hoàng quý phi, là lễ vật tri kỷ nhất, có mặt mũi nhất.

Một phần vinh quang cùng ân sủng độc đáo mà có tâm tư như thế, cũng khó trách mọi người cực kỳ hâm mộ không thôi, Chu Anh nhìn sắc mặt Hoàng Hậu không được tốt, sinh ra rất nhiều đồng tình.

Yến ẩm (tiệc rượu) bắt đầu liền có nhạc sĩ vũ cơ lên sân khấu, Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu làm như đang thương lượng công việc, Trương quý phi cùng mẫu thân và muội muội ruột nói chuyện hăng say, những người khác cũng hưng trí, hoặc là vỗ mông ngựa Trương quý phi, hoặc là hai ba người thành nhóm nói chuyện bát quái trong cung. Chỉ có Chu Anh một người nhìn vũ cơ nhảy múa tay áo tung bay, trên tay cũng không ngừng bóc quýt trong mâm, so với ai khác đều nhân hạ thoải mái.

Tầm mắt Gia Nguyên để trong lúc vô ý nhìn sang, thấy nàng dừng lại, nhú mào, cổ thuận khí lúc này mới không coi ai ra gì tiếp tục.

Có lẽ đoán được mới vừa rồi bị đâm chọt vì cây quýt, Khuyết Tĩnh Hàn cười nhẹ: "Thôi Vĩnh Minh, quýt tính nhiệt, ăn nhiều sẽ nóng người, toàn bộ mang xuống thay hồng môi quả* hôm nay mới tiến cống đi."

*Sau khi đọc 1 hủi +search trên mạng, thấy miêu tả là quả hồng có phấn phủ trên bề mặt, thì ta đoán hồng môi quả chính là hồng khô

"Hoàng Thượng, hồng môi quả kia không đủ, bị va chạm đã hư mất rất nhiều, nô tài sai ngự thiện phòng trông coi, chỉ có năm sáu mâm." Thôi Vĩnh Minh thấp giọng hồi bẩm, Hoàng Hậu và Trương quý phi ngồi bên cạnh đều nghe thấy.

Gia Nguyên để vẫn chưa cân nhắc nhiều hơn: "Hoàng Hậu cùng Quý phi tất nhiên là mỗi người một mâm, còn lại ba mâm, liền thưởng cho Thư dung hoa đang mang long duệ, Hiền phi và Kỳ quý tần đi."

Khi quýt bị đem đi, trong lòng Chu Anh tích tụ hơn nửa ngày, cho đến khi có công công đưa mâm ô mai ở trước mặt, ánh mắt của nàng mới phát sáng lên. Nàng thật sự đánh giá quá thấp thời đại mất quyền lực này, thậm chí ngay cả ô mai đều làm được, thật hiếm có.

"Dung hoa muội muội làm tỷ tỷ rất hâm mộ, hồng môi quả này là hôm nay mới tiến cống, mới vừa nghe nói tổng cộng chỉ còn sáu mâm, Hoàng Thượng liền ban thưởng cho muội một mâm, muội muội thật đúng là rất được thánh tâm." Ngồi gần nhất, Phương tần cười mà không cười mở miệng.

Chu Anh không biết mình chỗ nào đắc tội người phụ nữ này, hay là người phụ nữ này có hứng thú kỳ quái, tùy thời tùy chỗ sửa Thư dung hoa vài tiếng?

"Hoàng Thượng ưu ái, bất quá là vì hoàng tử trong bụng muội muội, tỷ tỷ không cần hâm mộ, chính mình mang thai một bé cũng được." Nàng đã rất mệt mỏi để ứng phó.

Hoàng Hậu, Trương quý phi này vì quyền thế địa vị, tranh đấu còn có nguyên nhân. Phi tần phân vị không cao không thấp này, mỗi ngày mi tổn hại bà đây hai câu, bà đây trả lại mi hai câu, có ý nghĩa gì? Muốn tranh ân sủng, Hoàng thượng là người, là người liền có cảm giác, có thích có chán ghét, giao trái tim cho ai, như thế nào hợp ý, làm Hoàng Thượng chú ý mới là chuyện chính đi?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Phương tần

Màn đêm buông xuống, tất nhiên Hoàng Thượng lưu lại Ninh Tú cung làm bạn Trương quý phi.

Ban đêm Chu Anh đang ngủ say lại bị Bách Hợp gác đêm nhẹ nhàng đánh thức: "Chủ tử, trong Ninh Tú cung mới vừa rồi triệu vài thái y qua, sợ là sắp sinh."

"Giờ nào?"

"Hồi chủ tử, đã là giờ Sửu."

Chu Anh dụi dụi mắt, thờ dãi, trong lòng oán thầm Trương quý phi này sinh đứa nhỏ cũng không chọn canh giờ, cũng chỉ có thể nhận mệnh đứng dậy để bọn họ hầu hạ thay quần áo.

Mới vừa đứng dậy liền có thái giám đến tuyên chỉ, nói là Hoàng thượng hạ chỉ để cho chủ tử các cung chờ trong cung chính mình, không cần đi Ninh Tú cung, đợi cho Quý phi sinh hạ hoàng tử lại đi chúc mừng.

Đợi hân rồi đi, Chu Anh liền quay về giường: "Bách Hợp, ta nghỉ một lát, có tin gì thì đánh thức ta dậy."

"Vâng, thưa chủ tử." Bách Hợp thay nàng dịch dịch góc chăn liền đi gian ngoài.

Chu Anh ngủ rất say, giờ mẹo mới thức dậy, hơn nửa ngày mới nhớ tới chuyện đêm qua: "Bách Hợp, trong Ninh Tú cung có động tĩnh gì không?"

"Hồi bẩm chủ tử, tạm thời chưa có ý chỉ đến truyền." Vừa mới dứt lời, An Thanh Bình liền vội vào bẩm báo.

"Chủ tử, lúc này có công công báo lại, Trương quý phi Ninh Tú cung sinh hạ một vị tiểu công chúa."

Chu Anh gật gật đầu, vội vã đi Ninh Tú cung xem cuộc vui: "An Thanh Bình đi khó phòng lấy ngọc bội bạch ngọc kia ra đi, tặng chúc mừng cho quý phi không thể tốt hơn. Lục La thay ta sơ búi tóc đơn giản chút, quý phi có công chúa, ta nên sớm đi chúc mừng."

Trong Ninh Tú cung đã tới không ít phi tần, nhưng rất nhiều khuôn mặt có chút tiều tụy, làm như vừa trải qua gắng sức vượt cạn như quý phi.

Chu Anh nhìn đế hậu hai người trên thượng vị, biểu tình Hoàng đế là một trạng thái bí hiểm và cười nhạt, mà Hoàng Hậu cũng thần thái sáng láng giống nàng, ý cười so với hoàng đế sâu vài phần.

"Hoàng Thượng, Quý phi nương nương tỉnh." Nô tỳ Oanh Nhi đi ra bẩm báo.

Gia Nguyên đế lúc này mới đứng dậy: "Đi, đi nhìn chủ tử nhà ngươi một chút."

Trong phòng vẫn còn có chút mùi máu tanh, Chu Anh đi theo vào, liền nhìn thấy Trương quý phi sắc mặt suy yếu tựa vào trong lòng Hoàng đế, trên mặt có ba phần thất vọng: "Thần thiếp vô năng, không sinh hạ hoàng tử cho Hoàng Thượng, mong rằng Hoàng Thượng thứ tội."

"Vô luận là hoàng tử hay công chúa, trăm vẫn sẽ đối xử bình đẳng. Lời này của ái phi là đang ám chỉ trăm đối với đại công chúa không tốt sao?" Gia Nguyên đế nắm tay nàng, cười trên nàng.

Hay cho một bức tranh phụ thê thâm tình mật ý, trong lòng Chu Anh miễn cưỡng nghĩ, lần này diễn ân ái một là cho mọi người trong hậu cung nhận thức được địa vị Hoàng Hậu không lớn bằng lúc trước, hai là nâng đỡ bè phái quý phi chống lại bè phái Hoàng Hậu, nào có vài phần thiệt tình ở bên trong?

Các cung đều theo thứ tự chúc mừng quý phi, đưa lên hạ lễ liền rời đi, Gia Nguyên đế trực tiếp lâm triều.

Cuối thu đầu đông, thời tiết sáng trong chiêm đa số, trong tia nắng ban mai, hình dáng đám mây ở xa ngàn dặm đều rất rõ ràng. Chu Anh hít vào một hơi thật sâu, cảm thấy từ thân đến tâm thấm lạnh thoải mái.

"Dung hoa muội muội thân mình không khoẻ sao?" Phía sau vang lên giọng nói ôn nhu quan tâm.

Chu Anh quay đầu lại, hướng người cười trong suốt phúc thân: "Thỉnh an Sung nghi tỷ tỷ, muội muội cũng không có gì không khoẻ."

Tiêu sung nghi nâng tay nàng: "Muội muội không cần đa lễ, trên đường hồi cung nhìn thấy muội ở trong này, nghĩ đến muội thân mình không khoẻ. Hay là đã đánh mất cái gì sao?"

"Làm phiền Sung nghi tỷ tỷ vì muội lo lắng, muội muội quay về Lan Tâm đường đi qua nơi đây, cảm thấy có một mùi thơm thấp phàn dễ ngửi, liền nghĩ chân một lát mà thôi." Chu Anh cười giải thích.

"Bên kia Trường Xuân cung của Kỳ quý tần có hân lan đang nở, muội muội muốn đi nhìn một lần không?"

"Hoa lan u nhã cao thượng, thật sự là giống tâm tính Quý tần nương nương. Muội muội bất quá là cái tục nhân, không dám mê thanh cao này, người cũng không, thưởng thức cũng sẽ không." Chu Anh lắc lắc đầu, Kỳ quý tần sâu không lường được, nàng luôn luôn kính nhi viễn chi. (Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng một đối tượng nào đó, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với đối tượng đó; hoặc thường dùng trong các trường hợp mỉa mai, châm biếm khi mình không muốn tiếp cận với một đối tượng nào đó)

"Thực phi nương nương ngày xưa cầm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, hiện giờ Thư dung hoa sao lại khiêm tốn, tỷ tỷ cũng là không tin." Tiêu sung nghi đang nói liền nhìn thấy phía trước có tảng đá trên đường: "Nhanh đi đem tảng đá dời đi, Thư dung hoa hiện giờ mang long duệ, các người phải để ý chút."

Lan Tương cùng Lục La tiến lên đem tảng đá dời đi, Tiêu uyển nghi lại lôi kéo tay nàng thân thiết mở miệng: "Tỷ nghe nói các công tượng ở bên kia mới đào cái ao, dẫn nước ôn tuyền vào cung, trong ngày mùa đông hoa sen cũng có thể ra hoa, muội muội cùng tỷ tỷ đi nhìn một chút nào nhiệt đi."

Chu Anh cảm thấy phàm là mời đi nơi mép nước nhất định không phải chuyện tốt, liền từ chối nhã nhặn: "Trong lòng muội muội rất muốn cùng tỷ tỷ đi, nhưng sáng hôm nay thức dậy có chút sớm, hiện nay rất buồn ngủ, muốn hồi cung nghỉ ngơi."

"Muội muội mệt mỏi, tỷ tỷ liền tiễn muội hồi cung đi."

Chu Anh nhìn Tiêu sung nghi này tựa hồ rất kiên trì, chỉ đành phải bắt đắc dĩ mở miệng: "Sung nghi tỷ tỷ có chuyện muốn nói với muội muội?"

"Muội muội quả nhiên là người thông minh, một chút liền thông." Tiêu sung nghi lại cười cực kỳ thân thiết: "Vậy liền không ngại tỷ tỷ đi trong cung muội ngồi một chút đi."

"..." Chu Anh cảm thấy não của Tiêu sung nghi này có vấn đề.

"Hôm nay thời tiết thật tốt." Chu Anh nhìn thấy ánh nắng chói chang bên ngoài. Mùa đông Đại Tề thập phần rét lạnh, may mắn trong cung điện có đót địa long, nàng ngại xuất môn vì quá lạnh, chỉ muốn ở trong Lan Tâm đường ăn quýt.

"Chủ tử, ngày tốt như vậy, nô tỳ cùng chủ tử ra ngoài đi dạo đi. Trước đó vài ngày tuyết rơi lớn, cho nên hoa mai trong ngự hoa viên đều nở hết rồi. Nô tỳ nhớ rõ năm đó Hiền phi nương nương rất yêu hoa mai, nên Hoàng Thượng sai người trồng không ít ở Vĩnh Hòa cung của Hiền phi nương nương, hiện giờ nở thành một vườn." Lan Tương bưng thuốc đường thai tiến vào, Chu Anh sớm đã quen mùi thuốc đông y này, uống một hơi cạn sạch, sau lại cau mày ăn vài trái mơ, cay đắng mới bớt đi.

"Đã đến hoa kỳ, ta đây loại người ham học đòi văn vẻ, không cô phụ mới tốt." Chu Anh nhìn nắng chói mắt, cũng đã bình an sống qua hơn một tháng.

Ngày ấy Tiêu sung nghi có ý đến Lan Tâm đường ngồi một lát, uyển chuyển khuyên nàng gia nhập vào trận doanh Trương quý phi, bị nàng thân nhiên nói cự tuyệt, mấy ngày nay Lan Tâm đường rất an tĩnh.

Ra cửa liền nhìn thấy trên bàn đu dây đã lâu không chơi, có rất nhiều lá khô cùng bụi rơi xuống, Chu Anh thân nhiên phản phó: "Sai người thu thập bàn đu dây, ta trở về liền muốn chơi đùa."

"Vâng, chủ tử." An Thanh Bình lĩnh mệnh đi xuống an bài người.

Mai viên là quy hoạch thành phần, hồng mai, mai vàng cùng bạch mai ở từng phân khu đang nở, tựa như thành từng mảnh mây đua màu sắc rực rỡ. Chu Anh càng ngày càng cảm thấy ngự hoa viên này thần kỳ, có lẽ là sự các cung phi nhầm lẫn, cho nên mới có nhiều loại hoa này làm cho những người phụ nữ nhầm lẫn giải buồn đi.

Hoa mai dù xinh đẹp, nếu có người chú ý, luôn sẽ bị mất hứng, Chu Anh xa xa nhìn thấy nghi trượng Phương tần đi vào sâu trong mai viên, liền thân nhiên mở miệng: "Thôi, hoa mai này xem cũng không có vài phần hứng thú, ta cũng thường xong rồi, trở về đi."

"Chủ tử ngài từ xa đến thưởng mai, sao mới nhìn vài lần bước đi a?" Lan Tương hỏi.

"Thưởng mai cần chọn tâm tình thích hợp, nếu không có phần tâm tình kia, dù hoa nở ở đây, cũng không hề vui vẻ để ngắm nhìn." Chu Anh cũng không giải thích thêm, Phương tần này không biết sao, tựa hồ có oán thù cùng nàng, mỗi lần quay về nhìn thấy mình, miệng phải đấu hơn mấy câu mới cam tâm, cho nên Chu Anh áp dụng chính sách đường vòng, nhắm mắt làm ngơ.

Cũng không biết có phải là do ngồi liền đi xa không, Chu Anh trở về Lan Tâm đường có chút không thoải mái, sai người đi mời Vu thái y lại đây.

Thái y chẩn ra là bị một chút phong hàn mới đưa đến cả người không khỏe, uống mấy thang thuốc, trong cung dưỡng bệnh liền không có gì đáng ngại.

Lúc chàng vạng tối An Thanh Bình liền vào bẩm báo: "Chủ tử, nô tài nghe nói hôm nay Phương tần chủ tử ở mai viên ngẫu nhiên gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng hôm nay lật bài từ là Phương tần."

"Đã biết, đi xuống đi." Chu Anh luyện chữ một chút, tiện đà híp mắt cười, Phương tần này thường ngày hay tìm nàng gây chuyện, nàng cũng phải làm cho nàng ta tức giận một lần đi.

"Chủ tử, bữa tối muốn dùng những thứ gì?" Lan Tương một bên xoa bóp cho nàng một bên hỏi.

Về mặt Chu Anh mệt mỏi, cũng không nhiều tinh thần: "Hôm nay muốn ăn cháo hạnh nhân ô mai, dưa leo chua cay, còn muốn nước mơ."

Cháo hạnh nhân ô mai - 杏仁酸梅粥

酸辣黄瓜 – Toan lạt hoàng qua - Dưa leo chua cay

"Chủ tử ngài luôn luôn không thích chua, sao hôm nay lại muốn ăn chua?" Lan Tương có chút lo lắng: "Chủ tử chính là trên người không thoải mái, vậy liền nằm xuống nghỉ tạm đi."

"Không cần, chỉ đột nhiên muốn ăn mà thôi, ta đi xem sách một chút, kêu ngự thiện phòng giờ tuất mang thiện lại đây." Chu Anh trừ sách cũng không nhiều, nhưng những sách này cũng không thể thực sự khiến cho nàng hứng thú, cho nên mỗi lần vốn chỉ lật được vài tờ liền mất đi kiên nhẫn. Sai Lan Tương mài mực, toàn tâm toàn ý vẽ bức tranh.

Đợi cho một bức tranh vẽ hoa mai yên ương hoàn thành là lúc ngự thiện phòng đưa bữa tối tới. Chu Anh đặt bút xuống đứng dậy, cười nhìn về phía ba món ăn thật chua kia. Đồ ăn chua người khác có thể đau dạ dày, với nàng mà nói, cũng là thuốc gây nôn tốt nhất.

Chịu đựng vị chua này, Chu Anh ăn một nửa, liền phát phát tay sai mang xuống, đợi lúc Lan Tương hầu hạ thay quần áo, lại có dấu hiệu nôn ra, đem một bên quần áo Lan Tương đều dơ.

Lan Tương bất chấp chính mình, vội hô An Thanh Bình đi truyền thái y. Bách Hợp bung nước ầm tiến vào nhìn tình huống này liền kêu nàng đi xuống đồi xiêm y trước, sai người quét tước.

Chu Anh cầm lấy tay Bách Hợp, miễn cưỡng mở miệng: "Ta thật là khó chịu... Bách Hợp, ta muốn gặp Hoàng Thượng..."

Nói còn chưa nói xong lại ới ra, khi nôn nghén cũng không nghiêm trọng như vậy, Bách Hợp có chút bận tâm, kêu Lan Đình đem Lục La gọi tới chiếu cố chủ tử, liền vội vàng chạy tới Trường Hi cung của Tiêu sung nghi cùng Phương tần.

Là ở trên đường tới Trường Hi cung gặp gỡ thánh giá, Bách Hợp bước nhanh đi tới thánh giá, quỳ gối một bên: "Nô tỳ Bách Hợp ở Lan Tâm đường, tham kiến Hoàng Thượng."

Bình thường tránh đi thánh giá chỉ cần quỳ lạy không cần thỉnh an, trong lỗ tai Gia Nguyên để nghe được ba chữ Lan Tâm đường liền mở mắt ra, ý bảo nghi trọng dừng lại: "Hiện giờ đêm đã khuya, người không ở Lan Tâm đường hầu hạ chủ tử, nơi nơi chạy loạn cái gì?"

"Hồi Hoàng Thượng, nô tỳ phụng mệnh chủ tử, đến thỉnh Hoàng Thượng đi nhìn chủ tử một chút." Bách Hợp cũng không ngần đầu.

"Chủ tử nhà người làm sao vậy?"

"Hồi Hoàng Thượng, chủ tử mới vừa rồi ới hết toàn bộ bữa tối vừa ăn, người cũng có chút thần chí không rõ, khóc muốn gặp Hoàng Thượng, kính xin Hoàng Thượng thương xót, đi nhìn chủ tử một chút." Trong giọng nói thêm vài phần nghẹn ngào.

"Ới ra, sao ới ra? Đã truyền thái y chưa?"

"Đã đi mời Vu thái y."

"Thôi, người đứng dậy đi." Gia Nguyên để cũng không do dự: "Thôi Vĩnh Minh, sai người đi Trường Hi cung nói một tiếng, trầm không qua. Bãi giá Lan Tâm đường."

"Chủ tử, ngài ngày hôm nay thật là xinh đẹp, khó trách Hoàng Thượng cũng vì ngài khuynh đảo." Thị nữ một bên hầu hạ Phương Oánh chải đầu một bên thay chủ tử cao hứng: "Ngài cũng không biết, Tiêu sung nghi cách vách tức giận đỏ mắt, có thể đã nhả được ác khí. Tư sắc Tiêu sung nghi kia vốn không bằng chủ tử ngài, bất quá là miệng nịnh nọt, lúc này mới có phần vị sung nghi. Gần đây đi nịnh bợ quý phi nương nương bên kia, cũng thật làm người ghê tởm."

"Kệ sắc mặt nàng như thế nào, ta chỉ trông nom lấy được ân sủng. Ngày khác khi ta lên phi vị, cần gì đem nàng để vào mắt?" Phương Oánh nhìn mình trong kiếng, cười đến cực kỳ đắc ý: "Hoàng Thượng hôm nay ở trong mai viên khen ta mặc mai hồng có vẻ kiều diễm, liền chọn xiêm y mai hồng thay cho ta đi."

"Vâng, chủ tử."

"Nô tài thỉnh an Phương tần chủ tử."

"Đây không phải Tiểu Tần Tử bên người Hoàng thượng sao? Sao người hiện tại đã tới?" Tâm tình Phương tần rất tốt mở miệng, sắc mặt ý cười tựa như hoa đang nở rộ.

"Phương tần chủ tử, Hoàng Thượng sai nô tài lại đây nói, Hoàng Thượng ngày hôm nay không tới. Thư dung hoa Lan Tâm đường thân mình không khoẻ, Hoàng Thượng đi nhìn một lát." Tiểu Tần Tử nói dứt lời liền nhìn thấy ý cười nở rộ trên mặt Phương tần nháy mắt vụn vụn, trở nên cực kỳ dữ tợn.

"Nô tài còn đang trực, cáo lui trước." Tiểu Tần Tử bỏ chạy ra Trường Hi cung, Phương tần chủ tử kia nhìn không phải người lương thiện a.

"Chủ tử, ngài đừng khổ sở, Hoàng Thượng hôm nay không đến, là vì Thư dung hoa thân thể không khoẻ, ngày mai sẽ tới." Thị nữ an ủi chủ tử nhà mình, tức giận như vậy đến nửa đêm.

"Người nghĩ thật dễ dàng như vậy sao? Hôm nay nếu không có ở mai viên ngẫu nhiên gặp Hoàng Thượng, Hoàng Thượng như thế nào đến chỗ ta - thiên điện Trường Hi cung? Mà nàng - Thư dung hoa thường ngày thân mình đều cường tráng khoẻ mạnh, sao từ lúc ta được lật bài tử xong lại không khoẻ?" Một ít tức giận vừa rồi đã lui, trên mặt Phương tần chỉ còn lại dữ tợn, hận ý: "Lúc bắt đầu, ta nghĩ thứ muội này của Thục phi bất quá là lá cây phụ trợ hoa hồng, nhưng sau lại nhìn nàng chậm rãi thăng chức, liền biết người này không đơn giản như vậy. Lúc trước ta bị Thục phi hãm hại, mất đi phân vị uyên nghi bị xuống làm tiếp dư, thù này ta vẫn chưa báo, Thục phi đã thất sủng, vậy liền tỳ trái muội thường đi." (chị làm sai, em bồi thường)

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đâu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Ghen

Trong Lan Tâm đường Chu Anh tựa trong ngực Gia Nguyên để, vẫn nửa ngủ nửa tỉnh than thở, hô Hoàng Thượng chờ đi, Hoàng Thượng dừng ném thiệp ở đây.

Gia Nguyên để nhớ tới mới vừa rồi thái y dẫn dò, liền gọi tới cung nữ phụng dưỡng của nàng: “Gọi là Lan Tương đi, chủ từ các người vì sao trúng gió cảm lạnh, luôn luôn không thích chua, bữa tối vì sao lại dùng nhiều đồ ăn chua như vậy?”

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, chủ từ xé chiếu đi mai viên trở về liền vẫn không thoải mái, ăn uống cũng không được, chỉ coi sách một chút, vẽ bức họa. Bữa tối nói không muốn ăn, nhớ tới hoàng tử trong bụng mới ép mình ăn chút thức ăn chua khai vị, vừa mới ăn xong liền ói ra." Lan Tương một năm mười nói rõ.

"Trẫm đã biết, đem bức tranh đưa cho trẫm liền đi xuống đi." Gia Nguyên để xua tay mọi người, nhìn người phụ nữ vẫn cầm lấy tay áo hần nhủ lại mây, ngậm thở dài.

Chợt nhìn thấy bức tranh, Gia Nguyên để nửa điểm cũng không kinh ngạc, cùng chữ viết ngày đó hần nhìn đến là rất xứng đôi, giống nhau.

Bức tranh là mai viên ba màu trong tuyết, trong mai viên có hai người cầm y hoa phục đứng cạnh nhau, một vàng, một đỏ, tư thái vô cùng thân thiết, còn đứng một người quần áo màu nhạt đứng rất xa, cô lảnh lảnh nhìn đôi bích nhân, bức họa này đề tên uyên ương hoa mai.

Liên tưởng đến đủ loại hành vi của nàng hôm nay, Gia Nguyên để nhủ nhủ mây, Thư dung hoa của hần đây là ghen tị?

Vốn định là rầy nàng, nhưng nhìn nàng sau khi mang thai mặt gầy gò, rốt cuộc không đành lòng trách cứ nàng vượt khuôn, ngược lại đáy lòng trào ra một tia vui sướng, liền nhẹ nhàng ở mi tâm nàng hôn hôn, ôm lấy nàng nằm ngủ.

Qua hồi lâu, Chu Anh lại mở mắt ra, lặng lẽ vì chính mình nhẹ nhàng thở ra, đáy mắt tất cả đều là trào phúng. Khuyết Tĩnh Hân tuy là quân vương cao cao tại thượng, nhưng rốt cuộc cũng là đàn ông. Không có người đàn ông nào không muốn nhìn thấy người phụ nữ vì mình ghen, ghen chừng mực, nắm chắc vừa đúng đó là chuyện tốt, nếu làm quá... ngược lại không tốt.

"Nửa tháng này, Hoàng Thượng đi Ninh Tú cung ba lượt, Lan Tâm đường hai lần, tới Cảnh Nhân cung cũng bắt quá hai lần mà thôi." Hoàng Hậu xem sổ sách nội thị, xoa mi tâm: "Hoàng Thượng hẳn là vì chuyện huynh trưởng nhà mẹ đẻ bốn cung nên giận bốn cung, hiện giờ Trương quý phi mặc dù vẫn còn ở cửu trượng, nhưng nhìn Hoàng Thượng thế này, ngày sau sợ là sủng ái càng nhiều hơn trước."

"Nương nương đừng lo lắng, quý phi nương nương bị thương thân mình, nô tì nghe Trương viện phán nói, về sau sợ là khó mang thai." Kỳ quý tần an ủi Hoàng Hậu: "Nương nương ngài có Đại hoàng tử của Đại Tể chúng ta, tương lai kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước là đương nhiên, bằng hai vị công chúa của nàng ta thì sao có thể cùng ngài so sánh?"

"Tuy như thế, trong lòng bốn cung cũng khó có thể bình an, Thư dung hoa Lan Tâm đường này cũng không biết sao lọt vào mắt Hoàng thượng, nếu nàng sinh hạ hoàng tử sau liền thủ cùng Trương quý phi, sẽ cùng bốn cung lực lượng ngang nhau a." Đáy lòng Hoàng Hậu có chút lo lắng, thần nhiên nhìn nàng một cái: "Bốn cung nghe nói thai năm sáu tháng đã vững vàng, nhưng nếu vô ý sanh non, sợ sẽ liên lụy cơ thể mẹ."

Kỳ quý tần làm sao không rõ ý của nàng: "Nương nương quá lo lắng, tần thiếp nghe nói trước đó vài ngày Tiêu uyển nghi cố ý mượn sức Thư dung hoa lại bị cự tuyệt ngoài cửa, Ôn phi nương nương đã từng có dụng ý này cũng bị nàng dụ dỗ từ chối. Nói vậy cá tính Thư dung hoa này cao ngạo, không muốn cùng người làm bạn đâu."

"Nếu lúc này nàng ta không có mang thai, bốn cung đối với lập trường của nàng ta một chút cũng sẽ không quan tâm. Nhưng hiện giờ Trương quý phi sủng quan hậu cung, Hoàng Thượng nhân từ, lòng mang thương hại, nếu để cho nàng nuôi nấng hoàng tử trong bụng Thư dung hoa, bốn cung liền kiếm củi ba năm thiếu một giờ. Chuyện như vậy, bốn cung sẽ không cho phép nó phát sinh." Hoàng Hậu thẳng tắp nhìn Kỳ quý tần, ánh mắt quyết tuyệt.

Kỳ quý tần đứng dậy phúc phúc thân mình: "Hoàng Hậu nương nương quý vì quốc mẫu, hiện giờ lòng mang sầu lo, tần thiếp sẽ tận tâm tận lực phân ưu cho nương nương."

Đội thân mình tốt hơn Chu Anh cũng không nhàn hạ, cần cù chăm chỉ mỗi ngày đi Cảnh Nhân cung thỉnh an Hoàng Hậu. Sau khi Trương quý phi sinh hạ nhị công chúa, thân thể vẫn mệt mỏi, liền ở trong Ninh Tú cung nghỉ ngơi không ra khỏi cửa, hậu cung này là Hoàng Hậu độc đại, Chu Anh cũng không ngốc nhắm trúng bất mãn của nàng ta.

"Tần thiếp thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, thỉnh an các vị tỷ tỷ." Chu Anh phúc thân hành lễ thỉnh an.

"Dung hoa muối muối mau đứng lên đi, Hạnh Chi, dọn chỗ. Ngày hôm nay càng ngày càng lạnh, mang nệm tơ tằm cho Thư dung hoa ngồi đi." Hoàng Hậu nương nương sẵn sóc phân phó nói.

"Tạ ơn Hoàng Hậu nương nương." Chu Anh tạ ơn ngồi xuống.

"Thư dung hoa thật có phúc, không bằng năm đó Hoàng Hậu nương nương hoài thai Đại hoàng tử, quốc gia ôn dịch hoành hành, mà ngay cả trong phủ chúng ta cũng có người nhiễm ôn dịch, cũng may Hoàng Hậu nương nương thân thể an khang, Đại hoàng tử cứng cỏi ương ngạnh mới có thể bình an sinh hạ, quả nhiên là hữu kinh vô hiểm." Ôn phi cười mở miệng.

"Nếu bàn về phúc khí, lại có ai bì kịp được Ôn phi nương nương đâu, không cần trải qua nỗi khổ mười tháng hoài thai liền có Nhị hoàng tử, thật làm muối muối không ngừng hâm mộ." Kỳ quý tần nói tiếp: "Chi không biết Nhị hoàng tử có hiếu thuận như Đại hoàng tử hay không."

Lời này ngoài sáng trong tối châm chọc nàng mặc dù kiếm được tiện nghi một vị hoàng tử, Chu Anh nhìn Ôn phi, tựa hồ vẫn chưa sinh khí, nhưng cũng không nén giận, nhìn Hoàng Hậu nói: "Nhị hoàng tử cùng Đại hoàng tử đều là con nối dòng của Hoàng thượng, tất nhiên đều hiếu thuận."

Không biết có phải hay không bị ảo giác, Chu Anh cảm thấy Hoàng Hậu nghe được câu này, ánh mắt lóe lóe.

"Được rồi, bốn cung hôm nay là có chuyện phải cùng chúng tỷ muội thương nghị. Ý Hoàng thượng một năm nay đều mưa thuận gió hoà, dân chúng đều thu hoạch hai kỳ, trong cung cũng thêm một vị hoàng tử và một vị công chúa, tất nhiên muốn đích thân cầu phúc tạ ơn thiên ân. Lần này bốn cung cùng Hoàng Thượng cầu phúc quyết định nửa tháng sau xuất phát, đi một tháng, hồi cung cũng tới Tết âm lịch, cung vụ một tháng này sẽ bận rộn rất nhiều." Hoàng Hậu nhìn mọi người: "Hiện giờ Trương quý phi vẫn điều dưỡng thân mình, sợ là có tâm vô lực, bốn cung muốn Hiền phi, Ôn phi, Kỳ quý tần và Thục dung hoa cùng nhau giải quyết, chúng tỷ muội nghĩ như thế nào?"

Chu Anh nhanh chóng phân tích dụng ý lần này của Hoàng Hậu, Hiền phi Ôn phi đều là lão nhân trong cung, cung vụ thành thạo tất nhiên là không cần phải nói, nhưng Hoàng Hậu không muốn toàn bộ cung quyền giao cho người khác, liền mệnh Kỳ quý tần cùng nhau giải quyết, về phần chính mình, luôn luôn là tính tình không quan tâm, chớ không phải là muốn mượn cơ hội này lấy ra sai lầm diệt trừ một lần sao?

Âm hiểm a, thực âm hiểm

Chu Anh được Lan Tương dìu đứng dậy đáp lời: "Nương nương ưu ái, tần thiếp tất nhiên cảm thấy vinh hạnh sâu sắc, nhưng chuyện cung vụ, tần thiếp quả thật vô tâm vô lực, kính xin nương nương nghĩ lại."

"Thục dung hoa cũng đừng khiêm tốn như vậy, bốn cung cũng không khát khe, hưởng hồ muội luôn luôn thông minh trầm ổn, bốn cung tin tưởng muội." Hoàng Hậu an ủi nàng.

"Nương nương, Thục dung hoa nói có lý a, nàng hiện giờ người mang thai, hành động cũng không tiện, thân mình cũng luôn luôn không tốt, nương nương nghĩ lại đi. Về phần cùng nhau giải quyết chuyện cung vụ, tần thiếp cảm thấy Phụng tần cũng có khả năng giúp đỡ đôi chút." Hiền phi thành khẩn mở miệng.

Hoàng Hậu ngẫm nghĩ một lát: "Đã như thế, vậy bốn cung và Hoàng Thượng thương nghị lại. Sắc trời đã không còn sớm, bốn cung còn muốn đi vấn an Thái hậu lão nhân gia, chúng tỷ muội hồi cung đi."

Các phi tần đều đứng dậy cáo lui.

"Việc tốt như vậy, Dung hoa muội muội thế nhưng cự tuyệt, thực làm tỷ tỷ chấn động." Phụng tần ra Cảnh Nhân cung liền thả chậm bước, cùng nàng một đường.

"Muội muội sợ hãi, thời gian muội muội tiến cung ngắn ngủi, nếu bàn về tư lịch, làm sao bì kịp được một nửa tỷ tỷ?" Chu Anh khiêm tốn nói.

Lời này nếu là người vô tâm tất nhiên là nghe không ra manh mối, nhưng Phụng tần mấy ngày trước đây mới bị nàng đoạt ân sủng, vốn sinh lòng oán hận, tự nhiên nghe ra một tầng ý khác. Đây là châm chọc nàng vào cung ba năm lại chỉ được cái tần vị sao?!

"Dung hoa muội muội nhanh nhẹn nhanh miệng, tư lịch đã không đủ, liền không nên không biết lượng sức!" Phụng tần phát tay áo rồi đi.

Cách đó không xa Kỳ quý tần đem một màn này thu hết vào mắt, nhợt nhạt cười nói: "Tiêu sung nghi, bốn cung nhìn Thục dung hoa này và Phụng tần làm như có chút không hợp đâu."

"Tuệ nhân của quý tần nương nương tất nhiên là sẽ không nhìn lầm, muội muội khâm phục không thôi." Hai người lập trường đối lập, Tiêu uyển nghi tất nhiên là sẽ không để cho nàng biết được tâm tư của mình, trong lúc hàn huyên vui vẻ cũng có chút khác.

*Tuệ nhân là con mắt thứ ba, con mắt nhìn rõ chân tướng không mà hiện hữu, vô thường, vô ngã.

"Đã không hợp, nên làm cho các nàng va chạm đó là chuyện Tiêu sung nghi cùng bốn cung cũng không cần quan tâm nhiều, muội muội nói có đúng hay không?" Kỳ quý tần cười yếu ớt nói với nàng.

Tiêu sung nghi sờ không rõ tâm tư quý tần này, tất nhiên là phụ họa: "Quý tần nương nương nói rất đúng."

"Chủ tử, ngài gần đây vì sao không thích viết chữ? Nô tỳ nhìn Hoàng Thượng tặng giá bút bạch ngọc củ sen kia rất hiếm lạ, huống chi Hoàng Thượng ngự dụng mười mấy năm, chắc là hy vọng chủ tử chăm chỉ luyện chữ." Lan Tương thấy chủ tử hôm nay một bộ dáng biếng nhác, khuyên nhủ nói.

"Lần trước Hoàng Thượng tặng vài viên nam châu, thay ta tặng vài viên cho Hiền phi đi, nói trong ngày mùa đông thời tiết rét lạnh khô ráo, nghiền nát thành phấn thêm chút mật dùng để thoa mặt, dùng để dưỡng nhan làm dịu không có gì tốt hơn." Chu Anh chống đầu phân phó, Đế hậu xuất cung hiển tế thần linh, Trương quý phi tất nhiên sẽ không ở lại, Hiền phi là người không mộ quyền thế như vậy mới có thể giữ cho nàng bình an một lúc.

"Chủ tử nếu không nô tỳ cũng nghiền nát một chút cho ngài dùng?" Lục La đề nghị.

"Không cần, phù ta đi ngồi bàn đu dây trong viện một chút đi, phơi nắng người cũng có tinh thần hơn. Đi mời Vu thái y đến một chuyến, thay ta xem mạch bình an đi." Chu Anh nhìn thuốc màu nâu trong chén hoa sứ trên bàn, nhìn đều chưa sót không chịu nổi.

Từ ngày ấy nàng phân phó quản lý bàn đu dây, liền một mực quét tước, Bách Hợp đỡ nàng ra sân, khi đang muốn ngồi lên bàn đu dây, Bách Hợp lại

đột nhiên nhớ tới cái gì. Phũ sạch mặt ghế đá bên cạnh, đỡ nàng ngồi xuống trước.

Chu Anh cũng không hỏi nhiều, nhìn nàng trái phải kiểm tra bàn đu dây, cảm thán nàng dốc lòng thoả đáng.

Dây leo trên bàn đu dây này ngày mùa hè sum sê giờ sớm héo rũ, vòng quanh dây thừng, có thể năm sau lại tươi tốt như thế.

Bách Hợp kiểm tra xong thì mình ngồi trên bàn đu dây đầu tiên, đựng đưa rất nhỏ, về mặt liền có chút không được bình thường.

"Làm sao vậy, bàn đu dây bị gì sao?" Chu Anh hỏi.

Bách Hợp nhìn bốn phía, sắc mặt ngưng trọng: "Chủ tử ngài về phòng nghỉ tạm trước, giờ nô tỳ cùng An công công đi thăm dò thu thập vài thứ, trở về bẩm báo ngài sau."

Chu Anh gật gật đầu, trong lòng có lẽ cũng đoán được nguyên nhân: "Hết thầy ngầm tiến hành là được, lúc này chó đã thảo kinh xà." ((打草驚蛇) đánh cỏ động rắn)

"Nô tỳ đã biết."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Bàn đu dây và chén thuốc

Vu thái y nghe xong sớm nhìn đến chén thuốc: "Chủ tử, ngài khi nào phát hiện thấy bất thường?"

"Hôm qua cảm thấy chén thuốc làm như ngọt vài phần, liền không uống, hôm nay giữ lại muốn gọi Vu thái y nhìn một lần. Vu thái y biết ta luôn luôn không thích đắng, cho nên trong chén thuốc bỏ thêm cam thảo, nhưng lượng cam thảo cũng không nhiều, sao ngọt có chút ngấy vậy?!" Chu Anh thần nhiên hỏi.

"Nghe xong kỳ thật cũng bình thường, nhưng nương nương nói vị ngọt dị thường, vì thần đoán là phân lượng cam thảo nhiều hơn rất nhiều, chỉ sợ là người có tâm vi che dấu cay đắng trong thuốc, mới thêm cam thảo nhiều như vậy ý đồ áp chế vị cay đắng này." Vu thái y phân tích, lấy tay dính chút thuốc ném thử: "Nếu vì thần không có đoán sai, người này tăng thêm đó là một thông, một thông tính hàn, là loại được dùng phụ khoa, lợi tiểu, thông lợi huyết mạch, nhưng có độc tính, nếu sắc cùng mật có thể làm mất đi độc tính này, nhưng phụ nữ có thai nếu dùng, làm cơ thể mẹ cùng thai nhi đều tổn hại a."

"Vu thái y, thai của ta luôn luôn là do ông khai được, Hoàng Thượng năm ngày sau liền xuất cung tế thần, nếu ta cùng hoàng nhi trong bụng có bất kỳ tổn hại, thái y đó là bồi táng mạng cả nhà ông cũng không vượt qua được kiếp nạn này." Chu Anh sắc bình tĩnh nhìn ông ta.

Mấy ngày trước ông ta được người bí mật gọi đến Cảnh Nhân cung, Hoàng Hậu nói gần nói xa đều lộ ra một thai này của Thư dung hoa Hoàng Thượng cũng không coi trọng, không cần quá quan tâm điều trị, gần đây ông ta liền có điều sơ sẩy. Giờ phút này cũng hiểu ý tứ trong lời nói của nàng, liền quỳ xuống dập đầu xin tha thứ: "Vi thần biết tội, kính xin chủ tử phân phó, vi thần dùng cả mạng già cũng sẽ giữ được chủ tử cùng long thai trong bụng."

"Được rồi, sau này mang thuốc dưỡng thai đến Lan Tâm đường Vu thái y đích thân xem qua, lại có việc này phát sinh ta sẽ không cho... Vu thái y thêm cơ hội nữa. Còn có, việc này tạm thời không nên lộ ra, thuốc là ở trên đường mang đến Lan Tâm đường bị rủi ro, hay là thuốc để trong Lan Tâm đường bị nô tài động tay chân, ta sẽ điều tra rõ, kính xin Vu thái y làm bộ như không biết rõ tình hình. Thái y viện càng vội, sự tình càng lớn, cũng không giấu được Hoàng thượng, ta mang hoàng tử thì Vu thái y phải quan tâm nhiều hơn chút. Ta nghe nói năm đó mẹ đẻ nhị hoàng tử sinh hạ nhị Hoàng tử khó sanh mà chết, lúc Tuệ thực nghi mang thai, thân mình vẫn không được tốt, không biết là thái y thất trách, hay là có chuyện khác?" Chu Anh nói đến đó thì dừng.

"Vi thần lĩnh mệnh." Đáy lòng Vu thái y có chút sợ hãi, ông ta vẫn không xem trọng vị chủ tử này, cảm thấy tính tình mềm mại hay dần đo, đó là có lệ chút cũng sẽ không có vấn đề, hôm nay mới phát giác trong cung này, nào có người phụ nữ đơn giản?

Đưa tiễn thái y, Bách Hợp liền dẫn An Thanh Bình cùng Lan Tương vào, trong phòng đều là tâm phúc, Chu Anh đặt bút trên kệ bút lông: "Điều tra ra những thứ gì?"

"Chủ tử, bàn đu dây kia quả thật bị người động tay động chân, bên trong dây thừng đã bị người cố ý định cắt đứt, chỉ chừa đường quanh co bên ngoài, hơn nữa bên ngoài có dây leo vòng quanh, nhìn sơ sơ không ra manh mối." Bách Hợp dẫn đầu mở miệng.

"Hồi chủ tử, ngày ấy chủ tử đi thường mai phân phó nô tài quản lý bàn đu dây, sau nô tài liền chỉ Lan Thanh đi sửa sang lại. Nô tài mới vừa rồi lặng lẽ hỏi người trong viện chúng ta, Tiểu Hi Từ cùng Lan Khê đều gặp qua Lan Thanh trong đêm khuya tỉnh lặng trộm ra Lan Tâm đường." An Thanh Bình bẩm báo nói: "Nô tài mới vừa rồi mệnh nàng đi phủ nội vụ, Tiểu Hi Từ đi theo đuôi. Hơn nữa nô tài ở chỗ của nàng phát hiện cái này dưới đệm chăn."

Nói xong đưa qua một châu sai san hô, châu sai kia rất đẹp, san hô tạo hình thành chim nhạn bay về phía bắc, mắt chim nhạn còn được khảm bảo thạch sang quý, nàng là cung nữ nhị đẳng như vậy, dù phần đầu mười năm, cũng mua không nổi.

Chu Anh cầm bút vẽ lung tung vài nét: "Chỉ dựa vào châu sai này không thể xác nhận người giết dây nàng, để lại tại chỗ, đừng làm cho nàng biết, lưu tâm nàng cùng cung nhân nào giao hảo. Chuyện sắc thuốc cho ta gần đây do ai phụ trách?"

"Luôn luôn là nô tỳ tự mình sắc thuốc, vẫn chưa qua tay người khác a, chủ tử, có gì không ổn?" Về mặt Lan Tương nghi hoặc.

"Vu thái y kiểm tra, từ hôm qua, trong thuốc kia trộn lẫn một thông tổn hại thai nhi, tổn hại thân thể, nếu mà ta chưa phát giác, đợi Hoàng Thượng Hoàng Hậu tế thần hồi cung, ta chỉ sợ là một xác hai mệnh." Thôi điếm nói lời này, sắc mặt Chu Anh cũng không dư thừa biểu tình.

Lan Tương lại sợ tới mức sắc mặt tái nhợt: "Là nô tỳ lơ là sơ suất, kính xin nương nương trách phạt!"

"Em, nếu ta hiểu lầm em, liền tra ra đến cùng." Trong lòng Chu Anh từ hôm qua có chút phát lạnh, trong Lan Tâm đường này vẫn là nơi duy nhất nàng cảm thấy thả lỏng trong cung, lại không nghĩ vẫn cất giấu địch nhân rắp tâm bắt lương, làm nàng một khắc cũng thả lỏng không được: "Thuốc lấy từ Thái y viện đến sắc thuốc rồi đưa đến ta, trải qua người nào các em còn nhớ? Hôm qua có khác thường?"

"Chủ tử, nô tỳ nhớ rõ, lúc trước vốn là nô tỳ tự mình đi Thái y viện lấy thuốc, nhưng hôm qua nô tỳ vội vàng đi ngự thiện phòng, liền đem chuyện lấy thuốc giao cho Lan Thanh, sai nàng đi lấy, hôm nay cũng là nàng ta đi lấy." Lan Tương búng tỉnh đại ngộ nói.

"Hoàng Thượng còn có năm ngày mới khởi hành đi tế thần, trong vòng ba ngày tới các em cần phải tra ra người sai sử phía sau màn. Bản đu dây tạm thời không nên đụng đến nó, mấy ngày nay việc lấy thuốc cứ giao cho Lan Thanh như trước, Tiểu Hi Tử nhanh nhẹn, rất thích hợp để theo dõi, vẫn phụ trách theo dõi, nhớ kỹ, phải cẩn thận làm việc, đừng để cho nàng phát hiện ra." Chu Anh đặt bút xuống, thần nhiên phân phó nói.

Khi ngày thứ hai đi Cảnh Nhân cung thỉnh an, sắc mặt Chu Anh có chút suy yếu, Hoàng Hậu thập phần quan tâm: "Có chỗ nào không thoải mái, sao sắc mặt khó coi như vậy, bổn cung tuyên thái y xem cho muội."

"Tạ ơn nương nương quan tâm, chỉ là đêm qua hoàng nhi trong bụng nghịch ngợm chút, huyền tần thiếp lẫn lộn khó ngủ thôi, cũng không vướng bận." Chu Anh phúc thân tạ ơn, lúc đứng dậy nhìn biểu tình mọi người một vòng. Sắc mặt mọi người phần lớn là đạm mạc, nhưng Tiêu sung nghi và Phụng tần, Tô tiếp dư cùng với vài vị phi tần phân vị thấp làm như âm thầm vui sướng khi người gặp họa, nàng nhất thời đoán không ra ai hại nàng, liền chỉ có thể thu hồi ánh mắt, cụp đầu xuống.

"Đúng rồi, lúc trước Kỳ quý tần mang ba bào thai, sắc mặt cũng thỉnh thoảng khó coi như vậy." Phụng tần cười mở miệng, lời này tất nhiên là làm người nhớ tới bị thương - nàng một đêm mất đi Hoàng tử Công chúa.

Kỳ quý tần cúi đầu, làm như đau lòng vì chuyện cũ.

"Được rồi, đều là chút chuyện cũ thương tâm năm xưa, còn nói tới làm chi?" Hoàng Hậu thần nhiên quát bảo ngưng lại: "Hiện giờ sắp xuất cung, bổn cung phải trong thời gian ngắn xử lý rất nhiều sự tình, các người lui xuống trước đi."

Mọi người mới vừa tính đứng dậy cáo lui liền nghe được thái giám ngoài cửa cung truyền: "Hoàng Thượng giá lâm, Trương quý phi giá lâm."

Vừa mới dứt lời, Gia Nguyên để một thân hoàng bào, giày thêu song long phun châu bằng kim tuyến, cùng Trương quý phi một thân diễm lệ cùng vào đại điện.

Hoàng Hậu suất lĩnh phi tần lục cung đứng dậy thỉnh an Hoàng Thượng. Theo sau Trương quý phi hơi hơi phúc phúc thân mình thỉnh an Hoàng Hậu, tư thái cực kỳ có lệ.

Khuyết Tĩnh Hàn và Hoàng Hậu ngồi thượng vị, nhìn mọi người trong điện: "Hoàng Hậu ngày trước cùng trẫm thương nghị bốn ngày sau trẫm cùng Hoàng Hậu xuất cung tế thần, sự vụ lục cung, trẫm nghĩ đến Phụng tần cũng không quen thuộc sự vụ trong cung, không thể dục tốc bất đạt (nôn nóng, muốn nhanh thì thường hỏng việc, không đạt được kết quả). Mà quý phi sau khi sinh hạ nhi công chúa cho trẫm cũng tỉnh dưỡng hơn tháng, thân mình đã tốt lên, công việc hậu cung liền giao cho Quý phi, Hiền phi, Ôn phi, Kỳ quý tần cùng nhau giải quyết. Các nàng đều là người hầu hạ trẫm nhiều năm, sự vụ này các nàng cũng quen thuộc."

"Nhưng Hoàng Thượng..." Hoàng Hậu vừa định mở miệng, liền bị Trương quý phi đánh gãy.

"Thần thiếp tạ ơn Hoàng Thượng Hoàng Hậu nương nương tín nhiệm, sẽ không phụ lòng." Nàng mặt mày hớn hờ đứng dậy hành lễ, vốn đã thiên tư trác tuyệt (xinh đẹp tuyệt hảo), phối hợp trang dung thêu hoa hồng, như làm cả đại điện diễm lệ thêm vài phần.

Chu Anh thâm than, xinh đẹp có tính xâm lược như vậy, làm được đường hoàng như vậy, cũng khó trách mấy năm nay thịnh sùng không suy.

"Hoàng Thượng đã quyết định như thế, thần thiếp tất nhiên là không có dị nghị." Trong lòng Hoàng Hậu hận nghiêng răng nghiêng lợi, lại cũng chỉ có thể gạt đầu, nhìn thoáng qua chỗ Kỳ quý tần.

"Vây là tốt rồi, trẫm mới vừa nghe Hoàng Hậu nói sự vụ bận rộn, trẫm liền dẫn Quý phi đi tới cung Thái hậu thỉnh an." Gia Nguyên để đứng dậy chuẩn bị xuất môn, đứng ngay chỗ Chu Anh một lúc lâu: "Thư dung hoa cũng cùng trẫm đi thôi."

"Tần thiếp tuân chỉ." Chu Anh che dấu ý cười ở trong mắt, phúc thân nói.

Khuyết Tĩnh Hàn nhìn thấy ý cười kia của nàng, không hề cố kỵ kéo tay nàng ra Cảnh Nhân cung.

Đội Gia Nguyên để đất Trương quý phi, Thư dung hoa rời đi, Hoàng Hậu làm gì còn có sắc mặt tốt, xoa tay cung tần chườm mắt, liền đem chén trà quăng nát.

"Hoàng Hậu nương nương bớt giận." Một mình lưu lại, Kỳ quý tần lên tiếng trấn an: "Quý phi nhất thời nổi bật đại thịnh, cũng bất quá vì Hoàng Thượng xuất phát từ thương hại mới quan tâm nhiều hơn, nương nương cần gì phải cùng nàng so đo?"

"Theo tình hình hiện giờ xem ra, Trương quý phi dù chưa sinh hạ hoàng tử so với đại hoàng tử của bản cung, nhưng nàng ân sủng càng quá mức, đợi một thời gian tất nhiên sẽ mang long duệ, đến lúc đó bản cung liền trở tay không kịp." Hoàng Hậu đã bớt nóng giận, khôi phục bình tĩnh, xoa mi tâm nói.

"Trương quý phi có cơ hội lại mang thai long duệ, Hoàng Hậu nương nương cũng phong nhũ hào hoa, thì sao lại không thể? Huống chi lần này đi tế thần, bên cạnh Hoàng Thượng chỉ có nương nương một người làm bạn, nương nương nên đặt thêm tâm tư ở trên người Hoàng Thượng." Kỳ quý tần khuyên giải an ủi.

"Muội muội nói đúng, bản cung cùng Hoàng thượng là phu thê, Hoàng Thượng lần này chỉ đi cùng bản cung, chứng tỏ trong lòng Hoàng Thượng đối với bản cung so với Trương Từ càng dày, bản cung làm sao sợ?" Nghĩ đến đây, mi tâm Hoàng Hậu giãn ra rất nhiều: "Bản cung hôm nay còn có rất nhiều cung vụ phải xử lý, Kỳ quý tần liền lưu lại giúp đỡ bản cung đi."

"Tần thiếp tuân chỉ." Kỳ quý tần cười, từ trong váy dài lấy ra đồ vật, "Nương nương, tần thiếp dựa theo nương nương phân phó, bí mật tìm cho nương nương phương thuốc, nhất định có thể như ý nguyện của nương nương."

"Đã là thứ tốt, muội muội cũng thử xem đi." Hoàng Hậu thân nhiên nói.

"Tần thiếp tuân chỉ." Kỳ quý tần tự nhiên biết Hoàng Hậu đối với phương thuốc này có điều hoài nghi, nàng không cự tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Bị thương

Đợi sau khi Kỳ quý tần rời đi.

"Nương nương, phương thuốc này..." Hạnh Chi muốn hỏi có nên ném đi hay không.

"Trước thu, thay bản cung tìm người nhìn chăm chăm Trường Xuân cung bên kia, nếu là Kỳ quý tần thực sự dùng thuốc này, vậy bản cung sẽ tin nàng tám phần."

Chu Anh từ Thọ Khang cung đi ra thì rất vội như đã diễn cả ngày vậy, trong lòng đem Khuyết Tĩnh Hàn thiên đao vạn quả (千刀万剐: chém nghìn vạn nhát đao) vài lần. Hắn yêu bề ngoài hiểu khôn khéo nhưng kín đáo ân ái vì sao phải lời kéo nàng đến tiếp khách, nàng giả trang hiền lương thực đức đến độ sắp nội thương được chứ.

"Mới vừa rồi nhìn thoáng qua sắc mặt Thư dung hoa không tốt, là thân mình không khỏe?" Trương quý phi hạ mình đi lui về sau, lời kéo tay nàng thân thiết hỏi.

"Đa tạ quý phi nương nương quan tâm, tần thiếp ban đêm ngủ không an ổn, cho nên khí sắc kém một chút, cũng không có gì không khỏe." Chu Anh cười đáp lại, nàng đương nhiên sẽ không cho là Trương quý phi đang thật sự quan tâm mình, bất quá ở trước mặt Khuyết Tĩnh Hàn hiển lộ chính mình một mặt hiền đức mà thôi.

Quả nhiên, Khuyết Tĩnh Hàn mỗi tay một người: "Nếu các ái phi hậu cung cũng thức thối như hai người các nàng, trăm thật sự không có nửa điểm buồn phiền chuyện nhà."

"Hoàng Thượng là thánh minh chi quân, chúng tỳ muội hậu cung lấy phụng dưỡng Hoàng Thượng làm nhiệm vụ của mình, tất nhiên là hoà thuận vui vẻ." Trương quý phi cười với Gia Nguyên đế, quả nhiên là xinh đẹp vô phương.

Chu Anh khẽ cúi đầu, tránh đi mũi nhọn: "Nương nương nói rất có đạo lý."

Gia Nguyên đế cười nhìn về phía ái phi của mình: "Hai vị ái phi quả nhiên rất quan tâm trăm. Trăm còn có chút tấu chương chưa phê duyệt, các nàng về cung trước đi."

"Ngày hôm nay khí trời càng ngày càng lạnh, Anh Nhân xuất môn mặc thêm nhiều quần áo mới tốt, thân thể vốn yếu đuối, mang thai hoàng nhi của trẫm lại vất vả, nếu không yêu quý thân mình thêm chút, khi bảy tám tháng còn bị bệnh." Khuyết Tĩnh Hàn cời áo choàng lông hồ ly quàng lên người nàng: "Từ Nhân cũng chiếu khán nhị công chúa nhất định là khổ cực, trăm buổi tối đi dùng bữa trong cung nàng."

"Thần thiếp (tần thiếp) cung tiến Hoàng Thượng."

Đội Gia Nguyên để đi xa, Trương quý phi lại nhìn nàng một cái, cười: "Muội muội sớm trở về đi, bồn cung muốn đi dọn phòng bếp nhỏ chuẩn bị chút đồ ăn Hoàng Thượng thích."

Nói xong liền lên kiệu rời đi, Chu Anh phúc thân mình cung tiến xong đã cảm thấy chân mỏi nhừ, được Lan Tương nâng lên kiệu: "Trở về đi."

Lan Tương cười gật đầu: "Chủ tử, Hoàng Thượng đối xử với ngài thật là tốt, đem áo choàng của mình cho chủ tử chống lạnh."

Chu Anh ngửi ngửi hơi thở đàn ông trên áo choàng, ghét bỏ cau lông mày lại, không hé răng.

Lần này Khuyết Tĩnh Hàn quan tâm có lẽ là vì suy nghĩ cho đứa nhỏ trong bụng nàng, ở trước mặt Trương quý phi tỏ rõ đối với nàng sủng ái vừa phải, để cho Trương quý phi hiểu được nàng hiện giờ ở trong lòng Khuyết Tĩnh Hàn có cũng được mà không có cũng không sao, cũng có thể làm Trương quý phi không ghen tị. Trương quý phi thái độ làm người trí tuệ, làm sao cân nhắc không ra hẳn dụng tâm lương khổ?

Trở về Lan Tâm đường, Chu Anh liền kêu Bách Hợp thu hồi áo choàng này, gọi Lục La hầu hạ rửa sạch mặt, nhan sắc hồng nhuận liền triển lộ ra. Đã có người ý đồ hãm hại nàng, nàng giả trang ra cái bộ dáng suy yếu không chịu nổi, rơi vào trong mắt người nọ đó là gian kế thực hiện được, thì sẽ thả lỏng cảnh giới chút, lộ ra dấu vết là chuyện sớm hay muộn.

Nàng một bên hưởng thụ Lan Tương mát xa chân bị phù, một bên hít mắt ăn canh hạch đào (quả óc chó)phối hợp hà thủ ô, táo tàu: "Hôm nay canh nấu không tồi. Bách Hợp, Tiểu Hi Từ bên kia có tiến triển?"

"Hôm qua Lan Thanh đi ra ngoài một chuyến, Tiểu Hi Từ theo dõi thấy nàng đều tiếp xúc qua với cung nữ bên người Phương tần, Tiêu sung nghi, nhưng Tiểu Hi Từ ở khá xa, vẫn chưa nghe rõ các nàng nói gì." Bách Hợp đem lời nói Tiểu Hi Từ thuật lại: "Châu sai sai nô tỳ trộm về đã đi hỏi công công chuyện đánh chế trang sức ở phủ nội vụ nói qua hình thức, châu sai này là Hoàng Thượng sai người đánh riêng cho Phương tần."

Chu Anh gật gật đầu, trong lòng có lẽ đã nghĩ ra, nàng đoạt lấy nổi bật của Phương tần, Phương tần hiện giờ sinh lòng oán hận muốn trả thù, cũng không có gì bất ngờ. Nhưng lần này hao hết tâm tư, thật làm khó nàng.

Khỏe miệng Chu Anh chứa đựng nụ cười thần nhiên, nhìn áo choàng lông hồ ly màu vàng kia, áo choàng này là cống phẩm hiếm có, vài năm mới được một món đồ như vậy, khoác trên người nhất có thể chống lạnh. Ngày hôm nay trời khá lạnh, Khuyết Tĩnh Hàn ra ngoài cung chắc sẽ cần.

"Chủ tử, đã biết Phương tần tâm tư hiểm ác, nghĩ muốn đưa chủ tử vào chỗ chết, chủ tử sao không bẩm báo Hoàng Thượng Hoàng Hậu, vạch trần âm mưu của nàng ta?" Lan Tương đối với chủ tử tỏ vẻ thờ ơ rất khó hiểu.

Chu Anh mỉm cười: "Gần đây ta cũng không bị thương, mặc dù Hoàng Hậu tra xét ra, cũng bắt quá là trừng phạt nhỏ một phen, thứ hai, ta luôn luôn đơn thuần nhu thuận, thì như thế nào có thể cẩn thận phát hiện ra dấu vết để lại như vậy?"

Lan Tương càng ngày càng hồ đồ: "Vậy chủ tử dự tính như thế nào, chẳng lẽ tùy ý Phương tần làm ác sao?"

Chu Anh nhắm nháp ăn bánh hoa hồng sữa bò*, nuốt xong uống một ngụm canh hạt sen* thanh nhẹ, liếc mắt nàng một cái: "Lan Tương em theo ta bao lâu nay, em cảm thấy chủ tử của em là người mặc cho người ta chém giết sao? Ta nhớ trong khổ phòng có một lò sưởi tay chạm tro tĩnh diệu làm bằng bạc, thêm vào chút lửa than, lồng vào áo lô ta thêu hình ngũ cốc được mùa trước đó vài ngày đưa đi Dưỡng Tâm điện. Hoàng Thượng nhất lý vạn ky, cũng không thể làm hấn bị cảm lạnh."

Lò sưởi tay

Nàng cho dù là nhân chứng, vật chứng đều có, còn muốn xem Hoàng đế phán như thế nào. Nghĩ lại thực tế thấy không có khác sâu ấn tượng, phần mạo hiểm này làm cho Hoàng đế cảm động lây, khi xuống tay xử phạt tự nhiên sẽ nặng hơn chút. Hơn nữa nếu là Hoàng Thượng tự mình ra tay, có thể làm những người nổi lên ý xấu còn lại thu liễm chút, trực xuất hấn ra khỏi cung, mình tất nhiên là càng an toàn hơn.

Chu Anh mỉm môi cười, quả nhiên, mình cũng biến thành một thành viên đa mưu túc trí trong đại quân hậu cung này.

"Hoàng Thượng, vào đông xem tấu chương tay dễ bị lạnh, Thụ dung hoa sai người tặng lò sưởi tay cho ngài, nói là khí trời rét lạnh, Hoàng Thượng đừng bị cảm lạnh." Thôi Vĩnh Minh cầm lò sưởi tay tiến vào bẩm báo.

Lúc này Khuyết Tĩnh Hàn mới cảm thấy tay trái có chút lạnh, vươn tay cầm lò sưởi kia qua, nóng ấm vừa phải, lại có thể thấm tới trong lòng bàn tay: "Thụ dung hoa có tâm, Thôi Vĩnh Minh người nói trăm nên thưởng gì cho nàng thì tốt?"

Trong lòng Thôi Vĩnh Minh tất nhiên là rõ ràng, Thụ dung hoa này gần đây được Hoàng thượng sủng: "Hồi Hoàng Thượng, nô tài thấy Thụ chủ tử xưa nay không mừng hoa lệ châu ngọc, chỉ có đồ ăn là phá lệ đề bụng chút."

Gia Nguyên để ngấm lại, xác thực là có chuyện như vậy: "Ừ, đã như thế, trầm liền đi Lan Tâm đường bởi nàng dùng cơm trưa. Trầm cảm thấy mỗi lần cùng nàng dùng bữa, luôn sẽ rất cảm kích, cho nên nàng ăn nhiều thêm vài phần." (ai, anh hoàng đế này thật tội nghiệp a, ăn dưa bỏ hoài! ^^)

Mà ngay cả lần đầu tiên nhìn thấy nàng ở Dục Khôn cung của Thục phi, nàng cũng chỉ nhìn chăm chăm thức ăn trên bàn, vui đầu vui mặt ăn, làm cho người ta nhìn thấy ăn ngon miệng vài phần.

"Chủ tử, ăn trưa muốn dùng những thứ gì, có cần hay không nô tỳ đi phủ nội vụ một lần?" Lục La dò hỏi.

"Không cần, ta mới ăn không ít điểm tâm, vẫn chưa đói, nhìn bên ngoài sắc trời sáng sủa, đi trong viện ngồi một chút đi." Chu Anh có chút khó khăn đứng dậy, bụng hơn sáu tháng dĩ nhiên đã khá to, trên chân tuy rằng mỗi ngày đều có Lan Tương mát xa, vẫn bị phù lợi hại như cũ, đứng lâu lại thập phần mất sức.

Như ở hiện đại nên xin nghỉ sanh, nhưng hôm nay mang đứa nhỏ đại boss còn phải thu xếp tinh thần ứng phó đại boss cùng một đồng thể thiếp có ý xấu của hần, Chu Anh thở dài, nghề phi tần này là nghề cao quý cũng thật hồi hộp, nguy hiểm nhất của năm.

Thời điểm Khuyết Tinh Hàn đến Lan Tâm đường quát bảo thái giám thông truyền ngưng lại, vào sân liền nhìn thấy người phụ nữ nâng cao bụng ngồi trên ghế đá nào tính tình muốn ngồi bàn đu dây.

"Các em đều ở bên cạnh trông coi, ta có thể xảy ra chuyện gì?!" Giọng nói Chu Anh có một tia không kiên nhẫn: "Huống hồ bàn đu dây này trước đó vài ngày phủ nội vụ còn gia cố qua, ta nhẹ nhàng lay động một lát có ngại gì?"

"Chủ tử, ngài nghĩ lại a, ngài hiện giờ người mang long duệ, nửa điểm qua loa cũng không được a. Nếu mà không cẩn thận từ trên bàn đu dây ngã xuống, chúng nô tỳ tay chân vụng về, sợ tiếp không được a." Bách Hợp khuyên nhủ.

"Nếu ái phi muốn chơi bàn đu dây, trầm liền cùng nàng chơi, nô tài tiếp không được, trầm luôn có thể tiếp được nữ nhân cùng hoàng nhi của trầm." Chẳng biết lúc nào, Gia Nguyên để đã đứng ở trước mặt.

Ánh mắt Chu Anh sáng ngời, tựa hồ nếu không phải cổ kị thai nhi trong bụng, sợ là cao hứng nhảy dựng lên.

"Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Nói tới âm cuối, dễ dàng tiết lộ vui sướng của nàng.

Người còn chưa phúc thân xong đã bị Khuyết Tinh Hàn nâng dậy, ngữ điệu sùng nịch: "Trầm nói nhiều lần, ái phi hiện giờ thân mình nặng, trong Lan Tâm đường toàn bộ lễ tiết bỏ qua, ngày sau nếu không nghe, xem trầm phạt nàng như thế nào."

"Tần thiếp nhớ kỹ, vậy Hoàng Thượng nhất ngôn cửu đỉnh, còn nhớ hứa hẹn mới vừa rồi?" Chu Anh nghiêng đầu híp mắt cười.

"Trầm đương nhiên nhớ rõ." Khuyết Tinh Hàn cười, chà chà khế chóp mũi nàng: "Đi thôi, trầm đến đây nàng chơi bàn đu dây."

Tuy rằng Khuyết Tinh Hàn ngay tại phía sau, nhưng Chu Anh vẫn không dám thật sự chắc chắn, mang tánh mạng hai mẹ con ra cược, giả vờ ngồi. Nàng hiện giờ mang đứa nhỏ, thể trọng tự nhiên không thể so với Bách Hợp, nếu ngồi mạnh xuống, sợ sẽ trực tiếp té xuống đất.

Gia Nguyên để cũng là vì an toàn, đem hai dây thừng dùng sức kéo vài cái, bên trái an toàn không ngại, bên phải hần mới vừa dùng bảy phần lực đạo kéo liền phụt một cái, đứt ra.

Mất thấy Chu Anh ngồi ở trên bàn đu dây bởi vì dây thừng đứt người sắp ngã sắp xuống phía trước, Khuyết Tinh Hàn nhanh tay lẹ mắt, một tay ôm nàng nhào về bên cạnh, hai người liền ngã một cục ở trên mặt đất.

Một bên Thôi Vinh Minh và Bách Hợp cùng với cung nhân đều sợ tới mức hồn phi phách tán - hồn vía lên mây, vội vội vàng vàng tiến lên xem xét hai vị chủ tử té có bị thương không. Chu Anh đã chuẩn bị kỹ càng, tự nhiên không để lại dấu vết lấy hần làm đệm thịt người, ngã sắp xuống ở trên người hần, mặt kinh hoàng trắng bệch, được Bách Hợp cùng Lan Tương bên cạnh nâng dậy, liền cuống quýt xoay người, nhìn Gia Nguyên để nằm trên mặt đất, nước mắt liền tràn mi.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng ngài thế nào?" Nàng có chút thất thố cầm lấy tay Gia Nguyên để, sắc mặt vừa áy náy vừa lo lắng.

Khuyết Tinh Hàn nhìn thấy nàng không bị làm sao như vậy, tuy rằng mu bàn tay có chút đau, vẫn nhẹ nhàng thở ra: "Trầm không có việc gì, ái phi có làm sao không?"

Thôi Vinh Minh mất tinh nhìn tay hần bị trầy da, vội phân phó thái giám đi theo hầu hạ bên cạnh: "Nhanh đi truyền thái y."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: Tiêu sung nghi

Trong viện nâng Hoàng thượng dậy, phỉu bụi, trái đệm, hầu hạ nước trà cho hai người, trong lúc nhất thời rất rối loạn. Mà cung nhân Lan Tâm đường, An Thanh Bình, Lục La, Lan Tương, Bách Hợp trừ bỏ Tiểu Hi Từ cùng Lan Thanh ở ngoài, tất cả nô tài lại nhất loạt quỳ trên mặt đất.

Mu bàn tay trái của Gia Nguyên để bị trầy da, có ít máu chảy ra, tùy ý thái y tẩy trừ băng bó miệng vết thương, tay phải vẫn nắm chặt tay Chu Anh. Sắc mặt Chu Anh tái nhợt như cũ.

Không chút để ý liếc mắt nô tài quỳ gối trước mặt: "Trẫm tự mình đã kiểm tra, vết đứt của dây thừng kia thập phần chính tề, hiển nhiên không phải bị thời gian dài ăn mòn, mà người có tâm làm."

"Các người đều là nô tài ở Lan Tâm đường hầu hạ Thư dung hoa, nếu có người động tay chân không thể giữ lại. Có người như vậy hay không nói cho trẫm biết, đây là người nào gây nên?"

"Nô tỳ có tội, ngày ấy chủ tử phân phó nô tỳ quản lý bàn đu dây, nô tỳ giao cho Lan Thanh sau vẫn chưa dốc lòng kiểm tra, để Hoàng Thượng bị thương, thỉnh Hoàng Thượng ban tội!" Bách Hợp dập đầu nhận tội.

"Hoàng Thượng, nô tài là thái giám chương sự Lan Tâm đường, lại không thể hộ giá Hoàng Thượng cùng chủ tử, thỉnh Hoàng Thượng ban tội!"

Gia Nguyên để nhú nhú mày: "Ai là Lan Thanh?"

"Hoàng Thượng, Lan Thanh là cung nữ Lan Tâm đường, trong viện vẫn là nàng quản lý. Tàn thiếp mới vừa rồi sai nàng cùng Tiểu Hi Từ đi ngự được phòng lấy thuốc dưỡng thai cho tàn thiếp." Chu Anh thấp giọng giải thích, vừa mới dứt lời Lan Thanh cùng Tiểu Hi Từ liền vào Lan Tâm đường.

Lan Thanh nhìn thấy điệu bộ này, lại nhìn dây thừng bàn đu dây bị đứt, vội phù phù một tiếng quỳ xuống cầu xin tha thứ: "Hoàng Thượng, chuyện không liên quan nô tỳ, nô tỳ cái gì cũng không biết a!"

Khuyết Tĩnh Hàn cười: "Trẫm cũng không mở miệng, người sao đã biết phát sinh chuyện gì? Đã cái gì cũng không biết, lại vì sao biết việc này cùng người không quan hệ?! Thôi Vĩnh Minh, sai người khám xét chỗ ở của nàng!"

Lan Thanh thấy thế ngược lại trấn định lại, cúi đầu quỳ ở trên mặt đất, cũng không lại vì chính mình biện giải.

Chu Anh nhìn không tới nét mặt của nàng, ngữ khí nghiêm khắc hỏi: "Lan Thanh, ta luôn luôn đối đãi người không tệ, người vì sao phải trăm phương ngàn kế hãm hại ta cùng với hoàng tử trong bụng như vậy, nếu không phải hôm nay Hoàng Thượng ở đây, ta đây cùng đứa nhỏ trong bụng sẽ..."

Càng về sau càng hung hăng nhìn chằm chằm nàng: "Hoàng Thượng lần này vì mẫu tử chúng ta bị thương, ta tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tha người, người tốt nhất khai thực đi!"

Lan Thanh cũng không chối không nhận: "Hoàng Thượng đã đoán được, nô tỳ cũng không thể nói gì hơn."

Gia Nguyên để nhìn được liệu trong tay nàng: "Thôi Vĩnh Minh, đem được liệu trong tay nàng đưa cho thái y nhìn xem có ổn không?"

Thái y tất nhiên là nhận ra thêm vào một vị thuốc mộc thông, hơn nữa tăng thêm cam thảo phân lượng lớn, bẩm báo mộc thông sẽ thương thai.

Gia Nguyên để tức giận: "Buồn cười, Thôi Vĩnh Minh, đừng để cho người chết, đưa đi thẩm vấn, thẩm vấn không ra cái gì người liền đi theo chôn cùng đi!"

Đang tức giận, người kia vào nhà suu (khám xét, tra xét) đi ra, đưa qua một châu sai: "Hoàng Thượng, nô tài từ chỗ ở kia tìm ra."

Gia Nguyên để tỉnh tề nhìn châu sai này: "Trẫm nhớ rõ, đây là tân niên hai năm trước trẫm ban cho Phương tần."

Nói xong đem đồ tùy ý ném lên bàn đá, mặt trên bảo thạch bị đập vào phát ra tiếng, nhưng hấn không hề liếc mắt một cái: "Phương thị sát hại phi tần, mưu hại con nối dòng, tội cả nhà, niệm tình hầu hạ trẫm nhiều năm, tha Phương gia thoát tử tội, biếm nàng cả đời giam cầm lãnh cung."

Nói xong ôn nhu vuốt vuốt búi tóc rối loạn của Chu Anh: "Chu thị dung hoa, tính tình lương thiện, khắc nhân nội tắc, phong làm sùng ngô phẩm tiệp dư, phong hào không thay đổi."

"Tàn thiếp tạ ơn Hoàng Thượng ưu ái." Hoàng đế bị thương, Chu Anh tất nhiên là không thể cười, thâm tình nhìn hấn. Không có biện pháp, Khuyết Tĩnh Hàn này cao ít nhất một mét tám, Chu Anh này chỉ một mét sáu hai, chỉ có thể ngẩng cổ lên nhìn.

"Lan Thanh tuy có tội, nhưng những nô tài khác chưa gây họa Lan Tâm đường, kính xin Hoàng Thượng tha thứ."

"Lan Thanh tội ác tày trời, thẩm xong đánh chết. Về phần các người, hầu hạ chủ tử sơ ý như vậy, mỗi người phạt bổng nửa năm lấy làm cảnh cáo." Hấn cũng không nhiều lời, diu nàng vào nội thất: "Trương thái y bắt mạch cho Thư tiệp dư đi, nàng mới vừa rồi bị chấn kinh."

Trương thái y là viện phán Thái y viện, một phen râu bạc trắng làm cho ông ta nhìn như là có vài phần tiên phong đạo cốt, Chu Anh nhớ rõ ông ta là tổ phụ Trương bảo lâm, liền nhìn nhiều hai mắt.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, thai nhi trong bụng Thụ tiếp dư cũng không đáng ngại, chỉ cần dùng chút thuốc bổ an thần là được. Vì thần liền đi xuống khai được cho Hoàng Thượng cùng chủ tử."

"Đi xuống đi." Gia Nguyên để nhìn nàng một cái: "Thôi Vĩnh Minh, sai người đem trong viện rửa sạch, bàn đu dây tu sửa một lần nữa, nếu lại có sai lầm, trẫm liền hỏi ngươi, giờ truyền lệnh đi."

Bữa tiệc này, đồ ăn tuy rằng phong phú, Chu Anh ăn lại không ngon miệng, ăn chút tượng trưng liền không động nữa. Gia Nguyên để hưng trí cũng không cao, làm qua loa liền trở về ngự thư phòng.

Chu Anh lại đột nhiên đứng dậy: "Hoàng Thượng."

Gia Nguyên để có chút nghi hoặc: "Ái phi trong cung nghỉ tạm, trẫm ngày khác trở lại thăm nàng."

"Tay Hoàng Thượng bị lạnh rồi sao?" Chu Anh tiến lên đưa cho hắn lò sưởi tay trong tay áo: "Hoàng Thượng vì tần thiếp mới bị thương, trong lòng tần thiếp rất cảm động, để cho tần thiếp tự tay vì ngài thêm vào chút lửa than đi."

Khuyết Tĩnh Hàn vẫn nghiêm túc, trên mặt cuối cùng hiện lên một tia cười yếu ớt: "Được."

Hoàng đế trước khi đi ở trong Lan Tâm đường bị thương, hơn nữa chưa thăm vấn liền đem Phụng tần biếm lãnh cung, còn thăng phân vị Thụ tiếp dư. Một loạt chuyện này vừa phát sinh ở Lan Tâm đường, nô tài trong Lan Tâm đường vẫn như bình thường, nô tài phụng dưỡng ngự giá lại nói năng thận trọng, mà ngay cả Hoàng Hậu hỏi thăm đều không ra cái gì.

"Nương nương, cái áo choàng lông cáo màu mực này là ngài yêu tha thiết, dùng để chống lạnh rất thích hợp." Hạnh Chi nói chút chuyện khác để phân tán lực chú ý chủ tử nhà mình.

"Vậy liền mang lên đi." Hoàng Hậu không yên lòng đáp: "Thụ tiếp dư này đúng là người có phúc khí, làm Hoàng Thượng lần nữa phong thưởng, thường ngày bốn cung đã coi khinh nàng."

"Nàng bắt quả là y vào đứa nhỏ trong bụng thôi, nếu không có đứa bé này, Hoàng Thượng sẽ không thêm để ý nhìn nàng. Nương nương đã cảm thấy nàng chóng mặt, khi một mình ngài bồi Hoàng Thượng xuất cung, lặng lẽ làm thai nhi trong bụng nàng rơi xuống, đến lúc đó nàng làm sao còn có thể kiêu ngạo?!" Bình Nhi tức giận bắt bình mở miệng.

"Lâm tu nghị cùng Phụng tần đều là người phân vị cao hơn Thụ tiếp dư mà còn rơi như thế, mà Thụ tiếp dư lại may mắn chưa tổn hại, còn được Hoàng Thượng thăng phân vị, đây không phải bởi vì Thụ tiếp dư thủ đoạn rất cao, mà là tâm Hoàng Thượng thiên vị nàng. Lập trường Hoàng Thượng rõ ràng như vậy, nếu là ai còn không biết lượng sức mình, liền thật sự tự tìm đường chết." Hoàng Hậu vuốt vuốt phật châu từ đàn trong tay: "Hoàng Thượng cùng bốn cung phụ thê nhiều năm, mấy năm nay hẳn bắt hòa với bốn cung, độc sủng Trương quý phi, hiện giờ lại xuất hiện một người cùng nàng phân sủng, bốn cung cần gì phải tự tìm phiền não? Chọn vài cuộn sa tanh đưa đi Lan Tâm đường."

"Nương nương có thể nghĩ như vậy thì không thể tốt hơn." Hạnh Chi nói: "Vô luận các nàng thế nào, tóm lại ngài là mẹ đẻ Đại hoàng tử, là Hoàng Hậu Đại Tề, ai cũng không dao động được."

Hoàng Hậu cũng không nói nữa, cúi đầu thở dài. Nàng nghĩ đến đại hôn ngày ấy cùng Hoàng Thượng, sau lễ hợp cẩn, ánh mắt hắn thật sâu thẳng tắp khảm vào lòng của nàng, hắn nói, cả đời này cùng nàng đồng tâm đồng đức, đầu bạc gần nhau. Nhưng ngần ngại mấy năm, liền có một người, một người mới vào mắt của hắn, hẳn đều sủng ái. Hắn có từng nhớ rõ, ngày xưa người ước hẹn đến già, có từng nhớ rõ, đồng ý cùng nàng đồng tâm đồng đức? (同心同德美滿夫婦 Đồng tâm đồng đức mỹ mãn phu phụ (Cùng lòng, cùng đức, vợ chồng mỹ mãn))

"Nương nương, Trương bảo lâm thiên điện Dục Khôn cung cầu kiến."

"Để cho nàng đi vào." Hoàng Hậu thần nhiên mở miệng, giọng nói rất thấp.

Trong Ninh Tử cung, sau khi Trương quý phi nghe được tin tức này rất bình tĩnh: "Đã biết, đem bánh củi nướng hai màu này cùng ghế dựa tiêu dao hoa cúc bằng gỗ lê trong kho phòng của bốn cung đưa đi Lan Tâm đường đi."

"Nương nương, ghế dựa tiêu dao kia là Hoàng Thượng tự mình sai người làm ra cho ngài, bằng nàng một tiếp dư nhỏ nhỏ xứng sao?" Oanh Nhi có chút khó hiểu: "Nương nương thường tùy tiện chút vài vóc tơ lụa là nàng cũng vụng trộm vui vẻ."

Trương quý phi chọn mi nhìn nàng một cái: "Hoàng Thượng Hoàng Hậu ngày mai liền xuất phát, toàn bộ cung vụ lục cung có bốn cung chưởng quản, bốn cung phải tỏ ra thái độ rộng lượng bác ái, mới có thể làm Hoàng Thượng yên tâm mà đi!"

"Nương nương anh minh, là nô tỳ suy nghĩ không chu toàn."

Lúc này Yến Nhi tiến vào bẩm báo: "Nương nương, Tiêu sung nghi cầu kiến, tựa hồ có việc gấp."

"Đề cho nàng vào đi."

Tiêu sung nghi sắc mặt vội vàng, trong mắt cất giấu kinh hoàng, tiến vào liền quỳ trên mặt đất: "Quý phi nương nương, cầu ngài cứu tần thiếp!"

"Oanh Nhi, Yến Nhi ra bên ngoài trông coi." Trương quý phi tự mình đem người nâng dậy: "Muội muội trước đứng lên hẵng nói, chuyện gì phát sinh? Có gì? Sao kinh hoàng như thế?"

"Tạ nương nương." Tiêu sung nghi được nàng nâng dậy ngồi ở một bên, trong giọng nói có chút lo sợ như cũ: "Phượng tần lần này bị biếm truất kỳ thật... có liên quan tới tần thiếp."

Bạn đang đọc truyện *Chung Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Tự làm tự chịu

Thần sắc Trương quý phi nghiêm túc: "Lúc này sự tình rất quan trọng, trong Lan Tâm đường rất cẩn thận, sao lại liên quan tới người?"

"Nương nương, tần thiếp nghe nói Ôn phi nương nương cùng Hoàng Hậu nương nương có ý mượn sức Thư tiếp dư, vì ngăn ngừa ngày sau trở thành địch nhân của nương nương, liền muốn loại bỏ uy hiếp này cho nương nương. Tần thiếp mua chuộc một thái giám ở ngự dược phòng, trộm đem một thông lãn vào thuốc dưỡng thai của nàng... Tần thiếp hoài nghi Phượng tần là thay tần thiếp gánh hạ tội danh này, nếu ngày khác Hoàng Thượng vì Phượng tần lật lại bản án, tần thiếp sợ là dữ nhiều lành ít... Cầu nương nương cứu tần thiếp một mạng" Mặc dù không biết nguyên do chủ yếu, lòng Tiêu sung nghi tràn đầy bất an không yên.

"Người sao hồ đồ như vậy!" Trương quý phi chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, liếc mắt nàng một cái: "Cũng may âm soa dương thác (âm kém dương sai: có lệch lạc về thời gian, địa điểm, con người, trong văn: "không biết vì sao lại") có người thế tội cho người. Hoàng Thượng Hoàng Hậu ngày mai liền xuất cung, việc này bốn cung có thể tạm thời áp xuống cho người, không để người hoài nghi, nhưng nhiều chuyện ở trên người Phượng tần, nếu nàng khai ra người, bốn cung vì... cũng chỉ có thể theo lẽ công bằng mà làm."

"Bốn cung thấy Hoàng thượng quyết tâm phải bảo vệ Lan Tâm đường, vậy đừng tự tiện động nàng, cùng Hoàng Thượng đối nghịch luôn không có kết cục tốt gì." Trương quý phi nhấp hớp trà, nhớ tới một sự kiện khác: "Bốn cung mệnh người tìm gì đó đã làm chưa?"

"Hồi nương nương, mèo hoang này tần thiếp đem chúng nó nhốt tại địa phương bí ẩn, phái người huấn luyện riêng, nương nương cứ yên tâm đi."

"Hoàng Thượng đã cho nô tì một cơ hội, nô tì cũng không thể cô phụ thánh ý Hoàng thượng mới tốt." Nàng thần nhiên cười, trong mắt lóe lên tia sáng.

Hôm qua thời tiết vẫn tốt, hôm nay từ sáng sớm tuyết nhỏ vẫn rơi, không khí rất lạnh làm tê buốt tận trong xương. Phượng tần ngồi trên ghế cũ nát ở lãnh cung, chỉ cảm thấy từ đầu đến chân lạnh lẽo tận xương.

Bên tai là giọng nói thị nữ ăn nói khép nép, năn nỉ, nàng thờ ơ nghe, thờ ơ ngồi, giống như mấy thứ này hết thảy đều không liên quan tới nàng.

"Chủ tử, chủ tử ngài tỉnh lại chút, nô tỳ nghĩ biện pháp đi cầu Hoàng Hậu hoặc Quý phi nương nương, xin bọn họ chủ trì công đạo cho chủ tử, chủ tử ngài lần này là oan uổng." Thị nữ ghen ngào khuyên.

Phượng tần vuốt vuốt tay áo, lại vẫn không tiêu tan hàn ý kia: "Chủ trì công đạo, còn có ai tài cán vì ta chủ trì công đạo, đừng tay chân lên bàn đu dây kia, vốn là ta sai người làm. Mặc dù chuyện thuốc dưỡng thai kia không liên quan tới ta, ta hiện giờ cũng khó có thể xoay người. Hoàng Thượng ngay cả thăm cũng không thăm liền định tội ta, hẳn là bị tiện nhân Chu Anh kia xúi giục, nếu không không chỉ một mình ta muốn hại nàng, ta đây lúc này liền thay nàng gánh chịu phần tội này thì sao, ngóng trông người nọ không chịu thua kém chút, trừ bỏ tiện nhân kia mới tốt!"

"Chủ tử..." Trong giọng nói thị nữ hơi sợ: "Nô tỳ mới vừa rồi thật vất vả đòi chút than, đây là lò sưởi tay nô tỳ ban đêm dùng, tuy là một mớ rác, chủ tử dùng tạm đi."

Phượng tần nhìn Tiểu Đào, cười: "Ta mới thấy người điên điên khùng khùng kia, là Liễu tài tử. Lúc này mới mấy tháng, không ngờ trải qua cảnh còn người mất. Tiểu Đào người nói, ta ngày đó có nên hay không tiến cung? Người nói, Ngạn ca ca còn đang si ngốc chờ ta không?"

"Nô tỳ không biết." Tiểu Đào nhìn chủ tử thần sắc thê lương, có chút đau lòng.

"Ta lúc trước lòng dạ rất cao, muốn dựa vào tư sắc chính mình, tiến cung nhất định là có thể ân sủng vô hạn, cũng chắc chắn làm Hoàng Thượng si mê." Nàng cười khổ: "Nhưng sự thật, hậu cung của Hoàng Thượng mọi người đều là khuyển thành chi tử, ta sao có cơ hội trở nên nổi bật? Đã từng có ân sủng ngắn ngủi, được ban cho rất nhiều châu ngọc bảo thạch, nhưng trong nháy mắt, ân sủng này liền tan thành mây khói, Hoàng Thượng không nhớ rõ

hình dáng của ta."

"Ngày ấy trên đại điện, Hoàng Thượng ban cho ta là phi tần năm nay mới tiến cung." Phuong tần gỡ vòng ngọc lạnh lẽo trên cổ tay: "Ngày ấy đã lâu mới ân sủng làm ta vui cỡ nào, nhưng tiện nhân kia chỉ một câu không thoải mái, liền đem toàn bộ hy vọng của ta đoạt đi, ta làm sao có thể không hận?!"

"Tiểu Đào, chuẩn bị giấy bút, ta muốn viết phong thư, nếu ta gặp bất trắc gì thư này cùng vòng tay giao cho Ôn phi nương nương."

"Vâng, chủ tử."

Chỉ có trong Lan Tâm đường tràn đầy vui sướng, tặng lễ giống như nước chảy, nói liền không dứt, nghênh đón phi tần đến lại cuộn cuộn không ngừng. Chu Anh xã giao thất lưng đau mỏi đến muốn chặt đứt mối rết cục yên tĩnh.

Lục La hết sức cao hứng: "Chủ tử thật sự là anh minh, xuất một chiều này vừa tùy ý vừa đánh cho nàng hoa rơi nước chảy, ai bảo nàng tâm tư hiểm ác như vậy, thế nhưng muốn hại chủ tử cùng hoàng tử trong bụng."

"Cũng làm những người đó nhìn một cái, Hoàng Thượng đối Lan Tâm đường chúng ta coi trọng cỡ nào, ngay cả cơ hội chối tội cũng không cho, liền đem Phuong tần biếm lãnh cung. Nhìn xem còn có ai dám tính kế nữa."

"Hoàng Thượng tức giận là bởi vì chính mình bị thương." Chu Anh cũng không nhiều vui sướng, nàng ần ần cảm thấy chuyện này cũng không đơn giản như vậy, nhưng không có rõ ràng: "Được rồi, rắn đe cung nhân phía dưới thêm chút, nếu làm cho người bên ngoài Lan Tâm đường biết được chuyện này, ta nhất định sẽ không khinh xuất tha thứ."

"Vâng, chủ tử." Lục La lĩnh mệnh: "Hoàng Hậu nương nương tặng vài cuộn sa tanh đến chúc mừng, quý phi nương nương đưa tới ghế dựa tiêu dao hoa cúc bằng gỗ lê, nô tỳ nhìn cực kỳ tân kỳ, chủ tử thử chút không?"

Chu Anh lắc đầu: "Ta có chút mệt mỏi, muốn nghỉ một chút."

Ghế dựa tiêu dao kia của Trương quý phi là Khuyết Tĩnh Hàn ở sinh thần phong nàng làm quý phi, kêu xảo tượng làm ra, tạo hình tinh xảo, thập phần kỳ công, hiện giờ ban cho nàng như vậy bất quá là tình ngu nàng, hậu cung so với nàng được sủng ái có khối người, đừng được sủng mà mất bốn phần thôi.

Làm xong nghi thức tiễn đưa để hậu xuất cung, Chu Anh liền nâng cao bụng đi tạ ân Trương quý phi, rồi về Lan Tâm đường.

Mới vừa ngồi xuống An Thanh Bình liền vội vàng vào: "Chủ tử, lãnh cung Phuong tần chết."

Trong lòng Chu Anh lập bật một cái: "Sao lại thế này? Sao liền đột nhiên liền chết?"

"Nô tài nghe nói là ban đêm hôm qua dùng lụa trắng tự sát, sáng sớm thị nữ Tiểu Đào đi vào phòng liền phát hiện, sợ quấy nhiễu thánh giá liền vẫn dấu." An Thanh Bình do dự một lát: "Chủ tử, nô tài cảm thấy có chút kỳ hoặc. Nghe nói thị nữ Tiểu Đào của Phuong tần sau khi nàng chết lặng lẽ đưa phong thư cho Ôn phi."

Nhà mẹ đẻ Ôn phi cùng nhà mẹ đẻ Phuong tần là bạn cũ, chuyện này tự nhiên không có gì đáng trách.

Chu Anh gật gù đầu: "Người đã chết, còn nói những thứ này làm gì. Quý phi nương nương sẽ phân phó người lo liệu hậu sự cho nàng, người đi nhìn xem có chuyện gì liền bắt tay làm đi."

Nàng không phải là thánh mẫu gì, còn vì người muốn hại nàng khóc lớn một hồi, bất quá là có ba phần cảm thán cùng thương hại thôi. Trong cung biến hoá kỳ lạ như vậy, làm sao còn có người chân chính đơn thuần? Lỗi lớn nhất của Phuong tần, có lẽ là không đủ thông thấu, không đủ thâm sâu.

Tới gần năm mới, các cung phá lệ bận rộn, các chủ tử vội vàng thu xếp làm cho trong cung mình đừng mất thể diện, liền chuyện lục đục với nhau ít đi rất nhiều.

Sau khi Chu Anh thăng Thư tiếp dư, phối trí liền lên một cấp bậc, thêm chút cung nhân, nàng cũng không trọng dụng, chỉ sai làm chút việc nặng. Trải qua chuyện Phuong tần lần này, nàng sai Bách Hợp Lục La xem xét kỹ, không muốn để cho người ta ở dưới mí mắt mình làm chuyện xấu.

Vì thiếu phòng ngừa nên khi đi trong ngự hoa viên phơi nắng, gặp phải hai mèo hoang xông vào trong rừng, Chu Anh nắm tay Bách Hợp, nhìn liếc mắt một cái, liền không hề lên tiếng.

"Chủ tử ngài hiện giờ không hề sợ mèo sao?" Lục La kinh ngạc hỏi.

Chu Anh nhún lông mày: "Ta từng sợ mèo sao?"

"Đúng vậy, thời điểm trong phủ, con mèo của nhị tiểu thư, chính là Thục phi nương nương nuôi, mỗi buổi tối lên đến trong viện chủ tử quấy rầy ngài, làm

ngài luôn bị dọa đến một đêm ngủ không yên." Bách Hợp nhớ tới chuyện cũ.

Chu Anh suy nghĩ xong, chọn lấy cái cơ không tòi, để che dấu quá khứ: "Có lẽ là cảm thấy trong hậu cung này, người so với mèo đáng sợ hơn nhiều lắm, liền cũng không thấy con mèo đáng sợ nữa."

Vội hơn nửa tháng, nàng lại đột nhiên nhớ tới Thục phi trong Dục Khôn cung, liền kêu Bách Hợp cùng Lục La, ngồi kiệu đi đến đây. Thục phi vẫn bị giam ở Dục Khôn cung, cho nên vẫn chưa có bất kỳ động tĩnh gì truyền ra, nhưng Chu Anh biết nàng ta sẽ không buông tha cho như vậy.

Quả nhiên, Thục phi sớm khôi phục ngăn nắp ngày xưa, thân mình cũng hao gầy rất nhiều, eo nhỏ trong suốt làm người nhìn thấy liền tâm động. Chu Anh phúc thân vấn an, nàng lại mắt cũng không nâng, từ từ tốn tốn gầy cảm.

"Đứng lên đi, ngươi đang có mang, bốn cung sao gánh được lễ lớn như vậy?"

"Ta ơn Thục phi nương nương." Chu Anh ngồi ở một bên cười: "Nương nương thật hăng hái, sắp hết năm, có thư muốn tâu thiếp gởi về trong phủ không?"

Tiếng đàn đột nhiên dừng lại, Thục phi ngẩng đầu: "Thư tiếp dư lại vẫn nhớ rõ trong phủ?"

Trong lòng Chu Anh cười, đây là biết trong phủ gởi thư nói nàng cứu Thục phi, mà nàng làm lơ: "Thục phi nương nương đừng nghi kỵ, tâu thiếp hôm nay là hảo tâm đến thăm nương nương."

"Bốn cung cũng không biết ngươi còn có tâm!" Trong lời Thục phi nói: "Bốn cung ngày đó bắt quá nhớ kỹ ngươi cùng bốn cung từ một nhà ra nên mới dẫn dắt, nhưng lại không ngờ được ngươi lòng muốn dạ thủ như vậy, nhờ thế bốn cung giành ân sủng, sau liền hợp người ngoài cùng nhau mưu hại bốn cung. Như thế nào, hiện giờ sợ bốn cung cáo trạng, phá hủy hình tượng tiểu bạch thỏ đơn thuần của ngươi trước mặt Hoàng thượng?"

Chu Anh cười lắc đầu: "Thục phi nương nương ngài nghĩ lầm rồi, tâu thiếp phân vị thấp kém, thì sao dám ở trước mặt nương nương làm càn? Về phần ngài nói cùng người bên ngoài cầu kết, tội danh này tâu thiếp là trăm triệu không dám gánh. Hình tượng của tâu thiếp ở trước mặt Hoàng thượng như thế nào cũng không quan trọng, quan trọng chính là trong lòng Hoàng thượng, Thục phi nương nương tham dự chuyện mưu hại hoàng tử, không phải sao?"

"Bốn cung là bị người hãm hại, nếu hạt châu xạ hương kia thật sự là bốn cung đổi, bốn cung chẳng phải đem con trong bụng chính mình không để ý." Thục phi thân nhiên đánh giá vị tiếp dư mới tấn này, nàng ngày đó nhìn nàng mặt mày mềm mại, làm sao dự đoán được hiện giờ là thể lực mới xuất hiện, lần nữa được tấn phong, nổi bật vô lượng, có thể thấy được ngày xưa nhìn nàng thật sai.

"Tâu thiếp nhớ rõ còn nhỏ trong phủ, sẽ hay có con mèo lúc nửa đêm đến dọa tâu thiếp, ánh mắt con mèo kia xanh mon mon, làm tâu thiếp hàng đêm khó ngủ." Chu Anh có ý mở miệng: "Cho nên mèo hoang ngoài Ninh Tử cung quấy nhiễu thai của Thục phi nương nương, chẳng lẽ là thiên ý trời người? Tâu thiếp còn biết được, Hoàng thượng anh minh cơ trí, tự nhiên cũng rõ ràng."

Chu Anh nhìn nàng ả ả áp chế tức giận, cũng không châm ngòi thêm nữa, đứng dậy cáo từ: "Nếu không có gì chuyển lời về trong phủ, tâu thiếp liền cáo lui trước."

Người ra khỏi Dục Khôn cung, Thục phi lúc này mới áp chế tức giận, trong ánh mắt đầy hận ý: "Không tòi, đứa nhỏ bốn cung không còn, bốn cung là tự làm tự chịu, nhưng ngươi nhất thời chút phong cảnh khi bốn cung ngã, bốn cung chắc chắn không cho ngươi sống khá giả bao lâu."

"Chủ tử, ngài tội gì đi chọc giận Thục phi nương nương, tuy rằng lúc này nàng thất thế, nhưng phân vị vẫn cao hơn." Lục La khó hiểu nói.

Bách Hợp thông thấu: "Chủ tử đây là muốn nhắc nhở Thục phi nương nương đừng tự tiện vọng động, Hoàng thượng tất nhiên là biết được hết thảy mới có quyết đoán này."

Chu Anh gật gù đầu: "Ta chỉ biết nàng ta luôn luôn đa nghi ghen tị, nhưng lại không nghĩ ngay cả đứa nhỏ trong bụng mình đều có thể ra tay độc ác như vậy. Hoàng thượng nhất định thất vọng về nàng ta rồi, mới cấm cửa nàng ta. Nếu nàng ta hối cải để làm người mới, tâm hướng thiện, Hoàng thượng niệm chuyện cũ thì sẽ mở một đường, nếu là cứ khăng khăng một mực như vậy, chính điện Dục Khôn cung sẽ biến thành lãnh cung."

"Nô tỳ lúc trước còn không lý giải Trương bảo lâm tài đánh đàn xuất chúng, kỹ thuật nhảy rất cao, có gì không được hoàng ân như vậy, thì ra là vận khí không tốt, ở thiên điện Dục Khôn cung. Hoàng thượng nghĩ tới Dục Khôn cung liền nhắc hần nhớ tới Thục phi làm hần thất vọng, làm sao còn muốn đến?" Lục La bưng tỉnh đại ngộ nói.

Chu Anh thân nhiên cười: "Những điều này là chuyện người bên ngoài, ta nên làm đều làm, còn lại, liền mặc cho số phận đi. Sau này thư trong phủ Bách Hợp em coi là được, có chuyện quan trọng liền tới báo cho ta, nếu kêu ta cứu Thục phi, trực tiếp đốt đi. Hoàng thượng không muốn tiền triều cùng hậu cung nhiều liên lụy, đem lời này nói cho công công truyền tin, một tháng một phong thư vấn an là đủ."

Không phải nàng tuyệt tình, nhưng người Chu phủ hiện giờ tâm tâm niệm niệm vẫn là đích nữ, vẫn lấy làm kiêu ngạo, mà không phải nàng - thứ nữ không được coi trọng này, dù là Chu Anh thật cũng lạnh tâm, hướng chỉ nàng là đồ giả mạo?

Trong khoảnh khắc thất thần, tên nhóc trong bụng thi triển quyền cước, Chu Anh hoàn hồn, động tác vỗ về cái bụng ôn nhu vài phần, nếu bàn về thân nhân, chỉ sợ cũng chỉ có tên nhóc trong bụng này. Chỉ là vừa ra đời liền phải rời khỏi chính mình, trong lòng Chu Anh có chút đau lòng như cũ.

Tổ tiên Đại Tề định ra quy củ là phi tần chính tam phẩm trở xuống không được chính mình nuôi nấng hoàng tử công chúa, phải nuôi ở phi tần phân vị cao trong cung, nhưng không ký danh thối. Nếu là mẹ đẻ hoàng tử, công chúa sau đó thăng chính tam phẩm trở lên, một lần nữa được dưỡng dục hoàng tử công chúa. Làm như vậy, một là không cần có việc lấy hoàng tử công chúa để tranh đoạt sủng ái, hai là tránh cho có hoàng tử đáng cơ làm đế lại bởi vì địa vị mẫu phi hèn mọn mà bị người lên án. Trong lòng, chuyện con trai ở địa vị cao, có ngàn dặm giang sơn này, còn chưa có nghĩ tới, trơ mắt nhìn đứa nhỏ của mình cùng người phụ nữ khác thân thiết, trong lòng lại sinh ra nhiều ít ganh tỵ.

Nàng hiện giờ thăng cấp như hỏa tiễn cũng bất quá hỗn đến sườn ngũ phẩm tiếp dư, phải lên chính tam phẩm còn có một đoạn lộ trình xa xôi, đứa nhỏ trong bụng nàng liền chỉ có thể giao cho người ngoài nuôi nấng.

Chính tam phẩm trở lên chỉ có Hiền phi dưới gối cũng không đưa nhỏ, nếu không ngoài ý muốn, Hoàng Thượng hẳn là sẽ đem đứa nhỏ giao cho nàng ta nuôi nấng. Chu Anh thở dài, đang muốn đứng dậy lại nghe được bên ngoài thông truyền: "Hiền phi nương nương giá lâm."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Quyền nuôi dưỡng

Nàng được Lan Tương đỡ đứng dậy hành lễ, thái độ lớn, vụng về rất nhiều. Hiền phi cũng không giữ lễ tiết, dịu dàng ngồi ở một bên: "Bất quá mới nửa tháng không gặp, bụng Thư tiếp dư lại lớn vài phần."

"Tần thiếp cả ngày ăn ngủ, sao không mập được." Chu Anh mỉm cười.

"Hơn bảy tháng rồi phải không, bốn cung nhìn thế hung mãnh này, nhất định là tiểu hoàng tử." Hiền phi cười nói.

Chu Anh cúi đầu vỗ về cái bụng, về mặt từ ái: "Hoàng tử cũng tốt, công chúa cũng tốt, chỉ cần là đứa nhỏ của tần thiếp, tần thiếp đều thích. Hiền phi nương nương trạch tâm nhân hậu, cũng sẽ giống tần thiếp yêu thương tiểu hài tử, có phải hay không?"

Hiền phi tự nhiên hiểu được ý trong lời nói của nàng, gật gật đầu: "Thư tiếp dư cũng đừng quá mức lo lắng, bốn cung luôn luôn thích đứa nhỏ, thì sẽ coi nó như mình sinh ra. Thân mình bốn cung luôn luôn không tốt, đời này sợ là không có hài tử, nên cũng ngóng trông trong cung có một đứa nhỏ, thêm chút náo nhiệt mới tốt."

Chu Anh rất đau lòng, Hiền phi nếu đối đãi đứa nhỏ không tốt, nàng sẽ đau lòng, nếu đối đãi đứa nhỏ quá tốt, ngày khác nàng phần đầu tới chính tam phẩm trở lên, mặc dù được tiếp trở về, đứa nhỏ nếu là cùng nàng không thân ngược lại nghĩ đến nàng chia lìa mẫu tử bọn họ, đến lúc đó nàng sợ sẽ càng thương tâm.

Đó là một bế tắc, vì việc này Chu Anh sầu muộn, không đến vài ngày liền ăn uống cũng không được, người cũng tiêu tụy rất nhiều, Bách Hợp Lục La mấy lần khổ khuyên không có kết quả, trong ngày gấp đến độ xoay quanh.

"Chủ tử, ngày mai là Hoàng Thượng hỏi cung, người cố dùng chút đi. Đây là ngự thiện phòng riêng vì ngài làm cháo tôm bóc vỏ*, cũng không thể để cho hoàng tử trong bụng bị đói a." Bách Hợp khuyên giải an ủi, Chu Anh lúc này mới nhìn thoáng qua, buộc chính mình cứng nhắc uống hơn nửa chén.

cháo tôm bóc vỏ - 虾仁粥

"Hoàng Thượng, ngày mai hỏi cung, ngài sớm đi dùng bữa tối, sớm đi nghỉ đi." Thôi Vĩnh Minh ân cần hỏi: "Bữa tối Hoàng Hậu nương nương muốn ăn cá rô kho gừng vị hương và thịt bò hầm với trần bì, Hoàng Thượng muốn dùng những thứ gì?"

gừng hương quyết ngư - cá rô kho gừng vị hương - 五香鳊鱼

陈皮牛肉 - trần bì ngưu nhục - thịt bò hầm với trần bì (một vị thuốc, là vỏ quýt phơi khô)

"Đã trở về kinh thành, há có đạo lý không đi nhìn dân chúng của trăm một lát? Chuẩn bị cho trăm bộ y phục hàng ngày, theo trăm đi dạo một chút, gần cửa ải cuối năm, chợ đêm cũng náo nhiệt." Khuyết Tĩnh Hàn đến gần cửa sổ nhìn: "Nói Hoàng Hậu tự dùng cơm đi, phải thêm vài thị vệ trông coi khách điểm."

"Hoàng Thượng..." Thôi Vĩnh Minh còn muốn khuyên hấn nghĩ lại, thấy ánh mắt kia hip lại liền nuốt xuống: "Nô tài đi chuẩn bị y phục."

Kinh thành phồn hoa cùng nơi khác tất nhiên là không thể so sánh nổi, mặc dù đã là hoàng hôn, trên đường hối hả như cũ. Khuyết Tĩnh Hàn một thân áo trắng thêu trúc, tay cầm quạt ngà voi, bộ dáng như công tử trẻ tuổi. Thôi Vĩnh Minh ở một bên lo lắng đề phòng, thỉnh thoảng xem xét thị vệ phía sau có hay không bị thiếu, ai biết cổ lấy phía sau liền chẳng quan tâm đằng trước.

Hoàng đế một thân y phục hàng ngày xuất tuần lại bị một phụ nhân đẩy mạnh tiêu thụ, thủ đoạn rất cao bá mị: "Công tử đến xem a, chỗ này của ta mọi

thứ đều là tốt nhất, có thể lựa chút đưa cho nương tử nhà mình hoặc là nữ tử ngưỡng mộ trong lòng a. Thực tiện nghi, mười văn tiền tùy tiện chọn ba cái, rất có lời."

Thôi Vĩnh Minh cúi đầu nhìn quầy hàng của nàng kia, là lược bí nữ tử bình thường dùng, trâm sai giá rẻ không chỗ nào rẻ hơn, còn có chút khăn tay thêu, tất cả đều là mặt hàng làm ẩu. Khó trách quầy hàng bên cạnh khách nhân chen chúc như nước chảy, mà quầy hàng của lão phụ nhân công và sân đều lạnh nhạt.

Hắn khinh miệt nhìn thoáng qua, trong lòng khinh thường, thật sự là không có nhãn lực, Hoàng Thượng chúng ta làm sao có thể nhìn đến mặt hàng như vậy?

Sao biết ngay sau đó Gia Nguyên để cư nhiên không hất tay lão phụ nhân khó chơi này, mà là khom người ở trên quầy hàng tính tề chọn lên, chọn lựa nửa ngày chọn ra một lược bí hoa văn tường vân* để vào trong tay áo, ý bảo hắn trả tiền liền nghênh ngang tiêu sái. Thôi Vĩnh Minh làm sao còn kịp tìm ba văn tiền, ném một lượng bạc liền vội vàng đuổi theo. Trong lòng còn ba ba tính một lượng bạc có thể mua cả sạp của bà ta còn không đủ đâu, liền trở lại cầm hai châu sai mới cam tâm. Tri hoãn như vậy, giương mắt liền thấy hắn lại tiến vào một cửa hàng trang sức.

Suy nghĩ hầu bao coi như no đủ liền nhanh chóng đi vào theo. Vừa vào cửa tiệm liền nghe thấy trong cửa hàng tựa hồ có hai khách nhân nổi lên tranh chấp nhỏ. Gia Nguyên để ở một bên phe phẩy cây quạt, ung dung nhìn trò hay.

"Ngọc bội kia là công tử nhà ta nhìn trúng trước, vì sao phải bán cho hạng người thô lỗ này?" Gã sai vật bên cạnh một vị công tử tuổi trẻ mặt như quan ngọc đang chất vấn chủ quán.

"Trước nhìn trúng có cái gì quan trọng hơn, chỉ cần thiếu gia nhà ta thích, chính là mua cả cửa tiệm này cũng không tính việc khó!" Một bên khác, một nam tử đang đứng, chính là tư sắc khí chất bình thường, trong mắt rất ngả ngớn. Gã sai vật đi theo bên cạnh dằng dặc về rất bệ vệ kiêu ngạo.

"Này... Công tử, trong điểm chúng ta còn có ngọc tốt khác, ngài có thể lựa chọn xem, bảo đảm làm cho ngài vừa lòng." Chủ quán không nguyên đắc tội hai bên, khuyên nam tử thanh nhã ôn hòa.

"Ngọc bội hoa mai này trước kia là của công tử nhà ta, vật tổ truyền của công tử, chính là sau lại bắt đắc dĩ mới thất lạc, sao có thể lấy ngọc bội khác thay thế được." Thái độ gã sai vật kia kiên quyết.

"Nhưng bọn thiếu gia liền nhìn trúng khối ngọc này, người có năng lực làm khó dễ được ta?!" Thiếu gia ngả ngớn khinh miệt nhìn đôi phương: "Không riêng gì cửa hàng này, chính là tất cả lão bản các tiệm ngọc khí ở kinh thành này đều phải xem ánh mắt bọn thiếu gia, bọn thiếu gia cũng muốn nhìn một cái, ngọc bội kia lão bản là bán cho người hay là bán cho ta!"

Khuyết Tĩnh Hàn cau mày, mặt lạnh lùng nghe người bên cạnh cúi đầu nghị luận.

"Đây không phải tên tai họa kia của Khương gia sao, lần trước thịnh hành trên chóc con gái hoàng bị cáo lên nha môn, bắt quá giam giữ tượng trưng vài ngày liền lại phóng xuất gây tai họa người."

"Cũng không phải sao, ai bảo người ta là nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu đâu, chỗ dựa sau lưng rất vững chắc, ai dám động đến hắn? Chi sợ là giết người, cũng không có đền mạng."

Gia Nguyên để cũng không ra mặt, thân nhiên mở miệng: "Trở về đi."

Thôi Vĩnh Minh nghe âm điệu này là biết Hoàng Thượng tức giận, vội đi theo an ủi: "Vị Khương gia thiếu gia này mặc dù vô học chút, Hoàng Thượng ngài cũng đừng vì hắn tức giận thân mình."

"Trẫm không tức giận, sau khi trở về đem việc này một chữ không lọt nói cho Hoàng Hậu, xem nàng phản ứng như thế nào. Trẫm cũng muốn nhìn xem, giang sơn này của trẫm, khi nào đổi thành họ Khương?! Lại dung hạ con cháu kiêu ngạo, cuồng vọng như vậy!"

Hoàng Hậu sau khi nghe xong liền biết chuyện xấu: "Thôi công công, Hoàng thượng ý là?"

"Hồi nương nương, ý hoàng thượng là: đã là huynh đệ nhà mẹ đẻ nương nương, liền giao cho nương nương xử lý. Nhưng nô tài lẩm miệng nói thêm một câu, nương nương nên khuyên nhủ vị Khương công tử kia, giang sơn này họ gì." Thôi Vĩnh Minh công đạo xong liền rời đi.

Hoàng Hậu biết Gia Nguyên để giờ phút này không muốn thấy mình, liền sai người bị giấy bút, viết thư gọi nhà: "Mau đưa đến Định Quốc hầu phủ đi, nói Khương đại nhân nhanh chóng xử lý."

Canh giữ ở ngoài cửa không xa, Thôi Vĩnh Minh lúc này mới xoay người, báo cáo phản ứng của Hoàng Hậu cho Gia Nguyên để.

Gia Nguyên để hỏi cung chuyện thứ nhất đó là xử lý tấu chương chồng chất như núi, tuy rằng mấy tấu chương khẩn cấp khi hắn xuất cung tể thần đã ra roi thúc ngựa mang đến, nhưng còn lại cũng không ít.

Khi phát giác cổ mỏi, ngẩng đầu liền phát hiện trong điện đã lên đèn. Hắn lúc này mới đặt bút xuống: "Huynh trưởng nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu hiện giờ người ở chỗ nào?"

"Hồi Hoàng Thượng, nhà mẹ đẻ Hoàng Hậu nương nương đã theo lễ công bằng đem người áp giải đi nha môn, hiện giờ đang giam giữ ở trong đại lao." Thôi Vĩnh Minh cung kính nói.

"Hoàng Hậu lúc này vẫn còn hiểu cái gì nhẹ, cái gì nặng." Gia Nguyên để nhấp môi trà nóng mới vừa thay: "Lệnh hình bộ thượng thư tự mình thẩm tra xử lí án này, án kiện khác liên lụy ra Khương gia trực tiếp đưa lên cho thẩm xét duyệt."

"Vâng, Hoàng Thượng." Trong lòng Thôi Vĩnh Minh cảm thán, lần này Hoàng thượng là quyết tâm phải lột bỏ Khương gia nửa cái mạng.

"Trẫm không ở những ngày này, trong cung hết thấy ôn?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, mọi chuyện đều tốt." Thôi Vĩnh Minh đã biết Hoàng Thượng sẽ có câu hỏi như thế, liền làm đủ công tác chuẩn bị: "Chính là Phụng tần chủ tử ở lãnh cung mất, nói là chính mình luẩn quẩn trong lòng. Thư tiếp dư Lan Tâm đường gần đây thân mình như là không được tốt, thái y nói là ưu tư thành bệnh. Còn lại hết thấy ở Quý phi nương nương cùng Hiền phi nương nương quản lý đều là ngay ngắn trật tự."

"Trẫm nhớ rõ lúc gần đi thân mình Thư tiếp dư coi như khoẻ mạnh, sao lại ưu tư thành bệnh?" Hần nhếch lông mày nhìn Thôi Vĩnh Minh, thần sắc không vui.

"Hồi Hoàng Thượng, nô tài cũng không rõ ràng, chỉ nghe người trong Lan Tâm đường nói nhìn thấy Thư tiếp dư trộm gạt lệ." Thôi Vĩnh Minh cũng cảm thấy kỳ quái, Thư tiếp dư này thăng rất mau, Hoàng Thượng cũng nhớ thương, hiện giờ đưa nhỏ bảy tháng trong bụng cũng bình an không ngại, nàng còn có gì ưu tư đáng nói?

Gia Nguyên để vẫn chưa đáp lại, chỉ truyền bữa tối ăn chút qua loa lại dẫn thân vào trong tấu chương xếp thành núi. Ban đêm vẫn chưa đi trong cung phi tần nào, cho đến khi cầm đèn ngày thứ hai, phê duyệt tấu chương xong hơn phân nửa, mới xoa lông mày, xoa mi tâm: "Trẫm đi trong cung quý phi dùng bữa tối."

Thôi Vĩnh Minh tất nhiên là vui vẻ đi truyền chỉ.

Trương quý phi một thân cung trang nhũ đỏ bạc lưu quang châu trăm điệp, dưới đèn lồng trước cửa chánh điện Ninh Tú cung chiếu rọi càng hiện tràn ngập các loại màu sắc lưu quang, Gia Nguyên để tiến lên đem người nâng dậy: "Làm ái phi phải bận rộn nhiều chuyện... là lỗi của trẫm."

"Làm Hoàng Thượng tự trách, là lỗi của thần thiếp." Trương quý phi cùng hần chọc cười.

Gia Nguyên để cười nói: "Từ biệt hơn tháng, ái phi vẫn một bộ dạng tính tình không buông tha người như cũ. Cũng thế, trẫm mặc dù bên ngoài, nhưng trong lòng cũng nhớ thương tỷ muội các nàng, mấy ngày nay các nàng đều hoà hảo, nhị công chúa của trẫm có lớn hơn chút nào không?"

"Có Hoàng Thượng nhớ thương, đương nhiên rất tốt." Trương quý phi cười cực kỳ vui vẻ: "Oanh Nhi, ôm Nhị công chúa tới cho Hoàng Thượng nhìn một cái."

Dù sao đưa nhỏ mới mấy tháng, Gia Nguyên để chơi với nàng một chút liền kêu người ôm đi ngủ, ngược lại kêu đại công chúa Khuyết Thanh Lăng dùng bữa tối.

Trương quý phi cho là hần dùng bữa tối liền thuận lý thành chương ngủ lại Ninh Tú cung, liền phân phó người chuẩn bị nước cho hần tắm rửa thay y phục. Gia Nguyên để vẫn cùng đại công chúa nói chuyện, nghe được động tĩnh bên này của nàng liền buông công chúa đang ôm ở trên đầu gối: "Không cần, trẫm mới vừa hỏi cung, nghe nói Thư tiếp dư gần đây thân mình vẫn không tốt, liền đi nhìn một chút, ngày mai trở lại thăm nàng cùng hai vị công chúa."

"Cũng tốt, nói vậy thân mình Tiếp dư muội muội không khoẻ cũng tưởng niệm Hoàng Thượng. Hoàng Thượng đi xem nàng sẽ làm nàng an tâm chút."

"Nếu là trước đây, ái phi cũng sẽ làm nũng với trẫm, hiện giờ nhìn, ái phi quả thật thành thực rất nhiều." Gia Nguyên để tán dương gật gật đầu.

"Tạ ơn Hoàng Thượng khích lệ." Trương quý phi vẫn duy trì mỉm cười hiền lành rộng lượng, giữ chặt đại công chúa quỳ gối phúc thân: "Cung tiễn Hoàng Thượng."

Người đi xa, ma ma đem đại công chúa dẫn trở về phòng. Oanh Nhi mới mở miệng: "Nương nương, ngài vì sao không lưu Hoàng Thượng lại, chỉ cần ngài nói một câu, Hoàng Thượng nhất định sẽ ở lại Ninh Tú cung chúng ta."

"Đó là lưu lại, nhưng tâm tư cũng không ở lại." Trương quý phi không lắm để ý: "Bôn cung làm sủng phi nhiều... năm thế này, muốn thử xem hiền lương thực đức mới có thể trở thành người trên vạn người, biết không?"

Hoàng Thượng nếu sinh khúc mắc với Hoàng Hậu, nàng không ngại trợ giúp một phen, hoàn toàn đồ ngã trung cung. Đã muốn làm chủ lục cung, nhường nhịn này đó luôn phải làm.

Khi Gia Nguyên để đến Lan Tâm đường giờ giờ lên tay ngăn lại thái giám thông truyền như trước, lặng yên không một tiếng động vào phòng, cước bộ mới vừa bước vào đến liền nghe được than thở giọng nói.

Hầu hạ ở bên cạnh Chu Anh, Bách Hợp thấy thân ảnh hoàng thượng tới, lại bị hần dùng ánh mắt ngăn lại không cần lên tiếng.

Chu Anh chống đầu nói: "Bách Hợp, em nói Hoàng Thượng hồi cung hai ngày, vì sao cũng không đến xem ta, có hay không đã quên ta?"

Bách Hợp tất nhiên là không dám trả lời.

Khuyết Tĩnh Hàn lại nở nụ cười: "Từ xa liền nghe thấy ái phi đang than thở, chính là quá mức tưởng niệm trẫm?"

Thân mình Chu Anh cứng đờ, khi xoay người, trên mặt vẫn còn chưa thanh tỉnh, nhìn hẩn thật lâu mới nhớ tới đã quên thỉnh an, lúc này mới cuống quýt phúc thân, người có vẻ gầy yếu, bụng bảy tháng phá lệ hơi lớn, phúc thân có chút khó khăn.

Gia Nguyên để nhìn thấy bộ dáng nàng như vậy liền tiến lên, đem người đỡ lên ngồi lên một bên, mình cũng ngồi ở bên cạnh nàng, nắm tay tinh tế đánh giá người phụ nữ này: "Trẫm bắt quá xuất cung một tháng, sao liền hao gầy nhiều như vậy?"

Chu Anh lắc đầu, trên mặt vẫn là vui sướng như cũ: "Tần thiếp không có hao gầy, sức ăn mỗi ngày của tần thiếp đều gia tăng, làm Bách Hợp các nàng kinh hãi."

Bách Hợp ở một bên gật gật đầu, thấy Gia Nguyên để liền thối lui ra khỏi nội thất.

"Vậy để cho trẫm nhìn lại một lần." Gia Nguyên để xác định nàng rất gầy, liền cũng không cùng nàng cãi cọ: "Vì đứa nhỏ trong bụng, ăn nhiều hơn nữa cũng mới tốt. Sau này mỗi ngày trẫm sẽ đến xem nàng cùng đứa nhỏ, nhưng không cho suy nghĩ miên man a."

Chu Anh vui vô cùng gật đầu: "Tần thiếp tuân chỉ."

Ban đêm, Gia Nguyên để vốn rất mệt mỏi, lại bị đông lạnh tỉnh. Người lúc trước ngủ trong ngực lại cách hẩn thật xa, một người chiếm nửa giường, đem cả cái chăn cuộn thành một cục, bình yên ngủ ở một góc.

Hẩn bật cười, trước đây cũng không gặp tướng ngủ của nàng kém như vậy a, sao sau khi mang thai lại dị thường như vậy.

Gia Nguyên để vươn qua đem người kéo lại, nương ánh nến mỏng manh mới phát hiện trên gò má nàng tựa hồ còn có nước mắt trong suốt, hai mắt chưa mở, như là mơ thấy giấc mộng bị thương.

Vốn muốn đem nàng lay tỉnh, nhưng ngẫm nghĩ một lát lại thay nàng lau lệ khóe mắt, một lần nữa ôm lấy nàng đi vào giấc ngủ.

"Hoàng Thượng... đừng... Hoàng Thượng, cầu ngài... đừng..." Gia Nguyên để mới vừa nhắm mắt lại tỉnh lại lần nữa, lúc này đây, cũng là bị nàng kinh hoàng nói mới đánh thức.

"Anh Nhân, tỉnh tỉnh, Anh Nhân..." Gia Nguyên để lay tỉnh nàng, lại phát hiện nàng đắm chìm ở trong cơn ác mộng không thể tự kiềm chế, nước mắt càng lúc càng nhiều giống như hạt châu bị đứt ngã nhào ở trên giường.

Chu Anh lại tựa hồ hăm sâu, cầm lấy ống tay áo ngủ của hẩn, lắc đầu: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cầu ngài, đừng đem hoàng nhi ôm đi, Hoàng Thượng, tần thiếp cầu ngài..."

Lúc này Gia Nguyên để mới rốt cục hiểu được nàng mấy ngày này vì sao ưu tư thành bệnh, trong lòng sinh ra một sự tức giận, cao giọng hô Lan Tương bên ngoài tiến vào hầu hạ nàng, đồng thời cũng hô Thôi Vĩnh Minh tiến vào thay quần áo cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 40: Dời cung

"Chủ tử nhà ngươi bị bóng đè liền cho nàng ăn nhiều an thần tinh khí gì đó, tỷ như bách hợp, trần bì, hạnh nhân linh tinh." Rốt cuộc không đành lòng, trước khi đi dặn dò Bách Hợp.

Ra Lan Tâm đường, tức giận trong lòng Gia Nguyên để tán không ra: "Ngươi nói trẫm đối xử với nàng như thế nào?"

Thôi Vĩnh Minh không biết chuyện phát sinh mới vừa rồi, chỉ phải cân nhắc tâm tư hoàng thượng trả lời: "Hoàng Thượng đối đãi Thư tiếp dư tất nhiên là vô cùng tốt."

"Đó chính là nàng không diễm lệ thiện vũ bằng quý phi của trẫm, không nhu hòa bằng Ôn phi, lại nữa diễm không kịp tình thông tài đánh đàn của Thực phi, trẫm vẫn đãi nàng dày rộng. Nhưng ngươi nhìn một cái, hiện giờ thật càng ngày càng không hiểu chuyện, ý vào trẫm yêu thích liền được một tác lại muốn tiến một thước." Gia Nguyên để nói càng về sau tình tình lại càng lớn, hạt châu thủy ngọc trong tay đều ném.

Thôi Vĩnh Minh nhanh chóng liếc Tiểu Tần Từ sai hẩn đi tìm trở về, chính mình kiên trì an ủi: "Nô tài nghe nói người phụ nữ mang thai là người trải qua

một đại kiếp nạn, rất nhiều người tính tình sẽ đại biến, nô tài nghĩ Thư tiếp dư chỉ sợ cũng là duyên có này."

"Đó là tính tình thay đổi, làm sao có năng lực không hiểu chuyện như vậy?! Phi tần dưới chính tam phẩm không được nuôi nấng hoàng tử công chúa đây là lão tổ tông định ra quy củ, hiện giờ nàng gan hùm mật gấu, dám có tâm đứng lên khiêu chiến." Gia Nguyên đế càng chưa hết giận.

"Tiếp dư chủ tử trước mặt Hoàng thượng đưa ra ý muốn tự mình nuôi nấng hoàng tử trong bụng sao?" Thôi Vĩnh Minh thử thăm dò hỏi, theo hần biết, Thư dung hoa này sẽ không lỗ mắng như vậy a.

"Vẫn còn không có lá gan này." Gia Nguyên đế dừng một chút: "Chính là trong mộng khóc đến thê thê thảm thảm cầu trầm, chẳng lẽ trầm sẽ hại nàng cùng đứa nhỏ của trầm sao?! Lại ưu tư thành bệnh, thật sự là buồn cười!"

Thôi Vĩnh Minh lúc này mới hiểu thất thất bát bát, trong lòng cũng đồng tình Thư tiếp dư: "Hoàng Thượng, thứ cho nô tài lẩm miệng nói một câu, Thư tiếp dư như vậy bất quá là ái tử sốt ruột thôi. Hoàng Thượng từ khi lên ngôi tới nay, chỉ có Tuệ thực nghi sinh hạ nhị hoàng tử gởi nuôi ở trong cung Ôn phi, cũng là vì Tuệ thực nghi mất. Nếu là nàng trên đời như cũ, trở mặt nhìn hoàng tử mười tháng hoài thai sinh hạ lại nuôi ở dưới gối người khác, nô tài cảm thấy nàng chắc chắn so với Thư tiếp dư còn kịch liệt hơn."

"Quả thực như thế?" Gia Nguyên đế nhíu lông mày.

"Hoàng Thượng, ngài cũng đừng coi thường tấm lòng yêu con của người mẹ. Nô tài hiện giờ tuy là người không ra người, nhưng nô tài cũng là nương hoài thai mười tháng sinh ra, khi nô tài tuổi nhỏ bú dưỡng rơi xuống nước, ban đêm sốt cao không lùi. Nương nô tài ôm nô tài chạy ba con phố mới tìm được lang trung trị bệnh cho nô tài, cuối cùng nô tài mới được cứu sống, nương lại ngã bệnh, cứ như vậy bệnh ba năm, cuối cùng không trị được mà chết." Nói chuyện cũ thương tâm năm xưa, giọng điệu Thôi Vĩnh Minh có vài phần nghẹn ngào, càng biểu lộ tình cảm thực sự.

Gia Nguyên đế cũng thờ dài, đem lược bí hoa văn tường vân trong tay áo đưa cho hần: "Ngày mai tuyên chi Thư tiếp dư Lan Tâm đường chuyển sang thiên điện Vinh Hòa cung đi, quy củ lão tổ tông không thể phá, trầm cũng không chịu được nặng lại đau lòng như vậy."

Thôi Vĩnh Minh tiếp nhận lược bí kia, cười nói: "Hoàng Thượng vẫn là đau lòng Thư tiếp dư."

"Đồ hỗn trướng!" Gia Nguyên đế miệng phát ra hỏa, nhưng trên mặt không tức giận: "Ý chỉ chạng vạng hăng tuyên, để nàng nhớ kỹ đừng vô pháp vô thiên như vậy nữa!"

"Vâng, Hoàng Thượng."

Trong Lan Tâm đường, Lan Tương thấp đèn, khuyên chủ tử ngo ngắc ngồi ở mép giường: "Chủ tử ngài tội gì trong lúc mấu chốt này chọc giận Hoàng Thượng? Đó là lão tổ tông định ra quy củ, Hoàng Thượng luôn luôn lấy hiếu nghĩa đi đầu, sao dám ngỗ nghịch ý nguyện lão tổ tông được?"

Chu Anh thở thật dài: "Ta bất quá nghĩ muốn tranh thủ thôi, không thử cũng sẽ chưa từ bỏ ý định."

Nàng lúc trước vẫn chưa tự uống thuốc tránh thai vì cảm thấy thành phần thuốc phức tạp, ăn nhiều đối với thân thể tự nhiên có tổn hại, huống hồ thể chất Chu Anh luôn luôn âm hàn, cho nên nàng liền cố kỵ uống.

Hiện tại lại đột nhiên sinh ra một tia hối hận, sinh ra lại không thể lúc nào cũng ở bên làm bạn, nàng như thế nào làm hết bổn phận một người mẹ?

Chuyện Thư tiếp dư Lan Tâm đường cấp sắc mặt với Hoàng Thượng ngày thứ hai cả cung cao thấp đều biết.

Khi nàng đi Cảnh Nhân cung thỉnh an, Hoàng Hậu lời kéo nàng nói lời vừa thăm thía, vừa thông suốt: "Hoàng Thượng xuất cung nhiều ngày, chính vụ tất nhiên là chồng chất như núi. Hoàng Thượng chúng ta luôn luôn cần chính yếu dân, đem quốc gia đại sự đặt ở trước nhi nữ tình trường, nên không có đi nhìn muội muội cùng đứa nhỏ trong bụng trước tiên, muội muội cũng phải thông cảm nhiều mới là."

Chu Anh nhìn thấy những người khác biểu tình vui sướng khi người gặp họa, liền sáng tỏ, đây là nghĩ đến tối hôm qua nàng bởi vì Hoàng Thượng trở về cung chưa đi Lan Tâm đường xem nàng trước tiên mà cùng Hoàng Thượng phát cáu. Đã như thế, vậy cũng không có cãi lại làm gì, gật gật đầu: "Hoàng Hậu nương nương nói rất đúng, tần thiếp biết sai rồi."

"Biết sai rồi về sau đừng phạm vào nữa, Hoàng Thượng luôn luôn rộng lượng, phát giận một chút là tự nhiên, qua một thời gian sẽ lại đi gặp muội, muội muội cũng đừng quá lo lắng." Hoàng Hậu thân thiết an ủi nàng.

"Đó là tự nhiên, muội muội còn mang long duệ, Hoàng Thượng như thế nào nhẫn tâm thực cùng muội muội phân cao thấp?" Kỳ quý tần phụ họa mở miệng.

Chu Anh tự nhiên giả bộ bộ dạng yên tâm "xem ra ta sẽ không thất sủng", kỳ thật trong lòng cũng hiểu được, mấy người phụ nữ ăn tươi nuốt sống này mỗi người ước gì nàng không trở mình được, làm sao chân tâm thật ý an ủi nàng?

Về phần lúc này có thể hay không phục sủng, nàng nhớ tới bộ dáng Khuyết Tĩnh Hân phẩy tay áo bỏ đi, trong lòng không dám chắc. Trước khi Khuyết Tĩnh Hân hồi cung, nàng liền lo lắng thật lâu, hần tuyệt đối là chủ nghĩa nam quyền, bá đạo đa nghi, không biết có thể chấp nhận được ý tưởng to gan như vậy của nàng. Cuối cùng mới chọn chiêu bài đánh vào tình nghĩa như vậy, nếu là hần đối với Chu Anh có vài phần chân tâm thật ý sủng ái, luôn muốn nói đạo lý với nàng. Sự thật chứng minh, nàng thật sự suy nghĩ nhiều.

Quả nhiên, thời gian cầm đèn, thánh chỉ Thư tiếp dư Lan Tâm đường từ Lan Tâm đường dòi vào thiên điện Vĩnh Hòa cung đã hiểu dụ lục cung.

Lan Tâm đường mặc dù không bằng Vĩnh Hòa cung khí thế rộng lớn như vậy, nhưng cách Dưỡng Tâm điện của Hoàng thượng không xa, là nơi có khả năng Hoàng Thượng ngừng bước nhất. Mà trong lục đông cung, Vĩnh Hòa cung cách Dưỡng Tâm điện bằng vài lần khoảng cách Lan Tâm đường, Hiền phi luôn luôn không cùng người tranh, ở địa phương như vậy tất nhiên không có gì đáng nói, mà nàng một tiếp dư mang hoàng tử lúc trước cực kỳ được sủng ái, bị dòi vào Vĩnh Hòa cung, đó là giống như chuyển vào lãnh cung không xa.

Chu Anh tiếp thánh chỉ xong, cao hứng thật lâu: "Lục La, bữa tối ta muốn dùng quăng bụng nhũ chim bồ câu*, giò ô long, cá rô om tương, sườn hầm với bắp, còn có canh gạch cua đậu hủ!"

*quăng bụng nhũ chim bồ câu: 广肚乳鸽 - tìm hoài thì thấy nó giống như miến xào cánh gà, là một trong 108 món măn hán toàn tập

"... Chủ tử, lập tức ăn nhiều như vậy, ngày ban đêm sẽ ngủ không được." Bách Hợp ý muốn khuyên.

"Ta là cao hứng ngủ không được, ăn nhiều chút để giữa ban đêm đói bụng." Chu Anh xem lại thánh chỉ, nếu Gia Nguyên để thành toàn nàng như vậy, vậy nàng cũng không nên bỏ đói con của hần phải không?

"Lan Tâm đường bên kia có động tĩnh gì?" Gia Nguyên để một bên xem tấu chương một bên lơ đãng hỏi.

"Thư chủ tử rất cao hứng, nô tài tuyên chỉ nàng sùng sốt hơn nửa ngày mới tiếp chỉ, trên mặt cười như nở hoa. Nô tài nghe nói buổi tối kêu cả bàn đồ ăn thật lớn, tám phần là vì chuyện trong lòng buông xuống, mới cảm thấy đói bụng." Thôi Vĩnh Minh nhớ tới tình cảnh mới vừa rồi khi tuyên chỉ thì liền không thể không cười.

"Người thật càng ngày càng lớn gan rồi, tâm tư chủ tử cũng dám tùy tiện đoán." Sắc mặt Gia Nguyên để cũng có chút ý cười như có như không. Thư tiếp dư là người phụ nữ biết thầy đủ, không có đến mức được một tác lại muốn tiến một thước, nghĩ muốn chính mình nuôi nấng hoàng tử. Trong hậu cung này, đầu tiên là thần dân của hần, sau mới là hậu phi, cuối cùng mới là mẫu thân hoàng tử công chúa. Nếu tràn ra tình thương của mẹ nhiều đến mức làm cho người ta không đúng mực, vậy hần cũng sẽ không nhìn nàng thêm một cái nữa.

Trong Cảnh Nhân cung, Hoàng Hậu một lần nữa tiếp chương công việc lục cung, đang nghe Kỳ quý tần hội báo một tháng này quý phi xử lý có lỗi hồng. Nghe tin tức thế ngược lại nở nụ cười: "Thư tiếp dư này tâm rất lớn, lúc này còn có thể ăn uống."

Kỳ quý tần cười: "Nương nương, có lẽ nàng biết về sau ăn không được, ăn một bữa cuối cùng cho đủ."

"Có lẽ là vậy rồi, muội mới vừa nói cái này có bại lộ?" Hoàng Hậu cũng không để ở trong lòng, tiếp tục nói chuyện lúc này.

Kỳ quý tần một mực ở Cảnh Nhân cung đến giờ hội mới rời đi, ra Cảnh Nhân cung liền gắt gao cau mày: "Thư tiếp dư này là vai diễn lớn, bản cung thường ngày đều coi thường nàng. Nếu nói Thục phi nương nương là cáo già hồ ly, Thư tiếp dư này sợ sẽ là hồ ly tinh tu hành ngàn năm, đạo hạnh cao thâm."

Vĩ Phong không rõ vì sao: "Nương nương nói chuyện gì? Thư tiếp dư không phải đã chọc giận Hoàng Thượng sao? Hoàng Thượng dòi nàng đi thiên điện Vĩnh Hòa cung bắt quả là nhờ nàng vẫn mang lòng duệ đi?"

"Người nghĩ sâu xa hơn một tầng, Hoàng Thượng hỏi cung qua bồi Trương quý phi dùng thiện liên đến thẳng Lan Tâm đường, nếu thật là vì đứa nhỏ trong bụng nàng, ngày trước Quý phi, Thục phi mang thai Hoàng Thượng cũng không có đi như vậy. Trong cung quý cù cũ đó là phi tần chính tam phẩm trở xuống sinh hạ hoàng tử công chúa thì phải giao phi tần địa vị cao nuôi nấng, mà hiện giờ trong cung chính tam phẩm trở lên trừ bỏ Hiền phi, còn lại phi tần dưới gối đã có hoàng tử, người nói xem, dụng ý thật lẫn này của Hoàng Thượng cũng như người bên ngoài đoán vậy sao?" Kỳ quý tần khép chặt áo choàng: "Lặng lẽ nói cho nương nương, Thư tiếp dư này cũng không phải người lương thiện, không thể khinh địch."

Vĩnh Hòa cung quả thật rộng lớn hơn, mặc dù là tây thiên điện cũng so với Lan Tâm đường lớn hơn rất nhiều. Chu Anh nửa nằm ở trên giường êm đã sửa sang lại xong, nhìn cấu tạo cùng trong Lan Tâm đường không có sai biệt, cũng cảm thấy ngồi không yên, thư thư phục phục (thong thả, ung dung) thờ dài: "Lan Tương, phù ta đi thỉnh an Hiền phi nương nương đi."

Hiền phi đãi nàng hiền lành, tự mình đem người nâng dậy: "Muội muội hiện giờ thân mình còn gầy, ngày mai thuận đường tới cũng được, cần gì phải hao tâm tổn sức chạy một chuyến này?"

"Tần thiếp có thể cùng Hiền phi nương nương ở tại Vĩnh Hòa cung là phúc khí của tần thiếp, nếu là không thành tâm chút, phúc khí này liền cũng khép lại mất." Chu Anh cười nói: "Ngày sau mong rằng nương nương chỉ giáo nhiều hơn."

"Làm sao có thể nói chỉ giáo?" Hiền phi sai người bưng ấm nước trà: "Liều tài tử từng ở Đông thiên điện Vĩnh Hòa cung, cũng chỉ là một thời gian

ngần ngủ, trong ngày thường, cảm thấy quanh quẽ, hiện giờ muội đã đến rồi, nên đến bồi bổ cung nhiều hơn, bổ cung rất cao hứng."

"Tần thiếp tất nhiên là nguyện ý tiếp chi." Chu Anh mặc dù đối với Hiền phi hiểu biết không sâu, nhưng so với phi tần khác luôn tín nhiệm hơn vài phần, nói liền chân thành rất nhiều.

"Nhà mới bọn họ còn đang quản lý sắp xếp, luôn luôn chú ý không đến vài chuyện. Bữa tối liền ở lại nơi này của bổn cung dùng đi." Thời điểm tán gẫu không sai biệt lắm, Hiền phi lên tiếng mời.

Tuy nói có vài phần tín nhiệm, nhưng còn không đến mức đến nước này, Chu Anh cười từ chối nhã nhặn như cũ: "Ý tốt của nương nương tần thiếp sợ là không có phúc hưởng thụ, Vu thái y sợ là đã ở trong cung chờ thỉnh mạch bình an cho tần thiếp, vậy tần thiếp cáo lui."

Hiền phi cũng không cố lưu: "Phúc Ngọc, thay bổn cung đưa tiễn Thư tiếp dư."

Phúc Ngọc sau khi trở về nhìn nương nương nhà mình cũng không tức giận, liền hỏi: "Nương nương, nô tỳ nhìn Thư tiếp dư này cũng quá không để mặt mũi cho nương nương, mặc dù là thái y đến đây, kêu ông ta đến sau cũng được, nhưng lại lấy cớ cự tuyệt nương nương."

"Thư tiếp dư không tin bổn cung cũng đúng, phụ nữ trong hậu cung này, lại có ai thật sự tín nhiệm ai đó? Bổn cung năm đó không phải là dễ tin Thục phi cùng Trương quý phi mới rơi vào hoàn cảnh như thế này sao?" Hiền phi nhìn cảnh khô trong viện, thở thật dài.

"Tiểu thư lại nghĩ tới...?" Phúc Ngọc thấp giọng nói, câu che dấu Hiền phi tất nhiên là nghe ra được.

"Phải tránh động tâm tư khác, tính tình Thư tiếp dư cùng Thục phi bất đồng, bổn cung nhìn nàng mặc dù không đến mức đơn thuần, nhưng sẽ không chủ động hại người. Huống hồ đứa nhỏ trong bụng nàng tương lai có lẽ phải gọi ta một tiếng mẫu phi, bổn cung hiểu được ý tứ Hoàng thượng, phân phó nô tài phía dưới an phận quy củ chút, nếu để cho bổn cung biết người nào động tâm tư không nên động kia, bổn cung sẽ không tha cho."

Công việc đòi cung tuy là vụn vặt, nhưng Bách Hợp Lan Tương đều quản lý rất gọn gàng ngăn nắp, Chu Anh tất nhiên là hết sức hài lòng, thường trong cung từ trên xuống dưới. Vốn từ lúc Lan Thanh gặp chuyện không may, nô tài mỗi người cẩn thận, thừa dịp lần này đòi cung cũng nên làm bọn họ hiểu được, nếu là không có làm chuyện thực xin lỗi nàng – người chủ tử này, chắc chắn sẽ không bị liên lụy.

Hiền phi yêu mai, cho nên trong Vĩnh Hòa cung không ít loài bạch mai, trong ngày mùa đông mai nở một mảnh như mây, lãnh hương lượn lờ, cả Vĩnh Hòa cung cũng không cần dùng hương liệu.

Chu Anh ngửi hai cái, cảm thấy hương mai thấm vào cơ thể, mới tiếp tục ngồi trở lại trước bàn luyện thư pháp.

"Chủ tử ngài không lo lắng sao?" Lục La kiểm chế vài ngày, rốt cục nhịn không được mở miệng.

"Lo lắng cái gì?" Nàng chấm ít mực nhũ mảy: "Chú ý mài mực."

"Lúc này là lúc nào ngài còn có tâm tư viết chữ?!" Lục La thay nàng lo lắng sưng: "Từ lúc rời Lan Tâm đường, Hoàng Thượng không đến xem qua ngài. Nô tỳ nghe nói gần đây Tô tiếp dư cùng Trương bảo lâm được sủng!"

"Là Trương tài tử, Lan Tương đi tặng lễ còn chưa trở về, em liền đem ý chỉ mới vừa rời quên sao?" Chu Anh sửa đúng nàng, tiếp tục viết: "Không viết chữ ta nên làm cái gì? Đi ghen tuông, hay là đi cảnh cáo Tô tiếp dư, Trương tài tử kia?"

"Phốc..." Lục La nín không được cười lên tiếng: "Thôi, dù sao nô tỳ phát hiện tâm ngài gần đây càng ngày càng thoáng, chuyện gì cũng không để ở trong lòng."

"Thái y dặn qua, chủ tử gần đây phải bảo trì tâm tình bình thản, tương lai khi sinh mới có thể thuận lợi chút." Bách Hợp tiến vào phúc phúc thân mình, liền sửa đúng nàng: "Chủ tử, đến lúc đi ra ngoài tân bộ."

Chu Anh nếu không muốn nhúc nhích, lúc này cũng không do nàng quyết định, sanh con chính là chuyện đạo qua quỷ môn quan một lần, ở hiện đại sinh thường không được còn có thể sinh mổ, nhưng cái thời đại này, thuận không được tiếp theo một xác hai mệnh.

Mặc cẩn thận rồi đi xung quanh Vĩnh Hòa cung vài vòng mới trở về, Lan Tương đã từ Dục Khôn cung trở lại, còn mang theo tin tức không tính là tin tức tốt: "Chủ tử, nô tỳ nghe nói Hoàng Thượng hôm qua trước khi đi nơi Trương tài tử, có qua thăm Thục phi nương nương."

Chu Anh tuyệt không giật mình, đứa nhỏ trong bụng Thục phi là như thế nào chết, Khuyết Tĩnh Hân so với nàng biết còn sớm hơn, cảm đoán nửa năm này là làm cho nàng ta tỉnh lại, đi nước cờ hiểm như vậy cuối cùng là mất nhiều hơn được.

Mà bây giờ nhìn nàng, chứng tỏ Gia Nguyên để cảm thấy trừng phạt thời gian vậy là đủ rồi, hoặc là Thục phi lại có công dụng, đương nhiên, hiểu biết của nàng đối với Khuyết Tĩnh Hân, khả năng người sau lớn hơn.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Trù tịch

*Trù tịch: giao thừa, đêm 30

"Chủ tử, Trương tài tử Dục Khôn cung đến đây." Khi Lục La tiến vào bẩm báo, Chu Anh đang xem một quyển sách kỳ văn dị chí, còn Bách Hợp vừa thiêu thừa may vá, vừa hát vài khúc. Đây là việc Chu Anh kiên trì vài tháng nay, thời đại này không có cái gọi là dưỡng thai, nàng cũng chỉ có thể chính mình nghĩ biện pháp.

"Trương tài tử?" Chu Anh buông sách, cười cười, "Thật ngạc nhiên!"

Nàng hiện tại cũng không phải sủng phi chạm tay có thể bỏng gì, Hoàng Thượng lạnh nhạt nàng vài ngày, Trương tài tử nổi bật chính thịnh lại đến đây tìm nàng, cũng làm nàng thật kinh ngạc.

"Tần thiếp thỉnh an Thưa tiếp dư." Trương tài tử phúc thân cấp bậc lễ nghĩa chu đáo.

Chu Anh vội kêu lên, "Lục La, mau dọn chỗ cho Trương tài tử, mang chút trà bánh."

Trương Nhược Huyền kỳ thật rất xinh đẹp, là loại mỹ nhân điển hình thời đại này, tư thái yêu kiều tất nhiên là chộc người triu mến, còn kỹ thuật nhảy linh hoạt của nàng, đáng người mềm mại, đối với người đàn ông mà nói còn không phải là độc dược trí mạng sao?

Nhưng được sủng ái sau lễ vạn thọ, nàng liền lạng lẽ, thẳng phân vị cũng không nhiều. Chu Anh lường trước nàng đây là do đầu nhập sai lầm vào chỗ dựa vững chắc, trong lòng Hoàng Thượng sẽ không thích nàng, chính là nàng quá sớm bị phân chia vào phái Hoàng Hậu. Gia tộc Khương thị ngày càng kiêu ngạo, Hoàng Thượng sẽ làm suy yếu toàn bộ quyền lợi của Hoàng Hậu, Trương tài tử mặc dù là nhan sắc như hoa, chỉ sợ cũng không có ngày nổi danh.

Sau nàng liền khiêm tốn cung kính rất nhiều, thoát nhìn không hề có lực hấp dẫn, Hoàng Hậu thấy nàng không có chí khí thì sẽ sơ sẩy, ngược lại mượn sức Lâm tu nghi cùng Kỳ quý tần.

"Tỷ tỷ thân mình không có phương tiện, còn chưa tự mình đến chúc mừng muối muối, mong rằng muối muối đừng trách móc." Chu Anh uống sữa hạch đào (quả óc chó), mỉm cười nói.

Tư thái Trương tài tử rất khiêm tốn: "Tỷ tỷ nói vậy muối muối cũng thật đảm đương không nổi, muối muối đối với tỷ tỷ chỉ có bội phục cung cung kính, ngóng trông tỷ tỷ đừng oán tần thiếp hôm nay mạo muội quấy rầy."

"Muối muối nói đùa." Chu Anh suy nghĩ nàng ta cả buổi không nói chủ đề, chẳng có mục đích mà hàn huyên như vậy rất là mệt mỏi, đau thất lưng, liền trực tiếp mở miệng, "Muối muối hôm nay là đặc biệt thăm tỷ tỷ sao?"

Trương tài tử mệnh thị nữ bên người đem hộp dài trong ngực đưa tới: "Nhân sâm ngàn năm này là phụ thân tần thiếp năm rồi ở núi Trường Bạch vô tình gặp được, dùng để an thần bổ khí là không thể tốt hơn, mong rằng tỷ tỷ đừng ghét bỏ."

Tay Chu Anh không chịu thua kém run rẩy, nhân sâm ngàn năm là vật tốt a.

"Có cái gọi là vô công bất thụ lộc, lẽ muối muối lớn như thế, tỷ tỷ sao có thể tùy tiện nhận lấy?" Chu Anh vẫn chưa bảo nhận, thị nữ Trương tài tử đang giờ hộp nhân sâm, tiến thoái lưỡng nan.

Trương tài tử tự mình đem hộp mở ra, nhân sâm kia rễ rất dài, vừa thấy đó là sâm ở trên núi cao.

"Muối muối là thành tâm tặng tỷ tỷ cây sâm núi này, ngóng trông có thể cùng tỷ tỷ hòa thuận, cùng phụng dưỡng Hoàng Thượng. Chúng tỷ muội hậu cung này tuy là đều tốt lắm, muối muối lại cảm thấy tỷ tỷ mới là cùng muối muối hợp ý nhất."

Đây là muốn kết minh sao?

Chu Anh mỉm cười, đưa tay cầm chén sữa hạch đào kia chậm chậm uống xong, dùng khăn lau lau khóe miệng mới mở miệng: "Ý tốt của muối muối ta nhận, nhưng chúng tỷ muội hậu cung chúng ta đều không phải hòa thuận chung sống, cùng phụng dưỡng Hoàng Thượng sao? Làm sao ghét bỏ lẫn nhau? Huống chi muối muối hiện giờ rất được Hoàng Thượng sủng ái, lại không cần cần thận như vậy?"

Chu Anh kỳ thật có chút buồn bực, ngay cả mình cũng chưa nắm chắc có thể phục sủng hay không, Trương tài tử này tại sao đối với mình có tin tưởng như vậy?

Đội Lục La đem người tống xuất Vĩnh Hòa cung trở về liền nhìn chủ tử lại dường như không có việc gì cầm lấy sách.

"Chủ tử, ngài vì sao cự tuyệt đề nghị của Trương tài tử? Nô tỳ mới vừa rồi nhìn nàng rất thành ý a. Các vị chủ tử hậu cung này đều không phải đèn đã cạn dầu, chủ tử sao không nương Trương tài tử hiện giờ được sủng, lại đạt được thánh sủng?" Lan Tương vừa mát xa cho nàng vừa hỏi.

Chu Anh xem chuyện xưa rất hăng hái, có lẽ nói: "Có thành ý hay không, có thật tâm hay không còn quá sớm, nhân sâm núi kia quá trân quý, ta cũng không có phúc hưởng dụng, cần gì phải vì thế nhận nhân tình của người khác?"

Lan Tương còn đang muốn nói chuyện lại bị Bách Hợp dùng ánh mắt ngăn lại, Chu Anh cũng im lặng. Nàng liền thích ứng trong mọi tình cảnh, người ta tranh thủ tình cảm đều là dựa vào gương mặt xinh đẹp, giọng hát uyển chuyển, tài nghệ cao siêu, nhưng hiện nay bụng nàng rất lớn cũng không có phương tiện, nói gì tranh thủ tình cảm? Còn không bằng thanh thân ổn định ở Vĩnh Hòa cung thanh tịnh này dưỡng thai, tương lai sinh đứa bé cũng bớt chút việc.

"Đúng rồi, An Thanh Bình hôm qua nói đại hoàng tử lại gây chuyện, biết chuyện gì xảy ra không?" Chu Anh nhớ tới đại hoàng tử, Có lẽ bởi vì liên quan tới Hoàng Hậu, cũng làm Hoàng Thượng không coi trọng, cho nên càng ngày càng không tốt, gây họa cũng càng ngày càng nhiều, lại liên tiếp bị Hoàng Thượng phạt, giống như tiến nhập một tuần hoàn ác tính.

"Nô tỳ nghe An công công nói là khi quận chúa của nhị vương gia vào cung thỉnh an Hoàng Thượng Hoàng Hậu gặp được đại hoàng tử. Tuổi đại hoàng tử cùng nàng xấp xỉ, lúc đầu hai người còn chơi đùa, sau lại không biết làm sao, đại hoàng tử liền động thủ đẩy quận chúa một phen, hai người lại vừa lúc ở một cái đình, quận chúa không chỉ có ngã trên mặt đất, còn lăn ra thật xa. Quận chúa chúa là đứa bé mỡ côi mà tiền vương phi (vương phi đã mất) của nhị vương gia lưu lại, tất nhiên là như mình châu phùng ở lòng bàn tay, Hoàng Thượng liền giận dữ, đem đại hoàng tử nhốt vào từ đường, cũng không ăn không uống quỳ một ngày Hoàng Thượng còn không có thả ra." Lục La kể.

Chu Anh tự nhiên sẽ không đau lòng đứa nhỏ bất hảo này, tám chín tuổi là giai đoạn trọng yếu hình thành tính cách, lấy tính tình Gia Nguyên để, nếu là trong lòng thật không có đại hoàng tử này, thì sẽ an ủi nhị vương gia tùy tiện xử phạt đại hoàng tử rồi thôi. Lần này nhẫn tâm như vậy, có lẽ là còn nhớ kỷ tình phụ tử, trong lòng vẫn là có đứa con lớn này.

"Hoàng Hậu bên kia phản ứng gì?" Chu Anh tò mò Hoàng Hậu có hiểu hay không khổ tâm lần này của hoàng thượng.

"Hôm nay Hoàng Hậu cáo ốm liền bỏ qua các cung thỉnh an, chắc là tại vì đại hoàng tử phát sầu đây." Lục La đoán, "Bất quá nghe nói quý phi nương nương cầu xin cho đại hoàng tử, Hoàng Thượng cũng chưa thả ra. Sau lại đau lòng đại hoàng tử, ban đêm trộm sai người tặng chút đồ ăn qua, lại bị Hoàng Thượng phát hiện, cả quý phi đều bị quở trách một chút."

Chu Anh cười, Trương quý phi này rốt cuộc là tôn tâm tư gì, là nhìn thấy đại hoàng tử tuổi nhỏ dễ gạt gẫm, hay là một mảnh hảo tâm thật sự, ai biết được?

Mãi cho đến khi đại hoàng tử té xỉu ở trong từ đường, Khuyết Tĩnh Hàn mới nói lòng miệng, cũng không cho phép nuôi ở trong Cảnh Nhân cung của Hoàng Hậu, mà đưa đi hoàng tử sở. Quy củ của Đại Tề là hoàng tử hơn mười hai tuổi mới vào hoàng tử sở, tiến hành học tập thống nhất, hoàng đế chia rẽ mẫu tử bọn họ sớm như vậy, trong lòng Hoàng Hậu mặc dù không tha, lại cũng chỉ vâng theo.

Chỉ chớp mắt, sắp tới năm mới, Chu Anh vỗ về cái bụng tròn vo nhìn thấy bên ngoài đại tuyết trắng xoá, co rúm lại, thời tiết như thế này còn phải bước thấp bước cao đi tham gia cung yến, cũng thật muốn chết.

Khi chọn áo choàng ấm áp, người phủ nội vụ liền tới.

"Thịnh an Thư chủ tử." Là phó tổng quản thái giám, phủ nội vụ giọng nói ân cần vô cùng.

"Đất tuyết khó đi, công công sao tới lúc này?" Chu Anh cười mở miệng.

"Hoàng Thượng sáng sớm hôm nay phân phó, chủ tử đang có mang, tất nhiên là so với chủ tử các cung sợ lạnh rất nhiều, liền mệnh nô tài chở đem lông chồn bạc bắc cực tốt nhất mà miền Bắc Trung Quốc năm nay tiến cống, suốt đêm làm áo khoác, để chủ tử hôm nay xuất môn sẽ không bị đông lạnh." Phó tổng quản phát tay, thái giám bên ngoài liền cầm áo khoác vào.

Chu Anh nhìn màu lông trắng như tuyết này, ôn nhuận sáng bóng, cũng biết là thứ tốt nhất, phân phó Lan Tương nhận lấy, Bách Hợp tất nhiên là tiến lên thưởng nhiều vàng lá cho bọn hắn, phó tổng quản kia còn nói chút lời may mắn mới rời đi.

Ba người đều là hết sức cao hứng: "Chủ tử, vậy chúng ta nhanh thay áo khoác đi, nô tỳ vuốt thấy rất ấm áp."

Thời điểm ra Vĩnh Hòa cung vừa lúc đụng phải Hiền phi, Chu Anh gian nan chuẩn bị phúc thân hành lễ.

"Muội muội mau đừng đa lễ." Hiền phi nâng nàng dậy, "Đường tuyết khó đi, mau ngồi lên liền đi."

Chu Anh cũng không khách khí, được Bách Hợp đỡ lên liền, tuyết trên đường tuy rằng đã rửa sạch, lại ướt sũng như trước, cho nên thái giám nâng liền mỗi người đi thật cẩn thận, tốc độ liền chậm.

"Phủ nội vụ năm nay chăm chỉ hơn, năm rồi đi từ Vĩnh Hòa cung của bản cung đến đại điện, trên đường đầy tuyết." Phía trước Hiền phi tuy là tự nói, giọng nói cũng không lớn không nhỏ, vừa đủ cho Chu Anh nghe.

"Áo khoác này của muội muội màu lông sáng ngời, nhu hòa, nhìn như là lông chồn bạc tốt nhất. Bản cung mới vừa rồi nhìn thấy nô tài phủ nội vụ tới, là Hoàng Thượng ban thưởng sao?" Hiền phi làm cho người nâng kiệu đi chậm lại, liền cùng Chu Anh một đường.

"Ánh mắt Hiền phi tỷ tỷ quả nhiên là tốt, xác thực là Hoàng Thượng ban thưởng." Theo ý của phủ nội vụ kia, là hoàng thượng hy vọng nàng hôm nay mặc vào, cho nên mặc dù là khiêm tốn cũng không thể không tuân theo thánh ý a, "Áo choàng da rái cá trên người Hiền phi tỷ tỷ kia, cũng là cực kỳ ấm áp."

Hiền phi gật gật đầu, cười trên chọc nói: "Áo khoác dù quý giá cũng bắt quá là vật che gió, tâm ý lần này của Hoàng Thượng liền đủ để trong lòng muối muối ẩm áp."

"Hiền phi nương nương cũng đừng giễu cợt tần thiếp." Trên má Chu Anh đỏ lên, hơi thấp đầu, "Hoàng Thượng bắt quá là nhớ kỹ tần thiếp hiện giờ mang đứa nhỏ, nên sợ lạnh chút thôi."

Hiền phi nhìn bộ dáng nàng vui mà thẹn thùng, trong lòng thở dài, quả nhiên là một lòng một dạ đầu nhập vào sao?

“Chích duyên cảm quân nhất hồi cố,

Sử ngã tư quân triều dữ mộ.”

(Cảm lòng chàng một phen ngóng lại

Tim này nhớ ai bao ngày sang)

Đây là nguyên bài thơ, tiếng Trung:

十三与君初相识，王侯宅里弄丝竹。

只缘感君一回顾，使我思君朝与暮。

再见君时妾十五，且为君作霓裳舞。

可叹年华如朝露，何时衔泥巢君屋？

QT:

Quân tự mình nguyệt ngã tự vụ,

Vụ tùy nguyệt ắn không lưu lộ,

Chích duyên cảm quân nhất hồi cố,

Ngã tiện tư quân triều dữ mộ.

Hồn tùy quân khứ thiên nhai lộ,

Y đài tiệm khoan bất giác khóc,

Tích thán niên hoa như triều lộ,

Hà thời hàm nên sào quân ốc...

Tam thập lục luân minh nguyệt hậu,

Đương vì quân tác nghệ thường vũ...

Dịch thơ:

Thiếp tựa mù giăng chàng tựa trăng

Trăng lặn mù tan động sương lan

Cảm lòng chàng một phen ngóng lại

Tim này nhớ ai bao ngày sang

Hồn theo chàng đến cuối chân trời

Thân gầy áo rộng lệ tuôn rơi

Xuân xanh tàn tận đường sương sớm

Khi nao hội ngộ hồi người ơi

Ba sáu mùa trăng tỏ sẽ qua

Sẽ múa chàng khúc Nghê Thường ca...

Đúng rồi, giống như nàng năm đó mới nhập phủ, mê phong tư của hắn, mắt mắt một lòng. Trong lòng muốn mình không như vậy, trong lòng hắn là có chính mình, nhưng sau khi Trương quý phi, Thục phi vào phủ, người nào cũng kiêu kiêu hơn nàng, người nào cũng được sủng ái hơn nàng, nàng liền đem phần tâm tư kia dần dần buông xuống. Trong hậu cung này, vô dục vô cầu, trung dung chi đạo mới là kế sách tốt nhất.

Chính là không biết, Thư tiếp dư này hiện giờ lòng tràn đầy tình ý, đợi tới khi nào mới có thể nhìn thấu?

Vị trí Vinh Hòa cung khá xa chút, đến đại điện cử hành cung yến có một khoảng cách, Chu Anh liền cùng Hiền phi tán gẫu hai ba câu, vẫn chưa thâm giao. Bởi vì trong lòng cũng không cách nào chân chính tín nhiệm người có xung đột ích lợi trực tiếp, cho nên cũng không dễ dàng cùng người thô lỗ tình cảm.

Lúc đến, liền Hiền phi hạ trước, sau mới tới nàng. Chu Anh bởi vì ngồi lâu, trên chân sưng không có lực, liền không đứng vững, thiếu chút nữa trượt chân, thân mình nặng nề cuối cùng khó khăn lắm được Bách Hợp cùng Hiền phi nâng lên, vẫn chưa có tổn hại.

Trái lại Hiền phi, áo choàng màu sáng bởi vì động tác nàng vội vàng mà dính vào nước bùn, trên mặt cũng có chút tái nhợt.

"Hiền phi nương nương bị thương, là lỗi của tần thiếp." Chu Anh có chút kinh dị, một khắc trước, nàng còn đang đoán người phụ nữ này, nhưng mà ngay sau đó, người phụ nữ này lại nguyện ý động thân cứu nàng.

"Đừng lo, có lẽ là đau cổ chân, đắp mấy miếng được là hết, muối muối, thân mình muối nặng, có bị va chạm không?" Hiền phi quan tâm nàng như cũ.

Chu Anh vội chỉ huy nô tài bên người, "Nương nương đừng thay tần thiếp lo lắng, Lục La, đi mời thái y, trực tiếp đi Vinh Hòa cung. Lan Tương, đem Hiền phi nương nương nâng lên liền, chúng ta quay về Vinh Hòa cung. Bách Hợp, cùng Thôi công công nói một tiếng, nếu là Hoàng Thượng hỏi, liền đem chuyện vừa rồi bẩm báo chi tiết."

Gia Nguyên để nhìn phi tần phía dưới, thấy hai cái ghế trống như cũ, đang muốn lên tiếng thì Thôi Vinh Minh liền cong lưng thấp giọng nói: "Hoàng Thượng, nhị vị chủ tử Vinh Hòa cung tới nay sợ là tới không được."

"Sao lại thế này, là thân mình Thư tiếp dư không tốt?"

"Hồi Hoàng Thượng, mới vừa rồi liền của Hiền phi nương nương cùng Thư tiếp dư đã đến ngoài điện, nhưng khi xuống liền, Thư tiếp dư thân mình nặng bước chân không vững thiếu chút nữa trượt một cái, Hiền phi nương nương vội vã tiến lên phủ nàng một phen kết quả cổ chân chính mình bị đau. Hiện nay đang hồi cung mời thái y rồi."

"Tại sao không để ý như thế?" Gia Nguyên để nhíu mày, "Hồi thái y một chút bị thương chỗ nào, Hiền phi nơi đó dùng thuốc mỡ tốt nhất trừ bỏ ứ tiêu sưng, qua năm mới, cũng không làm cho trầm bớt lo."

Thôi Vinh Minh mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim thối lui sang một bên, sai người chạy nhanh đi hỏi thăm.

Cung yến trừ tịch tất nhiên là náo nhiệt phi thường, Hiền phi cùng Thư tiếp dư không tham dự cung yến, Hoàng Thượng cũng không có lên tiếng hỏi nguyên do, trong lòng mọi người, Hiền phi này luôn luôn đều là như vậy, mà Thư tiếp dư, là chân chân chính chính thất sủng.

"Có lẽ còn ở trong cung của mình, sẽ diện chờ Hoàng Thượng phái người đi đón." Có phi tần đang ngồi thấp giọng nghị luận.

Một phi tần khác phụ họa: "Cũng không phải đâu, ý vào có mang long thai liền vậy, lần trước ta hành lễ với nàng, nàng cũng không liếc mắt một cái, rất cao ngạo. Hiện giờ rơi vào hoàn cảnh như vậy, thật sự là xứng đáng."

"Hừ, những lời này chúng ta quay về trong cung chính mình mà nói, nếu là Hoàng Thượng nghe thấy được, còn nghĩ rằng chúng ta quá nhỏ nhen, không độ lượng rộng rãi dung người."

Nói tới đây, ba người liền ngăm ngăm lẫn nhau, dùng khăn che miệng cúi đầu nở nụ cười.

"Hôm nay là trừ tịch, trong cung giăng đèn kết hoa cũng náo nhiệt, trăm nhìn các ái phi cùng hoàng tử công chúa của trăm cũng đều hưng trí rất cao, bên kia cùng trăm yến ẩm một phen đi." Mắt Gia Nguyên để nhìn phi tần cùng con cái phía dưới, hiếm khi lộ ra tươi cười như gió xuân.

"Nô tì (tần thiếp, nhi thần) cảm tạ hoàng ân, tạ ơn ân đức Hoàng Thượng." Mọi người đứng lên phúc thân hành lễ, trăm miệng một lời nói.

"Đều ngồi xuống đi, hôm nay là gia yến, không cần đa lễ." Gia Nguyên để dương tay, "Một năm này, Đại Tề mưa thuận gió hoà quốc thái dân an, lòng trăm rất an ủi. Đã ơn trạch trời ban, trăm hôm nay liền cùng đại xá hậu cung, Thục phi cùng Lâm tu nghi đều thị giá nhiều năm, trăm cũng không đành lòng lại trách phạt thêm, Thôi Vinh Minh, đi truyền ý chỉ của trăm, làm cho các nàng lại đây đi."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Đùa giỡn

Gia Nguyên để nói xong lời này, người phía dưới tâm tư bách chuyển thiên hồi. (trăm lần nghĩ ngợi)

Lâm tu nghi bất quá là người làm nền, phần diễn nặng nhất là Thục phi lại sẽ xuất hiện ở trước mặt mọi người. Trong lòng Hoàng Hậu là vui buồn mỗi nửa, lo là mình thêm địch nhân, vui chính là Trương quý phi cũng thêm địch nhân.

Trương quý phi lại nhẹ nhàng thờ ra, "Hoàng Thượng anh minh, đương nhiên Thục phi muội muội mặc dù nhất thời hồ đồ, nhưng nô tì rốt cuộc không bị thương, lại trách phạt muội muội qua hồi lâu, trong lòng nô tì vẫn băn khoăn. Giờ tốt rồi, Hoàng Thượng miễn xá Thục phi muội muội, tựa như cùng miễn xá tảng đá kia trong lòng nô tì."

"Nàng suy nghĩ nhiều." Khuyết Tĩnh Hàn nâng chén mời quý phi, "Từ Nhân, nàng thay trăm lại sinh hạ một công chúa, trăm cảm kích nàng, chén rượu thứ nhất này, trăm cùng nàng uống."

"Nô tì tuân chỉ." Trương quý phi nói cười vui vẻ cùng Gia Nguyên để cùng ly, một ngum uống cạn rượu trong chén, "Hương rượu này tựa hồ mang mùi hoa quế nồng đậm, chứ không phải là rượu hoa quế ngày mùa thu Hoàng Hậu nương nương cùng quý tần muội muội ử?"

"Quý phi muội muội quả nhiên rất linh mẫn." Trong lòng Hoàng Hậu mặc dù bởi vì chén rượu thứ nhất này chịu khổ sở, lại sẽ không biểu hiện ra ngoài, "Có thể làm cho Hoàng Thượng cùng muội muội uống vui sướng, nô tì cũng cảm thấy mỹ mãn."

"Hoàng Hậu khổ cực." Gia Nguyên để giọng lên chén thứ hai rượu, "Một chén này trăm cùng nàng uống, nàng mấy năm nay giúp đỡ trăm đem hậu cung quản lý gọn gàng ngăn nắp, khổ cực."

Hoàng Hậu làm sao nghe không ra ám chỉ trong lời nói Hoàng Thượng, một năm này trong cung chuyện lớn nhỏ cuồn cuộn không ngừng, làm sao lại được xưng tụng là gọn gàng ngăn nắp?

Nhưng rượu này dù chua sót, nàng vẫn cười nuốt xuống. Khóe mắt miết đến khuôn mặt tươi cười của Trương quý phi, trong lòng ghen tị cùng oán hận giống như cơn mưa ngày xuân, điên cuồng phát sinh.

Sau một nén nhang, Thục phi cùng Lâm tu nghi liền sáng rọi vô hạn xuất hiện ở trong điện, trong suốt hành lễ, được Gia Nguyên để an bài ngồi vào.

Thục phi ngồi chính là ghế chuẩn bị cho Hiền phi, phân vị cũng không chênh lệch, mà sườn tam phẩm Lâm tu nghi lại phải ngồi vào vị trí của ngũ phẩm Thư tiếp dư, cùng ngồi chung với phi tần phân vị thấp. So sánh với mặt mày hồng hồng, nét mặt toả sáng của Thục phi, sắc mặt Lâm tu nghi liền kém rất nhiều.

Mà lúc này trong Vĩnh Hòa cung, thái y coi xong mạch hai vị chủ tử liền đi ra ngoài mở phương thuốc.

Chu Anh vào nội thất liền nhìn thấy thị nữ Hiền phi đang tận tâm xoa mát cá chân cho nàng.

"Là tần thiếp thất nghi mới khiến cho nương nương bị tội lớn này, tần thiếp thật sự ái ngại." Trong mắt Chu Anh đầy lệ, thấp phần áy náy.

"Muội muội cũng đừng nghĩ nhiều, bản cung chỉ là vì đứa bé trong bụng muội thôi, đứa bé của hoàng thượng đó là đứa bé của bản cung, bản cung tất nhiên là phải hết sức che chở." Hiền phi lơ đãng cười, "Lại liên lụy muội muội không có cách nào đi cung yến, bản cung lại phải bị tội gì đâu?"

"Nếu là Hiền phi nương nương không chê, tối nay tần thiếp liền cùng nương nương đón giao thừa được không?" Chu Anh đề nghị nói, nơi này có tập tục đón giao thừa, thức tối năm mới như chờ năm sau phồn vinh phú quý đến.

"Bản cung tất nhiên là rất vui."

Đầu giờ hội cung yến chấm dứt, dựa theo lễ thường hoàng thượng là phải cùng Hoàng Hậu đón giao thừa, nhưng tối nay Hoàng Thượng lại uống thêm mấy chén có chút say, liền một mình một người trực tiếp trở về Dưỡng Tâm điện.

Nói uống rượu say tất nhiên là lời nói dối, Gia Nguyên để vào Dưỡng Tâm điện liền mở miệng: "Tuyên bọn họ tiến vào đi."

Thôi Vĩnh Minh mới ra đi, ba người tựa như xuất quỷ nhập thần vào trong đại điện.

"Tra ra vài thứ?" Gia Nguyên để chấp tay sau đít vẫn nhìn một bức họa trong Dưỡng Tâm điện, là bức tranh của tổ phụ (ông nội) hần và Khương thị năm đó vẽ giang sơn.

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, vị thần tra được Phùng đại nhân mới nhậm chức Giang Nam tuần phủ từng là môn hạ tổng đốc Khương đại nhân, người này kỳ thật vô năng, nhưng tổ tông là con dê đầu đàn buôn bán vùng Giang Nam, của cải giàu có. Có người từng nhìn thấy Phùng Đại Nhậm từng tự mình tới cửa bái kiến Khương đại nhân, sau Khương đại nhân lợi dụng danh nghĩa cháu, ở vùng ngoại ô kinh thành tiếp xe hàng lớn, ngầm chiêu binh mãi mã tiến hành thao luyện." Người quý gối trong đại điện nói lần lượt kết quả điều tra ra được gần hai tháng, "Mặt khác, Cát Lâm sâm lĩnh La đại nhân, bộ binh tả thị lang Trần đại nhân, đều ngầm lui tới cùng Khương đại nhân. Đây là danh sách tất cả quan viên cùng Khương đại nhân lui tới rất thân và sổ sách tài vụ."

Gia Nguyên để đứng lên lấy, nhìn sơ liền ném trên bàn, sắc mặt thấp thoáng ở trong ánh nến đen tối không rõ, giọng nói cũng cùng bầu không khí khắp chốn mừng vui náo nhiệt bên ngoài không hợp nhau: "Đã có bằng chứng như núi, nơi đó liền để ý xử lý đi."

Xử lý xong việc này chợt nghe đến tiếng gõ mõ cầm canh giờ tý, Dưỡng Tâm điện địa thế cao, đứng ở ngoài cửa điện liền nhìn thấy được đèn lồng lửa đỏ các cung treo trên cao, liên miên thành một mảnh, thập phần vui mừng.

"Hoàng Thượng, cũng sắp đến năm mới, giờ ngài muốn đi trong cung người nào nghỉ ngơi?"

"Liên Cảnh Nhân cung đi, sau này, trẫm hẳn là đi bồi bồi Hoàng Hậu của trẫm." Gia Nguyên đế nói, "Trong kho phòng có hai kim bộ điều phượng vũ cửu thiên*, đưa đi trong cung quý phi, Thực phi mỗi người một cái đi, Hiền phi luôn luôn không coi trọng những thứ này. Thư tiếp dư nơi đó, trẫm ngày ấy ở ngoài cung tùy tay mua phát bê (lược bí), đưa đi cho nàng đi."

kim bộ điều phượng vũ cửu thiên

Lược bí

"Vâng, Hoàng Thượng." Thôi Vĩnh Minh đáp lời, lại sờ không rõ tâm tư hoàng thượng. Nếu nói là không đem Thư tiếp dư để ở trong lòng, sao phi tần phân vị thấp nhiều như vậy lại chỉ tặng nàng lễ vật, nếu nói là để ở trong lòng, chủ tử khác ban cho đều là vật báu vô giá, nhưng ban thưởng cho nàng chỉ là lược giá trị ba tiền đồng. Thực tại làm cho người ta khó hiểu.

Khi Chu Anh thu được lược giá rẻ kia nhủu mảy thật lâu, năm mới đặc biệt sao tặng lễ vật khó coi như vậy, Khuyết Tình Hàn mi cũng thật keo kiệt nha.

Vừa định tùy tay để ra góc, rồi lại ngừng: "Ngày thường đều dùng ngà voi, nếu là của Hoàng Thượng, liền dùng cái chuỗi này đi. Mau thay quần áo cho ta, hôm nay còn phải đi thỉnh an chúc tết Hoàng Thượng, thái hậu, Hoàng Hậu nương nương đó."

Lễ mừng năm mới là cử hành ở Giao Thái điện gần Dưỡng Tâm điện, thời điểm Chu Anh cùng Hiền phi đến, trong đại điện đã đến không ít phi tần. Dựa theo cấp độ, phẩm chất Hiền phi hành đại lễ thái hậu, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu trước.

"Hiền phi đêm trừ tịch bị thương mất cá chân, hiện nay đỡ chưa?" Hoàng Hậu mang theo ý cười, thân thiết hỏi.

"Nô ti Tạ nương nương quan tâm, đêm qua Hoàng Thượng sai người tặng thuốc mỡ tốt nhất, đắp chút sáng sớm đã đỡ hơn." Hiền phi quy củ nói không ít may mắn.

Thời điểm đến phiên Chu Anh, Gia Nguyên đế nhìn người phụ nữ nhiều ngày không gặp, cái bụng tựa hồ lại bự lên rất nhiều, động tác cũng vụng về vài phần, khi vừa định lên tiếng, thái hậu đã mở miệng trước một bước: "Thư tiếp dư hiện giờ mang đứa nhỏ, tháng cũng lớn, phải phá lệ chú ý mới được, hôm nay đại lễ liền bỏ qua, mau ngồi xuống đi."

Chu Anh cũng không giả mồm cái lão, thoải mái cảm tạ, khi ngẩng đầu như có như không tới chỗ ngồi hoàng đế, ám tặng chút thu ba (ánh mắt như nước mùa thu) mới ngồi xuống.

Tất cả phi tần đều quý lạy đại lễ xong liền đến phiên vài vị hoàng tử công chúa, cách ăn mặc của tiểu hài tử so với đại nhân thì vui mừng hơn nhiều lắm, Chu Anh nhìn bọn họ trắng nõn nà, dễ thương trong lòng đều mềm nhũn.

Nghĩ đến lập tức mình cũng sẽ sinh hạ một đứa nhỏ trong veo như nước, Chu Anh dùng khăn che miệng, cúi đầu nở nụ cười.

Gia Nguyên đế nhìn người phía dưới cười rất cao hứng, trong lòng cũng tan chút lo lắng: "Trăm hôm nay lâm triều, nghe nói giờ sưa đêm qua bầu trời có dị tượng, sao tử vi đại diệu, đây là điềm lành tốt nhất. Khâm thiên giám chính sử có nói, sao tử vi ở giữa bầu trời phía bắc, đại biểu cho trung cung, lần này hiện tượng thiên văn đó là chỉ Hoàng Hậu của trẫm sẽ mang tin vui đến cho trẫm."

Đêm qua hoàng thượng ở trong cung Hoàng Hậu đón giao thừa, Hoàng Hậu từ sáng sớm liền vẫn hết sức cao hứng, giờ phút này nghe Gia Nguyên đế nói như vậy lại tâm hoa nở phóng, giờ tay nhấc chân liền thêm vài phần đặc ý: "Nô ti tạ ơn Hoàng Thượng cát ngôn."

Phen này gây sức ép xong đã là trưa, Gia Nguyên đế thấy không khí trong điện tường hòa khó có được, cũng cười nói: "Hôm nay là ngày đầu năm, trẫm cùng ái phi dùng bữa đi?"

Tuy ngữ khí là câu hỏi, nhưng đám phụ nữ vẫn không thể không đứng dậy, nhất nhất hành lễ, tạ ơn.

Người khác nàng không biết, nhưng Chu Anh quả thật thiệt tình, trong nội tâm nàng sớm đã bị câu này làm cho hân hoan nhảy nhót. Nàng hiện tại rất đói, tại trong cung của mình mỗi nửa canh giờ phải tìm chút điểm tâm ăn, nhưng ngày đầu năm bị đói bụng hai canh giờ, thiệt tình đã đến cực hạn.

Gia Nguyên đế dẫn đầu đứng dậy đi ra ngoài, đi qua trước mặt Thư tiếp dư, cước bộ tri hoãn, đang muốn quay đầu liếc mắt nàng một cái liền nghe được âm thanh bụng phát ra ồm ồm ồm ồm. Nghiêng đầu liền có thể nhìn thấy hai má nháy mắt đỏ bừng hơi hơi thấp, như là hoa hạnh ngày xuân, dính sương có chút sáng mờ.

Hoa hạnh

Cây hạnh chính là apricot trong tiếng Anh. Tên khoa học là *Prunus armeniaca*. Tiếng Việt vẫn thường được dịch tương đương là mơ. Nhưng cây mơ ở Việt Nam lại là thứ cây khác, có tên khoa học là *Prunus mume*, tức là một loại mai. Mai này là thứ mai chính tông chứ không phải thứ mai vàng ở miền Nam. Theo một ý nghĩa nào đó, mơ có thể coi là tiếng Nôm của mai. Ở Hà Nội có chợ Mơ nằm ở khu vực Bạch Mai, Hoàng Mai là như vậy. "Rừng mơ hiu hắt là mơ rơi" là loại mơ mai, chứ không phải là loại mơ hạnh. Quả mơ hạnh ăn rất ngon, và tôi thấy thích hơn quả mơ mai. Nhưng tôi không thấy có

loại mơ hạnh trồng ở Việt Nam. Chi Prunus là chi mà tất cả danh hoa mai, mận, hạnh, lý, đào đều ở trong đây.

Đầu xuân cây hạnh ra hoa. Ban đầu là nụ đỏ, nhưng khi nở lại thành hoa trắng, bởi vì đài hoa màu đỏ, còn cánh hoa lại màu trắng. Vì vậy mà người ta còn gọi là "hồng hạnh", tức là hoa hạnh đỏ hay hoa hạnh thắm.

"Trẫm đoán rằng Thư tiếp dư nhất định là dói bụng, vậy liền theo trẫm đi dùng bữa đi." Khuyết Tĩnh Hàn vươn tay dắt Thư tiếp dư, thản nhiên nói.

Tiệc năm mới này Chu Anh dính ánh sáng của Khuyết Tĩnh Hàn, ăn vừa an tâm vừa thỏa mãn. Chính là nàng lần này mặc danh kỳ diệu xoay người, hiển nhiên lại sẽ nhắc lên một hồi dư luận sóng to gió lớn.

Chu Anh trở về Vĩnh Hòa cung vẫn không nghĩ ra tâm tư Khuyết Tĩnh Hàn này giống như kim dưới đáy biển, cũng lười cân nhắc. Miễn cưỡng tựa vào đầu giường, trong tay tùy ý lật sách nhìn hồi lâu vẫn xem không vào, mới vừa rồi ăn loại nho mới mà phủ nội vụ đưa tới, thật phản thích ý.

"Chủ tử, mới vừa rồi Trương tài tử sai người tặng không ít nước ép quả." Lục La vào cửa phúc thân nói.

Chu Anh liếc mắt nàng một cái: "Nước ép quả tất nhiên mỹ vị, nhưng dưa và trái cây trong cung ta ngon miệng hơn."

Lục La lĩnh hội ý tứ chủ tử, đi xuống làm.

Lan Tương không khỏi mở miệng: "Chủ tử, hiện giờ Hoàng Hậu nương nương một lần nữa cầm quyền, Thục phi nương nương lại một lần nữa lấy được sủng, quý phi nương nương thế như trước, chủ tử lại mang hoàng tử lại được Hoàng Thượng yêu thích, các nàng tất nhiên sẽ coi chủ tử là địch. Vì sao không cùng Hiền phi Trương tài tử liên thủ, tương lai phân thắng cũng lớn chút a?"

Bách Hợp cũng có chút dao động: "Chủ tử, nô tỳ cảm thấy trong lời nói của Lan Tương đều không phải là không có đạo lý, hiện giờ thế lực trong cung phân ra vài bên, mà chủ tử hiện giờ cũng đang ở nơi đầu sóng ngọn gió, nô tỳ cũng lo lắng chủ tử sẽ thế đơn lực bạc a."

Chu Anh suy nghĩ một lúc lâu sau, cười cười, theo phân tích như vậy, kế tiếp chờ đợi nàng thật đúng là bộ phim cung đấu.

Có lẽ là do năm mới, mãi cho đến tết Nguyên Tiêu, Khuyết Tĩnh Hàn mới rảnh rỗi. Thời gian ở trong cung cũng dài hơn rất nhiều, thời gian cùng phi tần các cung cũng nhiều hơn, một mảnh an khang tường hòa.

Chu Anh bừng tỉnh đại ngộ, nguyên lai nguyên nhân cung đấu căn bản là muốn tìm bất mãn a.

"Chuyện gì làm ái phi cao hứng như thế?" Giọng nói Gia Nguyên đột xuất hiện.

Chu Anh đã quen hần lặng yên không một tiếng động như vậy, ý cười trên mặt bởi vì hần đến càng sâu hơn: "Tần thiếp vừa nghĩ tới đứa nhỏ của Hoàng Thượng và tần thiếp sắp sinh ra, liền không tự chủ được cao hứng."

"Nàng thật thấy vui mừng." Gia Nguyên để kéo tay nàng, "Nếu là các cung cũng như Vĩnh Hòa cung này, trẫm làm sao sầu nào?"

Chu Anh nhìn khuôn mặt u sầu của Gia Nguyên để, có chút sợ hãi vươn tay vuốt phẳng mi tâm cho hần: "Tần thiếp chỉ là một phụ nhân, cũng không biết chính sự, cũng không dám vọng nghị. Tần thiếp chỉ biết là Hoàng Thượng đăng cơ bốn năm tới nay, vẫn là thiên hạ thái bình, quốc thái dân an, có thể thấy được Hoàng Thượng anh minh cơ trí. Hoàng Thượng đã anh minh cơ trí như thế, làm sao sầu không cách nào làm cho hậu cung cùng thiên hạ thái bình?"

"Tâm tính nàng đơn thuần, sao biết người khác hiểm ác?" Mặc dù động tác của nàng có điều đi quá giới hạn, Gia Nguyên để cũng không trách phạt, cầm lấy tay nàng, xoa xoa.

"Hoàng Thượng lần này là ghét bỏ tần thiếp ngược." Chu Anh giống như giận giống như vui nhìn hần một cái, lột trái nho đưa cho hần, "Vậy tần thiếp chỉ làm cung nhân bóc nho thôi."

Gia Nguyên để bật cười, vuốt cái cằm hơi có vẻ mượt mà của nàng: "Theo như trẫm thấy, ái phi giống trái nho, trẫm làm người bóc nho cho."

Chu Anh ghen đến nội thương, tức chết, kỹ năng đùa giỡn của Khuyết Tĩnh Hàn này thật sự là nháy mắt đạt tới max!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Mang thai

"Chủ tử, cung yến tối nay ngài muốn mặc màu hạnh hoa văn hải đường hay là hồng nhạt san hô, " Lan Tương đứng đưa hai kiện xiêm y.

"Màu hạnh đi." Chu Anh ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái, tùy ý chọn. Buổi tối tết Nguyên Tiêu cung yến long trọng, vài vị Vương gia sẽ tới, nàng là một

chính ngũ phẩm nhỏ nhoi, tất nhiên là càng khiêm tốn càng tốt.

"Chủ tử, nô tỳ nghe Tiểu Hi Tử nói, lúc nãy xuất môn nhìn thấy Vu thái y vội vã chạy tới Cảnh Nhân cung, có thể hay không Hoàng Hậu nương nương..."
Lục La muốn nói lại thôi.

"Hoàng Thượng không thích người lỗ tai quá dài, miệng quá lớn, Bách Hợp, cẩn thận dặn dò bọn họ. Gần đây cái gì đều đừng nghe, lại càng không cho phép nói huyền huyền, lung tung. Tiểu Hi Tử phạt một tháng lương, về sau lại có người phạm, nhất định phạt nặng!" Chu Anh thần nhiên mở miệng, trước đó vài ngày, trong lời nói của hoàng thượng là đã nhấn nại Khương gia đến cực hạn, tất nhiên sẽ có hành động. Nàng mặc dù sờ không rõ tâm tư Khuyết Tĩnh Hân, nhưng sắp tới trong cung Hoàng Hậu có động tĩnh gì đều là bình thường.

"Vâng, chủ tử." Bách Hợp lĩnh mệnh, "Nô tỳ cảm thấy nếu là Vu thái y thật sự là người của Hoàng Hậu, vậy chúng ta về sau càng phải cẩn thận một chút."

Chu Anh gật gù: "Các em yên tâm, ta tâm lý nắm chắc. Đúng rồi Lan Tương, tối nay có lẽ bắn pháo hoa?"

Lan Tương nghe thế ánh mắt liền sáng: "Đúng vậy thưa chủ tử, đêm nay có lẽ bắn pháo hoa mỗi năm một lần. Các loại pháo hoa trên không trung nở rộ, giống rất nhiều sao lóe sáng, nhìn rất đẹp."

Lục La Bách Hợp cũng có vẻ hưng trí, Chu Anh cũng cười: "Nói vậy tối nay nhất định là dị thường nào nhiệt. Lục La, ta hiện nay muốn ăn chút ngân nhĩ tuyệt lè, đi chuẩn bị đi."

银耳雪梨 - ngân nhĩ tuyết lê

Bắn một lượng pháo hoa lớn trong không khí, hàm lượng PM2.5 (là những hạt bụi có đường kính bằng hoặc nhỏ hơn 2,5 mi-crô-mét) tất nhiên sẽ tăng cao, đối với thân thể trăm hại mà không một lợi, nàng là một phụ nữ có thai nên sức miễn dịch thấp, nên ăn nhiều thức ăn thanh phổi nhuận phổi gì đó.

Lúc đến ngự hoa viên gặp được Tiêu sung nghi Trường Hi cung cùng Lâm tu nghi Chung Túy cung, Chu Anh cũng không có ý hạ liền thỉnh an, nhưng trên miệng lễ tiết một phen.

Hiện giờ nàng phân vị tuy rằng không cao, nhưng Hoàng Thượng thập phần coi trọng, trong lòng Tiêu sung nghi cùng Lâm tu nghi tuy có bất mãn, nhưng cũng không có khó xử thêm, gật gù đầu, thoáng hàn huyền vài câu liền đều tự đi trước.

Rốt cuộc vẫn là mùa đông, nghênh diện mà đến là gió lạnh quét đến trên mặt lạnh thấu xương, Chu Anh vuốt vuốt áo choàng trên người, ôm lò sưởi tay chặt hơn chút nữa.

"Nghe nói áo khoác này của Thư tiếp dư là Hoàng Thượng ban cho, hôm nay vừa thấy quả nhiên đúng là trân phẩm, tuyệt hồ tính cách linh hoạt lại đơn thuần, cũng rất hợp khí chất muội muội." Liễn Tiêu sung nghi đi chậm chút, nàng quay đầu lại nói.

Chu Anh mỉm cười: "Đa tạ Tiêu sung nghi tán thưởng, khó trách Hoàng Thượng xưa nay nói sung nghi tỷ tỷ mồm miệng lanh lợi, khéo hiểu lòng người."

Tiêu sung nghi cười: "Muội muội quá khen."

Đi tuốt ở đằng trước, sắc mặt Lâm tu nghi trắng nhợt, răng ngà cắn chặt, mồm miệng lanh lợi, khéo hiểu lòng người trong lời nói của Thư tiếp dư này, từ nào không phải đang châm chọc nàng?

Cung yến thập phần long trọng, diễn ra gần mai viên trong ngự hoa viên, ba người vừa tới xong Gia Nguyên đế lập tức cũng tới, phía sau là vài vị Vương gia của Khuyết gia. Con nôi dòng của tiên đế cũng không um tùm, có lẽ cũng là trong cung đấu tranh quá mức kịch liệt, chỉ có sáu vị hoàng tử, ba vị công chúa. Lúc trước Tam hoàng tử nổi lên tâm tư đoạt vị, bị Khuyết Tĩnh Hân trấn áp, đương trường xử tử. Ngũ vương gia hiện giờ ở biên cương trấn thủ. Cho nên tham dự liền chỉ có Nhị vương gia, Tứ vương gia cùng Lục vương gia.

Có rượu ngon, món ăn ngon ở trước mặt, có đàn sáo ca múa trợ hứng, trên mặt Gia Nguyên đế tất nhiên là sắc mặt vui mừng. Vài vị Vương phi được Vương gia dắt theo thay phiên nói chút lời cát tường, trên mặt hân hân ngày càng cao hứng.

"Hoàng Hậu, việc xây dựng đề điều Giang Nam lần này phụ thân nàng làm không tồi, trẫm rất hài lòng, chén rượu này trẫm cùng nàng uống." Gia Nguyên đế nâng chén hướng Hoàng Hậu bên cạnh nói.

Ý cười trên mặt Khương hoàng hậu sâu mà ngượng ngùng: "Hoàng Thượng ưu ái, nô tì tất nhiên là thập phần vui sướng. Chính là Hoàng Thượng, nô tì sắp tới không nên uống rượu, có thể dùng sữa hạnh nhân này thay thế rượu không?"

"Hoàng Hậu là thân mình không khoẻ, trẫm nghe nói mới sáng sớm, Vu thái y bị tuyên đi Cảnh Nhân cung, bị bệnh sao?" Hoàng Thượng thân thiết nói.

Hoàng Hậu được Hạnh Chi đỡ đứng dậy, hướng Gia Nguyên đế phúc phúc thân mình: "Đa tạ Hoàng Thượng nhớ thương, nô tì không ngại, chính là sáng sớm hôm nay dậy phát hiện có chút choáng váng, ăn uống cũng không được, liền tuyên Vu thái y. Vu thái y chẩn ra, nô tì đã mang thai hơn tháng."

"Lời ấy của Hoàng Hậu là thật? Thôi Vĩnh Minh, đi tuyên thái y lại đây chẩn đoán chính xác." Gia Nguyên đế vui mừng lộ rõ trên nét mặt, tự mình gấp cho thức ăn nàng, "Trẫm mới vừa rồi dùng món lươn xào này hương vị vô cùng tốt, Hoàng Hậu cũng dùng chút đi."

素炒 鳝丝 - tổ sao thiện ti – lươn xào

Hoàng Hậu tất nhiên là thụ sủng nhược kinh, vui sướng trong mắt cơ hồ tràn ra ngoài: "Tạ ơn Hoàng Thượng ân điển."

Thái y đến chẩn đoán bệnh, xác nhận là hi mạch, mọi người đứng dậy chúc mừng Hoàng Thượng Hoàng Hậu.

Gia Nguyên đế hiếm khi vui mừng lộ rõ trên nét mặt: "Hôm nay trăm thập phần vui vẻ, chúng ái khanh cùng các ái phi cũng phải tận hưởng. Trẫm có phần đại lễ muốn đưa cho Hoàng Hậu của trẫm, liền cùng Hoàng Hậu đi trước."

Nói xong đứng dậy, vô cùng ôn nhu nâng tay Hoàng Hậu, đi tới đình Đồng Tâm ở giữa ngự hoa viên.

Đình bát giác Đồng Tâm này là lúc trước thế tổ hoàng đế xây dựng cho Khương thị, trong ngày xuân thế tổ hoàng đế cùng nàng khải đàn, trong ngày hè ở trong đình ngắm sen, trong ngày thu cùng ngâm thơ, trong ngày đông ngắm tuyết nấu rượu, có thể nói bị dục song phi (cùng nhau sát cánh bay cao). Thậm chí khi thế tổ hoàng đế còn trên đời, khi thái tử hai mươi tuổi liền thôi vị như vọng ngói, đất Khương thị ẩn dật núi rừng, không hỏi thế sự, nhất thời chuyện xưa về thế tổ hoàng đế cần mỹ nhân không cần giang sơn ở dần dần lưu truyền rộng rãi.

Chu Anh xa xa nhìn thân ảnh trong đình Đồng Tâm, cúi đầu ăn viên bánh trôi mè, ngọt đến phát ngáy. Gia Nguyên đế này làm sao sẽ giống thế tổ hoàng đế khai sáng Đại Tề, dùng một mảnh chân thành như vậy, đều là Khương thị, chỉ sợ Khương thị này sẽ không may mắn như thế.

芝麻汤圆 - bánh trôi mè

Nàng nhũ nhũ mảy, Hoàng Hậu mang thai hơn tháng, tính ra là khi đang xuất cung tế thần. Là Gia Nguyên đế có ý định, hay là Hoàng Hậu thật sự may mắn như vậy?

Ngắm lại Gia Nguyên đế mới vừa rồi cười thoải mái như vậy, Chu Anh lại không xác định.

"Ồi!" Chu Anh chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, âm thanh thật lớn từ phía trên truyền đến.

Trong đám người đang reo hò, Chu Anh cũng theo mọi người ngửa đầu thưởng thức lễ pháo hoa mỗi năm một lần. Pháo hoa nơi này tất nhiên là đơn điệu không bằng một đời trước, không có các loại hình dạng, các loại đa dạng. Nhưng có lẽ là xuyên qua được một năm hiếm khi gặp thời điểm nào nhiệt như vậy, Chu Anh nhìn thấy mấy đứa bé mừng rỡ hoa chân múa tay vui sướng, cũng vui mừng theo.

Pháo hoa đặt một vòng xung quanh hồ Đồng Tâm, sau khi mấy chục thái giám cùng nhau châm, liền thẳng tắp nhắm phía chân trời, mà hồ Đồng Tâm như được nhuộm một mảnh vàng rực.

Ngửa đầu lâu cổ có chút mỏi, Chu Anh cúi đầu xoa xoa cổ.

"Cảnh trí này đẹp như vậy sao Thư tiếp dư không nhìn một chút? Khi nhìn đến Hoàng Thượng cùng Hoàng Hậu nương nương ân ái như vậy trong lòng không thoải mái sao?" Một giọng nói châm chọc khiêu khích của nữ tử vang lên bên cạnh.

Chu Anh nhìn sang, Cố Hân Huệ Cố quý nhân cùng nàng tiến cung lúc trước: "Cố quý nhân nói đùa, Hoàng Thượng Hoàng Hậu ân ái là mong ước của vạn dân thiên hạ cùng chúng ta, như thế nào, quý nhân nhưng lại hy vọng Hoàng Thượng Hoàng Hậu không hợp sao?"

"Tần thiếp tất nhiên là không dám, bắt quá là lo lắng Thư tiếp dư thôi." Cố quý nhân bĩu môi, lại quay đầu xem pháo hoa.

Đội bắn pháo hoa xong, trong không khí liền toàn là mùi lưu hùynh, hỏa dược, sun-fua đi-ô-xít (SO₂). Khói trắng như mây bao phủ mọi người, ngay cả bộ dáng người đối diện đều không thấy. Chu Anh theo bản năng dùng khăn che mũi, vẫn nhìn không được ho khan hai tiếng.

Lúc Gia Nguyên đế cùng Khương hoàng hậu trở về, Chu Anh liền đứng dậy hành lễ: "Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, thân mình tần thiếp có chút không khỏe, muốn về cung nghỉ ngơi trước."

Gia Nguyên đế đứng ở trên, chỉ nhìn được đại khái hình dáng của nàng: "Thân mình đã không thoải mái, liền đi về trước đi, Thôi Vĩnh Minh, tuyên thái y đi Vĩnh Hòa cung."

Khi Chu Anh đi qua bên cạnh Cố quý nhân, liền thấy nàng cắn cắn môi, thấp giọng nói thầm: "Làm sao là thật không thoải mái, bắt quá là ghen tuông thôi, rốt cuộc là đồ thứ xuất, không phóng khoáng mười phần."

Giọng nói này tuy nhỏ, lại cũng đủ Chu Anh nghe được, nàng dừng cước bộ một chút, không cam lòng yếu thế: "Cố quý nhân xuất thân là con vợ cả, tại sao thích trước mặt người khác nói ba đạo bốn như thế, gia giáo của gia đình cũng thật làm ta mờ rộng tâm mắt."

Nói xong cũng không liếc nhìn nàng, thân nhiên rời đi, nâng cằm lãnh ngạo thập phần.

Cố quý nhân nhìn thấy bộ dáng kia của nàng thập phần bức mình: "Tô tiếp dư, tỷ nhìn bộ dạng đức hạnh này của nàng một cái đi, ngạo khí cái gì? Hiện giờ Hoàng Hậu đạt được ân sủng, Trương quý phi chỉ sợ đều phải nhường bộ lui binh, chúng ta ngày mai đi Cảnh Nhân cung vẫn an nương nương đi."

Tô tiếp dư liếc mắt nhìn người phụ nữ ngu xuẩn này một cái: "Thư tiếp dư nói đúng, gia giáo quý nhân còn chờ cải thiện."

Thư tiếp dư có tư cách ngạo khí, thỉnh thái y ai đi cũng được, lại sai Thôi công công bên người đi mời, chứng tỏ Hoàng Thượng quả thật đem thai này của Thư tiếp dư để ở trong lòng.

Sau khi cung yến kết thúc Gia Nguyên để trở về Đường Tâm điện, khi Trương quý phi hồi cung liền gặp được nghi trượng của Hoàng Hậu, nàng hạ liễn, tư thái thập phần khiêm tốn hành đại lễ: "Thỉnh an Hoàng Hậu nương nương."

Hoàng Hậu cười thập phần thoải mái: "Quý phi muội muội mau đứng dậy, muội hành đại lễ như vậy, bản cung thật sự không đành lòng. Đại công chúa mặc dù đã sắp năm tuổi, nhưng nhị công chúa hiện giờ còn nhỏ tuổi, là xa không được mẫu phi, muội muội mau chút hồi cung đi."

Trong lời nói của nàng có vài thâm ý, ám chỉ nàng không sinh ra hoàng tử, lại nhắc nhở nàng sau này cẩn thận đợi trong cung bởi công chúa, đừng đi quá giới hạn nữa.

Trương quý phi làm sao nghe không hiểu, ngoan ngoãn thối lui đến một bên: "Nô tì cần tuân nương nương dạy bảo."

Nghi trượng Hoàng Hậu nghênh ngang rời đi.

"Nương nương, ngài tội gì ăn nói khép nép như vậy?" Oanh Nhi thay chủ tử mình ủy khuất.

"Bản cung là quý phi, nàng là Hoàng Hậu, hành đại lễ thỉnh an làm sao là ăn nói khép nép?" Trương quý phi không để ý lắm cười, "Huống chi nàng hiện giờ lại mang thai đồ tin vui quốc gia, bản cung là nên cẩn thận tặng chút hạ lễ. Khi bản cung mang thai nhị công chúa, Hoàng Hậu tặng để đặt đèn bốn chân bằng gỗ từ đàn? Vậy sáng sớm ngày mai liền đem trăm phượng hoàng bạch ngọc trong kho phòng đưa đi Cảnh Nhân cung đi."

紫檀四足坐灯 - từ đàn tứ túc tọa đăng - Để đặt đèn bốn chân bằng gỗ từ đàn

白玉凤凰簪 - Trâm bạch ngọc phượng hoàng

"Nương nương, đây chính là cây trâm ngài thích nhất, luyện tiếc nhất." Oanh Nhi kinh hô.

"Thì tính sao?" Trương quý phi vỗ về hoa văn thượng thú trên liễn, hoàn toàn không đem chuyện mới vừa rồi để ở trong lòng, "Dù sao cũng chỉ là cây trâm, nếu để cho Hoàng Thượng nghĩ bản cung không rộng lượng vậy liền không ổn. Huống hồ, Hoàng Hậu lần này, ai biết có thể lấy được sủng bao lâu đây?"

Mắt nhìn phương hướng Trường Xuân cung xa xa, khoe miệng loan một độ cong kỳ dị, Hoàng Hậu nương nương là nên chuẩn bị xuống đi.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Lợi dụng

"Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương." Trong Cảnh Nhân cung, Kỳ quý tần vui sướng chúc mừng.

"Bản cung lần này có thể mang thai hoàng nhi, là ít nhiều do phương thuốc của Kỳ quý tần cung, muội tự nhiên là không thể không công, muội yên tâm, bản cung nhìn thấy muội rất thực tâm, tất nhiên là sẽ không bạc đãi muội." Hoàng Hậu hết sức cao hứng, "Hạnh Chi, đem bình phong uyên ương kia của bản cung đưa đi Trường Xuân cung đi, bình phong này sinh hương tự nhiên, ban đêm đặt ở nội thất có thể... an thần."

"Nô tì Tạ nương nương ưu ái." Kỳ quý tần đứng dậy tạ ơn, "Nương nương hiện giờ còn tại ba tháng đầu, ngày bình thường cũng làm lưng vắt và quá mức, nên nghỉ ngơi nhiều."

"Bản cung đã dạy muội không ít cung vụ, Hiền phi đối với chuyện này như cười xe đi đường quen, bản cung sẽ cùng Hoàng Thượng đề nghị, cho các muội hiệp trợ bản cung lo liệu công việc lục cung." Hoàng Hậu vẫn lộ vẻ ý cười, "Bản cung hiện giờ một lòng chỉ ngóng trông đứa nhỏ trong bụng có thể bình an sinh ra, cũng không cầu gì nữa."

"Nếu là đại hoàng tử nhìn thấy nương nương yêu thương tiểu hoàng tử như vậy, trong lòng tất nhiên sẽ ghen." Kỳ quý tần cười nói.

Ý cười Hoàng Hậu dừng một chút, lập tức khôi phục: "Đại hoàng tử hiện giờ đã chín tuổi, tự nhiên đã trưởng thành, sẽ không cùng đệ đệ so đo."

"Nương nương, Thôi công công ở bên ngoài chờ."

"Mau truyền." Ý cười trên mặt Hoàng Hậu càng đậm.

"Nô tì thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, thỉnh an quý tần nương nương." Thôi Vĩnh Minh vào phòng hành lễ.

"Công công xin đứng lên, là Hoàng Thượng bên kia có cái gì phân phó?" Đối với cung nhân hầu hạ trước mặt Hoàng Thượng, mà ngay cả Hoàng Hậu cũng không dám coi nhẹ.

"Nương nương, Hoàng Thượng sai nô tài đến truyền lời, bữa tối dùng ở Cảnh Nhân cung, ban đêm cũng nghỉ ở nơi này." Thôi Vĩnh Minh nhấn đũa thánh ý, "Hoàng Thượng nói trong ngự hoa viên đúng lúc mai vàng nở, liền sai nô tài chọn lấy một ít đặt ở trong cung nương nương, mong nương nương xem xét."

"Làm phiền Thôi công công, thay bản cung tạ ơn Hoàng Thượng." Hoàng Hậu tất nhiên là thập phần vui vẻ, "Hạnh Chi, tìm bình hoa thanh dứu đem mai vàng này cắm vào đi. Bình Nhi đi ngủ thiện phòng, Hoàng Thượng thích ba tiên long phượng cầu, sai ngự thiện phòng chuẩn bị đi."

青釉花瓶 - bình hoa thanh dứu

三鲜龙凤球 - tam tiên long phượng cầu - là một món trong măn hán toàn tịch, nguyên liệu gồm ức gà, tôm bóc vỏ và lòng trắng trứng (tam tiên), gà cùng tôm xắt thành viên (hai cầu), thêm lòng trắng trứng cùng bột chiên quấy lên rồi chiên xào gi đó.

Đội Thôi Vĩnh Minh rời đi, Kỳ quý tần cũng cáo từ.

"Thôi công công, Đường Tâm diện là đi hướng Tây Bắc, có gì? Ngươi đi hướng Tây Nam?" Kỳ quý tần vừa lên liễn, gặp Thôi Vĩnh Minh đi hướng khác, có chút tò mò.

"Hồi quý tần nương nương, Hoàng Thượng ban thưởng bốn lạng ba tiên tử cho Thư tiếp dư Vĩnh Hòa cung, nô tài vội vàng đi tặng." Thôi Vĩnh Minh cúi người trả lời.

凌波仙子 - lạng ba tiên tử - thủy tiên trắng

Kỳ quý tần giương mắt liền nhìn thấy cách đó không xa một tiểu thái giám ôm bốn hoa thủy tiên, hoa nở rất đẹp, cánh hoa màu trắng, nhụy vàng nhạt, ở trong ngày mùa đông nhìn thập phần yên lặng ấm áp.

"Đã có ý chỉ trong người, vậy bản cung cũng không chậm trễ Thôi công công, mau đi thôi." Kỳ quý tần thân nhiên cười nhìn Thôi Vĩnh Minh rời đi, "Vi Phong, ngươi cũng biết, lạng ba tiên tử là một trong loại hoa xinh đẹp cao quý nhất, đồng thời, rễ của nó cũng có độc, nếu là phụ nữ có thai ăn lầm, hậu quả cũng biết không chịu nổi."

"Ý tứ nương nương là?" Trong ánh mắt Vi Phong hiện lên một tia ác độc.

"Ý của bản cung là Hoàng Hậu nương nương kiến thức rộng rãi, lại trí tuệ thông tư, tất nhiên so với bản cung nghĩ sâu xa hơn." Kỳ quý tần cười cười, "Vi Phong, hồi cung đi."

Khi Chu Anh nhận được chậu hoa tất nhiên là hết sức cao hứng, cũng sai người thưởng nhiều đồ vật này nọ cho Thôi Vĩnh Minh mới tặng người đi ra ngoài.

"Chủ tử, lạng ba tiên tử này nở rất đẹp, để trên kệ đầu giường bên này được không?" Lan Tương trung cầu ý kiến của nàng, "Mùi hương cũng rất thơm, chủ tử gần đây ngủ không ngon, ngủ hương hoa này hẳn là sẽ ngủ ngon hơn."

"Không cần, đặt tại ngoại thất đi." Chu Anh khoát tay áo, nàng ngủ không tốt là vì đứa nhỏ trong bụng làm âm ỉ, phần hoa thủy tiên cũng không thể an thần tĩnh khí, huống hồ rễ cây còn có độc tính, nàng không muốn mạo hiểm như vậy, "Hoàng Thượng đã liên tục ba ngày nghỉ ở Cảnh Nhân cung, nói vậy đêm nay vẫn vậy."

"Chủ tử ngài đừng nghĩ nhiều, Hoàng Thượng sai Thôi công công đưa hoa tươi tới, chứng tỏ trong lòng Hoàng Thượng vẫn là có chủ tử." Lục La an ủi chủ tử nhà mình, sợ nàng nghĩ nhiều.

Chu Anh cười cười: "Các em không cần lo lắng, ta chỉ là thuận miệng hỏi một câu, vẫn chưa nghĩ nhiều. Bữa tối ta muốn ăn thịt bò xào lửa lớn, đùi sen đậu hũ, đầu cá nấm hương đun lửa nhỏ."

爆炒牛柳 - bạo sao ngư liễu - thịt bò xào, bạo sao là xào trên lửa lớn, nghe nói như vậy sẽ giữ được nước trong thịt khiến nó vừa mềm vừa ngọt = _ =.

đài sen đậu hũ

砂锅煨鱼头香菇 - sa oa ồi ngư đầu hương cô - Đầu cá cùng nấm hương hầm lửa nhỏ trong nồi đất.

Lục La cùng Lan Tương lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, có thể nuốt trôi chứng tỏ tâm tình chủ tử cũng không tệ lắm.

Ngày thứ hai khi Chu Anh đi Cảnh Nhân cung thỉnh an liền lại oan gia ngõ hẹp gặp được Lâm tu nghi, nàng cùng Kỳ quý tần hôm nay là đại hồng nhân trước mặt Hoàng Hậu, mà Hoàng Hậu lại là đại hồng nhân trước mặt Hoàng Thượng, cho nên hiện giờ nhìn đáng vẻ bề vế lại đường hoàng rất nhiều.

Chu Anh biết hiện tại không nên cùng nàng xung đột chính diện, liền phản phó liến đi chậm lại, để cho Lâm tu nghi đi trước. Có lẽ Lâm tu nghi lúc trước ăn vài lần mật, cũng đã khắc sâu, hiếm khi không cùng nàng so đo, hùng dũng oai vệ tiêu sái.

Cách đó không xa Trương quý phi nhìn một màn này, cúi đầu hỏi: "Những con mèo hoang đều huấn luyện không sai biệt lắm phải không?"

"Hồi nương nương, Tiểu Phúc Tử đã đem chúng nó huấn luyện cực kỳ nghe lời, nói là chờ đợi nương nương sai phái." Yên Nhi đáp lời.

"Vậy là tốt rồi, rốt cuộc là sức sinh, bị thương người vô tội cũng không tốt." Trương quý phi miễn cưỡng nói, "Đi mau chút đi, đi chậm Hoàng Hậu nương nương lại trách tội."

"Nô tì thỉnh an Hoàng Hậu nương nương." Trương quý phi hành lễ thập phần quy củ, ngữ khí cũng rất nhu hòa.

Hoàng Hậu cũng không kêu đứng dậy, tùy ý để nàng phúc thân, quay đầu nhìn phía Chu Anh nói: "Thời gian qua cũng mau, bản cung cảm thấy dường như là hôm qua mới chân ra Thư tiếp dư mang thai, hiện giờ cũng đã tám tháng. Bản cung cũng đành phần không khí vui mừng, được như nguyện."

"Hoàng Hậu nương nương phúc trách thâm hậu, tất nhiên là có thể được như mong muốn. Tàn thiếp bất quá là dựa vào ơn trạch nương nương." Mặt Chu Anh nhìn Trương quý phi phúc thân mình như trước. Nàng trước đây chỉ cao khí ngang, xưa nay không đem Hoàng Hậu để vào mắt, hiện tại về mặt lại bình tĩnh quý gối hành lễ, có thể thấy được là tính tình cô được dần được, người như vậy, mới có thể trở thành người thắng lớn nhất.

"Thư tiếp dư luôn luôn mồm miệng lạnh lợi, nói lời cũng xuôi tai, không chỉ có Hoàng Thượng thích, bản cung cũng rất thích." Hoàng Hậu mỉm cười, "Đầu bếp ngự thiện phòng hôm nay làm kê ti yến tở yến tốt nhất, Thư tiếp dư liền ở lại Cảnh Nhân cung bồi bản cung dùng cơm trưa đi."

鸡丝燕窝 - - kê ti yến ổ - cháo tở yến bỏ thêm thịt gà xắt sợi.

"Tàn thiếp Tạ nương nương ưu ái. Tàn thiếp tở nghe thấy tở yến là thứ dưỡng mỹ nhan, Hoàng Hậu nương nương cùng quý phi nương nương thích tở yến, lấy huyết yến là tốt nhất, nghĩ đến nhị vị nương nương quốc sắc thiên hương như vậy cũng không phải không có đạo lý." Lời nói này của Chu Anh bất quá là lời khách sáo, liền xem Hoàng Hậu cùng Trương quý phi nghe ra tầng ý bên trong.

Huyết Yến (Blood Nest)

Đây là loại tở yến có màu đỏ tươi và là loại có giá cao nhất trong số các màu vì hiếm hoi và có nhu cầu tiêu thụ cao. Không phải cơ sở sản xuất nào cũng có loại tở yến này. Và nếu có đi chăng nữa thì loại huyết yến cũng chỉ có thể thu hoạch 1-2 lần trong năm với tỉ lệ rất nhỏ mà thôi. Số lượng Huyết Yến và Hồng Yến chiếm chưa đầy 10% tổng sản lượng tở yến trên thị trường thế giới. Người ta cho rằng màu đỏ của Yến Huyết là do trong quá trình làm tở, chim yến không tiết đủ nước bọt nên đã dùng máu của chính nó để trộn lẫn với nước bọt xây tổ.

"Nhìn bản cung đăng trí này, nhưng lại quên Trương quý phi vẫn hành lễ. Quý phi muội muội mau đứng dậy đi, trong ngày mùa đông quý gối lâu, dễ dàng thấy đau. Hạnh Chi, kêu Thanh Nhi đi Ninh Tú cung xoa xoa chân cho quý phi. Thanh Nhi theo bản cung mười năm, thủ pháp tinh tiến độc đáo, ngày bình thường bản cung bị đau mỏi, sai nàng xoa xoa liền tan." Hoàng Hậu hòa ái dễ gần nói.

"Nô tì tạ ơn nương nương." Về mặt Trương quý phi vinh hạnh, lập tức liếc mắt nhìn Chu Anh, "Vậy Thư tiếp dư cũng nên thử xem, trước đó vài ngày nghe Hoàng Thượng nói, Thư tiếp dư ban đêm thường thường đau chân, hiện nay đỡ chưa?"

"Đúng rồi, khi bản cung có mang đại hoàng tử, ban đêm cũng thường như vậy, Thanh Nhi tuy là trong lòng bản cung rất thích, nhưng trong bụng muội muội là cốt nhục hoàng thượng, lại qua loa không được, liền kêu nàng đi Vĩnh Hòa cung hầu hạ đi." Hoàng Hậu ôn hòa mở miệng.

Chu Anh đứng dậy nghĩ muốn đẩy trở về: "Thanh Nhi được Hoàng Hậu nương nương yêu thích, tàn thiếp sao dám đoạt người, Lan Tương trong cung tàn thiếp cũng được, mặc dù nhất định không bằng Thanh Nhi, hầu hạ tàn thiếp cũng coi như chu đáo."

Nàng không rõ Hoàng Hậu cùng Trương quý phi tính toán điều gì, nhưng hiện giờ mang đứa nhỏ, tâm tư cảnh giới lại nặng vài phần, sao có thể dễ dàng cho người của Hoàng Hậu hầu hạ bên cạnh? Mặc dù là mạo hiểm đắc tội Hoàng Hậu, chuyện này nàng cũng phải kiên trì đây.

Địa vị Hoàng Hậu hiện giờ như mặt trời ban trưa, hậu cung mỗi người nịnh hót, nịnh bợ cũng không kịp, làm sao nghĩ đến sẽ bị một tiếp dư chính ngũ phẩm cự tuyệt, trên mặt đã có một tia không hồn giận: "Thư tiếp dư hôm nay là thời kì quan trọng, trong lòng Hoàng Thượng cùng bản cung đều rất coi trọng, sao có thể có lộ như vậy, nếu là hoàng thượng biết, chỉ sợ cũng sẽ lo lắng."

Đang nói Gia Nguyên để quả nhiên đến đây, sau khi thái giám thông truyền liền vào đại điện: "Trẫm ở ngoài điện liền nghe thấy Hoàng Hậu nhắc tới trẫm, ái phi đang ở sau lưng trẫm nói xấu sao?"

Mọi người trong điện tất nhiên là đứng dậy hành lễ, Gia Nguyên để tự mình nâng Hoàng Hậu dậy, ngồi ở chính vị: "Các ái phi đứng dậy đi, không cần nói nghi thức xã giao. Hoàng Hậu mới vừa cùng các nàng tán gẫu cái gì vậy?"

"Hoàng Thượng, nô tì nghe nói Thư tiếp dư ban đêm đau chân, liền muốn Thanh Nhi trong cung nô tì, thủ pháp xoa bóp chân tay rất tốt, sai nàng đi Vĩnh Hòa cung hầu hạ, Hoàng Thượng cùng nô tì cũng yên tâm hơn, Hoàng Thượng nghĩ như thế nào?" Hoàng Hậu dấu một đoạn Thư tiếp dư cự tuyệt.

"Hoàng Hậu đã thay trẫm phân ưu, trẫm tự nhiên cao hứng, Thanh Nhi liền đi Vĩnh Hòa cung hầu hạ đi." Gia Nguyên để nhìn Thư tiếp dư bên cạnh, thấy nàng cúi đầu tựa hồ có chút ủy khuất, trong lòng khó chịu, "Ban đêm xoa xoa chân cho nàng cũng tốt."

Trong lòng Chu Anh đem Khuyết Tĩnh Hân mắng một trăm lần, cũng đành phải đứng dậy tạ ơn.

"Được rồi, thời điểm cũng không sớm, các nàng đều tự hồi cung đi, Thư tiếp dư lưu lại cùng trẫm và Hoàng Hậu dùng cơm trưa." Gia Nguyên để phát tay người còn lại, chỉ để lại Chu Anh.

Hoàng Hậu ngăn người, cười: "Hoàng Thượng và nô tì thật sự là tương thông, nô tì mới vừa rồi còn có ý lưu Thư tiếp dư lại."

"Thôi Vĩnh Minh, đi truyền lệnh, Hoàng Hậu thích cá mè, vây cá xào với lá trà ngân châm (银针炒翅 - ngân châm sao sị), cá mè, lại thêm nắm hương

om đi." Gia Nguyên để cầm tay Hoàng Hậu đi vào nội thất.

芝麻鱼 - chi ma ngư - cá mè

油焖鲜菇 - du muộn tiên cô- nấm hương om

"Hoàng Thượng luôn luôn không thích đầy mỡ, sao đột nhiên muốn ăn nấm hương om?" Hoàng Hậu khó hiểu.

Gia Nguyên để cười nói: "Không có gì, chính là trong ngày mùa đông ăn hương vị là không tồi."

Chu Anh cũng phải làm bóng đèn một hồi, độ dày da mặt cũng đã đạt đến tuyệt hảo, hưởng chỉ nâng gần đây yêu chết món nấm hương om, liền thập phần thân nhiên đi theo ăn chực.

Trên bàn Gia Nguyên để cùng Hoàng Hậu thập phần ân ái hài hòa, Gia Nguyên để lại tự mình gấp thức ăn cho Hoàng Hậu, thậm chí còn săn sóc gỡ xương cá cho nàng ta, nhất cử nhất động đem Hoàng Hậu phụng ở lòng bàn tay sủng ái: "Cá mè này mặc dù ăn ngon, cũng không nên ăn nhiều, đây là một miếng cuối cùng ngày hôm nay."

"Nô tì tuân chỉ, Hoàng Thượng quan tâm nô tì như thế, nô tì ăn uống tất nhiên là ngon miệng vài phần, liền có chút không biết tiết chế." Hoàng Hậu trong lúc vui vẻ thậm chí còn dẫn theo chút ngại ngùng, cũng vươn tay gấp rau cho hắn, "Hoàng Thượng đã thích nấm, liền ăn nhiều chút đi."

Chu Anh vừa ăn cơm vừa tự hỏi hành động này của Gia Nguyên để, hẳn nếu là thật sự yêu Hoàng Hậu như vậy, lúc trước tại sao lại vắng vẻ để cho Trương quý phi đều có thể cười ở trên đầu Hoàng Hậu? Nhưng dù sao cũng là vợ chồng son, Hoàng Thượng cho dù phải động Khương gia, cũng không giống như người hoàn toàn không để ý, không nhớ tình bạn cũ, hưởng chỉ Hoàng Hậu này có chút yếu đuối, không hề giống Kỳ quý tần làm chuyện quá thương thiên hại lý (không có tính người, tàn nhẫn) như vậy.

Càng không thông chính là Thanh Nhi, Khuyết Tĩnh Hàn đối với đứa nhỏ trong bụng nàng còn tính không tồi, nếu là phòng bị Hoàng Hậu, tại sao lại dễ dàng đồng ý đem Thanh Nhi đặt ở bên người nàng?

Trong lòng Chu Anh hiện lên một tia tính toán, lại lướt qua giây lát. Lại ngẩng đầu nhìn đế hậu hai người ân ái, quyết đoán tiếp tục vui đầu xử lý nấm hương om đi.

"Chủ tử, Thanh Nhi đã tới." Lan Tương lại gần bẩm báo.

Chu Anh biết được ý của nàng: "Đã là cung nhân trong cung Hoàng Hậu nương nương, tất nhiên là không thể bạc đãi. Đừng sai nàng làm việc nặng, ban đêm lưu lại trực đêm."

"Chủ tử, ngài thực yên tâm để nàng làm nô tài sao, nô tỳ sợ..." Lan Tương tràn đầy sầu lo.

Chu Anh lắc lắc đầu: "Vô phương, ta đều có đúng mực."

Đã có người muốn lợi dụng nàng, vậy sau khi bị lợi dụng xong, nàng phải đạt được chút ngon ngọt mới được, không công bị người lợi dụng, không phải phong cách của nàng!!!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Dụng tâm lương khổ

Quả nhiên, giờ tuất hai khắc Khuyết Tĩnh Hàn liền tới Vĩnh Hòa cung.

Chu Anh phúc thân đón chào: "Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng."

Khuyết Tĩnh Hàn đem nàng diu lên ôm như trước: "Ái phi dùng đa lễ, bữa tối dùng chưa?"

"Có lẽ là buổi trưa ăn nhiều quá, liền không muốn ăn, ăn chút cháo rau dưa, giờ lại cảm thấy có chút đói bụng." Chu Anh nghịch ngợm cười, "Hoàng Thượng cùng tần thiếp lại ăn chút được không?"

"Ái phi đã thịnh tình mời, trẫm sao có thể phạt ý tốt ái phi?" Gia Nguyên để cười, "Thôi Vĩnh Minh, sai ngự thiện phòng chuẩn bị ti vũ cô vãn, phạt thủ kim quyền, lại thêm chút cải trắng cay (kim chi), phối hợp cháo tôm bóc vỏ không thể tốt hơn."

丝雨菰云 - ti vũ cô vãn - nấm hương, củ cải, cà rốt,... xắt sợi xào chín rắc lên đồng miến (được vụn thành đồng hình tròn trên đĩa).

佛手金卷 - phạt thủ kim quyền - dùng thịt heo, bột bắp, củ năng làm nhân; dùng trứng gà thêm bột bắp quấy đều rán mỏng làm vỏ. Cho nhân vào cuộn

thành cuốn dài chừng 10cm, lấy dao mỗi 2cm cắt một dao, nhưng không cắt đứt mà để lại khoảng 1cm, cắt 4 lần, đến lần thứ 5 cắt đứt. Sau đó đun nóng dầu cho vào rán chín.

Bữa tiệc này Chu Anh ăn rất vui sướng, Gia Nguyên để chỉ ăn vài miếng, ở một bên nhìn nàng ăn: "Trẫm cảm thấy ái phi nhất định là con mèo nhỏ tham ăn chuyển thế."

Vô nghĩa, nửa đời người lĩnh cặp lồng đựng cơm (com hộp) của kịch tổ, hiện tại thật vất vả dầu thai vào người có thể ngồi ăn chờ chết, nàng làm sao có thể không nắm chặt mà hưởng thụ?

Chu Anh dừng một chút, vẻ mặt sầu lo: "Hoàng Thượng đây là ghét bỏ tàn thiếp? Lần trước ghét bỏ tàn thiếp rất nặng, hiện giờ lại ngại tàn thiếp ăn nhiều?"

"Nàng thích nín lấy ý trong lời nói của trẫm, nghe ra một phiên ý tứ khác." Gia Nguyên để vô cùng thân thiết thay nàng vuốt vuốt búi tóc bởi vì cúi đầu ăn cháo mà rớt xuống, ánh mắt lại giữ kín như bưng, "Thanh Nhi là người của trẫm, thủ pháp kinh đạo đều vừa đúng, nàng nên an tâm dùng. Đúng rồi, trẫm mới vừa rồi nhìn thấy bồn thủy tiên kia nàng đặt ở trong điện, cũng thập phần hợp lý, thủy tiên có công hiệu an thần, so với hun hương bình thường tốt hơn nhiều."

Chu Anh đã xác định đây là bẫy Gia Nguyên để thiết kế, tự nhiên không thể tiếp tục giả vờ ngốc, rồi lại không thể thập phần khôn khéo.

"Đã là người của hoàng thượng, tàn thiếp lại như thế nào dùng không an lòng?" Chu Anh nghiêng đầu cười với hắn, "Hoàng Thượng tặng bồn hoa thủy tiên kia, hôm nay vừa đúng lúc nở, mùi hương cũng rất thơm. Tàn thiếp nghe nói thủy tiên này thích ở nơi ánh sáng đầy đủ, còn lo lắng đặt tại nội thất sẽ sống không tốt. Lục La, mau chút chuyển qua nội thất đi."

"Ái phi quả nhiên trí tuệ dị thường." Gia Nguyên để cười nhìn nàng một cái, cũng không biết là khen ngợi hay là trách móc.

"Thanh Nhi, công đạo của bồn cung người nghe rõ ràng?" Hoàng Hậu nhân nhả phẩm trà sữa mới làm, tựa hồ rất hợp ý, "Bồn cung nhớ rõ trong nhà người còn có ca ca cùng một muội muội phải không, lúc này đây người nếu làm bồn cung hài lòng, thì bồn cung sẽ thả người xuất cung trước thời gian cùng người nhà đoàn tụ."

"Hồi nương nương, nô tỳ nghe rõ ràng." Thanh Nhi quỳ trên mặt đất, ngữ khí thập phần kiên định.

"Được rồi, đi thôi, đừng làm cho người khác nghỉ ngơi." Hoàng Hậu vẫy lui nàng.

"Nương nương, ngài đây là tội gì ạ? Nàng bắt quả chỉ là tiếp dư nhỏ, mặc dù là sinh hạ hoàng tử, cũng sẽ không uy hiếp được đại hoàng tử a, huống chi nàng đâu phải chắc chắn sẽ sinh hạ hoàng tử a." Hạnh Chi khuyên chủ tử.

"Cho nên bồn cung dặn dò Thanh Nhi nếu là sinh hạ hoàng tử liền hành động, nếu là sinh hạ công chúa bồn cung thì sẽ phóng nàng một con đường sống. Về phần đại hoàng tử..." Hoàng Hậu mềm nhũn về bụng, ánh mắt sâu thẳm, "Nhị hoàng tử vốn sinh ra đã kém cỏi không chịu nổi đại nhiệm (trách nhiệm lớn), Tam hoàng tử không được Hoàng Thượng yêu thích, hy vọng của bồn cung chỉ còn ký thác vào tứ hoàng tử trong bụng này."

Hạnh Chi ngần nửa ngày, chung quy không nói lời gì nữa. Nàng sao không rõ nỗi khổ của chủ tử, chỉ là mạo hiểm như vậy, nếu Hoàng Thượng đã biết thì sao bây giờ?

"Hạnh Chi, người cũng đừng khuyên bồn cung nữa, bồn cung biết như vậy thật sự quá mạo hiểm. Lúc trước khi Tuệ thực nghi sinh nhị hoàng tử, bồn cung có bao nhiêu lo lắng người cũng biết, Tuệ thực nghi kêu đau một đêm, bồn cung cũng lo lắng một đêm. Lo lắng Vu thái y làm việc bất lợi, lo lắng nẫu tử nhị hoàng tử bình an... Bất quá may mắn, Tuệ thực nghi cũng quá yếu ớt, một ít xạ hương liền lấy tánh mạng của nàng ta, làm nhị hoàng tử cũng bị thương căn cơ. Thời điểm Trương quý phi sinh hạ đại công chúa, bồn cung cũng trắng đêm không ngủ. Nhưng Hoàng Thượng một lòng thiên hướng nàng ta, bồn cung căn bản không có cơ hội xuống tay, chỉ có thể ở Cảnh Nhân trong cung ôm đại hoàng tử bởi vì rơi xuống nước mà sợ tới mức lạnh run một đêm đều chưa từng chớp mắt." Hoàng Hậu thở dài thật sâu, "Có thể là lão thiên gia đều đứng về phía bồn cung, Trương quý phi nàng được sủng ái lần nữa cũng sinh không được hoàng tử, vậy trong lúc này nàng nhất định đoạt không được cung vị này của bồn cung."

"Bồn cung vốn đã bỏ xuống phần tâm tư này, nhưng ý trời khó đoán, bồn cung lại mang thai. Đây là lão thiên gia đang thương hại bồn cung, cho nên giúp bồn cung. Thư tiếp dư nếu là sinh hạ hoàng tử, không thể giữ lại, ngôi vị thái tử, chỉ có thể là hoàng tử trong bụng bồn cung."

Chu Anh đang ăn bánh trôi hoa quế ngự thiện phòng làm, Bách Hợp báo lại Hoa Hảo Dục Khôn cung cầu kiến.

"Nô tỳ thỉnh an Thư tiếp dư."

"Đứng lên đi, là Thực phi nương nương sai người đến truyền lời?" Chu Anh cũng không chú ý nhiều lắm, đang dùng bữa ở thiên điện trực tiếp tiếp kiến nàng.

Hoa Hảo cầm hộp trong tay đưa tới: "Thực phi nương nương nhớ rõ Thư tiếp dư từ nhỏ thích ăn bánh hoa thập cẩm, hôm nay mệnh riêng phòng bếp nhỏ làm, sai nô tỳ đưa tới cho Thư tiếp dư."

什锦花糕 - bánh hoa thập cẩm

Chu Anh biết Thực phi này tự nhiên sẽ không hảo tâm như vậy: "Người trở về nói với chủ tử người, ta tạ ơn phần tâm ý này của nương nương nhà người."

"Thư chủ tử, Thục phi nương nương còn sai nô tỳ truyền lời cho chủ tử, thỉnh chủ tử ngày khác đến Dục Khôn cung một chuyến."

"Ta biết rồi, chính là hiện giờ thân mình nặng, không có phương tiện, đợi qua chút thời gian, ta chắc chắn tự mình đi bái phỏng Thục phi nương nương. Lan Tương, thay ta đưa Hoa Hảo đi ra ngoài đi." Chu Anh tiếp nhận Lục La đưa sữa hạch đào, nhấp môi, "Có chút nhạt, lần tới cho thêm chút đường nữa."

Không quá hai ngày, An Thanh Bình liền mang đến tin tức nói là Đô Sát viện Ngự Sử và Khương đại nhân họp lại sấm một quyển hộ bộ thượng thư Chu Thiên Bảo, danh mục sấm tấu rất nhiều, tham ô nhận hối lộ, kết bè kết cánh, nhiễu loạn kỷ cương. Hoàng Thượng dưới sự giận dữ đem Chu Thiên Bảo hạ tù, đại lý tự và hình bộ cùng thẩm tra xử lý án này, Đô Sát viện vì tị hiềm, không được tham dự điều tra, thẩm lý và phán quyết án này.

Chu Anh sau khi nghe xong thập phần trấn định: "Các người đều đi xuống đi, đừng lo lắng cho ta, Đại Lý tự cùng Hình bộ từ trước đến nay chấp pháp nghiêm minh, nhất định có thể cho hộ bộ thượng thư một cái công đạo."

An Thanh Bình mới vừa lui ra được một nén nhang liền nghe thấy bên ngoài thông truyền, Thục phi nương nương giá lâm.

Chu Anh biết trong nội tâm nàng sốt ruột, cũng không có thay quần áo, gian nan đứng dậy đón chào, hơi hơi phúc thân hành lễ.

"Muội muội mau chút đứng dậy, hai tỳ muội không cần làm đại lễ này!" Thục phi đem nàng nâng dậy, thập phần hiền lành, "Muội muội hiện giờ đã là sắp chín tháng rồi, ban đêm ngủ được an ổn?"

"Mấy ngày trước đây quả thật ngủ được không an ổn, từ khi Thanh Nhi đến đây, muội muội liền ngủ an ổn hơn, quả nhiên là người hầu hạ qua Hoàng Hậu nương nương." Chu Anh cười mở miệng, thập phần thỏa mãn.

Thục phi kéo tay nàng, thập phần vô cùng thân thiết: "Bồn cung nhìn người như vậy, cũng coi như yên tâm hơn. Lúc trước bồn cung nhất thời bị ma quỷ ám ảnh, mới đi làm đường, hiện giờ ngồi trông muội muội có thể bình an sinh hạ hoàng tử, coi như là Chu gia một nhà chúng ta vinh quang. Tổ mẫu cùng phụ thân vẫn đều rất nhớ muội muội, dặn bồn cung là người từ nhỏ thích bánh hoa thập cẩm này. Bồn cung cảm thấy ngự thiện phòng mặc dù làm rất ngon, nhưng lại không bằng trân quả nhà này trước đây muội muội thích, cho nên sai người đi mua chút trở về, người ném thử một chút xem đây có phải là hương vị trước đây không?"

"Tần thiếp đa tạ ý tốt Thục phi nương nương." Chu Anh cố ý làm bộ như nghe không hiểu sự cố ý làm nhớ lại chuyện xưa này.

"Nhớ thương muội muội chính là tổ mẫu cùng phụ thân, muội muội nên tạ ơn cũng là tổ mẫu cùng phụ thân. Nhưng phụ thân hiện giờ lại đang ở trong đại lao, bồn cung nghe nói đại lao vốn là cực kỳ thấp lạnh, hơn nữa hiện nay trời đông giá rét, phụ thân tuổi tác đã cao, làm sao chịu được dầy vò phen này?" Thục phi nói xong lại cơ hồ là chã - chực khóc, "Bồn cung nghe tin tức bất ngờ này, trong lòng thập phần cấp bách, nhưng bồn cung vừa mới được Hoàng Thượng đặc xá, lại không thể bởi vậy chộc giận Hoàng Thượng lần thứ hai, cho nên hiện nay, bồn cung cầu tình Hoàng Thượng làm sao nghe lọt nửa câu?"

Mục đích nàng lần này đến dĩ nhiên là lòng của Tư Mã Chiêu, Chu Anh cười đến bất động thanh sắc: "Tỷ tỷ, muội muội đột nhiên nhớ tới một chuyện xưa, tỷ tỷ có muốn nghe một chút?"

"Muội muội có hưng trí này, bồn cung tất nhiên là xin lắng tai nghe."

Chu Anh cướp đoạt trí nhớ chân thân khi còn bé: "Muội muội nhớ mang máng, năm ấy bảy tuổi cũng là cửa ải gần cuối năm, phụ thân vào triều trở về mang theo không ít điểm tâm trân quý. Có bánh phượng hoàng cuốn mè mà đại tỷ tỷ và Thục phi tỷ tỷ yêu thích, có nho khô và mứt nhãn Tam tỷ yêu thích, còn có hạch đào đường phèn mà tiểu đệ thích ăn, thập phần phong phú đa dạng."

然泰 芝麻凤凰卷手工蛋卷 买2减2元 买3送1

芝麻凤凰卷 - chi ma phượng hoàng cuốn - bánh phượng hoàng cuốn mè

提子干 - đề tử kiên - nho khô

蜜饯桂圆 - mật tiên quế viên - mứt nhãn

"Phụ thân xưa nay giáo dục chúng ta trước bữa ăn không được ăn điểm tâm, mãi cho đến sau ăn trưa tổ mẫu mới khiến cho ma ma lấy ra nữa. Các tỷ tỷ mỗi người đều hoan hô nhảy nhót đi lên phân chia điểm tâm thuộc về mình, phân đến cuối cùng nhưng không có phần muội muội." Chu Anh thờ dài, "Tổ mẫu cùng phụ thân lúc này mới nhớ tới tần thiếp, tùy tay đem bánh hoa thập cẩm đặt trên bàn rất nhiều ngày cho tần thiếp."

"Thục phi nương nương ngài cũng biết, muội muội cho tới bây giờ đều chưa từng thích bánh hoa thập cẩm đồ bỏ này, chỉ là bởi vì tổ mẫu đưa, tần thiếp mới không thể không yêu thích. Tần thiếp khi còn bé vẫn thực ngốc, nghĩ rằng ngoan ngoãn chút mới có thể làm tổ mẫu cùng phụ thân thích, liền cố gắng càng ngoan, càng nghe lời chút. Nhưng trong những năm này, tổ mẫu và phụ thân từng bởi vì tần thiếp ngoan mà quan tâm một chút chưa?" Ngờ kìa Chu Anh thay đổi chút, cúi đầu nhấp một ngụm trà mới tiếp tục, "Mục đích hôm nay của Thục phi nương nương tần thiếp đều không phải là không biết chút nào, nhưng nương nương cũng biết, tần thiếp chỉ là tiếp dư chính ngũ phẩm, nương nương cũng không có tài cán, tần thiếp thì như thế nào có thể nói động Hoàng Thượng? Huống chi hoàng thượng là vị quân chủ thị phi rõ ràng, tần thiếp tin tưởng hẳn." Ánh mắt Chu Anh thập phần kiên định.

"Trầm thật xa liền nghe thấy giọng nói của Thư tiếp dư, thì ra là tỷ muội các nàng đang nói chuyện, trầm không quá rầy hai vị ái phi chứ?" Khuyết Tĩnh Hân không tiếng động xuất hiện ở cửa, một thân áo măng bào màu vàng sáng chiếu sáng mắt người nhìn.

Chu Anh cùng Thục phi đứng dậy hành lễ.

"Hồi Hoàng Thượng, nô tì bắt quá sợ muội muội trong lúc mang thai suy nghĩ nhiều, đối với thai nhi trong bụng không tốt, liền lại đây bồi nàng giải buồn. Hoàng thượng tới vừa lúc, ở trong lòng muội muội, Hoàng Thượng nặng hơn nô tì nhiều lắm." Thục phi mỉm cười nói.

"Ái phi có tâm." Gia Nguyên để một tay dắt một người, "Trẫm nhớ tới chuyện ngày đó cùng hai vị ái phi ở trong Dục Khôn cung, Thục phi đã nghĩ muốn bồi bồi Thư tiếp dư, vậy cũng ở lại Vĩnh Hòa cung dùng bữa đi."

Lời nói này cũng thật là châm chọc, ban đầu ở Dục Khôn cung mang thai chính là Thục phi, lúc ấy nàng nhận hết sủng ái, mà chính mình tồn tại như đồ trang trí. Mà hiện giờ Thục phi không có đứa nhỏ, ân sủng cũng không lớn bằng lúc trước, ngược lại nàng - làm đồ trang trí này - lại quật khởi, mang thai. Thật đúng là cũng coi như ba mươi năm hà đồng, ba mươi năm hà tây, cảnh còn người mất, làm sao giống như đã từng quen biết?

Chu Anh nhìn Thục phi bất động thanh sắc, cười nói: "Có Hoàng Thượng cùng tỷ tỷ tương bồi, tẩm thiếp ăn uống nhất định có thể tốt hơn rất nhiều."

Bữa trưa này, ba người ăn cũng không thấy mùi vị.

Thục phi là trợ mắt nhìn Hoàng Thượng đối với Thư tiếp dư hết sức sủng ái, tự mình gấp thức ăn cho nàng, múc canh cho nàng, hơi trách cứ rồi quan tâm răn dạy tất kiêng ăn của nàng, vén lên tóc đen bung xuống của nàng. Lần này tự nhiên mà ôn nhu vậy, so với sủng ái lúc trước đối với nàng chỉ có hơn chứ không kém. Trong nội tâm nàng thấy đau, lại cũng chỉ có thể ầm nhẫn.

Gia Nguyên để cũng bởi vì mới vừa rời ở ngoài cửa nghe được lời nói kia mà động dung, nguyên lai hẳn thích phần nhu thuận kia, sau lưng lại làm lòng người chua xót như vậy.

Chu Anh không nghĩ nhiều như vậy, nàng chỉ là bức bối trong thời gian mang thai, tâm tình vốn là không tốt, giờ phút này lại còn phải cười vui ứng phó hai người nham hiểm này, còn ăn uống cái gì?

Ăn trưa xong Gia Nguyên để cùng Thục phi liền trước sau ly khai, Chu Anh lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, miễn cưỡng tựa vào trên giường ngủ gật. Bách Hợp đưa cái lò sưởi tay cho nàng: "Chủ tử, ôm lò sưởi tay cho ấm áp chút."

Chu Anh tiếp ôm sưởi tay trong lòng bàn tay: "Bách Hợp, người cùng Lục La cũng thấy ta không cầu tình cho phụ thân là quá mức bạc tình bạc nghĩa sao?"

"Nô tỳ không dám." Bách Hợp lấy chân đạp lên cho nàng, "Chủ tử mệt mỏi liền nghỉ ngơi đi. Như chủ tử nói, Hoàng Thượng công chính nghiêm minh, nhất định có thể cho lão gia một cái công đạo."

Chu Anh lười biện giải, nàng vốn là người đứng xem, không có cảm tình đối với Chu gia, lại biết được Chu Anh chân chính ở Chu gia trôi qua những ngày như thế nào. Trong lòng cảm hận cái chế độ tôn ti đích thứ của Chu gia, làm sao vì hắn cầu tình?

Khuyết Tĩnh Hàn sớm đã nghe lọt lời nói của tỷ muội các nàng, trên bàn ăn trưa lại chẳng nói gì, rất rõ ràng là không hy vọng các nàng can thiệp. Vì Chu Thiên Bảo đắc tội chỗ dựa vững chắc nửa đời sau, nàng cũng không phải thiếu não.

Thục phi trí tuệ như vậy, tự nhiên hiểu được đạo lý trong đó, vì sao chính mình không mở miệng lại cứ muốn nàng đi cầu tình cho Chu Thiên Bảo, đây là nghĩ muốn lấy nàng làm con rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Nghe diễn

"Nương nương, nương nương?" Hoa Hảo rút cuộc nhìn không được, lên tiếng gọi chủ tử đã xuất thần thật lâu, "Chén thuốc này đã lạnh, nô tỳ thay ngài hâm nóng lại."

Thục phi nhìn chén thuốc sớm đã lạnh: "Thôi, đồ đi, uống hay không uống dù sao cũng đều là cái dạng này."

"Nương nương, ngài đừng như vậy, nô tỳ nhìn thấy khó chịu." Hoa Hảo thấp phần lo lắng, từ lúc chủ tử từ Vĩnh Hòa cung trở về liền một bộ dáng thất thần này.

"Hoa Hảo, người có cảm thấy kỳ quái?" Thục phi nhíu mày nói, "Bồn cung thủy chung cảm thấy Thư tiếp dư không giống tứ muội bồn cung, Có lẽ là bồn cung rời nhà lâu, cũng không biết tứ muội này trở nên bình tĩnh vô tình như thế. Trong ấn tượng bồn cung, nàng luôn luôn nhẫn nhục chịu đựng, cho nên bồn cung mới đồng ý nàng tiến cung, có thể dễ dàng cho bồn cung nắm trong tay."

"Nương nương, nói thật, nô tỳ cũng thấy kinh ngạc." Hoa Hảo cũng nhìn không được nữa, "Nô tỳ nhớ rõ mới trước đây tứ tiểu thư đối với nương nương

luôn theo lệnh mà làm. Tuy rằng khi vừa mới tiến cung cũng là như vậy, nhưng sau khi nương nương bị người hãm hại lâm vào hôn mê, nô tỳ từng cầu Thụ tiếp dư cữu nương nương, nhưng Thụ tiếp dư lại khoanh tay đứng nhìn, còn một lòng tranh thủ tình cảm, rồi thăng chức liên tục, hiện giờ đã đứng hàng chính ngũ phẩm."

"Tâm tư lạnh lùng, mạnh mẽ như vậy làm sao còn là tứ muội bốn cung?" Thục phi cười lạnh, "Bốn cung cũng không biết hậu cung này nhưng lại làm cho muội muội bốn cung đều thoát thai hoá cốt (lột xác). Hôm nay bốn cung cố ý muốn nài vì phụ thân cầu tình, nếu Thụ tiếp dư vẫn là tứ muội bốn cung trước kia, vậy tất nhiên sẽ không thông minh hiểu được lấy đại cục làm trọng như vậy. Đã không phải tứ muội ngày xưa của bốn cung, bốn cung về sau cũng sẽ không có kỵ phần tình nghĩa tỷ muội này nữa."

"Nương nương nói rất đúng, đã Thụ tiếp dư bắt nạt, nương nương cần gì phải đối với nàng có nghĩa?" Hoa Hảo cũng thay chủ tử nhà mình bị tổn thương mà bất công, "Lúc trước nếu không phải được nương nương dẫn dắt, nàng làm sao sẽ có hôm nay? Hơn nữa tin tức đưa nhỏ nương nương mới vừa không có, nàng liền truyền ra tin có thai, nương nương bị người hãm hại, nàng cũng chẳng quan tâm, một khi đã như vậy, nương nương cũng không cần thủ hạ lưu tình."

"Bốn cung muốn một lần nữa đạt được thánh sủng, vậy nàng sớm hay muộn là giữ lại không được, hoàng thượng dung không được hai sủng phi trong một gia tộc. Nhưng bây giờ, đối phó nàng không phải là chuyện quan trọng đầu tiên." Thục phi lúc này mới ngồi thẳng lên, "Đi thôi, bốn cung nghe nói trong ngự hoa viên hoa nở đón xuân, đi nhìn một chút đi."

Đại Lý tự cùng Hình bộ đang thẩm tra xử lý vụ án của hộ bộ thượng thư Chu Thiên Bảo không tới vài ngày liền có kết quả rõ ràng, vài vị quan viên đức cao vọng trọng đều liên lụy trong đó, có cả Giang Nam hà đạo Tổng đốc Khương đại nhân - phụ thân Hoàng Hậu.

"Chủ tử, trong cung Hoàng Hậu nương nương đến truyền lời, thỉnh chủ tử ngài giờ thân đi Cảnh Nhân trong cung nghe diễn." Bách Hợp tiến vào báo.

Tay cầm bút của Chu Anh dừng một chút: "Chính là mời mọi người?"

"Hoàng Hậu nương nương chỉ mời quý phi nương nương, Thục phi nương nương, Hiền phi nương nương, Ôn phi nương nương, Kỳ quý tần, Tiêu sung nghi cùng chủ tử, cũng không có mời thêm chủ tử khác."

Chu Anh gật gù đầu: "Ta lúc này cảm thấy có chút không thoải mái, đi Thái y viện thỉnh thái y trước đi, để ngừa vạn nhất."

"Vậy Hoàng Hậu nương nương nơi đó nô tỳ thay ngài từ chối đi?" Bách Hợp lo lắng, "Hiện giờ chủ tử tháng cũng lớn, nên càng phá lệ chú ý. Huống chi lần này Chu đại nhân khai ra Khương đại nhân, Hoàng Hậu nương nương tất nhiên đối với chủ tử lòng mang bất mãn, chủ tử lúc này không cần phải đi lần mạo hiểm này."

"Tránh được nhất thời tránh được một đời sao?" Chu Anh làm sao không biết đi Cảnh Nhân cung là Hồng Môn Yến, nhưng Hoàng Thượng bày mưu đặt kế nàng liền không thể không biết thời biết thế, "Đi đem kim bộ điều trong kho phòng kia mang tới đi, xiêm y trang sức điểm lệ chút, Hoàng Thượng sẽ thích."

Kỳ thật Hoàng Hậu cùng nàng chưa bao giờ có xung đột chính diện, bất quá là khi có người hãm hại, nàng sắm vai biết thời biết thế hoặc là vai diễn thờ ơ lạnh nhạt, Chu Anh phỏng đoán hôm nay sẽ phát sinh hết thảy, đáy lòng rốt cuộc có chút lo sợ bất an.

Ở cửa Cảnh Nhân cung gặp được Trương quý phi, Chu Anh gian nan nghĩ muốn phúc thân hành lễ lại bị quý phi cản lại: "Muội muội đừng đa lễ, hôm nay nghe diễn, muội muội liền ngồi ở bên cạnh bốn cung đi."

"Tần thiếp tuân chỉ." Chu Anh mỉm cười, "Có thể ngồi ở bên cạnh quý phi nương nương, là vinh hạnh của tần thiếp."

"Vào đi thôi, đừng làm Hoàng Hậu nương nương đợi lâu." Trương quý phi đi vào Cảnh Nhân cung, Chu Anh theo sát phía sau.

Thục phi đã đến sớm chờ trong đại điện của Cảnh Nhân cung, Chu Anh phân vị thấp nhất, đành phải nhất nhất hành lễ, thời điểm ngồi xuống cảm thấy lưng bàn chân sưng rất nhiều.

Hoàng Hậu qua thật lâu mới đi ra, bất quá mang thai chưa đến ba tháng, tư thái lại làm như nặng nề, Hạnh Chi cùng Bình Nhi một trái một phải đỡ, mảnh mai giống như một trận gió có thể đem đứa nhỏ thổi bay mất.

Chu Anh nhìn mọi người trong mắt trào phúng, trên mặt vẫn kính cẩn, cảm thấy buồn cười.

"Nô tỳ (tần thiếp) thỉnh an Hoàng Hậu nương nương." Đoàn người đứng dậy hành lễ.

Hoàng Hậu hôm nay mặc áo bào long phượng thêu bằng chỉ vàng, đầu đội ngọc quan long phượng, cả người nổi bật chói mắt dị thường, mặc dù Trương quý phi ngày thường phong hoa tuyệt đại cũng không bằng, không thể không nói là một người siêu quần xuất chúng.

龙凤珠翠冠 - long phượng châu thủy quan - ngọc quan long phượng

"Nương nương hôm nay rất sắc sảo loá mắt, ngọc quan long phượng này tao nhã vô song, chỉ có nương nương đội lên mới nổi bật." Kỳ quý tần gần đây ý vào uy nghi Hoàng Hậu kiêu ngạo rất nhiều, mấy ngày trước đây còn giáo huấn một cung nữ trong cung Trương quý phi, Trương quý phi rộng lượng, vẫn chưa cùng nàng so đo.

"Lời ấy của quý tần muội muội sai rồi, không phải nương nương nổi bật vì đội ngọc quan long phượng này, mà ngọc quan long phượng này nổi bật vì

nuong nhờ nuong nuong thôi. Vô luận là nói chuyện hay là làm việc, tìm không chính xác chủ yếu và thứ yếu, sẽ phá hủy đại sự." Thục phi tà tà liếc Kỳ quý tần một cái, cười mở miệng.

Kỳ quý tần cùng Thục phi không hợp ai cũng biết, ngày bình thường có lẽ còn cố kỵ tôn ti phân vị, giống như nay Thục phi mặc dù được ra Dục Khôn cung nhưng chưa đạt được ân sủng một lần nữa, mà Hoàng Hậu sủng quan hậu cung, nàng lại có gì cố kỵ?

"Thục phi nuong nuong nói đúng, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, chủ tử sai lầm sẽ phá hư đại sự, chọn giúp đỡ sai, đó cũng là có thể muốn mạng người đó." Vừa nói ánh mắt còn liếc nhìn Chu Anh bên này.

Lời này thật đúng là giết người vô hình không để lại dấu vết, dễ dàng đem chuyện Thục phi thất sủng đổ lên đầu nàng. Chu Anh nhìn Thục phi biểu tình bất động thanh sắc, trong lòng ngóng trông nàng có chút lý trí, đừng rơi vào trong cạm bẫy Kỳ quý tần.

Hoàng Hậu nuong nuong cười ôn hòa, hợp thời bổ sung một đao: "Thục phi muội muội đừng trách móc, Kỳ quý tần là thẳng tính, cũng không ác ý, cũng không phải cố ý nhắm trúng chuyện không vui của Thục phi muội muội cùng Thư tiếp dư."

Đây là không châm ngòi nàng cùng Thục phi thì không chịu được sao?

Chu Anh không thể không lên tiếng: "Hoàng Hậu nuong nuong chuyện này, việc này không liên quan tới tần thiếp, tần thiếp làm sao không vui?"

Hiền phi cũng đi ra hoà giải: "Nuong nuong hôm nay tại sao đột nhiên nổi lên hưng trí nghe diễn? Nô tì nhớ rõ nuong nuong thường ngày là không thích la hét ồn ào." "

Hoàng Hậu lúc này mới lại vỗ về bụng, đoan trang cười: "Bổn cung là không thích lắm, nhưng Hoàng Thượng nói vài vị hoàng tử cũng không hoạt bát lắm, nếu là bổn cung nhúc nhích nhiều hơn một chút, làm cho đứa nhỏ trong bụng được hun đúc, tương lai hoàng tử cũng sẽ hoạt bát hơn. Cho nên mới gánh hát nổi danh kinh thành về, bổn cung nghĩ một người nghe không có thích thú gì, liền kêu mọi người đến chung vui. Bổn cung nhớ rõ Trương quý phi cùng Thục phi đều thích nghe diễn, tiệc đầy tháng của Tam hoàng tử liền mời hai vị đi nghe diễn, hôm nay hẳn là cũng sẽ vui cùng bổn cung nghe một chút."

Bữa tiệc đầy tháng kia Thục phi treo đầu dê bán thịt chó đem một chuỗi Thất bảo Phật châu có hạt châu xạ hương của mình đã chuẩn bị tốt đồ cho Trương quý phi, Hoàng Hậu lúc này lơ đãng nhắc tới, làm cho hai người này bực bội.

Trương quý phi làm sao nghe không ra tính toán lần này của Hoàng Hậu, cười nói: "Đúng rồi, Hoàng Hậu nuong nuong nhớ thương nô tì cùng Thục phi muội muội, là vinh hạnh của nô tì, tuồng hôm nay chắc hẳn phải nghe một chút."

Thục phi cũng nghe ra ám chỉ trong lời nói của Trương quý phi: "Nuong nuong, nô tì rất khẩn cấp muốn nghe xem gánh hát có danh tiếng nhất này có trò gì hay."

Hoàng Hậu được Hạnh Chi diu lấy đứng dậy: "Các vị muội muội cũng chờ không kịp, đi sang bên kia nghe diễn thôi."

Trên đường đi tới rạp hát, đoàn người cũng rất khéo gặp được Hoàng Thượng, vì thế Gia Nguyên để liền thuận lý thành chương gia nhập nhóm đi nghe diễn.

Hoàng Hậu tất nhiên là thập phần vui sướng, nàng chợt lấy được sủng, lại biết mang thai, tròn tâm nguyện nhiều năm, sớm đã bị tin song hi lâm môn mà mất phần trầm ổn kín đáo kia. Bên người cũng không có người nhắc nhở nàng, rất dễ dàng liền mất đúng mực.

Mất nhìn thấy trên đài diễn sắp kéo màn, Hoàng Hậu rốt cục có chút kiềm nén không được: "Hoàng Thượng, nô tì nghe nói có gian thần vu hãm phụ thân nô tì tham ô, Hoàng Thượng ngàn vạn lần đừng tin lời gièm pha này đó."

Trên mặt Hoàng Thượng mỉm cười, cầm tay nàng vỗ nhẹ nhẹ: "Hoàng Hậu đừng lo lắng, trầm tâm lý nắm chắc."

Lúc này mặt Hoàng Hậu mới giãn ra: "Nô tì biết, trong lòng Hoàng Thượng là có nô tì."

"Thư tiếp dư muốn nghe diễn gì?" Trương quý phi coi xong tên các vở diễn liền đem kịch bản đưa cho Chu Anh bên cạnh, Chu Anh luôn luôn thích náo nhiệt, liền chọn "quần anh hội".

"Vở diễn này rất ồn ào, bổn cung không... thích nhất." Hoàng Hậu nửa đường đem kịch bản cầm qua, "Vẫn là để bổn cung chọn đi, Thư tiếp dư có ý kiến gì không?"

Chu Anh nhìn về mặt Khuyết Tĩnh Hàn sủng nịch nhìn Hoàng Hậu, nào dám cự tuyệt: "Nuong nuong đã thích, vậy nuong nuong chọn trước đi."

Hoàng Hậu làm sao muốn chọn kịch thật, bất quá là nghĩ muốn chọc phá nàng đi. Chu Thiên Bảo - phụ thân của nàng đem phụ thân Hoàng Hậu - Khương đại nhân lôi xuống nước, trong lòng Hoàng Hậu làm sao thống khoái?

"Hoàng Thượng, nô tì riêng mệnh cung nhân đã làm đường phen tổ yến, Hoàng Thượng cần phải nếm thử một chút?" Hoàng Hậu nhìn Bình Nhi một cái, Bình Nhi liền đi xuống chuẩn bị.

"Đã là tâm ý của Hoàng Hậu, trầm sao lại cô phụ?" Gia Nguyên để cười cười, mất nhìn người phía dưới, ánh mắt dừng ở trên người Chu Anh một lát, "Các vị ái phi liền cùng trầm và Hoàng Hậu dùng chút đi. Thư tiếp dư hôm nay trang điểm rất khác biệt, trầm thấy rất đẹp."

"Nô tì (tần thiếp) tạ ơn Hoàng Thượng Hoàng Hậu ân điển."

Chu Anh từ lúc mang thai liền ăn tổ yến mỗi ngày, cho tới bây giờ nghe thấy tổ yến liền sợ, chỉ ăn một chút liền không ăn nữa, gạt ở một bên, chuyên tâm nghe điển.

Hoàng Hậu chú ý tới động tĩnh bên này, cười cười: "Như thế nào, Thư tiếp dư đây là chệ tổ yến trong cung bốn cung?"

Trong lòng Chu Anh kêu rên một tiếng, Hoàng Hậu xé chiều hôm nay là quyết tâm muốn bói móc, liền nhận mệnh bưng tổ yến lên: "Nương nương hiểu lắm, tần thiếp sợ bị phỏng, để nguội lại dùng thôi."

"Vậy thì ăn hết đi, như thế xem ra, bốn cung đa tâm." Hoàng Hậu nhìn nàng một cái, nhớ tới lời hoàng thượng mới vừa nói, "Hoàng Thượng, nô tì nhìn kim bộ điều này trên đầu Thư tiếp dư rất khác biệt, hạt vàng xung quanh như đám mây chính giữa khảm bảo thạch xanh, còn có dây châu là lục ngọc đây là phi vị mới được mang, nô tì thấy, Thư tiếp dư này vượt khuôn."

Sắc mặt Chu Anh trắng nhợt, vội đứng dậy quỳ xuống tạ tội: "Hoàng Hậu nương nương thứ tội, tần thiếp không phải là cố ý, thỉnh Hoàng Hậu nương nương nhìn phân thượng tần thiếp mang hoàng tự, tha tần thiếp đi."

Hoàng Hậu do dự một lát, lên tiếng hỏi Gia Nguyên để bên cạnh: "Hoàng Thượng, ngài nghĩ sao?"

Gia Nguyên để liếc mắt nhìn người quỳ trên mặt đất: "Hoàng Hậu chương quản sự vụ lục cung, tự nhiên rất rõ mọi chuyện, Thư tiếp dư liền tiếp coi thường tôn ti, liền đuổi quay về Vĩnh Hòa cung đi, hảo hảo suy nghĩ lại."

Đôi mắt Chu Anh đều đỏ, được Bách Hợp cùng Lan Tương đỡ từng bước một gian nan đi ra ngoài. Từ phía sau nhìn phá lệ đáng thương, Hoàng Hậu đưa cợt cười cười, tiếp tục vui vẻ thoải mái cùng Hoàng Thượng nghe điển.

"Không tốt, không tốt Thư tiếp dư đẻ non!"

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Hoàng Hậu

"Hoàng Thượng, nương nương, không tốt, không tốt, Thư tiếp dư đẻ non!" Một tiểu cung nữ sợ tới mức mặt không có chút máu, thất tha thất thểu ngã tiến vào bầm báo.

"Nói rõ ràng, rốt cuộc sao lại thế này?!" Ý cười trên mặt Gia Nguyên để nháy mắt rút đi, đầu lông mày nhíu lên quát hỏi.

"Hồi... Hồi Hoàng Thượng, mới vừa rồi khi Thư tiếp dư đi ra ngoài nô tỳ liền nhìn sắc mặt nàng không được tốt, sau khi lên liền nô tỳ... Nô tỳ liền nhìn thấy trên liền kia... Trên liền tất cả đều là máu..." Tiểu cung nữ càng nói sắc mặt càng trắng, lắp bắp.

Sắc mặt Hoàng Hậu cũng không tốt: "Thai của Thư tiếp dư vẫn vững vàng, có gì? Lại đột nhiên đẻ non, Hoàng Thượng, nô tì muốn đi Vĩnh Hòa cung nhìn một chút."

Gia Nguyên để ngẫm nghĩ một lát, mặt lạnh nói: "Thôi Vĩnh Minh, truyền thái y, bà mụ đi Vĩnh Hòa cung, Hoàng Hậu và trẫm cùng chúng ái phi lúc này đi cũng không giúp được gì, ở đây chờ đi."

"Nô tì tuân chỉ." Hoàng Hậu ần ần cảm thấy không ổn, rồi lại không thể nói rõ.

Chỉ một nén nhang, mọi người lại cảm thấy giống như đợi một canh giờ, Thôi Vĩnh Minh rốt cục trở về báo lại: "Hồi Hoàng Thượng, thái y chẩn đoán Thư tiếp dư lần này đột nhiên đẻ non chủ yếu là bởi vì trúng độc."

"Vô liêm sỉ, Thư tiếp dư mới vừa rồi rất tốt, có gì? Vô duyên trúng độc?!" Gia Nguyên để giận không kiềm chế được hỏi.

Gánh hát trên đài tựa hồ cũng cảm nhận được tức giận của hoàng đế, mỗi người đều lặng lẽ đi xuống, phi tần ngồi dưới lại cảm như hén, tiếng hít thở đều nhẹ hơn rất nhiều.

Mới vừa rồi ngồi bên cạnh Chu Anh, Trương quý phi lúc này mới chột nói: "Hoàng Thượng, nô tì mới vừa rồi nhìn Thư tiếp dư còn rất tốt, ăn xong tổ yến đường phèn thì sắc mặt liền kém rất nhiều. Nô tì tưởng là do bị Hoàng Hậu dạy bảo vài câu, nên chưa từng nghĩ nhiều."

Tổ yến đường phèn này người ở chỗ này đều ăn, lại chỉ mỗi Thư tiếp dư trúng độc. Trương quý phi vừa nói những lời này, vậy chính nàng cùng tất cả mọi người trốn không thoát hiềm nghi.

"Tra cho trăm, trăm liền không tin, còn có người cả gan dám làm loạn ở dưới mí mắt trăm!" Gia Nguyên đế nổi trận lôi đình, "Thôi Vĩnh Minh, ngươi nói nguyên nhân chủ yếu là bởi vì trúng độc, vậy còn có nguyên nhân khác nữa?!"

"Hồi Hoàng Thượng, thời điểm Thụ chủ từ quay về Vĩnh Hòa cung, lại bị mấy con mèo hoang không biết ở đâu chui ra làm kinh giá..." Thời điểm Thôi Vĩnh Minh nói lời này, một trán mồ hôi lạnh. Hoàng Thượng coi trọng thai này trong bụng Thụ tiếp dư cả cung cao thấp ai không biết, hiện tại vừa bị trúng độc, vừa bị mèo hoang kinh giá, cũng không biết là Thụ tiếp dư kia số phận không tốt, hay là người nổi lên lòng xấu xa quá mức to gan lớn mật.

Thục phi vừa nghe thấy mèo hoang va chạm liền cúi đầu nghẹn ngào, làm như nhớ tới chuyện cũ thương tâm.

"Mèo hoang?" Gia Nguyên đế quét mắt quanh mình một vòng, hừ lạnh nói, "Trăm cũng không biết hậu cung này của trăm chỉ dùng cho chủ nhân ở hay là dùng để nuôi mèo! Thục phi của trăm bởi vì đàn súc sinh này mất hoàng tử, hiện giờ, Thụ tiếp dư lại vừa giẫm lên vết xe đổ sao?!"

"Hoàng Thượng, mèo hoang này nô tài đã mệnh đầy tớ đi bắt." Thôi Vĩnh Minh run rẩy bẩm báo.

"Chuyện này đều giao cho những người khác đi, ngươi thay trăm đi trông coi Vĩnh Hòa cung, có động tĩnh gì trở về bẩm báo trăm." Gia Nguyên đế hạ lệnh.

"Hoàng Thượng đừng quá lo lắng, Thụ tiếp dư chắc sẽ nhờ ơn trạch Hoàng Thượng Hoàng Hậu phù hộ, nhất định có thể cát nhân thiên tướng." Trương quý phi an ủi, "Nhưng nô tì cảm thấy thật sự là sự có kỳ hoặc. Thai của Thụ tiếp dư giống vẫn vững vàng khỏe mạnh, ngày bình thường cũng phá lệ chú trọng, như thế nào tại lúc này đột nhiên trúng độc? Con mèo kia cũng thật là kỳ quái, trong cung nô tì chưa bao giờ gặp gỡ mèo hoang nào, sao giờ Thục phi cùng Thụ tiếp dư hoài thai chín tháng liền gặp phải?"

Hiền phi cũng phụ họa theo đuôi nói: "Quý phi vừa nói như vậy, nô tì cũng thấy quá mức trùng hợp. Nô tì nghe nói con mèo này kỳ thật có chút linh tính, nếu là được người chuyên môn thuần thủ huấn luyện, cũng có thể bị người bài bỏ."

Sắc mặt Gia Nguyên đế cũng không tốt: "Nếu lời nói của hai vị ái phi là thật, vậy hậu cung này của trăm, thật đúng là chướng khí mù mịt, trăm cũng coi như không phải là hoàng đế tốt, Hoàng Hậu của trăm... Cũng coi như không phải là Hoàng Hậu tốt."

Hoàng Hậu nghe nói như thế, sắc mặt cũng khế biến: "Hoàng Thượng nói đúng, việc này đích xác không thể nuông chiều, nếu thật có người làm xằng làm bậy, nô tì nguyện làm người thứ nhất đứng ra, quét sạch làn gió bất chính này."

"Hoàng Hậu có nhận thức này, trăm thấy an ủi." Gia Nguyên đế gật gù gật đầu, nhìn thấy thân ảnh ở cửa, "Tiểu Tần Tử, tiến vào hội báo đi."

Tiểu Tần Tử đi vào, mặt sau còn có thái giám trung niên đi theo, quỳ trên mặt đất mở miệng: "Hồi Hoàng Thượng, nô tài tra ra là Thụ tiếp dư mới vừa rồi ăn chén đường phèn tổ yến kia bị người hạ sinh xuyên ô cùng hạt mã tiền, hai thứ này mặc dù có thể làm được, nhưng cũng là kịch độc, nếu như không biết dùng là có thể lấy tánh mạng người."

"Đã có thể lấy tánh mạng người, tại sao lại chỉ xuất hiện ở trong đồ ăn Thụ tiếp dư, là ngự thiện phòng hay ngự dược phòng thất trách, nhưng lại lấy sinh xuyên ô cùng hạt mã tiền cho là đường phèn bỏ vào sao?!" Gia Nguyên đế tra hỏi, âm lượng từ từ lên cao.

Thái giám đi theo bên cạnh Tiểu Tần Tử, lúc này mới run rẩy mở miệng: "Hoàng Thượng thứ tội, là nô tài phụ trách đường phèn tổ yến trong ngự thiện phòng lần này, lúc nô tài làm tổ yến vẫn chưa động nửa ngón tay, chính là trong lúc nô tài có chuyện tránh ra một lát, sai Tiểu Anh Tử ở lại trông..."

Tiểu Tần Tử nói tiếp: "Hoàng Thượng, khi nô tài dẫn người đuổi tới, Tiểu Anh Tử đã treo cổ tự vận trong phòng mình. Nô tài hỏi một thái giám về sở thích cùng người hán hay tiếp xúc, nói là..."

Nói tới đây Tiểu Tần Tử ngẩng đầu hướng tới chỗ Hoàng Hậu nhìn thoáng qua, lại vội cúi đầu tại chỗ.

"Ngươi, Tiểu Tần Tử, nói sự thật cho Hoàng Thượng cùng bốn cung, thái giám kia rốt cuộc nói gì?" Trong lòng Hoàng Hậu càng ngày càng rối loạn, thúc giục nói.

Tiểu Tần Tử lúc này mới mở miệng: "Hồi Hoàng Thượng, nương nương, thái giám kia nói Tiểu Anh Tử đi lại gần gũi với Bình Nhi bên người Hoàng Hậu nương nương... Hơn nữa ở chỗ ở Tiểu Anh Tử còn lục soát vài loại thuốc bột có độc và... một phong thơ của Phương tần đã qua đời."

Hoàng Hậu vừa nghe việc này theo bản năng liền lên tiếng phản bác: "Hoàng Thượng, ngài cũng không thể nghe lời nói một bên của bọn nô tài, bọn họ nhất định là bị người sai sử mới ngấm máu phun người! Huống chi khi Phương tần chết, nô tì cùng Hoàng Thượng đều ở ngoài cung, thì như thế nào có thể liên quan tới nô tì?!"

"Hoàng Hậu yên tâm, trăm tất nhiên là sẽ không vọng tin sàm ngôn như vậy." Gia Nguyên đế nhíu mày, nhìn Hoàng Hậu, "Phương tần chết là khi trăm cùng Hoàng Hậu rời cung, lúc trước là bởi vì hãm hại Thụ tiếp dư mới bị biếm lãnh cung, nhưng lại có kỳ hoặc khác? Đem thư trình lên."

Thái giám đem thư trình lên, Gia Nguyên đế đọc nhanh như gió, liền đưa cho Hoàng Hậu bên cạnh, trên mặt lại như cũ không hề gợn sóng: "Hoàng Hậu, ánh mắt trăm không được tốt, có nhiều chỗ coi không hiểu, nàng đến đọc thay trăm đi. Nếu là bên trong có nửa điểm oan khuất, cũng kêu chúng ái phi đồng loạt làm chứng, miễn cho sau lưng nói trăm thiên vị."

Hoàng Hậu tiếp nhận thư, chỉ nhìn một cái liền quá sợ hãi, luống cuống tay chân làm bức thư kia rơi xuống: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, nô tì là bị hãm hại, chuyện hãm hại Thụ tiếp dư không liên quan tới nô tì a, Hoàng Thượng, thỉnh Hoàng Thượng minh giám!"

Gia Nguyên để thấy Hoàng Hậu thất thổ như vậy, mặt không chút thay đổi phun ra vài chữ: “Hoàng Hậu, trầm kêu người đọc thay trầm.”

Thư kia vừa lúc rơi xuống bên chân Thục phi, nàng ta nhặt lên tính đưa cho Hoàng Hậu, cũng không chú ý liếc qua, trong khoảnh khắc sắc mặt cũng trắng bệch như Hoàng Hậu, nhưng trong mắt không còn là sợ hãi, mà là oán hận.

Hoàng mệnh khó chối từ, Hoàng Hậu đành phải máy móc tiếp nhận thư, trong giọng nói đè nén không được run rẩy: “Hoàng Hậu nương nương, tâu thiếp may mắn không làm nhục mệnh, hoàn thành nhiệm vụ nương nương công đạo, khẩn cầu nương nương giữ được gia tộc Phụng thị bình an không ngại. Từ khi nhập phủ, tâu thiếp liền đi theo nương nương. Tuệ thực nghi khó sanh mà chết, Thục phi bị mèo hoang kinh hách mất con, độc hại quý phi cũng giả họa Thục phi, cùng với thiết kế hãm hại Thư tiếp dư. Tuy nói có chút kết quả đều không phải là như ý người, nhưng tâu thiếp đã hết sức. Tâu thiếp vẫn biết chỉ là một hòn đá kê chân của ngài, chuyện đến nông nỗi này, tâu thiếp cũng rất mệt mỏi, mệt mỏi, tâu thiếp hiệp trợ nương nương phạm phải nhiều tội nghiệt, kiếp sau tâu thiếp sẽ trả lại.”

Hoàng Hậu duy trì lấy phong độ cuối cùng đọc xong bức thư này, Phụng thị trước khi chết giọt nước mắt cho nàng ta, sau mới ý thức được đây là một bẫy thật lớn, người thiết kế bẫy lòng xa, dạ sâu nàng ta dĩ nhiên theo không kịp. Sắc mặt nàng ta lại bại nhìn những người phụ nữ ngồi bên dưới, Trương quý phi, Hiền phi, Thục phi, Ôn phi, Kỳ quý tần, Tiêu sung nghi, không có chỗ nào mà không phải là quen thuộc như phật, con mắt sáng thiện lương. Nhưng cái này gọi là dưới khuôn mặt động lòng người, lại cất giấu loại tâm địa rắn rết như thế nào?

“Hoàng Hậu nương nương, nô tì mấy năm nay cần cù chăm chỉ phụng dưỡng, gió mặc gió, mưa mặc mưa thành tâm thành ý với tới thỉnh an ngài... Ngài vì sao phải đối đãi nô tì như vậy? Mặc dù là nô tì đắc tội ngài, nhưng đứa nhỏ của nô tì lại có tội gì?” Thục phi kinh ngạc nhìn Hoàng Hậu, trong mắt chứa đầy lệ cùng hận, lại như cũ không tồn hao gị.

Trương quý phi vươn tay vỗ vỗ bả vai Thục phi an ủi: “Thục phi muội muội, mấy ngày nay, là bổn cung trách lầm muội. Hoàng Thượng, kính xin ngài vì các vị tỷ muội làm chủ đi, vô luận nội dung phong thư này của Phụng thị muội muội là giả hay là thật, nô tì vẫn sẽ lựa chọn tha thứ Hoàng Hậu nương nương. Nương nương hiện giờ có thai, không nên làm lụng vất vả, việc này, kính xin Hoàng Thượng tự mình ra chủ ý.”

Thị vệ phụ trách đi điều tra nơi mèo hoang nhảy ra, vào điện bẩm báo, mèo hoang này là bị người thuần dưỡng, mà người thuần dưỡng là Bình Nhi bên người Hoàng Hậu.

Gia Nguyên để từ bắt đầu đến bây giờ vẫn đều thập phần trầm mặc, trầm mặc nhìn tuồng vui này nghịch chuyển. Tức giận lúc đầu sớm đã biến mất, chỉ còn lại biểu tình thản nhiên: “Quý phi nói đúng, việc này liên lụy quá nhiều, vẫn là trầm tự mình thẩm tra xử lý. Hoàng Hậu, trong thư Phụng thị thẳng thắn nói mỗi chuyện đều là chịu người sai sử, mưu hại hoàng tử, sát hại phi tần, giả họa người, mỗi một chuyện đều đủ để định tội. Người có gì để nói?”

Hoàng Hậu muốn ngu người, cũng biết hiện giờ mình là hết đường chối cãi, Bình Nhi lúc này rơi xuống không rõ, vô luận nàng ta nói cái gì, chỉ là dục gia chi tội. (Chỉ là mượn cớ mà thôi! Xuất phát từ câu “Dục gia chi tội, hà hoàn vô từ.” Nghĩa là nếu muốn gán tội cho người khác, không sợ không tìm ra lý do. Hay nếu đã muốn vu oan giả họa, thì nói lời gì mà chẳng được)

“Hoàng Thượng, nô tì không lời nào để nói. Nô tì hiện giờ chỉ tin tưởng Hoàng Thượng, tin tưởng Hoàng Thượng có thể cho nô tì cùng hoàng nhi trong bụng một cái trong sạch.” Chuyện cho tới bây giờ, trong đầu Hoàng Hậu sớm mất lý trí, chỉ có kéo dài thời gian mới có thể để cho nàng ta tìm ra người giật dây chân chính.

Gia Nguyên để gật gật đầu, thậm chí thập phần thản nhiên bụng chén trà sứ men xanh bên cạnh cúi đầu nhấp một miếng, thái độ cũng không trịnh trọng, cũng không có lệ: “Hoàng Hậu yên tâm, nếu là thật sự không liên quan tới người, trầm nhất định cho người cái công đạo.”

Trông coi Vinh Hòa cung, Thôi Vinh Minh một trán đầy mồ hôi, vội vàng tiến vào bẩm báo: “Hoàng Thượng, tình huống Thư chủ tử cũng không quá tốt, thái y đi ra nói, thai này của Thư tiếp dư, chỉ sợ là giữ không được, không chỉ có như thế, tánh mạng Thư tiếp dư cũng nguy ở sớm tối...”

“Xoảng!” Thôi Vinh Minh vừa nói xong, chén sứ trên tay Gia Nguyên để cũng rơi xuống đất.

Trên mặt hắn không có tức giận, đứng lên nói: “Hoàng Hậu hiện giờ mang thai, vô luận chân tướng của sự tình như thế nào, đều nghỉ ngơi ở trong cung chính mình đi. Thôi Vinh Minh, kêu Vũ thị vệ phái thêm ít nhân thủ, thay trầm bảo hộ Cảnh Nhân cung của Hoàng Hậu. Các ái phi đều hồi cung đi, trầm nên đi Vinh Hòa cung nhìn một chút.”

Lời này tuy rằng ngữ khí không nặng, nhưng rõ ràng cho thấy ý tứ cấm giới Hoàng Hậu, thậm chí ngay cả thị vệ đều xuất động, chứng tỏ Cảnh Nhân cung này sợ là cũng bị trông coi cẩn thận, sau này dù ruồi bọ cũng khó mà bay vào.

Hoàng Hậu tuyệt vọng đến một câu đều nói không được, chỉ ngơ ngác nhìn đế vương rời đi, đi lại thông dong, không có chút nửa điểm lưu luyến.

Đồng dạng thủ vệ sâm nghiêm, còn có Vinh Hòa cung ở lục đông cung.

“Lục La, tới giá sách chọn sách có tranh vẽ, đến lúc ta nên coi rồi.” Chu Anh chống sau lưng nâng cao bụng đến mép bàn sách, “Lúc này thái y nói ta hôm nay bị chút kích thích, cần tĩnh dưỡng, sai các nàng đều đi ra ngoài đi.”

“Vâng, chủ tử.” Bách Hợp đem thuốc dưỡng thai đặt xuống, “Nô tỳ đã an bài thái y cùng bà mụ tiến vào biệt viện, để ngừa vạn nhất. Hôm nay ngài cũng bị kích thích, sớm đi nghỉ thôi.”

Chu Anh gật gật đầu, chịu đựng mùi vị thuốc đông y này, giữa đầu uống hết thuốc dưỡng thai, coi sách Lục La đưa tới, nhíu mày: “Tại sao lại là chuyện xưa về tình yêu của hồ ly tinh cùng thư sinh? Đi đôi quyền khác, ta hôm nay muốn xem chuyện xưa của Trụ vương cùng cữu vĩ hồ.” (truyện Trụ vương và Đát Kỷ)

"Tại sao ái phi của trẫm lại cứ thích xem hồ ly tinh trong thoại bản nhỉ?" Gia Nguyên đế phảng phất như từ trên trời mà rơi xuống, nhìn người phụ nữ miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, cười mà không cười mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đắm Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đại hoàng tử

Chu Anh đối với chuyện Khuyết Tĩnh Hàn này tùy thời tùy chỗ xuất hiện sớm đã quen, thông dong nâng cao bụng đứng dậy thỉnh an, trong mắt lại đầy lệ: "Hoàng Thượng đừng chê cười tần thiếp, tần thiếp đến bây giờ còn kinh hồn chưa ổn định đâu."

Lời nói này giống như giận mà không giận, Gia Nguyên đế nghe xong liền ôn nhu cười, giống như chuyện mới vừa rồi tại Cảnh Nhân cung, cũng như chưa từng phát sinh.

Chu Anh mặc dù không có tận mắt nhìn thấy, nhưng cũng có thể tưởng tượng một phần, hoàn cảnh Hoàng Hậu hiện giờ bốn bề thọ địch.

Tuy nói cùng nàng dùng bữa ở trong Vĩnh Hòa cung, nhưng chuyện Khuyết Tĩnh Hàn đích xác không tính là tốt, lúc bắt đầu có chút ôn nhu, lúc sau biểu tình liền vẫn là thần nhiên.

Có lẽ đoán được nửa điểm tâm tư của hán, Chu Anh cũng thức thời không quấy rầy, để cho hán một mình trầm mặc viết chữ, chỉ ở bên cạnh lặng lẽ giúp đỡ nghiền mực.

Khuyết Tĩnh Hàn viết chính là một đoạn trong "tả truyện":

"Phu sùng mà không kiêu, kiêu mà đánh bại, rơi xuống mà không hám, hám mà có thể truân người, tiên vậy."

Chu Anh xem chừng, Khương gia phồn vinh đích thật là chấm dứt.

"Hạnh Chi, đi giúp bốn cung điều tra thêm, ngầm hãm hại bốn cung lần này cuối cùng là Trương quý phi hay là Thục phi? Ngầm thay bốn cung đưa thư cho Kỳ quý tần, kêu nàng truyền lời cho phụ thân bốn cung, phải thay bốn cung rửa sạch oan khuất." Hoàng Hậu tĩnh tâm một phen, sớm đã bình tĩnh lại. Chuyện sai sử Phương tần chỉ vền vẹn có việc Tuệ thực nghi khó sanh cùng nàng ta thoát không khỏi liên quan, nếu là Hoàng Thượng điều tra rõ chân tướng, nhất định còn có thể cho nàng ta một cái công đạo.

"Nhưng nương nương..." Hạnh Chi trù trừ nói, "Hoàng Thượng đã phái thị vệ ở bên ngoài trông coi, đừng nói nô tỳ, dù ruồi bọ, hiện giờ bay cũng không ra."

"Buồn cười, bốn cung hiện giờ vẫn là đứng đầu lục cung, ta rất muốn nhìn, có ai dám ngăn đón bốn cung!" Hoàng Hậu liền đứng dậy muốn ra bên ngoài, lại bị Hạnh Chi ngăn cản.

"Nương nương nghĩ lại, nếu là hôm nay ngài xông ra cửa cung, không phải là đúng như ý muốn kẻ vu hãm nương nương sao? Huống hồ việc này không nên tiếp tục đào sâu, nương nương đừng quên, hiện giờ đại hoàng tử còn ở hoàng tử sở, nếu sự tình náo lớn, đại hoàng tử sẽ bị liên lụy vào! Huống chi nương nương hiện giờ mang thai, không nên làm lụng quá vất vả, Hoàng Thượng mặc dù đem nương nương vây trong Cảnh Nhân cung, nhưng không có trừng phạt khác, chứng tỏ Hoàng Thượng đối với nương nương vẫn là có tình nghĩa."

Kiên trì của Hoàng Hậu hơi hơi suy sụp, chuyện khác nàng ta sẽ không lo lắng, nhưng đại hoàng tử là nhược điểm duy nhất của nàng ta hiện giờ, nàng ta phải có điều cố kỵ.

"Thôi, bốn cung liền an tâm đợi trong Cảnh Nhân cung đi. Vì hoàng tử trong bụng bốn cung, mặc dù là bị oan uổng cũng nhận. Hạnh Chi, mặc dù là đem Bình Nhi diệt khẩu, cũng không cho lộ ra nửa điểm thân thế của đại hoàng tử, nếu làm Hoàng Thượng đã biết, chỉ sợ hoàng nhi trong bụng này cũng không giữ được bốn cung." Nàng ta rốt cuộc có chút lo lắng.

Hạnh Chi nhìn thấy nương nương nhà mình có oan khuất lại chỉ có thể nuốt vào trong bụng, thập phần đau lòng: "Nương nương ngài yên tâm, năm đó những người liên quan nô tỳ sớm đã phụng mệnh đều giết tất cả rồi, Bình Nhi cũng không cảm kích. Về phần bị hãm hại lần này, nô tỳ nhất định tìm cách chứng minh trong sạch cho ngài."

"Quý phi nương nương, nô tỳ nghe nói Hoàng Thượng tự mình thăm vấn Bình Nhi, chỉ sợ sẽ khai ra hết." Oanh Nhi tiến vào phúc thân bẩm báo, "Nếu là Hoàng Thượng tra được nơi này có tay chân của nương nương, thì phải làm sao?"

Tư thái Trương quý phi thập phần thanh thản, chậm rãi rì bóc vải phủ nội vụ mới vừa đưa tới, nghe nói như thế, lông mi cũng chưa động: "Việc này người cho là Hoàng Thượng không biết sao? Phế bỏ Hoàng Hậu đã là chuyện sớm phải làm, Khương gia kiêu ngạo sớm vượt qua điểm mấu chốt của hoàng thượng, bốn cung nếu tại thời điểm này hỗ trợ giúp Hoàng Thượng một tay, chẳng phải là dệt hoa trên gấm?"

"Nhưng Thư tiếp dư dù sao vì mềo hoang mất đi đứa nhỏ..." Oanh Nhi dừng một chút, mới tiếp tục, "Nếu là Hoàng Thượng so đo, sao còn tốt nữa?"

Trương quý phi thân nhiên cười cười: "Oanh Nhi, người nghĩ Thư tiếp dư bị sinh non thật sao? Hoàng Thượng đây là mượn cơ Thư tiếp dư phát tác Hoàng Hậu thôi. Hiện giờ vua và cao thấp dân chúng đều biết Khương thị cơ hồ hoành hành ngang ngược, Hoàng Thượng sao để nàng tùy ý kiêu ngạo?"

"Đâu phải, nô tỳ nghe nói Đại Lý tự cùng Hình bộ đã thẩm ra kết quả, đã chứng minh Chu đại nhân trong sạch, Hoàng Thượng thậm chí còn ban thưởng trăm lượng hoàng kim, thưởng cho Chu đại nhân không sợ cường quyền, có gan tố giác tham quan ô lại. Mà Khương đại nhân bên kia lại tương phản, càng ngày càng nhiều một đảng Khương thị bị liên lụy vào, bị hạ tù, thậm chí có cả đồ sát viện Tả ngự sử đại nhân." Trên mặt Oanh Nhi có chút thôn thức, "Nurong nurong, nếu lúc này giúp Hoàng Thượng diệt trừ đám người gia tộc Khương thị có Chu đại nhân, sau này Thục phi cùng Thư tiếp dư sợ là sẽ phải trở thành kinh địch của nurong nurong."

Trương quý phi lơ đãng: "Tâm tư hoàng thượng thay đổi trong nháy mắt, bỗng cung sao có thể bắt được? Chỉ biết sẽ không có một ngày, Thục phi cùng Thư tiếp dư biến thành Hoàng Hậu thứ hai, Chu gia biến thành Khương gia thứ hai? Đến lúc đó, dù bỗng cung dung hạ được tỷ muội các nàng, chỉ sợ Hoàng Thượng cũng dung không được. Thay bỗng cung xuất cung nhân lại, việc này Trương gia không thể làm ra cái gì nổi bật, kêu phụ thân cùng gia huynh gần đây phải làm việc khiêm tốn."

"Vâng, nurong nurong."

Thế cục hậu cung triều đình biến đổi lớn trong một ngày, trong ngự hoa viên, hoa nghênh xuân cũng không nhanh không chậm nở rộ.

Hoa nghênh xuân

Nghênh xuân là một loại cây cảnh đẹp khá lạ mắt, hơn nữa nó còn có tác dụng lọc không khí nên thích hợp để làm cây cảnh trong nhà, cây cảnh nội thất. Ngoài ra chúng cũng thường được sử dụng làm cây cảnh sân vườn, cảnh quan... nhưng rất ít, vì đây là cây ưa bóng.

"Hoa này nở không tồi." Gia Nguyên đế cùng Kỳ quý tần nhân nhả thưởng thức hoa xuân mới nở, "Khi sáng sớm trăm ngủ dậy liền nghe Thôi Vĩnh Minh nói ái phi từ hôm qua tâm tình thập phần tích tụ, hiện nay nhìn hoa này, đỡ hơn chút nào không?"

"Hoàng Thượng cùng nô tì ngắm hoa, sao nô tì còn tích tụ chứ?" Kỳ quý tần tuy là cười, trong mắt lại vẫn có chút sầu lo, "Nhưng hôm qua nô tì đi hoàng tử sở thăm đại hoàng tử, có lẽ là sốt ruột cho mẹ, liền vẫn buồn bực không vui. Dù sao chỉ là đứa bé có chín tuổi, giờ cơm nước không màng, nô tì nhìn cực kỳ đau lòng, trong lòng như là bị đâm một nhát."

Thần sắc Gia Nguyên đế suy xét công bằng: "Hoàng Hậu phạm phải tội lỗi chồng chất, nhưng đại hoàng tử còn nhỏ tuổi, cũng không can hệ tới nó, cho nên trẫm vẫn chưa trách phạt. Nếu là trong lòng của nó đối với trẫm tổn lấy oán giận, đó chính là không hiểu chuyện."

"Hoàng Thượng." Kỳ quý tần do dự một lát, phúc thân khấn cầu, "Đại hoàng tử đều không phải là không hiểu chuyện, Hoàng Thượng nếu là chịu đi thăm hân, hân tất nhiên sẽ tốt hơn rất nhiều."

Gia Nguyên đế ngẫm nghĩ một chút, cuối cùng gật gật đầu: "Vây ái phi liền cùng trẫm đi thăm đại hoàng tử đi."

Một nén nhang, Gia Nguyên đế cùng Kỳ quý tần đã tới hoàng tử sở. Trong hoàng tử sở chỉ có đại hoàng tử cùng ma ma, thái giám, nô tài hầu hạ hân, mặt khác còn có thái phó tiên sinh, cho nên ngày bình thường cũng không náo nhiệt. Nhưng giờ khắc này lại yên tĩnh có chút kỳ lạ.

Thái giám đang muốn thông truyền bị Gia Nguyên đế phát tay ngăn lại: "Đại hoàng tử lúc này hân là đang học bài, đừng quấy rầy hân."

Gia Nguyên đế vừa bước vào cung điện liền gặp một thái giám từ thiên điện vội vã chạy đến, thờ hồng học, sắc mặt gấp đến độ trắng bệch, không nhìn phía trước, phía sau liền va chạm.

May mà thị vệ đi theo tay mát lạnh kịp đem người áp quỳ gối ngự tiền, nhưng người vẫn sợ tới mức run cầm cập, giống như không có ý thức được chính mình lần này ngự tiền thất nghi.

"Vô liên si, trước mặt Hoàng Thượng tại sao lỗ mãng như vậy, trong hoàng tử sở có chuyện sao? Đây là xảy ra chuyện gì?" Không cần Gia Nguyên đế phải mở miệng, Thôi Vĩnh Minh liền thức thời chất vấn.

Thái giám kia vừa nghe lời này, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên, run rẩy giơ tay lên chỉ vào nội điện: "Đại, đại hoàng tử ngài ấy..."

Gia Nguyên đế liếc mắt nhìn Thôi Vĩnh Minh mới mở miệng, giọng nói hết sức nghiêm túc: "Từ từ nói chuyện, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Thôi Vĩnh Minh đã hiểu ý, mang người vội vàng chạy tới nội điện.

"Hồi Hoàng Thượng, đại hoàng tử ngài ấy... Đại hoàng tử trúng độc!" Miễn cưỡng nói xong lời này, thái giám nhát gan kia liền bị dọa ngất.

Gia Nguyên đế sai người đi mời thái y, lúc này mới dắt Kỳ quý tần vào nội thất.

Thôi Vĩnh Minh đã tự mình hầu hạ, nhưng đại hoàng tử trên giường toàn thân run rẩy không ngừng như cũ, sắc mặt bầm tím, miệng sùi bọt mép, bộ dáng thập phần khủng bố. Kỳ quý tần nhìn thấy liền sợ tới mức bưng kín ánh mắt, quay đầu không... dám nhìn thẳng nữa.

Gia Nguyên đế thập phần lo lắng muốn lên xem xét, lại bị Thôi Vĩnh Minh ôm lưng áo: "Hoàng Thượng, ngài cần phải bảo trọng long thể, đại hoàng tử

làm như bị mẫn cảm trúng độc, nô tài sợ trên người ngài ấy mang theo độc chứng, Hoàng Thượng ở một bên nhìn là được."

Đang nói, hai vị lão thái y liền mang theo hòm thuốc đi vào, xem bệnh cho đại hoàng tử, bắt mạch, thi châm. Cứ như thế qua gần nửa canh giờ, bệnh trạng đại hoàng tử mới ổn định lại, nhưng nhìn bộ dáng vẫn thập phần dọa người.

Sớm đã có người hầu hạ, Gia Nguyên để ngồi ở một bên, tay hẩn vuốt vuốt nắp chén trà, thập phần không kiên nhẫn nhìn một loạt cung nhân quỳ gối bên chân, giọng nói bình tĩnh hỏi thái y: "Sao lại thế này? Đại hoàng tử trúng độc gì?"

Thái y cầm đầu trả lời: "Hồi Hoàng Thượng, đại hoàng tử không phải là trúng độc, chính là bị mẫn cảm nghiêm trọng, đại hoàng tử có thể mới vừa rồi ăn chút thực vật bị mẫn cảm, làm cho xuất hiện một loạt bệnh trạng."

Kỳ quý tần ngồi bên cạnh Hoàng Thượng, lúc này trong lòng mới ổn định chút, dương giọng chất vấn cung nhân: "Bữa trưa các người cho đại hoàng tử ăn cái gì?"

Cung nhân cũng bị trường hợp lần này dọa, hoàng tử sở này từ trước đến nay thập phần tiêu điều. Trước đây chỉ có các nàng làm một ít công việc vẩy nước quét nhà, cho đến khi gần đây đại hoàng tử dời lại đây, ngẫu nhiên Hoàng Hậu cũng tới thăm đại hoàng tử, các nàng mới phải hầu hạ. Nhưng mới mấy tháng, các nàng liền làm cho đại hoàng tử trúng độc, ngấm lại liên sợ tới mức phát run.

Hoi lớn gan chút, thái giám chủ sự đáp lời: "Hồi Hoàng Thượng nương nương, hôm nay ăn trưa đại hoàng tử dùng tôm bóc vỏ xào cần tây, hạnh nhân, bạch quả cùng đùi dê thui, hoa cô áp chường."

清炒虾仁 西芹杏仁白果- thanh sao hà nhân tây cần hạnh nhân bạch quả - tôm bóc vỏ xào cần tây, hạnh nhân, bạch quả

灯烧羊腿 - đăng thiêu dương thối - đùi dê thui

花菇鸭掌 - hoa cô áp chường - một món nấu từ nấm hương và hải sâm.

Thái y suy tư một lát: "Hồi Hoàng Thượng, làm cho đại hoàng tử mẫn cảm có thể là tôm bóc vỏ hoặc là hạnh nhân."

"Tuệ thực nghi mẫn cảm phần hoa son trà, nhị hoàng tử mới có thể như thế, nhưng bữa cùng Hoàng Hậu chưa từng có mẫn cảm với tôm bóc vỏ cùng hạnh nhân, tại sao đại hoàng tử lại như thế?!" Trên mặt Gia Nguyên để đã phủ một tầng lãnh ý, "Người tới, bái giá Cảnh Nhân cung!"

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đắm Đì* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Kết cục

"Nương nương, ngài không thể như vậy a, đó là không nhìn lại chính mình, cũng phải lo lắng tiểu hoàng tử trong bụng a." Hạnh Chi nhìn bữa trưa đưa tới, chủ tử nửa phần chưa động, có chút sốt ruột, "Khương đại nhân mặc dù người đang trong ngục, nhưng Hoàng Thượng vẫn không có hạ lệnh nghiêm trị, nương nương nếu nghĩ muốn xoay người cứu Khương đại nhân, lợi thế duy nhất đó là hoàng tử trong bụng."

Sắc mặt Hoàng Hậu tái nhợt, vô cảm: "Phụ thân bốn cung bị hạ tù, hiện giờ cậu, thúc bá cũng đều liên lụy trong đó, trong ngục thấp hèn khó nhịn, vài vị trưởng bối cũng không biết bị dày vò ra sao, bốn cung làm sao nuốt trôi?"

"Nương nương nếu là lo lắng cho trưởng bối đại nhân, càng phải chú ý thân thể của mình, lúc này nô tỳ đem thuốc dưỡng thai này hâm nóng một lần, nương nương mau uống đi." Hạnh Chi trước dùng thìa thử xong, độ ấm vừa đủ không bị phỏng, cũng không khác thường mới đưa tới.

Hoàng Hậu nhìn thờ dãi: "Hạnh Chi, hiện giờ bên người bốn cung cũng chỉ còn lại người, làm khó người, nhiều lần đều phải thử độc cho bản cung."

"Nương nương đối xử nô tỳ ân trọng như núi, nô tỳ hầu hạ ngài tất nhiên là phải làm." Trong lòng Hạnh Chi lên men, cúi thấp đầu xoay người cầm chút mứt hoa quả lại đây, "Nương nương, nô tỳ vẫn nhớ rõ trước đây, mới trước đây chủ tử luôn rất buồn bực, không nghe lời của Khương đại nhân, mang theo nô tỳ giả dạng làm gã sai vặt chạy ra phủ. Khi đó chủ tử luôn rất vui vẻ, mỗi ngày đều cười, về đồ chơi làm bằng đường cùng nô tỳ, cùng nhau gấp giấy diên. Sau chủ tử vì Khương đại nhân, tự nguyện xin đi giết giặc gã cho đại hoàng tử, nô tỳ còn khuyên chủ tử. Nhưng chủ tử không nghe, nói huynh trưởng vì Khương gia một lượt lên chiến trường, chính mình cũng nên vì Khương gia ra một phần lực. Sau đại hoàng tử làm Hoàng Thượng, chủ tử cũng thuận lý thành chương đã trở thành hoàng hậu nương nương."

Rốt cuộc nhịn không được, nước mắt Hạnh Chi rơi vào trong đĩa mứt hoa quả: "Nhưng nương nương, từ khi đó, ngài rất ít tươi cười. Hoàng Thượng đối đãi ngài cũng không thân dày như trước, Trương quý phi đối với chủ tử ngài cũng càng ngày càng không tôn kính, trọng trách hậu cung này cũng càng ngày càng nặng."

"Nô tỳ mấy năm nay nhìn chủ tử ngày đêm làm lưng vắt vã, mỗi khi đêm đã khuya đều không thể đi vào giấc ngủ. Nhưng mặc dù là như vậy, Hoàng Thượng vẫn bắt nắn với ngài, với đại hoàng tử. Nương nương ngày đêm lo lắng Trương quý phi mơ ước vị trí của chủ tử, liều mạng chịu đựng, thậm trọng tìm cách, nhưng chủ tử, nô tỳ vẫn nhìn ở trong mắt, đau lòng vì ngài."

Trên mặt Hoàng Hậu luân phiên bắt đắc dĩ, đau đớn cùng buồn bã: "Hạnh Chi, mấy năm nay vẫn cùng bốn cung, cũng chỉ có ngươi. Từ nhỏ, bốn cung liền không thông minh, nữ công cũng không xuất sắc, thi họa am hiểu một chút, có lẽ là kế thừa tổ mẫu. Tổ mẫu nói qua chuyện xưa của cô cô của bà cho bốn cung nghe, khi đó nàng phong hoa tuyệt đại, lại tới gần ba mươi vẫn chưa xuất giá. Mãi cho đến gặp gỡ thế tổ hoàng đế cải trang vi hành, mới trở thành một đoạn giai thoại."

"Bốn cung khi còn bé thập phần hâm mộ, ảo tưởng cũng có thể gặp gỡ người đàn ông như thế tổ hoàng đế vậy, đối đãi bốn cung toàn tâm toàn ý. Mãi cho đến khi gả cho Hoàng Thượng, nến đỏ đêm hôm đó cháy hết, Hoàng Thượng mặc cát phục đỏ thẫm, phảng phất lay dính hồng trần. Sau hôn lễ vẫn đối xử với bốn cung ôn nhu như nước, chưa bao giờ có nửa điểm chỉ trích. Bốn cung liền khờ dại nghĩ, cũng gặp được người coi bốn cung là duy nhất như thế. Mặc dù sau đó Hiền phi vào phủ, bốn cung cũng không có đề vào mắt." Hoàng Hậu khẽ cau mày đem chén thuốc uống một hơi cạn sạch, lập tức cảm viên nứt hoa quả, "Coi đó là tiền đề tứ hôn, Hoàng Thượng bắt đắc dĩ mới thú, Hoàng Thượng vẫn đối đãi như lúc đầu, Hiền phi này cũng bất quá là người đi ngang qua sân khấu mặt mà thôi. Cho đến khi Trương quý phi, Thục phi cũng vào phủ, bốn cung mới rốt cục ý thức được, bốn cung không có phúc phận như tổ tiên vậy."

"Nhưng bốn cung núm kéo một tia ảo tưởng cuối cùng, bốn cung biết làm Hoàng Hậu, bốn cung ngày sau còn có thể trở thành thái hậu, đứa nhỏ của bốn cung cũng sẽ trở thành thái tử."

"Lần đầu tiên mang thai, bốn cung rất cao hứng, ngày ngày ngắm trông sinh tiểu hoàng tử cho Hoàng Thượng. Nhưng trước khi tới ngày sinh, bốn cung mới biết được đứa nhỏ này yếu ớt như vậy, cùng bốn cung vô duyên. Đại hoàng tử mặc dù không phải bốn cung sinh, bốn cung lại coi nó như chính mình sinh ra, có lẽ vì nhớ thương đại hoàng tử chưa từng thấy qua thế giới này đã qua đời. Lúc đó bốn cung rất to gan, ngay cả việc treo đầu dê bán thịt chó đều làm ra được, bất quá là ý vào Hoàng Thượng ngày sau đăng cơ muốn mượn thế lực Khương gia thôi. Cho đến giờ này, bốn cung lại có mấy phần can đảm này?"

"Thôi, nhiều lời vô ích, Hạnh Chi ngươi đi xuống trước đi, bốn cung muốn nghỉ ngơi."

Hoàng Hậu mỗi một phát phát tay, Hạnh Chi lặng yên không một tiếng động lui ra.

"Hạnh Chi cô cô, ngài đây là làm sao vậy?" Phụ trách vẩy nước quét nhà ngoài sân, tiểu thái giám thấy nàng đi ra, trên mặt toàn là nước mắt, ân cần hỏi han.

Hạnh Chi lau nước mắt, hít hít cái mũi mới miễn cưỡng cười nói: "Không có việc gì, ta chỉ cảm thấy mùa đông năm nay so với năm rồi kéo dài rất nhiều, hiện tại mới có chút ngày xuân."

Đang nói chuyện, ngoài cửa liền truyền đến tiếng thái giám thông truyền: "Hoàng Thượng giá lâm!"

Hạnh Chi vỗ vỗ bả vai thái giám kia: "Mau tìm Sở Nhi vào điện hầu hạ nương nương!"

Khi Gia Nguyên đế cùng Kỳ quý tần tiến vào trong điện liền nhìn thấy Hoàng Hậu đang dốc lòng ở bên bàn sao kinh Phật, mặc lên người một thân hoa phục long phượng trình tường màu vàng, vẫn mang theo phong phạm mẫu nghi thiên hạ trước đây.

"Nô tì tham kiến Hoàng Thượng." Nàng hơi hơi phúc thân mình thỉnh an.

Sắc mặt hoàng đế cũng không tốt, thân nhiên mở miệng: "Hoàng Hậu ngồi đi, hôm nay trầm lại đây, là có chút chuyện muốn hỏi nàng. Kỳ quý tần, nàng hồi cung đi, tất cả mọi người lui ra, trầm có chuyện nói riêng với Hoàng Hậu."

Trong mắt Kỳ quý tần hiện lên một tia nghi hoặc, nhưng đành phải phúc thân, lập tức lui ra.

Chạng vạng đầu mùa xuân ánh sáng nhu hòa, xuyên thấu qua cửa sổ khắc hoa tà tà chiếu vào trong đại điện, đem thân ảnh đế hậu hai người kéo rất dài. Khương hoàng hậu thất thần nhìn, cúi đầu mở miệng: "Hoàng thượng mới vừa đến bên ngoài cửa cung, trong lòng nô tì còn từng hiện lên một tia vui sướng. Bất quá cũng chỉ có chớp lóe mà thôi. Hoàng Thượng tới nơi này, đó là biết hết thầy chân tướng phải không?"

Gia Nguyên đế nhìn Hoàng Hậu, thê tử kết tóc của hắn, năm đó vì chen ép thế lực lão Tam, cho nên mới cùng Khương gia đám hỏi, cưới người phụ nữ này.

Trong đầu đột nhiên liền nhớ lại cảnh tượng ngày đại hôn lúc trước của hai người, lúc đó hắn mới mười bảy tuổi, so với hoàng tử khác đã sớm hiểu quyền thế, sớm có quyền lợi hơn, cũng càng sớm trở nên có lòng tham. Cho nên hắn cưới người phụ nữ này, cưới thế lực Khương gia.

Trong lòng dù chưa có bao nhiêu cảm tình, nhưng hắn tự nhận không phải hạng người vong ân phụ nghĩa, nếu nàng không có rất nhiều động tác sau này, Khương gia cũng không có dã tâm bùng bùng, có lẽ, nàng cũng không thất thế như thế.

"Trầm đã biết." Gia Nguyên đế bước chậm, đến bên cạnh nàng, nhìn thấy chữ viết sao chép kinh Phật rất đoan trang, xinh đẹp tuyệt trần, "Thư pháp Hoàng Hậu tiến bộ rất nhiều, nhất mực truyền thừa của Huệ Thục Hoàng Hậu của thế tổ hoàng đế năm đó."

"Nhưng sách sử ghi lại Huệ Thục Hoàng Hậu nhân đức, cùng thế tổ hoàng đế kiêm điệp tình thâm, sao Hoàng Hậu của trầm lại biến hoá hiểm ác kỳ lạ như vậy, chỉ biết một mặt tính kế trầm?"

Gia Nguyên đế hỏi lại, biểu tình cười mà không cười.

Hoàng Hậu biết tất cả hết thảy kết cục đã định, sớm vô lực xoay chuyển trời đất, thẳng tắp quỳ gối trước mặt hân: "Nô tì biết sai, nhưng việc này là nô tì một người phạm phải, không liên quan tới gia tộc Khương thị, kính xin Hoàng Thượng khai ân, tha thứ phụ thân nô tì tuổi đã già."

"Hiện giờ Hoàng Hậu mang đứa nhỏ của trẫm, sản nhà rất lạnh không nên quỳ lâu, đứng lên đi." Gia Nguyên đế nói vậy, nhưng không tự mình đem nàng nâng dậy, "Trăm mấy năm nay đối xử với đại hoàng tử không coi là thân dày, nhưng cũng kỳ vọng cao. Hoàng Hậu cũng biết khi trẫm biết được chuyện này trong lòng có bao nhiêu thất vọng, có bao nhiêu phần nộ?"

Hoàng Hậu kinh ngạc ngẩng đầu, trong mắt là tia sáng không thể tin: "Hoàng thượng là khi nào biết được?"

Gia Nguyên đế nhìn nàng, trong mắt là không hề bận tâm: "Bốn năm trước, lúc Trương quý phi sinh hạ đại công chúa. Trẫm nhớ rõ đại hoàng tử ngày đó sốt cao không lui, Hoàng Hậu còn từng tìm đến trẫm. Trẫm lúc ấy đang xem đại công chúa mới ra sinh, đôi mắt quý phi cùng Tuệ thực nghi đều rất lớn, khi nhị hoàng tử cùng đại công chúa sinh ra, đôi mắt cũng đều rất lớn, nhưng vì sao đại hoàng tử do người có đôi mắt to hơn là Hoàng Hậu sinh ra, đôi mắt lại không giống người thường như vậy?"

"Chỉ cần có hoài nghi, trẫm tìm ra chân tướng có gì khó?"

Hoàng Hậu cố gắng chống đỡ, trong giọng nói vẫn là hữu khí vô lực: "Nô tì cũng hiểu được, từ đó về sau, Hoàng Thượng đối với nô tì lãnh đạm rất nhiều. Hoàng Thượng lúc ấy sở dĩ không có phát tác, là nhớ phần tình cảm với nô tì, hay là vì tiền đề bệnh nặng. Tam hoàng tử như hổ rình mồi với ngôi vị hoàng đế đây?"

"Hoàng Hậu nghĩ sao?" Trong mắt Gia Nguyên đế lộ vẻ đùa cợt, "Trẫm lúc trước là người tiên đế lựa chọn kế vị, là hoàng tử nhận hết ngàn vạn lần người quý lạ, làm sao có thể dễ dàng tha thứ, thay người khác nuôi con? Bốn năm nay, trẫm không muốn nhìn thấy đại hoàng tử, không muốn nhìn thấy Hoàng Hậu, Hoàng Hậu nhất định không biết."

"Hoàng Hậu đừng hỏi trẫm không niệm tình cảm với Hoàng Hậu, trước để tay lên ngực tự hỏi, mấy năm nay có bao nhiêu chuyện xin lỗi trẫm." Gia Nguyên đế không mang theo cảm tình phân tích, "Tuệ thực nghi khó sanh bỏ mình, thân thể nhị hoàng tử yếu ớt đến nay. Hiền phi vĩnh viễn cũng không có biện pháp sinh hạ đứa nhỏ thuộc về mình. Còn có Lục chiêu nghi đã qua đời, khi qua đời trong bụng kỳ thật mang đứa nhỏ của trẫm, Hoàng Hậu cũng biết hết?"

Sắc mặt Hoàng Hậu lại bại, nàng vẫn tưởng rằng thần không biết quỷ không hay, nhưng xem ra hân sớm đã rõ như lòng bàn tay: "Hoàng Thượng nếu sớm biết, nô tì cũng không có gì để nói. Nô tì cũng biết, Khương thị thủy chung là tai họa ngầm trong lòng Hoàng Thượng, nhưng nô tì khẩn cầu Hoàng Thượng niệm phần thương phụ huynh ở nhà đều từng vì hoàng thượng dâng cơ đã công hiến, cũng nhớ hoàng thượng muôn đời anh minh, phán nhẹ cho gia tộc Khương thị đi."

Gia Nguyên đế nhìn Hoàng Hậu từ trên cao nhìn xuống, nàng hơi bại, trên mặt đã có màu xám, môi cũng dần dần bắt đầu xanh đen, là dấu hiệu trúng độc: "Lần này, cuối cùng Hoàng Hậu hiểu được lòng trẫm."

Hoàng Hậu suy yếu cười, khóe miệng có tơ máu tràn ra, nàng trình trọng dập đầu lạy ba cái: "Hoàng Thượng, nô tì biết, nếu là gượng chống mấy tháng sinh hạ đứa nhỏ trong bụng, Hoàng Thượng nhất định sẽ không dả thương con của mình, vậy vì hoàn toàn chặt đứt gia tộc Khương thị có thể quật khởi, Hoàng Thượng tất sẽ không lưu lại tánh mạng phụ thân cùng huynh trưởng. Mà đứa nhỏ, sinh ra cũng chỉ sẽ có ngoại tổ phụ là tội nhân. Nếu là như thế... Không bằng nô tì tự mình chấm dứt là tốt nhất."

"Nô tì cả đời này, từng có hai đứa bé, lại đều không có năng lực giữ được... Là một mẫu thân thất bại, vậy ít nhất phải làm một nữ nhi không thất bại đi.. Hoàng Thượng, phụ thân nô tì tuổi tác đã cao... Huynh trưởng, lỡ mang xúc động, thỉnh Hoàng Thượng... chấp thuận bọn họ về quê đi..."

Cuối cùng nhịn không được, Hoàng Hậu ngồi liệt trên mặt đất, gát gao níu lấy vạt áo long bào, dùng hết một tia khí lực cuối cùng mờ miệng: "Hoàng Thượng, nô tì... không phải... thê tử tốt, cũng coi như không phải... là... Hoàng Hậu tốt..."

Canh giữ ở bên cạnh đại hoàng tử, Thôi Vĩnh Minh vội vàng vào đại điện: "Khởi bẩm Hoàng Thượng, đại cung nữ Hạnh Chi bên cạnh Hoàng Hậu xâm nhập hoàng tử sở, sát hại đại hoàng tử đang suy yếu, sau đó đứng cột trụ mà chết."

Tiểu Tần Tử - ngự tiền phụ tụng thở hắt hắt báo lại: "Hoàng Thượng, Thư tiếp dư trong Vĩnh Hòa cung, sắp sinh."

Gia Nguyên đế lại chỉ cúi đầu nhìn người phụ nữ ngã ở bên chân, mặc phục chế Hoàng Hậu đẹp đẽ, quý giá mà tất cả phụ nữ mơ tưởng đã lâu, trên đầu đội nhất quan cao quý, có được quyền lợi vạn người kính ngưỡng, lại ở năm Trung Quốc cường thịnh nhất, đột nhiên chết đi.

"Hoàng Hậu có lẽ không biết đi, Huệ Thực Hoàng Hậu mà thế tổ hoàng đế yêu tha thiết, cuối cùng cũng chết ở trong ngực thế tổ hoàng đế." Gia Nguyên đế lưu lại những lời này, mới thông thả ra Cảnh Nhân cung.

Trời chiều đưa bóng dáng hân lạp thành một bóng hiu quạnh thẳng tắp.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đâu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 50

Gia Nguyên năm thứ tư, Hoàng Hậu Khương thị hoẵng (chết, cách nói mảy người hoàng tộc), truy phong Huệ Minh Hoàng Hậu, đại hoàng tử trúng độc chết bất đắc kỳ tử. Cùng năm, gia tộc Khương thị bị tra ra tham ô, mưu nghịch cùng hơn mười tội lớn, chứng cứ mỗi tội đều vô cùng xác thực, theo lý nên liên luy cử tộc, Hoàng Thượng dày rộng nhân đức, niệm từng vì nước lập công, niệm Huệ Minh Hoàng Hậu có công thị giá, do đó đặc xá tội chết, chỉ đui đi lưu đầy nơi xa xôi, trọn đời không được bước vào kinh thành.

Chu Anh nghe xong chuyện này thì thở dài vì Huệ Minh Hoàng Hậu, cảm thấy là người đáng thương đến cực điểm. Vô luận là nguyên nhân nào, khi Hoàng Hậu qua đời trong bụng còn mang đứa nhỏ, nếu là lúc trước nàng không thể lý giải được, giờ ôm trong ngực cái bọc nhỏ mềm mại như vậy, nàng thấu hiểu rất rõ. Mặc dù mẹ con chỉ chia lìa một lát, đủ để làm người nóng lòng, huống chi chính mình giết chết cốt nhục?

Đại hoàng tử chết tuy rằng cảm thấy bất ngờ lại đáng tiếc, nhưng Chu Anh cũng hiểu được thế giới này tàn khốc. Gia Nguyên để máu lạnh như vậy, để vương cường thế, thì sao có thể để cho con người khác bình yên lớn lên?

"Chủ tử, ngài hiện nay mới trong tháng, thật sự không nên ôm tiểu công chúa lâu, để cho nô tỳ ôm xuống cho bà vú cho bú đi." Lan Tương nhìn bộ dáng nàng ôm không buông tay, nhìn không được khuyên.

"Vừa nghĩ tới hai tháng sau con bé sẽ cả ngày ở bên cạnh Hiền phi nương nương, ta liền luyến tiếc buông xuống." Chu Anh nhìn không được lại cúi đầu hôn hôn cái trán bóng loáng thơm mùi sữa. Nhìn mắt hạnh đen nhánh, hai má béo phúng phính, thật sự là không uống công nàng vất vả mang thai mười tháng, cuối cùng còn chín chết một sống liêu cái mạng già này sinh ra bé.

Có lẽ là tâm nguyện một đời trước muốn có con vẫn chưa xong, trong lòng Chu Anh đối với đứa bé này mang khát khao vô hạn. Tuy rằng thời gian mang thai có nhiều bất tiện, nhiều lần thậm chí ngay cả mệnh đều góp vào, nàng thần nhiên oán giận vài câu, nhưng trước sau như một chờ mong đầy cõi lòng. Sinh ở nhà để vương vốn là bất hạnh, nếu là không được chờ mong sinh ra, đó mới là ngược đãi lớn nhất đối với đứa bé.

May mắn phụ thân đứa bé cũng yêu thương nàng, Chu Anh cười cười, thật cẩn thận đem nàng đưa cho Lan Tương.

"Bách Hợp, em mới vừa rồi nói cung nhân trong hoàng tử sở đều trúng độc chết bất đắc kỳ tử, thậm chí thái y chẩn bệnh cho đại hoàng tử cũng không có may mắn thoát khỏi, người hạ độc đó là Hạnh Chi bên cạnh Hoàng Hậu sao?" Đợi Lan Tương ôm đứa nhỏ đi thiên điện, Chu Anh mới nhếch lông mày mở miệng.

"Chủ tử, nô tỳ cũng thấy chuyện có kỳ hoặc, nhưng hiện nay toàn quyền sự vụ hậu cung đều giao cho Trương quý phi nương nương, quý phi nương nương sai người đập chết Hạnh Chi tại trận, Hoàng Thượng cũng không nói một từ." Bách Hợp cũng nghi hoặc.

"Đã không nghĩ ra, bên kia cũng không còn sống, Hoàng Thượng không lên tiếng đó là đồng ý. Sinh tồn trong hậu cung này vốn gian nan, biết nhiều, ngược lại không lợi. Lúc ấy ở hoàng tử sở, trừ bỏ Hoàng Thượng còn có ai?"

"Nghe nói lúc ấy còn có Kỳ quý tần Trường Xuân cung, sau khi Hoàng Thượng đi Cảnh Nhân cung, Kỳ quý tần mới trở về trong cung chính mình." Bách Hợp nói, "Hơn nữa lúc trước là Kỳ quý tần khuyên Hoàng Thượng đi thăm đại hoàng tử một chút."

Chu Anh gật gật đầu, cũng không lên tiếng nữa, nhưng trong lòng biết được, Kỳ quý tần này đều không phải như mọi người nhìn thấy như vậy, là phe phái của Hoàng Hậu. Nếu nói là Hoàng Hậu cuối cùng lựa chọn thống khổ như vậy, là Khương gia, Gia Nguyên đế, Trương quý phi hợp lực bức tử, không liên quan tới Kỳ quý tần, nàng quả quyết sẽ không tin.

"Nương nương, lúc này chưa kịp vạch trần chuyện Hoàng Hậu giả mang thai, là sai lầm của nô tì, kính xin nương nương trách phạt." Trong Ninh Tú cung, Kỳ quý tần ngồi ngay ngắn ở phía dưới quý phi.

Trương quý phi liếc nàng ta một cái, cười nói: "Muội muội cũng đừng thất vọng, đây bất quá là kế sách để ngừa vạn nhất, không có chuyện này, Hoàng Hậu cũng là phải chết không thể nghi ngờ. Ngược lại, vì nghĩ đến có tiểu hoàng tử trong bụng, quyết định này của Hoàng Hậu lại phải thống khổ trăm ngàn lần. Huống hồ nếu là Hoàng Thượng biết được, ngược lại quý tần muội muội cùng bản cung sẽ không tốt."

"Là ý kiến nô tì nông cạn, đa tạ nương nương chỉ điểm." Kỳ quý tần gật mình, "Mà thật là trùng hợp, Thu tần vừa vặn một ngày này sinh hạ tiểu công chúa, cũng không biết là hạnh hay là bất hạnh."

"Vi tiểu công chúa này đã được tấn vài phân vị, muội nói là hạnh hay là bất hạnh đây?" Trương quý phi cười, "Bất quá, theo như bản cung thấy, Thực phi so với chúng ta còn cảm thấy nguy cơ hơn."

"Oanh Nhi, thay bản cung đi Vinh Hòa cung, Thu tần được Hoàng Thượng coi trọng như thế, bản cung còn chưa đi chúc mừng một tiếng đâu."

"Chủ tử, Oanh Nhi Ninh Tú cung cầu kiến." Lục La tiến vào bẩm báo.

"Kêu nàng đi chính điện đi, Bách Hợp thay quần áo cho ta." Chu Anh thở dài, hiện giờ không còn đặc quyền phụ nữ có thai, nên lễ nghi không thể nửa điểm sai lầm.

Sau khi mang thai, người phụ nữ nào cũng sẽ mập lên, Chu Anh cũng không ngoại lệ, mặc dù phá lệ chú ý, nhưng thất lưng lớn thêm một vòng, nhiều xiêm y trước đây mặc không được nữa.

"Đừng cố sức Bách Hợp, đổi cái rộng hơn chút đi." Chu Anh cam chịu thở dài, "Xem ra ngày sau, Tiểu Bảo của ta muốn ta quan tâm nhiều hơn."

Bách Hợp cũng cười theo: "Nhưng nô tỳ nhìn chủ tử rất cao hứng vì phần quan tâm này đó."

Ai nói không phải chứ, Chu Anh nhìn về phía Tiểu Bảo, cũng xuyên qua đã hơn một năm rồi, nàng cuối cùng cũng có vương bận thực tế.

"Nô tỳ tham kiến Thụ tần." Oanh Nhi phúc thân thỉnh an.

"Đứng lên đi." Chu Anh ý bảo Bách Hợp đỡ nàng dậy, "Là quý phi nương nương có chuyện truyền đạt ta?"

"Hồi Thụ tần chủ tử, nô tỳ phụng mệnh nương nương, vội tới chúc mừng Thụ tần chủ tử." Oanh Nhi đưa hộp trên tay lên, "Đây là hạ lễ nương nương đưa tới."

Chu Anh ý bảo Bách Hợp nhận lấy: "Làm phiền nương nương trong lòng nhớ thương ta, người thay ta chuyển đạt lòng biết ơn với chủ tử người, ngày sau ta sẽ tự mình đi nói lời cảm tạ với nương nương. Bách Hợp, thay ta đưa tiễn Oanh Nhi đi."

Oanh Nhi đi rồi Chu Anh mới mở hộp lễ, bên trong là một trăm bạch ngọc khắc hoa, nàng tinh tế nhìn nhìn hoa văn trên cây trăm kia, là hoa thạch trúc đầu hạ tùy ý có thể thấy được.

Hoa thạch trúc

"Lan Tương, cây thạch trúc có nghĩa là gì?" Chu Anh đương nhiên sẽ không nghĩ Trương quý phi thật sự lấy lòng nàng. Hiện giờ Hoàng Hậu đã chết, trong hậu cung Trương quý phi là lớn nhất, là người có khả năng được đề cử làm Hoàng Hậu kế tiếp nhất, tất cả mọi người trong hậu cung sắp hàng nịnh bợ nàng ta, như vậy, Trương quý phi sao lại vội lấy lòng nàng?

"Chủ tử, cây thạch trúc ngụ ý dũng cảm, kiên cường cùng thuần khiết, còn có một tầng ngụ ý khác..." Lan Tương nuốt một ngụm nước bọt, có chút khó xử mở miệng, "Làm vai trò hỗ trợ, vật trang trí."

Chu Anh gật gù đầu, trên mặt không giận ngược lại cười: "Nhìn cũng rất đáng yêu, ngày mai liền cài cây trăm này đi thỉnh an thái hậu nương nương, lão nhân gia bà nhìn chắc chắn cao hứng."

Lúc trước khi Hoàng Hậu tại vị, thái hậu có thể khiêm tốn liền khiêm tốn, mà hiện nay phi tần các cung lại phải ngày ngày đi tới nói chuyện, cũng không phải là muốn thu lòng người cho Trương quý phi sao? Đã như vậy, làm cho lão nhân gia bà bớt bận tâm mới được.

"Nương nương, Hoàng Thượng hôm nay lật bài tử là Dực Khôn cung, nương nương chuẩn bị tiếp giá đi." Thôi Vĩnh Minh phúc thân mình truyền lời. Sau khi Hoàng Hậu cùng đại hoàng tử qua đời, tâm tình Hoàng Thượng vẫn không được tốt, hơn một tháng qua cũng không ngủ lại hậu cung, chỉ cùng vài vị dùng bữa. Hôm nay là lần đầu tiên từ sau ngày đó, lại lật bài tử của Thục phi, có thể thấy được Thục phi này đang được Hoàng Thượng coi trọng. Nghĩ như vậy, thân mình Thôi Vĩnh Minh thấp hơn chút.

"Thôi công công mau miễn lễ." Thục phi ý bảo Hoa Hảo nâng hân dậy, "Thôi công công bận rộn như vậy, còn phải đi thật xa đến truyền chỉ, thật sự là khổ cực."

Thục phi biết phân lượng của Thôi công công, vừa khách khí hàn huyên, vừa ban thưởng lớn: "Thôi công công hầu hạ ở bên người hoàng thượng rất nhiều năm, là lão nhân bên người hoàng thượng, cũng là người tri kỷ bên người hoàng thượng. Những thứ này bốn cung đại diện Hoàng Thượng ban cho, công công đừng khách khí với bốn cung."

Thôi Vĩnh Minh hầu hạ Hoàng Thượng, đồng thời cũng hầu hạ các phi tần hậu cung, làm sao không biết trong những câu này của các nàng còn có rất nhiều thâm ý: "Nô tài đa tạ Thục phi nương nương ban cho, có thể hầu hạ hoàng thượng là vinh hạnh của nô tài. Hiện giờ nương nương là người đầu tiên Hoàng Thượng lật bài tử, đó là trong lòng có nương nương?"

Thu ưu đãi, cũng tỏ lộ vài thứ, Thôi Vĩnh Minh cũng nửa thật nửa hàm hồ trả lời Thục phi. Về phần tâm tư thực sự của Hoàng Thượng, lại há để cho hân có thể tùy ý phỏng đoán?

Thục phi cười thập phần tao nhã: "Hoa Hảo, thay bốn cung đưa Thôi công công đi ra ngoài đi, ban đêm đường tối, chuẩn bị đèn lồng cho công công."

Thôi Vĩnh Minh lại nói tạ ơn mới rời đi, hân là ngự tiền tổng quản thái giám, làm sao ngay cả đèn lồng cũng không có, Thục phi làm thái quá như vậy bất quá là lấy lòng mà thôi.

Hiện giờ ngôi vị trung cung đang treo, Thục phi và Trương quý phi đều là nhất phẩm sao không tích cực tranh thủ? Nhưng Hiền phi luôn luôn không để ý tới phân tranh này đó, an phận thủ thường, cũng không biết lần này có thể bảo trì bình thân như cũ?

"Nô tỳ chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương một lần nữa đã lấy được sủng ái của hoàng thượng." Hoa Hảo đi trở về chuyện thứ nhất đó là vui sướng chúc mừng chủ tử.

Thục phi vui mừng khôn xiết: "Hoa Hảo, bốn cung nhớ rõ trong váy áo phủ nội vụ mới làm cho bốn cung có một bộ màu lam sẫm (bản cv là màu azurit: màu Cu²⁺ á, nàng nào từng làm thí nghiệm chắc biết màu đó) phía dưới thêu Ngu mỹ nhân (cây Poppy-chương 26) phải không? Lấy ra đi, trang dung cũng phải xứng mới được."

Tuy Thôi công công mới vừa rồi nói những lời làm nàng ta vui mừng một lát, bất quá nàng ta cũng sẽ không đơn thuần nghĩ rằng Hoàng Thượng thật sự hướng về nàng ta. Trương quý phi có thái hậu cùng sinh hạ hai vị công chúa làm hậu trường, thế lực của nàng ta thật sự quá mức đơn bạc, hiện giờ duy nhất có thể nắm giữ, đó là sủng ái của hoàng thượng.

"Nương nương, nô tỳ mới vừa rồi nhìn thấy Thôi công công đi phương hướng Dục Khôn cung, có lẽ tối nay Hoàng Thượng lật bài tử của Thục phi nương nương." Yên Nhi thấp giọng bẩm báo.

Trương quý phi lại không có nửa điểm kinh ngạc, vẫn chăm chú nhìn móng tay mới làm: "Bất quá là lật bài tử mà thôi, có gì ngạc nhiên? Huống hồ Hoàng Thượng hơn nửa năm không đi qua chỗ Thục phi muội muội, đó là đi an ủi muội muội, đúng là tâm thương. Màu móng tay này đã phai nhạt rồi, nhuộm lại đi, bản cung không thích màu sắc quá mức nhạt nhẽo."

"Vâng, nương nương." Oanh Nhi tiếp tục ngồi cạnh nhuộm cho nàng ta.

"Hôm nay đi Vĩnh Hòa cung, Thụ tần phản ứng như thế nào? Nhìn thấy bản cung tặng lễ có cao hứng?" Trương quý phi không chút để ý hỏi.

"Thụ tần chủ tử tất nhiên là phi thường cao hứng." Oanh Nhi cũng không có nhìn thấy phản ứng của Thụ tần khi nhìn thấy hạ lễ kia, đành phải kiên trì đáp, "Có thể được nương nương ban cho, sao mất hứng?"

"Đây là không nhìn ra ý của bản cung hay là giả ngu thật đây?" Khóe miệng Trương quý phi trào phúng gọi lên, vô luận là nguyên do gì, Thụ tần này là không thể coi thường. Mặc dù không thể kéo vào trận doanh của mình, nhưng cũng không thể để nàng ta đứng về phía Thục phi mới được.

"Đem nhị công chúa ôm đến đây đi, bé con kia chưa bao giờ thấy qua tiểu công chúa, nên đến thăm muội muội nàng một lát." Có lẽ phỏng chừng ngự giá đã đi tới Dục Khôn cung trước rồi, Trương quý phi mới đứng lên nói, "Ban đêm gió lạnh, mặc thêm áo choàng cho nhị công chúa, lấy thêm mấy đèn lồng đi."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51: Tiểu công chúa

"Yên Nhi đi cùng bản cung, chọn đường vắng mà đi, đừng chạm mặt những người khác. Oanh Nhi ở lại trong cung, thay xiêm y cho bản cung, rồi đi Trường Xuân cung tuyên Kỳ quý tần, nói ban đêm quá dài, bản cung thỉnh nàng đến nói chuyện một chút. Mọi người cần phải nhớ kỹ, bản cung tối nay nửa bước cũng không ra Ninh Tú cung." Trương quý phi phân phó xong, phất tay mọi người, lại công đạo Oanh Nhi vài câu mới mang theo nhị công chúa cùng Yên Nhi lặng lẽ rời đi.

"Chủ tử, Hoàng Thượng hôm nay lật bài tử của Thục phi nương nương Dục Khôn cung." Lan Tương tiến vào báo.

"Thục phi một lần nữa lấy được sủng, thật sự là việc đáng mừng." Nói là nói như vậy, trong lòng Chu Anh cũng yên lặng cầu nguyện cho Thục phi, Khuyết Tĩnh Hàn đã nhịn rất lâu, đêm nay ngủ ở trong cung người nào, sáng mai thất lưng chủ tử ấy liền đi thẳng không nổi... Một đêm làm bảy lần, mẹ ơi, thật quá cuồng dã!

"Chủ tử, quý phi nương nương mang theo nhị công chúa đến đây." Lục La tiến vào báo.

Đang vừa luyện tập thư pháp hằng ngày vừa suy nghĩ nội dung bộ phim 18+, bút lông trong tay Chu Anh dừng một chút mới đưa bút hoàn thành nét cuối cùng: "Mau mời vào chính điện, đưa trà nóng lên, ta sẽ tới ngay."

Hoàng Thượng mới vừa lật bài tử Thục phi, Trương quý phi liền mang theo nhị công chúa tới chơi, Chu Anh đoán không ra tâm tư Trương quý phi. Là muốn xuống tay với tiểu công chúa đã thông nàng hay tới mượn sức nàng đối phó Thục phi sao? Nếu thật là như vậy, nàng thật sự nửa phần tình cảm cũng sẽ không để lại, hiện giờ điểm mấu chốt của nàng là không để liên lụy đến con của mình. Nếu ai thật sự xúc phạm, nàng thực sẽ liều mạng giết.

Chu Anh thay quần áo đi ra liền nhìn thấy Trương quý phi đang kiên nhẫn dỗ nhị công chúa, trên mặt tràn đầy tình cảm yêu thương. Có lẽ đều là người làm mẹ, nàng cảm thấy lúc này Trương quý phi so với thời khắc hoa lệ khác đều động lòng người hơn rất nhiều.

"Tần thiếp thỉnh an quý phi nương nương. Làm nương nương cùng nhị công chúa đợi lâu, là sai lầm của tần thiếp."

"Thụ tần muội muội mau đứng dậy, đêm khuya đến thăm, là bản cung đường đột mới phải." Trương quý phi hơi cười cười xin lỗi, "Sau bữa tối, đại công chúa cùng tiểu gia hỏa này liền vẫn ồn ào đòi muội muội, lúc này bản cung mới nhớ tới con nhóc kia còn chưa thấy qua muội muội của mình, mãi cho đến lúc này còn đang hằm hằm hồ hồ ni non không ngủ được, bản cung đoán rằng đây là nhớ thương tiểu công chúa. Liền muốn mang theo nàng đến Vĩnh Hòa cung nhìn tiểu công chúa một chút, nếu là tiểu công chúa chưa ngủ, để cho hai đứa bé kia chơi đùa cũng tốt."

Chu Anh theo bản năng muốn cự tuyệt, đang định mở miệng nói tiểu công chúa đang ngủ liền nghe được tiếng gào khóc của Tiểu Bảo từ thiên điện truyền đến.

Nàng thở dài: "Nhị công chúa nhớ thương tiểu công chúa, là phúc khí của tần thiếp cùng tiểu công chúa."

Nhị công chúa trong ngực Trương quý phi vừa nghe thấy tiếng khóc giống như đã từng quen biết, liền đưa cánh tay gào khóc, nghe lại thật giống là mong muội muội. Nàng ôm nhị công chúa đứng lên liền đi tới thiên điện: "Thư tần muội muội khách khí, nhìn nhị công chúa một cái này, thật đúng là một khắc cũng chờ không được nữa, đi thôi Thư tần muội muội, bổn cung cũng muốn đi nhìn tiểu công chúa."

Chu Anh có chút không yên lòng, chạy nhanh đi theo.

Trên thực tế, tính tình tiểu công chúa có chút mạnh động, hay cong chân đạp vào mặt người ta, nhưng lực lớn vô cùng, tính lực rất dư thừa. Chu Anh mới phát hiện gần đây, nàng thật sự là tuyệt vọng, thời gian dưỡng thai này thật sự là uống phí công phu.

Quả nhiên, Trương quý phi mới vừa đem nhị công chúa đặt ở bên cạnh Tiểu Bảo, tên nhóc mới vừa ngủ đủ liền quơ tay quơ chân vui mừng đạp nhị công chúa...

Mặt Chu Anh đen ngòm, tiến lên ôm bé vào trong ngực, kẹp chặt hai chân: "Tiểu công chúa không hiểu chuyện, kính xin nương nương lượng giải."

Trương quý phi cũng đem nhị công chúa ôm ở trên đùi, ý bảo nàng ngồi ở bên cạnh: "Không quan trọng, muội muội cũng đừng câu nệ, bổn cung nhìn tiểu công chúa ngày sau sẽ rất hoạt bát sáng sủa, cũng không còn gì tốt hơn."

Mắt Chu Anh nhìn nhị công chúa im lặng ở trong ngực Trương quý phi, rồi lại nhìn tiểu công chúa lòng ngực của mình đã sắp khóc lên vì bị kẹp chặt hai tay hai chân, nhất thời có loại xúc động muốn đem bé nhét vào bụng rồi sinh ra lại.

"Nương nương khen trật rồi, tiểu công chúa mới hơn tháng nên nghịch ngợm, tần thiếp cảm thấy chưa chắc vậy đâu." Chu Anh vừa mới dứt lời, tiểu công chúa trong ngực liền thật sự chu miệng khóc lên, tựa như đang kháng nghị mẹ ruột nói xấu mình.

"Tính tình này bổn cung rất thích, nếu Thư tần muội muội không ngại, bổn cung thật muốn ôm tiểu công chúa một chút." Trương quý phi nói xong liền đem nhị công chúa giao cho bà vú bên cạnh, vươn tay qua ôm tiểu công chúa.

Chu Anh run như cây sậy, sợ nàng làm bị thương Trương quý phi, nếu thật là như thế này, nàng phải nữ trái mẫu tử (con gây mẹ bồi thường). Cũng may tiểu công chúa còn thức thời, biết được mình bây giờ ở trong ngực một người khó lường, an phận rất nhiều, còn chu miệng thôi bông bóng, không dư thừa chút khí chất tiết tháo nào.

"Bổn cung nhìn tiểu công chúa như là rất thích bổn cung, rất nhu thuận a." Trương quý phi cười nói.

Nhu thuận cái rắm a, trong lòng Chu Anh muốn chửi tục.

"Có lẽ cũng bị dung nhan khuynh quốc khuynh thành của nương nương đã động, mắt nhìn lảng lảng." Chu Anh a dua nịnh hót, "Nếu là có một nửa đoạn trang của nhị công chúa, tần thiếp liền cảm thấy mỹ mãn."

Trương quý phi ôn nhu vỗ lưng tiểu công chúa, vỗ vỗ tiểu công chúa vừa mới còn muốn khóc liền an tĩnh rất nhiều, cuối cùng dần dần không tiếng động, ngược lại sắc mặt quý phi đột nhiên trở nên không dễ nhìn chút nào.

Trong lòng Chu Anh lập bộp một tiếng, nhìn tiểu công chúa, sắc mặt cũng thay đổi: "Bách Hợp, mau, nhanh đi thỉnh thái y."

Tay chân luống cuống tiếp nhận tiểu công chúa, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của bé nhú lại, nôn ra tùm lum thì trong lòng liền đau giống như bị bóp nghẹt. Muốn rống to với Trương quý phi, nhưng lại bị chế độ cấp bậc chết tiệt, nửa điểm đều không thể oán giận.

Trên mặt Trương quý phi cũng tràn đầy lo lắng, sốt ruột nói với Lan Trương đang ở bên cạnh canh giữ: "Tiểu công chúa không thoải mái, mau đi mời Hoàng Thượng lại đây."

Trong lòng Lan Trương cũng gấp, phúc thân xong liền vội vàng tiến đến Dực Khôn cung. Chu Anh cũng không ngăn trở, ôm tiểu công chúa chất vấn bà vú: "Tiểu công chúa tại sao lại vẫn nôn mửa như vậy, là các người ăn gì đó không sạch sẽ?!"

Bà vú sợ tới mức cả người run rẩy, phủ phục trên mặt đất, căn bản một câu đều nói không được. Đây bắt quá là hiện tượng trẻ con nôn sữa bình thường, cũng không lo ngại, chính là mới vừa rồi quý phi nương nương vuốt ve tư thế không đúng mới đưa đến, đó là Trương quý phi, nàng sao lại dám lên tiếng?

Bên này đang huyền não túi bụi, có nô tài trong Ninh Tú cung vội vàng báo lại, nói là đại công chúa bị bóng đè, một mực nói mê sáng. Chu Anh mặc dù cảm thấy kỳ quái, nhưng nhìn bộ dáng Trương quý phi áy náy lại lo lắng, chỉ có thể rộng lượng thả người.

"Quý phi nương nương đi nhìn đại công chúa một chút đi, bị bóng đè không thể bỏ qua, vẫn là thỉnh thái y nhìn xem."

Trương quý phi lúc này mới vội vàng rời đi.

Trong Dực Khôn cung, Thục phi mới vừa kêu dọn đồ ăn khuya cho Gia Nguyên để xong.

"Hoàng Thượng ngày đêm làm lưng vất vả, cũng phải chú ý bảo trọng long thể, đây là nô tì mệnh phòng bếp nhỏ làm cho ngài hầm chút tổ yến, phối hợp chút hạnh nhân, cây phạt thủ tốt vô cùng, Hoàng Thượng nếm thử một chút xem hương vị như thế nào." Thục phi thấy Thái Vĩnh Minh vẫn chưa đến phụng dưỡng, liền tự mình tiến lên thử độc cho hắn.

Cây phật thủ

"Tâm ý của ái phi là quan trọng nhất." Gia Nguyên để cười, "Hon nửa năm nay, ủy khuất ái phi, trăm ngày sau sẽ bồi thường ái phi."

Thục phi cười thập phần ôn nhu nhã nhặn lịch sự: "Tài cán vì Hoàng Thượng phân ưu là vinh hạnh của nô tì, làm sao cảm thấy ủy khuất? Huống hồ biết Hoàng Thượng nhớ nô tì như vậy, trong lòng nô tì tựa như ăn mật."

Gia Nguyên để nhìn người phụ nữ trước mắt, khuôn mặt tuy có ba phần tương tự như Thục tần có chút ngốc ngốc, tính tình lại cách biệt một trời một vực. Thục phi đa nghi cũng không đủ thông minh, luôn suy tính chu đáo lại lưu một đường sống cho chính mình, ôn hòa cũng không mất uy nghiêm, mà Thục tần lại tương phản, nhìn ngây ngốc, trong lòng lại nhìn thông thấu, thoát nhìn nhu nhược lại sẽ không ăn nửa điểm mật. Nhưng mà, hai người khác nhau lớn nhất, là thái độ đối đãi với sinh mệnh, Thục phi ngoan ác quyết tâm lấy tính mạng con mình đến cược, mà Thục tần lại không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn tới con mình. Lại nói tiếp, tựa hồ sau khi sinh tiểu công chúa được một tháng, hẳn mới chân chính hiểu biết Thục tần này.

"Hoàng Thượng?" Thục phi lần đầu tiên thấy Gia Nguyên để có thời khắc xuất thần như vậy, nhin không được lên tiếng nói, "Tổ yến này nếu không dùng ngay sẽ bị ngúi."

Gia Nguyên để thu hồi tâm tư của mình, mới vừa bùng chén lên thì thấy Tiểu Tần Tử lấp ló ngoài cửa.

Mới vừa rồi đã phân phó nếu không có việc quan trọng không được tiến vào quấy rầy, phòng chùng hần đang cân nhắc có nên tiến vào hay không.

Gia Nguyên để đặt chén xuống: "Tiến vào."

Lúc này Tiểu Tần Tử mới chạy vào: "Hoàng Thượng, Vĩnh Hòa cung báo lại, nói là tiểu công chúa không thoải mái, Thục tần chủ tử rất lo sợ, kính xin Hoàng Thượng đi qua nhìn một chút."

Thần sắc biến hóa trên mặt Hoàng Thượng Thục phi thu hết đáy mắt, biết được lúc này lưu được người cũng lưu không được tâm, trong lòng cười lạnh một tiếng, liền khéo hiểu lòng người mờ miêng: "Hoàng Thượng mau đi nhìn một chút đi, tiểu công chúa hiện giờ mới vừa đầy tháng, thân mình vẫn yếu ớt, muội muội lo lắng cũng là bình thường."

Gia Nguyên để sớm đứng dậy, nghe nàng như vậy cũng là giảm đi bức rức: "Vậy ái phi sớm đi nghỉ đi, trăm đi xem tiểu công chúa." Nói xong liền bước chân ly khai Dục Khôn cung.

Thục phi nhìn tổ yến sớm đã bị lạnh, là nàng ta tự mình hâm, nhưng giờ lại vô dụng, biến thành một chuyện chê cười thật lớn, mà nửa điểm lửa giận nàng ta đều phát không được.

"Hoa Hảo, đem mấy thứ đều thu thập đi, Hoàng Thượng sẽ không trở về." Thục phi hữu khí vô lực phân phó, "Bồn cung hiện giờ mới bắt đầu chính thức hồi hận, hiện giờ mới thật sự hiểu được, lúc trước lấy đứa bé đánh cược, ngu xuẩn đến cỡ nào."

Đưa tiễn Trương quý phi xong, thái y liền chạy đến Vĩnh Hòa cung, cẩn thận bắt mạch vọng chẩn cho tiểu công chúa, gần nửa canh giờ cho ra kết luận, đây là hiện tượng nôn sữa bình thường, mong nàng đừng quá lo lắng.

Chu Anh nhẹ nhàng thở ra, cả người xụi lơ vô lực, mới vừa cho lui thái y liền nghe thấy bên ngoài thông truyền hoàng thượng tới. Lại đành phải thu xếp tinh thần, đứng dậy đi ứng phó.

Hoàng Thượng ở ngoài cung gặp thái y rồi đi, biết được tiểu công chúa đã không còn đáng ngại, tiến vào thấy sắc mặt còn sợ hãi của nàng, liền tiến đến đem người diu lên: "Lần đầu tiên làm mẫu thân đều là lo lắng đề phòng như vậy, trăm sai ngự thiện phòng chuẩn bị chút súp ngọt, dùng chút cho an thần."

Chu Anh cũng hiểu được chính mình không có kinh nghiệm, phản ứng rất thái quá, nhưng vẫn có chút hoài nghi. Thân thể tiểu công chúa luôn luôn khỏe mạnh, cũng chưa từng có hiện tượng nôn sữa, tại sao trùng hợp Trương quý phi đến ôm một cái nàng liền nôn sữa? Trương quý phi đã là mẫu thân của hai đứa bé, loại thường thức này lại không biết chút nào sao?

"Trẻ con nôn sữa là bình thường, trăm nhớ rõ khi đại công chúa còn bé còn hon nghiêm trọng, khi đó Trương quý phi cũng giống ái phi trông gà hoá cuốc, hàng đêm ngủ không an ổn." Gia Nguyên để nắm tay nàng ngồi xuống, an ủi.

Chu Anh miễn cưỡng cười cười: "Tiểu công chúa có được on trạch của Hoàng Thượng phù hộ, đã không có việc gì, nói vậy Thục phi tỷ tỷ còn trong cung chờ Hoàng Thượng, Hoàng Thượng mau qua đó đi."

Gia Nguyên để thờ dài, đem nàng ôm vào lòng: "Tiểu công chúa không có gì đáng ngại, vậy ái phi thì sao? Trăm nhìn sắc mặt nàng tái nhợt như vậy, sao nhẫn tâm bỏ mặc được?"

Đừng làm như mình thực sự rất thương hương tiếc ngọc được không? Trong lòng Chu Anh muốn chửi tục, là Vĩnh Hòa cung cách Dục Khôn cung quá xa, không muốn lại quay đi quay về chứ gì?

Nhưng... Chu Anh nhin không được trộm liếc một cái, có nên nằm vật xuống giả chết hay không? Khuyết Tĩnh Hàn một tháng không vào hậu cung, sủng đạn tràn đầy đã vác lên vai, ai chịu đựng được a, nàng vừa rồi cầu nguyện đừng Thục phi sao giờ lại chuyển qua chính mình là sao?!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 52: Bẫy rập

Chu Anh mới sinh xong tiểu công chúa, trong tháng lại đại bỏ một phen, dáng người so sánh với trước đây đầy đặn rất nhiều, ít nhất nơi nào đó là có thăng cấp rõ ràng. Vào ban đêm, Gia Nguyên để chỉ nhìn qua liên miêng đặng lười khô, ba bước thành hai bước đem người lột sạch tron.

Chạng vạng khi lật bài từ kỳ thật khá do dự, những này qua khi đến Vĩnh Hòa cung gấp nằng, vừa nhìn thấy có thể làm cho máu trong người cho thể phun ra, trong lòng vẫn bị chậm rãi thiêu đốt. Cuối cùng lại lý trí chọn lấy con bài ngà của Dục Khôn cung.

Khi Tiểu Tần Từ đến bẩm báo, hấn trừ bỏ lo lắng tiểu công chúa, thậm chí trong lòng còn xẹt qua một tia vui sướng, cảm giác này lướt qua, cũng chỉ tại lúc này, thời khắc người phụ nữ này ở trong ngực mình, lần lượt hiện lên.

Đáy lòng hấn vừa nòn nóng vừa khí phần tựa hồ đang chậm rãi tụ tập, vội vàng muốn phát tiết, cho nên động tác càng ngày càng mãnh liệt, cho đến khi cảm giác người phụ nữ dưới thân không còn là rên rỉ mà là hô nhỏ mới bỗng dưng phát hiện, chính mình có chút không kiểm soát.

Hấn lẳng lặng đánh giá người phụ nữ ngất đi vì không chịu nổi, thật sự là tìm không ra nửa điểm đáng giá để hấn lưu luyến, tư sắc không kịp Trương quý phi, ôn nhu không kịp Thục phi, khéo léo lòng người không kịp Ôn phi, tâm cơ nửa điểm không bằng Kỳ quý tần, hấn lại để người phụ nữ như vậy ở trong hậu cung phong sinh thủy khởi*, thật sự là ngay cả mình đều không thể lý giải.

*Phong sinh thủy khởi tức là gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc: thuận buồm xuôi gió

Trong thiên điện truyền đến tiếng khóc tiểu công chúa, hấn cúi đầu xuống liền thấy Thư tần cau mày làm như có dấu hiệu hơi hơi tỉnh lại. Đáy lòng lại dâng một tia không cam lòng, tại sao hấn đem hết tất cả vốn liếng cũng không có biện pháp làm nàng mở mắt, tiểu công chúa khóc rống một tiếng liền dễ dàng đánh thức nàng là sao?

Trên thực tế Chu Anh dù một cỡ nào cũng không cách nào ở bên cạnh hấn ngủ sâu được, cho nên Gia Nguyên để là không thể nào hôn tình một người già bộ ngũ, giờ phút này nghe được tiểu công chúa khóc rống liền không cần giả bộ, có thể thuận lý thành chương tình lại.

Diễn mới tình ngủ, ánh mắt mộng lung không phải là chuyện hạ bút thành văn sao?

"Ái phi tỉnh?" Gia Nguyên để mỉm cười nhìn nàng.

"Hoàng Thượng, tần thiếp tựa hồ nghe thấy tiếng khóc của Tiểu Bảo, xảy ra chuyện gì?" Nói xong liền đứng dậy muốn chạy qua, bị Gia Nguyên để ấn trở lại một phen.

"Ái phi đừng lo lắng, trẫm mới vừa qua xem, tiểu công chúa chính là ban đêm đói bụng, bú xong giờ đã ngủ." Gia Nguyên để nói xong đã muốn bỏ nhào qua.

Chu Anh ngáp một cái, uyển chuyển mở miệng: "Đêm đã khuya, Hoàng Thượng chắc là mệt mỏi, ngày mai còn phải lâm triều, sớm đi nghỉ đi."

Gia Nguyên để sừng sốt, lời này như là lí do thoái thác ngày bình thường của hấn, giờ thế nhưng lại để người khác lấy ra qua loa tặc trách chính mình: "Trẫm còn không mệt, nhìn ái phi cũng tỉnh ngủ, vậy liền bồi trẫm một chút đi."

"..." Trong lòng Chu Anh rơi lệ đầy mặt, loại thời khắc này, có thể lắc đầu sao?

Người khi gặp được mấu chốt, quyết định tình hình đặc biệt lúc ấy là trong đầu ôm lấy ý niệm may mắn, sau đó bị sự thật đá kích thành ngây ngốc. Tỷ như sau một lúc lâu ở trên giường, Chu Anh sớm đã ngay cả khí lực xoay người cũng bị mất, nằng sao lại ngốc nghếch tin tưởng Gia Nguyên để nói một lần thì sẽ là một lần nhỉ?!

Một đời trước nói như thế nào nhỉ, đúng rồi, không làm chết sẽ không phải chết!

Ngày thứ hai Gia Nguyên để tỉnh lại thì cảm thấy tinh thần sáng khoái, nhìn người phụ nữ bên cạnh đang ngủ say một cái, cũng ý thức được đêm qua làm nàng mệt. Thấp giọng phân phó Thôi Vĩnh Minh vài câu mới rửa mặt thay quần áo lâm triều.

Tuy rằng sớm một chút, cả người vô lực, Chu Anh vẫn tỉnh lại theo đồng hồ sinh học, nghĩ hôm nay còn phải đi Thọ Khang cung thỉnh an, còn phải đối mặt ánh mắt của một đám phụ nữ hậu cung, không thể không kêu rên một tiếng thật dài.

"Chủ tử, ngài tỉnh, Hoàng Thượng trước khi đi phân phó, nói hôm nay thỉnh an thái hậu có thể bỏ qua cho chủ tử, đã sai người ta bắt thái hậu, chủ tử nên nghỉ tiếp đi." Bách Hợp thấy mới sáng sớm sắc mặt chủ tử liền không được tốt, có chút lo lắng.

Lúc này Chu Anh mới hiểu được cái gì gọi là thân bất do kỷ, vào một đời trước khi đi quay phim còn có thể kéo dài, nhưng nếu như hôm nay nàng không đi thỉnh an, ngày sau lại sẽ có nhiều chuyện đồn đãi, nằng lại phải tốn bao nhiêu công phu đi cân nhắc ứng phó, ngay cả muốn hay không cũng phải

đi.

"Hoàng Thượng đối đãi dày rộng, ta lại không thể không biết tốt xấu." Nàng nâng cao tinh thần đứng dậy, "Kêu Lan Tương xoa bóp cho ta đi, Bách Hợp thay quần áo cho ta, màu sắc không cần quá mức điểm lệ, cài trâm bạch ngọc mà Trương quý phi tặng đi."

"Vâng, chủ tử." Bách Hợp ra cửa liền phân phó Lan Khê chuẩn bị chén súp.

Sau khi được Lan Tương mát xa và ăn chén súp thư giải một nhọc, cuối cùng Chu Anh cũng ra cửa cung, nhưng ở trên liễn vẫn không có tinh thần như cũ.

"Chủ tử, lối rẽ phía trước là nghi trượng Thục phi nương nương." Lan Tương nhắc nhở.

Chu Anh nhảy mất thanh tỉnh, nghĩ đêm qua Gia Nguyên để lật bài tử của Thục phi Dục Khôn cung lại ngủ tại trong cung của mình, vô luận là ai đắc ý, chuyện này đều rất rõ ràng làm mất mặt mũi của Thục phi rất lớn.

"Dừng ở một bên đi, chờ nghi trượng Thục phi nương nương đi trước." Chu Anh thần nhiên phân phó, được Lan Tương đỡ xuống liễn, cũng đứng ở ven đường.

Thục phi đánh giá người phụ nữ cúi đầu phúc thân ven đường phía trước, vẫn là trước sau như một, giả vờ nhu thuận để làm mọi người vui vẻ. Rõ ràng là kẻ ghê tởm dối trá, nhưng Hoàng Thượng liền thích bộ dạng này. Hiện giờ không ngờ lại học trò lấy tiểu công chúa để được sủng ái, quả nhiên là rất giỏi.

Ngẫm lại lúc trước, mình và người trong nhà lại bị bộ dạng này lừa mười mấy năm, mới sai lầm đưa nàng vào cung. Hiện giờ ngẫm lại, thật sự là sai lầm thứ hai, cái thứ nhất đã không thể vãn hồi, nàng ta lại sao dễ dàng tha thứ người sai lầm thứ hai này lại gây trở ngại con đường phía trước?

"Thư tần muội muội chú trọng quy củ tất nhiên là tốt, nhưng thái hậu xưa nay không thích người tới muộn, muội muội cũng mau đi." Thục phi không chút để ý mở miệng, "Nếu là lại lấy tiểu công chúa để lấy cớ, cũng không biết thái hậu nương nương có dễ gạt gẫm như Hoàng Thượng hay không."

Trong lòng Chu Anh cả kinh, ha, thật sự hiểu lầm: "Thục phi nương nương có điều không biết, đêm qua là quý phi nương nương mang theo nhị công chúa đến Vĩnh Hòa cung thăm tiểu công chúa, tiểu công chúa cảm lạnh mới vội vàng thỉnh thái y, Thục phi nương nương đừng hiểu lầm."

Thục phi gật gật đầu: "Bổn cung tất nhiên là sẽ không tùy ý oan uổng Thư tần muội muội, đi thôi."

Thái hậu từ khi Hoàng Thượng lên ngôi liền rất ít bước vào hậu cung, đều ở trong cung chuyên tâm lễ Phật, hiện giờ còn trống tuyên cáo tái nhậm chức lớn như vậy, nghĩ đến cũng là để Trương quý phi có thể thuận lợi đi lên chủ vị trung cung.

Chu Anh nghĩ, cô nên không khoẻ ở eo và chân, vững vàng nện bước chân vào Thọ Khang cung. Trương quý phi đến sớm, ngồi ở bên cạnh thái hậu, đang vô cùng thân thiết nói chuyện cùng thái hậu.

"Tần thiếp thỉnh an thái hậu, thỉnh an quý phi nương nương, thỉnh an các vị tỷ tỷ." Chu Anh rất quy củ phúc thân, tư thái thập phần khiêm tốn.

Thái hậu miết đến trâm thạch trúc trên đầu nàng, nhìn Trương quý phi: "Thư tần mau đứng dậy đi, người mới ra tháng, thân mình phải chăm sóc nhiều chút, sao ăn mặc đơn bạc như vậy?"

Chu Anh cười: "Tạ ơn thái hậu nương nương quan tâm, tần thiếp nhất định chú ý, không làm thái hậu nương nương lo lắng."

"Hoàng thượng mới vừa còn sai người lại bắt ai gia, nói thân mình Thư tần không khoẻ hôm nay không cần đến đây, nhìn như thế thật là một người biết quy củ, cũng khó trách Hoàng Thượng thích, ai gia nhìn cũng thích. Rốt cuộc là muội muội Thục phi, tính tình nhu thuận thủ lễ này cũng giống nhau." Khi thái hậu nói đến đây, từ ái nhìn về phía Thục phi.

"Thái hậu nương nương khen trật rồi." Hai người đồng thời khiêm tốn.

Chu Anh nhìn thấy Trương quý phi ngồi ở trên, lại nghĩ tới Thục phi hiểu lầm, đành phải lên tiếng trước: "Quý phi nương nương, trong đêm qua đại công chúa bị bóng đè đã đỡ chưa?"

Trương quý phi nghe xong nhủ mầy, vẫn cười khéo: "Mặc dù rất cảm ơn Thư tần muội muội quan tâm, nhưng thân mình đại công chúa luôn luôn khỏe mạnh, cũng không có như Thư tần muội muội nói bị bóng đè a."

Kỳ quý tần bên cạnh tiếp lời: "Trong đêm qua nô tì một mực trong Ninh Tú cung cùng quý phi tỷ tỷ, cũng không có nghe nói đại công chúa bị bóng đè a, Thư tần muội muội có gì nói ra lời ấy?"

"Quý tần muội muội nói đêm qua một mực ở Ninh Tú cung cùng Trương quý phi sao?" Khi Thục phi hỏi câu này rồi nhìn Chu Anh, khéo miệng còn mang theo trào phúng rõ ràng, "Nhưng bổn cung mới vừa rồi trên đường đi gặp Thư tần muội muội, muội muội nói đêm qua tiểu công chúa ốm bệnh nhẹ là do gặp quý phi tỷ tỷ cùng nhị công chúa, bổn cung giờ rất hồ đồ, chẳng lẽ trong cung chúng ta còn có hai quý phi nương nương sao?"

Về mặt Kỳ quý tần kinh ngạc nhìn Chu Anh: "Thư tần muội muội chính là không thoải mái? Tại sao hôm nay nói mê sảng, đại công chúa êm đẹp chưa bao giờ bị bóng đè, trong đêm qua nô tì cùng quý phi hàn huyên hồi lâu, nhị công chúa cũng sớm ngủ, đều chưa từng ly khai Ninh Tú cung a?"

Về mặt Trương quý phi khoan dung mở ra vui đùa: "Chớ không phải là bổn cung có chứng bệnh mộng du ban đêm?"

Giờ Chu Anh làm sao còn có không rõ, mới vừa rồi hỏi chính là muốn chứng minh với Thực phi trong đêm qua nàng không phải là cố ý đi mời Hoàng Thượng, nhưng hiện nay, Trương quý phi sớm đã mưu tính sâu xa để nàng đắc tội tất cả. Lợi dụng tiêu công chúa lấy sủng, còn ý đồ lợi dụng quý phi lấy có phải sạch liên quan tới mình, giả vờ vô tội, quả nhiên là thiên y vô phùng.

Nàng thấy ánh mắt Thực phi càng ngày càng châm chọc, đành phải vô lực mở miệng: "Sao lại vậy? Nhất định là đêm qua trong lòng tàn thiếp nhớ thương quý phi nương nương cùng nhị công chúa, lúc này mới có lẫn lộn, kính xin nương nương không nên trách tội."

Khi gặp chuyện này, làm sao thiếu những kẻ châm chọc khiêu khích? Tiêu sung nghi che miệng cười: "Ôi, tàn thiếp nghĩ trong đêm qua là tiêu công chúa không thoải mái mời Hoàng Thượng, hôm nay mới biết, thì ra là Thư tần muội muội không khỏe a."

Cố quý nhân phụ họa nói: "Cũng thật là, Thư tần không khỏe thật đúng thời điểm, tàn thiếp nhớ rõ năm trước có một lần Hoàng Thượng nghỉ ở Lan Tâm đường sau Thực phi nương nương không khỏe mời qua, hiện giờ thật vừa lúc tương phản, cũng không biết Thư tần có cố ý hay không? Nhưng lại lấy quý phi nương nương cùng nhị công chúa làm bia đỡ nhả?"

Trương quý phi lại rộng lượng vô cùng: "Bổn cung tất nhiên là sẽ không so đo cùng muội muội, nếu là nhớ thương nhị công chúa, muội muội có thể cùng bổn cung đi nhìn một chút? Bổn cung dưỡng hai vị công chúa, rốt cuộc kinh nghiệm nhiều hơn so với muội muội, không đến mức giống muội muội gặp chuyện liền luống cuống tay chân như vậy, Hoàng Thượng nhật lý vạn ky (giải thích chương 11), cũng có thời điểm không chú ý đến."

Kỳ quý tần cười: "May là quý phi nương nương rộng lượng, nếu lúc này bị liên lụy là nô tì, nô tì không chừng sẽ nổi trận lôi đình như thế nào đâu?"

"Tàn thiếp cần tuân nương nương dạy bảo."

Chu Anh hiểu được lúc này nên im lặng, hơn nữa giữa những hàng chữ của Trương quý phi đều là ám chỉ chuyện tiêu công chúa đêm qua là nàng xử lý không thỏa đáng ý, những câu này đều góp thêm một viên gạch vào bức tường ân oán của nàng cùng Thực phi.

Thái hậu thấy phía dưới diễn hát không sai biệt lắm, cũng không lẫn vào: "Ai gia còn có chút kinh thư chưa chép xong, Hiền phi tính tình ôn một ít, lưu lại bồi ai gia chép đi. Bên ngoài thời tiết tốt, mọi người đều đi thưởng hoa bắt bướm đi."

Trừ bỏ Hiền phi, còn lại liền lần lượt rời khỏi Thọ Khang cung.

Nghi trọng của Trương quý phi ở phía trước, nhìn thấy nàng đến gần liền mở miệng: "Thư tần muội muội trong lòng cũng đừng oan khuất, bổn cung hôm nay nhìn thấy cây trâm trên đầu ngươi rất đẹp, chứng tỏ muội muội là người thức thời. Hiện nay Thư tần muội muội cùng Thực phi muội muội sợ là thành nước với lửa, muội muội vẫn là nhanh chóng thấy rõ lập trường của mình mới được."

Chu Anh nhìn quý phi xinh đẹp tuyệt luân, chậm rãi phúc thân: "Tàn thiếp tạ nương nương nâng đỡ, thụ giáo rất nhiều, chắc chắn cẩn thận cân nhắc một phen."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Nữ thừa mẫu chí

(Con gái kế thừa tính cách của mẹ, thanks nàng Yappa TTV đã giải nghĩa dùm mình ^^)

"Trăm kêu ngươi tra chuyện thế nào?" Gia Nguyên để không chút để ý hỏi, tay cầm bút như rồng múa, sau một lát, một tác phẩm thư pháp thượng đẳng được hoàn thành.

"Hỏi Hoàng Thượng, nô tài tra xét, đêm đó quả thật vẫn chưa có người nhìn thấy quý phi nương nương ra cửa cung Ninh Tú cung, hơn nữa có lẽ giờ tuất canh ba, quý tần chủ tử đi Ninh Tú cung ở mãi đến giờ tỵ mới rời đi, trong lúc đó cũng chưa truyền ra chuyện đại công chúa bị bóng đè." Thôi Vĩnh Minh bẩm báo chi tiết.

Gia Nguyên để hiểu rõ cười: "Việc này ngươi thấy thế nào? Ngươi cảm thấy là Trương quý phi thiết kế bẫy nói dối, hay là đêm qua Thư tần phạm vào hồ đồ?"

Thôi Vĩnh Minh đương nhiên biết Hoàng Thượng tâm lý nắm chắc, sẽ không thật sự để ý cái nhìn của mình: "Hoàng Thượng anh minh, thì sẽ nhìn rõ mọi việc, đầu óc nô tài không dùng được, làm sao phân rõ?"

Gia Nguyên để liếc xéo hân: "Ngươi thật giỏi hoạt, bên nào cũng không mắc tội. Việc này Thực phi bị không ít ủy khuất, đi khổ phòng lựa vài thứ tốt tặng qua đi, trăm tội nay nghỉ ở Dục Khôn cung."

"Vâng, Hoàng Thượng." Trong lòng Thôi Vĩnh Minh hiểu được, ý hoàng thượng là chuyện này cứ bỏ qua như vậy đi, vô luận Trương quý phi hay là Thư tần, ai nói dối cũng không trọng yếu, quan trọng là... Hoàng Thượng sẽ bồi thường Thực phi. Nếu là Trương quý phi thiết kế nghĩ muốn chấm ngừng quan

hệ của Thục phi cùng Thư tần, vậy Hoàng Thượng hậu đãi Thục phi như vậy sẽ làm Trương quý phi hối hận không thôi. Nếu là Thư tần nổi lên tâm tư dùng tiểu công chúa lấy sủng, lần này Hoàng Thượng cũng sẽ làm nàng hiểu được, như vậy thứ được không bù nổi mất.

Sau khi Chu Anh nghe nói việc này, coi như là nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng có thể yên tĩnh vài ngày, Thục phi một lần nữa lấy được sủng, oán giận cùng hiểu lầm đối với nàng cũng sẽ ít một chút.

"Lan Trương, thay quần áo cho ta đi, nghe nói trong ngự hoa viên hoa nở rất đẹp, theo ta đi dạo chơi công viên." Chu Anh tới đã hơn một năm, sớm đã cho ra một cái kết luận, không ai có thể lấy lòng của mình thì chính mình lấy lòng mình đi. Ngày xuân trong ngự hoa viên trăm hoa đua nở, nhìn làm cho lòng người đều nở hoa, nàng sao có thể cô phụ thiên cảnh xuân này chứ?

"Thư tần muội muội cũng thích dạo chơi công viên sao?" Lúc Chu Anh đang ngắm tây phủ hải đường vừa mới nở liền nghe được giọng nói Trương quý phi ở phía sau vang lên.

Cây cam đường (tang, hay tây phủ hải đường). Cây cam đường có hai thứ hoa trắng và hoa hồng đỏ. Thứ đỏ có gỗ cứng mà dẻo nên ngày xưa người ta thường dùng đóng can cung; thứ trắng lại có trái ăn được.

Nàng xoay người vấn an: "Tần thiếp thỉnh an quý phi nương nương."

Trương quý phi đem nàng nâng dậy: "Tây phủ hải đường khi chưa nở hết là nhìn đẹp nhất. Dù đêm dài hoa ngủ, vẫn sáng chói một màu đỏ. Hải đường này xưa nay là hoa danh cũng rất hợp Thư tần muội muội."

Chu Anh khiêm tốn: "Quý phi nương nương khen trật rồi, hải đường tươi đẹp mà không tục, phú quý cao nhã, theo tần thiếp, cũng coi là quý phi trong các loại hoa. Tư thái tần thiếp tục tăng hèn mọn, không dám cùng quý phi đánh đồng."

Trương quý phi sao nghe không ra cự tuyệt đề nghị trong lời nói của nàng, chỉ cười cười: "Danh hoa mặc dù tốt, chung quy không có lòng dạ, bốn cung nhìn nửa ngày, cũng mệt mỏi. Nếu muội muội còn muốn tiếp tục, vậy cứ thường thức đi, đường đi trong ngự hoa viên này hồ không ít, Thư tần muội muội cẩn thận chút mới được."

"Tần thiếp đa tạ nương nương nhắc nhở." Chu Anh coi con đường bằng phẳng thênh thang và con đường lồi lõm đều giống nhau, phúc thân tạ ơn.

"Tiểu Bảo tình sao? Ta đi nhìn bé con kia một chút." Chu Anh hỏi cung thay quần áo liền đi tới thiên điện, lúc này mới mấy canh giờ không gặp, nàng liền cảm thấy giống như nhiều ngày không gặp.

"Chủ tử, tiểu công chúa mới bú xong lại nằm ngủ rồi." Lục La cười trả lời, "Tiểu công chúa mới lúc này tỉnh lại không nhìn thấy chủ tử vừa gây sức ép không ít đâu, ngay cả mặt bà vú đều bắt, cấu, cào."

"Nhóc bướng bỉnh này." Chu Anh cười nhìn về phía con nhóc ngủ chảy nước miếng kia, bộ dáng đứa nhỏ vừa đầy tháng không có chỗ nào không béo phúng phính, nhưng nàng nhìn bộ dáng ấy lại như thiên tiên, "Lục La, em có thấy tiểu công chúa là đứa trẻ nhìn xinh đẹp nhất thế gian này phải không?"

"Chủ tử, tiểu công chúa còn nhỏ, nhìn..." Lục La nhớ tới khi bé con tỉnh lại thì bộ dáng mờ mịt gây sức ép kia, nhất thời nói không nên lời nói trái lương tâm.

Chu Anh nghiêng qua liếc mắt nàng một cái: "Trẻ con phải mạnh động mới có thể có bộ dạng xinh đẹp, chờ tiểu công chúa trưởng thành em muốn khen ngợi ta đều không cho, cho nên hiện tại nắm chặt a. Ta nhớ Trương quý phi đang chuẩn bị yến tiệc sinh thần của thái hậu nương nương, đang thương lượng vấn đề điều phối nhân thủ với tổng quản phủ nội vụ, Lục La có bằng lòng đi hỗ trợ hay không?"

Nháy mắt Lục La cười nịnh nọt: "Tiểu công chúa sao liền chọc người triu mến như vậy, nô tỳ mỗi ngày nhìn nàng xinh đẹp như vậy, thật đúng là lo lắng. Hiện tại đã khuynh quốc khuynh thành như vậy, ngày sau trưởng thành, đi đâu tìm phò mã xứng đôi được đây?"

"Đúng vậy, trong Vĩnh Hòa cung của ta chỉ cần cung nhân nói thật." Chu Anh sờ sờ đầu của nàng, vui mừng gật gật đầu.

Bà vú bên cạnh nín cười mặt đều run rẩy.

"Hoàng Thượng, thọ yến lần này của thái hậu nương nương nô tỳ muốn làm náo nhiệt chút, ngài cảm thấy thế nào?" Trong Thọ Khang cung, Trương quý phi hỏi hoàng đế đang ngồi bên cạnh thái hậu.

Thái hậu khoát tay áo: "Đừng phí công, ai gia hiện giờ cũng một phen tuổi, chịu không nổi trường hợp âm ỉ, mấy hoàng tử công chúa cùng ai gia ăn bữa cơm, ai gia liền vui rồi."

"Mẫu hậu mặc dù không thích náo nhiệt, nhưng cũng nên vì trăm cùng gang son Đại Tề này suy nghĩ. Sinh thần mẫu hậu, có sứ thần nước Đại Yên đến chúc mừng, trăm phải đề bọn hán nhìn xem Đại Tề của trăm sung túc. Huống chi ngày ấy tiểu công chúa của trăm vừa lúc được trăm ngày, tiệc trăm ngày cùng sinh thần thái hậu cùng làm đi, giao cho quý phi, Hiền phi cùng Thục phi." Gia Nguyên đề nghị Trương quý phi cổ vũ, "Đến lúc đó Hoàng Hậu qua đời cũng đầy trăm ngày, nếu là yến hội làm tốt, trăm nghĩ thừa dịp đại phong hậu cung, mẫu hậu cảm thấy như thế nào?"

Tim Trương quý phi nhảy dựng lên, lời này của Hoàng Thượng là muốn chọn lựa người có công yến hội lần này làm người được đề cử vị trí Hoàng Hậu sao?

Nếu là chuyện liên quan tới chính sự, thái hậu tất nhiên là sẽ không phản đối: "Liên chiếu theo ý tứ hoàng đế đi. Nhưng Thư tần vẫn là một chính nữ"

phẩm tằm vị, không thích hợp tiếp tục dưỡng tiểu công chúa, sau tiệc trăm ngày, Hoàng Thượng dự bị đem tiểu công chúa an bài cho người nào trong cung vậy?"

Gia Nguyên để thần nhiên cười: "Làm mẫu hậu quan tâm, trẫm thấy Hiền phi mấy năm trước bị Hoàng Hậu hãm hại, vẫn không thể có thai, trẫm thực tại cảm thấy áy náy, liền muốn đem tiểu công chúa nuôi ở danh nghĩa của nàng."

Thái hậu gật gù đầu: "Tâm ý lần này của hoàng thượng tất nhiên là tốt, nhưng ai gia nghĩ đến Thục phi cũng là không tồi, Thục phi vốn cùng Thụ tần là quan hệ chị em ruột, tự nhiên sẽ đối xử với tiểu công chúa thân cận hơn so với Hiền phi. Hơn nữa Thục phi năm trước đau mất ái tử, đau xót trong lòng tất nhiên còn chưa khỏi hẳn, ai gia nghĩ tiểu công chúa nuôi ở danh nghĩa của nàng, cũng làm cho nàng có một nơi ký thác an ủi."

Gia Nguyên để xem chừng đã đến bữa tối, đứng lên nói: "Lời nói thái hậu trẫm nhớ kỹ, trẫm sẽ suy nghĩ thật kỹ. Trong lòng Thục phi có thương tích, trẫm liền đi Dục Khôn cung bồi nàng."

Trương quý phi cung tiễn hoàng đế xong liền có chút ừ ừ, trong giọng nói có chút làm nũng: "Thái hậu nương nương, ngài đây không phải đem Hoàng Thượng đẩy cho Thục phi sao?"

Thái hậu trừng mắt nhìn nàng một cái: "Ai gia phải nói như vậy, Hoàng Hậu là ví dụ ngay trước mặt, con sao còn không hiểu được? Hậu cung này không chấp nhận được một nhà độc đại, đã như thế, con nên mưu tính sâu xa chút. Đối sách đối phó địch nhân tốt nhất là tá lực đả lực (mượn sức đánh trả), Thục phi cùng con ở hậu cung nhiều... năm, con nên biết được nhược điểm của nàng ta, Thụ tần cũng thế."

Trương quý phi tinh tế cân nhắc một phen, cũng rốt cục cảm thấy thông suốt: "Đa tạ thái hậu nương nương chỉ điểm."

"Thụ tần chủ tử, nô tài phụng mệnh đến truyền chỉ, Hoàng Thượng sẽ đến dùng bữa tối cùng chủ tử và tiểu công chúa." Lúc chạng vạng, Thôi Vĩnh Minh đến Vĩnh Hòa cung tuyên chỉ.

"Ta đã biết, làm phiền Thôi công công. Trong cung ta đã làm điểm tâm, mặc dù không phải là thứ quý báu gì, nhưng hương vị ngọt mà không ngấy, vô miệng cũng rất nhẹ nhàng khoan khoái. Thôi công công nếu không chê, mang chút trở về nếm thử một chút đi." Chu Anh phân phó Bách Hợp gói lại một ít cho hắn.

"Nô tài tạ ơn Thụ tần chủ tử." Thôi Vĩnh Minh tiếp nhận hai tay.

Tiểu Tần Tử vừa vào cửa liền nhìn thấy sư phụ mình vui tươi hơn hờn ăn điểm tâm, nhin không được mở miệng: "Sư phó ăn bất kể cái gì đều là thứ ngon, sao vui thành như vậy?"

Mấy năm nay hầu hạ Gia Nguyên đế, cái dạng son trên hải vị gì không có nếm qua, sao vì mấy khối điểm tâm màu xanh bình thường vui thành như vậy?

Thôi Vĩnh Minh nhìn điểm tâm trong tay, nói sâu xa: "Ta mười lăm tuổi bắt đầu hầu hạ Hoàng Thượng, hầu hạ hai mươi mấy năm. Hơn hai mươi năm nay cũng không trở lại cố hương, trong nhà cũng không còn thân nhân, nhưng quên không được hương vị điểm tâm này ở cố hương. Mới trước đây không có cha mẹ, ăn cơm trăm nhà lớn lên, hàng năm tết đến, mấy đứa nhỏ lên khắp núi đồi lấy rau dại làm nhân há cảo, vị ngọt thần nhiên, còn có mùi thơm ngát của rau dại, ăn một viên cũng có thể vui mừng cả ngày. Ta cuối cùng cũng minh bạch, nguyên do Hoàng Thượng sủng ái Thụ tần."

Tiểu Tần Tử nghe xong nửa ngày cũng không có nghe ra ý trong đó, nếm một viên cũng không thấy mùi vị gì, lắc lắc đầu bất đắc dĩ rời đi.

"Hoàng Thượng, nên dùng bữa tối." Thôi Vĩnh Minh hợp thời nhắc nhở Gia Nguyên đế đang vui đùa vào bàn.

Lúc này hắn mới rốt cục ngừng phê tấu chương, xoa lông mày, xoa mi tâm, trên mặt có chút thả lỏng: "Đi thôi, trẫm bị đói bụng không sao, nhưng cũng đừng làm tiểu công chúa của trẫm bị đói."

"Nô tài mới vừa đi Vĩnh Hòa cung cũng nhìn thấy tiểu công chúa làm ẩm ỉ rất hăng hái, rất hoạt bát." Thôi Vĩnh Minh cũng cười, "Mới thấy, còn tưởng rằng đó là tiểu hoàng tử."

Gia Nguyên để liếc mắt nhìn hắn, cười: "Nói lời vô vị cái gì, công chúa bảo bối của trẫm bộ dạng quốc sắc thiên hương như vậy, làm sao như là tiểu hoàng tử?! Ngày sau lại nghe nói như thế, làm hại tiểu công chúa của trẫm tìm không được phò mã, trẫm sẽ không thể khinh xuất tha thứ!"

Thôi Vĩnh Minh vội vã miệng của mình, vẻ mặt hối hận: "Vâng, nô tài nói lỡ, tiểu công chúa rất nhu thuận đáng yêu."

Gia Nguyên để kỳ thật cũng cảm thấy kỳ quái, hắn từ nhỏ liền trầm tĩnh, tính tình Thụ tần cũng dịu ngoan nhu thuận, sao tiểu công chúa lại hoạt bát hiếu chiến như vậy nhỉ?

Khuyết Tĩnh Hàn còn không có suy nghĩ cẩn thận vấn đề này, người đã vào thiên điện Vĩnh Hòa cung, nhìn thấy một màn này.

Trên tay Thụ tần cầm áo váy hồng nhạt, mạnh mẽ mặc cho tiểu công chúa: "Khuyết Bái Lăng mẹ cảnh cáo con nha, xiêm y này con muốn mặc cũng phải mặc, không muốn mặc cũng phải mặc!"

Tiểu công chúa cũng không cam yếu thế, không chịu phối hợp, thân mình xoay bên trái lại xoay bên phải, kêu khóc y y nha nha. Mất trẻ con hai tháng đã bắt đầu nhìn rõ, nhìn thấy thân ảnh ở cửa giống như đã từng quen biết, vui mừng đưa cánh tay cầu cứu.

Về mặt Chu Anh ủy khuất xoay người hành lễ, liền đem áo váy trên tay đưa cho Gia Nguyên đế: "Hoàng Thượng vẫn là ngài làm đi, tần thiếp đã không

có biện pháp với con bé."

Gia Nguyên để sừng nịch cười, tiếp nhận xiêm y mặc cho tiểu công chúa: "Công chúa của trăm, thì chính trăm sẽ phụ trách!"

Chu Anh đang còn muốn xem trò hay, xem xem tiểu công chúa ngược cha ruột bé như thế nào, nhưng ngay sau đó liền tròn tròn mắt. Tại sao con nhóc kia ở trong tay nàng vẫn nửa điểm không phối hợp, đến trong tay Khuyết Tình Hàn liền dịu ngoan nhu thuận giống như con cừu nhỏ như vậy?!

Nàng nhìn tiểu công chúa mặc chỉnh tề ở trong ngực Gia Nguyên để làm nũng, trong mắt thập phần tuyệt vọng, nguy rồi, "hàng" này không di truyền trí tuệ hơn người, hành động ngạo nhân, mỹ mạo kinh người của nàng, lại di truyền gien chân chó của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đâu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Sinh bệnh

"Chủ tử, Hiền phi nương nương đến đây." Chu Anh đang chơi đùa cùng tiểu công chúa, Lan Tương tiến vào báo.

Tay nàng dừng một chút, sáng rọi trong mắt cũng tối sầm vài phần: "Mau mời vào đi."

Hiền phi tựa hồ vĩnh viễn là người như thế, không lạnh đậm cũng không thân thiện, nhưng khi nhìn tiểu công chúa lại thân cận vài phần. Có lẽ là cảm nhận được phần thân thiết này, tiểu công chúa cũng không sợ người lạ, vui tươi hớn hở trong ngực nàng.

Chu Anh không muốn nhìn một màn này, chỉ cảm thấy trong lòng lên men. Bảo bối nàng ngâm trong miệng đều sợ tan ra, qua một tháng nữa liền phải nuôi ở dưới tên người khác, khi bị bõm học nói, gọi lên tiếng mẫu phi đầu tiên là người khác, khi lão đạo học đi cũng chỉ có thể ngã ở trong ngực người khác, ban đêm bị ác mộng cũng chỉ có thể được người khác ôm vào trong ngực dỗ dành...

"Tần thiếp còn có chút chuyện chưa xử lý xong, Hiền phi nương nương chơi cùng tiểu công chúa đi." Chu Anh tìm cái lý cớ liền rời đi, quay lưng lại che dấu nước mắt ràn rụa, nàng một khắc cũng không có biện pháp dẫn xuống.

Lan Tương đứng lúc tiến lên diu chủ tử rời đi, giống như bị lấy cảm xúc, trong lòng cũng nhéo đau. Nàng hầu hạ chủ tử đã hơn một năm, chưa từng gặp qua chủ tử thất thổ như vậy!

Hiền phi nhìn nàng rời đi, tuy rằng nhìn không thấy biểu tình, nhưng bà vai run nhẹ nhẹ, đã muốn tiết lộ nàng đang cực lực che dấu cảm xúc. Nàng thở dài, cúi đầu đã nhìn thấy tiểu công chúa trong ngực mở to đôi mắt đen lúng liếng thẳng tắp nhìn Thư tần rời đi, tựa hồ cũng bị không khí trầm thấp trong điện này cuốn hút.

"Vương công công, ta lại lĩnh bạc tiêu hàng tháng trong cung tháng này." Khi Lục La tiến vào trong phủ nội vụ, đi ngang qua cung nữ trong cung quý phi cũng đang lĩnh tiền tiêu hàng tháng.

Vương công công tự nhiên nhận được Lục La, cười tủm tỉm đáng hà bao nặng trĩu: "Lục La cô nương, đây là tiền tiêu hàng tháng trong cung Thư tần chủ tử."

Khi Lục La tiếp nhận lấp bắp kinh hãi: "Sao đột nhiên thêm nhiều như vậy?"

Vương công công nhin nọt ra mặt: "Hoàng thượng có chỉ, thiên điện Vĩnh Hòa cung mà Thư tần chủ tử cùng tiểu công chúa ở, cung nhân cũng nhiều hơn, tiền tiêu hàng tháng tự nhiên cũng sẽ nhiều hơn."

Lục La cũng không hỏi thêm nữa, trong phủ nội vụ ai không có công phu nhìn người gấp đồ ăn, Hoàng Thượng mới mở miệng thêm một nửa, bọn họ sẽ cũng không lưu, cắt xén hết luôn.

Khi ra cửa cung, Lục La nghĩ muốn tìm đường đi gần hơn, có thể hỏi cung mau hơn, cũng không chú ý nghe được cung nữ trong Ninh Tú cung lĩnh tiền tiêu hàng tháng cùng mấy cung nhân ở sau tầng đá châu đầu ghé tai.

"Ngọc Nhi, tin tức này là thật sao? Thái hậu thật sự khuyên Hoàng Thượng như vậy?"

Ngọc Nhi là cung nữ nhị đẳng trong Ninh Tú cung, bởi vì nắm được tin tức độc nhất vô nhị mà đắc ý dào dạt: "Tin tức ta nói làm sao giả được? Đây chính là ta nghe quý phi nương nương chính mồm nói, thái hậu muốn tiểu công chúa của Thư tần chủ tử giao cho Thục phi nương nương Dực Khôn cung dưỡng dục."

"Nhưng lúc trước vẫn nghe đồn sẽ nuôi ở danh nghĩa Hiền phi nương nương mà." Một thái giám trong đó thắc mắc, "Vậy chúng ta đánh cuộc đi, nếu tiểu công chúa tương lai là nuôi dưới danh nghĩa của Hiền phi Vĩnh Hòa cung hay là danh nghĩa của Thục phi nương nương Dực Khôn cung được không?"

"Hừ, ta muốn tích góp bạc tương lai khi xuất cung mở cửa hàng điểm tâm, không đánh cược với các người."

Lục La cũng không còn tâm tư nghe tiếp nữa, vội vã rời đi.

"Chủ tử, nô tỳ nghe nói hai ngày trước thái hậu đề nghị với Hoàng thượng đem tiểu công chúa nuôi dưới danh nghĩa của Thục phi nương nương." Lục La thờ hồn hèn chạy về cung bẩm báo nói.

Chu Anh vừa nghe tin tức này đã cảm thấy kinh hãi đảm chiến, Thục phi cùng Hiền phi đó là thiên soa địa biệt (khác nhau trời vực). Hiền phi cùng nàng cũng không gây thù, hơn nữa Hiền phi về sau cũng không có thể sinh thêm con, sẽ đối xử với tiểu công chúa của nàng chắc chắn thiệt tình chút. Mà Thục phi cùng nàng từ đầu tới đuôi đều là khúc mắc, tình tình cũng không phải dễ đối phó, nếu thật sự đem tiểu công chúa nuôi dưới danh nghĩa nàng, vậy sẽ không có ngày lành.

Có lẽ là tâm tích tụ đã lâu, từ khi mang thai đến giờ thân mình Chu Anh vẫn khỏe mạnh, trong ngày xuân hoa đào nở rộ đầy trời lại ngã bệnh.

"Chủ tử, thuốc đắng dã tật cũng mau khỏi bệnh, thuốc này nô tỳ đã hâm nóng ba lần rồi, hâm nóng nữa liền mất dược tính." Bách Hợp tận tình khuyên nhủ "Hoàng Thượng sau giờ Ngọ sai Thôi công công tặng không ít nhân sâm tốt nhất lại đây, Hoàng Thượng quan tâm chủ tử, chủ tử mặc dù không lo lắng cho mình cũng phải vì tiểu công chúa mà ngẫm lại a."

Cả người Chu Anh cũng bị mất khí lực, dựa vào nàng dìu mình lên, cầm chén thuốc kia uống một hơi cạn sạch, ngay sau đó liền cảm thấy lục phủ ngũ tạng cũng bắt đầu phát đắng. Từ xuyên qua đến giờ, lần đầu tiên bệnh nghiêm trọng như vậy, không chỉ là thân thể vô lực, trong lòng cũng đầy bất đắc dĩ.

Nhìn bảo bối hoài thai mười tháng sinh hạ, từng ngày từng ngày lớn lên, trong lòng vừa vui mừng lại vừa khổ sở.

*Lục phủ ngũ tạng

Ngũ: Năm, thứ năm. Tạng: bộ phận trong vùng ngực và bụng. Lục: sáu. Phủ: bộ phận trong vùng bụng.

- Ngũ tạng là năm bộ phận quan trọng trong vùng ngực và bụng của con người. Ngũ tạng gồm: tâm, can, tỳ, phế, thận.

Tâm là tim, can là gan, tỳ là lá lách, phế là phổi, thận là hai quả thận.

- Lục phủ là sáu bộ phận quan trọng trong vùng bụng của cơ thể con người. Lục phủ gồm: Vị, đởm, tam tiêu, bàng quang, tiểu trường, đại trường.

Vị là bao tử, đởm là mật, bàng quang là bóng đái, tiểu trường là ruột non, đại trường là ruột già. Tam tiêu là ba tiêu: thượng tiêu là miệng trên của bao tử, trung tiêu là khoảng giữa bao tử, hạ tiêu là miệng trên của bàng quang.

"Hoàng Thượng, nên lật bài tử." Thái giám nội thị đến đứng giờ nhắc nhở.

Gia Nguyên để liếc một cái: "Thư tần vẫn không thấy chuyển biến tốt đẹp sao?"

Thôi Vĩnh Minh thấy đây là hỏi mình, vội đáp: "Hoàng Thượng, sau buổi trưa nô tài đem sâm núi mà Hoàng Thượng phân phó đi tặng, thấy Thư tần chủ tử còn bệnh rất nặng, miệng vẫn nhắc tới tiểu công chúa."

"Tại sao bỗng nhiên trở nên nghiêm trọng như vậy, biết nguyên do sao?" Gia Nguyên để cau mày, "Thư tần tiến cung đã lâu rồi phải không? Trẫm nhớ hai tháng đầu thân thể yếu đuối chút, sao đột nhiên liền sinh bệnh nặng vậy?"

Thôi Vĩnh Minh nghĩ đồn đãi gần đây nghe được, luôn do dự mãi, cuối cùng đã mở miệng: "Có lẽ là liên quan tới đồn đãi trong cung, nô tài gần đây nghe rất nhiều cung nhân đều đánh cuộc."

"Đánh cuộc? Đánh cuộc gì?" Gia Nguyên để tò mò hỏi, sao trong cung của hắn lại nuôi người rảnh rỗi chứ?

"Đánh cuộc tương lai tiểu công chúa là nuôi dưới danh nghĩa Hiền phi nương nương hay là danh nghĩa Thục phi nương nương, Thư tần chủ tử vì đau tiểu công chúa, bị tâm bệnh hẳn là nguyên nhân này, cho nên bệnh đã lâu vẫn chưa lành." Thôi Vĩnh Minh nghĩ buổi chiều nhìn thấy bộ dáng Thư tần, nhận không được lại bổ sung một câu, "Nô tài cảm thấy Thư tần chủ tử hoài thai mười tháng, cuối cùng khi sinh tiểu công chúa còn kém chút nữa đã đánh mất tánh mạng, nhất định là đau đến trong xương, làm cho mẹ con các nàng chia lìa như vậy, khó chịu cũng là bình thường."

"Vô liêm sỉ!" Gia Nguyên để sau khi nghe xong liền giận dữ, trực tiếp ném hộp con bài ngà trong tay thái giám nội thị, đổ đầy trên đất, "Ngươi hiện giờ chính là càng ngày càng dám nói, không đem trẫm để vào mắt, cũng không đem quy củ tổ tông để vào mắt sao?!"

Trong lòng Thôi Vĩnh Minh run lên, vội quỳ xuống đất cầu xin tha thứ: "Là nô tài nói lỡ, kính xin Hoàng Thượng giáng tội!"

Gia Nguyên để nhếch đầu lông mày, đem nội thị thái giám đá ra thật xa mới mở miệng: "Hậu cung của trẫm có người có tâm tán lời đồn sao? Ngươi làm ngự tiền tổng quản, sao ngay cả bốn sự bác bỏ tin đồn ấy đều không có?"

"Là nô tài thất trách, kính xin Hoàng Thượng thứ tội." Thôi Vĩnh Minh tiếp tục run rẩy thỉnh tội.

"Cút!" Gia Nguyên để cau mày đuổi người, "Chính mình đi lĩnh ba mươi trượng đi! Tiểu Tần Tử, hầu hạ trẫm thay quần áo, bãi giá Vĩnh Hòa cung!"

Bình thường đến cửa cung đều có thể nghe được tiếng khóc rống của tiểu công chúa, hiện giờ cũng đã vào đại điện vẫn là im ắng, Khuyết Tình Hàn cảm

thấy có chút kỳ quái, kêu Lục La đang quỳ xuống bên cạnh: "Trẫm nhớ rõ chiều tối mỗi ngày đều là thời khắc tiểu công chúa làm âm lễ, sao hôm nay lại không nghe được nửa phần động tĩnh?"

"Hồi bẩm Hoàng Thượng, chủ tử lo lắng đem bệnh lây cho tiểu công chúa, liền đem tiểu công chúa đưa đi trong cung Hiền phi, thỉnh Hiền phi nương nương chăm sóc thay." Lục La trả lời.

Gia Nguyên đế cũng không hỏi thêm nữa, trực tiếp vào nội thất. Chu Anh vẫn bệnh mơ mơ màng màng như cũ, khuôn mặt đã không còn hồng nhuận ngày thường, trở nên tái nhợt trong suốt, trên trán còn đầy mồ hôi, miệng lắp bắp khê danh tiểu công chúa.

Lan Tương đang hầu hạ bên cạnh hành lễ xong liền lại quay về bên giường hầu hạ.

"Thái y đâu?" Gia Nguyên đế chất vấn, "Sao chủ tử các người bệnh thành như vậy nhưng không thấy thái y?!"

Giọng nói Lan Tương nghẹn ngào: "Hoàng Thượng, chủ tử hiện nay đã là tốt hơn nhiều, thái y vừa ly khai, Bách Hợp đã đi sắc thuốc. Nhưng bệnh của chủ tử vẫn thay đổi thất thường, thái y nói nếu cứ sốt cao như vậy, chủ tử dù làm bằng sắt cũng gánh không được a."

Vẫn cho là tình trạng tầm thường, Gia Nguyên đế nhìn người phụ nữ trên giường đã suy yếu giống như gió thổi qua sẽ bay đi, cầm khăn trong tay Lan Tương, hơi hơi thăm thẳm, tự mình gấp đặt ở trên trán nàng, giọng nói cũng thân nhiên: "Tên là Lan Tương phải không, người đi xuống trước, nơi này trẫm trông coi là được rồi."

Lan Tương tuy có một vụn cái lo lắng, lại chỉ có thể lĩnh chỉ, cẩn thận lui ra.

"Luyện tiếc tiểu công chúa sao?" Gia Nguyên đế lắp bắp hỏi, trên mặt có một tia do dự.

"Nương nương, hoàng thượng tới." Cung nữ tiến vào báo.

"Vô liên si, hoàng thượng tới sao không báo? Tiểu Doãn Tử không ở cửa cung sao?!" Sắc mặt Hiền phi không tốt, hiện giờ mấy cung nhân này thật sự là càng ngày càng không có quy củ.

"Ái phi đừng nóng giận, là trẫm không cho báo, sợ làm tiểu công chúa giật mình." Gia Nguyên đế vào điện, cười nói, "Tiểu công chúa luôn luôn bướng bỉnh, đã nhiều ngày không quấy nhiễu giấc ngủ của ái phi chứ?"

Hiền phi cũng không để ý Hoàng Thượng vì tiểu công chúa mới đến trong cung của mình, sau khi phúc thân thỉnh an nhìn tiểu công chúa bên cạnh đang ngủ yên, nhu hòa cười: "Tiểu công chúa có lẽ là muốn Thư tần, ở bên người nô tì cũng không khóc cũng không náo, ăn uống cũng không như trước, nô tì còn có chút lo lắng."

"Rốt cuộc là Thư tần vất vả hoài thai mười tháng sinh hạ, tiểu công chúa tất nhiên thân thiết với nàng ấy." Gia Nguyên đế cười trấn an nàng, "Hiền phi cũng yêu thích tiểu công chúa như vậy, trẫm cùng Thư tần cũng yên tâm. Nhưng trong lòng Thư tần nghĩ không ra, hiện giờ cái dạng này trẫm nhìn thấy cũng không thư thái, ái phi tiến cung cũng lâu hơn, thông suốt hơn so với Thư tần, nghĩ cái kế sách lưỡng toàn cho trẫm đi."

"Tiểu công chúa chọc người triều mến như vậy, lại có ai sẽ không thích?" Trên mặt Hiền phi cũng không phải hư tình giả ý có lệ, "Ý tứ hoàng thượng, nô tì minh bạch."

Gia Nguyên đế nhìn tiểu công chúa đang ngủ còn phun bọt khí, trên mặt cũng không có biểu tình dư thừa: "Tối nay liền nghỉ ở nơi này của ái phi đi, ban đêm nếu tiểu công chúa có động tĩnh gì, trẫm cũng muốn chiếu ứng chút."

Trong lòng Hiền phi có chút gọn sóng, tuy là sớm đem sủng ái của đế vương xem phai nhạt, nhưng người đàn ông vĩ đại này rốt cuộc là phu quân duy nhất của mình, sao có thể không có chút xúc động nào?

Khi mới vừa mở miệng sai người thu xếp, Gia Nguyên đế lại khoát tay: "Ái phi không cần phiền toái, gần đây chính vụ trên triều đình động lại rất nhiều, trẫm ở thư phòng phê duyệt tấu chương mấy canh giờ, ái phi ngủ trước đi."

Hiền phi thấy Tiểu Tàn Tử ôm tấu chương vào, cũng không cách nào khuyên nữa, chỉ phải dặn: "Hoàng Thượng, mặc dù đã sang ngày xuân, ban đêm vẫn rất lạnh, Hoàng Thượng vì quốc sự ngày đêm làm lụng vất vả tất nhiên trọng yếu, nhưng đừng để bị cảm lạnh phá hủy thân mình, nô tì sai cung nhân hâm chút canh nóng đưa tới cho Hoàng Thượng xua lạnh được không?"

Gia Nguyên đế gật gật đầu: "Làm phiền ái phi."

Nhìn hẩn vào thư phòng, Hiền phi thở dài, cũng chưa nói tới quá thất vọng: "Phúc Ngọc, em cảm thấy ý tứ Hoàng Thượng đây là như thế nào? Là muốn cho bốn cung nghĩ biện pháp có thể phục chúng cũng có thể thuận lý thành chương đem tiểu công chúa nuôi ở bên người Thư tần sao?"

Phúc Ngọc gật gật đầu: "Lúc trước khi sinh nhị hoàng tử, Tuệ thực nghi liền chết yếu, không ai khổ sở giống Thư tần chủ tử như vậy. Buổi chiều khi nô tỳ đi thiên điện liền thấy Thư tần tiều tụy rất nhiều, nhất định là trong lòng vạn phần không muốn."

"Sinh lý là một trong bảy nỗi khổ nhân sinh trong kinh Phật, Thư tần hiện giờ tuổi còn trẻ, tất nhiên là không qua được mấu chốt này, điểm quyết định, Hoàng Thượng đem Thư tần, tiểu công chúa để ở trong lòng, mới có tích tụ này. Trong lòng bốn cung nếu không thoải mái, lại ghen tị Thư tần, cũng đành phải giúp nàng ta một phen này." Hiền phi thở dài nói, "Nhưng bốn cung thật sự là càng ngày càng đoán không ra ý hoàng thượng."

Nếu nói Thư tần là sủng phi vậy cũng được thịnh sủng hết sức như Trương quý phi năm đó, hoàng thượng liên tục bảy ngày nghỉ ở Ninh Tú cung, thậm chí còn tự mình làm thơ cho Trương quý phi, còn khi Thục phi được sủng ái nửa năm từ chiều nghỉ vị tần tới Thục phi, cũng nổi bật rất lớn vượt qua Thư tần. Nhưng nếu nói là không sủng, tâm tư Hoàng Thượng cũng đang đặt trên người nàng ta, người bên ngoài bị không kịp nổi.

Vô tình nhất để gia, có lẽ Thư tần này, lại là một quân cờ mới của hoàng thượng đi.

Khi chén súp đưa tới, Gia Nguyên để không ăn, đặt tại một bên, nhìn từ cửa sổ có thể thấy tới được đèn lồng ở cửa đại điện thiên điện: "Tiểu Tần Tử, đi thiên điện nhìn một cái, Thư tần hết sốt chưa? Lại đi Thái y viện sai thái y đang trực đi tới trông coi đi."

"Nô tài tuân chỉ." Khi Tiểu Tần Tử lĩnh chỉ xoay người rồi lại bị gọi lại.

"Thôi, trầm cùng người đi nhìn một chút." Gia Nguyên để bút xuống rồi đứng dậy, "Lúc chạng vạng tối trầm nhìn quả thật không được tốt, không tự mình đi nhìn một lần, trong lòng thủy chung không bỏ xuống được."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 55: Thái hậu

Chu Anh cảm thấy trong thân thể lạnh buốt một trận rồi lại nóng sốt một trận, tất cả lỗ chân lông trên người dường như đều bị bịt kín rất khó chịu. Mí mắt nặng cấn bản là không có cách nào mở ra, trong đầu lại vang vọng một ý niệm, không thể dễ dàng buông tha.

Thời đại này không có thiết bị và kỹ thuật chữa bệnh tiên tiến, thuốc Đông y truyền thống phần lớn tác dụng chậm, đối với sốt cao như vậy cần cấp tốc giảm sốt bản là không có tác dụng quá lớn. Cho nên lúc này người bệnh phải dựa vào ý chí của chính mình là nhân tố quan trọng nhất.

"Tình huống Thư tần như thế nào?" Gia Nguyên để hỏi sau khi thái y bắt mạch xong.

Ba thái y nơm nớp lo sợ người nhìn ta, ta nhìn người, cuối cùng lắc lắc đầu: "Hoàng Thượng, vi thần vô năng, Thư tần chủ tử sợ là không được tốt."

Gia Nguyên để thuận tay quơ lấy chén trà nhỏ ném ra ngoài, nước trà, mảnh sứ vỡ văng khắp nơi: "Vô liêm sỉ, trầm nuôi bọn phế vật các người để làm gì? Ném ra ngoài cho trầm!"

Thái y vẫn tại chỗ cầu xin tha thứ: "Kính xin Hoàng Thượng thứ tội a, Thư tần chủ tử vốn là mắc chứng bệnh phong nhiệt bình thường, nhưng chủ tử gần đây vẫn tích tụ tâm sự, khúc mắc không cởi bỏ nên bệnh khí không thông, nếu là cứ thế mãi, dù là Hoa Đà tái thế cũng bó tay."

"Hoàng Thượng bớt giận." Trương quý phi bên cạnh khuyên giải an ủi nói, "Có long ân của Hoàng Thượng phù hộ, Thư tần muội muội chắc chắn cát nhân thiên tướng. Hoàng Thượng đừng lo lắng quá. Theo như nô tì thấy, Thư tần muội muội đây là thương nữ nhi sốt ruột, Hoàng Thượng, quý cù mặc dù phải coi trọng, nhưng là thỉnh Hoàng Thượng suy nghĩ cho tâm tình người làm mẹ. Đại công chúa hiện giờ đã năm tuổi, nhưng nô tì trong mỗi ngày không nhìn con bé thì ngay cả ăn cũng không ngon. Nô tì nghĩ nếu là Tuệ thực nghi vẫn trên đời, sợ cũng như Thư tần vậy."

Sắc mặt Gia Nguyên để khó coi, nhưng không có mở miệng.

Hiền phi ở một bên hát đệm: "Quý phi nương nương nói đúng. Ai bảo lòng tắc cô, báo được ánh ba xuân?* Loại tình cảm yêu thương con gái của Thư tần muội muội, kính xin Hoàng Thượng thông cảm. Hơn nữa mẹ con liền tâm, mấy ngày nay tiểu công chúa ở trong cung nô tì ăn không ngon, ngủ không yên, có lẽ là cảm nhận được lần này không buông xuống được của Thư tần muội muội."

Du tử ngâm - 遊子吟 (Mạnh Giao - 孟郊)

Từ mẫu thủ trung tuyền,

Du tử thân thương y.

Lâm hành mật mật phùng,

Ý khùng tri tri quy.

Thuyền ngôn thôn thảo tâm,

Bảo đặc tam xuân huy.

Dịch nghĩa

Sợi chỉ trong tay mẹ hiền,

Nay đang ở trên áo người đi xa.

Lúc mới lên đường, mẹ khâu kỹ càng,

Có ý sợ con chậm trễ trở về.

Ai dám nói rằng tấm lòng của một tác cô,

Lại có thể báo đáp được ánh nắng của ba xuân?

Bản dịch của Khương Hữu Dụng

Sợi chỉ trong tay mẹ

Tấm áo trên mình con

Kịp đi khâu nhặt mũi

Sợ về còn chậm chân

Ai bảo lòng tác cô

Báo được ánh ba xuân ?

Nhìn trên mặt Hoàng Thượng có hai phần dao động. Thục phi lên tiếng nói: "Hoàng Thượng, tuy nói Thụ tần muội muội sốt ruột vì con gái cưng, nhưng chính tam phẩm trở lên mới có thể tự mình nuôi nấng con là quy củ lão tổ tông đã định ra, Hoàng Thượng cần phải nghĩ lại, để tránh tương lai bị nói tổn hại tổ chế a."

"Thục phi nương nương nói như vậy không hợp tình hợp lý." Luôn luôn ít lời Ôn phi cũng nhin không được nữa, mở miệng, "Hiện giờ Thụ tần muội muội nguy ở sớm tối, Thục phi nương nương nhìn không đau lòng sao?"

Sắc mặt Thục phi cứng đờ, lập tức khôi phục tự nhiên: "Ôn phi muội muội chuyện này sao? Bồn cung sao không quan tâm Thụ tần, nhưng danh dự hoàng thượng lại quan trọng hơn. Hoàng Thượng chúng ta luôn luôn là người có hiếu, nếu chỉ vì một mình Thụ tần rơi vào cái thanh danh bất hiếu, Ôn phi muội muội có thể phụ trách sao?"

Gia Nguyên để gật gật đầu: "Vài vị ái phi cũng đừng cãi cò, quý phi cùng Hiền phi Ôn phi đều cũng có lý, Thục phi cũng biết suy nghĩ cho người quan trọng hơn, trong lòng trăm điều có suy tính. Hôm nay bệnh tình Thụ tần không khả quan, cũng cần tĩnh dưỡng, các ái phi hồi cung trước đi, trầm ở trong này bồi nấng."

"Thụ tần bị chứng bệnh phong nhiệt, Hoàng Thượng mặc dù có tình có nghĩa, nhưng cũng phải giữ lấy thân mình. Không chỉ có Thụ tần cần ngài, Đại Tề càng cần ngài nữa a." Thục phi phúc thân khuyên nhủ.

Gia Nguyên để vỗ vỗ bờ vai của nàng ta: "Ái phi yên tâm, trăm biết đúng mực."

Mọi người ly đại điện, Gia Nguyên để mới vào nội điện, nhìn người phụ nữ trên giường sắc mặt tái nhợt như tờ giấy nói: "Phải qua được một kiếp này, trăm mới suy nghĩ đem tiểu công chúa ở lại bên cạnh nàng."

Chu Anh hoàn toàn chuyển biến tốt đẹp đã là chuyện năm ngày sau, Bách Hợp vui mừng khôn xiết, trong lúc nhất thời có chút luống cuống tay chân. Lục La nước mắt lưng tròng đứt nằng uống chút nước: "Chủ tử, ngài đã tỉnh lại, mọi người đều lo lắng gần chết. Thái y nói chứng bệnh phong nhiệt rất dễ làm cho miệng đắng lưỡi khô, chủ tử uống chút nước trước cho nhuận giọng."

"Ta sinh bệnh mấy ngày nay, Hoàng Thượng có tới không?" Nàng nhớ mang máng trong lúc nửa tỉnh nửa mê tựa hồ nghe thấy nói lời của Khuyết Tĩnh Hân, cứ xoay tròn trong đầu, tỉnh lại liền muốn xác nhận trước tiên, "Mấy ngày nay có chuyện gì xảy ra?"

Lan Tương bung chén thuốc tiến vào, giọng nói cũng nghẹn ngào: "Chủ tử ngủ mê rất nhiều ngày, đã xảy ra không ít chuyện đâu. Trong lòng Hoàng Thượng thương tiếc chủ tử, ngày ngày đều đến xem chủ tử. Mọi người đều nói chủ tử là bởi vì luyện tiết tiểu công chúa mới sinh bệnh, mấy ngày trước đây quý phi, Hiền phi cùng Ôn phi nương nương đều là cầu tình cho chủ tử, hy vọng Hoàng Thượng nhìn ở phần thương mẹ con tình thâm của chủ tử cùng tiểu công chúa, mở một mắt, nhắm một mắt để cho tiểu công chúa nuôi ở dưới gối chủ tử. Nhưng Thục phi nương nương vẫn phản đối, nói phải bận tâm đến thanh danh hoàng thượng, lúc này Hoàng Thượng mới dao động."

Chu Anh buông thông con người, lặng im hồi lâu mới thở dài: "Thục phi cũng không sai, là ta quá mức tham lam. Đã nhiều ngày Hoàng Thượng có nhắc lại chuyện này?"

"Vây cũng không có, nhưng hôm qua Trương quý phi cùng Thục phi còn vì việc này ở trong ngự hoa viên thiếu chút nữa lật mặt, thậm chí đều kinh động tới thái hậu. Trong con tức giận, thái hậu phạt quý phi nương nương cùng Thục phi nương nương ở trong Thọ Khang cung sao chép kinh Phật ba canh giờ, nô tỳ nghe nói khi ra Thọ Khang cung tay của quý phi nương nương và Thục phi nương nương đều tê mủi." Lan Tương có chút nghi hoặc, "Chủ tử, nô tỳ cảm thấy Trương quý phi có lẽ đã làm mẹ người giống như chủ tử, bị lấy cảm động, cho nên lúc này mới nghiêng về phía chủ tử, thật sự là hiếm

có."

Chu Anh gật gật đầu: "Hai người các nàng như vậy Hoàng Thượng cũng không có lí do thoái thác gì sao?"

"Hoàng Thượng vẫn không có tỏ thái độ, có lẽ là chính sự quá bận."

Chu Anh gật gật đầu: "Ta đã có chút khí lực, Lan Tương thay quần áo cho ta đi, theo ta đi một chuyến Thọ Khang cung."

"Nhưng chủ tử ngài bây giờ còn bệnh, nếu là xuất môn bị trúng gió tiếp càng nghiêm trọng hơn thì sao?" Lan Tương vội ngăn lại, "Mặc dù đã là ngày xuân, nhưng bên ngoài vẫn có gió. Huống hồ tiểu công chúa còn trong cung Hiến phi, chủ tử chẳng lẽ không nhớ tiểu công chúa sao?"

Nàng cười khổ nói: "Sao không nhớ? Nhưng thái hậu, quý phi nương nương, Thực phi nương nương đều là vì chuyện của ta cùng với tiểu công chúa mới náo loạn giăng co như vậy, về tình về lý, ta cũng phải đi thỉnh tội."

Lan Tương không khuyên được nàng, chỉ đành vâng theo, tuy là đã vào ngày xuân, vẫn là choàng cho nàng áo choàng thật dày.

Khi đi qua ngự hoa viên gặp được Cố dung hoa thật lâu không thấy, Cố dung hoa nhìn sắc mặt nàng suy yếu, thân thiết nói: "Thư tần tỷ tỷ đã đỡ chưa? Tỷ tỷ bệnh mấy ngày nay, mũi mũi mặc dù vẫn không được đi gặp tỷ tỷ, nhưng trong lòng vẫn nhớ thương, ngày ngày ngóng trông tỷ tỷ sớm đi khỏi hân đầu."

Cố dung hoa này thực ra là Cố quý nhân, làm sao nói chuyện thật, nhưng gần đây vì chuyện tấn vị, trong cung đi xả giao mà thôi.

"Dung hoa mũi mũi suy nghĩ cho ta như vậy, trong nội tâm của ta rất cảm động, đang muốn đi Thọ Khang cung thỉnh an thái hậu nương nương, dung hoa mũi mũi có bằng lòng đi chung hay không?" Chu Anh cười hỏi thử.

Trên mặt Cố dung hoa hiện lên một tia đùa cợt: "Thư tần tỷ tỷ mời tấn thiếp vốn muôn lần chết cũng không chối từ, nhưng Hoàng Thượng tuyên tấn thiếp đi Đường Tâm điện, tấn thiếp thật sự không có thời gian, kính xin tỷ tỷ lượng giải."

Chu Anh gật gật đầu: "Hoàng Thượng đã tuyên, cũng đi nhanh đi."

"Chủ tử, ngài sao phải cùng nàng phí lời, hiện giờ ngài thánh sủng đang nung, mà nàng chỉ là phi tần bệnh lâu thất sủng thôi. Chiều theo trình độ được sủng ái hiện giờ của chủ tử, mặc dù nàng phân vị cao hơn, cũng không phải là chuyện lâu." Liễn của Chu Anh vẫn chưa đi xa, nàng thuận lợi nghe hết lời nói của cung nhân bên người Cố dung.

Cố dung hoa hừ lạnh một tiếng: "Cảm miệng, Hoàng Thượng không thích nhất là phi tần gây nhiều thị phi, Trương quý phi cùng Thực phi không phải là vì mấy ngày trước trong ngự hoa viên gây gỗ nên mới bị vắng vẻ sao? Mặc dù nàng ta không được sủng ái, cũng cao hơn ta hai cấp, trong nội tâm của ta có thể xem thường nàng, nhưng trường hợp này luôn phải có chừng mực."

Lan Tương nghe xong lời này, vẻ mặt phần nộ, muốn tiến đến giáo huấn một phen thì bị Chu Anh ngăn lại, nàng cười cười, lơ đãng: "Không cần gây chuyện, hiện nay quan trọng nhất là đi gặp thái hậu nương nương."

"Chủ tử, nhưng Cố dung hoa này cũng quá đáng, không coi ai ra gì, cung nhân cũng quá kiêu ngạo." Lan Tương tức giận bất bình như cũ, "Chỉ là dung hoa mà thôi, chủ tử gần đây bị bệnh, Hoàng Thượng lúc nào cũng nhớ thương, làm sao thất sủng như vừa nói?"

"Loại người này không đáng... tức giận nhất." Chu Anh khép nửa mắt lại, trên mặt cũng không có biểu tình dư thừa, "Ta sẽ không vì nàng ta nói vài lời liên thật sự thất sủng, mà nàng ta vì kiêu ngạo hôm nay sẽ bị hại. Được rồi, đi thôi."

Lan Tương nhìn chủ tử, cuối cùng không nói cái gì nữa.

"Tấn thiếp thỉnh an thái hậu, nguyện thái hậu vạn phúc kim an." Chu Anh phúc thân hành lễ.

"Thư tần mau đứng dậy đi, Vân Cẩm dọn chỗ. Ai gia nghe nói Thư tần bệnh không nhẹ." Thái hậu thân thiết nói, "Ai gia nhìn sắc mặt ngươi vẫn không được tốt, sao từ xa tới đây?"

Chu Anh không có ngồi xuống, ngược lại quỳ gối trên mặt đất có chút lạnh cả người, chân thành mở miệng: "Thái hậu nương nương, tấn thiếp là tội thỉnh tội. Những ngày qua, làm thái hậu nương nương cùng các vị tỷ tỷ quan tâm tấn thiếp, là lỗi của tấn thiếp."

"Vân Cẩm, mau đem Thư tần nâng dậy." Thái hậu vội sai sử Vân Cẩm, "Trên mặt đất rất lạnh, Thư tần ngồi xuống nói với ai gia là được rồi."

"Ai gia biết người xưa nay nhu thuận rất quy củ, lần này cũng là bởi vì tiểu công chúa mới sinh lòng tích tụ, quý phi cũng làm mẹ người, tự nhiên có thể thông cảm. Thực phi tuy là chị ruột người, nhưng rốt cuộc chưa từng làm mẹ, mặc dù có chút bất cận nhân tình*, Thư tần cũng đừng trách móc." Trên mặt thái hậu tràn đầy từ ái và hòa khí.

*不近人情 bất cận nhân tình: không hợp với tình người

"Thái hậu nương nương có thể thông cảm tấn thiếp, tấn thiếp cảm giác rất vinh hạnh." Chu Anh cảm kích nói, "Bệnh nặng một hồi, tấn thiếp cũng đã thông, tấn thiếp mặc dù luyện tiết tiểu công chúa, lại không thể làm cho Hoàng Thượng vì tấn thiếp mà phá hủy tổ chế, cũng không thể để quý phi nương nương cùng Thực phi nương nương vì chuyện tấn thiếp mà sinh kẻ hở. Cho nên, hôm nay đến Thọ Khang cung một là vì thỉnh an thái hậu nương nương,

hai là vì thỉnh tội, thứ ba đó là có một thỉnh cầu, tẩn thiếp thỉnh cầu thái hậu hạ chỉ đem tiểu công chúa giao cho Hiền phi nương nương nuôi nấng."

"Ai gia thấy người cũng rất hiểu biết." Thái hậu ngăn người, lập tức vui mừng cười, "Chuyện tiểu công chúa, trong lòng Hoàng Thượng sớm đã có quyết định, Thứ tẩn dưỡng tốt thân mình mới là chuyện quan trọng hơn."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Nghê thường tại

"Chủ tử, ngài tại sao phải khổ như vậy?" Ra Thọ Khang cung, Lan Tương vẫn trầm mồi không có cách giải như cũ, "Chủ tử đều là vì không thể dưỡng dục tiểu công chúa sinh bệnh nặng, sao bệnh đỡ hơn chút lại hồ đồ như vậy?"

Chu Anh cười lắc đầu: "Lan Tương nghĩ ta là người như vậy sao? Đi thôi, ta mệt mồi, hồi cung nghỉ một lát, ăn trưa xong lại đi nhìn tiểu công chúa đi."

"Vâng, chủ tử." Mặc dù có chút không hiểu, Lan Tương vẫn gật đầu.

"Thứ tẩn quả thực đi trong cung thái hậu?" Gia Nguyên để vừa nghe Cố dung hoa đánh đàn vừa lười biếng hỏi, "Có biết là làm gì không?"

Về mặt Cố dung hoa đầy ý cười: "Hoàng Thượng, tẩn thiếp mới vừa rồi cũng gặp Thứ tẩn tỷ tỷ, sắc mặt tỷ tỷ không được tốt đâu, chắc là đi cầu thái hậu nương nương khai ân, muốn tự mình nuôi nấng tiểu công chúa."

Gia Nguyên để hữu ý vô ý liếc nàng một cái, không chút để ý hỏi: "Ái phi nghĩ như thế nào, tiểu công chúa này hẳn là do ai nuôi nấng mới tốt?"

"Tẩn thiếp phân vị hèn mọn không dám vọng nghị." Cố dung hoa khiêm tốn nói, "Nhưng tẩn thiếp tin tưởng, Hoàng Thượng nhất định sẽ ra quyết định anh minh nhất."

Gia Nguyên để không trả lời, quay đầu hỏi Thôi Vĩnh Minh ở bên cạnh: "Thứ tẩn quả thật là đi cầu thái hậu sao?"

Thôi Vĩnh Minh gật gù đầu: "Hồi Hoàng Thượng, nô tài nghe được Thứ tẩn chủ tử chuyện thứ nhất là đi xin tội vì chuyện tiểu công chúa, thứ hai là đi cầu thái hậu nương nương, chính là..."

Hắn dừng một chút mới tiếp tục: "Thứ tẩn chủ tử đi cầu thái hậu nương nương hạ chỉ, không phải vì chính mình, mà là thỉnh cầu thái hậu đem tiểu công chúa nuôi dưới danh nghĩa Hiền phi nương nương."

Đang đánh đàn, Cố dung hoa trượt tay, có chút giật mình, trong lòng Thứ tẩn là nghĩ như thế nào? Hiện nay tuy rằng Hoàng Thượng vẫn chưa hạ chỉ, nhưng Trương quý phi, Hiền phi, Ôn phi còn rất nhiều người đang đứng về phía Thứ tẩn, đều là phi tần được Hoàng Thượng sủng ái, nếu chính nàng ta tranh cãi thêm chút nữa, có thể được thái hậu cho phép, chuyện này cũng coi như thành hơn phân nửa. Sao tại thời khắc mấu chốt này nàng ta lại buông tha?

Gia Nguyên để nhíu mày, mắt nhìn Cố dung hoa: "Nàng đi xuống trước đi, ngày khác trầm lại tới cung của nàng." Lập tức phân phó Thôi Vĩnh Minh bên cạnh, "Chuẩn bị chút trà Quân Sơn ngân châm mới tiến cống đi, thái hậu thích."

Thôi vĩnh giật mình, chẳng lẽ thái hậu nương nương sắp lại đây?

Vừa mới chuẩn bị trà xong liền nghe được thái hậu giá lâm ngoài cửa điện, trong lòng Thôi Vĩnh Minh cảm thán Hoàng Thượng thần cơ diệu toán, vội vui vẻ bưng trà. Máy ngày trước đây đã trúng bản trượng, nên càng tận tâm hầu hạ, không nổi lên tâm tư dư thừa mới được.

"Mẫu hậu sao lại đây lúc này?" Sắc mặt Gia Nguyên để có chút giật mình, tựa hồ hoàn toàn không có dự liệu được, "Đây là trà năm nay mới tiến cống, trầm nghĩ mẫu hậu luôn luôn thích Quân Sơn ngân châm, lát nữa liền sai Thôi Vĩnh Minh tặng trong cung ngài một ít đi."

*Quân Sơn Ngân Châm (君山银针): ngân châm trà vùng Quân Sơn, An huy, tỉnh Hồ Nam

"Hoàng Thượng còn nhớ ai gia yêu thích hoàng trà, trong lòng ai gia liền hết sức cao hứng." Về mặt thái hậu vui mừng, "Nhưng hôm nay ai gia đến Dưỡng Tâm điện, cũng vì chuyện tiểu công chúa mà đến."

Gia Nguyên để có chút tò mò: "Sao mẫu hậu cũng lẫn vào chuyện của tiểu công chúa? Máy ngày trước quý phi cùng Thục phi vì việc này liền huyền nao túi bụi, rất mất thể thống, trầm đang chuẩn bị răn dạy các nàng một phen, sao mẫu hậu cũng như vậy?"

Thái hậu có chút thốn thốn: "Hoàng Thượng, trong lòng ai gia mấy năm nay thanh tịnh, cũng không quản nhiều việc hậu cung, nhưng hôm nay nhìn thấy Thứ tẩn, trong lòng thật sự có chút đau lòng. Năm đó tiểu công chúa của tiên đế cũng là được phi tần phân vị thấp sinh ra, vì tuân theo tổ chế, nuôi dưới gối Đức phi khi đó. Đức phi mặc dù tâm tính lương thiện, nhưng rất cuộc không phải mẹ đẻ, không tận tâm bằng mẹ đẻ. Sau lại vì có gian phi châm ngòi, làm cho Đức phi cùng mẹ đẻ tiểu công chúa sinh ra rất nhiều kẻ hở, một lần âm mưu dương thác (âm kếm dương sai: thường vì sai thời điểm, sai địa điểm

mà hiểu lầm nọ nói tiếp hiểu lầm kia, trong văn: “không biết vì sao lại”), như mẫu tiểu công chúa ăn lầm thức ăn của Đức phi, cho tiểu công chúa bú xong thì cùng nhau trúng độc mà chết. Khi đó tiểu công chúa còn không đầy một tuổi, ai gia nhìn cũng thập phần đau lòng. Tiên đế đối với chuyện này cũng cảm giác tiếc nuối sâu sắc, đã từng muốn huỷ bỏ chế độ này, nhưng ngay lúc đó thái hoàng thái hậu bảo thủ không chịu thay đổi nên vẫn giữ nguyên. Hiện giờ Hoàng Thượng cũng khai thông hơn, ai gia cũng không muốn bị kịch như vậy lần nữa tái diễn, liền để cho tiểu công chúa ở bên người Thư tần đi.”

Gia Nguyên để gât gât đầu, thở dài: “Lời nói của mẫu hậu trầm lại làm sao không có nghĩ qua, lúc trước trầm chính mắt nhìn hoàng muội bỏ mình, lại như thế nào hy vọng bị kịch tái diễn?”

“Hoàng thượng là hoàng đế nặng quy củ nhân hiếu, tất cả con dân Đại Tề đều hiểu được.” Thái hậu giống như biết bản khoả của hắn, “Huỷ bỏ chế độ này cho tới bây giờ đều là ý chỉ của ai gia, Hoàng Thượng chỉ là tuân theo hiếu đạo mà thôi.”

Gia Nguyên để rớt cục cũng cười: “Đã là ý chỉ của mẫu hậu, trầm lại như thế nào cãi lời?”

“Tần thiếp đa tạ Hiền phi nương nương giúp đỡ, đại ân đại đức, tần thiếp suốt đời khó quên.” Sau khi ý chỉ hiểu dụ lục cung, Chu Anh liền tới trong cung Hiền phi tạ ơn.

Hiền phi vẫn thản nhiên cười, ôn hoà như cũ: “Thư tần đừng đa lễ, bốn cung bất quá là phụng ý chỉ làm việc. Hơn nữa bốn cung luôn luôn yêu thích yên tĩnh, tiểu công chúa quá mức ồn ào, mấy ngày này ở trong cung bốn cung đã thập phần làm ồn ào, Thư tần nhanh chóng tiếp trở về đi.”

“Vô luận như thế nào, tần thiếp cùng tiểu công chúa nhất định sẽ không quên đại ân đại đức của nương nương.” Chu Anh không để ý thái độ này của nàng, trong lòng rất cảm kích Hiền phi.

Khi nàng còn đang mang bệnh, Gia Nguyên để hứa hẹn với nàng câu kia chỉ nghe vào một nửa, nhưng Hiền phi nương nương lại nghe đủ mười phần. Trung tâm chuyện tranh đoạt quyền nuôi dưỡng tiểu công chúa là ở thái độ thái hậu, trong lòng Hoàng Thượng sớm đã có định đoạt, nhưng ý chỉ này hẳn lại không thể tự mình hạ. Nhưng nếu là ý chỉ thái hậu nương nương, vậy tuân theo ý chỉ coi như là tần hiếu, Hoàng Thượng liền danh chính ngôn thuận.

Mà muốn đánh hạ thái hậu, phải là Trương quý phi.

Nàng trong một năm nay mặc dù không được coi là thập phần sủng ái, nhưng cũng không có thời điểm suy sụp, cho nên khi Trương quý phi cùng Thực phi đấu tranh, nàng có thể lợi dụng Thư tần nhỏ nhen này, cũng là có thể có tác dụng.

“Chủ tử, nô tỳ thấy tiểu công chúa đích thật là gầy, nhất định là trong lòng cũng nhớ mong chủ tử.” Lục La cũng cao hứng, đùa với tiểu công chúa.

Giờ phút này, Chu Anh đem tiểu bảo bối ôm vào trong ngực mới cảm thấy kiên định: “Chỉ là nửa tháng không thấy con bé, tại sao lại cảm thấy Tiểu Bảo của ta xinh đẹp lên rất nhiều nhỉ? Lục La, em cảm thấy thế nào?”

Lục La nhìn công chúa đang vui vẻ chơi đùa, chảy nước miếng, vẻ mặt hắc tuyến gât đầu: “... Chủ tử nói đúng.”

Vì đạo ý chỉ này của thái hậu, cả trong cung từ trên xuống dưới đều tràn đầy vui sướng, ngay cả cung nhân vẩy nước quét nhà cũng nhin không được ca hát nhỏ nhen. Khi Trương quý phi nghe tin tức này thì đang ở trong Thọ Khang cung, trên mặt cũng nhiễm vài phần ý cười.

“Trong lòng Thư tần coi trọng tiểu công chúa, chắc chắn đã nhận phần nhân tình này của thái hậu cùng nô tì.”

Thái hậu nhìn lá trà trong chén, lại cười ý vị thâm trường: “Như vậy là được, ai gia không cần Thư tần cảm kích, mà là hoàng thượng. Hơn nữa, huỷ bỏ tổ chế này, đối với con là có ích vô hại.”

“Thái hậu ngài là chi...” Trương quý phi có chút khó hiểu.

Thái hậu chỉ điểm: “Thực phi vì lần trước để non bị thương thân mình, ngày sau muốn sinh tiếp cũng không có khả năng mấy. Nếu là đổi lại trước kia, còn có thể nuôi giữ hoàng tử cho mình lợi dụng, nhưng hiện nay lại không được.”

Lúc này Trương quý phi mới chợt hiểu ra: “Thái hậu nương nương anh minh.”

“Chủ tử, hiện giờ chủ tử có thể tự mình nuôi lớn tiểu công chúa, toàn bộ lại là ân điển của thái hậu nương nương. Vậy sinh thân của thái hậu nương nương, chủ tử dự bị tặng lễ vật gì?” Bách Hợp có chút tò mò.

Trên thực tế Chu Anh đang sầu chuyện này, thái hậu sống lâu trong cung, địa vị cao, cái dạng kỳ trân dị bảo gì đều gặp qua, nên phải thêm chút tâm tư. Lần này thái hậu tuy là hy vọng nàng giúp đỡ đường ra cho Trương quý phi đi lên vị trí trung cung, nên cuối cùng làm cho mẹ con các nàng không phải chia lìa, nàng có thể tự mình dưỡng dục con của mình. Phần ân đức này, vô luận động cơ như thế nào, nàng vẫn cảm động đến rơi nước mắt.

Ngẫm lại nữ chủ xuyên qua, đều có thể làm ra chút nổi bật gì đó, mà nàng lại vắt hết óc cũng không cách nào nghĩ ra biểu diễn cái gì có thể đỡ lão nhân gia. Thật sự là người so với người, mắc cỡ chết người.

“Đem danh sách khó phòng lấy ra ta coi, nhìn xem có thứ gì để biểu diễn không.” Chu Anh nghĩ nửa ngày, rốt cục cam chịu, “Thái hậu lão nhân gia nhất định là ưa thích cát tường gì đó.”

Đời trước không học cái gì xuyên qua có thể sống tạm được, đến thời khắc như bây giờ, liền thấy nghèo nàn thực sự.

Chu Anh xem xét danh sách sau một lúc lâu, phát hiện mình là quý cùng đường, lựa hơn nửa ngày mới quyết định: "Cái khay sứ vẽ hoa chim quả thật tinh xảo, lau sạch sẽ, sẽ đem cái này đi."

"Như thế nào, ái phi đã quyết định xong lễ vật đưa cho thái hậu nhân ngày sinh thần sao?" Gia Nguyên để lại một lần nữa xuất quỷ nhập thần mở miệng.

Chu Anh vội đứng dậy hành lễ, lại không cẩn thận làm danh sách khó phòng đặt trên bàn rơi xuống, rơi ngay chân Gia Nguyên đế.

Gia Nguyên đế cúi người nhặt lên xem nửa ngày, cười nói: "Xem ra Thư tần của trẫm quả thật không có mấy thứ quý giá, ngay cả tặng phân lễ đều trẫm chọi đá."

"Làm cho Hoàng Thượng chê cười." Chu Anh bị trêu chọc đỏ hết cả mặt, "Hoàng Thượng đừng chê cười tần thiếp."

Gia Nguyên đế thấy nàng như vậy, không còn nghiêm túc, càng ngày càng muốn đùa giỡn: "Trẫm thật có chút tò mò, cái khay sứ màu này làm lễ vật mừng thọ cho thái hậu, vậy sinh thần của trẫm, ái phi lại dự bị tặng cái gì? Ông đừng bút bằng ngọc, hay là giá bút mã não? Nhưng những... thứ này trẫm đều không vừa mắt, làm sao đây?"

Trên mặt Chu Anh càng ngày càng không nhịn được, trong giọng nói đều là quần bách: "Sinh thần của hoàng thượng, tần thiếp sẽ dụng tâm chuẩn bị."

"Dụng tâm chuẩn bị?" Gia Nguyên đế sờ lên cằm, trêu chọc nói, "Lại thêm cái hà bao đưa cho trẫm sao? Nhưng trong một năm nay, trẫm chưa từng nhìn thấy ái phi làm nữ công, hà bao này đích thật là ái phi tự mình thêu cho trẫm sao?"

Trong lòng Chu Anh căng thẳng, vội mở to hai mắt, vẻ mặt ủy khuất: "Hoàng Thượng, tần thiếp từ nhỏ liền chịu khó, công phu nữ công ngay cả tổ mẫu đều phải khen ngợi vài phần, huống chi làm hà bao cho hoàng thượng, tần thiếp lại dùng hết tâm tư, Hoàng Thượng hiện giờ lại hoài nghi tần thiếp như vậy sao?"

"Nếu là nguyện ý tốn tâm tư vì trẫm, vậy cũng thêm chút tâm tư cho thái hậu đi." Gia Nguyên đế cười ha ha, "Thái hậu thích gỗ chạm khắc, Thôi Vĩnh Minh, trẫm nơi đó có ghế gỗ chạm khắc hoa cúc và hạc, lặng lẽ đưa tới Vĩnh Hòa cung đi."

Lúc này mặt mày Chu Anh mới hớn hở: "Tần thiếp tạ ơn Hoàng Thượng."

Gia Nguyên đế cúi đầu nhìn: "Đã tạ trẫm như vậy, vậy lại thêu ít hà bao cho trẫm đi, quần áo ngủ của trẫm cũng cũ, trong cục châm công đưa tới trẫm mặc vẫn cũng được không hợp ý lắm, ái phi liền bỏ thiết nhiều tâm tư gia công linh kiện cho trẫm đi."

"..." Chu Anh cứng ngắt nửa ngày, rốt cục không phản bác được, gục đầu xuống, sao thấy đây là rõ ràng là dòi tâng đá đập chân của mình vậy nè?

Gia Nguyên đế rốt cục nhìn không được cười lớn.

"Chủ tử, khi sáng sớm tiểu công chúa thức dậy lại cào làm cổ vú nuôi bị thương." Lục La tiến vào báo, "Nô tỳ thấy Trần ma ma thật là đáng thương, trên cổ đã bị tiểu công chúa cào bị thương vài đường."

Chu Anh thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu: "Trừ bỏ Hoàng Thượng, thật sự là không ai trị được tiểu gia hỏa này. Bách Hợp, sau này không được để móng tay dài cho tiểu công chúa."

Ngày xuân người ta hay lười biếng, nhưng có tiểu công chúa ở một bên gây sức ép, Chu Anh mỗi ngày đều dùng sức mười phần: "Ta nghe nói mẫu đơn cùng thực được trong ngự hoa viên đều nở, mang tiểu công chúa ra ngoài đi dạo thôi."

Trẻ con vẫn còn trong tã lót nên phải phơi nắng nhiều chút, tương lai mới có thể khỏe mạnh hơn.

"Chủ tử để ý dưới chân, nơi này mới xới đất, rất xốp." Bách Hợp nhắc nhở nàng, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn tiểu công chúa được vú nuôi ôm

"Ta nghe hình như là có người đang cất cao giọng hát." Chu Anh nghiêng tai lắng nghe, "Lục La đi đằng trước nhìn một cái, nếu là vị chủ tử ấy vẫn ở, trở về bẩm một tiếng."

Phân phó xong Lục La, Chu Anh vừa ngắm hoa vừa trêu chọc tiểu công chúa, Khuyết Bái Lăng có lẽ cũng bị hoa viên muôn hồng nghìn tía này loá mắt, càng ngày càng hưng phấn, hoa chân múa tay vui sướng.

Thật lâu Lục La cũng chưa trở về, tiếng ca mới vừa rồi cũng đã im tiếng, Chu Anh cảm thấy có chút kỳ hoặc, liền bước nhanh về phía trước. Đi qua vườn mẫu đơn này liền nhìn thấy một diêm đình bát giác tinh xảo, có một người phụ nữ mặc cung trang màu hạnh đưa lưng về phía nàng, ngồi ngay ngắn trên ghế đá ở trong đình, mà Lục La lại quỳ gối trước mặt nàng ta.

Chu Anh đối với người phụ nữ này cũng không có nhiều ấn tượng, liền nhìn về phía Lan Tương.

Lan Tương nháy mắt lĩnh hội: "Chủ tử, đây là Nghê thường tại ngày hôm trước Hoàng Thượng mới phong, lúc trước là hầu hạ trước mặt thái hậu nương nương, khi Hoàng Thượng đi Thọ Khang cung vừa vặn nghe thấy Nghê thường đang ca hát, cảm thấy tiếng ca rất tuyệt vời, lập tức liền phong thường tại."

Chu Anh gật gù đầu, cảm thấy họ của nàng ta cùng họ một đời trước của nàng, cũng không có mối gặp liền sinh địch ý. Nhưng Hoàng Thượng hẳn là thường đi trong cung thái hậu, cũng sẽ thấy cung nữ này rất nhiều lần, sao cổ tình lúc này mới sắc phong?

Mặc kệ như thế nào, hiện nay cần gấp nhất, phải cứu Lục La đang bị phạt.

"Nghê thường tại thật có nhã hứng, thật xa liền nghe thấy tiếng nói như chim hoàng oanh này. Ta đang buồn bực, trong cung khi nào có tiếng ca êm tai uyển chuyển bậc này, lại gần mới phát hiện là Nghê thường tại ở đây." Chu Anh mang theo tiểu công chúa thân nhiên đi tới trước mặt nàng.

Lúc này mới phát hiện, diện mạo Nghê thường tại cũng không có khuynh quốc khuynh thành, ít nhất so với mỹ nhân như hoa trong hậu cung này, nhiều lắm cũng coi là thanh tú mà thôi, nếu trong phim thần tượng máu chó ở thế kỷ 21 chỉ là nữ diễn viên phụ.

"Tần thiếp thỉnh an Thụ tần, thỉnh an tiểu công chúa." Nghê thường mở miệng thỉnh an, quả nhiên giọng nói réo rất êm tai khác hẳn với người thường.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đâu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Tâm ý

"Nghê thường tại miễn lễ." Chu Anh cười thấp phần khoan dung, lại nhìn Lục La quỳ trên mặt đất, "Người đang quỳ trên mặt đất này là cung nữ bên người của ta, không biết làm sao đắc tội Nghê thường tại?"

Nghê thường tại cũng cười thấp phần tươi rói: "Thụ tần tỷ tỷ hỏi chuyện này? Muội muội không biết đây là cung nữ bên người tỷ tỷ, thậm chí làm sao lại chui ra nha đầu động tay, động chân nên mới trừng phạt, kính xin tỷ tỷ không lấy làm phiền lòng."

"Ta tất nhiên là biết Nghê thường tại biết quy củ, Lục La là người trong cung ta, nếu là có lỗi, thì ta sẽ giáo huấn thích đáng." Chu Anh gật gù đầu, "Cũng không làm phiền Nghê thường tại, Lục La, đứng lên theo ta hồi cung đi."

"Ai." Nghê thường đang cười lên tiếng ngăn cản, "Lời này của tỷ tỷ thật bất công, cung nữ này tuy là trong cung tỷ tỷ, nhưng vô lễ va chạm tần thiếp, tần thiếp căn bản không muốn xử của nàng, nhưng cung nữ này thật sự có chút không tuân thủ quy củ. Tần thiếp biết được tỷ tỷ hôm nay là đại hồng nhân trước mặt Hoàng Thượng, nhưng cũng không muốn người bên cạnh tỷ tỷ vì phần sủng ái này mất đúng mực, nếu là để Hoàng Thượng biết, sẽ hiểu lầm tỷ tỷ."

Chu Anh tất nhiên là sẽ không tin tưởng nàng ta nửa chữ, chăm chú nhìn về phía Lục La trên mặt đất: "Lục La, em tự mình nói cho ta biết, rốt cuộc là va chạm Nghê thường tại sao?"

Sắc mặt Nghê thường tại có chút không được tốt nhìn: "Thụ tần tỷ tỷ đây là không tin tần thiếp, cho rằng tần thiếp oan uổng cung nữ tỷ tỷ?"

"Muội muội thông cảm, Lục La là nha đầu hồi môn của ta, theo ta mười mấy năm, mà Nghê thường chỉ có duyên gặp mặt một lần, ta thật sự không có cách nào tin lời nói một bên của muội muội." Chu Anh hơi cười cười mang xin lỗi, "Nếu là muội muội không then với lương tâm, nghe nha đầu này nói thì có làm sao đâu? Lục La, em nói chi tiết cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì."

Vẫn trầm mặc không có sót ruột biện giải, lúc này Lục La mới mở miệng: "Hồi chủ tử, nô tỳ mới vừa rồi phụng mệnh chủ tử đi dò đường, phát hiện Nghê thường tại đang ca hát trong đình, nhất thời bị tiếng ca của thường tại chủ tử hấp dẫn mới vô ý dẫm lên cục đá trong vườn rồi trượt té, quấy rầy nhã hứng thường tại chủ tử, đích thật là nô tỳ không phải."

Về mặt Chu Anh hiểu rõ nhìn về phía Nghê thường tại: "Người xưa có câu thủy gia thủy điều xướng ca đầu, thanh nhiễu bích sơn phi khứ, văn vân lưu. Là nói nhà ai có tiếng ca, giọng hát uyển chuyển, âm điệu du dương, làm mây đang bay đều phải dừng lại. Hiện giờ Lục La cũng là bị giọng hát thường tại muội muội hấp dẫn mới thất thân, nếu nói là thực sự sai, là thường tại muội muội cũng có sai, tiếng hát trời cho như vậy là có sai lầm."

Nghê thường tại cũng không nghĩ tới nàng sẽ nói như vậy, hồi tỉnh lại mới mở miệng: "Thụ tần tỷ tỷ đã nói đến mức này, tần thiếp vốn không nên lại làm khó cung nữ của tỷ tỷ."

Nghê thường đang nói đến đây, dừng một chút, sắc mặt nháy mắt nhu hòa vài phần, tư thái cũng khiêm tốn rất nhiều: "Cung nữ này mặc dù va chạm tần thiếp, nhưng tần thiếp xưa nay không phải người thích tính toán chi li, huống hồ hiện giờ phân vị tỷ tỷ cao hơn tần thiếp rất nhiều, tần thiếp đó là nén giận cũng là phải làm."

Sắc mặt Chu Anh rung mình, Nghê thường tại này trước sau không khỏi bất đồng đi, một khắc trước còn làm người gây sự, khí thế ngất trời, sao ngay sau đó lại tôn ti rõ ràng, về mặt ủy khuất của bạch liên hoa như vậy?

Nhìn ánh mắt cung nhân đối diện Nghê thường tại cũng nháy mắt mình bạch, nơi này là ngự hoa viên, phong cảnh tốt, tùy thời tùy chỗ tỷ lệ gặp Khuyết Tinh Hàn cũng sẽ không phải hoàn toàn không có.

Nhưng nàng cũng không ngờ để cho Nghê thường tại chiếm phần tiện nghi này: "Nghê thường tại đã nói như vậy, vậy Lục La cũng mau đứng lên đi. Em vì tiếng ca trời cho của Nghê thường tại mà quấy rầy chủ tử, Nghê thường tại không so đo. Nhưng tiếng ca này của Nghê thường tại lại quấy rầy hưng trí ngắm hoa của ta cùng với tiểu công chúa, ta nên làm gì, Thường tại cũng biết, tính tình ta xưa nay không phải rộng lượng."

Nghê thường tại tựa hồ bị úy khuất không nhẹ, một đôi mắt đầm lệ chảy xuống: "Kính xin Thư tần tỷ tỷ khoan thứ tần thiếp, vài ngày nữa là yến tiệc sinh thần của thái hậu, Hoàng Thượng sai tần thiếp hiến ca một khúc cho thái hậu nương nương, tần thiếp muốn thành tâm hát vang một khúc cho thái hậu, mới ở trong này luyện tập, không nghĩ lại quấy nhiễu Thư tần cùng tiểu công chúa, kính xin Thư tần tỷ tỷ thứ tội."

Chà chà, lời nói này rất hay! Trong lòng Chu Anh tán thưởng nàng. Nếu ở đời sau, con bé này nói chuyện nghệ thuật như vậy, chắc chắn sẽ trúng tuyển khoa nghệ thuật. Vừa không lộ dấu vết trình bày chính mình hao phí tâm tư, rất thành ý vì thái hậu, Hoàng Thượng, lại bất động thanh sắc công kích nàng cố tình gây sự.

Chu Anh đem tiểu công chúa ôm vào trong ngực, cười lạnh nói: "Thường tại đã nói vậy, là ta cùng tiểu công chúa không phải. Thường tại đã muốn luyện hát, liền ở đây chăm chỉ luyện đi, luyện chừng ba canh giờ thì hồi cung, Hoàng Thượng mới thấy được thành ý của ngươi."

Nói xong xoay người rời đi, lại vội vàng khựng lại, nhìn thấy Khuyết Tĩnh Hàn cách đó không xa, trên mặt nàng hiện lên một vẻ bối rối, lập tức trấn định lại: "Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng."

Nghê thường tại cũng giống như bây giờ mới nhìn thấy Hoàng Thượng, mang lệ hàm khuất phục thân hành lễ, tội nghiệp nhìn Hoàng Thượng, khăn cầu hân có thể giải oan úy khuất của mình.

Trên mặt Gia Nguyên để cũng không có nhiều biểu tình, hần gặp nhiều trường hợp hậu cung giằng co như vậy, nhất là phi tần này rõ ràng nhìn thấy hân, lại vẫn đóng vai kẻ yếu, sớm đã thấy nhưng không thể trách.

"Hai vị ái phi đứng lên đi." Khuyết Tĩnh Hàn mở miệng, cô vũ nhìn Nghê thường tại, "Phần tâm tư này của Nghê thường tại vì thái hậu, trầm nhìn ở trong mắt, đã phải chuyên tâm luyện tập, liền theo như lời Thư tần, luyện ba bốn canh giờ cũng đủ phải không? Ngày xuân vẫn có chút lạnh, trầm cùng tiểu công chúa hồi cung trước."

Nói xong vươn tay ôm tiểu công chúa trong lòng Chu Anh qua, cũng không để ý tới Nghê thường tại ở phía sau, nói với Thư tần: "Đi thôi, trầm có chút nhớ nhung hoa nhãn (chính là món thạch có trái nhãn) trong cung ái phi."

Chu Anh thập phần ôn nhu, cười gật đầu, lập tức quay đầu nhìn về Nghê thường tại vẻ mặt đang cứng ngắc, khinh miệt mà kiêu ngạo cười: "Lục La, mau đi thôi, hoa nhãn này là sở trường của em."

Gia Nguyên để làm sao nhìn không ra nàng lần này tức giận, chỉ cảm thấy có chút tò mò: "Trầm nhớ rõ tính tình ái phi trước đây rất là nhu hòa dày rộng, sao hiện giờ lại phải cùng một thường tại nhỏ nhỏ so đo?"

Chu Anh cảm giận mở miệng: "Hoàng Thượng hiện giờ sủng ái nàng ta tất nhiên là sẽ giúp nàng ta nói chuyện, trong lòng làm sao còn có nửa phần tần thiếp cùng tiểu công chúa?!"

"Ái phi đang oán trầm, trầm nếu là trong lòng không có nàng cùng tiểu công chúa, hiện nay sợ là ở trong đình nghe Nghê thường tại luyện ca." Gia Nguyên để đem tiểu công chúa giao cho cung nhân hầu hạ bên cạnh, vô cùng thân thiết ôm nàng, "Ái phi giờ đang ghen?"

Sắc mặt Chu Anh đỏ lên, lập tức cúi đầu: "Tần thiếp không dám."

Khuyết Tĩnh Hàn bị bộ dáng lần này rõ ràng ghen cũng không thừa nhận của nàng chọc cười: "Ái phi cũng dám làm khó dễ người trong cung thái hậu, lại có cái gì không dám?"

"Ái phi như vậy, rất hợp ý trầm."

Trong lòng Chu Anh trộm thở ra nhẹ nhàng, cuối cùng thành công. Nàng cân nhắc Nghê thường tại này cũng không xinh đẹp, bất quá là tiếng nói réo rất vài phần, sao Gia Nguyên để thật sự ghét mất? Mà lại là người trong cung thái hậu, vậy Hoàng Thượng tất nhiên có một tầng ý tứ khác, nghĩ hiện giờ hậu cung có Trương quý phi cùng thái hậu là một nhà độc đại, vậy Hoàng Thượng nhất định sẽ không dung túng nữa, nàng làm khó dễ người của thái hậu, có lẽ là thật sự hợp tâm ý của hân.

Gia Nguyên để dùng hoa nhãn xong liền trở về Đường Tâm điện, nhưng buổi tối vẫn lật bài từ Thư tần Vĩnh Hòa cung.

Trong Ninh Tú cung, giọng nói đã có chút khàn khàn, hai mắt Nghê thường tại đầm lệ lưng tròng: "Quý phi nương nương cần phải chủ trì công đạo cho tần thiếp, rõ ràng là cung nữ Thư tần va chạm tần thiếp trước, Hoàng Thượng lại phạt tần thiếp, trong lòng tần thiếp tràn đầy úy khuất."

Trương quý phi trừng mắt nhìn người phụ nữ ngu ngốc này: "Thái hậu nương nương đề bạt ngươi, đó là có chờ mong đối với ngươi, nhưng ngươi nhìn bộ dáng ngu ngốc này của ngươi một cái đi, chỉ là một Thư tần đã đem ngươi đánh ngã, hoàn toàn là uống phí tâm tư thái hậu nương nương. Mấy năm nay bốn cung thấy ngươi luyện giọng hát, cũng luyện hồi lâu, cũng không xê xích gì nhiều, sinh thần lần này của thái hậu, ngươi phải hát thật tốt."

Nghê thường lúc này mới lĩnh ngộ một chút: "Quý phi nương nương giáo huấn làm tần thiếp hiểu ra."

Trương quý phi phát phát tay: "Ngươi trở về đi, về sau ít đến trong cung bốn cung, cố gắng ở trong cung chính mình luyện giọng hát, đây là mới là con đường duy nhất của ngươi."

Nghê thường tại mặc dù vẫn còn có chút úy khuất, cũng không thể không lui xuống.

Đội nàng ta ly khai, lúc này Trương quý phi mới xoa mắt xoa lông mày: "Oanh Nhi thay quần áo cho bốn cung, theo bốn cung đi Vĩnh Hòa cung nhìn xem tiểu công chúa. Nghê thường tại quấy nhiễu tiểu công chúa cùng Thư tần, vậy mang theo ít sâm nui để an thần đi."

Khi Gia Nguyên đi ra Đường Tâm điện đi tới Vĩnh Hòa cung đã là giờ hội canh ba, cũng đã rất trễ, khi qua ngự hoa viên, còn ngửi thấy mùi hương của hoa văn hương ngọc (hoa huệ) nở rộ trong đêm.

Hắn nhìn bầu trời đầy sao trong ngày xuân: "Thôi Vĩnh Minh, còn nhớ hoa quỳnh nở rộ ban đêm năm đó, trầm ở trong ngự hoa viên nhìn thấy Thư tần một mình ở trong bụi hoa nhảy múa. Kỹ thuật nhảy nửa đêm cũng không kịp nổi Trương quý phi cùng Trương tài tử, nhưng trầm lại thấy rất hay, không phải bởi vì thật đẹp, mà là nhìn làm người thả lỏng."

Thôi Vĩnh Minh ở một bên gật đầu: "Cái hoàng thượng thích, tự nhiên là tốt."

Gia Nguyên đi liếc xéo hắn một cái: "Vết thương trên người đỡ chưa?"

Thôi Vĩnh Minh vui đầu thấp hơn: "Nô tài tạ ơn Hoàng Thượng quan tâm, sớm đã tốt."

Lúc này Gia Nguyên đi mới gật gật đầu: "Trầm phạt người không phải vì người cầu tình cho Thư tần, mà bởi vì trầm tức giận, nếu tiểu công chúa là do Trương tài tử, Tô tiếp dư sinh, trầm quả quyết không có nửa điểm do dự. Nhưng trong lòng trầm lại có Thư tần, trong lòng trầm đang phân cao thấp."

Thôi Vĩnh Minh giật mình mới nói tiếp: "Hoàng Thượng không cần như thế, đã hợp ý Thư tần, vậy Hoàng Thượng thiên vị chút lại có ngại gì? Ngài là chủ tử của vạn dân thiên hạ, thiên hạ này đều là của ngài, cần gì phải băn khoăn?"

Khuyết Tĩnh Hàn hít không khí lạnh lạnh, liếc mắt hắn một cái: "Thôi, nói cho người cũng là uống công."

Vào thiên điện Vĩnh Hòa cung thấy quanh mình là im lặng, ngay cả cung nhân cũng chưa thấy, không giống với ngày xưa náo nhiệt, có vẻ quạnh quẽ rất nhiều.

Khi đến vào trong điện, mới bị tình cảnh trước mắt làm giật mình.

Trong điện, trên mặt đất nơi nơi đều là các tờ vàng, ngân tuyến màu, có thể nói loạn thành một cục, mà bên cạnh tiểu công chúa còn đang vui mừng cầm trên tay - như bánh quai chèo - một nui nữa, làm cho cung nhân đang liều mạng vuốt thẳng, lại cứ như thiên ti vạn lũ nước chảy về biển đông.

Mà Thư tần ở một bên rũ cụp lấy bả vai, trên mặt tất cả đều là bất lực. Nhìn thấy Gia Nguyên đi xuất hiện ở cửa, trong mắt mới hiện lên hào quang, liền hành lễ có lệ, giống tìm được cọng rom cứu mạng, bám lấy hắn: "Kính xin Hoàng Thượng trông nom khuê nữ của ngài..."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đâu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Lương đại sứ

Đội Gia Nguyên đi sau khi rời đi, Chu Anh mới từ từ tỉnh lại, xoa xoa hai mắt nhập nhèm, gọi Bách Hợp hầu hạ. Trong đêm qua, tiểu công chúa tỉnh lực mười phần giằng co đến nửa đêm, Gia Nguyên đi bị quần quít lấy, bị bé con gây sức ép không ít, Chu Anh cuối cùng có cảm giác được ngủ an ổn.

"Chủ tử, nô tỳ nghe nói đêm qua thái hậu gọi Nghê thường tại tới hưng hăng răn dạy một trận." Tiến vào hầu hạ, Lục La vui vẻ bẩm báo tin tức An Thanh Bình vừa nhận được, "Hiện giờ ngay cả thái hậu đều nghiêng về phía chủ tử cùng tiểu công chúa, xem sau này còn có ai dám khi dễ chủ tử."

"Em hôm qua ở trong ngự hoa viên quỳ hồi lâu, trên đùi bị ứ đọng máu, hôm nay cố gắng nghỉ ngơi một chút đi, kêu Lan Tương giúp em xoa xoa chút rượu thuốc, chỗ bầm mới mau tan." Chu Anh đặt tay lên đầu, giọng nói đều có chút lười biếng, "Tiểu công chúa tỉnh chưa?"

"Chủ tử, nô tỳ không có việc gì." Lục La cười trả lời, "Tiểu công chúa sáng sớm liền dậy rồi, rất có tinh thần, giờ vú nuôi đang cho bú. Mới vừa rồi trước khi đi, Hoàng Thượng còn đi nhìn tiểu công chúa mới rời đi."

Chu Anh cười cười, tiểu công chúa hiện tại mới mấy tháng, đúng là thời điểm cần xây dựng cảm tình cùng cha mẹ, tình thương của cha cùng tình thương của mẹ là đều trọng yếu như nhau. Gia Nguyên đi hiện giờ dưới gối chỉ có hai hoàng tử, ba công chúa, tình thương của cha đủ nhiều hơn nữa, chia đều năm bé cũng sẽ không còn lại bao nhiêu. Nếu hiện tại không cho hắn đâu công chúa thêm một ít, sau này có thêm con, càng khó có thể chiếm được chút sủng ái nhỏ xíu nào.

Mà vô luận muốn xây dựng cảm tình gì đều phải căn cứ vào nguyên tắc ở chung, cho nên nàng tận lực làm cho Khuyết Tĩnh Hàn tham dự vào sự trưởng thành của tiểu công chúa. Nhìn thấy bé con từng ngày lớn lên, bắt đầu bì bõm học nói, lảo đảo học đi, có chứng kiến như vậy, sẽ có thể đánh động vài phần tình thương của cha của Gia Nguyên đi, như vậy là đủ rồi.

Gia Nguyên đi mặc dù đối với người phụ nữ hậu cung vô tình, nhưng đối với huyết mạch của mình, cũng sẽ không vô tình như vậy đi?

"Mau thay quần áo cho ta đi, đi thỉnh an thái hậu, đừng tới muộn."

Yến tiệc sinh thần của Thái hậu và tiệc trăm ngày của tiểu công chúa cùng tổ chức một chỗ, còn có sứ giả tới chơi, tất nhiên là phải bày ra uy thế Đại Tề, trận này tất nhiên là có thể làm lớn liền phải làm lớn hơn, linh đình hơn.

Sáng sớm ngủ dậy, Chu Anh liền tự mình thay quần áo cho tiểu công chúa, váy màu bạc thêu bách điều độ hoa, áo khoác tơ lụa hồng nhạt mặc bên ngoài, rất đáng yêu lại tôn quý, tất nhiên là sẽ không mất thể thống.

Nước Đại Yên là nước láng giềng với Đại Tề, hai nước trên mặt xưa nay bang giao hòa bình, hơn nữa trước đây có vài đám hời lớn. Đồng thời, Yên đế thống trị nước Đại Yên cũng là người có hùng tâm tráng chí, giống Khuyết Tinh Hàn, có ý mở rộng giang sơn. Như vậy hai đế vương như con sư tử lão hồ giao phong, tất nhiên là không cam lòng nhường nhịn. Cho nên lúc này sứ thần đến, Gia Nguyên đế cũng tuyệt không cho phép Đại Tề mất thể diện.

Chu Anh cũng thay đổi mặc trước đây, chọn áo váy vân la thêu con bướm mặc với quần gấm tơ vàng, chải búi tóc lẳng vân, chọn cây trâm vàng gắn viên lục ngọc hiển lộ rõ ràng khí độ phú quý.

Búi tóc lẳng vân

"Chủ tử hôm nay trang điểm như vậy thật là xinh đẹp, nô tỳ cảm thấy ngài thường ngày mặc xiêm y màu sắc đều rất phai nhạt, dù là đẹp lại cũng không quý khí như lúc này vậy, sau này chủ tử liền mặc vài xiêm y điểm lệ đi, Hoàng Thượng chắc chắn thích." Lục La vây quanh nàng nhìn vài lần, khen không dứt miệng.

Chu Anh cười nhạo sự đơn thuần của nàng, người đàn ông chỉ thích hay thay đổi, quý phi quá rục rở nàng cũng chỉ có thể nhẹ nhàng, nếu đều điểm lệ như vậy, có quý phi xinh đẹp vô song đứng ở trước mặt, ai còn có thể vào được mắt Gia Nguyên đế?

"Bách Hợp, biết trên yến hội có biểu diễn gì không?" Chu Anh tò mò hỏi, chuyện này ở giới giải trí hiện đại lúc nào cũng có, đã thành thông lệ trong yến hội.

"Hồi chủ tử, chỉ có Nghệ thường tại ca một khúc cho thái hậu nương nương, Thục phi nương nương đánh đàn đệm nhạc."

Vì nguyên nhân gì Trương quý phi cùng Trương quý nhân đều không có hiển vũ, Chu Anh sờ lên cằm nghĩ nghĩ, phi tần hậu cung đều là người phụ nữ của hoàng đế, người đàn ông tính gia trưởng giống hần như vậy sao dễ dàng tha thứ người phụ nữ của mình ở trước mặt sứ thần nước khác phơi bày dáng người dung mạo? Huống chi vũ cơ trong cung rất nhiều, bất quá một sứ thần nho nhỏ, không đáng để người phụ nữ của mình phải lên ngửa.

Vì trên đường tiểu công chúa náo loạn hai lần, khi Chu Anh đến cung điện tổ chức yến hội đã khá trễ, thậm chí ngay cả sứ thần, Hoàng Thượng cùng thái hậu cũng đã ngồi vào chỗ của mình. Đến muộn loại yến tiệc quan trọng này cũng không phải là chuyện nhỏ, nhất là còn có sứ thần nước khác ở đây, đã không chỉ đơn giản là ngự tiền thất nghi nữa rồi.

Trong lòng Chu Anh thở dài, ôm tiểu công chúa phúc thân thỉnh tội: "Tần thiếp đến chậm, kính xin thái hậu Hoàng Thượng thứ tội."

Gia Nguyên đế vẫn chưa trách móc: "Tiểu công chúa của trăm hôm nay mới đầy trăm ngày, hơn nữa xưa nay bướng bỉnh, ngày ngày gây sức ép Thư tần, dọc đường đi có lẽ là lại làm âm ỉ, nên Thư tần đến trễ, Lương đại sứ đừng để ý."

Lương Văn Hạo là sứ thần chính nhị phẩm nước Đại Yên, bất quá đứng hàng thứ năm, mặc trường bào không mất quý khí nhưng cũng không có chút nào đi quá giới hạn, tay áo rộng màu phấn trắng, áo khoác ám hoa dài tới gối, vai trái có thêu tỉ mỉ bằng kim tuyến. Không giống như là triều thần trên triều đình, ngược lại có khí độ một công tử trẻ tuổi. (Ta ghét mấy cái đoạn miêu tả như thế này, câu chữ lộn xộn, nhiều khi chả biết thứ gì nhắc tới là gì nữa, không lẽ cất lun cho rùi???)

Tỳ Huru hai sừng thời xưa

Tỳ Huru đầu như Kỳ lân, có một sừng, thân của gấu, có cánh trên lưng. Tỳ Huru một sừng là giống cực kỳ hung dữ, chuyên cắn hút tinh huyết của các loài yêu quái, mà quý nên còn gọi là con Tịch Tà. Loại Tỳ Huru hai sừng là loài chuyên hút vàng bạc, châu báu trong trời đất nên được cho là con vật giữ tài lộc hay còn gọi là Thiên Lộc. Khi đó Tỳ Huru có đặc điểm miệng to, ngực to, móng to nhưng không có hậu môn (chỉ để hút vào mà không làm mất đi cái gì). Nếu thỉnh một cặp Tỳ Huru thì con cái là Tỳ, con đực là Huru.

Nghe Gia Nguyên đế nói xong liền đứng dậy, giọng nói đầy tiêu sái: "Hôm nay là tiệc trăm ngày của công chúa, thần sử tất nhiên là sẽ không chú ý. Sinh thần thái hậu, công chúa trăm ngày, hôm nay Hoàng Thượng thật có thể nói là song hỷ lâm môn, thần sử cũng mang hai phần lễ mọn tặng cho thái hậu cùng công chúa, mong rằng Hoàng Thượng đừng ghét bỏ."

Thị vệ phía sau hần lập tức dâng hai hộp lễ đồng gói tinh xảo.

Trên mặt Gia Nguyên đế hết sức cao hứng, kêu nô tài tiếp nhận hai phần lễ vật, liền đưa đến tay thái hậu cùng Chu Anh, nhưng chưa mở miệng nói mở ra nhìn một cái xem đây là lễ vật gì.

Đây là chiến lược bị coi rẻ trong truyền thuyết sao? Trong lòng Chu Anh muốn chửi thề, tiếp nhận hộp lễ tùy tay đưa cho Lan Tương bên cạnh, cùng nhau coi rẻ đi. Tuy nói phải coi rẻ Đại Yên, nhưng trong lòng Chu Anh vẫn thích sứ thần Đại Yên này để nhìn ôn tồn, hình dáng tương tự mối tình đầu kiếp trước của nàng, cho nên mới vừa rồi liếc nhìn hần xong tâm lý liền thổn thức.

Nếu là không có xuyên qua, hiện tại nàng vẫn là siêu sao trên màn ảnh thế kỷ 21, vẫn được tôn sùng là nữ thần quốc dân, là nữ vương quay các loại CF

(quảng cáo) cùng phim truyền hình, tuy rằng vẫn là một như cũ, vẫn phải phòng cháy phòng trộm phòng cầu tử (paparazi), nhưng cũng sẽ không giống như bây giờ, ngày ngày tính toán quân tâm (lòng vua), tính toán tâm tư của những phụ nữ trong hậu cung. Nhưng nếu là hiện nay cho nàng cơ hội một lần trở lại, Chu Anh quay đầu lại nhìn bé con còn trong tã lót kia, thờ dài, có vương bận thực tế rồi, làm sao còn quay về được đây?

Thất thần một lúc nên đã bỏ lỡ vài tiết mục, Chu Anh một lần nữa tập trung tinh thần ở một bên thưởng thức các vũ cơ như hoa, như liễu biểu diễn xuất sắc. Có lẽ chỗ ngồi hôm nay sắp xếp là đỉnh hào quang của tiểu công chúa nên được vị trí tốt.

"Muội muội thật đúng là có phúc khí, tiệc tiểu công chúa trăm ngày cùng ngày với sinh thần thái hậu nương nương, có thể thấy còn phong cảnh hơn hai vị công chúa trước." Ở bên cạnh, vẻ mặt Thục phi cực kỳ hâm mộ mở miệng, tận hết sức lực thay nàng lôi kéo thêm cừu hận.

Chu Anh còn chưa mở miệng, quý phi bên cạnh Thục phi liền thấp giọng nói: "Thục phi muội muội là cảm thấy kỹ thuật nhảy của vũ cơ trong cung không hấp dẫn được muội muội sao? Chớ không phải là muội muội đang khẩn cấp nghĩ muốn phô bày kỹ thuật nhảy thâm tàng bất lộ sao?"

Sứ thần kia ngồi đối diện cách một khoảng, Gia Nguyên đế cùng thái hậu lại ở trên cao, đều nghe không được động tĩnh bên này, bên này phi tần liền thoải mái rất nhiều.

Thục phi vốn là muốn châm ngòi quan hệ của Trương quý phi cùng Thụ tần, hiện giờ thấy Trương quý phi hát đệm cho Thụ tần, nghiễm nhiên đã về một trận tuyến, cười lạnh nói: "Kỹ thuật nhảy nô tì tất nhiên là không bằng quý phi tỷ tỷ, nô tì cũng không như tỷ tỷ có thủ đoạn lung lạc lòng người, Thụ tần là muội muội nô tì, hiện giờ lại làm cho tỷ tỷ yêu thích như vậy, làm nô tì có ghen tỵ."

Trương quý phi nhìn nàng một cái, cười: "Trong lòng bản cung thích Thụ tần, tất nhiên là sẽ nghiêng về phía nàng vài phần, Thục phi muội muội cũng đừng để ý, lát nữa biểu diễn, muội muội làm bạn cảm với Nghệ thường tại, nên chuẩn bị đi. Dù sao có sứ thần, đừng không duyên cớ làm mất mặt Đại Tề chúng ta."

Thục phi cũng không cãi nhau nữa, biết tầm quan trọng màn diễn cùng này, tự giác đứng dậy đi thử cảm. Chu Anh cũng không xen mồm, chỉ chuyên tâm thưởng thức trà, coi múa, rất tự tại.

"Trẫm có vị ái phi thành tâm muốn chúc thọ thái hậu, nên hiến ca một khúc cho thái hậu, Thục phi của trẫm cũng tự xin đệm nhạc, Lương đại sứ cũng cùng trẫm thưởng thức ca múa của Đại Tề ta một phen đi." Gia Nguyên đế mỉm cười nói, "Trẫm nghe nói Lương đại sứ cũng tinh thông tài đánh đàn, ca múa, rất phong lưu nhã sĩ, nếu là có chỗ không đủ, kính xin Lương đại sứ chỉ điểm một chút."

Lời tuy nói khiêm tốn, trong giọng nói lại tràn đầy tự đắc.

"Hoàng Thượng quá khiêm nhượng, thần sử từng nghe thấy Đại Tề ca hay thiện vũ, đã sớm muốn thưởng thức một phen, lần này là chủ tử biểu diễn, chắc chắn càng thêm phấn khích, như thế, thần sử liền mong đợi."

Bất đồng với âm sắc nguội lạnh, thuần hậu của Gia Nguyên đế, giọng nói Lương đại sứ thoải mái vài phần, ngược lại khiến cho người say mê. Chu Anh không để lại dấu vết, mê trai nhìn vài cái, phải biết rằng trong thâm cung này nhìn thấy nhân vật tiêu sái phong lưu như vậy là chuyện khó khăn cỡ nào.

Nghê thường tại một thân áo váy gấm Tô Châu hình vân nhạn màu đỏ nhạt, trên đầu là trâm bạc khảm lục ngọc, nhìn rất là khiêm tốn hoa lệ. Chu Anh thầm than ánh mắt thái hậu thật là tốt, Nghệ thường tại mặc dù không có vẻ đẹp khuynh thành, khí chất thanh tú như phù dung (sen) nhưng trang điểm phù hợp lại càng tăng thêm sức mạnh. Thục phi đánh đàn thì mặc lễ phục phân vị phi chính thống, tôn quý hào phóng, nhưng cũng rất phù hợp trường hợp.

Tiếng đàn du dương réo rắt vang lên, giọng hát uyển chuyển của Nghệ thường tại cũng dần dần cất lên.

Chu Anh cơ hồ nghe rất mê mẩn, ca từ theo phong cách cổ, làn điệu trầm bổng rõ ràng, hơn nữa Nghệ thường tại có giọng hát trời cho, kỹ thuật đánh đàn tuyệt đỉnh của Thục phi, bài hát này cơ hồ phải được xưng tụng là hoa lệ, nếu ở một đời trước, cũng là tác phẩm kinh điển hiếm có. Mãi cho đến khi Nghệ thường tại dần dần im lại, tiếng đàn Thục phi cũng kết thúc, Chu Anh còn không thể hoàn hồn.

Lương đại sứ đi đầu vỗ tay, lập tức mọi người đều đều tán thưởng màn biểu diễn có thể nói là hoàn mỹ này.

Gia Nguyên đế lại cao hứng, bàn tay vung lên: "Thường tại Nghệ thị, tiếng ca như oanh vàng như ngọc, tài đức vẹn toàn, đặc biệt tấn làm chính thất phẩm Bảo lâm. Thục phi tài đánh đàn tuyệt vời, thành tâm chúc thọ thái hậu, ban thưởng!"

Lương đại sứ cũng tán thưởng phi thường: "Hoàng Thượng, thần sử hôm nay cuối cùng mở rộng tầm mắt, Đại Yến dân phong hào phóng, tại sao có tiếng ca ôn nhu êm tai như vậy?"

Khuyết tình cười lạnh: "Lương đại sứ đã thích, liền ở Đại Tề thêm chút thời gian đi, cố gắng cảm thụ bất đồng dân phong của Đại Tề ta với Đại Yến."

"Thần sử tuân mệnh."

Yến hội chấm dứt, tiểu công chúa sớm đã ngủ say. Khi Chu Anh ôm tiểu công chúa rời đi, nhìn thấy lễ vật sứ thần tặng, liền thuận miệng phân phó Bách Hạp mở ra.

Là khóa bạch ngọc như ý rất không tồi, sờ lên cảm giác ấm áp, Chu Anh nhớ tới nơi sản sinh ra bạch ngọc này đó là Đại Yến, cũng khó trách có vật tốt như vậy.

"Tiểu công chúa hiện giờ quá nhỏ, đừng cho nàng đeo thứ gì, để nàng ngấm trong miệng cũng không sạch sẽ." Chu Anh ý bảo Bách Hợp thu lại, dù cho cái gì cũng không bằng bé con có thể khỏe mạnh bình an lớn lên, nàng vì đề phòng người khác muốn làm chuyện xấu, đã hạ lệnh không cho phép đeo trang sức vàng bạc ngọc gì đó cho tiểu công chúa.

Trên đường hồi cung Lục La hưng trí dăng trào mở miệng: "Chủ tử, nô tỳ mới vừa rồi lặng lẽ nhìn Lương đại sứ kia, quả nhiên là mỹ nam tử ngọc thụ lâm phong như trong truyền thuyết vậy, mắt nô tỳ đều bị thu hút."

Tính tình nàng xưa nay là có cái gì thì nói cái đó, Chu Anh cũng không so đo với nàng, có chút tò mò hỏi: "Sao? Lương đại sứ có giống truyền thuyết?"

"Là chủ tử ngài không biết, cung nữ hầu hạ Lương đại sứ ở hành cung mỗi người đều bị Lương đại sứ mê hoặc, mặt như quan ngọc, phong lưu phóng khoáng, nô tỳ vốn là không tin, nhưng hôm nay nhìn một cái, quả thật là giết nấy mình." Về mặt Lục La si mê.

Chu Anh nhớ tới khi 17 tuổi một đời trước, cũng như Lục La vậy, ở trong trường học cũng đại trai như vậy. Hôm nay cơ thể này cũng là 17 tuổi, nhưng tuổi tâm lý, lại sớm đã qua năm tháng đại trai. Mặc dù là đại soái ca khó gặp, cũng chỉ là trong lòng có tán thưởng, lại nhận mệnh trở lại trong hiện thực thời.

"Nếu là em thiệt tình thích hần, ta thay em xin Hoàng Thượng, đem em ban cho hần, theo hần cùng nhau quay về Đại Yên được không?" Chu Anh trêu ghẹo nàng.

Sắc mặt Lục La hồng thắm, liều mạng lác đầu: "Nô tỳ không cần, nô tỳ phải đi theo chủ tử cả đời."

Phía sau Kỳ quý tần nghe hết lời nói của chủ tử, cong môi mà cười: "Thư tần muội muội đối xử với cung nhân thật là tốt, cũng khó trách các nàng đều khẳng khái một mực đi theo."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Tai hoạ ngầm

Yến hội này làm rất hợp ý Khuyết Tĩnh Hân, ngày thứ hai hần liền thưởng Trương quý phi rất nhiều kỳ trân dị bảo để ngợi khen, Chu Anh trên đường nhìn thấy thái giám phủ nội vụ sắp hàng nghiêm chỉnh, mang các bảo vật vô giá tặng cho Ninh Tú cung như nước chảy, nửa điểm xúc động đều không có. Nàng cảm thấy Trương quý phi cao hứng cũng không phải vì bảo vật này, mà là được hoàng thượng công nhận và coi trọng.

Mà dòng dạng nhân yến hội này cũng nổi tiếng đó là Nghệ bảo lâm, giống như Chu Anh năm đó, từ chính bát phẩm thường tại tấn lên ba cấp trở thành chính thất phẩm bảo lâm, cũng là ban cho như nước chảy, dĩ thường ân sủng.

Gia Nguyên để nghỉ ba ngày liên tục ở trong cung Nghệ bảo lâm, kế tiếp bốn ngày lại nghỉ ở Ninh Tú cung của Trương quý phi, cho thái hậu đủ mặt mũi.

"Hoàng Thượng, Lương đại sứ đến đây." Thôi Vĩnh Minh tiến vào bẩm báo.

Gia Nguyên để gạt gạt đầu: "Tuyên."

Lương đại sứ vào điện hành lễ tiêu chuẩn, mặc áo trắng thêu trúc, so với yến hội ngày ấy tùy ý rất nhiều.

"Mấy ngày gần đây Lương đại sứ du lãm kinh đô Đại Tề ta, cảm thấy như thế nào?" Gia Nguyên để vừa dùng bữa, vừa nói chuyện phiếm với hần, "Trẫm từng đi qua đô thành Đại Yên, khác khá xa Đại Tề, không biết Lương đại sứ có quen không?"

Lương Văn Hạo cười ôn nhuận: "Cám ơn Hoàng Thượng quan tâm, thần sử mấy ngày này rất thư thái, Hoàng Thượng có thể không biết, sáu năm trước thần sử từng ở kinh đô một năm, hiện giờ bất quá là trở lại chốn cũ thôi, làm sao sẽ không quen chứ?"

"Sao?" Về mặt Gia Nguyên để kinh ngạc, "Lương đại sứ từng ở, chứng tỏ có duyên phận rất sâu với Đại Tề ta, nếu là không có công vụ khác trong người, tìm người quen cũ cũng không tồi."

Lương Văn Hạo giống như lâm vào chuyện cũ, cười sáng lạn: "Nói đến bạn cũ, thần sử có gặp con của vị ân nhân cứu mạng một lần ngăn ngại mấy ngày trước đây, trong lòng rất tiếc nuối. Bất quá nhìn thấy nàng sống tốt, thần sử cũng coi như yên tâm."

Như vậy càng làm cho Gia Nguyên để tò mò: "Là người phụ nữ như thế nào, nhưng lại làm Lương đại sứ nhớ thương mấy năm nay, trong lòng trẫm thập phần muốn gặp, có cần trẫm ra tay, tứ hôn cho đại sứ?"

Lương Văn Hạo cười mà không cười nhìn Gia Nguyên để, cuối cùng cô đơn lác đầu: "Thần sử đa tạ ý tốt Hoàng Thượng, nhưng nàng ấy hiện giờ đã có gia phu, thần sử tất nhiên là sẽ không làm nàng ấy suy nghĩ tiếp."

Gia Nguyên để tựa hồ thay hần tiếc hận: "Đã thành kết cục đã định, Lương đại sứ liền đem tâm phóng khoáng chút đi."

Người vừa đi, Gia Nguyên để mồm mở miệng: "Có biết những ngày qua Lương Văn Hạo đi đâu không?"

Thôi Vĩnh Minh đã đem tin tức rêu rạc được mật thám báo loại ra, chọn lấy tin trọng yếu bẩm báo: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, Lương đại sứ đi cũng không nhiều nơi, chỉ đi Thiên Kim hồ nổi danh, Phong Lâm tháp linh tinh. Nhưng có một tin nô tài cảm thấy có chút kỳ quái, Lương đại sứ đi phủ đệ của hộ bộ thượng thư Chu đại nhân, nhưng không lâu, hơn nửa tìm hiểu kỹ thì Lương đại sứ cùng Chu đại nhân tựa hồ từng có giao tình, nhưng tình huống cụ thể không rõ."

"Đã biết, người đi xuống trước đi." Gia Nguyên để phát phát tay, khi Thôi Vĩnh Minh đang chuẩn bị cúi người lui ra đột nhiên lại nghĩ tới chuyện khác.

"Hoàng Thượng, mới vừa rồi cung nhân trong Trường Xuân cung báo lại, Tam hoàng tử tựa hồ là bị cảm lạnh."

Lúc này Gia Nguyên để mới nhớ tới đã lâu không gặp Tam hoàng tử: "Tam hoàng tử ở trong bụng mẹ liền bị kinh hách, thân mình tất nhiên là yếu nhược, mấy ngày nay trầm nhĩ kỹ mấy công chúa, nhưng thời gian thật dài không đi nhìn Tam hoàng tử một chút. Đi thôi, bãi giá Trường Xuân cung."

Trong Dực Khôn cung, Thục phi đang chăm chú chăm sóc hải đường trong chậu, vừa xong.

"Nương nương, nương nương." Hoa Hảo suy nghĩ mấy ngày nay, vẫn quyết định nhắc nhở chủ tử nhà mình, "Nương nương, ngày đó ở trên yến hội thái hậu nương nương, nô tỳ nhìn sứ thần đại nhân một cái."

Thục phi mới hoàn hồn cười: "Như thế nào, Hoa Hảo cũng bị Lương đại sứ mê hoặc sao? Bồn cung ngày ấy thật cũng không có nhìn kỹ, cũng không biết Lương đại sứ này có tuấn mỹ thật như đồn đãi hay không?"

"Trong lòng, trong mắt nương nương chỉ nhìn thấy Hoàng Thượng, làm sao còn có thể chú ý những người khác?" Hoa Hảo to gan trêu chọc chủ tử, "Nhưng nô tỳ suy nghĩ trước sau đều cảm thấy chủ tử hẳn là quen biết."

"Người chừng nào thì cũng học nha đầu Nguyệt Viên kia." Nói tới chỗ này, lại nghĩ tới Nguyệt Viên, về mặt âm âm, "Đã nhận không nổi, thì nói đi, rốt cuộc là chuyện gì? Chuyện cho tới bây giờ, bồn cung còn có cái gì thừa nhận không nổi?"

Hoa Hảo cũng nghĩ tới Nguyệt Viên uổng mạng, giọng nói thấp thấp: "Thật không có chuyện khác, chính là ngày ấy nô tỳ nhìn thấy Lương đại sứ kia rất quen mắt, bắt đầu còn không có nhớ tới, sau lại nghĩ cẩn thận, nhưng lại có bảy tám phần giống Bùi công tử."

"Bùi công tử?" Thục phi nhíu nhíu mày, hơn nửa ngày mới nhớ tới, "Bùi công tử lúc trước từng ở trong phủ?"

Hoa Hảo gật đầu: "Đúng, chính là Bùi công tử kia, lúc trước còn dưỡng thương ở trong phủ một năm, là Bùi công tử mặc nghịch chi giao (bạn bè thân thiết, tâm đầu ý hợp) với đại nhân."

Trong lòng Thục phi lộp bộp một cái, Bùi công tử này chính là một cái tai họa ngầm.

"Người thấy Thư tần nhận ra Bùi công tử này sao?" Thục phi hỏi, "Trên yến hội, bồn cung chưa từng chú ý nàng, người nhìn ra nàng có cái gì không được bình thường sao?"

Hoa Hảo bởi vì cảm thấy kỳ quái, cho nên trên yến hội liền chú ý, quan sát thật lâu: "Nô tỳ cẩn thận nhìn, Thư tần trộm nhìn Bùi công tử vài lần, nô tỳ xem chừng nàng hẳn là cũng nhận ra."

Kéo trên tay Thục phi nhất thời trượt xuống, liền cắt đứt một đóa hải đường màu đỏ đang nở, trên mặt nàng ta có chút bất an: "Bồn cung không thể để nàng lợi dụng, trước hết nghĩ biện pháp mới được, kêu cung nhân Vĩnh Hòa nhìn chăm chăm, Thư tần có động tĩnh gì lập tức hội báo."

"Vâng, nương nương."

Khi Gia Nguyên đi đến Trường Xuân cung, Kỳ quý tần đang canh giữ ở bên giường Tam hoàng tử, cúi đầu rơi lệ. Hắn cũng không có lập tức lên tiếng, chỉ ở một bên lẳng lặng nhìn. Kỳ quý tần mặc dù không diễm lệ hơn hoa bằng Trương quý phi, kỳ thật cũng có một phen tư vị, ánh mắt rất lớn, ngũ quan phối hợp làm cho người ta thoải mái, lại có vài tia lãnh ý. Gia Nguyên để nhớ tới khi nàng ta mới vừa vào cung, đúng là lúc mình mới vừa đăng cơ. Khi đó chính vụ bận rộn, lúc ấy thời gian Lục chiêu nghi Lục Chân làm bạn ở bên tương đối nhiều, sau khi Kỳ quý tần Lục Thành vào cung, hẳn cũng ít gặp. Mãi cho đến khi Lục chiêu nghi bị bệnh, Kỳ quý tần toàn tâm toàn ý phụng dưỡng ở bên cạnh, hẳn mới dần dần chú ý nâng đỡ người phụ nữ này. Không giống Lục Chân đơn thuần, Lục Thành ôn trọng rất nhiều, nhưng nhiều khi ôn trọng quá, ngược lại làm cho nàng ta có vẻ quá mức già dặn, quá mức có tâm tư.

Trên thực tế đúng là như thế.

Khi Lục chiêu nghi Lục Chân bệnh nặng ở giường, bộ dáng Kỳ quý tần ở bên giường bệnh chăm sóc, nhìn rất thành tâm thành ý, là muội muội thiện lương, yêu thương tỷ tỷ. Gia Nguyên để nghĩ lại, lúc trước xác thực là bị bộ dạng này của nàng ta đã động. Bởi vì khi còn bé gặp đủ là chị em cùng mẹ nhưng đến cuối cùng bởi vì ân sủng cũng bỏ đá xuống giếng, một lòng một dạ chiều có tỷ tỷ như vậy, sẽ không vì hắn ở đây mà nhìn thêm phần nửa ánh mắt, giả làm người phụ nữ không có nửa phần tâm tư, dễ dàng làm hắn cảm động.

Đúng là vì bị phần hồn nhiên giống chị nàng đã động, sau khi biết được chỉ là biểu hiện giả dối, mới càng thêm thất vọng.

Đó là lo lắng giả nhân giả nghĩa giống lúc này như đúc, hẳn làm sao lại phạm hồ đồ được? Nhưng trên giường kia chỉ đứa bé một tuổi, là đứa con huyết

mạch tương liên với hân.

"Hoàng nhi của trẩm khỏe chút nào chưa?" Gia Nguyên đế lên tiếng, giọng nói ôn nhu đầy quan tâm.

Kỳ quý tần vội vàng lau lệ giữa khóe mắt mới đứng dậy hành lễ, giọng nói vẫn là có chút nghẹn ngào: "Hoàng Thượng, Tam hoàng tử từ lúc sáng sớm ngủ dậy vẫn khóc ròng không ngừng, nô tì chỉ nghĩ là khóc bình thường, mời thái y lại đây coi, nói là phong nhiệt mà thôi. Sau khi uống thuốc, ngủ một giấc lại phát sốt như cũ, thái y cũng thúc thủ vô sách (bó tay không biện pháp). Hoàng Thượng, nô tì chỉ còn lại có Tam hoàng tử, cầu ngài cứu hoàng nhi."

Gia Nguyên đế diu Kỳ quý tần có chút kích động lên, trấn an nói: "Trước đó vài ngày tiểu công chúa cũng là như vậy, bây giờ đang thay đổi thời tiết, thân mình trẻ con yếu ớt hơn, sẽ có đau bệnh. Thái y đều đang trông coi, ngày mai liền khỏe. Ái phi đừng quá mức lo lắng, nếu là mình thân mình cũng bị suy sụp, vậy Tam hoàng tử dù khỏe hơn cũng sẽ tiếp tục khóc náo loạn."

Kỳ quý tần ngồi ở bên cạnh Gia Nguyên đế, gật gật đầu: "Có Hoàng Thượng đến xem hoàng nhi, nô tì cũng tin tưởng Tam hoàng tử khỏe lại. Nô tì gần đây hay nằm mơ, nô tì mơ thấy công chúa và hoàng tử chưa xuất thế, trong mộng bọn họ tới trách nô tì, nô tì liền tràn đầy hối hận, hận lúc trước không có bảo vệ tốt bọn họ."

Về mặt nàng đầy bi thương và áy náy.

Gia Nguyên đế đem giai nhân ôm vào lòng trấn an nói: "Ái phi đừng quá mức tự trách, chuyện này hết thấy sớm đã định, từng sinh mệnh đều có định số, chúng ta sao có thể cưỡng cầu?"

"Hoàng Thượng nói đúng, nô tì không nên suy nghĩ miên man. Hiện giờ, Tam hoàng tử là mạng sống của nô tì, nô tì sẽ toàn tâm toàn ý dạy bảo, dưỡng dục hân." Về mặt Kỳ quý tần thụ giáo, "Kỳ thật trong lòng nô tì là rất hâm mộ Thư tần muội muội, tiểu công chúa trời sanh tính hoạt bát hiếu động, làm người thích, không giống Tam hoàng tử, quá mức im lặng nhu thuận."

Gia Nguyên đế cười: "Tiểu công chúa có điểm tốt của tiểu công chúa, Tam hoàng tử cũng có điểm tốt của Tam hoàng tử, sao có thể so sánh được? Tiểu công chúa hay làm âm ỉ, hay gây sức ép làm Thư tần mệt mỏi, vẫn là Tam hoàng tử biết điều như vậy, ái phi cũng thoải mái hơn."

"Lúc trước nô tì vẫn kinh ngạc vô cùng, Thư tần muội muội nhìn rất im lặng quy củ, nhưng tiểu công chúa lại hoạt bát như vậy, cũng không biết là giống tính tình ai." Kỳ quý tần cười dịu dàng, "Kết quả mấy ngày trước đây nhìn thấy Thư tần mới minh bạch."

"Hả?" Gia Nguyên đế tò mò, "Ái phi vừa nói như vậy, trẩm cũng rất là tò mò, tính tình Thư tần mặc dù không trầm ổn bằng nàng, nhưng là không phải làm âm ỉ, trẩm cũng không phải, có gì? Tiểu công chúa bướng bỉnh tùy hứng như vậy nhỉ?"

Kỳ quý tần che miệng cười nhạt: "Đó là ngày sinh thần của thái hậu, ngày ấy vừa vặn là trăm ngày của tiểu công chúa, cũng vừa gặp Lương đại sứ. Trên yến hội, nô tì liền thấy Thư tần vẫn rất cao hứng, nô tì còn từng kinh ngạc. Sau khi ra đại điện, nô tì nhìn thấy Thư tần muội muội cùng cung nhân đối thoại mới bừng tỉnh đại ngộ."

Nói đến đây, Kỳ quý tần tựa hồ ý thức được lời nói không đúng, nhanh chóng dừng lại, ánh mắt cũng loáng qua hoảng loạn: "Đến bữa ăn khuya, Hoàng Thượng có lưu lại dùng với nô tì cùng Tam hoàng tử không?"

Trên mặt Gia Nguyên đế cũng không gọn sóng, giống như chưa từng nghe qua lời nàng muốn nói lại thôi, đứng dậy sửa sang áo choàng: "Không được, trẩm còn có chút tấu chương chưa phê duyệt, quay về Dưỡng Tâm điện, ngày mai lại đến thăm tam hoàng nhi."

Kỳ quý tần đứng dậy hành lễ: "Nô tì cung tiễn Hoàng Thượng."

Mãi cho đến bóng lưng Gia Nguyên đế biến mất ở ngoài cung điện, khóe miệng Kỳ quý tần mới lộ chút ý cười.

"Chủ tử, nô tỳ thấy Hoàng Thượng vẫn chưa có tỏ vẻ gì a, sao chủ tử cao hứng như thế?" Biết được tâm ý chủ tử, cung nữ kinh ngạc mở miệng hỏi.

"Hoàng Thượng trời sanh tính đa nghi, bốn cung chỉ cần nói chút rồi dừng." Ý cười trên khóe miệng Kỳ quý tần rất sâu, "Trên mặt Hoàng Thượng nhìn mặc dù không có gọn sóng, nhưng trong lòng chắc chắn dao động, như vậy liền xem như thành công."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Bị biếm truất

Gia Nguyên đế ra Trường Xuân cung thì dừng lại, lơ đãng hỏi Thôi Vĩnh Minh đi đằng sau, lúc này hân vẫn chưa vào điện, cho nên không có nghe được chuyện Kỳ quý tần mới nói: "Nữ hài tử chưa cập kê, sẽ hiểu được yêu là như thế nào sao?"

Thôi Vĩnh Minh ngẩn ngơ, không ngờ được hoàng đế đột nhiên hỏi vấn đề này, nửa ngày mới phản ứng kịp: "Cũng không phải không có a, khi thể tổ

hoàng đế yêu Khương thị, Khương thị chưa tới tuổi dậy thì thì phải?" (lúc trước lại nói khi gặp Khương thị là gái lỡ thì đã 30 rồi mà ta???)

Gia Nguyên để bí hiểm gật gật đầu: "Cũng không phải là như vậy, trăm cuối cùng biết được Lương đại sứ là vì sao? Cùng Chu đại nhân giao hảo. Đi thôi, đi Dục Khôn cung, trăm có chút nhớ nhưng Thực phi."

"Bãi giá Dục Khôn cung."

Trong Dục Khôn cung, Thực phi đang trầm tư chợt nghe thấy thông truyền ở ngoài cửa cung.

"Nương nương, hoàng thượng tới." Hoa Hảo có chút cao hứng.

Vốn mặt không chút thay đổi, Thực phi vừa nghe đến lời này, biểu tình trên mặt nháy mắt sinh động lên, phong cảnh núi non mùa xuân tươi đẹp: "Làm sao tới vội vã như vậy, Hoa Hảo, người nhìn bồn cung một cái, có vẻ quá mức mộc mạc không?"

"Chủ tử thiên sinh lệ chất (Trời sinh ra chất đẹp dễ, khó có thể bỏ đi được), trang điểm rất trang nhã, rất thích hợp, nếu cài thêm trâm hoa liền càng đẹp mắt." Hoa Hảo lắc đầu cười, trở lại chọn lấy cây trâm trâm châu ôn nhuận cài thêm cho ả.

Khi Gia Nguyên để vào điện, Thực phi liền đã chờ ở cửa, tao nhã phúc thân hành lễ: "Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng."

Hắn nâng người phụ nữ này dậy, thấy ả hôm nay trang điểm cực kỳ thanh lịch, cùng tôn quý ngày thường khác nhau rất lớn, nhưng lại có vài phần bộ dáng Thư tần: "Ái phi mau đứng dậy, trăm mới vừa đi nhìn Tam hoàng tử, lại đột nhiên nhớ tới bánh hoa đào trong cung nàng. Mặc dù mùa hoa đào đã qua, trăm vẫn muốn đến thử vận may, ái phi có để lại cho trăm không?"

Thực phi nói cười yểu yểu: "Lúc này Hoàng Thượng có thể tính là gặp may, trước đó vài ngày khi hoa đào nở rộ nhất, nô tì liền nhớ Hoàng Thượng thích ăn món này, nên sai cung nhân làm, hiện nay chỉ còn một mâm này."

"Một mâm này đều của trăm." Gia Nguyên để kéo bánh hoa đào đến trước mặt mình, gấp một khối để vào miệng, điểm tâm vừa vào miệng liền tan, mang theo chút hương hoa đào thanh nhiên, uống mạch trà Thực phi tỉ mỉ chuẩn bị, hương vị quả thật không tệ. Hai con mắt hắn hí lại, cười tự mình gấp một khối cho Thực phi, "Ái phi cũng ăn cùng trăm đi, hôm nay trăm liền ở lại trong cung nàng dùng bữa tối?"

"Vâng, Hoàng Thượng." Thôi Vĩnh Minh nghe nói liền đi xuống truyền lệnh.

Trong cung Thực phi tuy có phòng bếp nhỏ, nhưng Gia Nguyên để vẫn chưa truyền chỉ trước, tất nhiên là không chuẩn bị đầy đủ, phối hợp với rau của ngự thiện phòng, mới đây được cả bàn.

"Xương cá om vàng, phù dung kê phiến*?" Gia Nguyên để nhìn hai món này cười, "Trăm nhớ rõ Thư tần yêu thích hai món ăn này, tại sao giờ Thực phi cũng thích? Trăm nhớ rõ trong ngày thường nàng thích nhất là hồng mai châu hương, cóc vàng bào ngư."

*chú giải chương 4

红海珠香 - hồng mai châu hương - - trứng cút luộc chín, moi lòng đỏ, dùng giấm bông, tôm khô, nấm mèo, sò điệp... băm nhỏ trộn đều làm nhân nhét vào, hấp chín sau đó cho vào canh gà hầm nhỏ lửa cho ngấm vị. Tôm đem bóc vỏ rán chín, nấu nước sốt đem tôm cho vào đảo sơ lấy ra. Đem cả hai bày chung một đĩa ta được món này.

金蟾玉鲍 - kim thiềm ngọc bảo - cóc vàng bào ngư - - dùng bào ngư cùng những thứ khác làm thành hình con ech, hấp chín sau thêm nước sốt.

"Hoàng Thượng lại vẫn nhớ rõ nô tì thích ăn món này, nô tì thật cao hứng." Thực phi cười gấp thức ăn cho Gia Nguyên để, "Hai món ăn này, nô tì chỉ là đã lâu chưa cùng muội muội dùng bữa, hôm nay thấy, xương cá om vàng này vẫn có mùi vị năm đó, nhưng quan hệ nô tì cùng muội muội ngược lại không thân bằng lúc trước."

"Khi trong phủ ái phi cùng Thư tần như thế nào?" Gia Nguyên để tựa hồ cũng không đời, nhưng lại hết sức quan tâm chuyện nàng cùng Thư tần, "Trăm biết Thư tần là thứ xuất, trong thế gia đích thứ rõ ràng, cho nên ở chung cũng không thân thiết lắm, nhưng thái độ làm người Thực phi của trăm dày rộng, ôn hòa với người ngoài, nhất định là đối đãi với Thư tần như bào muội (em gái cùng mẹ) vậy."

Kỳ thật, đối với tứ muội này không có cảm giác tồn tại, khi trong phủ Thực phi căn bản là chưa từng chú ý, nhưng hiện giờ Hoàng Thượng hỏi, ả tất nhiên là không thể biểu hiện quá mức lạnh lùng. Huống chi, có nhiều thứ muốn đẩy đến trên người nàng (Chu Anh): "Thư tần muội muội khi còn bé tính tình cũng không an phận, rất hợp với nô tì, nô tì liền thường chơi cùng muội muội. Giống như hiện nay, muội muội luôn thích miên man suy nghĩ, thành thực khác hẳn với bạn cùng lứa tuổi, nhưng cũng rất đơn thuần."

Thực phi giống như đắm chìm ở trong quá khứ trước đây: "Nô tì nhớ rõ 17 tuổi năm ấy, muội muội mới 12 tuổi, nàng đã thập phần say mê tài tử giai nhân trong thoại bản. Khi đó hội đèn lồng nguyên tiêu, nô tì cùng Thư tần muội muội ngắm đèn, nàng tự làm đèn lồng, viết lên tâm nguyện của mình, nô tì lúc ấy còn chê cười nàng, nha đầu kia da mặt mỏng, vì việc này giận nô tì vài ngày."

Nói tới đây Thực phi có chút buồn cười.

Gia Nguyên để làm như hết sức tò mò: "Sao? Thư tần còn chưa đến tuổi cài trâm, còn là một đứa nhỏ choai choai, hứa nguyện cái gì?"

"Nô tì nhớ rõ là một câu thơ, Thư tần muội muội từ nhỏ yêu thích đọc sách, làm thơ rất hay, câu thơ viết ở trên đèn cũng rất lãng mạn, ‘nguyện một lòng,

đến già không phân ly." Thực phi cúi đầu cười, "Giống như tính tình của nàng."

Hiển nhiên, Gia Nguyên để ăn bữa cơm này không thư thái lắm, hứng thú rồi, thả dũa bạc xuống: "Thư tằm của trẫm, thì ra rất lãng mạn. Nói đến chuyện này, trẫm cũng lâu không đi nhìn nàng cùng tiểu công chúa. Trẫm thấy ái phi dùng quá ít, dùng thêm chút đi, trẫm đi trước nhìn tiểu công chúa một chút."

Thực phi đứng dậy hành lễ, hơi hơi cúi người, lòng mảy vui vẻ, mắt cười: "Nô tì cung tiễn Hoàng Thượng."

Thôi Vĩnh Minh vẫn hầu hạ Gia Nguyên để trong lúc dùng bữa, nghe toàn bộ lời nói của hai người, nháy mắt với Tiểu Tàn Từ ngoài điện, Tiểu Tàn Từ hiểu ý, chạy tới Vĩnh Hòa cung.

"Chủ tử, Thôi công công sai người đến thông báo một tiếng, Hoàng Thượng sẽ đến đây, chủ tử chuẩn bị tiếp giá." Bách Hợp báo lại.

Chu Anh mới vừa ăn xong bữa tối, đang luyện thư pháp, cảm thấy có chút kinh ngạc: "Hoàng Thượng thường ngày cũng sẽ không thông báo trước như vậy, đã xảy ra chuyện gì?"

Bách Hợp đến gần chút: "Tần công công nói sắc mặt hoàng thượng không được tốt, nói chủ tử chú ý chút."

"Sao lại thế này?" Chu Anh đặt hạ bút lông hỏi.

"Lúc chàng vạng tối người trong cung Kỳ quý tần đến báo nói là Tam hoàng tử có chút không thoải mái, Hoàng Thượng liền đi Trường Xuân cung nhìn Tam hoàng tử. Ai ngờ chỉ ở Trường Xuân cung có nửa canh giờ liền đi ra, vội vàng chạy tới Dục Khôn cung dùng bữa tối cùng Thực phi nương nương. Tần công công canh giữ ở ngoài điện, vẫn chưa nghe được chuyện gì, nhưng Thôi công công báo hẩn tới trước thông báo chủ tử một tiếng để ngừa vạn nhất." Trên mặt Bách Hợp cũng có chút khẩn trương. "Tần công công cũng không biết Hoàng Thượng vì sao như vậy, chủ tử, chúng ta chuẩn bị sẵn sàng mới được."

Chu Anh kỳ thật cũng không hiểu ra sao, Gia Nguyên để một tuần đến Vĩnh Hòa cung một lần, chơi với tiểu công chúa, gặp Hiền phi liền rời đi, căn bản là chưa cho nàng có cơ hội làm hẩn tức giận, làm sao sắc mặt không tốt lại tới trong cung mình nhỉ?

Không phải nàng phóng hỏa mà nàng còn phải đến dập tắt lửa, Chu Anh có chút bức mình. Văn lý trí phân tích một phen, nhưng không tìm ra nguyên nhân.

"Có biết Hoàng Thượng cùng Kỳ quý tần nói những gì về ta không?"

Bách Hợp lắc đầu: "Nô tỳ cũng đã hỏi Tần công công, lúc ấy trong điện chỉ có Hoàng Thượng cùng Kỳ quý tần, cũng không cung nhân ở bên, cho nên Tần công công cũng không biết. Khi Hoàng Thượng ở Dục Khôn cung cùng Thực phi nương nương dùng bữa, Thôi công công ở bên hầu hạ, có lẽ nghe được chút manh mối."

Chu Anh gật đầu, Thôi công công kêu người tới nhắc tỉnh, chính là đứng ở phía nàng. Đợi lát nữa Gia Nguyên đến đây, tìm một cơ hội hỏi Thôi công công một chút là được.

Tự hỏi không có làm chuyện gì chọc giận Gia Nguyên để, Chu Anh cũng không có quá khẩn trương, chỉ quyết định dùng tâm bình tĩnh để ứng phó. Một đời trước khi đang quay ở trên sân khấu trước một khắc, dây áo lễ phục của nàng bị người ác ý cắt bỏ, đó là lần đầu tiên nàng tiến quân vào giới điện ảnh và truyền hình, gặp chuyện như vậy nhưng trong lòng không có nửa phần khẩn trương, phản ứng đầu tiên đó là phải cứu chính mình. Cuối cùng giựt bỏ dây áo duy nhất ấy, làm lễ phục biến thành kiểu dáng không dây, thân nhiên trần định tiêu sái diễn xong.

Luận tố chất tâm lý, nàng sẽ không thua người khác.

Chuẩn bị tâm lý xong, kết quả khi Gia Nguyên đến Vĩnh Hòa cung vẻ mặt rất ôn hoà, hoàn toàn không có khí thế gió thổi mưa giông trước cơn bão như Tần công công truyền lời.

Chu Anh trấn định phúc thân thỉnh an: "Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

"Ái phi miễn lễ." Giọng nói Gia Nguyên để vẫn ôn nhu trước sau như một, cầm tay nàng nâng lên, "Tiểu công chúa hôm nay có náo nàng? Trẫm nhiều ngày không có tới nhìn ái phi cùng tiểu công chúa một chút, trong lòng rất nhớ."

"Bé con kia vừa mới bú sữa xong giờ đang ngủ, Hoàng Thượng có muốn đi nhìn nàng một cái? Hôm nay vẫn còn đỡ, trong đêm qua náo loạn hồi lâu mới yên ổn." Chu Anh vừa trả lời vừa nhìn hẩn, muốn nhìn ra che dấu. Nhưng Nguyệt Tĩnh Hân hoặc là che dấu quá sâu, hoặc là phản tức giận này sớm tan rồi, không có biểu lộ ra nửa điểm.

"Trẫm mới vừa đi nhìn Tam hoàng tử, Kỳ quý tần lòng tràn đầy hâm mộ nàng, còn ngóng trông Tam hoàng tử có thể giống tiểu công chúa, nhưng trẫm nhìn nàng mỗi ngày bị bé con kia gây sức ép như vậy, trong lòng lại hy vọng tiểu công chúa an tĩnh như Tam hoàng tử vậy." Gia Nguyên để trêu ghẹo nàng.

Chu Anh giả hoạt cười, không đáp hồi lại: "Vậy Hoàng Thượng ngài là thích Tam hoàng tử im lặng hay là thích tiểu công chúa làm ồn ã như vậy?"

"Im lặng cũng tốt, hoạt bát cũng tốt, đều là con của trẫm, trẫm tự nhiên đều yêu thương." Gia Nguyên để trả lời cẩn thận, nắm tay nàng vào nội thất của công chúa, "Ái phi hiện giờ có tiểu công chúa hoạt bát, lại sinh cho trẫm tiểu hoàng tử hoạt bát được không?"

Trong lòng Chu Anh run rẩy, lúc sinh tiểu công chúa quá mức xúc động, nhiều lần suýt nữa chết, cho nên sau khi sinh tiểu công chúa, nàng còn sợ hãi rất nhiều, cũng lý trí rất nhiều. Đầu tiên, nàng cần dưỡng tốt thân thể, sanh con là chuyện hao tổn nguyên khí, khi sinh tiểu công chúa nàng còn rất trẻ tuổi, nếu là trong thời gian ngắn lại sinh tiếp, nàng sợ là chết trẻ.

"Hoàng Thượng." Chu Anh làm bộ như thập phần thẹn thùng, "Loại sự tình này sao nói có là có, huống hồ Hoàng Thượng làm sao có thể khẳng định hoàng tử tần thiếp sinh nhất định sẽ hoạt bát?"

Gia Nguyên để nắm eo của nàng, nói nhỏ vào lỗ tai: "Hoàng tử hoạt bát hay không hoạt bát, chờ sinh ra chẳng phải sẽ biết? Đêm đã khá trễ, ái phi hầu hạ tắm rửa rồi đi ngủ thôi."

Đến lúc này Chu Anh mới rốt cục xác nhận, tâm tình Khuyết Tĩnh Hàn hôm nay quả nhiên không tốt. Nếu là ngày thường, thừa dịp cung nhân hầu hạ Gia Nguyên để tắm rửa, nàng cũng vẫn có thể đi ra hỏi thăm Thôi công công một chút, nhưng hôm nay Khuyết Tĩnh không như bình thường bắt nàng hầu hạ, đây là không để thời gian cho nàng chuẩn bị.

Chuyện hầu hạ đàn ông tắm rửa, trong lòng Chu Anh rất phản cảm, cho nên ngày bình thường luôn phân phó cung nhân hầu hạ, lúc này đến lượt mình, trong lòng tự nhiên thập phần không được tự nhiên. Cũng may cũng không chỉ có một mình nàng ở bên, chỉ mặc quần áo rộng rãi cho hần, vuốt vuốt cho phẳng mà thôi.

Gia Nguyên để híp mắt giống như thập phần hưởng thụ: "Tĩnh tình ái phi từ nhỏ là ôn hòa trầm mặc như vậy sao? Tiến cung hầu hạ trầm cũng không lâu lắm, trầm nhìn nàng so với người khác đều ít nói, ngày bình thường cũng rất ít cùng với tỷ muội kết giao, có lẽ là trời sanh tính như thế sao?"

Vô nghĩa, hậu cung này chính là đầm rồng hang hổ, nhiều lời tự nhiên nhiều sai, huống hồ trong lòng mỗi người đều có quỷ, không có bạn bè thực sự xuất phát từ nội tâm, ai có năng lực dám đi kết giao?

"Vâng, tần thiếp từ nhỏ liền không hoạt bát." Chu Anh nói lời này là sự thật, chính chủ cả đời uốn trong sân nhỏ chính mình, không nói gì bạn bè, trong trí nhớ mười ngày, nửa tháng không nói chuyện đều cũng có, thật sự là rất không hoạt bát.

"Trầm nghe Thục phi nói tin đồn thú vị trước đây của ái phi." Gia Nguyên để gật gật đầu, cười, "Khi ái phi mười hai tuổi, gặp được người đặc biệt, đã xảy ra chuyện đặc biệt?"

Trí nhớ không hoàn thiện, Chu Anh tuy có trí nhớ chính chủ, nhưng không hoàn chỉnh, có lẽ dung lượng não không đủ, đời trước hơn hai mươi năm của mình cộng với chính chủ mười mấy năm, không chịu được tải lượng, liền có chút hỗn loạn.

Hiện tại đột nhiên bị hỏi chuyện năm mười hai tuổi của chính chủ, Chu Anh vắt hết óc nhưng cũng nghĩ không ra nửa điểm đặc thù, đành phải kiên trì nói: "Trước khi tần thiếp tiến cung, bị bệnh nặng, thật không nhớ rõ khi mười hai tuổi phát sinh chuyện lý thú gì."

Nàng cũng tò mò thật sự, từ miệng Thục phi là chuyện lý thú, chẳng lẽ không đúng là khi dễ tra tấn muội muội yếu đuối nguyên thân này sao? Gia Nguyên để sau khi nghe xong nhìn nàng, mặc dù đang cười, nhưng Chu Anh biết đó là biểu tình ngoài cười nhưng trong không cười.

"Không nhớ rõ a." Gia Nguyên để chăm chú nhìn nàng, lập tức phát tay cung nhân bên cạnh, "Lui ra."

Trong lòng Chu Anh thực sự có chút bất an, nàng nếu không nguyện ý thừa nhận, Khuyết Tĩnh Hàn cũng là hoàng đế có thể ép nàng sống hoặc chết, nếu không sợ chết, cũng phải nghĩ tới đứa nhỏ còn đang trong tử lộ.

"Ái phi hầu hạ trầm thay quần áo đi." Hần không hề có phản ứng khác, từ trong thùng tắm đứng dậy, chờ nàng tới gần người hầu hạ.

Chu Anh nhéo nhéo nắm tay trong tay áo, ôn nhu tiến lên lau người cho hần, mặc quần áo ngủ vào cho hần. Động tác càng ngày càng ôn nhu, trong lòng lại càng ngày càng lạnh, giờ này khắc này nàng mới rốt cục tuyệt vọng phát hiện, tâm tư Gia Nguyên để, thật sự là giống như một giếng cổ, sâu không thấy đáy.

"Làm càn!" Gia Nguyên để hung hăng bắt lấy cổ tay của nàng, lực lớn đến cơ hồ muốn bóp nát tay nàng, ngay sau đó đem cả người nàng đẩy ra, đề cao âm lượng nói, "Người tới!"

Thôi Vĩnh Minh cong thắt lưng tiến vào, nhìn thấy cuộc chiến thế này, bước lên phía trước thay quần áo cho hoàng đế.

"Hiểu dụ lục cung, Thục tần ngự tiền thất nghi, tước phong hào, xuống làm quý nhân, ngay hôm nay đem tiểu công chúa giao cho Hiền phi nuôi nấng." Gia Nguyên để cau mày nói với Thôi Vĩnh Minh đang hầu hạ, chỉ cảm thấy phiền chán khó nhịn, chính mình tùy tiện đem áo choàng khoác vào.

Khi cúi đầu liền nhìn thấy người phụ nữ nằm ở trên mặt đất, cúi đầu, chỉ nhìn được đỉnh đầu, là trăm hoa mộc lan hần từng ban thưởng, trong lòng lại nổi trận lôi đình: "Thôi, đi tới cung của Hiền phi."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Hoàng đế giận dữ

Tên gốc: “Ngao kiều đế”

Ngao kiều: mặt ngoài thì làm bộ lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong lại ngại ngùng, xấu hổ, rất ôn nhu – đây chính là “ngao kiều”. Nói đơn giản là “Ngoại lạnh nội nhiệt”

Tên tựa gốc ở trên làm ta cứ nghĩ tới mấy em thụ! Khụ khụ, dù ta ko đọc đam mỹ nhưng lại nhớ tới bạn Thẩm tam!

Cho tới nay Thư tần đều được thâm thụ ân sủng, bởi vì ngự tiền thất nghị xuống làm quý nhân, làm mọi người trong hậu cung mở rộng tầm mắt, phỏng đoán đủ loại, nhưng càng nhiều, cũng là tâm tình mát lạnh xem kịch vui.

Hiền phi ôm tiểu công chúa từ hôm qua đưa tới liền vẫn khóc rống không ngừng, nghe Phúc Ngọc bầm báo.

"Nương nương, hôm qua Hoàng Thượng đầu tiên là đi Trường Xuân cung của Kỳ quý tần nhìn Tam hoàng tử, lập tức tới Dực Khôn cung dùng bữa tối cùng Thực phi nương nương, lại đến thiên điện Vĩnh Hòa cung, ở chưa tới một canh giờ liền biếm trất Thư tần, không, Chu quý nhân, sau lại liền tới trong cung chúng ta. Nô tỳ nghe Thôi công công nói khi ở Trường Xuân cung không có người hầu hạ ở bên, cho nên không ai biết được Kỳ quý tần cùng Hoàng Thượng nói gì, về phần ở trong cung Thực phi nương nương, Thôi công công nói Thực phi nương nương cùng Hoàng Thượng nói chút chuyện Chu mỹ nhân khi còn bé, cũng không có đề ý. Sau lại tới trong cung Chu mỹ nhân, lúc Chu mỹ nhân hầu hạ Hoàng Thượng tắm rửa thay quần áo, bỗng nhiên nghe Hoàng Thượng quát lớn. Nguyên nhân cụ thể, cung nhân bên cạnh Chu mỹ nhân cũng không có đầu mối."

Hiền phi vỗ nhè nhẹ trấn an tiểu công chúa, lập tức gạt đầu tỏ vẻ đã biết.

Đêm qua khi Gia Nguyên đế đến trong cung mang theo tiểu công chúa, nàng đã cảm thấy thập phần không được bình thường, hơn nữa nói là nghỉ ở trong cung nàng, kỳ thật ở thư phòng cả đêm, mặt ủ rười, ngay cả Thôi Vĩnh Minh bên cạnh cũng đánh văng ra ngoài. Trước khi đăng cơ, hẳn biết được Tam hoàng tử của tiên đế có ý mưu phản, đêm đó hẳn cũng như vậy, cuối cùng lựa chọn động thủ giết chết Tam hoàng tử. Từ đó về sau, nàng rút cuộc chưa thấy qua bộ dáng như vậy của Gia Nguyên đế.

"Bốn cung hiện giờ có thể làm, chỉ là thay Chu mỹ nhân chiếu khán tiểu công chúa thôi." Hiền phi thờ dài, "Tuy rằng không biết phát sinh chuyện gì, nhưng thay bốn cung chuyển đạt Chu mỹ nhân một tiếng, kêu nàng yên tâm, bốn cung chắc chắn đối xử tử tế với tiểu công chúa, chờ nàng đến tự mình đón về."

"Vâng, nương nương." Phúc Ngọc tự mình đi thiên điện truyền lời.

Chu Anh sau khi nghe xong, sai Bách Hợp cầm nhiều đồ vật này nọ đi ra, tự mình giao cho Phúc Ngọc: "Chuyển đạt cho Hiền phi nương nương, ta thực cảm kích nàng, tiểu công chúa ở bên người nàng, ta tuyệt không lo lắng."

Người đi rồi, Chu Anh liền sai Lan Tương xoa xoa bả vai cho mình, để xua tan chút mệt mỏi.

"Chủ tử, cung nhân bên ngoài đều nghị luận, sao chủ tử giống như không có việc gì?" Hai ngày này Lan Tương cũng lo lắng, sợ chủ tử là làm như không có việc gì, đem hết thảy đều dấu ở trong lòng, liền muốn cùng nàng trò chuyện.

Chu Anh không đề ý lắm cười cười: "Ta phải thế nào mới thích hợp? Trong cung nhiều ánh mắt đều nhìn chằm chằm động tĩnh trong cung của ta, ta liền không làm ra bộ dáng khóc sụt sùi sau khi thất sủng, để người bên ngoài đồn đãi xem sao?"

Lan Tương vội vã cãi lại: "Chủ tử, nô tỳ không phải ý tứ này, không chỉ là nô tỳ, còn có Bách Hợp Lục La cùng An công công đều thực lo lắng cho chủ tử, nhưng chủ tử lại khác thường như vậy, một bộ dáng râu ria, không thêm đề ý, chúng nô tỳ sợ ngài đem khổ sở giấu ở trong lòng, cam chịu một mình."

Nói đến đó, Lan Tương kích động đến độ sắp khóc.

Trong lòng Chu Anh cảm kích mấy nha đầu đi theo nàng, vỗ vỗ Lan Tương an ủi: "Nói cho các nàng ấy biết một tiếng, đừng lo lắng cho ta, trong lòng của ta đều biết. Bất quá là xuống làm quý nhân mà thôi, sẽ có cơ hội làm sáng tỏ chân tướng chuyện này, liền có năng lực Đông Sơn tái khởi, các em phải tin tưởng ta."

Lan Tương rung rung gạt gạt đầu: "Chủ tử, nô tỳ tin tưởng ngài."

Chu Anh nửa khép lại ánh mắt, nhìn Bách Hợp: "Bách Hợp, em lại đây, ta có lời muốn hỏi em."

"Chủ tử, ngài hỏi đi." Bách Hợp tới gần, nàng liền nhìn ra đôi mắt nha đầu kia hồng hồng, Bách Hợp luôn luôn ôn trọng nội liêm, thương tâm như vậy tám phần cũng là vì nàng.

"Thôi công công nói Thực phi nương nương cùng Hoàng Thượng nói chút chuyện khi ta mười hai tuổi, sau đó khi Hoàng Thượng đến xem tiểu công chúa, cũng hỏi khi ta mười hai tuổi có phát sinh chuyện gì." Chu Anh nghĩ nghĩ, "Nhưng ta có lẽ là do năm trước sinh bệnh một hồi, cũng không nhớ rõ. Bách Hợp, em cùng Lục La thuở nhỏ hầu hạ ở bên cạnh ta, có nhớ rõ không?"

Bách Hợp cũng nhướn mày, cúi đầu nửa ngày: "Chủ tử vẫn đều thực im lặng ở tại trong viện chính mình, năm ngài mười hai tuổi, Lục La cùng Nguyệt Quý vừa tới trong phủ, thỉnh thoảng luống cuống tay chân đập bẻ chén, nhưng chủ tử chưa bao giờ trách phạt các nàng."

"Khi đó đại tiểu thư, nhị tiểu thư luôn thích khi dễ chủ tử, nô tỳ nhớ rõ thời điểm năm mới, trong phủ đốt pháo, nhị tiểu thư đốt pháo vút vào người chủ tử, khi đó chủ tử bị dọa đến không nhẹ, nằm trên giường nhiều ngày." Nói tới chỗ này, Bách Hợp cũng lại liên hệ tới lời nói của Thôi công công, "Nô tỳ nhớ rõ, hội đèn lồng nguyên tiêu năm ấy, chủ tử căn bản là không ra cửa, làm sao lại đi hội đèn lồng rồi thả đèn lồng?"

Chu Anh giật mình, nàng sớm biết đây là một bẫy, có lẽ Kỳ quý tần là chủ mưu, Thục phi chính là trợ giúp, hay là nói Thục phi bày ra, Kỳ quý tần chính là mở đầu châm lửa.

Mà các nàng vì cái gì thiết hạ bẫy rập này mà mình lại nửa điểm cũng không biết, khi nàng mười hai tuổi dù đứng như Thục phi nói, đi hội đèn lồng, viết câu thơ ở trên đèn, lại phát sinh chuyện gì?

Chu Anh nhớ tới khí thế dữ dội ngày đó của Khuyết Tĩnh Hàn, định tội "ngự tiền thất nghi", bất quá là muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do thôi. Mà trong lòng Gia Nguyên để nhận định nàng phạm tội, lại chọn lấy tội danh "ngự tiền thất nghi" mặc danh kỳ diệu đồ trên đầu nàng, vậy là duyên cớ gì?

"Bách Hợp, một năm kia trong phủ đã xảy ra chuyện gì em còn nhớ không?" Chu Anh nghĩ nghĩ, khẳng định có liên quan tới năm mười hai tuổi của chính chủ, "Từ bỏ ta, những người khác trong phủ có xảy ra chuyện gì?"

Bách Hợp cắn môi liều mạng nghĩ: "Nô tỳ cũng không nhiều ấn tượng, bất quá nô tỳ nhớ rõ một năm kia, trong phủ có đến một vị công tử, tựa hồ là tri kỷ của lão gia, trong phủ dưỡng thương gần một năm. Hơn nữa, khi đó trong phủ tựa hồ còn có nghe đồn kỳ quái..."

Nói tới đây, Bách Hợp liền dừng lại, không nói tiếp.

Chu Anh nghĩ đây rốt cuộc là bí mật của Chu phủ, không thể để cho quá nhiều người biết được, phát phát tay Lan Tương, rồi bảo nàng một lần nữa nói tiếp.

"Chủ tử khi đó cũng không quan tâm việc này, cho nên cũng không biết." Bách Hợp nghĩ nghĩ, đến gần chút, giọng nói ép tới thấp hơn, "Nghe đồn là về Thục phi nương nương, khi đó lão gia là muốn cho Thục phi nương nương tham gia tuyển tú, nhưng hạ nhân trong phủ lại truyền ra lời đồn Thục phi nương nương, chính là nhị tiểu thư năm đó cùng Bùi công tử ban đầu ở trong phủ dưỡng thương cảm mến nhau."

Trong lòng Chu Anh cũng dần dần có chút sáng tỏ, nhưng Hoàng Thượng sao tự nhiên đột phát, muốn truy cứu chuyện mấy năm trước, làm sao bồn nước bẩn này lại thuận lý thành chương giội trên người nàng như vậy?

"Bách Hợp, thay ta hỏi thăm trước khi Hoàng Thượng đi thăm Tam hoàng tử ở Trường Xuân cung Kỳ quý tần có gặp được ai, nói những thứ gì. Nhớ rõ, phải cẩn thận chút, đừng làm người bên ngoài phát hiện." Chu Anh suy nghĩ trước sau, mới ngậm phân phó nàng, "Việc này nếu là thật sự có người muốn hãm hại ta, chúng ta sau này lại càng phải cẩn thận làm việc."

Bách Hợp cẩn thận gật đầu.

"Hoàng Thượng, tới giờ dùng bữa trưa, là ở thiên điện dùng hay là đi nơi khác?" Thôi Vĩnh Minh thật cẩn thận hầu hạ, từ lúc Chu mỹ nhân bị giáng chức, tâm tình hoàng thượng không tốt. Trên mặt nhìn không ra manh mối, so với ngày thường táo bạo rất nhiều, hay đập đồ vật phát giận, không có dấu hiệu.

"Cút!" Gia Nguyên để lười ngẩng đầu, gọn gàng dứt khoát đuổi người.

"Hoàng Thượng, từ sáng sớm hôm nay ngài chỉ dùng chút cháo, tiếp tục như vậy thân mình ngài cũng chịu không được a, Hoàng Thượng phải bảo trọng long thể a." Thôi Vĩnh Minh tận tình khuyên bảo, "Nô tài sai ngự thiện phòng làm chút canh ngọt, Hoàng Thượng ngài dùng chút đi."

Gia Nguyên để vẫn dùng một chút liền đặt xuống, tiếp tục xử lý tấu chương. Nay thịnh thế thái bình, vài tấu chương khẩn cấp đã sớm xử lý, hiện giờ còn lại bất quá là vài tấu chương thỉnh an, sao cần xem kỹ như vậy?

Thôi Vĩnh Minh trừ trừ, cuối cùng không thể nhìn Hoàng Thượng mình hầu hạ hơn hai mươi năm khó xử chính mình như vậy, thử thăm dò mở miệng: "Hoàng Thượng, trong cung Hiền phi nương nương báo lại, nói là tiểu công chúa có chút không khoẻ, Hoàng Thượng đi nhìn một lần không?"

Gia Nguyên để dừng bút son một chút, ngay sau đó trên mặt Thôi Vĩnh Minh liền có nét mực màu đỏ: "Trẫm phát hiện người thật đúng là chán sống, lần đi ra, đừng làm chướng mắt trẫm."

Thôi Vĩnh Minh thở dài ra đại điện, gặp vài vị đại thần được Hoàng Thượng triệu kiến.

Hắn hành lễ xong đang tính lui ra, lại bị vài vị đại nhân gọi lại.

"Thôi công công, tâm tình Hoàng Thượng hôm nay như thế nào?" Một vị đại nhân mở miệng thử thăm dò, vài vị còn lại vội gật đầu phụ họa, đều muốn biết không khí trong điện. Đã nhiều ngày vào triều, văn thần võ tướng cả triều lúc nào cũng run rẩy, sợ chọc giận tới Hoàng Thượng, giống Chu mỹ nhân trong hậu cung rơi vào cái tội ngự tiền thất nghi như vậy.

Thôi công công lắc lắc đầu, chỉ chỉ vết mực trên mặt chính mình: "Vẫn như cũ, các vị đại nhân nên chú ý."

"Chủ tử, An công công hỏi thăm được, trước khi Hoàng Thượng đi Trường Xuân cung quý tần nương nương, đã tiếp kiến Lương đại sứ, cùng Lương đại sứ hàn huyên hồi lâu. Lúc ấy hầu hạ ở trong Dưỡng Tâm điện là Thôi công công, nói là hàn huyên chút chuyện cũ của Lương đại nhân, sáu năm trước Lương đại nhân từng đã ở Đại Tể chúng ta, Thôi công công bí mật tiết lộ cho An công công là: Lương đại nhân tựa hồ từng ở trong phủ chúng ta dưỡng

thương..." Bách Hợp nói xong cũng ngộ ra chút manh mối, hơi chút kinh ngạc, "Chớ không phải là..."

Chu Anh gật gù đầu, ý bảo nàng nói tiếp.

"Sứ thần Lương đại nhân này, năm đó ở trong phủ đường thượng, chính là Bùi công tử bị đồn đãi với đương kim Thục phi nương nương. Các loại chân tướng này chỉ có người trong phủ chúng ta mới biết được, Thục phi nương nương vì tránh cho Hoàng Thượng sinh nghi, liền tiên phát chế nhân (ra tay trước để chiếm ưu thế, để đoạt lợi, để giành lợi thế trước) đem hiềm nghi đổ hết lên người chủ tử. Hoàng Thượng sao có thể dễ dàng tha thứ như vậy, liền tìm sai lầm xử phạt chủ tử, còn đem tiểu công chúa đưa đi trong cung Hiền phi nương nương. Chủ tử, nô tỳ nói đúng không?"

Chu Anh tiếp tục gật đầu: "Đã biết được ta bị oan, kể tiếp đó là thần không biết quý không hay làm cho Hoàng Thượng ý thức được chính mình hiểu lầm."

Bách Hợp khó hiểu: "Việc này là Thục phi nương nương mượn cớ giả họa cho chủ tử, chủ tử sao không tương kế tựu kế, tổ giác người năm đó có tư tình cùng Bùi công tử, là Thục phi nương nương?"

Trong lòng Chu Anh muốn bạo phát, Bách Hợp too young too naive (để nguyên văn, thực ra câu chính xác là "too young too naïve" – quá trẻ quá ngây thơ, tác giả viết thiếu 1 chữ, haizz), Khuyết Tĩnh Hàn là hoàng đế tuyệt đối tự cao tự đại, làm sao nhìn được người phụ nữ của mình cùng người đàn ông khác truyền chuyện xấu. Lần này mượn cái cớ ngư tiền thất nghị phạt nàng chính là không muốn đem sự tình náo lên, làm hoàng đế mất mặt, nếu nàng còn nói ra chân tướng, làm cho Thục phi cuốn vào trong đó, hậu cung chắc chắn bị bao phủ bởi lời đồn đãi. Làm cho hoàng đế đánh mất mặt mũi, vậy nàng cũng tương đương tự chui đầu vào rọ.

Xử lý chuyện này tốt nhất là đem lời đồn lúc trước trong phủ đổ trên người Chu Nam hoặc là Chu Tử đã lập gia đình, tốt nhất là nửa điểm không làm hoàng gia mất mặt mới được.

Về phần chuyện Thục phi cùng Kỳ quý tần lần này liên thủ hãm hại nàng, nàng cũng sẽ không lại dễ dàng bỏ qua.

"Bách Hợp, thay quần áo cho ta đi, ta muốn đi trong cung Hiền phi nhìn tiểu công chúa." Chu Anh đứng dậy, trên mặt khôi phục ý cười ngày xưa, "Vài ngày không gặp tiểu bảo bối, trong lòng của ta rất nhớ mong."

Cùng mấy đại thần bàn xong chính sự, Gia Nguyên đế cũng ra cửa điện, phân phó Thôi Vĩnh Minh hầu hạ ở cửa cung: "Đi thôi, ngồi từ trưa, trưa có chút mệt mỏi, đi tới cung Hiền phi dùng bữa tối đi."

"Vâng, Hoàng Thượng." Thôi công công vui mừng như đơm may, nhanh chóng mệnh cung nhân đi đứng nhanh nhẹn đi Vĩnh Hòa cung tuyên chỉ, "Hoàng Thượng, tiểu công chúa thấy ngài khẳng định vui về."

"Đứa nhỏ mới bốn tháng, làm sao biết cái gì vui không vui?" Gia Nguyên đế ngoài miệng nói như vậy, trong ánh mắt cũng có ý cười chột lóe lên, lập tức bị hung ác nham hiểm thay thế, "Chu mỹ nhân mấy ngày nay thế nào?"

Thôi Vĩnh Minh nhìn cười không được cười: "Hoàng Thượng đừng lo lắng, Chu mỹ nhân rất tốt."

"Trăm khi nào lo lắng!" Mặt Gia Nguyên đế không chút thay đổi bước đi trước.

Quả nhiên, vốn đang khóc ròng không chịu bú sữa, tiểu công chúa nhìn lên thấy Gia Nguyên đế liền an phận, mở to đôi mắt trong veo như nước, như nai con nhìn hân, chớp chớp.

Hiền phi cười: "Tiểu công chúa rất thân thiết với Hoàng Thượng, nô tì dẫu thế nào cũng đỡ không được tiểu gia hỏa này."

Gia Nguyên đế luôn luôn không thích ôm đứa nhỏ, hoàng tử công chúa còn lại cũng bắt quá là sinh thân hoặc là trường hợp khôn ngoan khác sẽ ôm qua rồi đặt xuống, ngày bình thường nhất định sẽ không.

Chỉ có tiểu công chúa, lại rất hi hoan ôm vào trong ngực, cảm thụ được nhóc con kia phát tay duỗi chân khí lực mười phần.

"Công chúa của trẫm, sao không thân thiết với trẫm?" Hân thần nhiên nói, nhìn gương mặt tiểu công chúa, đều là dấu vết Chu mỹ nhân, "Trẫm hôm nay có chút mệt mỏi, vẫn là ái phi ôm đi."

Hiền phi tiếp nhận tiểu công chúa, nhìn bộ dáng hoàng thượng, cười: "Hoàng Thượng đã mệt mỏi, nô tì nói chuyện xưa cho Hoàng Thượng giải buồn được không?"

Gia Nguyên đế gật gù đầu.

"Nô tì hôm nay ra hoa viên, nghe được các cung nhân nói chuyện. Nói là nhị công tử phủ doãn phủ Thuận Thiên Trần đại nhân cùng phu nhân mấy ngày trước đây cãi nhau, làm kinh động nhà hàng xóm." Hiền phi vừa nói vừa cười.

"Ái phi xưa nay không thích nghe chuyện vụn vặt phổ phùng." Gia Nguyên đế có chút kinh ngạc, lập tức nghĩ đến, "Trẫm nhớ mang máng phu nhân nhà hân chính là bảo muội Thục phi?"

"Đúng vậy." Hiền phi che miệng cười nhẹ, "Nhị công tử Trần gia này là bình dấm chua, vì phu nhân cùng cố nhân sáu năm trước gặp mặt liền ghen lung tung, hai người vì việc này huyên náo rất lớn."

"Cố nhân sáu năm trước?" Gia Nguyên để híp nửa mắt, nhìn như cực kỳ tò mò.

"Nô tì nghe nói là Chu đại nhân từng cho một vị công tử ở lại quý phủ dưỡng thương, tựa hồ là họ Bùi." Hiền phi nghĩ nghĩ, cười nói, "Nói là sáu năm trước Trần phu nhân cùng Bùi công tử này từng có một đoạn tình duyên. Hiện giờ Bùi công tử này trở lại chốn cũ liền gặp mặt một lần, ai ngờ Trần công tử này lại hiểu lầm quan hệ của hai người, vì việc này náo loạn long trời lở đất."

Vốn là chuyện xưa tầm thường, hiềm khi Gia Nguyên để bị chọc cho cười to thoải mái: "Công tử Trần đại nhân cùng phu nhân, vợ chồng khó lửa nhưng thật ra làm người hâm mộ. Ái phi nói xong chuyện xưa trầm liền có chút đói bụng, dùng bữa đi."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Phản kích

"Hoàng Thượng, nên lật bài tử." Thái giám nội thị đưa lên con bài ngà các chủ tử hậu cung, làm hết phận sự, nhắc nhở Gia Nguyên để.

Hắn nhìn lướt qua, nhú mày: "Thư... con bài ngà của Chu mỹ nhân vì sao không có? Trầm nhớ rõ chỉ hạ phân vị, vẫn chưa triệt bài tử."

Trong lòng thái giám nội thị run lên, Chu mỹ nhân này trong ngày thường phong cảnh, hiện giờ bị hạ phân vị, còn có ai đem nạng để vào mắt? Con bài ngà Thư tần không thể dùng, con bài ngà Chu mỹ nhân liền chế tác qua loa cho xong, đều vài ngày, vẫn chưa làm xong.

"Hồi Hoàng Thượng, con bài ngà Chu mỹ nhân vẫn chưa làm xong..."

"Vô liên sự!" Gia Nguyên để đá thái giám quỳ dưới đất một cước, "Tất cả nô tài nội thị, tổng quản bị năm mươi trượng, trong ngày mai làm xong con bài ngà Chu mỹ nhân!"

Mặt thái giám nội thị đều dọa trắng, chạy té ra điện.

Thôi Vĩnh Minh bên cạnh làm sao nhìn không ra tâm tư hoàng thượng, vội lên tiếng: "Hoàng Thượng đừng giận dữ vì đám nô tài này, lại bị thương thân mình. Hậu cung này là của hoàng thượng, Hoàng Thượng muốn đi đâu, còn cần lật bài tử sao?"

"Tuy nói như thế." Gia Nguyên để néo néo mày, "Tình tình Chu mỹ nhân nhìn rất ôn hòa, trên thực tế rất buồn bực, biết được trầm hiểu làm nạng như vậy, trong lòng chắc chắn khó chịu."

"Hoàng Thượng, trong lòng Chu mỹ nhân khó chịu nhất đó là ngắm trông Hoàng Thượng, Hoàng Thượng cũng không đi nhìn nạng, Hoàng Thượng nếu là đi nhìn nạng một chút, nạng chắc chắn cao hứng."

Gia Nguyên để cũng không do dự: "Được rồi, trầm xử lý chính vụ trước, tối nay cầm đèn thiên điện Vĩnh Hòa cung, người cũng đừng truyền chỉ, trầm cho nạng một kính hi."

"Vâng, Hoàng Thượng." Thôi Vĩnh Minh cười khanh khách đáp lời.

"Chủ tử, Hoa Hảo đến đây, nói là Thục phi nương nương thỉnh chủ tử đi Dục Khôn cung một chuyến." Chu Anh dùng bữa tối xong, đang luyện thư pháp, Bách Hợp tiến vào bẩm báo.

Nàng gật gật đầu: "Hầu hạ ta thay quần áo đi, cái này cũng đừng thu lại, khi ta trở về luyện tiếp cho tiện."

"Vâng, chủ tử." Bách Hợp có chút chần chờ, "Nô tỳ có chút bận tâm, nguyên nhân lần này Thục phi nương nương gặp chủ tử cũng không đơn thuần, chủ tử cần phải nghĩ lại rồi đi."

"Người hiện giờ chỉ là quý nhân nho nhỏ, đó là biết rõ núi có hổ, cũng chỉ có thể đi lên núi." Chu Anh cười cười, "Dục Khôn cung có Lục La cùng Lan Tương đi cùng ta, Bách Hợp em ở lại trong cung, nếu là có chuyện gì, có em ở đây ta cũng yên tâm chút."

Nếu là Hiền phi nương nương đã nhấn dùm cho Gia Nguyên để, vậy Khuyết Tĩnh Hàn liền có thể sẽ đến Vĩnh Hòa cung. Nghĩ đến đây, Chu Anh lại bổ sung một câu: "Một lúc lâu sau nếu là hoàng thượng tới, nhớ rõ nhanh chóng phái người đến Dục Khôn cung bẩm báo. Nếu là Hoàng Thượng không có tới trong cung chúng ta, vậy đi mời Hiền phi chạy tới Dục Khôn cung một chuyến."

Hiện giờ ở trong lòng Gia Nguyên để, Thục phi vẫn là có chút địa vị như cũ, Dục Khôn cung cũng khôi phục đại khí ngày xưa, vào cửa cung liền có thể nhìn thấy thiếp ngạnh hải đường được dưỡng trong cung, nở rực rỡ, màu sắc rõ ràng, giống như trời chiều ngoài cung, cuối cùng chỉ còn một vòng màu sắc tươi đẹp.

thiếp ngạnh hải đường

Thục phi mặc cung trang màu hồng hải đường, thêu hoa văn sen và mây, nhìn rất phú quý. An nhân nằm sau cây hải đường lớn nhất kia, híp nửa mắt nhìn muội muội đang phúc thân thỉnh an, cười rất là tao nhã: "Thư tần muội muội, à không, Chu quý nhân, đã lâu không gặp. Ngày bình thường bốn cung ở trong cung cũng buồn chán, muội muội cũng không thường xuyên đến bồi bốn cung."

"Thục phi nương nương nói chuyện này, phân vị nương nương là sùyn nhất phẩm, tần thiếp bất quá một quý nhân nho nhỏ, nào dám tùy ý quấy rầy?" Chu Anh đã duy trì tư thế phúc thân hồi lâu, mặt không đổi sắc lại hàn huyền như cũ.

"Muội muội đừng khiêm nhường, Hoa Hảo, mau dọn chỗ cho Chu quý nhân." Thục phi tựa hồ mới phát hiện nàng vẫn hành lễ, kêu cung nhân dọn chỗ, "Ngự thiện phòng vừa mới làm bánh mứt vàng, bốn cung ăn cũng không tẻ lắm, muội muội cũng ném thử một chút. Hoa Hảo, châm trà cho Chu quý nhân, loại trà Long Tỉnh trước đó vài ngày Hoàng Thượng ban thưởng."

Chu Anh sau khi nói cảm ơn mới ngồi xuống, nhưng chưa động trà bánh này.

Gia Nguyên để tính ở Vĩnh Hòa cung dùng bữa tối cùng Chu quý nhân và tiểu công chúa, khi đến cửa cung, trong lòng lại không duyên cớ sinh ra một chút khẩn trương, tâm tình phẳng phai giống khi còn nhỏ, đứng cùng các huynh đệ ở trong điện để tiễn đế khảo hạch.

"Thôi Vĩnh Minh, chuyện trăm phân phó người, làm thỏa đáng chưa?" Hần vuốt vuốt áo choàng áo, hỏi.

"Hồi Hoàng Thượng, chỉ đợi ngài nói một câu, nô tài liền hiểu dụ lục cung." Thôi Vĩnh Minh cười mắt như trăng rằm, thấy thiên điện Vĩnh Hòa cung, thật là một nơi vui mừng.

Khuyết Tĩnh Hàn sai người hầu hạ canh giữ ở ngoài cửa, tự mình một người vào nội thất, lại chỉ nhìn thấy Bách Hợp một người đang thu thập bàn sách. Nghe được động tĩnh phía sau vội quỳ xuống hành lễ.

"Bách Hợp, chủ tử nhà người như thế nào không ở trong cung?" Gia Nguyên để nhìn chung quanh một lần, vẫn không phát hiện bóng dáng của nàng.

Bách Hợp cúi đầu: "Hoàng Thượng, mới vừa rồi người trong cung Thục phi nương nương đến mời chủ tử đi Dực Khôn cung một chuyến, chủ tử liền dẫn Lan Tương cùng Lục La đi."

Gia Nguyên để gật gật đầu, đến gần bàn sách lại nhìn thấy thư pháp viết một nửa, thấy hứng thú, liền cầm bút lông của Chu quý nhân lên: "Bách Hợp, đứng dậy mài mực cho trẫm đi."

Trên giấy Tuyên Thành tuyết trắng thơ là Lý Bạch, hành thư không thuần thực lắm, lại có thể nhìn thấy sự tiêu sái giữa những hàng chữ.

"Phu thiên địa giả, vạn vật chi nghịch lữ dã, quang âm giả, bách đại chi quá khách dã. Nhi phù sinh nhược mộng, vi hoan kỳ hà?" Gia Nguyên để lẩm bẫm đọc, rồi viết tiếp theo, ngòi bút tùy ý nhưng rất sắc bén mà kinh đạo, "Tâm tính chủ tử nhà người rất tiêu sái, mấy ngày qua có khỏe không?"

Bài thơ gốc

Bài tự đêm xuân uống rượu trong vườn đào – Lý Bạch

春夜宴桃李園序

夫,天地者,

萬物之逆旅;

光陰者,

百代之過客。

而浮生若夢,

爲歡幾何?

古人秉燭夜遊,

良有以也。

況陽春召我以煙景,

大塊假我以文章。

會桃李之芳園,

序天倫之樂事。

群季俊秀，

皆爲惠連。

吾人詠歌，

獨慚康樂。

幽賞未已，

高談轉清。

開瓊筵以坐華，

飛羽觴而醉月。

不有佳作，

何伸雅懷？

如詩不成，

罰依金谷酒數

QT- Xuân dạ yến đào lý viên tự

Phù, thiên địa giả,

Vạn vật chi nghịch lý;

Quang âm giả,

Bách đại chi quá khách.

Nhi phù sinh nhược mộng,

Vi hoan kỳ hà?

Cổ nhân bình chúc dạ du,

Lương hữu dĩ dã.

Huống dương xuân triệu ngã dĩ yên cảnh,

Đại khối giả ngã dĩ văn chương.

Hội đào lý chi phương viên,

Tự thiên luân chi lạc sự.

Quần quý tuần tú,

Giai vi Huệ Liên;

Ngô nhân vịnh ca,

Độc tâm Khang Lạc.

U thương vị dĩ,

Cao đàm chuyển thanh.

Khai quỳnh diên dĩ toạ hoa,

Phi vũ thương nhi túy nguyệt.

Bất hữu giai tác, hà thân nhĩ hoài?

Như thi bất thành,

Phật y Kim Cốc từu sở.

Bản dịch: của Nhật Chiêu

Trời đất là quán trọ của vạn vật, tháng ngày là du khách của thiên thu, đời như giấc mộng, vui mấy độ nào?

Người xưa đốt đuốc đi chơi đêm cũng là hợp lí.

Hướng chi đêm nay trời đất lớn gói trao ta về đẹp, mùa xuân ấm mời mọc ta khỏi mây

Các em tuần tú khác nào Huệ Liên, bọn ta vịnh ca sao bằng Khang Lạc.

Ngắm cảnh chưa xong, đã xoay bàn bạc. Tiệc từng khai mở dưới hoa, chén rượu bùng say với nguyệt.

Nếu chẳng văn hay, biết đâu niềm nhả. Như thơ không thành, Phật y số rượu vườn Kim Cốc.

Bách Hợp chuyên tâm mài mực, lúc này mới trả lời: "Hồi Hoàng Thượng, trong lòng chủ tử vẫn hy vọng, mấy ngày nay liền vẫn ngắm trông Hoàng Thượng có thể nguôi giận."

Gia Nguyên để cười mỉa: "Phải không? Bách Hợp, trăm nghe nói chủ tử nhà ngươi thích xem thoại bản, là thoại bản loại nào? Trăm sai nô tài tặng một ít lại đây cho chủ tử nhà ngươi giải buồn."

"Chủ tử thích nhất xem đó là như “đi qua sơn hải” “yêu ma dị sử” “bản ghi chép sự thần” mấy loại thoại bản hình thù kỳ lạ, dị trạng như vậy, còn thỉnh thoảng đọc cho tiểu công chúa những thoại bản này." Bách Hợp một năm một mười đáp.

Gia Nguyên để dừng bút một chút: "Từ nhỏ là như vậy phải không?"

Bách Hợp gật gật đầu: "Hồi Hoàng Thượng, đúng vậy, khi trong phủ nô tỳ liền phát hiện, đại tiểu thư không thích học bài, thích giống mấy bé trai múa đao lộng thương, Thục phi nương nương thích xem sách thuốc điển tịch, tam tiểu thư thích xem thoại bản tài tử giai nhân, mà chủ tử lại phá lệ gan lớn, thích thoại bản thần ma quỷ quái."

Gia Nguyên để gật gật đầu, nhìn phía cửa, đặt bút xuống: "Cũng không biết Dục Khôn cung có cái gì hấp dẫn lấy chủ tử nhà ngươi như vậy, lại vẫn chưa trở về, vậy trăm cũng đi nhìn một chút xem"

Trong Dục Khôn cung Thục phi cười mà không cười nhìn nàng một cái, cúi đầu nhấp ngụm trà Long Tĩnh mới mở miệng: "Muội muội có biết bốn cung hôm nay tìm người lại đây là làm gì không?"

Chu Anh lắc đầu: "Tần thiếp tư chất ngu dốt, kính xin nương nương chỉ điểm một phần."

Thục phi buông thông mắt, cười lạnh: "Theo như bốn cung thấy, muội muội bất quá là giả ngu thôi. Ngu dốt chính là bốn cung, nhưng lại tin tưởng người đơn thuần. Bốn cung hôm nay tìm người lại đây, là muốn cảnh cáo người, bốn cung có thể đem người đề bạt đi lên, cũng có thể đem người kéo xuống."

Chu Anh dự đoán được nàng sẽ đến ra oai phủ đầu, cũng không muốn cứ tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục nữa: "Lời nói của Thục phi nương nương, tần thiếp khắc sâu trong tâm khảm. Nhưng Thục phi nương nương, tần thiếp cả gan hỏi một câu, tần thiếp lần này vì ngự tiền thất nghi bị giáng chức, tất nhiên là không có bất luận kẻ nào so với Thục phi nương nương hiểu rõ khúc chiết."

Sắc mặt Thục phi cứng đờ, lập tức trấn định lại: "Lời này của muội muội có ý gì? Bốn cung lại làm sao biết được muội muội thất nghi như thế nào ở trước mặt hoàng thượng?"

Chu Anh bắt chước biểu tình cười mà không cười mới vừa rồi kia của nàng, nhìn cung nhân canh giữ ở một bên: "Chỉ sợ việc này không đường hoàng, nương nương vẫn muốn ở trước mặt cung nhân nói công bằng với tần thiếp sao?"

Thục phi chần chờ một lát, trong lòng rối cuộc có chút cố kỵ, phát phát tay: "Hoa Hảo, tất cả các người đều lui ra, bốn cung cùng Chu quý nhân có lời muốn nói."

Tất cả người ngoài đều lui xuống, lãnh ý trên mặt Thục phi liền tăng lên: "Chu quý nhân tốt nhất đem việc này nói rõ ràng, nếu là có nửa điểm nói xạo, bốn cung có biện pháp làm cho người vĩnh viễn trở mình không được."

Chu Anh ngược lại tùy ý rất nhiều, tư thái thanh thản nâng chén trà, chậm chậm nhấp một ngụm chè xuân trà Long Tĩnh tốt nhất này, mới mở miệng: "Trà trong cung Thục phi nương nương tất nhiên là tốt nhất, cao nhã giống như nương nương"

Nàng dừng một chút, mới mở to mắt tròn vô tội mà rồi rầm tiếp tục: "Bất quá nếu làm cho Hoàng Thượng biết được thả đèn trong hội đèn lồng nguyên tiêu sáu năm trước không phải là tần thiếp mà là Thục phi nương nương, tin đồn với Lương đại sứ cũng là Thục phi nương nương, không biết Hoàng Thượng sẽ như thế nào?"

Sắc mặt Thục phi trắng nhợt: "Muội muội nói lời vô vị gì vậy, bốn cung đường đường chính chính, làm sao sợ người bịa đặt nói xấu? Hoàng Thượng cũng

tất nhiên sẽ tin tưởng bốn cung."

Chu Anh trào phúng nhìn ả, lại vẫn ôm lấy ảo tưởng đối với Khuyết Tĩnh Hàn: "Thực phi nương nương có sự tin tưởng này, đó chính là không chỗ nào sợ hãi. Tàn thiếp suy trước nghĩ sau, việc này bẩm báo cho quý phi nương nương, cũng không biết quý phi nương nương tin hay không?"

Thực phi đã từ trong khiếp sợ lúc này khôi phục trấn định: "Bốn cung tin tưởng, Chu quý nhân là người thông minh. Lần này hãm hại Chu quý nhân, bốn cung bất quá là biết thời biết thế mà thôi. Bốn cung nghe nói hoàng thượng từ trong cung Kỳ quý tần tới, bởi vậy có thể thấy được là ả bất nghĩa nghĩ muốn hãm hại muội muội."

"Thực phi nương nương nói đúng, có lẽ là tàn thiếp hiểu lầm nương nương." Chu Anh thần nhiên cười, mang theo chút tà ác, "Nhưng nương nương so với ai khác đều hiểu được, hậu cung này đều là như vậy, mặc dù nương nương không có ý hại người, lại vẫn có người nghĩ muốn hãm hại nương nương."

"Muội muội nói lời này, sao bốn cung nghe không hiểu vậy?" Thực phi giả ngu, nhìn chén trà trên bàn của nàng, "Hoa Hảo, trà của Chu quý nhân nguội lạnh, đổi chén cho nàng mới."

Chu Anh nhìn nước trà trong veo trước mắt, trong lòng tự nhiên sẽ hiểu cũng chỉ là nhìn thấy trong veo mà thôi, bên trong là hạc đỉnh hồng hay là rượu độc, chỉ có người xuống tay mới biết. Nàng hôm nay là đập nồi chìm thuyền, quyết chiến đến cùng, nếu Gia Nguyên đế hay Hiền phi chưa tới kịp, vậy nàng thật sự nguy hiểm.

"Đa tạ nương nương." Chu Anh vỗ về chén trà, lại thủy chung không có bụng lên.

"Bốn cung là quả quyết không có hại ý muội muội." Thực phi cười cười, "Nhưng nếu là muội muội hôm nay không lĩnh đích tình của bốn cung, đó chính là đối địch với bốn cung. Bốn cung là nhất phẩm phi vị, muội muội là chính lục phẩm quý nhân, bốn cung tất nhiên là có biện pháp làm muội muội nửa bước khó đi. Trà này sẽ không lấy tính mạng muội muội, chính là cho muội muội một cơ hội ra Dục Khôn cung này thôi."

Chu Anh nhìn người ngoài cửa ám hiệu, lắc lắc đầu, đứng dậy vừa đi tới cửa cung vừa nói: "Thực phi nương nương, tàn thiếp sớm không phải từ muội luôn nhẫn nhục chịu đựng của người, trà này tàn thiếp không muốn uống, cửa Dục Khôn cung này, tàn thiếp cũng phải ra."

Thực phi sao để cho một quý nhân nho nhỏ ở trước mặt mình can rở, cả giận nói: "Chu quý nhân không có tôn ti, người tới, bắt Chu quý nhân cho bốn cung!"

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Thư uyển nghi

Thực phi vừa nói xong, ngoài cửa Dục Khôn cung liền truyền đến âm điệu thông truyền lạnh lạnh của thái giám: "Hoàng Thượng giá lâm!"

Chu Anh xoay người nhìn Thực phi, giao hoát cười đắc ý, tiện đà quay người lại thỉnh an Gia Nguyên đế: "Tàn thiếp tham kiến Hoàng Thượng."

Thực phi không dự đoán được Hoàng Thượng sẽ tới, tất nhiên là có chút trở tay không kịp, vội đứng dậy hành lễ.

"Hai vị ái phi miễn lễ." Gia Nguyên đế chỉ đem Chu quý nhân cách gần đó diu lên, "Trẫm mới vừa đi Vĩnh Hòa cung, nghe cung nhân nói Thực phi mời Chu quý nhân tới một chuyến, liền muốn lại đây nhìn một chút. Hai vị ái phi cũng không cần giữ lễ tiết, ngồi đi."

Một lần nữa sau khi ngồi xuống, Gia Nguyên đế liền ngồi ở chỗ Chu Anh mới vừa rời ngồi, nhìn chén trà Long Tĩnh vẫn màu sáng rõ ở trước mặt, làm Thực phi ở phía đối diện thót tim.

"Lúc này trẫm còn chưa vào cửa cung nghe Thực phi gọi người bắt Chu quý nhân, không biết có chuyện gì?" Ngự khí Gia Nguyên đế nhu hòa hỏi, "Chu quý nhân dù sao vẫn là muội muội ruột của Thực phi, Thực phi cũng nên nhớ chút tình nghĩa tỷ muội mới được a."

Hắn nói những lời này là ngầm chỉ trích Thực phi lúc trước không đề ý tới tình tỷ muội, cố ý đem chuyện xưa của Lương đại sứ cùng Trần phu nhân đổ lên người Chu quý nhân, nhân cơ hội giá họa nàng.

Thực phi làm sao nghe không hiểu hoàng thượng chỉ trích, trong lòng lại nhớ thương một chuyện khác, vội hỏi: "Hoàng thượng tới nô tì đều đã quên kêu cung nhân dâng trà, Hoa Hảo, châm trà cho Hoàng Thượng."

Hoa Hảo muốn bung chén trà đã nguội kia chạy, lại bị một tay Gia Nguyên đế ngăn lại: "Không cần phiền toái, giờ cũng đã lập hạ, trà lạnh một ít cũng không sao. Châm một ly cho Chu quý nhân đi."

Chu Anh ở một bên cảm tạ, nhưng cũng không hề mở miệng, giống như không biết được trong trà kia có gì khác. Nàng tin tưởng lấy tính cách đa nghi của Gia Nguyên đế, tự nhiên cũng không có uống chén trà Long Tĩnh này thật.

Khuyết Tĩnh Hàn dương mắt nhìn chén trà: "Là trà mới trước đó vài ngày trăm ban cho Thực phi phải không, lại nói trăm còn chưa dùng qua đâu, hôm nay liền ở trong cung ái phi ném thử một chút."

Khỏe miệng của hân chứa đựng ý cười nhìn Thực phi đã gấp đến độ đỏ mồm hôi đầy trán, nhàn nhả nâng chén, mắt thấy nước trà màu xanh ngọc sắp vào miệng, Thực phi cuối cùng kiềm nén không được, phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất: "Nô tì nhất thời hồ đồ, xin hoàng thượng thứ tội."

Về mặt Gia Nguyên đế ngạc nhiên: "Ái phi mau đứng dậy, trăm bắt quá là muốn ở trong cung ái phi đòi hóp trà thôi, sao ái phi khẩn trương như vậy? Chớ không phải là ái phi cảm thấy, trăm là một kẻ thô tục, không xứng uống trà Long Tĩnh tốt nhất này?"

Chu Anh nhin không được ở một bên thêm mắm thêm muối: "Sao lại như thế? Hoàng Thượng, chén trà này là mới vừa rồi Thực phi nung nung ban cho tân thiếp, Thực phi nung nung nhất định là cảm thấy lần này chậm trễ Hoàng Thượng? Thực phi nung nung, tân thiếp nói đúng không?"

Thực phi gật đầu: "Quý nhân muội muội nói rất đúng, thân thể Hoàng Thượng quý giá ngàn vàng, sao có thể dùng trà người khác uống qua, nô tì liền tự mình châm trà cho ngài."

Chu Anh bưng chén trà trước mặt Gia Nguyên đế, giống như giận mà không giận nhìn hân, nửa là lên án, nửa là ghen, mở miệng nói: "Trà này đã ban cho tân thiếp, Hoàng Thượng liền tặng cho tân thiếp đi, Thực phi nung nung có tâm ý tự mình châm trà, Hoàng Thượng cũng dùng cô phụ."

Nàng nói xong cũng học tư thế mới vừa rồi của Gia Nguyên đế, đem chén trà đến bên miệng, Hoa Hảo bên cạnh lại nhanh nhẹn vươn tay hất rơi chén trà trong tay nàng, lập tức quỳ trên mặt đất thỉnh tội: "Nô tì ngự tiền thất nghi, va chạm Hoàng Thượng cùng chủ tử, kính xin Hoàng Thượng giáng tội."

Trong lòng Chu Anh cảm thán sự bảo vệ ngu trung này, lại chỉ vỗ về mu bàn tay bị nước trà ẩm hắt vào, lạnh nhạt hỏi: "Người mới vừa rồi rõ ràng đứng ở phía sau Thực phi nung nung, tại sao trong nháy mắt, lại liền va chạm Hoàng Thượng cùng ta? Dù là đại nội thị vệ bên người hoàng thượng, tốc độ cũng không có nhanh như người nha?"

Suy nghĩ xet qua, Hoa Hảo thầm nghĩ chính mình gánh tội để chủ tử không khó xử, lại đã quên như vậy sẽ bại lộ chính mình, giờ phút này quỳ trên mặt đất, nhưng không cách nào biện giải cho chính mình.

Hiển nhiên, Gia Nguyên đế cũng phát hiện, nhưng vẫn chưa nhìn Hoa Hảo quỳ dưới đất, mà đem tầm mắt chuyển hướng Thực phi: "Bên người ái phi cất giấu cao thủ tuyệt thế như vậy, làm cho trăm rất giật mình. Hoa Hảo này là nha đầu bên người ái phi, trăm thật muốn biết, ái phi cần người như vậy để làm gì? Võ nghệ cao cường tìm hiểu tin tức các cung, hay là vào ban đêm nguyệt hắc phong cao, tính lấy tánh mạng của trăm? Hà?"

Thực phi vừa nghe lời này, sắc mặt đều dọa trắng: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, nô tì thực sự không có tâm tư này, mong rằng Hoàng Thượng nắm rõ a."

Hoa Hảo cũng biện giải gấp: "Hoàng Thượng, chuyện không liên quan nung nung, nô tì cũng chỉ biết chút công phu đơn giản mà thôi, là khi ban đầu ở trong phủ vì bảo hộ nung nung mới học chút da lông."

Gia Nguyên đế tất nhiên là biết hai chủ tớ này không dám có tâm tư khác, cũng biết chén kia trà tất nhiên có vấn đề, thân nhiên mở miệng: "Tuy nói như thế, trong cung ái phi giấu cao thủ như vậy, trong lòng trăm vẫn lo lắng."

Nói xong liền kéo Chu Anh bên cạnh đứng dậy đi ra ngoài cung: "Thôi Vĩnh Minh, đi phủ nội thị truyền chỉ đi, triệt con bài nga Thực phi, trăm cũng không dám mang tánh mạng của mình ra nói giỡn."

Mới vừa đi tới cửa cung Dục Khôn cung, liền nghe được động tĩnh không nhỏ phía sau, Chu Anh cùng Gia Nguyên đế xoay người, nhìn thấy Hoa Hảo nằm trên mặt đất, ngực có vết máu lan tràn, cùng với nước trà lúc này hòa cùng một chỗ, đem nay trong Dục Khôn cung, tiêu điều mà lạnh lẽo.

Gia Nguyên đế thờ dãi: "Hoa Hảo có công hộ chủ, trăm không nặng phạt, đức hạnh Thực phi có khiếm khuyết, xuống làm chiêu nghi đi."

Bất quá trong khoảnh khắc, từ sườn nhất phẩm Thực phi xuống làm chính tam phẩm chiêu nghi, đây là một tin dữ thật lớn không thể nghi ngờ, dù bị triệt con bài nga vĩnh viễn, tốt hơn rất nhiều, bởi vì như vậy, có nghĩa Dục Khôn cung hoàn toàn là một tòa lãnh cung.

Thực phi có chút đại ra, tái nhợt quỳ trên mặt đất: "Nô tì tạ ơn ân điển của Hoàng Thượng."

"Thực phi mặc dù bị biếm truất, nhưng Chu quý nhân lại tấn vị thành Thư uyển nghi, trong cung không có tiền lệ như vậy, con có khuyên bảo Hoàng Thượng không?" Thái hậu vuốt vuốt phật châu đàn hương trong tay, nhìn Trương quý phi nói.

Quý phi cúi đầu thờ dãi: "Thái hậu, Hoàng Thượng hiện giờ đem trách nhiệm để ý lục cung giao cho nô tì, lúc này nô tì mới phát hiện nắm quyền hậu cung này cũng không phải chuyện dễ, ngày bình thường bận rộn cung vụ, ngược lại chẳng quan tâm này đó. Huống hồ tính tình hoàng thượng như thế nào, thái hậu nung nung so với nô tì rõ ràng hơn, khuyên như thế nào được?"

Động tác trên tay thái hậu trì hoãn: "Trọng điểm sai rồi, cung vụ dù bận rộn, có thể bồi dưỡng vài người giúp người chia sẻ, nhưng quân ân nửa điểm cũng không thể chia sẻ cho người khác. Hoàng Hậu đã qua đời là ví dụ đáng trước, cho dù con là Hoàng Hậu, nếu là không có sủng ái của hoàng thượng, kết cục cũng sẽ không tốt hơn so với Hoàng Hậu đã qua đời bao nhiêu đâu."

Trương quý phi phúc thân: "Thái hậu nung nung dạy phải. Lần này nhờ Kỳ quý tần cùng Thư uyển nghi liên thủ, trừ bỏ Thực phi, bốn cung ngày sau sẽ đối xử từ từ với Chu chiêu nghi."

"Chu chiêu nghi, ai gia thật không lo lắng, Kỳ quý tần cùng Thư uyển nghi con lại phải phá lệ cẩn thận." Về mặt thái hậu bình tĩnh, "Thời gian ai gia ở hậu cung lâu hơn so với con, gặp người cũng nhiều hơn cũng so với con, ai gia thấy Kỳ quý tần cùng Thư uyển nghi cũng không phải là đèn đã cạn dầu."

Trương quý phi cũng không có cảnh giác như vậy: "Thái hậu, ngài là quá lo lắng, Kỳ quý tần là người của nô tì, Thư uyển nghi cũng bắt quá là sùn tứ phẩm mà thôi, không đáng nhắc tới."

Thái hậu lắc lắc đầu: "Con còn trẻ, không biết được thâm tàng bất lộ chân chính, Kỳ quý tần này tuy là người của con, nhưng chỉ cần có dã tâm, nàng ta ngày sau chắc chắn sẽ có tâm tư khác, nếu muốn chân chính cho con sử dụng, chỉ bằng chặt đứt ý niệm của nàng ta mới được. Mà Thư uyển nghi nhìn thì chỉ là sùn tứ phẩm, nhưng nàng chỉ mới tiến cung một năm đầu, nếu cứ như vậy, ngày khác sẽ trở thành uy hiếp lớn nhất của con."

"Nô tì là muốn đem nàng nhét vào trong trận doanh của nô tì, nhưng Thư uyển nghi này vẫn vô tình, nô tì thấy tính tình nàng không phải thích tranh giành, liền cũng không đề ở trong lòng." Trương quý phi giải thích, trên thực tế nàng vẫn không cho rằng một ngày nào đó Thư uyển nghi này có thể có uy hiếp được chính mình.

"Thư uyển nghi lợi hại nhất đó là sự không tranh này, không tranh mới là tranh giành lớn nhất. Nàng hiện giờ chỉ là sùn tứ phẩm, sợ nguyên do là thứ xuất và Thục phi, hiện nay Thục phi nghèo túng, đặc ý nhất là nàng." Ngữ khí thái hậu giữ kín như bưng, "Ai gia rút cuộc không che chở cho con được một đời, con nên cảnh giác cao độ mới được. Thôi, ai gia còn muốn tụng kinh, con hồi cung trước đi, nên ngẫm lại lời nói của ai gia."

"Nô tì chắc chắn sẽ cân nhắc." Trương quý phi đứng dậy lui ra, ra Thọ Khang cung nhưng không đi phương hướng Ninh Tú cung, mà là đi hướng Trường Xuân cung.

"Chúc mừng chủ tử, chúc mừng chủ tử." Chu Anh nhìn thấy cung nhân quỳ gối trước mặt, đột nhiên liền nhớ lại năm trước, thời điểm lần đầu tiên vào Lan Tâm đường, cũng là như vậy. Khi đó nàng chỉ là thường tại nho nhỏ, mà hiện giờ, đã trải qua lên lên xuống xuống phân vị, rốt cục cũng đã trở thành sùn tứ phẩm uyển nghi.

"Đứng dậy đi, đều ban thưởng." Chu Anh đứng dậy, "Bách Hợp hầu hạ ta tắm rửa thay quần áo, tiểu công chúa mới vừa hồi cung, ta không nghĩ mặc đồ này ôm hôn nàng."

Tận mắt thấy Hoa Hào chết ở trước mặt mình, trong lòng nàng không thể nói cao hứng biết bao nhiêu. Lúc này Thục phi đây là chạm vào điểm máu chốt của nàng, nàng mới không thể không phản kích, hiện giờ Thục phi rơi vào kết cục như vậy, trong lòng nàng cũng không thống khoái.

Bách Hợp thấy cảm xúc chủ tử có chút xấu, liền mở miệng nói: "Chủ tử chớ để ở trong lòng, Chu chiêu nghi rơi vào kết cục như vậy chỉ là gieo gió gặt bão thôi. Chủ tử không nhớ rõ lúc trước nàng lợi dụng ngài, hãm hại ngài sao? Huống chi lúc này đây Chu chiêu nghi giá họa suýt nữa làm hại chủ tử về sau không thể tự mình nuôi nấng tiểu công chúa, thật sự là tội ác tày trời."

Chu Anh gật gật đầu, nàng cũng không cảm thấy thực xin lỗi Chu chiêu nghi, chính là cảm thán vật hi sinh trong cung đấu, vĩnh viễn đều là phụ nữ thôi. Đối với Khuyết Tĩnh Hàn mà nói, thiếu đi Chu Dữu, cũng thiếu đi Thục phi, chính là ít đi một người phụ nữ, cũng ít đi một người yêu hán mà thôi.

"Lần này Hoàng Thượng hoài nghi ta, lúc ban đầu cũng vì vài tin vicia hè của Kỳ quý tần." Chu Anh híp mắt dựa vào thùng tắm, "Kỳ quý tần tuyệt đối là vai diễn ác độc thâm tàng bất lộ, hơn nữa không phải không có dã tâm."

"Vâng, nô tỳ sẽ phá lệ lưu tâm hơn." Bách Hợp gật đầu, "Bất quá theo như nô tỳ thấy, cơ hội Kỳ quý tần này lại thăng vị cũng là không lớn, chủ tử có gì? Sao kiêng kị nàng như vậy?"

"Có ít người không thể tự mình thăng vị, nhưng có bản lĩnh ngăn cản người thăng vị thậm chí đem người kéo xuống." Chu Anh lắc lắc đầu, tạm thời vứt bỏ cái tên phiền lòng này. Nàng chỉ cần nhớ tới tâm can bảo bối của mình, mới cảm thấy thoải mái hơn.

"Tiểu công chúa mấy ngày nay thế nào?"

"Hồi chủ tử, lúc này nô tỳ mới bế, tiểu công chúa nặng thêm chút, hiện tại ăn cũng nhiều hơn so với lúc trước. Hiện phi nương nương nói, thân mình rất khỏe mạnh." Ngữ điệu Bách Hợp cũng lên cao chút.

Chu Anh nhin không được nhếch miệng, thật sự là càng ngày càng phát triển tiết tấu theo hướng khí chất nữ hán tử.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Sắc phong

Quy củ trong cung là được tấn phong từ tứ phẩm trở lên thì sẽ chọn lựa ngày mặc cát phục làm lễ sắc phong, Chu Anh hiện giờ thăng vị sùn tứ phẩm Uyển nghi, tất nhiên là phải tuân theo lễ chế.

Ngày là khâm thiên giám chọn, trước tiết đoan ngo, ngày ba tháng năm. Trước một ngày, phủ nội vụ liền đem cát phục hồng đào đưa tới, Chu Anh nghĩ

hôm nay dù sao cũng là ngày vui của nàng, cũng không thể để Hoàng Thượng cùng quý phi chờ, liền dậy sớm, tùy ý Lan Tương cùng Lục La mặc phục sức cho mình.

Mãi cho đến giờ thìn mới xong, Chu Anh nhìn người trong gương đồng, tức thì bị gương mặt xa lạ này làm cho kinh trụ. Bởi vì một đời trước thỉnh thoảng lên màn ảnh, cho nên có thói quen trang điểm theo phong cách tươi đẹp, cuối cùng làn da xấu tới mức không thể gặp người, cho nên từ xuyên việt tới nay, nàng luôn chỉ trang điểm nhẹ cho có lệ, da mặt mười mấy tuổi lại non mềm có thể nhéo ra nước, không cần trang điểm gì liền có thể chói lọi. Ngày hôm nay trang điểm long trọng thế này, kim bộ điều cùng với hoa tai tua cò, xiêm y hồng đào phối hợp một chuỗi châu liên kim thạch, lại ngoài ý muốn làm cho xung quanh Chu Anh tỏa ra sắc thái đẹp để quý giá.

"Hôm nay chủ tử ăn mặc như vậy nhìn khác lạ rất lớn so với ngày thường." Mặc dù chính mình sơ búi tóc, Lục La vẫn có chút không dám tin tưởng.

Chu Anh vuốt vuốt xiêm y xuống, bộ điều cùng tua cò theo cử động của nàng mà lắc lư sinh động lên: "Như vậy xấu sao?"

"Tất nhiên là đẹp." Lục La có chút chần chờ, "Nhưng nô tỳ vẫn thích ngài trước khi trang dung."

"Thôi, đi thôi, đừng làm Hoàng Thượng cùng quý phi nung nung đợi lâu." Chu Anh đối với thảo luận nàng có xinh đẹp hay không cũng không cảm thấy hứng thú, loại chế độ phong kiến trong hậu cung này, có đẹp hay không, cho tới bây giờ đều là hoàng đế nói mới tính.

Lễ sắc phong vốn cử hành ở trong cung Hoàng Hậu, nhưng hiện giờ phượng án, phượng sách đều ở trên tay Trương quý phi, phân vị nàng hiện nay cũng lớn nhất, lễ sắc phong liền thuận lý thành chương cử hành ở trong Ninh Tú cung.

Khi Chu Anh đến Ninh Tú cung, Gia Nguyên đế còn chưa tới, Trương quý phi cũng còn đang thay quần áo, nàng liền ở chính điện đợi. Cung nhân trong Ninh Tú cung chỉ đưa nàng tới chính điện sau liền rời đi, không ai dâng trà, không ai đi vào bẩm báo, người bận việc ra ra vào vào, tựa hồ không đem Thư uyển nghi vừa được tấn vị là nàng để vào mắt.

Nàng biết đây là Trương quý phi ra oai phủ đầu, cảnh cáo nàng tuy rằng tán chức xong không thể kiêu ngạo, trong lòng cũng không gấp, ngồi nghiêm chỉnh đợi, không có một tia nôn nóng cũng không kiên nhẫn.

Có lẽ một nén nhang, Trương quý phi mới thân nhiên đi ra, một thân váy áo chính trang màu tím, trên đầu cắm trâm hoa khảm bảo thạch ngũ sắc cùng bộ điều đông châu vàng ròng chạm rồng, so với nàng tất nhiên là đẹp để quý giá rất nhiều. Chu Anh mỉm cười đứng dậy hành lễ phúc thân, Trương quý phi tùy thời tùy chỗ đều có tâm tình muốn làm diễn viên.

"Uyển nghi muội muội mau ngồi đi, bốn cung đêm qua hơi mệt chút, sáng sớm ngủ dậy muộn chút, muội muội đừng để ý." Trương quý phi nhìn bên cạnh nàng trông tròn, phát giận với Oanh Nhi bên cạnh, "Vô liêm sỉ, còn không mau dâng trà cho Thư uyển nghi, bốn cung sẽ phạt các ngươi... cái đồ không hiểu chuyện!"

Lại mang chút xin lỗi mở miệng với nàng: "Người trong cung bốn cung bị bốn cung làm hư, mất thể thống, chậm trễ muội muội, muội muội đừng cùng các nàng so đo."

Chu Anh cũng cười: "Quý phi nương nương quá lo, tần thiếp tất nhiên là sẽ không cùng các nàng so đo."

"Bốn cung biết được tính tình ngươi vẫn là hòa thiện." Trương quý phi cúi đầu nhấp một ngụm trà, "Cũng khó trách Hoàng Thượng rất sủng ái muội muội, dù là bốn cung, cũng rất thích muội muội."

Chu Anh thụ sủng nhược kinh cười: "Đa tạ nương nương nâng đỡ."

Hai người hàn huyên một lúc Gia Nguyên đế hạ triều mới đến Ninh Tú cung, khi cửa cung truyền đến thông truyền, Trương quý phi liền đi tới bên cạnh nàng, thân thiện cùng nàng sống vai thỉnh an.

Gia Nguyên đế nhìn hai vị ái phi một hồng một tím, kêu bình thân, liền chấp tay nâng Trương quý phi đi tới ghế thượng vị trong chính điện: "Được rồi, giờ lành đã đến, Thư uyển nghi hành lễ đi."

Lễ tiết chính thức này đã lược qua, trên cơ bản thuộc loại ba quý chín lạy, Chu Anh lên lên xuống xuống quỳ ba lần mới tính kết thúc buổi lễ, lại phúc phúc thân mình mới ngồi xuống.

"Hiện giờ muội muội đã là sùn tứ phẩm uyển nghi, sau này cũng giúp đỡ bốn cung quản lý chút cung vụ đi." Trương quý phi ý cười trong suốt, "Muội muội băng tuyết thông minh, phải giúp đỡ cho bốn cung."

Lúc trước Hoàng Hậu cũng động tâm tư này, Chu Anh như thế nào không biết? Lần này, Trương quý phi làm sao chân chính trông cậy vào sự giúp đỡ của nàng, bất quá là ngóng trông tìm sai lầm để danh chính ngôn thuận xử phạt nàng thôi.

"Tần thiếp đa tạ nương nương nâng đỡ, nhưng tần thiếp tư chất ngu dốt, sợ không gánh nổi trách nhiệm to lớn này." Nàng từ chối nhã nhặn.

Gia Nguyên đế cũng vỗ tay Trương quý phi: "Ái phi cũng đừng khó xử nàng, mỗi ngày Anh Nhân ứng phó tiểu công chúa đã đủ đau đầu, cung vụ phức tạp rườm rà, nàng làm sao xử lý được? Ái phi nếu là cảm thấy khó có thể ứng phó, trầm liên kêu Hiền phi cùng nàng giải quyết."

"Nô tì tạ ơn Hoàng Thượng thông cảm." Trên mặt Trương quý phi đang cười, nhưng trong lòng thì không, Gia Nguyên đế nói lời này là đang che chở Thư uyển nghi không để lại dấu vết để, hơn nữa còn gọi Anh Nhân? Rất là thân thiết, nàng lại nhớ đã lâu Hoàng Thượng không gọi nàng là Từ Nhân nữa.

Nàng nhìn Thư uyển nghi ngồi dưới ôn nhu, im lặng, đột nhiên nhớ tới lời thái hậu, quả nhiên, mấy ngày nay nàng coi thường người phụ nữ này.

"Được rồi, trăm có chút đói bụng, hai vị ái phi cùng ăn sáng với trăm đi." Gia Nguyên đế đứng dậy, mỗi tay ôm một người vào thiên sàng, "Trăm muốn ăn thịt kho Đông Pha cùng gà hầm măng khô trong cung ái phi, hôm nay có chuẩn bị không?"

Thịt kho Đông Pha

"Hoàng Thượng thích, nô tì tất nhiên là ngày ngày đều chuẩn bị, sắp tới lễ Đoan Ngo, trong cung sớm đã chuẩn bị không ít bánh chưng, Hoàng Thượng có muốn ném thử một chút không?" Trương quý phi cười hỏi.

Gia Nguyên đế lại cúi đầu hỏi Chu Anh bên cạnh: "Nàng thích bánh chưng vị gì?"

Chu Anh cúi đầu hơi thấp: "Tần thiếp cũng không kiêng ăn, Hoàng Thượng quyết định là được."

Gia Nguyên đế cười: "Là trăm sơ sót, ái phi xưa nay dễ ăn, tất nhiên là sẽ không kiêng ăn, chẳng qua phá lệ thích ăn thịt hơn, trăm nói có đúng không?"

Trong lòng Chu Anh xem thường, một đời trước vì bảo trì dáng người hoặc là ăn cơm rau dưa đựng cặp lồng cho qua bữa hoặc là rau cần với salad hoa quả, nên trong lòng khát vọng đối với thịt đã rất điên cuồng rồi!

Trương quý phi mỉm cười nhìn bộ dáng xấu hổ mang e sợ của nàng, quay đầu phân phó Oanh Nhi bên cạnh: "Thêm ít bánh chưng thịt khô, lòng đỏ trứng cùng bánh chưng hạt dẻ thịt hươu."

Chu Anh vừa nghe lời này liền tâm hoa nở phóng, nàng vốn rất thích bánh chưng, hơn nữa bánh chưng có thịt, đó là món khoái khẩu của nàng nha.

Trong cung gói bánh chưng không phải để bán mà là cho chủ tử các cung hưởng dụng, cho nên nguyên liệu rất nhiều loại, Chu Anh bóc xong lá có thể nhìn thấy khối thịt thò ra từ trong gạo nếp.

"Nếu là muội muội thích, để bổn cung liền sai cung nhân gói một ít cho muội mang về trong cung." Trương quý phi nhìn nàng thích ăn, liền sẵn sàng kêu Oanh Nhi chuẩn bị thêm một ít.

"Tần thiếp tạ ơn nương nương."

Gia Nguyên đế nhìn hai người ở chung rất tốt, cũng thấy vui mừng, tự mình múc cháo cho Trương quý phi: "Trăm nhớ rõ nàng thích ăn cháo giống trăm, cháo chim cút, củ từ, câu kỷ này mùi vị không tệ, nàng cũng dùng thêm chút."

Mặt Trương quý phi giãn ra, ý cười trên mặt giống như hoa tươi nở rộ: "Hoàng thượng đã hạ chi, nô tì tuân mệnh."

Gia Nguyên đế cũng bị nàng chọc cười: "Hiện giờ đã quản lý hậu cung, vẫn là thích nghịch ngợm như vậy, mau dùng thôi."

Chu Anh cũng hiểu vì sao Trương quý phi mấy năm nay thịnh sủng không suy, vốn quốc sắc thiên hương, hơn nữa tính tình cũng không giống Hoàng Hậu không hiểu phong tình như vậy, phong tình cũng không phong tao, kiêu ngạo cũng không ương ngạnh, sao không được tâm Khuyết Tình Hàn?

Ăn xong bữa, Chu Anh trở về Vĩnh Hòa cung, nhưng bánh chưng của Ninh Tú cung, khi hồi cung liền phân phó Lan Trương lặng lẽ ném. Ở trong Ninh Tú cung an tâm ăn là bởi vì Gia Nguyên đế cũng ăn, Trương quý phi không dám làm gì, nhưng đóng gói trở về cũng không an toàn như vậy.

"Đi phủ nội vụ lấy lá, gạo nếp và nguyên liệu linh tinh về cung, chúng ta cũng làm ít bánh chưng chính mình ăn đi." Chu Anh phân phó Bách Hợp, "Ta hôm nay ở trong cung của quý phi ăn bánh chưng lòng đỏ trứng, thịt khô cùng bánh chưng hạt dẻ, thịt hươu thấy cũng không tệ."

Vì được sắc phong, một ngày này trong cung Chu Anh nghênh đón cũng thập phần náo nhiệt, ngày này phi tần bình thường cũng không có giao tình đều tặng hạ lễ, đến chúc mừng, Chu Anh phân phó Lục La cùng Bách Hợp cẩn thận ghi chép hạ lễ, rồi cho vào kho. Kỳ thật cái này giống như vay mượn, hôm nay nàng tặng, ngày sau người cũng là phải tặng lại.

Vấn bận việc đến giờ hội, Chu Anh mới đi nhìn tiểu công chúa, trẻ con mới mấy tháng, mỗi ngày đều phải ngủ bảy tám canh giờ, hôm nay trong điện rất náo nhiệt nàng cũng bị lây nhiễm, làm âm ỉ hồi lâu, giờ mới ngủ say sưa.

"Ban đêm kêu vú nuôi chú ý nhiều chút, tiểu công chúa hiếu động, nửa đêm nếu là đá chân sẽ cảm lạnh." Chu Anh kéo kéo chân cho nàng, phân phó cung nhân bên cạnh.

"Chủ tử hôm nay cũng mệt mỏi, sớm đi nghỉ ngơi đi, bọn họ sẽ chiếu cố tiểu công chúa." Bách Hợp khuyên, "Đúng rồi, chủ tử, ngày ấy khi chủ tử đi Dực Khôn cung, thư pháp viết được một nửa liền để đó, khi hoàng thượng tới liền viết thêm vào. Chủ tử có muốn đi nhìn một chút không?"

Thư pháp Gia Nguyên đế tại sao nàng phải đi nhìn, Chu Anh nhớ tới một chuyện: "Ta phân phó làm bút bằng tóc máu của tiểu công chúa, bút này làm xong chưa?"

Bách Hợp gật gù đầu, xoay người từ ngăn tủ tầng chót bên cạnh mang ra một cái hộp gỗ khắc hoa: "Buổi chiều hôm qua phủ nội vụ liền mang tới, một bộ bút tóc máu tổng cộng mười hai cây, phẩm chất bất đồng, thân bút đều khắc nhìn cũng rất sống động, chủ tử ngài nhìn một chút."

Chu Anh lần lượt mon trón đầu bút lông mềm mại này, tươi cười ôn nhu: "Bách Hợp cẩn thận, đợi công chúa trưởng thành, đây cũng là phần lễ vật

thứ nhất ta tặng cho nàng."

"Sao? Tiểu công chúa chỉ mới mấy tháng, ái phi đã chọn xong lễ vật tương lai cho nàng?" Gia Nguyên để lại một lần nữa phát huy chuyện hấn xuất quỹ nhập thần tới cực hạn.

Chu Anh vội chuẩn bị phúc thân thỉnh an, lại bị hấn dìu lên: "Hôm nay là đại lễ sắc phong của ái phi, nhưng trăm vẫn bận công. công vụ, ái phi có oán trăm?"

Oán em gái người a, trong lòng Chu Anh muốn chửi thề, hơi hơi quát miệng: "Hoàng Thượng nhật lý vạn ky, tần thiếp sao dám có câu oán hận, nhưng tiểu công chúa vào ban ngày không nhìn thấy Hoàng Thượng, sợ là có chút thất vọng rồi."

Tiểu công chúa chỉ mấy tháng, làm sao biết thất vọng? Nàng bắt quả là lấy chuyện này biểu đạt thái độ giận dữ của mình. Từ lần trước Gia Nguyên để lầm tin sàm ngôn oan uổng nàng, lúc sau nàng liền phát hiện, Gia Nguyên để mặc dù là cứu nguy chí tôn, xét đến cùng vẫn là đàn ông, là đàn ông thì cũng vẫn thích phụ nữ vừa làm nũng, vừa dấm chua.

Gia Nguyên để quả thực chính là tục nhân thích ăn bộ dạng này, chà xát cọ cọ đầu mũi của nàng: "Là tiểu công chúa thất vọng, hay là ái phi của trăm thất vọng rồi, hửm?"

Ngữ âm chữ cuối cùng cao lên, cực kỳ khiêu khích.

Chu Anh bị hấn ôm vào lòng, ra tấm điện tiểu công chúa, thẳng đến tấm điện Chu Anh.

Tất nhiên lại là một đêm mây mưa thất thường, trong ngày Chu Anh xã giao rất nhiều người, ban đêm lại bị hấn hung hăng gây sức ép, sớm đã chịu không được, ngủ mê man, Gia Nguyên để vốn vẫn chưa thỏa mãn, nhưng nhìn dung nhan nàng có chút mỏi mệt, cuối cùng là bỏ qua, ôm nàng ngủ.

Đình trường thù rất nhiều hoa văn tường vân, Gia Nguyên để nhìn nhìn đột nhiên liền hiểu bật cười. Hấn trước kia còn kinh ngạc vì sao ở trong cung, phi tần sẽ không như nàng mảnh mai như vậy, dễ dàng liền mệt ngủ? Hiện giờ nghĩ đến, bởi vì mỗi khi tới cung nàng đều luôn muốn thêm, thời gian gây sức ép cho nàng cũng lâu thêm rất nhiều.

Mắt Khuyết Tĩnh Hàn chỉ nhìn thấy mái tóc đen sáng bóng của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve, người phụ nữ này, lại phù hợp tâm ý của hấn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Dấu điểm sát khí

Sau tiết đoạn ngo, thân mình thái hậu liền không được tốt, liền bỏ qua các cung mỗi ngày thỉnh an, một lòng ở trong Thọ Khang cung dưỡng bệnh, chỉ ngẫu nhiên tiếp kiến vài phi tần, nhưng ngoài sáng không nhúng tay vào việc hậu cung.

Hiền phi mặc dù có quyền giải quyết sự vụ lục cung, lại chung quy cũng là hư chức, chỉ quản lý chút chuyện cực kỳ vụn vặt, tất cả chuyện lớn chút đều là Trương quý phi quyết định. Hoàng Thượng ca ngạo, ban thưởng phong hào Huệ, cao thấp Ninh Tú cung mừng rỡ.

Huệ quý phi hiện giờ vốn dưới một người trên vạn người, lại được hoàng đế coi trọng như vậy, mọi người trong hậu cung lại đua nhau nịnh bợ, mỗi ngày trong Ninh Tú cung náo nhiệt như ngày hội.

Đối lập, Vĩnh Hòa cung liền im lặng hơn, bởi vì địa phương có chút xa, Hiền phi mặc dù đang ở địa vị cao nhưng không được coi trọng, Thư uyển nghi được sủng ái cũng chỉ là sườn tứ phẩm, không đáng kết giao, tất nhiên là không nhiều người đến quấy rầy. Chu Anh lại tuyệt không để ý, nàng biết, Hiền phi cũng không để ý những điều này.

"Chủ tử, tiểu công chúa tỉnh, lại đang làm âm ỉ, mắt đảo quanh, tựa hồ đang tìm chủ tử." Lục La cao hứng tiến vào báo, Vĩnh Hòa cung này vốn thanh tĩnh, có bé con này thì náo nhiệt hẳn lên.

"Ta đi nhìn con bé." Chu Anh thả quần cở trong tay xuống, rửa sạch tay bằng nước Lan Tương đưa tới, "Bàn cở này cứ gác lại như vậy, Bách Hợp, chút nữa trở về chúng ta tiếp tục."

Nàng vốn không biết chơi cờ vậy, nhưng nguyên thân này để lại chút trí nhớ cùng kinh nghiệm, nàng gần đây liền luôn cân nhắc, đơn giản mỗi ngày chơi mấy ván cùng Bách Hợp, giải buồn. Hậu cung rất nhiều thị phi đều là vì phi tần rồi rãnh, tán gẫu mà tới, tục ngữ nói rất đúng, không chết ở trong nhàm chán, thì bị biến thái trong nhàm chán. Nàng cũng không muốn giống những người đó, làm mình bị biến thái.

Bách Hợp cười đồng ý: "Nô tỳ thấy kỹ nghệ của chủ tử lui bước rất nhiều, ván này nô tỳ lại nắm chắc thắng lợi trong tay."

Chu Anh không phục, mắt nhìn vận mệnh trên bàn: "Đừng kiêu ngạo quá sớm, chờ ta trở về nhất định giết em không còn manh giáp!"

Trong Dục Khôn cung, chính tam phẩm Chu chiêu nghi nằm nghiêng ở trên giường, sắc mặt tái nhợt nói không nên lời, hận ý trong mắt sâu như biển. Cung nhân bên cạnh run rẩy, căn bản không dám tiến lên hầu hạ.

Bỗng nhiên, ở cửa truyền đến một chút động tĩnh, chỉ thấy Kỳ quý tần một thân cung trang xanh ngọc, nhẹ nhàng thướt tha vào nội thất.

"Thực phi nương nương." Nàng mới vừa tỉnh phúc thân thỉnh an, lại đột nhiên dừng lại, "Xem bồn cung này, hôm nay là Chu chiêu nghi. Di, bồn cung lúc này mới phát hiện tỷ tỷ cũng là họ Chu a."

Lời nói mang theo lãnh ý, ngậy thơ cùng giật mình, lại ngẫm có ý trào phúng.

Lông mày dài Chu chiêu nghi nhảy lên: "Hiện giờ ta mặc dù nghèo túng, nhưng cũng không phải để người tùy ý khi nhục. Người muốn nói gì liền mau nói đi, ta không nhân hạ, thoải mái nhân thoải mái việc nhà với người."

"Tỷ tỷ chớ giận, muội muội chỉ là đến khuyên giải tỷ tỷ." Kỳ quý tần cũng không khách khí, trực tiếp ngồi trên ghế khắc hoa gần sập, "Không dối gạt tỷ tỷ, trong lòng muội muội là thay tỷ tỷ không đáng."

Chu chiêu nghi đắm chiêu dò xét nàng, cười lạnh nói: "Ta rơi vào kết cục như vậy không phải do người thích nghe ngóng sao? Việc này vốn là từ người khơi mào trước, ta bất quá là biết thời biết thế thôi."

Kỳ quý tần không để ý cười: "Tỷ tỷ nói đúng, nhưng tỷ tỷ vì sao biết thời biết thế? Bất quá là cùng muội muội giống nhau, nghĩ muốn bỏ cái chướng mắt thôi. Tỷ tỷ là con vợ cả Chu gia, mà nàng chỉ là loại thứ xuất do di nương sinh, hiện giờ nổi bật vượt qua tỷ tỷ, trong lòng tỷ tỷ chẳng lẽ không nửa câu oán hận?"

"Ta oán hay không oán đều không liên quan tới người, người không cần xúi giục, ta sẽ không mắc mưu." Hiện giờ bên người ả đã không có Hoa Hảo cùng Nguyệt Viên, ả sẽ không tin tưởng bất luận kẻ nào.

"Muội muội là một lòng vì tỷ tỷ bị tổn thương mà cảm thấy bất công." Kỳ quý tần có chút thổn thức nói, "Lục chiêu nghi đã qua đời, là tỷ tỷ của ta, cũng là thứ xuất, từ nhỏ liền ý vào sự sủng ái của phụ thân với di nương liền hoành hành ngang ngược, nơi chốn khi dễ ta. Vào cung cũng như vậy, giả ngu, khoe mẽ, tranh thủ sủng ái của hoàng thượng, giống y Thư uyển nghi. Tính tình muội muội lại không tốt như chiêu nghi tỷ tỷ, trong cung này phải diệt trừ một người thần không biết quỷ không hay, thật không phải là việc khó, nếu là Chu chiêu nghi nghĩ thông suốt, sai người đến trong cung ta nói một tiếng, ta sẽ thay tỷ tỷ an bài thỏa đáng."

Bên trong trừ bỏ hai người các nàng lại không có người bên cạnh, Kỳ quý tần nói xong liền đứng dậy, nhìn bộ dáng Chu chiêu nghi như có điều suy nghĩ, cười: "Vậy muội muội liền không quấy rầy tỷ tỷ nghỉ ngơi, muội muội xin được cáo lui trước."

Phân vị nàng ta mặc dù cao hơn so với Chu chiêu nghi, tư thái lại không nghiêngngang giống lúc đến, mà khiêm tốn phúc lui thân ra, giống như người trên giường, vẫn là nhất phẩm Thực phi lúc trước.

Chu chiêu nghi nhìn bóng lưng Kỳ quý tần rời đi, trong mắt thâm trầm như biển, nhanh chóng đẩy lên một ngọn lửa, khí thế như muốn hủy diệt người khác.

Kỳ quý tần vẫn chưa ra Dục Khôn cung, hơn nữa thay đổi tuyến đường, đi tới thiên điện Trương quý nhân.

Đại khí rộng lớn của thiên điện tất nhiên là kém xa so với chính điện, tương phản, không có hơi người mà có vẻ quá mức âm trầm lạnh úc, thời tiết đã vào hạ, khi Kỳ quý tần vào điện, cơ hồ sợ run cả người.

"Tần thiếp tham kiến quý tần nương nương." Một thân cung trang màu tím, Trương quý phi tựa hồ không dự đoán được trong cung chính mình còn có khách nhân tới, có chút kinh ngạc phúc thân thỉnh an.

"Muội muội mau đứng dậy, bồn cung đi ngang qua Dục Khôn cung, nhớ thương Chu chiêu nghi cùng muội muội, liền lại đây nhìn một chút." Nàng đánh giá chung quanh căn phòng đơn sơ này, nhủ thầm, "Trong cung sao đơn sơ như vậy? Tốt xấu cũng là chính lục phẩm quý nhân, sao... đồ vật này nọ còn không bằng nô tài!?"

Trương quý nhân đã qua thời kì than thở, hiện giờ đã chấp nhận sự thật này: "Chu chiêu nghi bị giáng chức, tần thiếp cùng ở Dục Khôn cung làm sao không bị liên lụy? Trước đó vài ngày, nô tài trong phủ nội vụ liền mạnh mẽ dọn hết đồ dùng trong cung tần thiếp đi rồi, nói là Ninh Tú cung cùng trong Vĩnh Hòa cung không đủ dùng, không kịp mua thêm."

Nàng cười khổ: "Ninh Tú cung cùng Vĩnh Hòa cung lại làm sao thực coi trọng mấy thứ này của tần thiếp, chỉ là tìm cái cỏ mạng đi, bị câu nô tài này cắt xén mà thôi."

"Bồn cung cũng không biết câu nô tài này lại can rở đến trình độ như vậy!" Kỳ quý tần thờ dãi, kéo bàn tay có cảm giác lạnh của nàng, "Nhưng muội muội cũng nên hiểu được, hậu cung này, ân sủng cùng chỗ dựa vững chắc đều là cực kỳ trọng yếu, nếu là muội muội không có cái gì, dù nô tài cũng có thể tùy ý gọi tên, làm sao được xưng tụng là chủ tử?"

Trương quý nhân gạt đầu: "Tần thiếp hiểu được, cho nên đã không oán trời trách đất, cho tần thiếp cái mệnh này."

"Theo như bồn cung thấy, muội muội có mệnh này, chính là không chịu suy nghĩ mà thôi." Kỳ quý tần có chút đau lòng nhìn nàng, "Muội muội vừa vào cung liền bị Hoàng Hậu đã qua đời an bài ở Dục Khôn cung này, Thực phi từng bị cảm tức, hiện giờ lại bị giáng phân vị, có thể thấy được trong lòng

Hoàng Thượng sớm đã chán ghét mà vứt bỏ nàng ta, nhưng muội muội chỉ vì cùng ở Dục Khôn cung liền tự dung bị liên lụy, tiếc nuôi vô cùng."

Trương quý nhân miễn cưỡng cười cười: "Nuông nuong quan tâm tần thiếp, đó là vinh hạnh của tần thiếp, về phần chuyện khác, tần thiếp cũng không yêu cầu xa vời."

"Nhưng muội muội như vậy, bốn cung nhìn rất đau lòng." Trên mặt Kỳ quý tần đều là chân tâm thật ý, "Vi Phong, người hồi cung trước, tặng ít gấm tuyết và trà ngon đưa tới trong cung Trương quý nhân, bốn cung nhớ rõ trước đó vài ngày trước Hoàng Thượng thường khuyên tai san hô cùng vòng tay phi thủy, đều lấy ra đi."

Về mặt Trương quý nhân không thể tin, đứng dậy muốn lấy: "Quý tần nuông nuong, trăm triệu không được a, tần thiếp vô đức vô năng, sao có thể được ân huệ như vậy của nuông nuong?"

"Từ trong trong lòng, bốn cung thực sự coi muội là muội muội." Kỳ quý tần dịu dàng đứng dậy, "Muội muội đa tài đa nghệ, tài đánh đàn không thua Chu chiêu nghi, kỹ thuật múa không kém quý phi nuông nuong, chỉ vì không gặp thời điểm tốt thôi. Hiện giờ bốn cung đã mở lòng nói với muội muội, muội muội cũng nên lưu tâm ân sủng của Hoàng Thượng, cũng không thể tranh tới? Thư uyển nghi nói sao cũng nửa điểm không bì kịp muội muội, hiện giờ lại trở thành sủng phi của hoàng thượng, muội muội tư sắc hơn người, chỉ cần bốn cung chỉ điểm một phần, mấy chuyện tính toán như vậy thì sẽ không nói mà sáng tỏ."

Kỳ quý tần ôn nhu vỗ về tay nàng: "Người ở tây thiên điện trong mùa hè nóng bức nhất định sẽ không chịu nổi, nếu phủ nội vụ không để tâm không đúng giờ tặng vài khối băng, chỉ sợ muội muội lại gian nan. Bốn cung tuy có lòng phật, chung quy có lòng nhưng không đủ lực, còn phải chính muội muội nghĩ thông suốt mới được a."

Đội Kỳ quý tần đi ra thật xa, Trương quý nhân lúc này mới vuốt ve vòng tay ónh lục trong veo trên cổ tay, cúi đầu hỏi cung nữ Bạch Thược bên cạnh: "Người nói mới vừa rồi Kỳ quý tần nói một phen kia, là có ý gì?"

Bạch Thược thấy mấy ngày nay không chỉ có chính mình nơi chốn vấp phải trắc trở, bị người làm khó dễ, ngay cả chủ tử cũng bị nô tài vô liêm sỉ này khi dễ, sớm đã có tâm tư khuyên chủ tử khởi nghĩa vũ trang: "Nô tỳ cảm thấy Kỳ quý tần tuy không phải hạng người lương thiện, nhưng trong lời nói cũng có vài phần đạo lý. Trương đại nhân hiện giờ tuổi tác đã cao, sớm đã cáo lão hồi hương, Hoàng Hậu cũng đã tấn thiên (lên trời, chết), chủ tử nếu cứ như vậy, sau này càng lại gian nan."

Trương quý nhân gật gật đầu: "Trước khi ta tiến cung cũng hùng tâm tráng chí, nghĩ bằng bốn sự của mình, chắc chắn làm cho Hoàng Thượng ghé mắt. Nhưng hiện giờ thì sao, ta cũng coi như sáng tỏ, được sủng ái hay không là dựa vào số mệnh của mỗi người. Lúc trước ta nếu không phải dựa vào Hoàng Hậu, phần đến Dục Khôn cung này, cũng sẽ không bị Chu chiêu nghi liên lụy. Nhưng nếu ta không có dựa vào Hoàng Hậu, vậy liền không có cơ hội hiển vũ ở trước mặt Hoàng Thượng, sợ là ngay cả phần vị quý nhân cũng không được."

"Chủ tử đừng tự coi nhẹ mình." Bạch Thược có chút đau lòng, "Chủ tử, việc cấp bách hiện giờ là rời xa Dục Khôn cung, cái nơi xui xẻo này, theo như nô tỳ thấy, Kỳ quý tần nếu là ở trước mặt quý phi nuông nuong nói tốt cho chủ tử vài câu, việc này cũng chưa hẳn không thể."

"Bạch Thược, người thực nghĩ Kỳ quý tần là xuất phát từ móc tim móc phổi đối đãi sao?" Nàng cong môi cười lạnh, "Chỉ vì có toan tính khác mà thôi. Sao lại không duyên cớ nói chuyện cho ta, bất quá là muốn ta giúp nàng làm vài chuyện gì đó mà thôi."

"Thì tính sao?" Bạch Thược phân tích cho nàng, "Chủ tử liên thuận ý của nàng ta đi, đợi ngày Đông Sơn tái khởi, chủ tử lại đạt được ân sủng của hoàng thượng, mấy thứ này cũng không có quan trọng."

Trương quý nhân nhìn đồ vật Kỳ quý tần đưa tới đặt trên bàn, gật gật đầu: "Bạch Thược người nói rất đúng, mặc dù là vì gia tộc, ta cũng không nên sa sút tinh thần như vậy. Gấm tuyết này nhẹ nhàng ôn nhu, may cho ta một bộ váy mùa đi."

"Vâng, chủ tử."

"Nuông nuong." Vi Phong mang hai phong thư lặng lẽ vào nội thất, "Trong Dục Khôn cung đưa tới hai phong thư, một phong là Chu chiêu nghi, một phong là Trương quý nhân."

Đang tháo trâm chuẩn bị ngủ, khóe miệng Kỳ quý tần giờ lên một vòng ý cười. Cầm hai phong thư, chậm chậm mở ra, coi của Chu chiêu nghi trước, rồi mới coi của Trương quý nhân. Lập tức gỡ chụp đèn xuống, đem hai phong thư này đặt trên ngọn lửa, chỉ một lát, liền hôi phi yện diệt. (hôn phi phách tán)

Tâm tình nàng ta tựa hồ vô cùng tốt, cho đến khi đi vào giấc mộng, đều mang theo mỉm cười thần nhiên.

Cùng lúc ấy, không khí thiên điện Vinh Hòa cung lại cực kỳ gay gắt, trong điện, Chu Anh nhếch đầu lông mày ngồi cạnh bàn, thẳng tắp nhìn chăm chăm bàn cờ, rất có xu thế dùng ánh mắt đào ra cái động, quân cờ đen trên tay lại chậm chạp không chịu hạ xuống, cần mỗi suy tư.

"Chủ tử, ngài liền nhận thua đi, ván này đã không có hy vọng rồi." Bách Hợp khuyên nhủ, "Ngày mai nô tỳ lại bồi ngài chơi, việc hôm nay nô tỳ còn chưa có làm xong đâu."

Chu Anh không kiên nhẫn phát phát tay: "Lục La, Lan Tương đi làm thay nàng đi. Ta liền không tin, tình thế ván này lại hung hiểm như vậy, ta chỉ sợ vài lần nhỏ nhỏ, mới có thể làm cho em có cơ hội thừa lúc, cho nên kế tiếp ta càng phải bình tĩnh ứng đối."

Đừng có trì hoãn nữa được không, chủ tử ngài sắp lại bại lui mà thôi. Lục La muốn bạo phát, xoay người muốn đi ra ngoài, lại nhìn thấy thân ảnh cao

ngất dưới bóng đèn.

"Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng." Nàng vội hành lễ, ý nhắc nhở chủ tử phía sau.

Chu Anh cùng Bách Hợp đang chơi cờ rất nhập tâm, vẫn chưa chú ý tới Gia Nguyên đế đã đến Vĩnh Hòa cung, lúc này cũng vội đứng dậy hành lễ vắn an. Chu Anh có chút nhõng nhẽo, lại có chút oán hận: "Hoàng Thượng, ngài thấy chết mà không cứu."

Những lời nói của đôi chủ tớ này đều lọt hết vào tai Khuyết Tĩnh Hàn, cười nâng tay nàng, cầm viên cờ đen đã do dự thật lâu, mắt nhìn sơ sơ bàn cờ liền đặt xuống. Giờ khắc này Chu Anh giống như quên hẳn là hoàng đế, ôm chặt lấy cánh tay hắn: "Không thể hạ nơi này, sẽ chết một mạng lớn!"

Bách Hợp ở bên cạnh bị hành động này của chủ tử làm sợ tới mức nghẹn họng nhìn trân trối, sợ Hoàng Thượng tức giận, dùng sức nháy mắt với chủ tử, nhưng toàn bộ tâm tư Chu Anh đều ở trên bàn cờ, gât gao ôm lấy cánh tay Khuyết Tĩnh Hàn không cho hắn đặt xuống.

Khiến cho người nghẹn họng nhìn trân trối chính là Gia Nguyên đế nhưng lại kỳ dị không hề giận, mà là dùng tay phải đẩy tay Chu Anh ra, không hề dao động đem viên cờ đen đặt xuống bàn cờ.

Chu Anh khóc không ra nước mắt, đây là tặng dê vào hang hổ phải không?!

Bách Hợp vừa run rẩy cùng chơi cờ vừa nhìn chủ tử ngồi trong ngực Hoàng Thượng ở đối diện, nuốt một ngụm nước bọt. Trong lòng thủy chung là bất ổn, mà ngay cả thời điểm ăn viên đen cũng không an tâm, lấy một viên lại liếc mắt một cái, sợ Hoàng Thượng hô phạm thượng một cái, đầu nàng liền khó giữ được.

"Thất sách, thất sách." Chu Anh thở dài, "Kỳ nghệ Hoàng Thượng bắt quá cũng như vậy mà thôi."

Gia Nguyên đế cười nhẹ, hắn năm tuổi học chơi cờ, tới khi mười hai tuổi trong cung này đã sớm không có đối thủ, người phụ nữ mới biết được nửa nước thế này lại đồng dạng đánh giá kỳ nghệ hắn chỉ thường thôi?

"Dì?" Thấy Khuyết Tĩnh Hàn và Bách Hợp đang giảng co, đang coi rất nhập thần, đột nhiên hô nhỏ một tiếng, không phải cái gì khác, mà là viên đen mới vừa rồi sắp diệt vong, tựa hồ dần dần có xu thế quay lại.

"Nơi này, nơi này, Hoàng Thượng, dừng ở nơi này." Chu Anh không hề lễ tiết, mà đảm đương quân sư quạt mo, "Không đặt ở trong này này, sẽ chết một loạt."

"Hạ ở nơi nào, ba chiêu sau cũng sẽ chết." Gia Nguyên đế kiên nhẫn giải thích, đem viên đen dừng ở người không chế máu chốt. Mới vừa rồi tiêu diệt một mảnh viên đen kia, giờ phút này Bách Hợp lại không thể không đổi công làm thủ, để phòng chính mình bị ăn sạch.

Thế cục dần dần bắt đầu thay đổi, song phương ngang hàng, rồi đến viên đen lấy ưu thế rõ ràng hơn viên trắng, cuối cùng đoạt được thắng lợi.

Một màn càn khôn đại nghịch chuyển này làm Chu Anh thấy trọn mắt há mồm, hơn nửa ngày mới phản ứng kịp là chính mình thắng, vui sướng ôm hôn Gia Nguyên đế.

Bách Hợp đỏ mặt, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tìm ra nội thất, hôm nay chủ tử thật sự làm càn, quá lớn mật.

Bên trong Gia Nguyên đế bị nàng hôn nổi lên hưng trí, liền trực tiếp đem nàng áp đảo ở trên giường: "Đã giúp ái phi thắng ván cờ, ái phi tính báo đáp trăm như thế nào?"

"..." Chu Anh tựa hồ là quá mức cao hứng, cũng không nhăn nhó, vươn tay ôm lấy cổ Gia Nguyên đế, tiếp tục hôn tiếp, "Ván này Hoàng Thượng tìm đường sống trong cõi chết cùng vậy Ngụy cứu Triệu, hai chiêu dùng cực diệu, vậy tôi nay tần thiếp liền cố gắng hai lần là được?"

Gia Nguyên đế lắc lắc đầu: "Ái phi tính sai rồi, trăm mới vừa rồi còn dùng chiêu thức dương đông kích tây, kim thiền thoát xác, đảo khách thành chủ, cũng là cực diệu."

"..." Chu Anh bị nghẹn, trong lòng lại nhin không được muốn chửi thề, Khuyết Tĩnh Hàn sao da mặt mi dày quá vậy?!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 66: Gia Nguyên đế bị thương

Ngày thứ hai, khi Chu Anh cố gắng chống thất lưng đứng dậy, hung hăng phi nhỏ Khuyết Tĩnh Hàn một phen, hôm qua nàng chỉ là tương kế tựu kế dùng chút thủ đoạn câu dẫn, hẳn lại là người không cốt khí như vậy, làm giờ ngón tay hơi ngoắc ngoắc chút cũng không nổi, thật sự là không có tiết tháo!

Rốt cuộc là quá mệt, Chu Anh nằm lỳ ở trên giường tùy ý Lan Tương mát xa lưng eo cho chính mình, thoải mái thờ dài. Cuối cùng nhin không được, Lan

Tương ở sau lưng cúi đầu cười ra tiếng.

"Em cười cái gì?" Chu Anh lấy tay đặt lên cằm, mở miệng hỏi.

Bách Hợp cười đáp: "Nô tỳ cười Hoàng Thượng cũng thật yêu thương chủ tử, mới vừa rồi khi đứng dậy đi lâm triều còn dặn dò nô tỳ nhớ xoa bóp cho chủ tử, có thể thấy được chủ tử xác thực là quá mệt."

Ở thời đại chủ nghĩa phong kiến này đã xem như chuyện khuê phòng, nhưng một đời trước Chu Anh ở trên các loại bàn rượu nghe quen, chút trình độ ấy căn bản cũng không để vào mắt, trực tiếp liền không nhìn: "Hôm qua ta nghe Lục La nói trong ngự hoa viên trồng phiến hoa son chi hiện nay vừa lúc mới nở, thừa dịp gần đây trời còn không nóng, bữa tối liền đi nhìn một chút đi. Ta từ trước đến nay thích nhất mùi hương này, một lát tại em hái ít mang về đặt trong nội thất của ta."

hoa son chi (hay còn gọi là hoa thiên hương)

Nói cho cùng cũng chỉ là người phạm, thích thứ tốt đẹp này nọ, hưởng chi hoa này trong ngự hoa viên là không cần tiền, bỏ lỡ kỳ ra hoa là một tổn thất lớn. Năm trước vì phân vị quá thấp, không muốn xuất môn gặp phải thị phi, hiện giờ nàng cũng coi như lẫn lộn tới tứ phẩm, đi ra ngoài mặt mày rạng rỡ cũng không trở thành cái đích bị người cố ý bới lông tìm vết.

Phiến hoa son chi nhiều lắm, hệ hô hấp trẻ con còn không có phát triển hoàn toàn, Chu Anh liền để tiểu công chúa ở lại trong cung, chỉ dẫn theo hai người Lan Tương cùng Lan Chi xuất môn.

Trong ngự hoa viên phiến hoa son chi này quả thực đúng lúc nở rộ, đóa hoa màu trắng lớn cỡ bàn tay, thướt tha treo trên cành, thật xa có thể ngửi được hương thơm.

Mùi hương quá mức nồng nặc hơn nữa quá nhiều hoa, để sát vào ngược lại có chút hun người, Chu Anh đứng cạnh núi giả rất xa, sai người mang bàn ghế đá lại đây, ngồi xuống chờ Lan Tương đi hái hoa: "Nhớ lựa vài đóa chưa nở hẳn, như vậy có thể chưng lâu hơn."

Mùi hoa son chi mặc dù thơm, kỳ ra hoa cũng không dài, cũng may mỗi ngày sẽ có loại hoa khác nở, thật cũng không cảm thấy tiếc nuối.

Nàng ngồi ở chỗ thoáng mát nơi núi giả, thần nhiên nhận hành lễ của cung nhân lui tới, nhàn nhã hưởng thụ trà bánh, híp mắt nhìn biển hoa xa xa theo gió lay động dưới trời chiều.

Tĩnh tĩnh Lan Chi im lặng, chỉ yên lặng ở một bên trông coi, Chu Anh cũng không nói chuyện với nàng, thích ý hưởng thụ lấy cảm giác mát lạnh của gió đêm, cùng với mùi hoa say lòng người, làm người có chút buồn ngủ.

Nhưng nàng mới vừa đóng mắt lại liền bị tiếng thở hổn hển đánh thức, nàng nhú mày nhìn Lục La thờ không ra hơi: "Sao lỗ mồm như vậy, là tiểu công chúa lại làm ầm ỹ?"

Búi tóc Lục La vì một đường chạy như điên đều có chút rối loạn, trên mặt còn có rất nhiều vết bẩn, nhưng nàng lại không quan tâm, gấp đến độ nước mắt đều chảy ra, âm điệu khàn khàn mở miệng: "Chủ tử, không tốt, Vĩnh Hòa cung cháy rồi!"

Chu Anh chỉ cảm thấy nghe nàng nói câu này xong, linh hồn nhỏ bé đều muốn bay đi, cầm lấy tay áo Lục La, vội vã xác nhận: "Tiểu Bảo, Tiểu Bảo của ta đâu? Tiểu Bảo của ta đâu?!!"

Đến cuối cùng, thậm chí không để ý hình tượng gào rú lên.

Lục La cùng Lan Chi đỡ nàng mới miễn cưỡng đứng vững, lại cũng chỉ đỡ vài giây đồng hồ, Chu Anh rất nhanh trấn định lại: "Hai người các em đừng động vào ta, nhanh chóng hồi cung cứu hỏa, nếu là tiểu công chúa có cái gì sơ xuất, các em một người đều trốn không thoát liên can!"

Mặc dù ngày thường rất coi thường Gia Nguyên để uy hiếp thái y như vậy, nhưng hôm nay Chu Anh cũng nhịn không được đem hai người đuổi đi, mình cũng bất chấp hình tượng, liều mạng khí lực toàn thân, chạy về cung.

Lan Tương mang theo một cái giỏ hoa son chi đuổi theo, thấy thần sắc chủ tử dị thường lợi hại, mặc dù đang chạy trước, trên mặt vẫn có nước mắt mờ mờ, trong hoàng hôn nhìn rất là thê thảm. Cũng không hỏi nhiều, bồi ở bên cạnh chủ tử, cùng nhau chạy trở về.

Khi Chu Anh vừa nghe tin tức này, tay chân như nhũn ra, trong lòng phát run, nhưng lại tựa hồ bị tín niệm trong lòng kêu gào phải cứu tiểu công chúa kích phát ra năng lượng vô hạn, cuối cùng chạy về Vĩnh Hòa cung trước Lục La cùng Lan Chi.

Chính điện Vĩnh Hòa cung của Hiền phi nương nương cũng không bị hỏa hoạn, mà trong cung Chu Anh lại lửa cháy ngập trời, cung nhân trong cung bên cạnh đều đang không ngừng xách thùng nước ra vào, ra sức dập lửa cháy ngập trời này.

Bóng đêm đã muốn lặng yên buông xuống, ánh lửa Vĩnh Hòa cung lại chiếu sáng nửa bầu trời đêm.

Chu Anh đứng ở cửa cung, nhắm mắt lại, lắng nghe giọng nói ồn ào tại đây, trong tiếng người ồn ào ấy phân biệt ra được tiếng khóc rống của tiểu công chúa, nước mắt vừa mới ngừng lại vỡ òa. Nàng tìm thấy được thân ảnh Bách Hợp đang ôm tiểu công chúa, trong mắt rớt cuộc nhìn không thấy gì nữa, chạy vội qua đem bé con trong ngực Bách Hợp kia ôm lấy, hận không thể nhét vào trong ngực.

"Chủ tử..." Bách Hợp ở một bên đang nói gì đó, nhưng nàng cái gì cũng không nghe thấy. Từ khi nàng nghe được tin tức, đầu óc trống rỗng, cho tới bây

giờ, chỉ có nghe được tiếng khóc của bé con, tìm bị tin tức làm cho lơ lửng, lại vẫn bị nỗi khiếp sợ vờn quanh.

Lần nữa hôn cái trán của bé con, đem cơ thể bé nhỏ trong tâ lốt nơi nơi đều kiểm tra một lần, nàng rốt cục hoàn toàn yên lòng, đem tiểu công chúa giao cho vú nuôi, phân phó mang đến trong cung Hiền phi nghỉ ngơi. Nàng lúc này mới có thời gian đánh giá trận hỏa hoạn này, chính là vừa mới ngẩng đầu, liền nhìn thấy Nguyệt Tĩnh Hàn cách đó không xa, bên cạnh có thái y tựa hồ đang băng bó cánh tay cho hắn, mặt hắn lại không chút thay đổi nhìn lại đây, ánh mắt thâm trầm như mực.

Tuy rằng cánh tay bị bỏng, thái y chính nương theo ánh lửa xử lý miệng vết thương cho hắn, nước thuốc gặp phải miệng vết thương là đau đến tận tim, nhưng mặt hắn vẫn không chút thay đổi nhìn người phụ nữ cách đó không xa, nhìn thấy nàng ở cửa cung lo lắng cùng khăn trương, nhìn thấy nàng đột nhiên hoảng thất thố chạy về phía mình, sau đó nhìn như không thấy, chạy về phía tiểu công chúa bình an vô sự. Bị coi không như tồn tại, hắn cảm thấy trong lòng chợt lạnh. Qua nhiều năm như vậy, có lẽ là lần đầu tiên có người qua lại sát bên người hắn mà lại nhìn như không thấy, người này, lại là người phụ nữ của hắn.

Bách Hợp cúi đầu lặp lại lời nói vừa nãy: "Chủ tử mới ra cung không bao lâu Hoàng Thượng liền tới Vĩnh Hòa cung, vốn định cùng chủ tử dùng bữa tối, ai ngờ chủ tử vừa lúc ra cửa, liền đi sườn điện thăm tiểu công chúa. Khi Hoàng Thượng đang chơi với tiểu công chúa, chung quanh điện đột nhiên bị cháy, đem người vây ở trong điện, Hoàng Thượng tự mình che chở cứu tiểu công chúa đi ra, cánh tay của mình lại bị bỏng..."

Lý trí trở về, Chu Anh cũng biết chính mình vừa rồi một lòng nhào vào trên người tiểu công chúa, đối với hoàng đế bị thương bên cạnh nhìn như không thấy, đây chính là tội lớn coi rẻ quân vương, liền vội chạy qua, nhẹ nhàng ôm cánh tay hắn, nhìn miệng vết thương, đau lòng cúi đầu khóc. Trong lòng đích thật là muốn khóc lớn một trận, cũng vì hắn bị thương đau lòng, cũng vì tiểu công chúa bình an vô sự mà yên tâm.

Gia Nguyên để bỏ cánh tay ra, mắt lạnh đánh giá nàng, vội vàng giữ búi tóc lại, cây trâm lung lay sắp đổ, quần áo cũng có chút hỗn độn, ánh mắt còn có chút sung đỏ, bộ dáng nghèo túng như vậy, ngược lại làm cho con tức trong lòng hắn phát không được.

"Khóc cái gì?" Hắn rầu rĩ mở miệng trách cứ, "Nào có ai làm mẫu phi như nàng, chính mình đi ra ngoài tiêu dao, lại đem công chúa đặt trong nước sâu lửa bỏng như thế này."

Tuy rằng trong lòng có áy náy với tiểu công chúa, nhưng lúc này Chu Anh không nhắc tới, ngược lại có chút nín khóc mỉm cười, cũng không để ý người bên ngoài, cả người dựa sát vào người hắn, ách giọng nói mở miệng: "Tần thiếp là mẫu phi mặc dù không có trách nhiệm, nhưng tiểu công chúa còn có Hoàng Thượng là phụ hoàng tốt có trách nhiệm a, tần thiếp tin tưởng Hoàng Thượng nhất định sẽ không để tiểu công chúa bị thương."

"Nàng lại tăng bốc trẫm!" Trong giọng nói Gia Nguyên để mặc dù vẫn có chút giận, lại không có đẩy nàng ra nữa, tùy ý nàng ở trong ngực mình, "Vi tiểu công chúa, cái áo choàng này của trẫm coi như là vứt bỏ, nếu nàng ra tay thêm một kiện cho trẫm, trẫm sẽ không trách phạt cái tội mẫu phi thất trách này của nàng."

Lại thêm?!

Chu Anh bĩu môi, cuối cùng gật gật đầu, ngoài miệng bôi mặt, nhiệt tình dỗ hắn: "Đừng nói là một kiện, chính là mười kiện, tần thiếp cũng nguyện thêm cho Hoàng Thượng."

"Nếu ái phi có thành ý như thế, vậy mười kiện đi." Gia Nguyên để không chút nào lưu tình mở miệng.

"..." Trong lòng Chu Anh hận không thể cho chính mình mười tát tại, cho mày thích nói vậy.

Mãi cho đến khi lửa sắp dập tắt, Gia Nguyên để mới buông nàng ra, "Trẫm về Dưỡng Tâm điện trước, nàng ở tạm trong cung Hiền phi đi, trẫm phân phó Trương quý phi cho nàng dời tới Cảnh Dương cung, chính lý xong liền dời qua. Trận hỏa hôm nay này có chút kỳ hoặc, trẫm sẽ tra rõ ràng, ái phi phải quan tâm, chiếu cố tiểu công chúa nhiều hơn."

Chu Anh cuối cùng vẫn lôi kéo tay trái không bị thương của hắn: "Tay Hoàng Thượng bị thương, tần thiếp như thế nào ngủ được? Hoàng Thượng, tối nay để cho tần thiếp cùng ngài được không?"

Gia Nguyên để do dự một lát, chung quy vì bộ dáng nước mắt lưng tròng của nàng mà mềm lòng, lôi kéo tay nàng: "Đi thôi."

Một đêm này, tâm tình Chu Anh bốn bề sóng dậy, nàng trong chốc lát nghĩ giờ phút này ở Vĩnh Hòa cung, tiểu công chúa sẽ lưu lại bóng ma hay không, trong chốc lát lại nhìn người đàn ông bên cạnh đang oán hận mà đầy cảm kích, trong chốc lát lại đoán ai là người phóng hỏa lần này, cũng mặc kệ là ai, mọi người bên cạnh đều có khả năng. Nghĩ đến đây, một ít cảm kích lại nhanh chóng chuyển hóa thành oán hận.

Suy nghĩ nhiều tự nhiên liền mất ngủ, làm người phụ nữ đầu tiên trong triều đại này ngủ ở Dưỡng Tâm điện, ngày thứ hai, Chu Anh mang một đôi mắt đen ngòm thức dậy.

Tuy rằng bị thương, Gia Nguyên để vẫn gió mặc gió, mưa mặc mưa lâm triều, đêm qua Bách Hợp Lan Tương đều không ở lại đây, cho nên là nữ quan ngự tiền hầu hạ, Chu Anh nhìn các nàng trầm mặc mà động tác thuần thục, suy nghĩ lại phiêu về phía trận hỏa hoạn đêm qua.

Thời gian đêm qua Vĩnh Hòa cung cầm đèn cứu hỏa, lửa cháy rất lớn, đúng lúc có Hoàng Thượng, liền chết cứu tiểu công chúa ra, chính mình lại bị bỏng. Thư uyển nghi chần kinh, bỏ tiểu công chúa lại, đang nghỉ ở Dưỡng Tâm điện cùng Gia Nguyên để.

Đây cũng là đầu đề trên trang đầu sáng nay.

Chu Anh thấy tiểu công chúa ngủ an ổn, liền lặng lẽ lui ra, hành lễ rồi nói lời cảm tạ với Hiền phi.

Hiền phi nâng nạng dậy: "Thư uyển nghi đêm qua hẳn là sợ tới mức không nhẹ, bồn cung nhìn sắc mặt vẫn không tốt lắm, dùng chút tổ yến trước đi, bằng không đợi tiểu công chúa tỉnh, nhìn thấy bộ dạng tiểu tụy này của muội, cũng bị sợ đó."

Chu Anh không đẩy về nữa, cùng ăn sáng với Hiền phi, thương lượng phân phối cung nhân.

Ăn sáng xong, lúc này Hiền phi mới mở miệng: "Trận hỏa này bồn cung thấy thập phần kỳ hoặc, sao lửa lại cháy từ bốn phía, nếu là cung nhân nào không cẩn thận làm rơi lửa, vậy cũng chỉ cháy chỗ nhà bếp thôi chứ."

Chu Anh gật gật đầu: "Nương nương nói rất đúng, tần thiếp cũng hoài nghi như vậy, thời gian bị cháy đúng ngay bữa tối, lúc ấy ra vào Vĩnh Hòa cung lại có thể không bị hoài nghi chỉ có cung nhân ngự thiện phòng mang bữa tối tới, mà mùi đồ ăn có thể thuận lợi che dấu mùi dầu hỏa được tưới chung quanh cung điện, nói vậy người nọ sẽ ôm tâm tư như vậy."

Hiền phi gật gật đầu: "Vậy người này quả nhiên là tâm tư hiểm ác, nghĩ muốn đưa muội muội cùng tiểu công chúa vào chỗ chết, may mà hôm qua Hoàng Thượng tới, muội muội cũng trùng hợp ra cửa, quả nhiên là đại hạnh trong bất hạnh. Về phần người phóng hỏa, muội muội đã nghĩ ra chưa?"

Trong lòng Chu Anh mặc dù có dự đoán, nhưng không có nói ra: "Hoàng Thượng muốn đích thân tra rõ chuyện này, tần thiếp liền tin tưởng Hoàng Thượng có thể cho tần thiếp cùng tiểu công chúa một cái công đạo."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: Liên hoàn án

Trận đại hỏa này ở Vĩnh Hòa cung, ngay cả thái hậu nương nương đều bị kinh động, truyền tất cả phi tần giờ thân đến Thọ Khang cung. Chu Anh đỡ tiểu công chúa ngủ xong liền cùng Hiền phi đi Thọ Khang cung.

Sắc mặt thái hậu không tốt, ánh mắt bình tĩnh nhìn chung quanh một vòng: "Ai gia vốn là ở phật đường chuyên tâm lễ Phật, lại nghe tin bất ngờ như vậy, làm nghe rộn cả người, thậm chí ngay cả hoàng đế đều bị thương, thật sự làm ai gia không yên lòng."

Mọi người đứng dậy thỉnh tội: "Làm cho thái hậu nương nương lo lắng, nô tì tội đáng chết vạn lần."

"Hoàng Thượng cũng nói với ai gia nói, trận hỏa hoạn này ở Vĩnh Hòa cung đều không phải là ngoài ý muốn, là trong hậu cung có người nổi lên lòng xấu xa." Thái hậu khoát tay áo làm cho mọi người ngồi xuống, rồi nói với Chu Anh, "Thư uyển nghi cùng tiểu công chúa có bị thương không? Tiểu công chúa hẳn là sợ hãi?"

Một mình Chu Anh đứng dậy phúc thân đáp lời: "Đa tạ thái hậu nương nương quan tâm, tần thiếp cùng tiểu công chúa cũng không có sao."

Nàng vừa mới dứt lời, liền vang lên lời nói châm chọc khiêu khích của Tiêu sung nghi: "Hừ, Uyển nghi muội muội cùng tiểu công chúa đương nhiên là không sao, lại làm hại Hoàng Thượng bị thương."

Mặt thái hậu không chút thay đổi nhìn nàng một cái: "Hoàng Thượng bị thương là lỗi Thư uyển nghi sao? Tiêu sung nghi nói năng bậy bạ, phạt bổng ba tháng, sáng ngày mai tới Thọ Khang cung sao chép kinh Phật cho ai gia."

Về mặt Tiêu sung nghi không cam lòng, lại đành phải phúc thân tuân chỉ. Có nàng là tiền lệ, liền cũng không còn người dám nhiều lời nữa, quy củ ngồi im lặng.

Thái hậu tiếp tục lái nhái: "Hiện giờ sự vụ hậu cung đều do Trương quý phi quản lý, lại xảy ra chuyện như vậy, tất nhiên là cùng người thoát không khỏi liên quan, người cũng phải suy nghĩ lại."

Trương quý phi không giống Tiêu sung nghi không cam lòng làm chuyện không muốn như vậy, mà về mặt áy náy: "Thái hậu giáo huấn đúng, đêm qua nô tì thập phần tự trách, việc này là do nô tì sơ sẩy. Vĩnh Hòa cung bởi vì có chút xa, số lần thị vệ tuần tra cũng ít hơn, sau này nô tì chắc chắn tăng mạnh thị vệ tuần tra các cung."

Thái hậu gật gật đầu: "Là nên chú ý nhiều hơn, nếu trong lòng có tính toán, vậy người liền để ý chuẩn bị Cảnh Dương cung, hiện giờ tiểu công chúa còn nhỏ tuổi, nhất định phải sắp xếp thoải mái chút."

"Nô tì sẽ toàn tâm bố trí." Trương quý phi lĩnh mệnh, nói với Chu Anh, "Chuyện đêm qua chắc là làm muội muội cùng tiểu công chúa bị sợ hãi, bồn cung sai cung nhân tặng chút sâm nui tới cung muội, để an ủi muội."

Chu Anh cảm thấy việc này hẳn là không quan hệ tới Trương quý phi, nàng hiện giờ làm tạm chức Hoàng Hậu, ước gì không ra nửa điểm bại lộ, được hoàng thượng tán thưởng, như thế nào tại trong lúc mấu chốt này nào trận đại hỏa như vậy, còn làm hoàng đế bị thương? Đây không phải về lên mặt của

mình sao? Trương quý phi không phải người bí quá hoá liều như vậy.

Chu Anh nhìn Chu chiêu nghi Chu Dữu ngồi dưới Ôn phi, từng là một Thực phi chỉ dưới quý phi, một khi sa xuống chiêu nghi, chênh lệch này thật lớn như mức nước của lòng sông so với mặt biển, sẽ tạo thành oán hận gấp bội, là người cực kỳ có khả năng. Huống chi hành động lần này của nàng ta nếu là thuận lợi, không những vừa bỏ được mối hận trong lòng là mình cùng tiểu công chúa, lại có năng lực tổn hại uy vọng Trương quý phi, quả nhiên là nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng giờ phút này Chu chiêu nghi lại tỉnh táo dị thường, trong mắt cũng không có nhiều thần thái, cả người như là đóa hoa héo, không nhiều tinh thần, chỉ có vài tia thần sắc lo lắng. Chu Anh phỏng đoán, này Chu chiêu nghi thấy không làm bị thương hai mẹ con nàng ngược lại làm Gia Nguyên dễ bị thương mà lo lắng sao? Thật là một người ngu ngốc.

Tầm mắt lưu chuyển, đột nhiên nhìn thấy Trương quý nhân ngồi ở dưới Chu chiêu nghi cũng như có điều suy nghĩ, đánh giá, trên mặt tựa hồ có một tia hiểu rõ.

Chu Anh càng ngày càng xác nhận đầu sỏ gây nên đó là Chu chiêu nghi, mà Trương quý nhân và ả cùng ở một cung, tất nhiên là phát hiện dấu vết để lại.

Thái hậu tiến hành chỉ đạo tiếp theo: "Cổ ngữ có nói, tâm một khi không thiện, sẽ bị tà ác xâm nhập. Các người cũng ghi nhớ lấy, vào hậu cung Đại Tề này đó là phải đoàn kết một lòng hầu hạ hoàng đế, hậu cung không yên ổn, hoàng đế làm sao có tâm triều chính? Việc này quý phi nhất định phải nghiêm tra, nếu làm ai gia biết được người giật dây chuyện này, liền nghiêm trị không tha."

"Nô tì cần tuân thái hậu dạy." Mọi người lại phúc thân, mỗi người nhu thuận dịu ngoan, cứ như cừu, nhưng không biết trong dung nhan Bồ Tát này, cất giấu tâm địa độc như rắn rết như thế nào.

Trận răn dạy này giằng co suốt hai canh giờ, khi Chu Anh cùng Hiền phi hồi cung đã đối đến nỗi bụng kêu vang, mới vừa phân phó cung nhân truyền bữa, Gia Nguyên để liền tới, phía sau còn có thái y đi theo.

"Hôm nay chính vụ không ít, trăm cũng còn chưa dùng bữa tối, liền ở Vĩnh Hòa cung dùng." Gia Nguyên để ngồi ở một bên, tùy ý thái y đổi được ở miệng vết thương trên cánh tay.

Hiền phi đi xuống phân phó nô tài đi ngự thiện phòng thêm đồ ăn, Chu Anh ngồi có chút xa, nhìn không được liếc mắt, mới phát hiện vết bỏng thật sự nghiêm trọng, thậm chí mơ hồ thấy thịt bên trong. Hân sinh ra đã là thái tử, tất nhiên là người được nuông chiều từ bé lớn lên, hiện giờ lại bởi vì tiểu công chúa mà bị thương nghiêm trọng như vậy, trong lòng Chu Anh lại có chút băn khoăn.

"Chỉ nhìn trăm liền không đau sao?" Gia Nguyên để thấy thế lãnh trào nói, "Lại đây kéo tay áo cho trăm!"

Chu Anh liền như cô vợ bé vui vẻ đến bên cạnh hắn, kéo tay áo long bào cho hắn, sợi tơ của long bào trắng mịn, nàng vừa nắm chặt, vừa cảm thán giá trị long bào này, mỗi kiện long bào vài bông triển lãm trong viện bảo tàng đều vô giá, tơ tằm kim tuyến như vậy, giá trị càng xa xỉ hơn...

"Khụ khụ." Đang được thay được, Gia Nguyên để đột nhiên ho khan hai tiếng, trăm giọng nói, "Thư uyển nghi đây là đang sờ thắt lưng trăm sao?!"

Thái y đang bôi thuốc, tay cũng run lên, thuốc bột liền rơi xuống đất. Chu Anh cũng ý thức được tay của mình ở sai vị trí, vội đỏ mặt thu hồi lại, xấu hổ không thôi, thật mất mặt, cũng không dám... có mờ ám nữa. Lúc này ngưng ngưng là thật chứ không phải giả vờ, tuy rằng Gia Nguyên để là tuyệt thế tra nam, nhưng cũng là tuyệt thế tra nam có dáng người đẹp tuyệt đỉnh, nàng ở phía sau nhìn dáng người cao ngất, tay liền không nghe sai bảo mà sảm sỡ... Huống chi hoàng đế, đây chính là bờ trong truyền thuyết a! ('khai du' có thể hiểu là 'sảm sỡ', câu tiếp theo là chơi chữ: 'du' của hoàng đế thì gọi là 'hoàng du' (mà hoàng du còn có nghĩ là bờ – yen_nhien TTV)

Mãi cho đến thời gian dùng bữa tối, Gia Nguyên để nhìn không được mà cười nhìn nàng, làm đầu Chu Anh đầy mồ hôi lạnh. Một đời trước khi cùng nam diễn viên tuổi mới quay quảng cáo, nàng hay thích ăn bột con mẹ nó, những người mẫu kia thấy nàng là tiền bối, thì ồm ồm. Nhưng hôm nay lộ nguyên hình, ăn bột lại là đại boss, nàng nhất thời cảm thấy về sau không thể giả vờ thanh thuần nữa...

May mắn Hiền phi nương nương nói một câu cứu lại: "Hoàng Thượng, người phóng hỏa thiên điện Vĩnh Hòa cung có tra được chưa ạ? Lúc này nô tì thấy Hoàng Thượng bị thương không nhẹ, đây đã là tội hành thích vua."

Gia Nguyên để cũng nghiêm túc: "Người phóng hỏa này là từ ngự thiện phòng tặng hàng hóa tới, nô tài nói là mặt lạ hoặc, sau khi xảy ra chuyện liền không thấy bóng dáng, trăm kêu người tra xét tra, người mặt lạ hoặc phóng hỏa này, từng ra vào Dực Khôn cung mấy lần, ai là người làm chủ phía sau màn, không cần nói cũng biết."

Hiền phi hít vào một hơi: "Là trong lòng Chu chiêu nghi ghi hận Thư uyển nghi mới hạ độc thù như vậy sao? Uyển nghi muội muội dù sao cũng cùng huyết mạch với nàng ta, Chu chiêu nghi quả nhiên là không chút nào bận tâm! Hoàng Thượng tính sẽ trừng phạt Chu chiêu nghi như thế nào?"

Gia Nguyên để không trực tiếp trả lời, mà nhìn Chu Anh một bên vẫn trầm mặc: "Anh Nhân nghĩ như thế nào? Chu chiêu nghi mặc dù tội ác tày trời, nhưng vẫn là tỷ muội ruột của nàng, trăm muốn nghe xem cái nhìn của nàng."

Chu Anh biết đây là thử nàng, nếu là thái giám mặt lạ hoặc phóng hỏa, vậy chứng tỏ tâm tư người giật dây cẩn thận, lại như thế nào dễ dàng làm cho người bên ngoài nhìn thấy ra vào từ Dực Khôn cung? Còn nữa, mặc dù là cung nhân thực sự thấy được, thì sao xác nhận cung nhân ra vào Dực Khôn cung đó là người phóng hỏa?

Gia Nguyên để nếu đưa ra Dực Khôn cung liền chỉ có hai khả năng, một là trong cung này sớm sắp xếp tai mắt của hắn, thứ hai là hoàng đế cùng nàng

giống nhau, cũng không có căn cứ chính xác, chính là dựa theo động cơ đem người bị hiềm nghi lớn nhất vạch ra thôi. Nếu là tình huống thứ hai, nếu tùy tiện xử phạt Chu chiêu nghi sau này khi vạch trần chân tướng không liên quan tới nàng, liền có tổn hại uy nghiêm của hoàng đế, cho nên Gia Nguyên đề cần mượn miệng người khác khai ra hung thủ này.

Trên mặt Chu Anh có chút nghĩ mà sợ như cũ, nhưng không yếu đuối mở miệng trả lời: "Hoàng Thượng, tần thiếp nghĩ, tuy là tỷ muội ruột với Chu chiêu nghi, nhưng nếu Hoàng Thượng tra ra thật sự là chiêu nghi tỷ muội muốn đẩy tiểu công chúa cùng tần thiếp vào chỗ chết, đó chính là nàng không niệm tình nghĩa tỷ muội trước, vậy tần thiếp vì sao lại phải cho... nàng có cơ hội thương tổn tiểu công chúa nữa? Chỉ là Hoàng Thượng từ trước đến nay nhân đức, nhất định cũng sẽ không lấy tánh mạng, tần thiếp nói đúng không?"

"Ái phi nói rất đúng." Gia Nguyên đề thần nhiên gật đầu, lập tức phản phó Thôi Vĩnh Minh bên cạnh, "Truyền ý chỉ của trẫm, Chu chiêu nghi đại nghịch bất đạo, sát hại hoàng tử, mưu toan hành thích vua, vốn là chết không đủ, trẫm niệm nàng phụng dưỡng nhiều năm, thoát tử tội này, từ ngày mai, dời tới lãnh cung, không chiếu chỉ không được ra ngoài."

"Nô tài tuân chỉ." Thôi Vĩnh Minh khom người ra Vĩnh Hòa cung, đem ý chỉ hiểu dụ lục cung, ba người trong cung vẫn lẳng lặng dùng bữa, giống như đạo ý chỉ này, không liên quan tới bọn họ.

Chu Anh ăn uống ngon miệng, tâm tình không tốt, chỉ cảm thấy ngực rầu rĩ, dị thường khó chịu.

"Muội muội sao ăn ít như vậy?" Hiền phi thân thiết nói, "Không thích những thức ăn này? Lúc này bốn cung sai ngự thiện phòng thêm đều là Hoàng Thượng thích ăn, là xem nhẹ muội muội."

"Nàng cho tới bây giờ cũng không kiêng ăn, lúc nào ăn với trẫm cũng giống như sắp chết đói." Gia Nguyên đề đột nhiên nói chen vào, cũng đặt chiếc đĩa xuống, "Trẫm về Dưỡng Tâm điện trước, hai vị ái phi cũng sớm đi nghỉ đi."

Khi cùng Hiền phi chơi đùa với tiểu công chúa, Chu Anh vẫn có chút tích tụ: "Nurong nurong, trong lòng tần thiếp mặc dù oán hận Chu chiêu nghi, nhưng hôm nay chính tai nghe Hoàng Thượng đem nàng biếm lãnh cung, rốt cuộc trở mình không được, tâm tình lại nửa điểm cũng thoải mái, đây là vì sao?"

Hiền phi xoa xoa nước miếng tiểu công chúa phun ra, lại tuyệt không ngoài ý muốn: "Bốn cung trước kia cũng như muội muội vậy! Thời gian bốn cung gần cho hoàng thượng so với muội muội lâu hơn nhiều, trong những năm này gặp qua chuyện bản so với người gặp phải hơn rất nhiều, nhưng bốn cung sẽ không vì chút chuyện này hao tổn tinh thần, cho nên đến bây giờ, lương tâm bốn cung, không bức rút, trong lòng cũng thanh tịnh. Trước kia bốn cung còn từng tiếc nười không thể sinh nhất nam bán nữ, nhưng hôm nay cũng thấy may mắn, có đứa nhỏ liền thân bất do kỷ."

Chu Anh gật gật đầu: "Cánh giới của nurong nurong, tần thiếp tất nhiên là theo không kịp, tần thiếp quả thật may mắn có tiểu công chúa, mà thâm cung quá hung hiểm, tần thiếp vì tiểu công chúa, cũng cân bình thân."

Bởi vì quan niệm bất đồng, Chu Anh không trông cậy có thể tìm được bạn bè tri tâm, không có gì giấu nhau ở thời đại này, nhưng tâm tính Hiền phi lạnh nhạt, chung quy có thể cùng nàng thổ lộ chút tình cảm, Chu Anh cũng coi như tri kỷ.

Hai người đang nói chuyện, Phúc Ngọc trong cung Hiền phi liền vội vàng tiến vào: "Hiền phi nurong nurong, Thư uyển nghi, không tốt, Dục Khôn cung cũng cháy rồi!"

Hai người đều biến sắc, nhìn nhau một cái, lúc này Hiền phi mới hỏi: "Trong cung có người bị thương không, lửa cháy như thế nào? Đã dập tắt chưa?"

Phúc Ngọc nghĩ nghĩ, vẫn hỏi bẩm chi tiết: "Hiện giờ lửa đã dập tắt, nhưng nô tỳ nghe nô tài chạy ra từ Dục Khôn cung nói Chu chiêu nghi bị nhốt ở bên trong, cùng với cung nhân bị đốt thành tro bụi, không thể phân biệt, Trương quý nhân ở thiên điện cũng bị thương cánh tay, thái y đang cứu trị."

Chu Anh vừa nghe tin tức này, chỉ cảm thấy ghê tởm lại khủng bố, trong dạ dày một trận buồn nôn quay cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Tin tưởng - hoài nghi

Từ khi Dục Khôn cung bị cháy, đã ba ngày, Chu Anh ăn không vô, uống không trôi, cứ ăn xong liền nôn hết. Mặc dù không muốn thừa nhận, Chu Anh cũng ý thức được mình đang bị bệnh kén ăn do áp lực.

Khi nàng bắt đầu cảm thấy buồn nôn, không biết còn tưởng rằng lại mang thai, còn truyền thái y đến xem, cuối cùng kết quả chẩn đoán bệnh lại là tâm hỏa tích tụ làm cho tính khí không thông.

Kiếp trước, có một lần cũng bị trầm cảm nghiêm trọng, dẫn đến bệnh kén ăn, khi đó là vì thời điểm sự nghiệp đang phát triển cực độ, nhận ba kịch bản liền tù tì, thời gian quay phim mỗi ngày hơn mười tám tiếng đồng hồ, cuối cùng đến khi quay xong rồi, người cũng suy sụp. Suốt nửa năm nghe thấy điện ảnh hay truyền hình đã muốn nôn, chẩn đoán ra là bị trầm cảm nặng, cả người gầy rộc, một năm sau mới khôi phục.

Chu Anh không nghĩ tới vào lúc này lại tái phát, kỳ thật trong lòng nàng hiểu được, nguyên nhân phát bệnh là do quá lo lắng cho tiểu công chúa thời gian dài cùng đã kích vì cái chết đột ngột của Chu chiêu nghi.

Càng quý dị chính là mới điều tra ra Chu chiêu nghi là kẻ chủ mưu phía sau đốt Vĩnh Hòa cung, Dực Khôn cung của ả cũng bị trận đại hỏa vô danh, thậm chí cả ả còn bị chết trong trận hỏa này. Chu Anh nghĩ hoài đều không nghĩ ra.

"Trương quý nhân khỏe chưa? Ta cho em đi đưa dược liệu đã đi chưa?" Cả người Chu Anh mệt mỏi, tựa trên đầu giường hỏi, giọng nói cũng hữu khí vô lực.

"Hồi chủ tử, nô tỳ đã đưa đi, Trương quý nhân cũng tốt hơn rất nhiều, thái y nói dùng chút thuốc mỡ điều trị lâu dài, chắc là không lưu sẹo. Nhưng quý nhân tựa hồ còn bị kinh hách, giống chủ tử, đã nhiều ngày cơm nước đều không vô." Lan Trương đáp lời, xoay người bụng lên một chén cháo, "Chủ tử dùng chút đi, ngài như vậy, nô tỳ nhìn trong lòng đều thấy đau. Chỉ mới vài ngày, chủ tử liền gầy thành bộ dáng như vậy."

Chu Anh cảm thấy đám nha đầu này đều rất khoa trương, đối ba ngày có thể gầy thành cái dạng gì, sau khi nàng sinh tiểu công chúa, thân thể đầy đặn, hiện tại thừa dịp cơ hội này, hao gầy chút cũng không sao. Cũng chỉ có điều tra rõ vì sao Vĩnh Hòa cung và Dực Khôn cung lần lượt cháy, tích tụ này ở trong lòng nàng, mới có thể tản ra.

"Trong cung có động tĩnh gì?" Chu Anh tùy ý hỏi, trong cung đề phòng sâm nghiêm lần lượt phát sinh hai trận đại hỏa, trong cung sợ là lòng người sớm bằng hoàng, phía sau, tức giận nhất, sốt ruột bất được hung thủ nhất đó là Gia Nguyên đế.

Lan Trương gật đầu: "Nô tỳ nghe nói Hoàng Thượng ở trong Ninh Tú cung giận dữ, còn trách cứ quý phi nương nương cùng cung nhân, không để cho nàng trông coi sự vụ lục cung nữa, ngược lại giao cho Hiền phi nương nương cùng Ôn phi nương nương trông coi, Kỳ quý tần theo hiệp trợ. Thái hậu nương nương cũng không còn cầu tình cho quý phi. Hôn nữa nô tỳ nghe nói Hoàng Thượng thấy Trương quý nhân bông, mấy lần trước đi thăm, hôm nay thậm chí còn có ý tấn thân vị cho nàng, chỉ đợi Thời công công tới truyền chỉ."

Chu Anh gật đầu đã hiểu, mấy chuyện này đều ở trong dự liệu.

"Trận đại hỏa ở Dực Khôn cung gây lớn chuyện?" Chu Anh hỏi, "Sau trận hỏa này ai được lợi nhất?"

Lan Trương nghiêng đầu nghĩ, lắc đầu: "Nô tỳ chỉ thấy trận hỏa này chọc giận Hoàng Thượng cùng thái hậu, thậm chí cả cao thấp trong cung đều kinh động, Hoàng Thượng mấy ngày nay tức giận, thậm chí cũng không bước vào hậu cung nữa bước. Nô tỳ cảm thấy căn bản cũng không có ai được lợi."

"Vậy em cảm thấy trận hỏa này liên lụy người nào?" Chu Anh tiếp tục hỏi.

Lan Trương nghĩ nghĩ, đếm trên đầu ngón tay nói: "Trận hỏa này Chu chiêu nghi chết, Trương quý phi bị Hoàng Thượng trách cứ, Trương quý nhân cũng bị thương, chủ tử bị bệnh thì bị cao thấp cả cung hoài nghi, ngầm nói là chủ tử vì trả thù Chu chiêu nghi, mới ăn miếng trả miếng..."

Không, người giật dây trận hỏa này mới đa mưu túc trí, Chu Anh khách quan nghe Lan Trương đem mấy chuyện này nhất nhất nói ra, trong đầu lại đột nhiên hiện ra bóng dáng Kỳ quý tần.

Từ khi Hoàng Hậu mất, nàng càng ngày càng cảm thấy Kỳ quý tần sâu không lường được, chỉ hồ ly giả hoạt như vậy mới có thể hợp thời che dấu chính mình, mấy ngày nay mới chưa lộ ra nửa điểm dấu vết. Nhưng trực giác Chu Anh mãnh liệt như vậy, thậm chí cơ hồ xác định, từ vụ cháy Vĩnh Hòa cung đến vụ cháy Dực Khôn cung, Kỳ quý tần đều thoát không khỏi liên quan.

Nếu là ngày xưa, còn có thể hướng dẫn Gia Nguyên đế đi thăm dò tra, nhưng hiện giờ, Chu Anh thờ dài, chỉ sợ nàng đã là người bị tình nghi trong lòng Gia Nguyên đế. Dù sao khi Vĩnh Hòa cung bị cháy, biểu hiện của nàng lại kích động như vậy, thậm chí còn từng tỏ thái độ trừng phạt nặng Chu chiêu nghi, hiện giờ Chu chiêu nghi bỏ mạng cũng trong đại hỏa, vậy trong hậu cung nghi ngờ nàng rất có động cơ phạm tội.

Loại thời điểm hiện tại này, còn khờ dại trông cậy vào Gia Nguyên đế có thể tin tưởng mình, đó là chuyện nữ diễn viên phim thần tượng làm, hiện giờ Chu Anh có thể làm duy nhất, đó là chứng minh trong sạch của mình.

"Thái hậu giá lâm."

Ngoài Dưỡng Tâm điện truyền tới thái giám thông truyền, Gia Nguyên đế đặt bút xuống, đứng dậy đón chào.

"Mẫu hậu có việc sai người báo lại một tiếng là được, tại sao tự mình tới đây?" Gia Nguyên đế đỡ thái hậu ngồi xuống, "Trẫm nghe thái y nói mấy đêm nay mẫu hậu bị khó ngủ, đã đỡ chưa?"

"Ai gia đã có tuổi, tật xấu tự nhiên sẽ có." Bà vỗ mu bàn tay Gia Nguyên đế, nhìn hán, "Nhưng hoàng đế cần phải chú ý đến thân mình a, con là hoàng đế, tâm hướng về thiên hạ vạn dân, nhưng ở trong lòng ai gia, hoàng đế cũng là đứa con duy nhất của ai gia. Ai gia nghe Thời công công nói đã nhiều ngày con cũng không ăn ngon, nhìn người cũng hao gầy, vẫn là vì hai trận đại hỏa ở Vĩnh Hòa cung, Dực Khôn cung mấy ngày trước đây lo lắng?"

Nhắc tới chuyện này, sắc mặt Gia Nguyên đế cũng không tốt, miễn cưỡng đáp: "Mẫu hậu đừng quan tâm, trẫm sẽ điều tra ra người giật dây âm mưu này. Khi lâm triều mấy ngày trước đây, Chu đại nhân nghe hỏi, chịu không nổi kích thích này, ngất luôn trong triều, trong lòng trẫm cũng băn khoăn, công đạo cho Chu chiêu nghi, trẫm sẽ thay nàng đòi lại."

"Trong cung mọi nơi đều truyền là Thư uyển nghi ăn miếng trả miếng mới sai người phóng hỏa, hoàng đế thấy thế nào?" Thái hậu hỏi dò, "Ai gia cũng cảm thấy chuyện này hết thấy đều quá mức trùng hợp, sao nguyên nhân Dực Khôn cung cùng Vĩnh Hòa cung bị cháy lại trùng hợp như vậy? Không phải do

cung nhân suy đoán, nói lung tung."

Gia Nguyên để hơi nhú mày, biểu tình trên mặt không thay đổi, nhưng thân mình cũng không ý thức cách xa chút, thân nhiên nói: "Bất quá là mấy cung nhân nhàm chán thôi thôi, nhưng mẫu hậu lại cũng tin những lời đồn đãi này. Trẫm nhớ rõ thời điểm mười lăm tuổi, Ý phi sai sử cung nhân bịa đặt mọi nơi, làm cho mẫu hậu bị phụ hoàng hoài nghi, suýt nữa bị phế hậu. Trẫm nghĩ mẫu hậu sẽ giống trẫm, đối với lời đồn đãi này căm thù đến tận xương tủy."

Sắc mặt thái hậu khẽ biến, cũng không thừa tiếp, ngược lại dò đi đề tài: "Qua ít ngày trời liền nóng lên, năm trước bởi vì có chuyện, không có đi Phía Bắc nghỉ hè, năm nay hoàng đế là tính toán như thế nào?"

Gia Nguyên để gật gật đầu: "Năm nay tất nhiên là đi, trẫm sẽ dụng tâm sai Hiền phi cùng Ôn phi đi an bài, hiện giờ mẫu hậu tuổi tác lớn, việc này sau này cũng đừng quan tâm, mẫu hậu đem thân mình dưỡng tốt mới làm trẫm cao hứng nhất."

Thái hậu không nhiều lời nữa, đứng dậy hồi cung. Con trai của bà, hiện giờ thật sự là càng chạy càng xa bà.

"Vân Cẩm." Thái hậu thở dài, thấp giọng gọi cung nhân bên cạnh, "Là ai gia thay đổi, hay là Hoàng Thượng thay đổi? Sao ai gia càng ngày càng cảm thấy, đoán không ra ý nghĩ trong lòng Hoàng Thượng vậy?"

Vân Cẩm đi theo thái hậu vài thập niên, cũng hiểu gia tâm tư lão nhân, chân thành tha thiết khuyên nhủ nói: "Thái hậu, thứ cho nô tỳ nhiều lời, Hoàng Thượng hiện giờ trưởng thành, có chủ ý có trách nhiệm, thái hậu đừng thao tâm vì người nữa. Quý phi nương nương tuy là chất nữ ngài, thái hậu che chở là đương nhiên, nhưng cũng phải bản khoản đến lập trường hoàng thượng a."

Thái hậu gật gật đầu: "Ngươi nói đúng, là ai gia xem nhẹ chuyện hoàng đế đã trưởng thành. Đi đi, ai gia có chút mệt mỏi, nên nghỉ ngơi một chút."

"Hoàng Thượng, đã là giờ hẹn, ngài nghỉ ngơi đi." Thôi Vĩnh Minh đặt chén nước hạch đào lên bàn, nhắc nhở chủ tử, "Mấy tấu chương này ngày ngày đều có, luôn xử lý không xong."

Gia Nguyên để xoa lông mày, xoa mi tâm, nhấp một hớp, nhú mày: "Đã nhiều ngày Thư uyển nghỉ vẫn không ăn được sao? Đã truyền thái y chưa?"

Thôi Vĩnh Minh gật gật đầu: "Nô tì thấy uyển nghỉ chủ tử tiêu tụy rất nhiều, chắc là cũng bị những lời đồn đãi trong cung quấy rầy. Thái y nói là tì tạng tích tụ, hư hỏa tràn đầy, đây là khúc mắc, chỉ có tâm được mới khỏi."

"Tâm được." Hần đứng lên đi ra ngoài, "Ngươi nói trẫm có thể là tâm được của nàng hay không?"

"Hoàng Thượng nếu muốn biết, đi nhìn uyển nghỉ chủ tử một cái liền biết." Thôi Vĩnh Minh cười, mắt nháy một cái, Tiểu Tần Tử chạy ra, chỉ chốc lát sau ngự liễn liền đã tới, Gia Nguyên để lại lắc lắc đầu, "Trẫm đi bộ tới cũng được."

Ban đêm tháng sáu không hề giống ban ngày khô nóng, Gia Nguyên để đạp trên ánh trăng trắng muốt, ngược lại đi Dục Khôn cung đốt thành phế tích trước.

Dục Khôn cung nguy nga sớm không tồn tại nữa, Gia Nguyên để chấp tay sau đít, tuần tra một vòng, đi thiên điện, từng là nơi Trương quý nhân, hiện giờ là Trương tiếp dư ở qua, nơi này không hề giống chính điện cháy hoang tàn như vậy, vẫn là hình dáng nguyên bản.

"Đem cái hộp kia mở ra." Gia Nguyên để chỉ chỉ hộp vàng đã bị cháy một góc nói.

Thôi Vĩnh Minh mở ra mới phát hiện chỉ là hộp rỗng, hần sờ soạng ở bên trong một lúc lâu, ở trong góc lấy ra trâm đầu, cung kính đưa cho Gia Nguyên để.

Gia Nguyên để nương ánh trăng trong treo đánh giá vài lần, cười hỏi: "Ngươi nhận ra này vật?"

Thôi Vĩnh Minh gật gật đầu: "Nô tì nhớ rõ đây là một bộ trâm mộc lan năm trước Hoàng Thượng mệnh phủ nội vụ đánh chế riêng cho Thư uyển nghỉ."

"Trí nhớ ngươi rất tốt, giống những người khác." Gia Nguyên để lạnh lùng cười, hần ý cất giấu trong mắt sắc bén như đao.

Khi Gia Nguyên để đến Cảnh Dương cung, Chu Anh vẫn chưa ngủ, bộ dáng là dựa trên đầu giường đọc sách, nhưng thật lâu chưa từng lật trang sách lại đem nàng bán đứng không còn một mảnh.

Hần cũng không kinh động, đứng đánh giá, đã nhiều ngày không gặp, thật sự gầy rất nhiều, sắc mặt cũng có chút âm đạm, không có hồng nhuận sáng bóng ngày xưa.

"Ái phi đang nghĩ đến trẫm?" Thấy người phụ nữ này xuất thân thật sự, hần cuối cùng nhịn không được mở miệng trước.

Thực hiển nhiên, thấy hần nửa đêm đã làm Chu Anh kinh ngạc, sau khi nàng hoàn hồn, cơ hồ có chút kích động, vội đứng dậy chuẩn bị xuống giường hành lễ. Gia Nguyên để tiến lên ngăn trở nàng, "Ồ yên đợi đi, trẫm đi tắm thay quần áo, sẽ tới sau."

Chu Anh theo bản năng gật gật đầu, nàng thật sự giật mình, không nghĩ tới Khuyết Tĩnh Hàn sẽ đến trong cung chính mình. Nói là tới hỏi tội a, nhìn sắc mặt của hần lại không giống đang tức giận lắm. Nhưng trong lòng nàng không yên, phải biết rằng Khuyết Tĩnh Hàn rất khó đoán, trước mặt khắc còn đối xử với người ôn nhu như nước, ngay sau đó đã đem người đánh vào địa ngục.

"Bách Hợp." Nàng thấp giọng gọi Bách Hợp, "Đi hỏi thăm Thôi công công, chuyện gì xảy ra, nhanh chóng đến bẩm báo."

Nửa chén trà nhỏ, Bách Hợp liền trở lại, sắc mặt có chút lo lắng, thấp giọng nói ở bên tai nàng: "Chủ tử, Thôi công công nói mới vừa rồi Hoàng Thượng ở thiên điện Dực Khôn cung của Trương tiếp dư phát hiện trăm mộc lan của chủ tử."

Trong lòng Chu Anh rung mình, liền thấy Gia Nguyên để tắm rửa xong, mặc quần áo ngủ vào nội thất.

Bệnh đa nghi của Khuyết Tĩnh Hàn đã thành bệnh nguy kịch, trong lòng Chu Anh nhanh chóng tổ chức ngôn ngữ biện hộ cho mình, mặc dù không nhất định hẳn sẽ tin tưởng, nhưng so với bị chất vấn đến á khẩu không trả lời được vẫn tốt hơn.

"Trẫm thấy ái phi hôm nay làm như tâm sự nặng nề, có thể nói cho trẫm biết không?" Gia Nguyên để vẫn mỉm cười như cũ, lên giường liền đem nàng ôm vào trong ngực, nhủu nhủu mây, "Tại sao hao gầy rất nhiều, trẫm cảm thấy bị xương cốt trên người ái phi cấn."

Nói thật khoa trương, trong lòng Chu Anh xem thường, thuận tiện tán thưởng cho hành động của Khuyết Tĩnh Hàn. Trong lòng có lẽ đã muốn nhận định mình là hung thủ mà còn kéo đi kéo lại tự nhiên như vậy, tố chất tâm lý quả nhiên là tốt.

Nàng đã chuẩn bị tốt lời nói và chứng cứ chứng minh chính mình trong sạch, sao biết Gia Nguyên để đúng là nửa câu cũng chưa hỏi, chỉ sau một nén nhang liền ôm nàng lâm vào giấc ngủ. Nhưng thật ra Chu Anh mang theo tim treo trên cổ họng, bất ổn đợi nửa ngày, cuối cùng nghe tiếng hít thở đều đều của hắn, đành phải im lặng. Cảm giác này giống như mời luật sư giỏi nhất, chuẩn bị đầy đủ chứng cứ, nhân chứng chính xác nhất, bị dày vò khó chịu như bị tố cáo nhưng kiểm soát viên vẫn không lập án khởi tố.

Ngày thứ hai khi Gia Nguyên để ngủ dậy, liền thấy nàng sâu kín nhìn mình, đáy mắt còn có ứ đọng máu, phát ra ánh sáng khiếp người, sợ tới mức hắn không tự giác thối lui thân mình: "Ái phi... Đây là một đêm chưa ngủ? Vậy hầu hạ trẫm thay quần áo đi."

Chu Anh gật gật đầu, rốt cục đã mở miệng: "Hoàng Thượng vì sao không hỏi tần thiếp về chuyện Dực Khôn cung bị cháy?"

Gia Nguyên để nhìn nàng hiếm khi hầu hạ, thấy người phụ nữ trước mặt rốt cục nhịn không được hỏi ra miệng, lại giả vờ nghi hoặc: "Trẫm vì sao phải hỏi ái phi?"

"Nhưng tần thiếp nghe Thôi công công nói hôm qua Hoàng Thượng ở nơi nào phát hiện trăm cái của tần thiếp, Hoàng Thượng chẳng lẽ không hoài nghi việc này có quan hệ với tần thiếp sao?" Chu Anh dùng động tác trong tay, ngửa đầu càng ngày càng nghi hoặc nhìn hắn. Gia Nguyên để thật sự là rất kì quái, dựa vào tính tình hắn trước đây, chính mình không phải đã sớm vào lãnh cung sao?

Gia Nguyên để đột nhiên vươn tay đem nàng ôm vào trong ngực của mình, hô hấp nóng rực phun vào tai của nàng, giọng nói trầm thấp mà chắc chắn: "Ủm, trẫm không nghi ngờ, trẫm tin tưởng nàng."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69: Chân tướng

Mãi cho đến khi Gia Nguyên để đi thật xa rồi, Chu Anh vẫn cảm thấy có chút khó chịu mơ hồ. Kiểm soát viên thế nhưng không định khởi tố, nói tin tưởng bị cáo là nàng, vậy nàng chẳng phải là không công tìm nhiều tâm tư oan uổng như vậy!

Bất quá vì làm ấm ỉ một hồi kinh tâm động phách như vậy, Chu Anh phá lệ cảm thấy có chút đói bụng: "Bách Hợp, truyền đồ ăn sáng đi, ta hôm nay muốn dùng cháo hạt sen bách hợp, giải nhiệt."

莲子百合粥 - cháo hạt sen bách hợp

Ba người đều bị kích động, Lục La lại nhảy nhót: "Chủ tử ngài có muốn ăn gì, nô tỳ đi truyền lệnh, truyền rất nhiều, rất nhiều."

Bách Hợp ngăn lại nàng: "Chủ tử đói bụng hồi lâu, không thể đột nhiên ăn uống quá độ, trước dùng một phần nhỏ, tiến hành theo chất lượng mới tốt."

Chu Anh gật gật đầu: "Vậy dùng một phần nhỏ chút đi, ta là nên nuôi tinh thần. Ngày mai là sơ thất Thục phi nướng nướng phải không, về tình về lý, ta đều muốn dẫn tiểu công chúa đi cúi chào."

Sau khi Chu chiêu nghi qua đời, Hoàng Thượng hạ lệnh lấy lễ Thục phi hậu táng, coi như là cho Chu gia một ít mặt mũi.

Lễ sơ thất là do Hiền phi luôn luôn ôn trọng xử lý, rất là trịnh trọng. Khi Chu Anh mang theo tiểu công chúa đến, đã có nhiều phi tần tới, không khí trong cung gần đây vẫn thập phần chìm mặc, Chu Anh cũng không có ra ngoài Cảnh Dương cung, hôm nay xem như lần đầu lộ diện sau sự cố.

Nàng ôm tiểu công chúa làm lễ, liền cùng mọi người canh giữ ở trong linh đường này. Tập tục lễ sơ thất của Đại Tề này là người thân, bạn tốt nên vì người chết túc trực bên linh cửu một đêm mới tính thành tâm, tỷ muội trong cung này am hiểu nhất giả vờ hiền lương, có tình, tự nhiên là muốn tới biểu

hiện một phen.

Cố quý nhân nhìn người đã lâu, nhìn không được lạnh giọng nghi hoặc: "Thư uyển nghi tới trễ như vậy, chính là chột dạ sao?"

"Lời này của Cố quý nhân làm ta có chút hồ đồ, ta vì sao phải chột dạ?" Chu Anh buồn cười hỏi, nàng nương cơ hội này bắt động thanh sắc đánh giá Trương dung hoa bên cạnh, nàng hôm qua đi Dục Khôn cung bị thiêu hủy, thiên điện cháy không nghiêm trọng lắm, nếu là Trương dung hoa không có bị bệnh si ngốc, động tác chậm chạp, căn bản sẽ không bị bỏng. Nhưng nàng vẫn bị thương, là muốn nương trận hỏa này tranh thủ thương hại, hay là vì muốn dùng khổ nhục kế phải sạch hiềm nghi chính mình đây?

"Thư uyển nghi là thật không biết hay là giả vờ không biết? Trong cung này đều truyền khắp, Thục phi nương nương bị chết là có người có ý định trả thù. Muội muội nghĩ đến, không có gió sẽ không có sóng, đã có người truyền như vậy, nói vậy cũng không phải không có căn cứ." Cố quý nhân lãnh trào (lạnh lùng trào phúng), "Muội muội thấy tiếc thay cho Thục phi nương nương, lúc trước Thư uyển nghi là Thục phi nương nương một tay bồi dẫn, hiện giờ lại uống mạng như vậy, thật làm người thổn thức."

Phân vị hiện giờ của Chu Anh trên nàng, cũng không giống trước đây luôn ản ản, mà không lưu tình chút nào đánh trả: "Lời nói Cố quý nhân, ta nghe không hiểu, nhưng hoàng thượng nói Cố quý nhân cũng nghe còn không hiểu. Hiền phi nương nương, Hoàng Thượng đã hạ chỉ phải nghiêm trị người làm miệng lảm nhảm? Thân là chủ tử phải làm gương, nếu là chủ tử phạm tội thì bị tội thêm một bậc phải hay không?"

Hiền phi gật gật đầu: "Đây là lễ sơ thất của Thục phi, không được có người bắt kính, Cố quý nhân coi rẻ thánh dụ, hôm nay bản cung cũng không nặng phạt, chính mình hồi cung suy nghĩ đi."

Hiện giờ Hiền phi chấp chương phượng ấn, lời này liền tương đương với ý chỉ, trong lòng Cố quý nhân nếu không cam, cũng không dám cãi lời, không tình nguyện trở về cung.

Sau khi Cố quý nhân rời đi, trong đại điện rõ ràng an tĩnh rất nhiều, cũng không có người nói lời lạnh nhạt nữa, thành tâm thành ý cầu khẩn cho Thục phi. Cung nhân ở lĩnh đường đốt giấy gấp cây thang ở giữa, ngụ ý mong ước Thục phi sớm ngày trèo lên tới cực lạc, đứng hàng tiền ban.

Chu Anh nhìn thấy bài vị Thục phi, lảng lảng xuất thần. Dù tàn nhẫn, dù ác độc, nàng cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, ở một đời trước hẳn còn học đại học, vừa đi học, vừa hẹn hò với nam sinh ngành khác đi trượt băng, đánh cầu. Nhưng ở thời đại này lại phải gánh vác toàn bộ vinh nhục cả gia tộc, chỉ vì ý một cái, liền làm quân cờ cho người khác, ngay cả chết, đều thống khổ như vậy. Nàng cơ hồ có thể tưởng tượng được, khi đại hỏa lan tràn, biểu tình của nàng khi cả người bị cháy.

Nàng lại cảm thấy có chút ghê tởm, nhưng cũng càng khắc sâu ý thức, sinh tồn trong hậu cung này, ân sủng cùng quyền lợi là quan trọng cỡ nào phải. Nếu Thục phi vẫn là sù non nhất phẩm trước đây, ai dám động đến trên đầu nàng? Nếu trong lòng Hoàng Thượng còn coi trọng Thục phi, lại có ai dám động đến nàng mấy may?

Rốt cuộc không ai thủ được suốt cả đêm, sau giờ tỵ, Hiền phi nhìn mọi người đã chịu không được, liền kêu đều đi trở về, chỉ có Chu Anh và Ôn phi cùng nàng trông coi.

"Thư uyển nghi cũng đừng nghĩ nhiều, chỉ là các cung nhân rối rắm, nhằm chán nói lung tung thôi." Ôn phi an ủi nàng, "Hoàng Thượng đã hạ chỉ ý, đó là tin tưởng muội muội trong sạch."

Chu Anh không nghĩ tới Ôn phi sẽ an ủi chính mình, gật gật đầu: "Ôn phi nương nương nói rất đúng, tàn thiếp sẽ không nghĩ nhiều. Thanh giả tự thanh, tàn thiếp tin tưởng đợi ngày chân tướng rõ ràng, lời đồn đãi sẽ hết."

"Thư uyển nghi rốt cuộc khờ dại, không biết hậu cung này không có công bằng sao? Hoàng Thượng nguyên ý tin tưởng cái gì, cái đó chính là chân tướng." Ôn phi thân nhiên nói, "Hoàng Thượng nếu nói chuyện này Thục phi nương nương không phải uống mạng, đó chính là sợ tội."

Chu Anh không nói nữa, không biết trong lòng tin lời này, hay là không tán thành.

Từ sau khi Gia Nguyên đế triệt quyền lực trông coi sự vụ lục cung của Trương quý phi, nàng liền giả bệnh tình dưỡng ở trong Ninh Tú cung, vẫn chưa từng ra ngoài. Mãi cho đến khi Hoàng Thượng Gia Nguyên đế mệnh cho Hiền phi bắt đầu bắt tay vào việc nghi lễ Bắc Thượng, lúc này Trương quý phi mới tuyên cáo lành bệnh, một lần nữa xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

"Tàn thiếp thỉnh an quý phi nương nương." khi Chu Anh nhận lệnh đi Vĩnh Hòa cung, liền gặp Trương quý phi tươi đẹp bắn ra bốn phía như trước, nhường đường một bên, phúc thân thỉnh an nói.

Trương quý phi tựa hồ vẫn chưa vì trận bệnh này có chút thất sắc, vẫn duy trì kiều ngạo cùng tôn quý của mình, một thân cẩm y màu tím hoa văn hải đường, rất chói mắt. Ngồi ở trên kiệu liễn, mặt sắc liếc Thư uyển nghi bên cạnh, thân nhiên mở miệng: "Thư uyển nghi miễn lễ đi, Hiền phi có việc tuyên bố, đến muộn không tốt. Oanh Nhi, kêu bọn hân đi nhanh hơn."

Chu Anh nhìn nghi trượng của quý phi rời đi, cũng đi nhanh hơn, trong lòng đối với chuyện nghi lễ ở son trang vẫn có chờ mong. Năm trước trong cung oi bức dị thường, vừa lúc nàng mang thai tiêu công chúa, lại cảm thấy khổ nóng không chịu nổi, trong cung đặt nhiều khối băng đều không xua tan sự nóng nực. Năm nay tiêu công chúa còn nhỏ như vậy, lại là đứa bé có tính tình thích nào thích động, trong cung quá nóng tất nhiên sẽ khó chịu.

Nàng đoán rằng Gia Nguyên đế có lẽ cũng là nghĩ muốn tạm thời tránh đi trong cung này, Thục phi mặc dù tội ác tày trời, chung quy đối với hắn là có tình.

Thời điểm đến Vinh Hòa cung phát hiện Hoàng Thượng đã tới, đang nói chuyện cùng Trương quý phi, nhìn biểu tình hai người dường như không có việc gì, trong lòng Chu Anh bội phục, nguyên lai không chỉ là nàng, hậu cung này có khi đều là phái hành động.

"Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng." Nàng phúc thân hành lễ.

Gia Nguyên đế gật gù đầu: "Ngồi đi, lắng nghe quý phi nói nàng vẫn chưa đến phân vị được ngồi liền, có bị nắng không? Thời tiết nắng nóng, Hiền phi cho mọi người ít canh lạnh giải nhiệt đi."

Hiền phi sai Phúc Ngọc bên người đi chuẩn bị, Kỳ quý tần ngồi dưới đột nhiên lên tiếng, chưa nói: "Hoàng Thượng bắt công, nô tì cùng với tỷ muội cũng không thư thái."

Gia Nguyên đế cười khanh khách nhìn nàng: "Ái phi sao biết trẫm sẽ bắt công với nàng?"

Lại nhìn chư vị phi tần ngồi dưới, nói: "Gần đây trong cung tỷ lệ phát sinh sự cố cao, Thục phi đột nhiên chết, làm trẫm có chút đau lòng, vì vậy lạnh nhạt các vị ái phi. Trẫm cùng thái hậu, Hiền phi thương lượng một phen, hậu cung của trẫm mặc dù phong phú, phân vị cao lại không nhiều. Thừa dịp cơ hội này, tấn phân vị bồi thường các ái phi."

Vừa nói sẽ đại phong hậu cung, phía dưới liền ồ lên, cơ hồ trên mặt mỗi người đều vui sướng không kiềm nén được, âm thầm chờ mong mình có thể tấn thêm mấy cấp, lại lo lắng người bên ngoài vượt qua chính mình.

Chu Anh lại cân nhắc thâm ý lần này của Gia Nguyên đế, nguyên nhân hai cung bị cháy còn chưa tra rõ, tâm tình Khuyết Tĩnh Hàn tất nhiên không tính là tốt, thậm chí theo lý thuyết hẳn là có chút bài xích. Nhưng trong lúc mấu chốt này lại chuẩn bị đại phong hậu cung, mục đích chắc chắn sẽ không đơn giản như hắn nói như vậy.

Gia Nguyên đế đem biểu tình mọi người thu hết vào mắt, cười nhạt: "Ngày mai trẫm sẽ gặp hạ chi tấn phong, nhưng qua nửa tháng liền phải khởi hành đi sơn trang nghỉ hè, nghỉ thức tấn phong cũng không kịp chuẩn bị, vậy liền chờ sau mùa thu lại thu xếp vậy. Hiện nay trong Đường Tâm điện còn có chút việc đợi trẫm xử lý, Thư uyển nghỉ đi cùng trẫm đi, các ái phi cùng Hiền phi thương lượng công việc xuất cung đi."

Nói xong câu này, Khuyết Tĩnh Hàn liền đứng dậy, lôi kéo Chu Anh đi Đường Tâm điện, lưu lại một đàn phụ nữ đỏ mặt tâm nóng.

Hiền phi háng giọng một cái, đem ánh mắt của mọi người kéo trở về: "Lần này đi sơn trang nghỉ hè đội ngũ không nên quá lớn, bốn cung sẽ ở lại trong cung tiếp tục quản lý cung vụ, thân mình nhị hoàng tử cốt yếu, không thích hợp lẫn lộn đường xa, liền cũng sẽ lưu lại với bốn cung. Hoàng Thượng lên tiếng, chuyện công vụ hành cung để Kỳ quý tần phụ trách, quý phi nương nương bệnh nặng mới khỏi, nên giữ sức khỏe. Tiêu sung nghi cùng Cổ dung hoa hiện giờ đang bị cấm môn suy nghĩ, cũng không được đi xa, cùng lễ Phật với thái hậu lão nhân gia đi. Máy hoàng tử, công chúa tất nhiên là sẽ đi, quý phi cùng Kỳ quý tần phải phá lệ chú ý hơn..."

Trong Vinh Hòa cung, Hiền phi cùng mọi người thảo luận an bài đi nghỉ hè hành cung, mà trong Đường Tâm điện cũng một phiên cảnh tượng khác. Biểu tình Gia Nguyên đế miễn cưỡng nhìn người đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm thánh chỉ, cười nhạt: "Anh Nhân có gì dị nghị không?"

Có dị nghị có thể nói ra sao, trong lòng Chu Anh tròn trĩnh trắng mắt, lại chỉ có thể nghiêng đầu giả bộ nghi hoặc: "Hoàng Thượng vì sao để tần thiếp xem cái này? Đại phong hậu cung là hành động nhân hậu của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vì sao lại phải hỏi tần thiếp?"

Phi vị vẫn chưa thay đổi, chỉ Kỳ quý tần được tấn thăng làm Đức phi, nàng Thư uyển nghi tấn thăng làm Thư tu nghi, Tô tiếp dư tấn thăng làm Tô uyển nghi, còn lại đều tự tấn chức một bậc thôi. Mà ngay cả Tiêu sung nghi cùng Cổ dung hoa đang bị phạt cấm môn, đều tấn phân vị, lại chỉ mình Trương dung hoa bị thương do Dục Khôn cung bị cháy nhưng không có gì biến hóa, chỉ hình thức hóa ca ngợi một phen.

Gia Nguyên đế cười mà không cười: "Anh Nhân nghĩ sao? Trẫm vì sao chỉ cho một mình nàng coi thánh chỉ này trước?"

Đây là đánh Thái Cực với nàng, Chu Anh chỉ có thể tiếp tục suy đoán, giả bộ hồ đồ: "Thỉnh Hoàng Thượng khoan thứ tần thiếp ngu muội, tần thiếp cũng không hiểu."

"Ái phi cho trẫm là người ngu sao?" Khuyết Tĩnh Hàn kéo nàng qua ngồi ở bên cạnh mình, cũng nhìn thấy thánh chỉ trên tay nàng, "Ái phi bí mật ở sai người truy tra hung thủ đốt Dục Khôn cung, còn muốn nói dối trẫm đến khi nào?"

Chu Anh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nghiêm mặt nói: "Tần thiếp không phải là ý định muốn gạt Hoàng Thượng, nhưng Hoàng Thượng bận rộn sự vụ trên triều, tần thiếp không đành lòng lại làm Hoàng Thượng lo lắng nữa."

"Ái phi là cảm thấy năng lực trẫm hữu hạn, không thể chiếu cố tiền triều lẫn hậu cung sao?" Hắn trêu chọc nói.

Gần đây Chu Anh càng ngày càng cảm thấy hoàng đế này thích múa mép khuây môi, đành phải lác đầu, khẽ cúi đầu, xấu hổ mang e sợ nói: "Tần thiếp không phải hoài nghi năng lực hoàng thượng, chính là đau lòng Hoàng Thượng mà thôi..."

Gia Nguyên đế vỗ về búi tóc mềm mại phía sau của nàng, cười đem nàng ôm vào trong lòng: "Ái phi đã muốn chia sẻ cho trẫm, vậy nói xem, điều tra được những thứ gì?"

Kỳ thật việc này hoàng đế tất nhiên cũng sẽ ở sau lưng sai người điều tra, Chu Anh cũng không che giấu, nói: "Hỏi Hoàng Thượng, tần thiếp chỉ cảm thấy Trương dung hoa bị bỏng cùng cái chết của Thục phi nương nương đều có chút dị thường."

"Sao? Dĩ thường như thế nào?" Khuyết Tinh Hàn tựa hồ cảm thấy hưng trí.

"Chính điện Dực Khôn cung cháy rất lớn, Thục phi nương nương cũng không thể không tự cứu mình, trừ phi lúc ấy nàng bị cái gì khác vây khốn, hoặc là có tâm tìm chết. Mà thiên điện cháy không nghiêm trọng lắm, Trương dung hoa hoàn toàn có thể toàn thân trở ra, mà ngay cả cung nhân bên cạnh cũng không bị thương, có gì? Lại để cho chủ tử bị thương?"

Gia Nguyên để tán dương gật gật đầu, ý bảo nàng tiếp tục.

Trong lòng Chu Anh thầm mắng hán đang muốn đánh cắp thành quả cách mạng, lại cũng đành phải ngoan ngoãn nói hết: "Tần thiếp còn tra ra trước khi Vĩnh Hòa cung cháy mấy ngày, Kỳ quý tần từng đi qua Dực Khôn cung, rồi sau đó ban đêm cung nhân của Thục phi nương nương và cung nhân của Trương dung hoa đều từng đi qua Trường Xuân cung."

Kỳ thật những điều này là do trên cơ sở điều tra đoán ra được, cũng không thể chứng thật. Nhưng mà như lời nói của Ôn phi, hậu cung này cái gọi là sự thật, chỉ dựa vào suy nghĩ Gia Nguyên để mà thôi.

Một tay Gia Nguyên để ôm cả người nàng, chia về phía thánh chỉ trong tay nàng: "Nếu trẫm nói cho nàng biết, phóng hỏa Vĩnh Hòa cung, nàng ta là chủ mưu, nàng ta là đồng lõa, Anh Nhân có hiểu được thánh chỉ này của trẫm vì sao lại như vậy không?"

Chu Anh thần nhiên cười gật đầu: "Hoàng Thượng anh minh."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Đức phi

Đội khi Thôi Vĩnh Minh đem thánh chỉ hiểu dụ lục cung, tự nhiên là dẫn tới cả cung cao thấp một mảnh xôn xao.

Đương nhiên, tức giận nhất cũng là Trương quý phi Ninh Tú cung và Trương dung hoa thiên điện Trường Xuân cung. Trương quý phi tức giận là chính mình đứng là bước theo rập khuôn Thục phi, nuôi hồ gây họa. Mà Trương dung hoa tức giận vì âm mưu này chủ yếu là đem mệnh nàng ra mới thực hiện được, người xúi giục nàng lại chiếm công lớn nhất, chỗ tốt nhất.

Đức phi? Trương dung hoa cười lạnh, nàng ta xứng với chữ này sao?

Có Đức phi nổi bật che ở đằng trước, Chu Anh từ phân vị uyển nghi thăng làm tu nghi thì không tính là nổi bật.

"Nô tỳ cũng thấy kì quái, mỗi lần chủ tử tấn vị cũng không xem như động tĩnh nhỏ, lại có động tĩnh lớn hơn nữa, chiếm nổi bật của chủ tử." Lục La rút cuộc trẻ tuổi, có chút tức giận.

Lan Tương ở trong cung thời gian dài, tâm tư cũng trầm ổn hơn, vừa vuốt tóc, vừa cười: "Ngược lại nô tỳ cảm thấy như vậy mới tốt, trong cung kiêng kị nhất đó là đồ trạng nguyên, con dê đầu đàn, càng nổi bật càng bị người ghen ghét. Nô tỳ nghĩ chủ tử né qua nổi bật như vậy chính là tốt nhất."

Chu Anh tùy ý hai nàng cãi cọ, không nói không rằng, lúc bắt đầu nàng cũng nghĩ như Lan Tương, làm vật cách điện đầu đề hậu cung này ít nhất có thể tự bảo vệ mình, không trở thành mục tiêu mọi người công kích. Nhưng bây giờ ý nghĩ này sớm bị phá vỡ hoàn toàn, không phải người lựa chọn trung dung chỉ đạo liền thật có thể an toàn không lo lắng, trừ phi giống như Hiền phi Ôn phi không có tâm tư tranh giành. Nàng hiện giờ có tiểu công chúa, nếu không có chút tâm tư tranh giành, bé con sẽ bị mặc người khi dễ thành bánh bao ngọc.

Nàng hiện tại cần, là sủng, mình có thể thịnh sủng không suy tất nhiên là tốt nhất, nhưng trọng yếu nhất cũng thay tiểu công chúa tranh phần tình thương của cha. Phần lớn con nối dòng của hoàng đế rất nhiều, nhưng mà năm ngón tay đã có dài ngắn, nàng liền nên vì tiểu công chúa tranh thủ ngón dài nhất kia.

"Hoàng Thượng, Đức phi nương nương đang ở ngoài điện." Thôi Vĩnh Minh tiến vào báo.

"Tuyên." Gia Nguyên để vẫn chưa để bút xuống, nhìn Thư tu nghi bên cạnh, "Chuyên tâm mài mực, thất thần cái gì?"

Lúc này Chu Anh mới phát hiện động tác trên tay mình dừng lại, lập tức hoàn hồn, dùng sức mài mực. Nào biết đầu rằng lần này ra sức quá mạnh, nước mực kia đã bị văng ra, thậm chí có một giọt còn rất có tư thái kiệt ngạo bất tuân, đại nghịch bất đạo văng lên long bào Khuyết Tinh Hàn.

Gia Nguyên để nhìn vết mực kia, cười mà không cười nhìn nàng: "Ái phi thật đúng là... chuyên tâm"

Chu Anh hơi phúc phúc thân mình xin lỗi, cười: "Tần thiếp thất lễ, kính xin Hoàng Thượng thứ tội."

"Thôi, lại thêm cho trẫm một kiện khác đi." Gia Nguyên để nhớ tới quần áo ngủ vài ngày trước Cảnh Dương cung đưa tới, lắc lắc đầu, "Trẫm cảm thấy nữ hồng của ái phi tạm được, là không theo kịp Đức phi. Nên cố gắng luyện tập."

Thời điểm Gia Nguyên để nói lời này, vừa lúc Đức phi vào điện, phúc thân vấn an liền cười: "Hoàng Thượng cùng tu nghỉ muội muội đang nói cái gì nói vậy, thật xa nô tì liền nghe được tiếng cười như chuông bạc của muội muội."

Trong lòng Chu Anh cười lạnh, Đức phi này thật sự là cao thủ bịa đặt, nàng khi nào cười lên tiếng?

"Ái phi sao đến đây lúc này, chính là có việc?" Gia Nguyên để cũng không nói tiếp, trực tiếp hỏi.

"Hoàng Thượng, nô tì là có chút chuyện xuất cung nghĩ muốn trưng cầu ý của hoàng thượng." Đức phi cười cười, "Nô tì dù sao vẫn là lần đầu tiên xử lý việc này, còn có chút không quen, kính xin Hoàng Thượng đừng ngại nô tì ngu dốt."

Gia Nguyên để đứng dậy, lôi kéo Đức phi ngồi ở bên cạnh, mắt nhìn Chu Anh đang chuẩn bị thả đĩnh mực trong tay xuống, hạp thời nhắc nhở: "Thư tu nghỉ tiếp tục mài mực cho trẫm đi." Thấy thân mình nàng cứng đờ, mới tiếp tục nói với Đức phi, "Trẫm kỳ thật luôn luôn trông ngóng nàng, nếu nàng để tâm nhiều hơn so với Hiền phi, lại ôn trọng cẩn thận hơn so với quý phi, tự nhiên có thể xử lý tốt những điều này. Cứ việc buông tay đi làm cho tốt, trẫm tin tưởng nàng."

Trong lòng Đức phi nhất thời ngũ vị tạp trần, nàng trông ngóng bao lâu, rốt cục chờ đến thời khắc này, nhưng hôm nay hết thảy đều dễ như trở bàn tay, nàng ngược lại có cảm giác không chân thực: "Nô tì đa tạ Hoàng Thượng tin cậy, nhất định không phụ lòng Hoàng Thượng."

Đức phi nói một hồi lâu, nàng mới rời đi.

Khuyết Tĩnh Hàn nhìn người vẫn đang im lặng mài mực, đi lên trước dắt tay nàng qua, săn sóc ôn nhu xoa cô tay cho nàng, cười: "Có đau nhức không?"

Về mặt Chu Anh ủy khuất gật gật đầu, trong lòng rất muốn đem hắc thiên đao vạn quả. Mi với vợ bé của mi là được rồi, sao phải đem nàng làm bóng đèn lớn ở chỗ này trông coi, trông coi liền trông coi đi, làm gì còn muốn nàng vẫn mài mực, mài tới nổi cổ tay sắp đứt được chưa?!

"Cổ tay bị nhức, liền lưu lại dùng bữa với trẫm." Gia Nguyên để ôm nàng đi vào sảnh thất dùng bữa, "Thôi Vĩnh Minh, truyền lệnh đi, gần đây thời tiết có chút nóng lên, vị nhẹ chút."

Trong lòng Chu Anh oán thầm, một năm bốn mùa khẩu vị của nàng nặng, ăn bữa cơm cùng hắc thật sự là khổ thân.

Gia Nguyên để dừng một chút, lại bổ sung một câu: "Nói làm thêm lươn xào dầu vừng cùng tôm tỳ bà đi."

Lúc này Chu Anh mới mặt mày hớn hở: "Tần thiếp tạ ơn Hoàng Thượng ân điển."

Hắc khiếu mi: "Ái phi sao biết hai món ăn này trẫm là vì nàng gọi?"

Về mặt Chu Anh nịnh nọt: "Khẩu vị Hoàng Thượng nhẹ, mùa hè lại không thích ăn nhiều dầu mỡ, cay xè, tự nhiên là vì nhân nhượng tần thiếp mới bổ sung."

"Thật làm khó ái phi còn nhớ rõ khẩu vị của trẫm." Gia Nguyên để cười, "Vi ngọc khen ái phi, đợi lát nữa trẫm liền tự mình gấp thức ăn cho Anh Nhân được không?"

Một khắc trước, còn tro mắt nhìn trên mặt hắc nùng chuyện mặt ý đối với một người phụ nữ khác, trong lòng lại muôn vàn tính kế, Chu Anh sao lại bị nhu tình của hắc một lát cũng thực cũng giả lừa gạt?

"Tần thiếp đa tạ Hoàng Thượng ưu ái." Chu Anh phúc thân tạ ơn.

Trước khi đi son trang nghỉ hè, Hiền phi đã giao hết cung vụ cho Đức phi mới nhậm chức quản lý, Trương quý phi cũng chỉ là đi theo giải quyết mà thôi, cũng không thực quyền.

"Trong lời nói tỷ tỷ tất nhiên có đạo lý, nhưng nô tì nghĩ đến, Hoàng Thượng luôn tiết kiệm, trong son trang hết thảy giản lược. Huống hồ hiện giờ Giang Nam đang lũ lụt, trong cung thật sự không nên quá mức phô trương." Đức phi mặc dù nắm trong tay công vụ chuyện xuất cung, nhưng phân vị không cao bằng Trương quý phi, nên nơi chốn bị nàng ta khó dễ.

Trương quý phi làm sao thuận theo ý nàng: "Lời này của Đức phi muội muội bốn cung cũng không phải công nhận, Hoàng Thượng thừa hành tiết kiệm, nhưng mặt mũi hoàng gia lại không thể bị đánh mất. Hiện giờ nước Đại Tề ta hưng thịnh, Hoàng Thượng nghỉ hè Bắc Thượng, nghỉ thức tất nhiên là phải cho thấy phong phạm Thiên gia ta, làm dân chúng chiêm ngưỡng mới được."

Trong lòng Đức phi tất nhiên là có chút tức giận, nàng tuy nói phải lấy tiết kiệm khiêm tốn làm nguyên tắc, nhưng cũng không đại biểu liền nhất định sẽ làm mất thể diện hoàng gia, Trương quý phi này rõ ràng là cật câu lấy nghĩa. Nàng hiện nay là tân quan tiền nhiệm, Hoàng Thượng lên tiếng hết thảy cho nàng quyết định, nàng liền không thể phụ Hoàng Thượng, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: "Quý phi tỷ tỷ nếu là bệ hạ công ý tứ nô tì như vậy, nô tì cũng không dám cãi lại. Nhưng Hoàng Thượng đem việc này giao cho nô tì xử lý, đó là tin tưởng nô tì, tỷ tỷ nếu không hài lòng, có thể sàm nô tì một quyền với Hoàng thượng, nô tì tin tưởng Hoàng Thượng anh minh, nhất định có thể cho tỷ tỷ một cái quyết định."

Sắc mặt Trương quý phi tức giận đến trắng bệch, nhưng cũng không thể dây dưa, ả đã đem Hoàng Thượng mang ra đến đây, nàng ta lại có thể thế nào?

"Chủ tử, hành trang của đại công chúa cùng nhị công chúa đều thu thập thỏa đáng, ngài có cần tự mình kiểm tra một phen không?" Yến Nhi biết chủ tử

nhà mình gần đây có chút thượng hoả, cho nên trong lòng có chút lo sợ.

Quả nhiên, lòng mày dãi của Trương quý phi nhảy lên, cực kỳ không kiên nhẫn: "Việc vặt này còn làm phiền bổn cung sao?! Những ma ma đều làm cái gì, một người, hai người cũng không làm cho bổn cung bớt lo! Biến, đều lăn đi cho bổn cung!"

Kèm theo tiếng rống giận là tiếng chén sứ rơi xuống đất vang lên.

Trương quý phi nhìn một vòng trong điện, đều chường mắt như vậy, nghĩ đến hai công chúa, lại phiền hơn, oán hận bụng của mình sao kém cỏi như vậy, nếu là sinh hạ hoàng tử, nàng ta hiện giờ làm sao còn phải xem sắc mặt người khác làm việc, người phân vị thấp hơn mình nắm mũi dẫn đi?

"Nô tỳ tham kiến quý phi nương nương."

"Đều cút cho bổn cung! Ai bổn cung cũng không thấy!" Trương quý phi cũng không ngẩng đầu lên, giọng giận dữ mắng mỏ cung nhân đang quỳ.

"Nô tỳ Vân Cẩm, khấu kiến quý phi nương nương." Vân Cẩm vẫn chưa vì lời trách cứ của nàng ta quay ra, vẫn là không kiêu ngạo không siểm nịnh nói, chỉ là lúc này, nàng tự báo tên.

Vân Cẩm là cung nhân hầu hạ bên người thái hậu rất nhiều năm, là tâm phúc thái hậu. Trương quý phi cũng không dám trách móc nặng nề, nhìn nàng một cái: "Đứng lên đi, giờ người đến Ninh Tử cung, chính là thái hậu nương nương có chuyện kêu người nhắn dùm?"

Vân Cẩm đứng dậy đáp lời: "Quý phi nương nương, nô tỳ là phụng mệnh thái hậu, hầu hạ quý phi nương nương trong hành trình ở sơn trang nghỉ hè. Thái hậu nương nương sai nô tỳ chuyển đạt quý phi nương nương bốn chữ “an tâm, chớ vội”, sợ nương nương vì nhất thời tức giận không đúng mực, mệnh nô tỳ tiến đến chỉ điểm."

Trương quý phi nhú nhú mày, cuối cùng gật gật đầu: "Thôi, thái hậu nương nương đã sai người đi theo bổn cung, người liền ở lại bên người bổn cung đi."

Sau khi Gia Nguyên để biết được tin tức, gật gật đầu: "Vậy liền tìm vài nha đầu thông minh hầu hạ bên người mẫu hậu đi, trẫm sợ Vân Cẩm đi rồi, trong lòng thái hậu không quen."

"Ý hoàng thượng là?" Thôi Vĩnh Minh lăm miệng hỏi một câu.

"Ý của trẫm nếu người không rõ, vậy vài năm nay hầu hạ trẫm thành ngu ngốc rồi." Gia Nguyên để cũng không ngẩng đầu, thản nhiên châm chọc nói, giọng nói tuyệt đối không tính là vui vẻ.

"Nô tài hiểu rõ." Thôi Vĩnh Minh cung thân mình ra điện, thờ dài.

"Sư phó sao than thở? Là Hoàng Thượng lại nóng giận?" Tiểu Tần Tử tiến lên đám lưng cho hắn, "Tâm tình Hoàng Thượng gần đây tựa hồ vẫn không tốt, sư phó ngại nên chỉ điểm con nha."

"Từ sau khi Vĩnh Hòa cùng Dục Khôn cung bị cháy, có ngày nào tâm tình Hoàng Thượng tốt không? Cũng chỉ có thời điểm dùng bữa cùng Thụ tu nghị và tiểu công chúa." Thôi Vĩnh Minh nhìn trời bên ngoài, "Tâm tư càng ngày càng khó đoán, đừng nói chỉ điểm thẳng nhóc người, ngay cả sư phó ta đều tự thân khó bảo toàn a."

"Sư phó cũng đừng làm con sợ, mới vừa rồi Trương dung hoa còn sai người tặng canh hạt sen bách hợp cho Hoàng Thượng dùng. Con sợ nhiều Hoàng Thượng liền đem xuống trước, giờ làm thế nào mới được?" Tiểu Tần Tử sàu mi khổ kiểm hỏi.

"Nhiều canh hạt sen hơn nữa cũng không làm tan con tức trong lòng Hoàng Thượng." Thôi Vĩnh Minh nhìn canh hạt sen đặt một bên, "Đồ đi, nhớ kỹ về sau cũng đừng tâm nhìn người một chút, Hoàng Thượng nhặt lí vụn ky, đừng làm mọi người lo lắng."

Nói xong lời này, Thôi Vĩnh Minh liền nhấc chân đi ra ngoài, mới vừa đi vài bước, lại quay lại nói tiếp: "Nhưng Thụ tu nghị là người đặc biệt, Hoàng Thượng dễ bụng, chúng ta cũng phải đối xử tốt nhất."

"Đã biết, sư phó." Tiểu Tần Tử gật đầu, đem hộp đồ ăn kia đưa cho cung nhân bên cạnh, "Đã nguội, đi đồ đi."

nuoc-hoa-cuc-kim-ngan-hoa-va-nha-dam

Hộp thực - hộp đựng đồ ăn

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Phi Vân các

"Trương quý phi đối nghịch với chủ tử như vậy, chủ tử vì sao không báo Hoàng Thượng?" Vì Vũ thấy chủ tử nhà mình bị tổn thương mà cảm thấy bất công. "Quý phi nương nương tuy là đứng đầu bốn phi, nhưng Hoàng Thượng vẫn là tự mình hạ chỉ công việc sắp xuất cung giao cho nương nương ngài quản lý, quý phi nương nương không khỏi quá mức kiêu ngạo ương ngạnh."

Đức phi lắc lắc đầu: "Nàng ta kiêu ngạo như vậy bốn cung mới cảm thấy bình thường, quý phi tỷ tỷ luôn luôn cá tính này, nếu là giờ khắc này còn thờ ơ, vậy bốn cung mới phải lo lắng."

"Nhưng nô tỳ nghe nói thái hậu nương nương sai Vân Cẩm bên người đi hầu hạ quý phi nương nương đến Bắc Thượng, chắc là sợ quý phi nương nương không đúng mực." Vì Phong suy đoán nói.

Đức phi gật gật đầu: "Thái hậu trăm phương ngàn kế, chính là muốn đem hậu vị này nhét vào trong túi, nhưng bà ta có từng nghĩ tới ý của hoàng thượng. Hoàng Thượng có vết xe đổ phía trước là gia tộc Khương thị, người sao dễ dàng nâng đỡ gia tộc có khả năng uy hiếp giang sơn này? Nếu Trương quý phi làm hoàng hậu thật, vậy sợ là nàng ta sẽ không sinh được con trai."

"Hoàng Thượng vẫn chưa xác nhận người được tuyển chọn làm hoàng hậu, vậy nương nương chẳng phải là cũng có cơ hội?" Vì Vũ vui mừng nhướn mày hỏi.

Đức phi lại lắc lắc đầu: "Bốn cung hiện giờ ở sườn nhất phẩm phi vị, liền đã thấy đủ. Huống hồ Hiền phi xưa nay không thích xử lý công vụ, đợi bốn cung từ son trang nghi hè trở về, quyền quản lý sự vụ lục cung sẽ có một nửa rơi vào trong tay bốn cung. Làm cho Hoàng Thượng không kiêng kị, cũng không làm người dưới oan khuất, bốn cung đã thấy đủ."

Vì Phong gật gật đầu: "Nương nương nói đúng, thấy đủ sẽ vui vẻ hơn."

Đức phi không thềm nói lại, sai các nàng đều đi ra ngoài mới lẳng lẳng xuất thần. Trường Xuân cung này vì nàng thắng phần vị, mua thêm rất nhiều vật trang trí, so với ngày xưa tất nhiên lộng lẫy rất nhiều, chân chân chính chính giống chủ điện.

Nàng nhẹ nhàng cười ra tiếng, ánh mắt mê ly nhìn phó trúc ngâm đồ trong cung: "Tỷ tỷ, muội muội hiện giờ rốt cục chứng minh người sai lầm rồi, cho dù là chuyện tốt nhất, chỉ cần ta muốn, liền nhất định có thể thay đổi. Mới trước đây tỷ tỷ là đích nữ trong nhà, nhận hết sủng ái, nhưng muội muội mặc dù đều là con gái Lục gia, nhưng chỉ là thứ nữ giống như nha hoàn, nói là chơi cùng tỷ tỷ, kỳ thật chỉ là hầu hạ tỷ tỷ thôi." (haizzz... mấy chương trước nói Lục Chân cũng là thứ nữ, sao giờ nhảy thành đích nữ rồi???)

Nàng vỗ về vòng tay mã não trên cổ tay, biểu tình có chút lãnh ý: "Nhiều ngày nhìn sắc mặt người khác như vậy, bốn cung xem như quá đủ, hiện giờ rốt cục đến phiên người khác quý trước bốn cung, trong lòng tỷ tỷ có cao hứng cho bốn cung? Bốn cung ngẫm lại, nếu là tỷ tỷ còn sống, hiện giờ thấy bốn cung cũng phải phúc thân thịnh an hay không? Nghĩ như vậy, bốn cung nhưng thật ra có chút hối hận, hối hận liền cho người giải thoát sớm như vậy."

Động tác của nàng càng ngày càng ôn nhu, lãnh ý trong ánh mắt lại giống như hàm băng trong mùa đông khắc nghiệt.

Tiểu công chúa lần đầu tiên xuất môn, Chu Anh lo lắng con bé chịu không nổi xô xát này, mọi thứ đều tự mình chuẩn bị, thập phần tỉ mỉ. Nhưng tới ngày xuất phát, lại phát hiện chính mình hết thảy đều là lo lắng vô ích.

"Chủ tử, ngài nhìn tiểu công chúa rất vui vẻ này." Lan Tương đùa với tiểu công chúa đang hưng trí dạt dào.

Chu Anh quả thật không nghĩ tới lực thích ứng của tiểu gia hỏa này ương ngạnh như vậy, làm một công chúa kim chi ngọc diệp, lại nửa điểm tự giác muốn chiều chuộng đều không có, thật sự là làm người sầu.

Nàng âm thầm hạ quyết tâm, đợi khi con bé hình thành tính cách, nhất định phải uốn nắn lại. Một chút khí chất thực nữ đều không có, vì con bé là công chúa nên càng phải thật là tốt sao?

"Phong cảnh bên ngoài đẹp, tiểu công chúa nhìn chăm chú cũng không lạ, nhị hoàng tử ngày bình thường im lặng, nhìn thấy phong cảnh như vậy cũng vui vẻ." Gia Nguyên để vén màn lên nói.

Lan Tương đem tiểu công chúa giao cho Chu Anh, thức thời đứng dậy đi xe ngựa phía sau.

Chu Anh ôm tiểu công chúa vui mừng khôn xiết, cười nịnh hót: "Non sông này đẹp, lúc đó chẳng phải là do Hoàng Thượng có cách thống trị sao?"

Gia Nguyên để đùa với tiểu công chúa, tà tà liếc nàng một cái: "Nàng a dua càng ngày càng lưu loát, núi này sông này, là mặt trời mặt trăng, trời đất sinh ra, sao là do trẫm được?"

Chu Anh nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: "Tuy nói núi non sông ngòi là mặt trời, mặt trăng, trời đất sinh ra, nhưng đất này là đất của vua. Nếu dân sinh thất vọng, người chết đói khắp nơi, núi này sao có màu này được. Nếu là thiên tai liên tục, cảnh vật sao lại như đất thiêu này sinh hiện tại vậy? Nói cho cùng chỉ là Hoàng Thượng có cách trị quốc, dân chúng giàu có an khang, tần thiếp cùng tiểu công chúa mới có phúc phần ngắm cảnh đẹp lần này a."

Lời này nửa thật nửa giả, Chu Anh nói lại làm cho Gia Nguyên để cười suốt: "Lời này của ái phi thật sự là làm trẫm xấu hổ, xem ra sau này trẫm phải càng ngày càng cẩn chính yêu dân."

Trong lòng Chu Anh quả thật rất bội phục Khuyết Tĩnh Hàn, Đại Tề đất rộng của nhiều, người cũng sẽ không ít, hấn lại quản lý rất gọn gàng ngăn nắp, tất nhiên là có bản lĩnh thật sự.

Chỉ là người lấy quốc gia làm trọng như vậy, bình thường đều vô tình.

Từ kinh thành đến nơi nghỉ hè dùng khoái mã cũng phải một ngày một đêm, huống chi một đại gia đình đi chậm chạp như thế này, liền lại tốn thời gian, đi bảy ngày mới đến sơn trang.

May mà sớm đã truyền ý chỉ, hành cung đã sớm có người bố trí thỏa đáng, có thể trực tiếp vào ở. Chu Anh được an bài ở Phi Vân các, gần nơi Hoàng Thượng nhất, vào phòng an bài cho tiểu công chúa xong, liền phân phó hầu hạ thay quần áo rửa mặt, chỉ cảm thấy người đầy phong trần.

Mãi cho đến khi thư thư phục phục ngâm mình trong thùng tắm lớn rải đầy cánh hoa sen, nàng mới thực sự trầm tĩnh lại. Vào hậu cung này đã hơn một năm, cả ngày đều ở trong cung cứ như bị giam giữ trong hoàng cung, cũng không biết trời đất bên ngoài. Hiện tại thật vất vả xuất cung hít thở không khí mới mẻ, lại phát hiện thật sự là nửa đêm cũng không chịu được nổi khổ xóc nảy này, phải nuôi lại một thân gân cốt. Ngâm lại đời trước trong một tuần bay tới bảy thành phố để tuyên truyền phim mới, mặt cũng không nhăn thêm một chút.

Về mặt Chu Anh nghĩ lại chuyện cũ mà thấy kinh: "Lan Tương, xoa xoa bả vai bên trái cho ta đi, đoạn đường này quá xóc nảy, may mắn thân mình tiểu công chúa khỏe mạnh, không có sao."

Lan Tương dùng lực đạo vừa phải, vừa xoa vừa gật đầu: "Đúng vậy, may mà chủ tử cùng tiểu công chúa cũng không có sao, nô tỳ nghe nói vài vị chủ tử đều bị xóc nảy làm mặt trắng bệch, thậm chí nửa đường chịu không được, bị ói, thái y mở vài đơn thuốc mới hết."

Chu Anh gật gật đầu, mấy người này làm sao chịu được bữa tiệc gây sức ép này: "Ta nghe nói này Trương dung hoa nôn rất lợi hại nhất, thái y có chán ra cái gì?"

Lan Tương lắc lắc đầu: "Vậy thật không có, nghe nói sắc mặt Trương dung hoa đúng là thập phần không tốt, vừa đến hành cung liền đi ngủ luôn."

Chu Anh không nói nữa, trước khi đi nàng gặp Trương dung hoa đã cảm thấy sắc mặt nàng ta khác thường, đoạn đường xóc nảy này tự nhiên là càng không tốt: "Sai thái y nhìn một cái đi, đừng để sinh bệnh."

Lan Tương vâng, một tiếng, liền im lặng bóp nhẹ.

Chu Anh có chút buồn ngủ, thần nhiên phân phó: "Lực đạo trên tay mạnh hơn nữa chút, còn có bên phải cũng xoa bóp, ngồi lâu cổ mỏi quá."

Lan Tương cũng không trả lời, lực đạo trên tay lại mạnh thêm chút, thủ pháp rất được làm nàng buồn ngủ, liền tiếp ngáp, đầu sắp bị ngập trong nước.

Phía sau mới truyền đến ý cười hùng hậu trầm thấp.

Thân mình Chu Anh cứng đờ, con buồn ngủ bị dọa chạy một nửa, trong lòng biết là Khuyết Tĩnh Hàn không tiết tháo, nhưng vẫn phải làm bộ bị kinh hách, né tránh tay hắn, chạy trốn tới một chỗ khác trong thùng tắm, mở to hai mắt trừng hắn.

Thấy là Gia Nguyên để mới nhẹ nhàng thở ra, sắc mặt từ trắng thành hồng, giận lẫy: "Hoàng Thượng vì sao phải hù dọa tàn thiếp như vậy? Ba hồn của tàn thiếp đều dọa bay mất hai!"

Gia Nguyên để vẫn ung dung nhìn nàng: "Trầm hảo tâm hầu hạ ái phi, lại bị ái phi oán trách, trong lòng trầm rất oan khuất."

Trong lòng Chu Anh xem thường, lại cũng đành thẹn thùng nói: "Tàn thiếp ngự tiền thất nghi, oan uổng Hoàng Thượng, kính xin Hoàng Thượng trách phạt." Lần trước bệnh đa nghi làm Khuyết Tĩnh Hàn liên oan uổng nàng, lấy cái cớ như vậy đuổi nàng, nàng muốn nhắc cho hắn nhớ lại.

Kết quả người ta da mặt dày, ngay từ đầu cũng chưa nghĩ đến chuyện trước đây oan uổng nàng, mà là tiếp tục chẳng biết xấu hổ nói: "Ái phi đã nhận sai, trăm lần phạt nàng hầu hạ trăm tắm rửa thay quần áo đi."

Nói xong không đợi nàng phản ứng, chính mình liền cời long bào, trung y, nghênh ngang vào thùng tắm...

Chu Anh yên lặng muốn chửi thề, người thật không ghét bỏ nước rửa chân của ta sao...

Hình thể hắn lớn, mực nước trong thùng tắm nháy mắt dâng lên, Chu Anh cũng tận lực không để da thịt cả hai chạm nhau, muốn đứng dậy ra ngoài thùng tắm hầu hạ hắn.

Sao biết vừa định ngồi thẳng lên đã bị Gia Nguyên để giữ chặt, lòng bàn chân vừa trượt, cả người liền ngã vào trong ngực Gia Nguyên để, bọt nước văng khắp nơi.

Chu Anh đành phải vịn vào thân thể của hắn, sắc mặt đỏ bừng, con người buông thõng không dám nhìn thẳng hắn: "Hoàng Thượng buông tàn thiếp ra, tàn thiếp liền thay quần áo, hầu hạ Hoàng Thượng..."

"Ái phi cứ như vậy hầu hạ trăm là được." Lòng mày dài Gia Nguyên để nhảy lên, bình thường trong triều nhưng lạnh lùng, giờ mắt đào hoa hiện lên ý cười, "Nếu là ái phi hầu hạ tốt, tối nay trăm liền ở lại Phi Vân các, nếu là hầu hạ không tốt..."

"Vậy sẽ như thế nào?" Nói một nửa, mẹ nó chứ!

"Vậy một tuần này trăm liền đều ở lại Phi Vân các." Gia Nguyên để ý cười trong suốt nhìn nàng.

Nếu là phi tần khác nghe hẳn nói như vậy nhất định là cao hứng, nhưng nàng lại chau mày, cuối cùng là một biểu tình thấy chết không sờn nói: "Tần thiếp nhất định sẽ tận dụng hết khả năng..."

Nghỉ ở chỗ nàng một tuần, vậy nàng sẽ không còn mạng sống tới ngày thứ tám, nửa cái mạng là bị Khuyết Tĩnh Hàn này quá thừa thể lực gây sức ép mà chết, nửa cái mạng khác là bị phi tần còn lại tính kế mà chết.

Tuy là ở trong ngày hè, Gia Nguyên để ôm nàng ở trong thùng tắm, giăng co khí thể ngất trời, nước trong thùng tắm vẫn bị nguội. Gia Nguyên để trực tiếp ôm lấy Chu Anh trần như nhộng, một đường triển miên tới giường, lại ở trên giường mây mưa thất thường.

Một trận đánh tới bữa tối mới nghỉ, Chu Anh cuối cùng không chịu nổi hẳn không thể tiến công, cuối cùng ngất. Lúc này Gia Nguyên để mới ngừng, phân phó cung nữ bên người nàng tiến vào hầu hạ.

Lan Tương cùng Lục La vẫn canh giữ ở ngoài cửa, tự nhiên là nghe hết toàn bộ động tĩnh trong phòng, dò mắt vào bên trong, nhìn thấy cảnh tượng lộn xộn, sắc mặt lại giống như bị lửa đốt, đầu cũng không dám giơ lên.

"Đừng gọi chủ tử các người, đợi nàng tỉnh hẳn truyền lệnh, cũng chiếu khán tốt tiểu công chúa, không được sai lầm." Gia Nguyên để phân phó hai người các nàng, "Nói cho chủ tử các người biết, trầm ngày mai lại đến xem nàng."

"Vâng, Hoàng Thượng." Lan Tương cùng Lục La nhìn chủ tử đã bất tỉnh, trong lòng vạn phần đồng tình.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Trương dung hoa

Thời tiết ở son trang nghỉ hè quả nhiên hợp lòng người, không có khô nóng như kinh thành, vào lúc giữa trưa ăn một chén băng lại mát mẻ cả người.

Chu Anh đặt chén sứ trong tay xuống: "Trong Phi Vân các có khối băng, Bách Hợp khéo tay, nói nàng cũng làm một ít các em dùng đi, hương vị quả nhiên là ngon vô cùng."

"Nô tỳ đa tạ chủ tử ưu ái, chén trái cây ướp lạnh rất hiếm, đặc biệt là quả mọng phía bắc này, chua ngọt hợp lòng người, thập phần hữu hạn." Lan Tương nói, "Loại trái cây ướp lạnh này tổng cộng chỉ có năm chén, Hoàng Thượng liền thưởng chủ tử một phần, có thể thấy Hoàng Thượng đối với chủ tử ngài rất là tốt."

Nhớ tới ngày ấy khi tiến vào nội thất nhìn thấy hiện trường, sắc mặt Lan Tương bỗng dưng đỏ.

Chu Anh buồn bực: "Là thân mình có chỗ không thoải mái, sao sắc mặt hồng như vậy?"

Lan Tương lắc đầu, xoay người liền đi ra ngoài, Bách Hợp ôn trọng hơn, tất nhiên là nhìn ra tâm tư của nàng: "Tám phần là nghĩ tới chuyện khác, chủ tử đừng quá để ý. Nhưng thật ra chén băng này mặc dù ngon, chung quy tính hàn, chủ tử dùng vừa phải thôi."

Chu Anh đành phải từ bỏ, Bách Hợp này ngàn tốt vạn tốt, nhưng thích hạn chế chuyện ăn uống của nàng, cái gì cũng đều lướt qua rồi dừng lại. Ngẫm lại cũng chỉ là vì thân thể của nàng, Chu Anh đành thỏa hiệp.

"Đi thôi, cùng ta đi nhìn tiểu công chúa đi, vừa lúc hoa sen hành cung nở rộ, chuẩn bị cái bè nhỏ, ta muốn tự mình đi hái vài đài sen." Chu Anh đứng lên nói, "Mặc dù là hành cung, đấu tranh cũng sẽ không có dừng một ngày, liền để cho ta hưởng thụ thêm một ngày nhàn hạ nữa đi."

Chu Anh đến chỗ ao sen này chính là muốn tìm một phần thanh tĩnh, lại không nghĩ cũng gặp Trương dung hoa gần đây vẫn trốn tránh đang ở nơi này, đáng người nàng nhẹ nhàng ở trên mặt nước nhảy múa, điệu múa tuyệt diệu như Triệu Phi Yến vậy. Chính là chẳng biết tại sao, Chu Anh cảm thấy nàng không có tự nhiên, từng động tác gắng sức thu hồi, tựa hồ là đang cố kỵ cái gì.

Cho dù động tác rất nhẹ, cũng kinh động tới Trương dung hoa, nếu không phải cung nữ bên cạnh động tác mau, Trương dung hoa sợ là cũng bị sợ tới mức té vào trong ao sen này.

"Là lỗi của ta, không biết muội muội thật hăng hái ở đây luyện vũ, còn kinh động Dung hoa muội muội, tỷ tỷ bồi lễ cho muội muội." Chu Anh gật đầu nói.

Trương dung hoa cũng không còn thất lễ, vẫn an xong mới lắc đầu "Tu Nghị tỷ tỷ nghiêm trọng, tần thiếp bắt quá là nhàm chán, tìm cái địa phương không dọa người, tìm việc vui thôi. Kỹ thuật nhảy vụng về, chỉ mong đừng bản mất tu nghị tỷ tỷ."

"Muội muội đừng khiêm tốn, bậc kỹ thuật nhảy này đừng nói là ta, đó là quý phi nương nương, Đức phi nương nương cùng Hoàng Thượng thấy, sợ là đều phải khen không dứt miệng." Chu Anh thần nhiên nói, "Nhưng muội muội đừng oán tỷ tỷ lắm miệng, muội muội tuy đa tài đa nghệ, tài đánh đàn, kỹ thuật nhảy mọi thứ trác tuyệt, lại thủy chung cũng không cách nào làm Hoàng Thượng ghé mắt, tỷ tỷ đều thấy tiếc cho muội muội. Ta tự nhận không đa

tài như muối muối, liền không quấy rầy nhả hững muối muối. Bách Hợp, chúng ta đi thôi."

"Tu nghỉ tý tý xin đừng bước." Bè của nàng đang định rời khỏi, Trương dung hoa lại đột nhiên lên tiếng, "Nơi này phong cảnh rất đẹp, nếu không thường thức một phen, thực sự cô phụ."

Chu Anh mỉm cười: "Muối muối nói rất đúng, cảnh đẹp này không nên cô phụ phải không?"

Ngắm cảnh là giả, muốn từ nàng kiếm chút tin tức mới là mục đích chính của Trương dung hoa. Chu Anh mới vừa rồi nói một chút rồi dừng, lập tức liền vẫn không mặn không nhạt nói chút hàn huyên râu ria: "Lá sen vô cùng xanh, hoa sen hồng. Ngẫu hoa ở trong chỗ sâu này làm người say mê, cũng khó trách muối muối chọn lấy chỗ ngồi này."

"Muối muối làm sao bì kịp được tý tý thức thời như vậy, có thể làm Hoàng Thượng vui mừng?" Trương dung hoa cười nhìn Thư tu nghĩ cách đó không xa, trong lòng nhất thời muôn vàn tư vị, vừa là ghen tị, vừa là hâm mộ, càng nhiều là khó hiểu.

Lúc trước hai người đồng dạng lấy phân vị thường tại tiền cung, nàng liền đã biết người là này thứ muối Thực phi. Hỏi thăm được không ít tin tức, không có chỗ nào mà không phải là đồn đãi về người phụ nữ này yếu đuối vô năng, nàng liền không để vào mắt có chút nào, thậm chí ở ngày vào cung còn có ý vô tình chèn ép nàng. Ai có thể lường trước chỉ mới một năm rưỡi, hai người đã sớm khác biệt long trời lở đất. Kẻ kém cỏi này từng thậm chí cũng không được nàng để vào mắt, lại sớm vượt qua nàng đã trở thành suren tam phẩm tu nghị. Mà nàng, dùng hết toàn lực mới chỉ là suren ngũ phẩm dung hoa, chênh lệch lặt trời so với nàng.

Từ nhỏ, mẫu thân cùng tổ mẫu giáo huấn đó là ngày sau nàng sẽ vào cung trở thành người phụ nữ của hoàng thượng, rồi sau đó cung đẹp ba nghìn, vào cung phải trở nên nổi bật, nhất định phải có chỗ hơn người. Cho nên khi năm tuổi ở trong phủ liền mời tiên sinh, dạy nàng học vũ học đàn, thời điểm mười lăm tuổi liền đã nổi danh khắp kinh thành, công tử đến phủ cầu thân muốn phá cánh cửa của Trương phủ. Khi đó nàng ở trong mắt tất cả công tử nhà giàu có thể gia ở kinh thành đều có thể so với công chúa, nhưng nàng mắt cũng không chớp, cự tuyệt toàn bộ ngoài cửa, toàn tâm toàn ý cho kỳ tuyển tú của tân đế.

Nàng chỉ khi tràn đầy, trong lòng tất cả đều là ngạo khí, tin tưởng mình tất nhiên có thể bắt được tâm hoàng thượng, trở thành Trương quý phi kế tiếp.

Trương dung hoa thu hồi ánh mắt, trong lòng nhẹ nhàng thở dài, tiền cung mới chỉ hơn một năm, cũng đã đem ngạo khí nàng nuôi mười sáu năm ở trong phủ, đều tiêu ma hết.

Chu Anh tất nhiên là không biết trong lòng nàng tâm tư lưu chuyển trăm ngàn, mỉm cười mờ mờ: "Nếu bàn về cảm kích thức thời, lại có ai bì kịp được dung hoa muối muối cảm vũ tuyệt hảo?"

"Tu nghỉ tý tý cũng đừng chê cười tần thiếp." Trương dung hoa cười khổ, "Tần thiếp đó là tự ý học vũ cảm, lại làm sao vượt qua tâm tư thất khiếu là lướt của tu nghị tý tý? Hoàng Thượng càng thêm yêu mến tý tý, muối muối nhìn thấy, ở trong lòng rất hâm mộ. Nếu tần thiếp học được một phần tý tý, đó chính là vinh hạnh."

Chu Anh biết được ý tứ lời này của nàng, không nhẹ không nặng chỉ điểm nói: "Kỳ thật cũng không có gì khác, Hoàng Thượng xưa nay thích người đơn thuần ôn hòa. Lúc Hoàng Thượng sắc phong Đức phi ngày ấy từng nói với ta, Đức phi mấy năm nay tâm tính đạm bạc, không cùng chúng phi tân hậu cung tranh thủ tình cảm, đức hạnh rất tốt, có được thánh tâm. Hiền phi nương nương cũng như vậy, cho nên mấy năm nay Hoàng Thượng vẫn đều chưa từng bạc đãi nàng."

Trên mặt Trương dung hoa có một tia cười châm chọc lóe lên: "Thư tu nghị nói có lý, người phụ nữ đơn thuần ôn hoà hiền hậu, tự nhiên sẽ làm Hoàng Thượng bớt lo không ít, Hoàng Thượng sẽ thích ngay."

"Muối muối có thể nghĩ như vậy, vậy đúng rồi." Chu Anh cũng không sợ mù hoa sen dính vào, dùng tay bẻ gãy đóa hoa sen chưa nở hết, "Hoa sen lần này phẩm chất rất thanh tao, mà không cần ca tụng, nhưng tính cách biết quay đầu lại đúng lúc cũng đáng được ngợi khen, không riêng gì ta, Hoàng Thượng cũng chắc chắn thích."

Nói xong những lời này, Chu Anh liền phản phó Bách Hợp đầy mỉa mai ly khai, mặc kệ như thế nào, nàng hôm nay dao động Trương dung hoa mục đích xem như đạt đến. Về phần nàng ta có thể tiêu hóa lời nói này hay không, sau khi tiêu hóa lời nói này sẽ làm ra hành động gì, vậy chỉ có thể mỗi mắt mong chờ.

Thư tu nghị rời đi đã lâu rồi, cung nhân bên cạnh Trương dung hoa mới thử khuyên nhủ: "Chủ tử, nô tỳ cảm thấy lời nói của Thư tu nghị đều không phải là không có đạo lý, Hoàng Thượng hiện giờ cũng không biết bộ mặt thật của Đức phi nương nương, mới bị nàng ta lừa bịp, nếu là chủ tử bỏ gian tà theo chính nghĩa, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ không hoài nghi chủ tử nữa."

Trương dung hoa lắc lắc đầu: "Ta từng đã tin tưởng Đức phi nương nương như vậy, nghĩ nàng ta thật sự là tâm địa Bồ Tát, cuối cùng lại lưu lạc trở thành một con cò của nàng ta thôi. Hậu cung này làm sao sẽ có người chân chính đơn thuần ôn hoà chứ? Lúc trước Đức phi là không có hảo ý lợi dụng ta, người làm sao biết Thư tu nghị này có giống Đức phi lúc trước không, không có hảo ý, có toan tính khác?"

"Chủ tử nói đúng, là nô tỳ lo lắng không chu toàn."

"Làm sao là người sai?" Về mặt Trương dung hoa cô đơn, "Đó là ta kỳ thật cũng động tâm, nếu bàn về phân vị, Thư tu nghị tất nhiên là không bằng Đức phi, nhưng luận về sủng ái của hoàng thượng, lại có ai bì kịp bằng Thư tu nghị? Hậu cung có ai không hâm mộ Thư tu nghị, ta nghĩ tới lời nói của nàng ta, trong lòng lại làm sao không rục rịch đây?"

Nghĩ đến một sự kiện khác, Trương dung hoa vỗ về bụng của mình, vẻ mặt lo lắng.

Cung nữ biết nỗi lòng chủ tử nhà mình không tốt, liền cũng không nhiều lời nữa, nhẹ nhàng vạch lá sen rời đi, để cho chủ tử trên thuyền nhỏ lắng lặng suy nghĩ.

Đội chủ tử Trương dung hoa rời đi, cách đó không xa Đức phi mới thần nhiên phân phó: "Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng trở về đi."

"Nương nương chỉ muốn tại chốn đào nguyên này nghỉ tạm thôi, nhưng lại không nghĩ gặp được một hồi trò hay như vậy." Vi Phong liền vạch lá sen vừa nói, "Nương nương cảm thấy lần này ý của Thư tu nghỉ là như thế nào?"

Sắc mặt Đức phi bí hiểm: "Nàng muốn thế nào cũng không trọng yếu, bốn cung cũng không có nhược điểm gì rơi vào trong tay nàng, nhưng Trương dung hoa này, thủy chung là cái tai họa ngầm, bốn cung chỉ bằng nghĩ biện pháp vạn toàn làm nàng giữ bí mật."

"Nương nương không cần bận khoăn như vậy?" Vi Phong hơi có khó hiểu, "Hiện giờ nương nương đang ở bốn phi vị, lại chưởng quản sự vụ hành cung, tùy tiện tìm cái cơ liên có thể đuổi nhỏ nhỏ sườn ngũ phẩm dung hoa này, làm gì chiếm tiền có hậu như vậy?"

Đức phi lắc đầu: "Bốn cung mới vừa tiếp quản sự vụ hành cung, nếu sau đó xảy ra đường rẽ gì, vậy Hoàng Thượng tất nhiên sẽ cảm thấy bốn cung chưởng quản bất lực, ngày sau hồi cung lại như thế nào an tâm đem cung quyền giao cho bốn cung?"

Vi Phong gật gù đầu, vẻ mặt khâm phục: "Vẫn là nương nương nghĩ sâu xa."

"Chủ tử, quả nhiên không ngoài ngài sở liệu, cung nữ bên người Trương dung hoa hôm nay lén lút đi truyền Nhan thái y, còn mở phương thuốc, sắc thuốc, nơi này là bà thuốc được rửa qua sau khi sắc." An công công mở ra khăn gấm, lộ ra bà thuốc đã tra được đen thui.

Mùi thuốc thập phần nồng, Chu Anh nhũn nhũn mảy: "Tư vị nặng như vậy, có tra ra là cái gì không?"

An Thanh Bình trả lời: "Hồi chủ tử, nô tài đã mời người xem xét thuốc này, tất cả đều là thuốc an thai, được tính rất mạnh, có thể thấy được Trương dung hoa quả thật đã có mang long duệ."

Chu Anh gật gù đầu, nàng sớm đoán được vài phần. Chính là thay Trương dung hoa này tiếc hận, vốn phần lớn phụ nữ hậu cung lười biếng, thân mình thể cốt liền không tốt. Ba tháng đầu đã nguy hiểm càng nguy hiểm, hơn nữa đoạn đường tới Bắc Thượng này quá xóc nảy, một thai này có thể bình yên vô sự, vậy mới là kỳ tích.

Nếu trước khi xuất phát, Trương dung hoa đã phát hiện chính mình mang thai còn kiên trì theo ngự giá Bắc Thượng, vậy chỉ có thể nói chuyện này hết thấy đều là gieo gió gặt bão. Nếu là sau khi xuất phát mới phát hiện, nàng cũng chỉ có thể yên lặng cầu nguyện cho đứa bé trong bụng Trương dung hoa.

"Vậy Nhan thái y chính là quan môn đệ tử của viện phán tiền nhiệm Trương thái y?" Chu Anh hỏi.

An Thanh Bình gật gù đầu: "Chủ tử nói đúng, Nhan thái y là một tay Trương thái y để bạt vào Thái y viện, y thuật cũng là hàng đầu, cho nên lần này Hoàng Thượng mới dẫn Nhan thái y đi theo."

Chu Anh khoát tay áo ý bảo hấn lui ra, liền dựa vào quý phi ghé suy nghĩ. Lúc trước Vĩnh Hòa cung cháy thiếu chút nữa làm bị thương tiểu công chúa, kinh hoàng ngày ấy vẫn còn rõ ràng trong lòng, nàng cũng không từng quên, nhưng hiện giờ Trương dung hoa cũng mang thai sắp làm mẹ người, nàng có tâm muốn báo thù nhưng lại chân chờ.

"Lục La, hầu hạ ta thay quần áo đi, ta muốn đi gặp Hoàng Thượng." Chu Anh không phải người dây dưa, chỉ sau một chén trà, liền quyết định.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Châm ngòi

"Thôi công công, Hoàng Thượng ở bên trong?" Chu Anh đến cửa đại điện Cần Chính, liền gặp Thôi Vinh Minh canh giữ ở ngoài điện.

Thôi Vinh Minh gật gù đầu: "Trong cung đưa tới tấu chương gấp, nói là bộ lạc Đột Quyết phía tây xâm phạm biên cương Đại Tề ta, Hoàng Thượng nhanh chóng chiêu vãi vị đại nhân lại đây, có lẽ giờ đang thương nghị kế sách đối phó với địch."

Chu Anh lơ đãng cười cười: "Ta đây đi thiên điện chờ Hoàng Thượng. Thôi công công tạm thời không cần thông báo cho ta, miễn quấy rầy Hoàng Thượng thương nghị chính sự."

Thôi Vinh Minh nhìn một cái, an bài Tiểu Tần Tử mang nàng đi thiên điện hầu hạ.

"Tiểu Tần Tử, người đang bận việc đi xuống cũng được, nơi này có Bách Hợp hầu hạ là được rồi." Chu Anh sợ Hoàng Thượng bên kia có cái gì cần, vội

vàng đem Tiểu Tần Tử phái qua.

Đến đây đã hơn một năm, Đại Tề vẫn phồn vinh yên ổn, cho nên đối với ngoại giao cùng tình trạng biên cảnh nàng không có chút hiểu biết nào, không nghĩ hiện giờ lại bị đánh bất ngờ. Chỉ là nàng cũng không thấp phần lo lắng, lúc này Đại Tề là nước lớn mạnh, còn không đến mức sẽ bị bọn bộ lạc Đột Quyết này dao động căn cơ, chỉ là chọn kẻ ngăn địch thế nào thôi.

Nàng nhàn nhã phẩm trà hoa nhài lúc này Tiểu Tần Tử mới mang tới, thậm chí còn ăn hơn phân nửa đĩa bánh hoa hồng trên bàn.

"Ái phi tới khi nào? Sao không cho người thông báo một tiếng?" Gia Nguyên để đến thiên điện liền nhìn thấy nàng nửa chống đầu, híp mắt đang ngủ.

Chu Anh phút chốc bị bừng tỉnh, vội đứng dậy chuẩn bị thỉnh an, bị hấn đất ngồi ở bên cạnh.

"Tần thiếp nghe Thái công công nói Hoàng Thượng đang cùng vài vị đại nhân thương nghị chính sự, liền không dám tùy tiện quấy rầy." Chu Anh hơi hơi che miệng ngáp một cái, hơi có chút thẹn thùng, "Hoàng Thượng hết bận rồi?"

Gia Nguyên để cười nhìn mắt nàng mang vẻ kiều mỵ: "Kinh thành báo lại, bọn nghịch tặc Đột Quyết đánh bất ngờ biên cương Tây Nam nước ta, trăm liền cùng các đại thần thương nghị phương pháp lui địch, làm ái phi đợi lâu, là sai lầm của trẫm."

Chuyện này đương nhiên không phải thật sự đang giải thích, Chu Anh cũng nghe không ra lời xin lỗi của Gia Nguyên để, ngược lại vẻ mặt nịnh nọt: "Hoàng Thượng luôn luôn anh minh thần võ, Bộ lạc Đột Quyết nho nhỏ này thì làm sao có thể làm cho Hoàng Thượng lo lắng?"

Khuyết Tĩnh Hàn ngăn ra, chà xát cái mũi của nàng cười: "Trẫm cùng vài vị đại nhân thương nghị hai canh giờ, ái phi thì như thế nào biết được trẫm không lo lắng?"

"Tần thiếp nhìn vẻ mặt tươi cười của Hoàng Thượng, liền biết Hoàng Thượng ngại sớm đã có kế sách lui địch. Huống chi Đại Tề ta so với Đột Quyết, là con rồng so với con giun, con giun muốn làm càn, thì sao có thể lay động giao long nửa phần?" Chu Anh cười giảo hoạt, hoàng đế từ xưa tới nay chó không phải là coi ngàn dặm giang sơn là quan trọng nhất, khen giang sơn ngàn dặm này so với cái khác, hẳn nhất định rất hưởng thụ, lời này của nàng nhất định nói trúng tâm ý hân.

Quả nhiên, Khuyết Tĩnh Hàn bị lời này của nàng làm cho thoải mái: "So sánh này của ái phi thật sự là rất chuẩn xác, điều dân Đột Quyết này cứ càn rỡ, cũng trở mình không ra cành hoa lớn, trẫm đích xác không cần lo lắng. Được rồi, cũng chờ trẫm hai canh giờ, liền lưu lại bồi trẫm dùng bữa tối đi, trẫm còn không biết ái phi đến tìm trẫm là có chuyện gì."

Tuy nói chuyện Đột Quyết cũng không tính đại sự, nhưng đã có chuyện này, Gia Nguyên để làm sao còn có tâm tư nghe mấy chuyện kỳ lạ trong cung này? Huống chi Trương dung hoa mặc dù đã mang thai, nhưng thai nhi này khó giữ, không biết có bảo vệ được hay không, hơn nữa Trương dung hoa bảo mật tin tức này có lẽ là vì phải bảo vệ thai nhi trong bụng, nghĩ tới những thứ này, Chu Anh lại do dự.

Chu Anh cười lắc đầu: "Tần thiếp cũng không có chuyện, chỉ là gần đây thời tiết oi bức, Hoàng Thượng ăn uống không tốt, liền mang chút thạch son tra khai vị tự chế mang tới cho Hoàng Thượng nếm thử một chút thôi. Bách Hợp, đem điểm tâm ta làm lấy ra."

*thạch son tra: bản cv là son tra vó ngựa cao - theo ta đoán nó chính là rau câu bỏ thêm trái son tra, coi cách làm trên baidu thì "bột vó ngựa" chính là bột củ năng.

Trong lòng Gia Nguyên để rõ ràng biết nàng không muốn nói nữa, cũng không hỏi kỹ, để nàng lại cùng dùng bữa tối.

"Chủ tử, tới giờ uống thuốc rồi." Cung nữ bên người Trương dung hoa thối thối chén thuốc đã sắp nguội, chén thuốc tản ra mùi chua rất nồng, nàng có chút đau lòng chủ tử, "Nhân thái y dặn qua, thuốc này nhất định phải dùng đúng hạn, nô tỳ lại đi lấy chút nước mơ đến áp cay đắng."

Trương dung hoa tiếp nhận chén thuốc, uống một hơi cạn sạch, mảy đều chưa nhả một chút: "Không cần, thuốc đắng dã tật, cay đắng này làm ta càng khắc sâu vài chuyện."

Cung nữ gật gật đầu: "Chủ tử đừng nghĩ nhiều, thái y dặn chủ tử phải tận lực bảo trì tâm tình thư sướng, không thể vì chuyện khác rối loạn nỗi lòng, vậy hoàng tử trong bụng lại nguy hiểm."

"Ta lại làm sao không biết?" Trương dung hoa vỗ về bụng, ánh mắt sâu thẳm, "Nhưng tâm tình thư sướng làm sao dễ dàng vậy? Bạch Thược, ta cảm thấy ngực có chút buồn bức, ngươi phù ta đi ra ngoài một chút đi."

"Vâng, chủ tử." Bạch Thược thật cẩn thận dìu lấy chủ tử nhà mình xuất môn, nhưng còn chưa đi được mấy bước, liền gặp được Đức phi đi gặp Hoàng Thượng trở về.

"Tần thiếp thỉnh an Đức phi nương nương." Trương dung hoa so với ai khác đều biết tâm tư Đức phi sâu, hơn nữa chính mình hiện giờ đang ở vào thời kì nhạy cảm, tất nhiên là không dám có bất kỳ bất kính cùng đi quá giới hạn, liền quy củ hành lễ.

Đức phi gật gật đầu, vô cùng thân thiết dắt tay nàng: "Trương dung hoa bình thân đi, bốn cung hình như vài ngày chưa từng thấy Dung hoa muội muội, trong lòng nhớ thương vô cùng, Dung hoa muội muội cùng bốn cung nói chuyện một chút đi."

Trên mặt hai người thấp phần hài hòa, đi tới đình lục giác đằng trước.

Nhưng mới đi được một nửa, Trương dung hoa đột nhiên ngừng lại, phúc phúc thân mình thỉnh tội: "Đức phi nương nương xin thứ tội, tần thiếp đột nhiên cảm thấy thân mình có chút không khỏe, nghĩ muốn xin được cáo lui trước, không thể bồi nương nương, kính xin nương nương thứ lỗi."

Sắc mặt Đức phi không tính là tốt, nàng nhìn Thụ tu nghi đang đi tới bên này, nghĩ nghĩ, sắc mặt dịu đi: "Dung hoa muội muội đây là không cho bốn cung mặt mũi? Vừa lúc tu nghi muội muội cũng tới, ba chúng ta mặc dù đều là phi tần của hoàng thượng, lại tựa hồ chưa bao giờ cùng một chỗ nói chuyện, nghĩ đến đây, bốn cung vẫn rất tiếc nuối."

Vừa lúc Chu Anh đi vào, nghe hết lời nói này, cười phúc phúc thân mình: "Thỉnh an Đức phi nương nương. Nhận được ưu ái của Đức phi nương nương, tần thiếp cũng vẫn muốn tâm tình với nương nương một phen, nhưng nương nương quá bận rộn cung vụ, không được rảnh rỗi thời."

Đức phi lại chần chờ, Thụ tu nghi này làm sao sẽ thiết tình nói chuyện với nàng, mà lúc này thân thiện như vậy là vì cái gì? Chính là đã nói ra miệng, nàng đành phải cười giả ý, nói: "Tu nghi muội muội từ trước đến nay tính tình ngay thẳng, lời này là chỉ trích bốn cung không phải. Đã như thế, vậy nói không bằng hành động (bản cv: kia cái lương không bằng bạo lực, lúc đầu ta ừ hiểu nó là cái gì, nhà lại ko có mạng, nghĩ một hồi luôn, haizzz...) Hoàng Thượng mới vừa ban cho bốn cung trà tốt, hai vị muội muội liền cùng bốn cung phẩm trà đi."

Đức phi đi ở đằng trước, vừa đi về phía cái đình kia, vừa phân phó Vi Phong đi pha trà.

Chu Anh nhìn thấy Trương dung hoa bên cạnh sắc mặt có chút khó xử, theo tầm mắt của nàng nhìn qua, liền nhìn thấy phía bên trái đình có cây trúc đào đang hé nở tươi tốt. Phần hoa trúc đào có độc tính, người bình thường tiếp xúc tất nhiên là không sao, nhưng phụ nữ có thai thì không nên tiếp xúc, huống chi hiện giờ thai của Trương dung hoa không ổn, càng phải chú ý hơn.

Cây trúc đào

Chu Anh biết nàng không muốn bại lộ, cũng không dám không tuân theo ý Đức phi, liền lên tiếng nói: "Đức phi nương nương, đình kia mặc dù tốt, nhưng có nhiều người đến người đi, không phải là nơi tốt để chúng ta nói chuyện, nhưng tần thiếp biết có một nơi thanh tĩnh, không biết Đức phi nương nương có muốn đi nhìn một cái không?"

"Sao? Thụ tu nghi quả nhiên tâm tư là lút, phát hiện nơi thanh u như vậy, không chỉ có thanh lương, còn mang theo mùi hoa sen." Đức phi nhìn lá sen cao hơn đầu người quanh mình, cười gật đầu, "Khó trách Hoàng Thượng yêu thương tu nghi muội muội như vậy."

Chu Anh cười lắc đầu: "Đức phi nương nương khen trật rồi, nơi đây người thứ nhất phát hiện không phải là tần thiếp, nếu bàn về tâm tư là lút, Dung hoa muội muội càng tốt hơn. Lần trước tần thiếp ở trong này ngẫu nhiên gặp Dung hoa muội muội, thưởng hoa sen hồi lâu."

Chu Anh nói lời này là nói riêng cho Đức phi nghe, mục đích là muốn nhìn sắc mặt Đức phi, sao biết được nàng sau khi nghe xong lại cực kỳ trấn định, bất động thanh sắc cười nhìn về phía Trương dung hoa bên cạnh, sắc mặt đã muốn ần ần có chút trắng bệch: "Dung hoa muội muội say mê chuyện phong nhã nhất, có thể phát hiện điệu dụng này, bốn cung tất nhiên là sẽ không kinh ngạc. Dung hoa muội muội cùng tu nghi muội muội giống nhau khéo hiểu lòng người, chắc chắn thập phần hợp ý, bốn cung có nói sai không?"

Trương dung hoa cười thập phần miễn cưỡng: "Đức phi tỷ tỷ nói đúng, nhưng thân mình tần thiếp từ ngày ấy có chút không tốt, vẫn chưa nhiều lời, sợ là còn quấy rầy hưng trí của Thụ tu nghi."

Lời này vừa nói ra, ai thân ai sơ biết ngay, gọi Đức phi là tỷ tỷ, còn nàng là Thụ tu nghi, nói gần nói xa đều đang phỉ báng quan hệ với nàng. Chu Anh thân nhiên nhìn nàng một cái: "Gặp tri kỷ, ngàn chén rượu còn thiếu, nếu hợp ý nhau, hai câu cũng có thể thành tri kỷ, nói nhiều ý ít, lại làm sao bì kịp được thâm ý trong câu nói ngày ấy của Dung hoa muội muội?"

Chu Anh hạ quyết tâm phải làm cho Trương dung hoa phản công, nhưng trăm triệu không ngờ được nàng cùng Trương dung hoa ngày đó hết thấy sớm rơi vào trong mắt Đức phi nương nương đã mưu trí này.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Tranh thủ tình cảm

Nói xong lời này, Chu Anh nhìn thấy sắc mặt Trương dung hoa xám trắng, trong lòng nàng âm thầm bực mình, cũng không bỏ đá xuống giếng nữa. Những lời này sau là cát là hung liền xem tạo hóa của Trương dung hoa, nếu là nàng thật sự bảo vệ con sót ruột, nhất định có thể nghĩ ra biện pháp tự bảo vệ mình, nếu thật sự giữ không được, vậy cũng không oán người được.

Trên mặt Đức phi mặc dù không có gì biến hóa, nhưng mắt trầm xuống, nói: "Tu nghi muội muội cùng dung hoa muội muội đã hợp ý như vậy, vậy liền ở trong này ngắm hoa sen đi. Bốn cung nhìn mây đen, nói vậy ngày mai có thể có mưa to, hồ hoa sen này cũng tới không được, đừng bỏ lỡ ngày tốt hôm nay. Bốn cung nhớ tới còn có chút cung vụ chưa xử lý, rời đi trước."

Mắt nhìn nàng rời đi, trong mắt Trương dung hoa đầy âm đạm, trong lòng Chu Anh hiểu đây là trong lòng nàng oán hận chính mình mới vừa rời nói dối Đức phi, lại e ngại phân vị thấp hơn so với nàng, không thể phát tiết, phòng chừng trong lòng cũng ghen khuất.

"Mới tới phượng Bắc, mấy ngày gần đây tiểu công chúa có chút không thoải mái, ta một khắc không thấy, trong lòng liền không nở, liền cáo lui trước." Chu Anh tìm cái lấy có rồi đi, để cho nàng một mình ngắm lại.

Đợi trở về cung, Chu Anh mới ngẫm thờ dài: "Bách Hợp, em nói ta đây có phải quá mức nhân từ hay không?"

"Cũng không phải." Bách Hợp gật gật đầu, "Bây giờ Trương dung hoa đi tới một bước này hoàn toàn là gieo gió gặt bão, lúc trước chuyện Vĩnh Hòa cung Dục Khôn cung bị cháy, nhất định nàng thoát không khỏi liên quan, chủ tử vì sao nhân hậu khoan dung như thế?"

Chu Anh lắc đầu: "Em không rõ."

Mặc dù đấu tranh ở trong hậu cung này vĩnh viễn không ngừng, mạng người như cỏ rác, ngoài chủ tử cao cao tại thượng, hết thấy tánh mạng người khác đều nhỏ bé giống như con kiến. Nhưng trong xương nàng là người hiện đại dân chủ nhân quyền, đã tiếp nhận ba mươi năm giáo dục cùng quan niệm như vậy, ngay cả tiếp nhận sự tàn khốc ở nơi này, lại rất cuộc không dám vươn tay bóp chết một sinh mệnh.

Huống chi từ khi có tiểu công chúa, nàng liền đối với trẻ con càng cảm thấy triu mến, yêu thương, Trương dung hoa có thể giữ được thai nhi trong bụng hay không cũng không nhất định, nàng sao có thể quyết tâm ác độc được?

"Chủ tử, hoàng thượng mới vừa đã tới, thấy chủ tử không ở liền đi chỗ quý phi nương nương." Nàng về tới Phi Vân các, Lục La nhân tiện nói, "Chủ tử đi đâu vậy, sao hiện tại mới trở về?"

"Hoàng Thượng có nói vì sao tới Phi Vân các không?" Chu Anh thuận miệng hỏi, liền vào nội thất nhìn tiểu công chúa. Có lẽ là có chút không quen khí hậu này, gần đây bé con ăn uống cũng không được ngon như trước, cũng không hoạt bát như ngày thường, Chu Anh cả ngày lo lắng. Nhưng bé con lại nghịch ngợm, uống một miếng thuốc là khóc cả một đêm, thật vất vả nuốt xuống, không đầy một lát liền nôn ra.

"Hoàng Thượng chơi với tiểu công chúa một chút, hỏi tiểu công chúa có đỡ hơn chưa, cũng không nói gì nữa." Lục La nghĩ nghĩ, "Nhưng có hỏi chủ tử đi nơi nào, nhưng nô tỳ cũng không biết, thành thật trả lời."

Chu Anh gật gật đầu, vươn tay vuốt trán của bé, mới phát hiện trán tiểu công chúa có chút lạnh, cả người tăng mồ hôi mỏng, trong lòng lại có chút sốt ruột: "Trước khi ngủ, tiểu công chúa có ăn thứ gì? Đi mời thái y am hiểu lĩnh vực này nhất, tiểu công chúa như vậy, trong lòng của ta cũng không yên tâm."

Lục La lĩnh mệnh liền đi thỉnh thái y, sau một lúc lâu trở về nói Đồng thái y ở chỗ quý phi nương nương bắt mạch cho nhị công chúa. Chu Anh có chút sốt ruột, liền tự mình đi tới cung của Trương quý phi, muốn nhìn xem coi mạch cho nhị công chúa bao lâu.

Trên đường đi rất gấp gáp, khi đến trong cung Trương quý phi trên trán đều là mồ hôi, nàng thoáng xoa xoa, sửa sang lại xiêm y liền vào. Trương quý phi một mình trông coi nhị công chúa, mà Đồng thái y cũng không ở đây.

Chu Anh phúc thân vấn an nàng.

"Thư tu nghi bình thân, như thế nào lúc này đến chỗ bồn cung?" Trương quý phi có chút nghi hoặc, "Chính là có chuyện quan trọng?"

Chu Anh gật gật đầu: "Quý phi nương nương, tần thiếp mới vừa rồi hồi cung liền phát hiện tiểu công chúa thân mình không khoẻ, thái y vẫn nhìn không ra rốt cuộc vì sao, tần thiếp liền muốn thỉnh Đồng thái y am hiểu bắt mạch cho trẻ con nhìn tiểu công chúa một cái. Mới vừa nghe cung nhân nói Đồng thái y ở trong cung quý phi nương nương, trong lòng nhất thời sốt ruột, liền tùy tiện đến đây, nếu là quấy rầy nương nương, kính xin nương nương thứ tội."

Quý phi nương nương cười cười: "Bồn cung xưa nay biết muội muội yêu thương tiểu công chúa, nhưng nhị công chúa bồn cung cũng bị sốt mùa hè, nhưng vì thể chất đặc thù, Đồng thái y đang tìm phương thuốc, kính xin muội muội chờ một lát."

Sốt mùa hè là chứng bệnh hay gặp ở những nơi ẩm ướt như Giang Nam, đặc biệt mùa hè, hành cung nghi hè mát mẻ sao bị sốt mùa hè? Chu Anh làm sao không biết nàng đây là lấy cớ kéo dài, lại cũng chỉ nhìn xuống, đi ra ngoài cung quý phi.

Người đi rồi, Đồng thái y liền viết xong phương thuốc đi vào, Trương quý phi thân nhiên phân phó hần: "Thân mình nhị công chúa suy yếu, bồn cung rất là lo lắng, đúng lúc hôm nay bồn cung có chuyện trọng yếu trong người, không thể tự mình chăm sóc, vậy người một tác cũng không rời, canh giữ ở bên người nhị công chúa. Nếu là nhị công chúa có bất kỳ sai lầm, bồn cung tìm người hỏi!"

Đồng thái y run rẩy quỳ trên mặt đất đáp vâng, trong đầu nhưng vẫn nói thầm, thân mình nhị công chúa rất tốt, lại cứ phải bắt hần viết phương thuốc ích khí lưu thông máu, còn muốn hần trông coi nhị công chúa, một tác cũng không rời, thật không biết trong lòng quý phi nương nương nghĩ đang cái gì? Bất quá hần làm nô tài, cũng không cách nào tự mình đoán bừa tâm tư chủ tử, chỉ có thể nghe lệnh mà làm thôi.

"Từ thái y, có chẩn ra tiểu công chúa vì sao dị thường như vậy không?" Chu Anh sốt ruột hỏi.

Từ thái y già cả cung thân mình đáp lại: "Thư tu nghi xin yên tâm, tiểu công chúa chỉ là mới tới phía Bắc, hơi có không khoẻ, vài ngày sau quen khí hậu phía Bắc này, tự nhiên sẽ khỏe lên."

Lần trước cũng chẩn đoán ra kết quả như vậy, Chu Anh không kiên nhẫn phát phát tay, lại để cho Dương thái y ở bên cạnh tiến lên bắt mạch, một lát sau Dương thái y cũng nói kết quả chẩn đoán bệnh, cùng Từ thái y không có sai biệt.

Bệnh trạng tiểu công chúa càng thêm nghiêm trọng, mồ hôi vẫn không ngừng, thân mình cũng có chút lạnh cả người. Chu Anh trong cơn tức giận, liền đuổi bọn lang băm này đi, một mình ôm lấy tiểu công chúa tức giận, hờn dỗi.

Lan Tương là lần đầu tiên thấy chủ tử tức giận như vậy, sợ tới mức có chút không dám tiến lên, Lục La cùng Bách Hợp hầu hạ chủ tử nhà mình nhiều... năm, cũng chưa từng thấy nàng tức giận như vậy, cảm thấy có chút lo sợ.

Nhưng Bách Hợp vẫn ôn trọng hơn, kiên trì tiến lên khuyên nhủ: "Chủ tử đừng tức giận, như vậy cũng không phải biện pháp, quý phi nương nương đem Đồng thái y lưu lại trong cung, hiển nhiên là dụng tâm kín đáo. Phá kế này, chủ tử chỉ có đi cầu hoàng thượng."

Lúc này Chu Anh mới hiểu ra, nàng bối vì quá mức lo lắng tiểu công chúa, quá mức tức giận quý phi dụng tâm hiểm ác như vậy, thật đã quên còn có Gia Nguyên để vẫn có bản lĩnh sai sử được Đồng thái y. Lập tức cái gì mặc kệ, liền vội vã chạy tới Càn Chính điện.

"Chủ tử, chủ tử." Lan Tương thở hổn hển, bung ô giấy dầu "Bên ngoài mưa to, chủ tử vẫn là ở Phi Vân các chờ đi, nô tỳ đi mời Hoàng Thượng cho."

Chu Anh lắc lắc đầu, nàng cũng bắt đầu bình tĩnh, Trương quý phi không giống với người bên ngoài, ở trong suy nghĩ của Hoàng Thượng, nàng căn bản không thể so sánh cùng Trương quý phi, hơn nữa gần đây vì đều Đột Quyết làm loạn, đang trọng dụng anh ruột Trương quý phi ra tiền tuyến kháng địch, nàng lại càng không có nhiều phần thắng. Muốn cho Hoàng Thượng hướng về tiểu công chúa, liền chỉ có trước dùng khổ nhục kế, làm cho Hoàng Thượng thông cảm nàng một lòng yêu con gái sốt ruột, nàng mặc dù không muốn thừa nhận, trong lòng lại tin tưởng Gia Nguyên để không phải thật sự vô tình vô nghĩa như vậy.

Chu Anh cất ô giấy dầu, để cho mưa xối lên người mình, thấm ướt người, mới một lần nữa sai Lan Tương bung ô, lại vội vàng đi hướng Càn Chính điện.

"Nương nương, nô tỳ thấy Thư tu nghi vội vã đi Càn Chính điện, cả người đều bị mưa xối ướt đầm." Oanh Nhi hồi bẩm, "Chắc là muốn sử khổ nhục kế làm Hoàng Thượng động tâm."

"Hừ." Trương quý phi hừ lạnh một tiếng, "Nàng thật ra rất khờ dại, Hoàng Thượng sẽ trơ mắt nhìn nàng, huống chi ca ca hiện giờ đang hợp lực với Hoàng Thượng phá địch, hoàng thượng mới vừa còn thưởng không ít thứ tốt cho bọn cung, Thôi công công cũng nói hoàng thượng có ý khôi phục quyền quản lý lục cung cho bọn cung, nàng chỉ là một tu nghi nho nhỏ liền muốn đối nghịch cùng bọn cung, quả nhiên là mắt cao hơn đầu, tuổi trẻ khinh cuồng!"

"Chủ tử nói đúng, Hoàng Thượng sủng ái chủ tử nhiều... năm thế này, đối với nương nương tình thâm ý trọng, lại như thế nào bởi vì một tu nghi nho nhỏ dao động làm khó chủ tử?" Oanh Nhi cười nói, "Là nô tỳ đa tâm."

Trương quý phi cười hết sức cao hứng: "Trừ bỏ tiểu tiện nhân này, còn có một đứa khiến cho bọn cung phiền lòng. Phương thuốc của Đồng thái y đã sắc chưa? Làm bí ẩn chút, nếu là để người bên ngoài biết, bọn cung giữ được chính mình, nhưng các người thì không."

Yến Nhi gật đầu: "Là nô tỳ tự mình sắc thuốc, nương nương yên tâm."

Quả nhiên là nơi nghỉ hè, mặc mưa mùa hè, thân mình lạnh run, nàng rung mình, nhìn Càn Chính điện gần ngay trước mắt, càng đi nhanh hơn.

Thôi Vĩnh Minh theo thường lệ canh giữ ở ngoài điện, khi nhìn thấy nàng hoảng sợ: "Tu nghi chủ tử, sao bộ dạng như thế này? Tiểu Tàn Tử, mang chủ tử đi thiên điện thay quần áo, tuy là ngày mùa hè, ẩm ướt như vậy cũng sẽ cảm lạnh."

"Không cần Thôi công công." Giọng nói Chu Anh có chút thấp, "Phiền toái công công đi vào thông báo một tiếng, ta có chuyện quan trọng tìm Hoàng Thượng."

Về mặt Thôi Vĩnh Minh ngượng ngịu: "Nô tài biết chủ tử nhất định là có việc gấp, nhưng hôm nay lại tới hai phong cấp tấu nữa, Đột Quyết xâm phạm rất là căn cứ, Hoàng Thượng đang cùng Trương đại nhân thương nghị phương pháp phá địch, nô tài đi vào thông báo, cũng không làm nên chuyện gì a."

Mặc dù biết hẳn nói đúng, Chu Anh vẫn không bỏ cuộc, cõi vòng ngọc trên cổ tay nhét vào trong tay hân: "Nhưng thỉnh Thôi công công thông báo cho ta một tiếng, nếu là Hoàng Thượng hiện tại không gặp, ta đây liền ở trong này chờ, cho đến người gặp ta mới thôi."

Thôi Vĩnh Minh lắc lắc đầu, đi vào thông báo, nhưng một lát liền ra, thái dương thậm chí còn có vết máu, làm như bị ném cái gì.

Chu Anh thấy thế trong lòng trầm xuống, thân mình tựa hồ có chút lung lay sắp đổ, may mắn Lan Tương bên cạnh nhanh tay, ổn định thân thể của nàng. Chu Anh cảm thấy đầu vầng mắt hoa, trong giọng nói tất cả đều là mơ hồ: "Có phải hay không Hoàng Thượng không chịu gặp ta?"

Thôi Vĩnh Minh lại đột nhiên bật cười, máu trên trán lan tràn dọc theo nếp nhăn, rất buồn cười: "Hoàng Thượng ở thiên điện, nói chính sự bận rộn, chủ tử chỉ có một chén trà, chủ tử có chuyện quan trọng liền đi nhanh thôi."

Chu Anh bị tình huống xoay ngược này làm kinh mộng trong nháy mắt, lập tức liền cầm mép váy đi tới thiên điện. Quả nhiên, tiến thiên điện liền thấy Gia Nguyên để dù bận vẫn ung dung nhìn nàng, nhưng tựa hồ cũng bị bộ dạng này của nàng làm kinh ngạc, tiến lên kéo tay nàng qua: "Thôi vĩnh nói rõ nàng đội mưa vội vàng tới tìm, thậm chí còn có chút kinh ngạc, sao lại chật vật như vậy? Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì?"

Chu Anh học Thôi Vĩnh Minh, phù phù một tiếng quỳ gối trước mặt hân: "Tiểu công chúa hiện nay bệnh thập phần nghiêm trọng, kính xin Hoàng Thượng cứu con bé!"

Gia Nguyên để không hiểu ra sao, kéo nàng, vuốt vuốt sợi tóc dính trên trán cho nàng: "Ái phi đừng nóng vội, chậm rãi nói rõ, tiểu công chúa rốt cuộc làm sao? Có mời thái y tới coi chưa?"

Chu Anh đem sự tình nói chi tiết một lần, vẫn chưa nói là Trương quý phi cố ý lưu Đồng thái y, nhưng nàng tin tưởng Gia Nguyên để nhất định có thể lĩnh hội ra.

Khuyết Tĩnh Hàn nghe xong lời của nàng, gật gật đầu: "Trẫm biết rồi, huynh trưởng Trương quý phi còn ở chính điện chờ, cùng trẫm thương lượng kế hoạch tiêu diệt bộ tộc Đột Quyết, nàng đi nội thất thay quần áo trước, mặc như vậy sẽ cảm lạnh."

Gia Nguyên để lưu lại lời này liền đi chính điện, Chu Anh càng ngồi càng cảm thấy lạnh cả người, cảm giác lạnh lẽo từ ngoài thấm tới tận tim. Nàng làm sao nghe không ra ý trong lời nói của Gia Nguyên để, lúc này, bất cứ chuyện gì đều không bằng quốc sự, hẳn lại như thế nào vì chính mình mà làm mất mặt Trương quý phi?

Có lẽ ngồi một canh giờ, có lẽ là hai canh giờ, Chu Anh cảm thấy cả người đều cứng ngắc, giọng nói nàng nghẹn ngào bám vào Lan Tương, dựa vào nàng mới đứng lên: "Đi thôi Lan Tương, chúng ta trở về đi."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Sấm sét

Phi Vân các cách Cần Chính điện của Gia Nguyên để cũng không xa, nhưng Chu Anh lại cảm thấy cước bộ phù phiếm vô lực, đường này liền dài giống như là đi không đến cuối. Mưa to chẳng biết lúc nào ngừng, có gió lạnh lạnh phát qua, xuyên thấu qua xiêm y nàng, thổi tận xương tủy, một trận lạnh lẽo.

"Chủ tử ngài đừng vội, hoàng thượng đang bận rộn quốc gia đại sự, thương nghị với Trương đại nhân xong sẽ gặp sai Đồng thái y đến Phi Vân các chúng ta. Huống chi xưa nay thân mình tiểu công chúa khỏe mạnh, nói không chừng khi chúng ta trở lại Phi Vân các, nàng đã khỏe hơn." Lan Tương an ủi chủ tử nhà mình, cảm thấy rất đau lòng. Trong ngày thường, Hoàng Thượng sủng ái chủ tử, yêu thương tiểu công chúa như vậy, hiện giờ lại vì Trương đại nhân lại che chở Trương quý phi kiêu ngạo như vậy, lại vắng vẻ chủ tử, không chỉ có chủ tử, nàng cũng cảm thấy trong lòng ủy khuất.

Chu Anh không lên tiếng, nàng biết là chính mình quá ngây thơ rồi. Từ khi xuyên việt, nàng liền vẫn sống đạm bạc, đối ai cũng không quá thiết tình, trong lòng rõ ràng biết để vương so với chính mình càng bạc tình, lại cứ mang chờ mong, ảo tưởng mình có thể có được phần ân sủng này của hoàng đế, làm cho tiểu công chúa cùng mình một đời yên vui. Nhưng trận mưa hôm nay, giống như một thùng nước đá, hoàn toàn dội tỉnh nàng.

"Chủ tử ngài đã trở lại." Lục La chờ ở cửa Phi Vân các, kiễng chân trông chờ, khi nhìn thấy nàng vội mở miệng, nói vừa nói ra khỏi miệng liền nhìn thấy trên người chủ tử nhà mình vẫn ẩm ướt, "Chủ tử mau đi đổi xiêm y rồi lại đi, đừng để bị lạnh."

"Đi nơi nào?" Chu Anh thuận miệng hỏi, vội vã bước vào bên trong, "Thân mình Tiểu công chúa khỏe hơn không, còn có rét run không?"

Lục La theo nàng tiến vào, không hiểu ra sao: "Chủ tử làm sao vậy? Không phải chủ tử đi cầu hoàng thượng sao? Hoàng thượng mới vừa mệnh Thôi công công đến đem tiểu công chúa tiếp đi Cần Chính điện bên kia a?"

Cước bộ Chu Anh bỗng dừng ngừng một chút, xoay đầu lại, về mặt bất khả tư nghị: "Em nói cái gì?"

"Mới vừa rồi Thôi công công đến chỗ chúng ta nói là Hoàng Thượng cùng chủ tử phân phó đem tiểu công chúa mang đến Cần Chính điện a." Lục La cũng hồ đồ, "Chẳng lẽ không phải là chủ tử phân phó sao? Bách Hợp đi theo Thôi công công rồi, đã đi một hồi lâu."

"Chủ tử, đây là có chuyện gì?" Lan Tương cũng như lọt vào trong sương mù.

Tầng đá trong đầu Chu Anh cũng rơi xuống đất, Gia Nguyên để đem tiểu công chúa ôm đi Cần Chính điện như vậy, rồi gọi Đồng thái y chẩn bệnh, liền có thể nói là Hoàng Thượng truyền triệu mà không phải tiểu công chúa đoạt thái y của nhị công chúa, vừa không tổn hại thể diện Trương quý phi, cũng có thể bắt mạch cho tiểu công chúa, quả nhiên là kẻ sách lược toàn.

"Thay quần áo cho ta, lại đi Cần Chính điện." Chu Anh thản nhiên phân phó, trong lòng nhất thời không biết là tư vị gì.

Trong Cần Chính điện, Trương đại nhân sớm rồi đi, Gia Nguyên để nhìn thấy Đồng thái y bắt mạch cho tiểu công chúa, liền ra nội thất: "Mới vừa rồi Thụ tu nghi chờ ở trong này đâu?"

Tiểu Tàn Tử vừa mới vẫn chưa rời đi, vẫn canh giữ ở ngoài điện, giờ phút này bấm báo: "Hồi Hoàng Thượng, nô tài thấy Thụ tu nghi ngồi một chút, về mặt mặt mới đi ra ngoài, chắc là trở về Phi Vân các."

Về mặt mặt mới? Gia Nguyên để cười thầm, nhất định oán hận làm phụ hoàng thấy chết mà không cứu.

"Hoàng Thượng." Đồng thái y chẩn mạch xong, liền trở ra báo lại, "Tiểu công chúa đích thật là không hợp khí hậu, nhưng vì thần hỏi qua Bách Hợp cô nương, phương thuốc của vị thái y trước đều là dùng cho người lớn, được tính rất mạnh, tất nhiên là không thích hợp tiểu công chúa, vì thần lại đi viết một phương thuốc khác."

"Đi thôi." Gia Nguyên để thân nhiên phát phát tay, đứng dậy vào nội thất. Sắc mặt tiểu công chúa quả thật không hồng hào bằng lúc trước, mắt im lặng đóng lại, rất nhu thuận, "Bách Hợp đi nấu một bình trà gừng cho chủ tử nhà người đến đây đi, mới vừa rồi mắc mưa, thân mình nàng dù khoẻ mạnh cũng không chịu được, nên uống chút trà gừng cho ấm người."

Ánh mắt Bách Hợp lóe lóe, liền lui xuống.

Khi Chu Anh lại đến Càn Chính điện, tiểu công chúa đã uống thuốc, thân mình cũng không lạnh nữa. Chu Anh bế bé con kia, trong lòng mới rốt cục xem như yên tâm.

Gia Nguyên để đã đi tiền điện thương nghị quốc sự cùng vài vị đại thần, Chu Anh canh giữ ở bên người tiểu công chúa, hơi hơi xuất thần, Bách Hợp liền bưng trà gừng đang nóng hồi vào.

"Chủ tử, đây là Hoàng Thượng mệnh nô tỳ nấu ít trà gừng cho chủ tử, lúc này chủ tử mới mắc mưa, uống chút trà gừng cho bớt lạnh đi." Bách Hợp thổi thổi, lấy tay sờ sờ thử, mới đưa qua, "Chủ tử thừa dịp còn nóng dùng đi."

Trà gừng vị cay, nhưng Chu Anh lại ngửa đầu uống một hơi cạn sạch, nàng lại uống chút nước trắng mới đỡ. Lan Tương biết giờ phút này tâm tư chủ tử rất là phức tạp, liền cũng im lặng, cùng Bách Hợp ra nội thất.

"Tiểu công chúa uống thuốc xong, Đồng thái y nói là ban đêm thì sẽ chuyển biến tốt đẹp, tại sao chủ tử vẫn không thư thái?" Bách Hợp hoàn toàn không biết gì cả, cho nên có chút khó hiểu.

Lan Tương liền đem chuyện mới vừa rồi đến bây giờ nói: "Chỉ một canh giờ này, chủ tử đã trải qua tuyệt vọng đến hy vọng, nhất thời chắc chắn có chút loạn, để cho chủ tử cùng tiểu công chúa nghỉ ngơi thật tốt đi."

Bách Hợp gật gật đầu, cùng nàng canh giữ ở ngoài thiên điện.

Càn Chính điện xây dựng cho hoàng đế, chính điện cùng thiên trong điện tương thông, Gia Nguyên để trở về nội thất thiên điện liền nhìn thấy hai mẹ con này đang ngủ chung. Hắn ngăn trở người hầu hạ bên cạnh động tĩnh, lặng lẽ đứng bên cạnh, nhìn hai người ngủ.

Giữa lòng mây đích thật là có chút giống nhau, nhưng tính tình lại trông đánh xuôi, kèn thổi ngược như vậy. Hắn cười nhẹ, vươn tay dịch dịch góc chăn cho tiểu công chúa, lại dị thường ôn nhu lấy tay vuốt ve trán của nàng, lại cuối cùng đánh thức người trong lúc ngủ mơ.

Chu Anh mở mắt liền bị một thân long bào vàng sáng của hắn làm chói mắt, mới chuẩn bị đứng dậy thỉnh an, bị hắn đè lại bả vai ngồi trở lại trên ghế.

"Trẫm có chút đói bụng, nàng đi ra dùng ít đồ ăn với trẫm đi." Gia Nguyên để đất nàng, nói khẽ.

Lúc này Chu Anh mới chợt nhớ, một phen gây sức ép như vậy, đều qua thời gian bữa tối, nàng cũng không chút đói bụng. Ánh nến gian ngoài sáng sủa hơn, nàng khẽ ngẩng đầu liền nhìn thấy mỗi một trên mặt Khuyết Tĩnh Hàn, trong lòng thờ dài, vội thu xếp Thôi Vinh Minh đi truyền lệnh, gọi đều là đồ ăn vị nhẹ hợp với hắn.

"Sao không gọi vài món ăn ái phi thích?" Gia Nguyên để kêu Thôi Vinh Minh thêm vào vài món ăn, đã thấy nàng lắc lắc đầu, "Hoàng Thượng không cần bận tâm tần thiếp, tần thiếp không có muốn ăn, ăn một chút thôi."

"Hiện giờ tiểu công chúa đã không có gì đáng ngại, ái phi không cần lo lắng như vậy?" Gia Nguyên để ôm cả người nàng ngồi vào chỗ của mình, "Trong lòng ái phi đang còn oán trẫm không có tuyền Đồng thái y khám và chữa bệnh ngay cho tiểu công chúa phải không?"

Chu Anh lắc lắc đầu, trong mắt một mảnh trong suốt: "Tần thiếp thật sự tự trách, tần thiếp biết hôm nay Hoàng Thượng vì quốc sự ưu phiền, lại vẫn làm Hoàng Thượng khó xử như vậy, thật sự là tội không thể tha thứ. Không chỉ có như thế, Hoàng Thượng trăm phương nghìn kế tìm sách lược vẹn toàn cho tiểu công chúa cùng tần thiếp, tần thiếp không biết, mới vừa rồi lại vẫn đang oán Hoàng Thượng, tần thiếp tội đáng chết vạn lần, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!"

Gia Nguyên để ngăn người, hắn không ngờ Thư tu nghị đối với chính mình thẳng thắn như vậy, ngay cả rồi rắm mới vừa rồi đều bộc bạch, không vì mình lưu một chút đường sống. Phi tần mà khôn ngoan sẽ không ngu dại như vậy, bởi vì nếu tâm tình của hắn không tốt, tội danh này sẽ đang tưới dầu vào lửa, xử phạt nhẹ nhất cũng bị giáng một phân vị.

Hôm nay tâm tình hắn thực không tính là tốt, nhưng nhìn mí mắt nàng có chút sưng lên, nửa câu giáng tội đều nói không được: "Đã biết tội, vậy đừng phá hủy tâm tình dùng bữa của trẫm, ban đêm trẫm còn có vài tấu chương, thân mình tiểu công chúa không tốt, cũng không nên gây sức ép, nàng liền cùng bé con ở chỗ này bồi trẫm đi."

"Tần thiếp tuân chỉ." Trong lòng Chu Anh nhẹ nhàng thở ra, nàng sớm dự đoán được Gia Nguyên để tất nhiên sớm biết hết nhất cử nhất động của nàng, vậy còn không thẳng thắn khai hết. Nếu che che lấp lấp nói dối, một mặt nịnh hót a dua, nói tin tưởng hắn, vậy mới có thể làm Gia Nguyên để phát giận.

Mặc dù đồ ăn đều là khẩu vị nhẹ, Chu Anh vì không ngờ tâm ý Khuyết Tĩnh Hàn như thế, cũng buộc chính mình ăn chút. Ăn xong bữa tối, lại ngoan ngoãn mài mực cho hắn, cũng không còn ngại mặt.

Thôi Vinh Minh tiến vào bẩm báo: "Hoàng Thượng, quý phi nương nương cùng Đức phi nương nương ở ngoài điện chờ."

Gia Nguyên để gật gật đầu: "Tuyệt."

Chu Anh tự giác đi vào nội thất, trong ý chỉ Gia Nguyên để tuyên Đồng thái y lại đây là long thể không khoẻ, nếu là để các nàng nhìn thấy mình ở trong Càn Chính điện, vậy trong lòng Trương quý phi sẽ tức giận.

Nhưng Trương quý phi và Đức phi cùng yết kiến, thực sự có chút ngạc nhiên. Chu Anh âm thầm suy nghĩ, cũng không biết là Đức phi rất cao tay lại thuyết phục được quý phi một lần nữa, hay là hai người lại đang âm mưu ý xấu gì. Tùy ý chọn lấy quyền sách, Chu Anh cách gian ngoài gần nhất, không yên lòng nhìn.

"Nô tì tham kiến Hoàng Thượng." Hai người chỉnh tề cùng hành lễ, thanh sắc mềm nhẹ, tư thái mạn diệu.

Gia Nguyên để một tay nâng một người dậy, cười: "Sao hai vị ái phi đến canh giờ này? Là cùng tới sao? Ban đêm đường tối, đừng để bị cảm lạnh."

"Thân mình nô tì rất khỏe, là Hoàng Thượng." Trong mắt Trương quý phi là lo lắng không che dấu chút nào, "Hoàng Thượng mệnh Thôi công công tuyên Đồng thái y đến Càn Chính điện, nô tì liền rất lo lắng, giờ Hoàng Thượng khỏe hơn chưa? Quốc sự mặc dù trọng yếu, nhưng bảo trọng long thể lại quan trọng hơn a."

Gia Nguyên để rất ôn nhu: "Có ái phi nhớ thương trăm, trăm sao không khỏe? Bất quá hôm nay mưa to ẩm ướt, trăm có chút khó chịu thôi, cũng không lo ngại."

Về mặt Đức phi cũng lo lắng: "Thời tiết mùa hè cũng bất thường, lúc này nô tì ở ngoài điện gặp gỡ quý phi nương nương mới biết Hoàng Thượng, nhị công chúa cùng tiểu công chúa đều không khỏe. Hối Thôi công công, mới biết đều do không hợp khí hậu, Đồng thái y rất am hiểu khám và chữa mấy bệnh này, nô tì sai hân chuẩn bị thêm vài phương thuốc được không?"

"Ái phi có tâm." Gia Nguyên để dẫn hai người ngồi xuống, "Đã chờ ở ngoài điện, nói vậy Đức phi là có chuyện muốn gặp trăm?"

Đức phi gật gật đầu: "Vài ngày nữa là lễ chọn đồ vật đoán tương lai của Tam hoàng tử, nô tì chung quy không có kinh nghiệm, liền muốn đến xin chỉ thị của Hoàng Thượng một phen, mong rằng Hoàng Thượng chỉ điểm."

Đại Tề này có một phong tục rất kỳ lạ, đó chính là lễ chọn đồ vật đoán tương lai cũng không làm ở tiệc sinh nhật một tuổi, mà là sau tiệc trăm ngày một năm, mới làm lễ chọn đồ vật đoán tương lai.

Chu Anh âm thầm nghe, đột nhiên nhớ tới bữa tiệc trăm ngày của Tam hoàng tử năm trước, hai chuỗi phật châu của quý phi và Thục phi bị treo đầu dê bán thịt chó. Vì chuỗi phật châu này, làm hại Thục phi bị hủy diệt, hiện giờ, ngay cả người đều không còn sống.

"Hoàng tử chọn đồ vật đoán tương lai tất nhiên là đại sự." Gia Nguyên để nhìn Trương quý phi bên cạnh, "Từ Nhân từng làm qua lễ chọn đồ vật đoán tương lai của đại công chúa, tất nhiên nếu có lòng, liền giao cho nàng làm chủ đi, sự vụ hành cung này nói ít cũng không ít, trăm lo lắng nàng một người một mình chết rồi, liền cùng Trương quý phi quản lý đi. Hai người đều là người trầm tĩnh, nhất định có thể làm tốt."

"Nô tì tạ ơn Hoàng Thượng ưu ái, nhất định không phụ Hoàng Thượng nhắc nhở." Hai người cùng đứng dậy tạ ơn, nhưng tâm tư lại không giống nhau. Trong lòng Đức phi cũng không nửa điểm bất bình, ngược lại có chút nhẹ nhàng thở ra. Nàng biết chuyện bình định bộ tộc Đột Quyết Hoàng Thượng giao cho huynh trưởng Trương quý phi, lúc này Hoàng Thượng sẽ phải hậu đãi nàng. Một phần quyền chủ sự giao cho nàng, so với thăng một bậc trở thành Hoàng quý phi thì tốt hơn. Huống chi chính mình sau khi thăng Đức phi, liền cảm giác Trương quý phi ngoài sáng trong tối ngầm đối chọi gay gắt, làm cho hành động của nàng ở đâu cũng đều bị ngăn trở, hiện giờ như vậy, ngược lại ngày sau dễ dàng làm việc.

Trong lòng Trương quý phi tất nhiên là không vui lắm, khước miệng gọi lên mỉm cười, cả người lại tức tối vài phần.

Ban đêm đột nhiên vang lên từng trận sấm sét, Chu Anh cũng không có sợ hãi, nhưng Gia Nguyên để ôm cánh tay nàng thật chặt, nàng liền rút vào trong ngực của hắn. Trong lòng đoán có lẽ Gia Nguyên để làm việc trái với lương tâm, nên sợ sét đánh, liền thiện lương vươn tay ôm lấy hắn.

Sau nửa đêm, vẫn từng trận tiếng sấm, cũng may tiểu công chúa uống thuốc xong, ngủ như con heo nhỏ, nửa điểm không bị quấy nhiễu, Chu Anh nghiêng tai một hồi lâu, không có nghe thấy tiếng khóc rống của tiểu công chúa, vươn tay ôm thắt lưng Gia Nguyên để ngủ.

"Hoàng Thượng, Hoàng Thượng." Đêm qua là Tiểu Tần Tử đang trực, sáng sớm liền vội vàng vào nội thất, phù phù một tiếng quỳ gối trên sàn nhà, vẻ mặt kinh hoàng, "Hoàng Thượng, không tốt!"

Gia Nguyên để bị đánh thức tất nhiên là có tức giận khi rời giường, giọng nói khàn khàn, rất tức giận: "Sáng sớm lại có chuyện gì?!"

"Hoàng, Hoàng Thượng... cung nhân quản lý hồ hoa sen sáng sớm tháo nước hồ, phát hiện..." Sắc mặt Tiểu Tần Tử đều trắng bệch, trên trán đầy mồ hôi, "Phát hiện thì thể Trương dung hoa!"

Chu Anh vốn là đang giả bộ ngủ, trốn tránh tức giận của Gia Nguyên để, lại đột nhiên bị những lời này của hắn làm hết hồn.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Khó bề phân biệt

Chu Anh trở về Phi Vân các liền gọi An Thanh Bình, kêu hắn đem tình huống kể lại.

Thì ra là đêm qua mưa to, nước trong ao sen bị tràn ra, các cung nhân nghĩ nếu không tháo bớt nước, một trận mưa nữa thì ngay cả đường đi tới giữa hồ đều bao phủ, nên sáng sớm đi tháo nước. Nào biết cung nhân canh giữ ở ống dẫn khơi thông nhìn thấy theo dòng nước ở hồ hoa sen trôi đến một khối thi thể, cung nhân này là lão nhân, gan cũng lớn, cứ tưởng là cung nữ nào đó trượt chân chết đuối, để sát vào nhìn, lại là Trương dung hoa!

Về mặt Chu Anh nghiêm túc, hôm qua sau khi cùng Đức phi, Trương dung hoa ở trong ao sen ra đi, vốn vì chuyện của tiểu công chúa chuyện mà lo lắng, vẫn chưa từng lưu ý động tĩnh những người còn lại, càng không nhìn thấy Trương dung hoa đã bình yên trở về trong cung hay không. Huống chi hôm qua sắc mặt Trương dung hoa nhìn không được tốt, lại có mang long duệ, nếu là làm Hoàng Thượng biết được việc này, tất nhiên lại là một hồi giận tím mặt.

Và là ai cả gan làm loạn như vậy, dám ở thời gian này vuốt vẩy ngược của rồng?

Quả nhiên, qua buổi trưa, chuyện Trương dung hoa bị chết đuối trong hồ hoa sen liền truyền ồn ào huyên náo, Gia Nguyên đế mặc dù rõ ràng lệnh cấm tung tin vịt, nhưng lời đồn đãi tựa như ho khan, càng ứ chế, càng hoàn toàn ngược lại.

Tiểu công chúa uống hai lần thuốc, quả nhiên chuyển biến tốt đẹp rất nhiều, Chu Anh ôm bé con đỡ dành, trong đầu lại vẫn đang phân tích chuyện Trương dung hoa.

Nàng nghĩ đến làm phi tần của hoàng đế, chỉ cần mỗi ngày vui chơi giải trí, đỡ dành hoàng đế thì mọi sự đều tốt, hiện giờ lại phát hiện, vẫn cần một cái đầu để suy xét, một đôi mắt thật sáng. Nếu nói như thế, lĩnh hồn xuyên qua giới nhất có lẽ là Sherlock Holmes cùng Conan.

Tuy rằng cùng Trương dung hoa không quá mức thân thiết, không đến mức vì cái chết của nàng đau buồn, nhưng Chu Anh cảm thấy việc này có kỳ hoặc, không chắc còn có người có tâm dùng một chiêu này đến giá họa, mà nàng giờ không có kế sách đối phó với địch.

"Bách Hợp, theo ta đi tới nơi này." Nàng thân nhiên phân phó, nhìn nhìn tiểu công chúa ngủ say, "Lan Tương cùng Lục La trông coi tiểu công chúa, chuyện này đừng để ý tới nửa phần."

Chu Anh mang theo Bách Hợp đi tới hồ hoa sen, bởi vì hoa sen nở rộ vào mùa hạ, mùa hạ nhiều mưa nên đất xộp rất nhiều, bên hồ đều xây dựng một đoạn rào chắn cao hơn, giảm bớt xác suất ngã hoa trượt chân rơi xuống nước. Mà vì đêm qua mưa to, trong ao sen một mảnh hỗn độn, nào còn có nửa phần trong xanh như hôm qua?

"Hôm qua Đức phi cùng ta, Trương dung hoa cùng đến hồ hoa sen này, Đức phi rời đi trước. Cung nhân Trương dung hoa nói hôm qua chủ tử nhà mình mãi cho đến ban đêm cũng không hồi cung, ta đây biến thành người cuối cùng nhìn thấy Trương dung hoa." Nàng trong vui vẻ mang theo một tia lãnh ý, thật sự là một phen tính kê hay a, "Có tìm được cung nữ ở bên cạnh Trương dung hoa hôm qua hay không?"

Bách Hợp lắc đầu: "Chỉ sợ sớm bị diệt khẩu, làm sao còn tìm được?"

Chu Anh gật gù đầu: "Ta liền không tin, người làm ác lòng không có quỷ, sẽ lưu lại dấu vết để lại, ban đêm ít người là lúc người cùng An công công đi dọc đường đến nơi hôm qua chúng ta tới nhìn một cái, Trương dung hoa không phải người ngu, chắc chắn có lưu lại những thứ gì. Lại đi điều tra thêm động tĩnh vài vị chủ tử hôm qua, có gì dị thường liền tới bẩm báo."

Bách Hợp gật gù đầu.

Khi chủ tử hai người đang chuẩn bị dẹp đường hồi phủ, lại gặp Trương quý phi một thân hoa phục.

Trương dung hoa thì cốt chưa lạnh, hàm oan mà chết, Trương quý phi liền mặc cung trang đỏ thắm thêu hoa mẫu đơn bằng kim tuyến, rõ ràng cho thấy đang miệt thị người đã qua đời.

Chu Anh cũng không nghĩ đến, huynh trưởng Trương quý phi đang ở tiền tuyến lập công vì nước, dù nàng hại chết Trương dung hoa, Hoàng Thượng cũng sẽ không phạt nặng, huống chi chỉ là coi rờ nàng ấy.

Khi Chu Anh vừa mới tiến cung, nghe nói hoàng đế đối xử với Lục chiêu nghi - tỷ tỷ Đức phi trước kia rất là tốt, cơ hồ sánh ngang Trương quý phi, nhưng sau khi Lục chiêu nghi mới mất mấy ngày, Đức phi liền bỏ lên giường rồng, hứng lấy ân sủng của tỷ tỷ, trở thành người mới quên lãng Lục chiêu nghi. Khi Thực phi còn sống cũng từng vinh quang vậy, sau khi hóa thành một đồng tro tàn, chỉ sau mấy ngày, liền bị Gia Nguyên đế quăng ra sau đầu. Có thể thấy người đã chết ở trong lòng Gia Nguyên đế không có nửa phần sức nặng, đã không tính là gì, hẳn lại như thế nào vì người đã chết mà đi trách phạt phi tần vẫn được sủng ái?

"Tần thiếp thỉnh an quý phi nương nương" Chu Anh phúc phúc thân mình, thập phần cung kính.

"Tu nghi muội muội đứng dậy đi." Âm điệu Trương quý phi rất lạnh lùng, "Hôm qua thân mình nhị công chúa của bốn cung không khoẻ, liền mời Đồng thái y đến bắt mạch, trị hoãn nhiều thời gian, sau Hoàng Thượng cũng có chút khó chịu liền truyền Đồng thái y đi Càn Chính điện. Không biết hôm nay có cần thỉnh Đồng thái y đi nhìn tiểu công chúa một cái?"

Chu Anh cười càng ngày càng dịu dàng: "Nhận được nhớ thương của quý phi nương nương, thân mình tiểu công chúa luôn luôn khoẻ mạnh, cũng không lo ngại. Hôm qua là tần thiếp thất nghỉ, quấy rầy quý phi nương nương cùng nhị công chúa, tần thiếp thỉnh tội với nương nương."

Trương quý phi liếc xéo nàng một cái, cười lạnh: "Bổn cung tất nhiên là sẽ không cùng người so đo. Nhưng tình thần Thư tu nghi thật là tốt, hôm qua cùng Đức phi, Trương dung hoa thưởng hoa sen, lại đi tới chỗ bổn cung, sau nghe lại đi Càn Chính điện của hoàng thượng, có thể thấy ngày bình thường Thư tu nghi đều rất nhàn rỗi, bổn cung nghe Đức phi nói tu nghi muội muội biết nhất là... mài mực, vừa lúc trong cung bổn cung thiếu người mài mực cho bản cung, muội muội có muốn phân ưu cho bản cung?"

Trong lòng Chu Anh rất không tình nguyện, cũng đành phải phúc thân thỏa hiệp: "Mài mực cho nương nương, là vinh hạnh của tần thiếp."

Chuyện tiểu công chúa, mặc dù Khuyết Tĩnh Hàn đứng về phía nàng, nhưng trong lòng vẫn trách cứ nàng, nếu như hiện nay lại vì những chuyện nhỏ nhặt này giằng co với Trương quý phi, Gia Nguyên để chắc chắn không vui, vậy nàng khỏi phải cân nhắc tâm tư Gia Nguyên để, cũng cách thất sủng không xa.

Chỗ Trương quý phi ở là Thanh Lương các, độc đáo nhất hành cung, trong các có hòn sơn thủy, còn nuôi nhiều chim chóc hiếm quý, hoa nở không ngừng, một mảnh tiếng chim hương hoa, rất là náo nhiệt.

Chu Anh đang tán thưởng cảnh trí nơi này rất đẹp, liền nhìn thấy sau núi giả vài cung nhân dẫn đại công chúa cùng nhị công chúa chơi đùa. Đại công chúa đã năm tuổi, mặt mày này nở một chút, tất nhiên là thừa kế xinh đẹp của quý phi, không đáng yêu bằng khi mới vừa gặp. Nhìn thấy mẫu phi nhà mình đến gần, cũng đoan trang hành lễ thỉnh an, còn tuổi nhỏ nhưng bộ dáng có chút già dặn.

"Đại công chúa thật sự rất chừng mực." Chu Anh khen ngợi một câu, "Quý phi nương nương thật có cách dạy."

Trương quý phi vuốt ve trán đại công chúa: "Tại sao lại ở chỗ này chơi đùa, chữ hôm nay học đều viết xong?"

"Mẫu phi, con đều viết xong, chờ mẫu phi xem qua." Giọng nói đại công chúa vẫn bập bẹ, nói lại nghiêm trang, tựa hồ có chút e ngại đối với Trương quý phi.

"Chữ viết xong rồi, vậy cầm thì sao?" Trương quý phi miết cung nhân chăm sóc đại công chúa, "Bổn cung rõ ràng nhớ trước buổi trưa phải đốc thúc đại công chúa luyện cầm một canh giờ, các người đây là không đem lời nói của bổn cung để ở trong lòng?"

Mấy ma ma cuống quýt quỳ xuống cầu xin tha thứ, về mặt đại công chúa cũng đầy sợ hãi: "Mẫu phi đừng nóng giận, con liền đi luyện cầm, con về sau không ham chơi nữa."

Mãi cho đến khi vào nội điện mài mực cho Trương quý phi, trong lòng Chu Anh vẫn là sợ hãi than cách thức giáo dục vỡ lòng của Trương quý phi. Một đời trước bị giáo dục thi cử gây sức ép thậm chí, nàng liền muốn ngày sau có con, chắc chắn cho bé một thơ ấu tự do lớn lên, chỉ cần hào phóng hướng về phía trước, không cho bé có lệch lạc, còn lại liền theo tính tình của bé là được. Nhưng hôm nay nhìn thấy Trương quý phi dạy dỗ đại công chúa, nàng mới ý thức được, còn có phương thức giáo dục so với giáo dục thi cử càng khắc nghiệt hơn.

Dân gian nghiêm khắc như vậy còn thật sự có hi vọng con gái thành tài, nổi danh khắp thành, nhưng con cái nhà đế vương, từ nhỏ đó là rỗng phượng, cũng không biết Trương quý phi là chuẩn bị đem công chúa này bồi dưỡng thành cái gì. Nhưng mới vừa rồi thấy, đại công chúa cùng nàng còn có một chút thân thiết, nếu là khắc nghiệt lâu dài như vậy, tình mẹ con, liền ở trong thâm cung trong đại viện này, tiêu ma hầu như không còn.

Có thể nhà đế vương bạc tình, đều là vì như vậy? Chu Anh nhớ tới quan hệ của Gia Nguyên đế cùng thái hậu, lúc đó chẳng phải xa cách như vậy sao?

"Tu nghi muội muội phải nhanh chút, nước nghiền mực này cũng không đủ bổn cung dùng." Trương quý phi lên tiếng, nhìn vòng tay trên cổ tay nàng, "Vòng tay này ti lệ vô cùng tốt, bổn cung nhớ rõ là Tây Xương quốc tiến cống, lúc ấy chỉ có một đôi, Hoàng Thượng đều ban cho muội muội, có thể thấy được Hoàng Thượng đối xử với muội muội tất nhiên là vô cùng tốt."

Chu Anh cười khiêm tốn: "Quý phi nương nương nói lời này làm tần thiếp ngại ngùng, nếu bàn về vòng ngọc trên quý, đương nhiên phải kể tới vòng ngọc lục bảo của nương nương mang mới là cao quý, tao nhã. Khi tần thiếp còn chưa tiến cung, liền nghe nói quý phi nương nương là sủng quan lục cung, Hoàng Thượng đem vòng tay hiếm thấy này ban cho nương nương, sủng ái của Hoàng Thượng đối với nương nương, mới thật làm người cực kỳ hâm mộ."

"Trong hậu cung này, cực kỳ hâm mộ có thể được, nhưng đã tâm thì không chấp nhận được." Lời nói của Trương quý phi xoay chuyển, "Hoàng Thượng sai bổn cung khiêm tốn kiểm chứng chuyện Trương dung hoa chết đuối, mà cung nhân lại nói Thư tu nghi là người cuối cùng tiếp xúc với Trương dung hoa, tu nghi muội muội có gì để nói?"

Động tác trên tay Chu Anh không nhanh không chậm, nói: "Xin hỏi nương nương, quan y nghiệm có nghiệm ra Trương dung hoa là bị ngộp nước mà chết? Hôm qua, tần thiếp và Đức phi cùng gặp Trương dung hoa, Đức phi nương nương có thể làm chứng cho tần thiếp."

Trương quý phi cũng dừng sao chép kinh Phật cho thái hậu, chăm chọc nhìn nàng một cái: "Thư tu nghi tiến cung lâu như vậy, đúng là nửa điểm manh mối cũng không nhìn ra sao? Hiện nay Đức phi ước gì bổn cung bắt muội muội, không để cho muội muội có nửa điểm cơ hội biện giải, há lại sẽ làm chứng cho muội muội?"

Về mặt Chu Anh nghi hoặc: "Nhưng lúc ấy Đức phi nương nương ở cùng tần thiếp, tất nhiên là có cung nhân nhìn thấy a, nàng sao bỏ đá xuống giếng được?"

Trương quý phi cười mà không cười nhìn nàng, muốn biết nàng là kẻ thật hay là giả ngu: "Cùng vào hồ hoa sen, cũng không có nghĩa cùng ra hồ hoa sen một lượt, mặc dù là cùng nhau rồi đi, nhưng cung nhân ở giờ thân hai khắc nhìn thấy Đức phi ra hồ hoa sen, mà muội muội ở đầu giờ Dậu mới rồi đi, vậy muội muội vẫn là trốn không thoát can hệ."

Trong lòng Chu Anh cả kinh, nơi đó là ở chỗ sâu trong hồ hoa sen, khi đi vào mất nửa canh giờ, khi đi ra bởi vì hái vài hoa đang nở không tòi nên chậm trễ chút thời gian, giờ Dậu ra hồ hoa sen tất nhiên là bình thường. Vậy Đức phi nếu như không phải có đôi cánh dài, sao ở giờ thân hai khắc liền ra được hồ hoa sen?

Chớ không phải là ngay từ đầu đã bị Đức phi trăm phương ngàn kế nghĩ ra trò xiếc hãm hại mình?

"Xem ra muội muội cũng biết nguyên nhân Trương dung hoa bị ngộ hại." Trương quý phi đặt bút trong tay xuống, "Nhưng bốn cung có một biện pháp, có thể rửa sạch hiềm nghi cho tu nghị muội muội, cũng không biết muội muội có nguyện trợ giúp bốn cung một tay?"

Chu Anh biết Trương quý phi đây là tính toán liên hợp với mình để kéo Đức phi đang uy hiếp nàng xuống. Nàng vẫn có chút băn khoăn, Đức phi mặc dù làm nhiều việc ác, nhưng Trương quý phi cũng không phải là người hiền lành, "thỏ khôn chết nấu chó săn" là vở kịch mỗi ngày đều diễn ra trong hậu cung. Hôm nay nàng giúp Trương quý phi trừ bỏ Đức phi, tiếp theo Trương quý phi liền đem đầu mâu chỉ vào nàng.

Huống chi, cái chết của Trương dung hoa có điểm khả nghi mọc thành bụi trong lòng nàng, cảm thấy việc này đều không phải thoát nhìn đơn giản như mặt ngoài. Giống như chuyện Dục Khôn cung cùng Vĩnh Hòa cung bị cháy, có người khác tham gia trong đó hay không, hiện giờ muốn nàng và Đức phi đầu đá lẫn nhau, thì từ giữa lấy được lợi ích gì?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Hội thẩm

Trong lòng nàng nhận định Trương quý phi và Đức phi không khác nhau nhiều, khác nhau duy nhất đó là Trương quý phi là ý vào ân sủng của thái hậu và Gia Nguyên đế, rất kiêu căng, mà Đức phi không có cái gì dựa vào, cho nên bất động thanh sắc phá hư mà thôi.

Đã kích ngầm ngầm hay công khai, cũng không phải thứ tốt.

Chu Anh tất nhiên là từ chối nhã nhặn: "Tần thiếp đa tạ nương nương nâng đỡ, nhưng chân tướng như thế nào, tần thiếp tin tưởng nương nương, tin tưởng Hoàng Thượng, sẽ không làm bất luận kẻ nào bị vu oan."

Trương quý phi bút xuống, lạnh lùng nhìn nàng một cái: "Thư tu nghị đã không chịu, bốn cung tất nhiên là sẽ không cưỡng cầu. Bốn cung thấy kỹ xảo mài mực của Thư tu nghị cũng chỉ thường thôi, thôi, bốn cung còn có cung vụ phải xử lý, Oanh Nhi, tiễn khách."

Nàng ra điện liền nhìn thấy Bách Hợp lo lắng chờ ở ngoài điện, dịu lấy nàng, đi thật xa mới kéo cổ tay của nàng xoa, thấp giọng hỏi: "Chủ tử, quý phi nương nương có khó xử chủ tử không?"

Chu Anh lắc lắc đầu: "Trương quý phi chỉ là muốn mượn sức ta tới vận ngã Đức phi thôi."

"Chớ không phải là chuyện Trương dung hoa lần này cũng là Đức phi gây nên?" Bách Hợp ngạc nhiên hỏi, "Quý phi nương nương chính là phát hiện cái gì?"

Chu Anh lắc đầu: "Ta nhìn cũng không giống, nếu là thật sự cảm được manh mối gì, lấy tính tình của quý phi nương nương, giờ phút này Đức phi sợ là phân vị sớm khó giữ được. Cho nên ta cũng có chút hoài nghi, lần này Trương dung hoa bị chết đuối ly kỳ, rốt cuộc có liên quan tới Đức phi không?"

"Chủ tử đừng vội, một ngày nào đó chân tướng luôn sẽ tra ra manh mối." Bách Hợp an ủi.

Ban đêm, Bách Hợp cùng An Thanh Bình mới vừa đi hồ hoa sen, Gia Nguyên đế liền tới Phi Vân các.

Chu Anh biết trong lòng hần lo lắng, liền sai Lan Tương rót chén trà lá trúc: "Gần đây Hoàng Thượng làm lưng vất vả, trà lá trúc này có thể tĩnh tâm, Hoàng Thượng ném thử một chút?"

Gia Nguyên đế không yên lòng, tiếp nhận chén trà trong tay nàng: "Về cái chết Trương dung hoa, nàng có ý kiến gì không?"

"Hoàng Thượng, kỳ thật trước khi Trương dung hoa chết, tần thiếp từng gặp nàng, khi đó sắc mặt nàng nhìn không được tốt." Chu Anh có chút muốn nói lại thôi, chầm chước nửa ngày, cuối cùng mở miệng, "Tần thiếp hoài nghi Trương dung hoa có mang."

Gia Nguyên đế giống như cũng không giật mình, gật gật đầu, hỏi: "Anh Nhân sao biết được?"

Chu Anh một năm một mười nói tiếp: "Trên đường đến sơn trang nghỉ hè, nàng liền nôn, tần thiếp nghĩ là chịu không nổi xóc nảy mà thôi. Nhưng đến phía

Bắc này mấy ngày, thân mình nàng nhưng vẫn không được tốt, mấy ngày trước đây tần thiếp còn từng thấy nàng vẫn nôn khan, ngày ấy nhảy múa ở trên thuyền trong chỗ sâu hồ sen, động tác cũng thu liễm, tần thiếp đoán rằng, có lẽ là cổ kỵ long thai trong bụng."

Gia Nguyên để nhìn nàng một cái: "Tâm tư ái phi rất tinh tế, nhưng nếu sớm phát giác, vì sao không đến bẩm báo cho trẫm? Trừ nàng ra, người trong cung còn có ai biết được Trương dung hoa có thai?"

"Tần thiếp nghĩ Trương dung hoa cực lực che giấu như vậy, là vì muốn cho Hoàng Thượng một kinh hi, liền không có bẩm báo ngay." Chu Anh nghĩ nghĩ, "Về phần còn có người biết được hay không, tần thiếp cũng không nắm rõ."

Gia Nguyên để cúi đầu than thở một tiếng: "Kinh hi trẫm không có thấy, nhưng thật ra bị không ít kinh hách."

"Nhan thái y từng xem mạch cho Trương dung hoa, nói Trương dung hoa đích xác có mang long duệ, nhưng thể hư cung hàn, thai nhi thập phần không xong, cơ hội có thể bảo trụ hoàng tử cũng không lớn." Gia Nguyên để cầm tay nàng qua, đặt ở trong lòng bàn tay, "Trẫm chưa từng biết được chính mình có một đứa bé như vậy, liền mất đi, trong lòng trẫm rất khổ sở."

Chu Anh rất đồng tình hoàng đế này, ôn nhu lên tiếng an ủi: "Hoàng Thượng đừng quá khổ sở, duyên phận của cha mẹ và đứa con đều là đời trước kết thành, Hoàng Thượng không thấy được bé, có lẽ chính là thời cơ chưa tới thôi, nếu là đủ duyên phận, ông trời chắc chắn để cho Hoàng Thượng nhìn thấy."

Nàng đoán rằng phần lớn hoàng đế ở cổ đại này mê tín muốn chết, lời nói này của nàng hẳn là an ủi được hắn a.

Ban đêm Gia Nguyên để nghỉ ở Phi Vân các, Chu Anh cũng không tiện chú ý động tĩnh, liền trộm phân phó Lục La nhìn, nếu là Bách Hợp trở về liền lặng lẽ làm tín hiệu, đừng quấy nhiễu Hoàng Thượng.

Sao biết chờ đợi đến ngủ quên mất, khi tỉnh lại thì đã là giờ mẹo ngày mới. Là bị giọng nói Thôi Vĩnh Minh làm bừng tỉnh, hắn tiến vào bẩm báo, Trương quý phi và Đức phi chờ ở trong Phi Vân các, có chuyện quan trọng phải trình báo Hoàng Thượng.

Chu Anh nhìn Lục La phía sau Thôi Vĩnh Minh, mặt xanh trắng, cũng biết có chút không ổn.

Nhìn mặt nàng có chút lo lắng, Gia Nguyên để cũng không lên tiếng, chính là vỗ nhẹ nhẹ tay nàng, dẫn đầu ra nội thất, Chu Anh theo sát phía sau. Chờ ở trong chính sảnh Phi Vân các làm sao chỉ có Trương quý phi và Đức phi, Chu Anh tùy ý nhìn, phi tần ở son trang nghi hè này, giờ phút này sợ đều đến xem phần nào nhiệt này.

Trương quý phi và Đức phi suất lĩnh chúng phi tần đứng dậy thỉnh an Gia Nguyên đế, Chu Anh cũng phúc thân thỉnh an lại hai nàng, lúc này mới ngồi vào chỗ của mình. Gia Nguyên để quét nhìn mọi người ngồi xuống, lúc này mới mở miệng: "Các vị ái phi sáng sớm liền tụ ở Phi Vân các này, chính là có chuyện quan trọng bẩm báo sao?"

Trương quý phi dẫn đầu đứng dậy: "Hồi Hoàng Thượng, nô tì quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi, đích xác tội đáng chết vạn lần, nhưng việc này sự tình rất quan trọng, sau khi nô tì cùng Đức phi muội muội thương nghị xong, liền quyết định hồi bẩm Hoàng Thượng trước tiên, để tránh Hoàng Thượng bị người khác lừa gạt."

Lúc này Chu Anh làm sao còn có thể không rõ sự tình từ đầu đến cuối? Trương quý phi đây là quyết tâm muốn mượn chuyện Trương dung hoa vạn ngã một người, nếu là hôm qua nàng lựa chọn liên thủ với Trương quý phi, vậy hôm nay mọi người sẽ xuất hiện ở trong điện Đức phi.

"Sao? Trẫm hiện giờ đang bị người lừa gạt?" Gia Nguyên để cười mà không cười nhìn mọi người, cũng đảo qua gương mặt bình tĩnh của Chu Anh, "Ái phi hãy nói xem, ai là người lừa gạt trẫm, trẫm bị lừa gạt như thế nào?"

Đức phi hợp thời lên tiếng: "Hoàng Thượng, nô tì cùng Nghê tài tử đêm qua lúc đi ngang qua hồ hoa sen kia lại đột nhiên nhớ tới Trương dung hoa bạc mệnh, hai người liền ở bên cạnh ao nói chuyện một chút. Lại vừa vận nhìn có người chui ra từ hồ hoa sen kia, làm nô tì cùng Nghê tài tử hoảng sợ. Nô tì nhìn kỹ lại, hai người từ trong hồ sen chui ra, lại là cung nữ chưởng sự Bách Hợp cùng thái giám tổng quản An Thanh Bình trong cung Thụ tu nghỉ."

Chu Anh thể mới hiểu Đức phi chỉ là chờ đợi mình chui đầu vô lưới, rồi đến bắt con ba ba trong hồ mà thôi, trong lòng nàng tự nhủ với mình không thể gấp, trong đầu lại vẫn hoảng.

"Đức phi nương nương chính là chỉ Thụ tu nghỉ dạy dỗ không nghiêm, thái giám cung nữ trong cung đi loạn trong cung?" Diệp bảo lâm e sợ thiên hạ không loạn, mở miệng hỏi, ngữ khí hết sức tò mò.

Đức phi lại cong môi cười cười, nói với Gia Nguyên đế: "Nếu là như vậy, chỉ cần đem hai nô tài hạ ngục là xong, nhưng nô tì cũng cho người lục soát, tìm ra khăn tay của Trương dung hoa ở trên người của hai người đó, việc này làm nô tì rất khó hiểu."

Gia Nguyên để dù ngạc nhiên vẫn ung dung hỏi: "Sao làm Đức phi khó hiểu như vậy? Đức phi làm thế nào xác định khăn này là của Trương dung hoa?"

"Không dối gạt Hoàng Thượng, ngày hôm trước quả thật nô tì và Thụ tu nghỉ có gặp qua Trương dung hoa, nô tì gần đây bận việc... cung vụ, vẫn chưa tâm sự cùng dung hoa muội muội, cho nên ngày ấy liền muốn mời Trương dung hoa đi vào đình phẩm trà. Ai ngờ Thụ tu nghỉ lại đột nhiên đề nghị tìm nơi u tĩnh hơn, liền dẫn nô tì cùng Trương dung hoa đi hồ hoa sen." Đức phi bắt đầu giới nước bắn rất có trật tự, "Trong ao sen tất nhiên là cực kỳ bí ẩn, cực kỳ u tĩnh, lúc nô tì và Thụ tu nghỉ, Trương dung hoa nói chuyện, liền nhìn thấy Trương dung hoa dùng qua khăn có thêu bướm uyên ương kia. Sau nô tì nghỉ trong cung còn có chuyện chưa xử lý xong, liền đi trước. Lưu lại Thụ tu nghỉ cùng Trương dung hoa."

Mi tâm Chu Anh vừa động, khăn này nằng ngày đó đích thật là thấy Trương dung hoa dùng qua.

Đức phi có chút phiền muộn thờ dài: "Nhưng lại không nghĩ đó là một lần cuối cùng gặp dung hoa muội muội, nếu là sớm biết như thế, nô tì cũng sẽ không khiến nàng cùng..."

Nàng vẫn chưa nói xong, vừa dùng đúng lúc làm người trong điện càng thêm miên man bất định trong lòng.

Gia Nguyên đế vẫn chưa vội tỏ thái độ, mà nói với Trương quý phi: "Đem hai cung nhân của Thụ tu nghi áp giải vào, trẫm muốn đích thân thẩm vấn một phen."

"Hoàng Thượng, hai người kia một lòng trung với Thụ tu nghi, tất nhiên là nửa điểm sẽ không lộ ra, nếu là Hoàng Thượng tự mình thẩm vấn, bọn họ sẽ xảo diệu giả họa người khác." Trương quý phi mở miệng đầu vào đây, "Hon nữa vì hai người kia rất gian ngoan, thủy chung không chịu đem chân tướng nói ra, nô tì đã đem hai người nhốt vào thận hình tư."

Chu Anh biến sắc, thận hình tư là địa phương gì, là nơi làm cho người ta muốn sống cũng không sống được, Bách Hợp và An Thanh Bình này đã hơn một năm tới nay đối với nàng trung thành và tận tâm, trong lòng nàng so với Gia Nguyên đế đã thân cận hơn rất nhiều, hiện giờ lại bị nàng liên lụy đến tình trạng này. Càng gặp chuyện kiểu này, nàng ngược lại càng trấn định kỳ dị.

Trong đêm qua, Khuyết Tĩnh Hàn đã đem chuyện Trương dung hoa có thai nói cho nàng, đó là trong lòng vẫn chưa hoài nghi nàng, hiện giờ Trương quý phi và Đức phi liên hợp đem chứng cứ trình lên, hẳn là có ba phần dao động, cũng sẽ không tin tưởng nữa. Hẳn vẫn còn giữ lại ba phần thái độ, vậy chính mình liền không thể không nắm chắc.

"Hoàng Thượng, bị trọng hình rất oan uổng, kính xin Hoàng Thượng nghĩ lại." Chu Anh quỳ trên mặt đất, so với thời điểm khác đều phải trấn định, "Quý phi nương nương và Đức phi nương nương kết luận tâu thiếp là người mưu hại Trương dung hoa, chỉ là vì tâu thiếp đề nghị đi chỗ hồ hoa sen đó, tâu thiếp là người cuối cùng tiếp xúc với Trương dung hoa, người trong cung tâu thiếp lúc nửa đêm đi hồ hoa sen tìm khăn gấm của Trương dung hoa mà thôi."

Chu Anh cứng rắn quyết định đánh cuộc đập nổi chìm thuyền một lần: "Nhưng Hoàng Thượng thử nghĩ, nếu là Trương dung hoa lại không phải là ngộp nước mà chết, mà là trúng độc mà chết, vậy tâu thiếp liền sẽ không phải là người duy nhất thoát không khỏi liên quan hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Trúng độc

Lần này Chu Anh là muốn kể lại ngày ấy cùng Trương dung hoa, Đức phi ở hồ hoa sen, đúng là Trương dung hoa lấy ra khăn gấm thêu bướm uyên ương này, trên móng tay liền giống như nhiễm xanh tím, cũng không biết có phải là dấu hiệu trúng độc hay không? Bởi vì cô kỵ thân phận Trương dung hoa là hậu phi, tất nhiên không có tinh tế khám nghiệm tử thi, huống chi ngâm mình trong ao sen suốt cả đêm, nói vậy sớm đã thay đổi hoàn toàn, trúng độc hay là chết đuối, làm sao có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra được?

Gia Nguyên đế nhướng mày trầm tư hồi lâu, mới đứng lên nói: "Đã có điểm đáng ngờ, vậy liền tra tiếp đi. Tĩnh tĩnh Trương quý phi vội vàng xao động, Đức phi cùng Thụ tu nghi đều có hiểm nghi, việc này trẫm tự mình tra, các ái phi có gì dị nghị không?"

Trương quý phi vốn là chủ thẩm việc này, giờ phút này lại bởi vì nhất thời xúc động mất mới quyền lợi lúc này, sắc mặt nhìn cũng không tốt: "Nô tì cùng các vị muội muội tin tưởng Hoàng Thượng anh minh ngút trời, nhất định giải oan cho dung hoa muội muội."

Gia Nguyên đế âm giọng nói: "Hôm nay cũng càng ngày càng nóng lên, quý phi phải lưu tâm hai vị công chúa thêm chút, hôm qua nhị công chúa chưa hết bệnh, nàng làm mẩu thân, hẳn là lo lắng nhất. Mấy ngày nữa là đêm thất tịch, nàng cũng để chút tâm thu xếp đi."

Lời này mặc dù trách nàng lần này lỗ mãng, nhưng không đến mức lột quyền chủ sự của nàng.

"Nô tì tuân chỉ." Trương quý phi lĩnh mệnh, sắc mặt cũng không khó coi giống mới vừa rồi vậy.

Gia Nguyên đế sửa sang vạt áo, đi ra ngoài điện: "Trẫm còn có chính sự, các ái phi tan đi, Thụ tu nghi yêu thích yên tĩnh, sáng sớm bị quấy rầy như vậy, hẳn là không thư thái, các ái phi nếu là không có chuyện, đừng tới quấy rầy."

Lời này của Khuyết Tĩnh Hàn là thiết một rào chắn ẩn hình cho Phi Vân các của Thụ tu nghi, sau khi hẩn ly khai, mọi người theo tới ôm tâm tính vô giúp vui liền cũng một mối rồi đi, vốn tưởng rằng hôm nay có thể coi một hồi trò hay, ai ngờ sáng sớm đúng là vô huyệt.

"Không phải tỷ tỷ nói với ta hôm nay chắc chắn có trò hay xem sao?" Diệp tài tử hơi oán giận, "Ta hôm nay dậy thật sớm, ai ngờ chỉ nhìn thấy Đức phi cùng quý phi bị chê cười thôi."

Nghe tài tử cũng không biết việc này lại bị xoay chuyển nhanh chóng, bị Hoàng Thượng tránh nặng tìm nhẹ như vậy, cũng không nên nói cái gì, đành phải

cười lạnh nói: "Muội muội đừng giận, việc này có lẽ là tỷ tỷ nghe hồ đồ, tỷ tỷ mang qua trà ngon, tự mình bồi tội cho muội muội được chứ?"

"Hừ, một ít trà ngon là đủ rồi sao?!" Từ mỹ nhân hừ lạnh liếc xéo Nghê tài từ một cái, "Quấy rầy mộng đẹp của ta không nói, còn làm Hoàng Thượng không thoải mái, thật sự là ăn không được thịt dê còn bị trúng một dao!"

Về mặt Nghê tài tức giận, lại cũng không có tranh luận.

"Quả nhiên là thất sách!" Trương quý phi vẫn có chút nghi hoặc, "Sao Thụ tu nghi đột nhiên hoài nghi Trương dung hoa là trúng độc bỏ mình? Hiện giờ Hoàng Thượng quyết định điều tra việc này một lần nữa, chắc là tin lời nói của Thụ tu nghi."

Đức phi chậm rì rì mở nắp phẩm trà: "Nương nương đừng vội, Trương dung hoa chết đích thật là kỳ hoặc, Hoàng Thượng đã muốn đích thân tra, vậy chân tướng liền ở trong lòng bàn tay Hoàng Thượng, mà cũng không ở trong lòng bàn tay Thụ tu nghi, nương nương chỉ cần làm Hoàng Thượng biết được người hạ độc là ai, ai bị xui xẻo?"

"Tâm tư Đức phi muội muội rất sáng suốt." Trong lòng Trương quý phi hiện lên nhiều ý niệm trong đầu, nàng hiện giờ cũng sẽ không tin nhiệm Đức phi này giống như ngày xưa vậy. Đã tâm trong lòng nàng ta giấu quá sâu, bất động thanh sắc liền uy hiếp vị trí của mình như vậy, thật sự không thể lại đi vết xe cũ.

"Chuyện Trương dung hoa trúng độc hiện giờ chưa có kết luận, bốn cung vẫn đứng đầu lục cung, nên cân nhắc một phen." Nàng cũng không tỏ thái độ, ngược lại nhìn Đức phi, "Nhưng thái độ muội muội làm bốn cung thấy không rõ, muội xưa nay thông minh tú trí, cũng nhiều năm làm rất nhiều chuyện cho bốn cung, lần này lại trừ bỏ Thụ tu nghi cho bốn cung là không nói chơi."

"Nương nương khen trật rồi. Dù cơ trí thông minh, thì sao có thể bì kịp ân sủng của Thụ tu nghi được?" Đức phi cười.

Trương quý phi cũng cúi đầu thờ dài, nếu nói đối với Đức phi là phòng bị, vậy đối với Thụ tu nghi là muốn diệt trừ cho thống khoái. Đức phi lần nữa được sủng, Hoàng Thượng đối xử với nàng ta vẫn thanh thanh đạm đạm, cũng không thấy sủng thêm vài phần. Mà Thụ tu nghi kia lại bất đồng, Hoàng Thượng đối với người này có phần coi trọng, nếu là cứ mặc kệ như vậy, ngày khác lại sinh hạ hoàng tử, địa vị chắc chắn sẽ lướt qua mình. Nàng độc hường rất nhiều năm ân sủng, cũng so với ai khác đều hiểu được, trong hậu cung, ân sủng của hoàng thượng so với cái khác đều quan trọng hơn.

"Lúc này hoàng thượng vẫn chưa phân bác chủ tử, có thể thấy được Hoàng Thượng nhất định là cũng biết cái chết của Trương dung hoa có kỳ hoặc." Lan Tương nói, "Nhưng nô tỳ cũng không hiểu được, chủ tử sao lại biết được Trương dung hoa là trúng độc mà chết mà không phải chết đuối?"

"Lúc bắt đầu ta cũng không nghĩ tới khả năng này." Chu Anh cũng thấy quái dị, "Chính là khi Đức phi nhắc tới khăn kia của Trương dung hoa, ta mới đột nhiên nhớ tới, ngày ấy lúc ta thấy Trương dung hoa lấy ra khăn kia, vô tình nhìn thấy móng tay nàng ta có màu xanh tím. Bắt đầu vẫn chưa lưu ý, chính là khi Đức phi nhắc tới, đột nhiên nghĩ tới."

Trong lòng nàng kỳ thật có chút nghi hoặc, cạnh góc khăn gấm này thêu tên Trương dung hoa, mặc cho ai cũng biết khăn này là của Trương dung hoa. Nhưng vì sao Đức phi phải tại lúc này mở miệng nhắc tới, là thuận miệng nói, hay là kỳ thật Đức phi cũng thấy rõ chân tướng, cố ý nhắc nhở nàng?

Chu Anh đương nhiên không nghĩ đến nàng ta đây là đang giúp chính mình, lần này Đức phi trăm phương ngàn kế từ miệng của nàng vạch trần Trương dung hoa là trúng độc mà chết, lại là vì cái gì?

"Bách Hợp cùng An công công còn trong ngục, Lan Tương em chuẩn bị chu toàn hơn một phen, bọn họ là phụng ý chỉ của ta mới đi hồ hoa sen, hôm nay là thay ta chịu tội, vạn không thể để bọn họ chịu ủy khuất nữa." Chu Anh có chút áy náy, "Ta sẽ chọn thời cơ tốt đi cầu hoàng thượng."

Lan Tương gật gật đầu: "Chủ tử cũng đừng khổ sở nữa, Hoàng Thượng hạ lệnh tự mình tra rõ việc này, nói vậy ít ngày nữa sẽ cho Bách Hợp cùng An công công một cái công đạo."

Chu Anh cũng không cho là đúng: "Hoàng Thượng mặc dù an mình, nhưng ngại lý vạn ky, làm sao có tâm tư tự mình tra, chỉ sợ nguyên nhân cái chết của Trương dung hoa, sẽ bị vùi lấp quá khứ."

Kỳ thật mặc dù Trương dung hoa là trúng độc mà chết, trong lòng nàng cũng không phải là người ngốc. Lúc ban đầu hoài nghi Đức phi, nhưng nàng ta lại dùng hết tâm tư muốn cho chính mình vạch trần chuyện nàng ấy trúng độc, lại không hợp tình lý. Nếu là Trương quý phi, nàng ta lại không phải người có tâm tư cẩn thận như vậy? Còn có một điểm hoài nghi, nếu là trúng độc, móng tay cũng đã biến sắc, vậy Trương dung hoa lại nửa điểm cũng chưa từng phát hiện sao?

Rốt cuộc không có cái đầu làm trinh thám, Chu Anh thờ dài, vô luận chân tướng như thế nào, người có tâm chuẩn bị kỹ việc này, đã làm người bên cạnh nàng liên lụy đi vào, nàng liền không thể cứ bàng quan mãi.

"Chủ tử, mới vừa rồi Thái công công bên người hoàng thượng sai người đến truyền lời, Hoàng Thượng tuyên chủ tử đi Càn Chính điện một chuyến." Chu Anh vừa ngủ trưa dậy, Lục La liền vào báo lại.

Chu Anh gật gật đầu: "Hầu hạ ta thay quần áo đi, đến thời gian tiểu công chúa uống thuốc, em cùng Lan Tương ở lại Phi Vân các chiếu khán. Hiện nay Bách Hợp cùng An Thanh Bình cũng không ở, trong cung em cùng Lan Tương phải cẩn thận hơn. Hai cung nữ mới tới như thế nào?"

Lục La gật gật đầu: "Ánh Nguyệt cùng Nhượng Phong nhìn thành thật, nhưng tay chân có chút vụng về, cho chút thời gian, sẽ lanh lợi rất nhiều."

Chu Anh lắc lắc đầu: "Ta lại ước gì cũng không lanh lợi như vậy, có thể làm việc đều quy củ hay không, biết làm cung nhân Phi Vân các của ta, mới là

quan trọng hơn. Trong hậu cung này, phong vân biến hoá khó lường, ngày phòng, đêm phòng, đều phòng không được đã kích ngấm ngầm hay công khai, chỗ để cho kẻ trộm vào nhà lần nữa."

"Nô tỳ sẽ để ý hơn." Lục La hiểu ý, vừa sửa sang lại búi tóc cho nàng. "Chủ tử, cái trâm điện ngọc được không? Chất ngọc này rất hiếm có, trong ngày mùa đông màu sắc ôn nhuận, ngày mùa hè nâng cũng hơi thêm ít màu xanh thẩm lạnh."

Chu Anh gật gật đầu: "Vây trâm này đi."

Vào Cẩn Chính điện, Chu Anh cũng không nói tới chuyện Trương dung hoa, chỉ chuyên tâm mài mực, rất trầm tĩnh.

Gia Nguyên để lại đột nhiên đặt bút xuống, kéo nàng qua: "Chơi ván cờ với trẫm đi, nhìn xem kỹ nghệ của ái phi mấy ngày nay có tiến bộ hay không."

Chu Anh hơi có chút xấu hổ: "Hoàng Thượng đừng giễu cợt tần thiếp, nhường cho tần thiếp ba quân, tần thiếp đều không có nửa điểm phản thắng."

"Chớ từ chối trẫm." Gia Nguyên để ý bảo Thôi Vĩnh Minh mang bàn cờ, "Nàng nói ba hoa chích choè, trẫm cũng sẽ không bán nàng."

"..." Đầu Chu Anh đầy hắc tuyến...

Quả nhiên, chỉ sau một chén trà, toàn bộ phòng tuyến của Chu Anh liền tan tác, nàng thở dài: "Hoàng Thượng ngài mặc dù thắng, sao có cảm giác thành tựu chứ?"

Gia Nguyên để đặt chung trà xuống, chỉ vào một chỗ trên bàn cờ cười: "Trẫm thật sự là xem trọng ái phi, mới vừa rồi quân cờ thứ mười trẫm liền có ý nhường cho, nếu là ái phi đặt ở trong này, cái bàn cờ này còn có thể kéo dài thêm một chút."

Chu Anh có chút hờn dỗi mở miệng: "Hoàng Thượng giờ mới nói để làm gì? Sao mới vừa rồi không lên tiếng chỉ điểm?"

Gia Nguyên để cười lên tiếng: "Là trẫm không phải, trẫm cứ tưởng rằng ái phi biết được Trương dung hoa là trúng độc mà chết, thì tâm hân là thất khiếu là lút, sao khi cùng trẫm đánh cờ lại ngốc như vậy?"

Chu Anh ngẩng đầu nhìn Gia Nguyên để: "Hoàng Thượng đã chứng thật suy đoán của tần thiếp?"

Gia Nguyên để gật gật đầu: "Không tồi, y quan nghiệm ra Trương dung hoa là trúng độc bỏ mình. Ái phi sao phán đoán ra được?"

"Hồi Hoàng Thượng, ngày hôm ấy lúc tần thiếp cùng Trương dung hoa ở hồ hoa sen, tần thiếp liền nhìn thấy sắc mặt nàng cũng nhìn không tốt, trên móng tay còn nhiễm xanh tím, nhưng lúc đầu chỉ đoán là không hợp khí hậu giống mấy vị công chúa, sau này mới cảm thấy có chút kỳ hoặc." Chu Anh đem hết thấy nói ra, "Cho nên ngày đó liền kêu Bách Hợp cùng An công công trong cung đi vào hồ sen điều tra, xem hay không có manh mối, nghĩ như vậy nhưng lại vừa lúc bị Trương quý phi nhìn thấy, liền một mực chắc chắn tần thiếp là có tà tâm muốn hủy diệt chứng cớ."

"Tình tình quý phi thắng, vội vàng xao động cũng là bình thường." Gia Nguyên để cười cười, "Nhưng trẫm tin tưởng nàng không liên quan tới cái chết của Trương dung hoa, hôm nay sẽ sai người thả người của nàng. Nhưng làm nàng bị chút ủy khuất, muốn trẫm bồi thường như thế nào?"

Chu Anh vẫn không hiểu được nguyên do vì sao Gia Nguyên để lại nhiều lần tín nhiệm mình, đoán rằng có lẽ là vì tiền triều - hậu cung đều ở trong không chế của hắn, tâm lý nắm chắc, liền sớm đem hết thấy hiểu rõ, biết được tình hình thực tế tất nhiên là sẽ không hoài nghi nàng.

"Hoàng Thượng có thể tin tưởng tần thiếp đã là phúc khí của tần thiếp." Chu Anh to gan hỏi, "Nhưng tần thiếp cũng tò mò, cái chết của Trương dung hoa thật lý kỳ như vậy, đến tốt cùng là ai ngoan độc phải hạ thủ như vậy?"

"Đến bữa khuya rồi, ái phi hồi cung trước đi." Khuyết Tĩnh Hàn nhú nhú mày, lạnh lẽo không nhìn nàng. "Ái phi chỉ cần biết trẫm sẽ cho nàng một cái trong sạch, còn lại, sẽ không nhiều lời."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chơi cờ

Ngày thứ hai, Gia Nguyên để liền công bố kết quả điều tra cái chết của Trương dung hoa, xác thực là trúng độc bỏ mình, nhưng đều không phải là người bên ngoài gây nên, là bởi vì trong thuốc gần đây Trương dung hoa dùng có một vị hoàng bách thanh nhiệt giải độc, mà bữa trưa lại sơ sẩy có món tôm, tôm cùng hoàng bách là hai vật tương khắc, hơn nữa gần đây thân mình Trương dung hoa vốn không khỏe, liền bị trúng độc bỏ mình. Điều không liên quan gì tới Thư tu nghị, Đức phi, ngược lại là cung nhân trong cung Trương dung hoa phụng dưỡng chủ tử sơ sẩy, Gia Nguyên để đem một loạt trách phạt.

Sau khi Chu Anh nghe xong lạnh lùng cười: "Lí do thoái thác lần này của Hoàng Thượng xem ra thật sự là thiên y vô phùng, nếu không có biết được Trương dung hoa mang thai, không được dùng dược tính mãnh liệt như hoàng bách, thì có ai sẽ hoài nghi? Nhưng càng ngày càng làm ta hồ đồ, lần này

Hoàng Thượng là muốn ngầm che chở ai?"

Lan Tương cũng lắc đầu: "Chủ tử cũng không hiểu được, nô tỳ liền càng không thông, nhưng Hoàng Thượng như vậy, tất nhiên là có suy tính của ngài."

"Em nói đúng." Chu Anh đứng dậy đi ra ngoài, "Chỉ cần đừng làm bị thương người của ta là được, đi thôi, chúng ta cùng đi tiếp Bách Hợp và An công công trở về."

Chu Anh mang theo Lục La, Lan Tương chờ ở ngoài thận hình tư không lâu liền thấy hai cung nhân đi lấy Bách Hợp và An Thanh Bình đi ra, khi nhìn thấy bộ dáng hai người tiêu tụy, nàng mới chính thức biết được luyện ngục trong truyền thuyết này tàn khốc ra sao.

Nàng nhìn vết thương lộ bên ngoài trên cổ trắng nõn của Bách Hợp, trên mặt sẫm không có nửa phần huyết sắc, trong lòng nhói lên, áy náy không thể mở miệng, cuối cùng không đành lòng nhìn nữa, xoay người trước, cúi đầu phân phó Lục La bên cạnh: "Mau thỉnh thái y lại đây, diu bọn họ quay về Phi Văn các."

Mãi cho đến ban đêm, Chu Anh mới bước vào ngủ phòng Bách Hợp, nhìn nàng tựa vào đầu giường uống thuốc, cái mũi lại có chút lên men. Đã hơn một năm nay, Bách Hợp, Lục La cùng Lan Tương, An Thanh Bình đối với nàng đều là trung thành và tận tâm, là người nàng có thể tin tưởng tuyệt đối, mặc dù là chủ tử, trong lòng vẫn coi bọn họ là người một nhà. Mà giờ, Trương quý phi và Đức phi chỉ là nghe được một ngọn gió thổi cỏ lay liền trừng phạt nặng Bách Hợp cùng An Thanh Bình, rõ ràng là đang đánh vào mặt nàng.

"Chủ tử." Bách Hợp cường chống thân mình hành lễ, bị Chu Anh ngăn cản.

"Em uống thuốc xong liền an tâm nằm đi." Chu Anh lời kéo tay nàng, vỗ về vết thương loang lổ trên mu bàn tay, rất đau lòng, "Là ta xin lỗi em cùng An công công, nếu không phải ta nhiều chuyện, sai em cùng An công công đi tra xét, hai người các em liền sẽ không chịu đau khổ như vậy."

"Chủ tử đừng nói như vậy." Trên cằm Bách Hợp cũng có một vết thương dữ tợn, gương mặt đoan chính thanh nhã bị hủy, nhìn thấy ghê người, nhưng chính mình lại phảng phất như bình thường, "Nô tỳ làm chuyện gì cho chủ tử đều là cam tâm tình nguyện, hiện giờ chủ tử bình yên vô sự, nô tỳ có chết cũng không hối tiếc."

Chu Anh cúi đầu thờ dài, cũng không biết sự trung tâm này của nàng, là với chính mình, hay là đối với Chu Anh đã qua đời.

"Em yên tâm, ta từ trước đến nay lòng dạ nhỏ nhen, là người có thù tất báo, thù lần này ta sẽ nhớ kỹ, ngày sau sẽ trả lại đầy đủ." Chu Anh lấy ra thuốc mỡ bên cạnh, tự mình bôi cho nàng, làm Bách Hợp tràn đầy cảm động.

"Chủ tử đừng tức giận vì nô tỳ, nô tỳ cũng không sao." Bách Hợp khuyên nhủ nói, "Lần này Quý phi cùng Đức phi là hướng về phía chủ tử mà đến, chủ tử nếu là cùng hai người đó cứng đối cứng, nhất định là không có lợi thế."

Chu Anh gật gật đầu: "Chuyện này em đừng lo lắng, ta đều có đúng mực, em chỉ cần nghỉ ngơi là được."

Chuyện Trương dung hoa trúng độc liền như vậy không giải quyết được gì, mãi cho đến tháng tám khi hồi cung, không người nào tiếp tục nhắc tới Trương dung hoa. Khi Chu Anh ngồi trên xe ngựa, vén màn lên quay đầu lại nhìn một cái, chỉ để lại một tiếng thở dài cuối cùng. Gia Nguyên đế đã sai người đem hồ hoa sen rửa sạch sẽ, trồng hoa sen một lần nữa, sang năm lại là hồ sen hồng, lại có ai nhớ rõ Trương dung hoa từng chết đuối trong hồ?

Vào cung ngẩng đầu liền thấy bốn phía một mảnh vắng lặng, Chu Anh từ khi bị xuyên việt đến một nơi như vậy, liền đã không còn có tự do quyết định, cho nên cũng không phải là hít thở không thông, ngược lại, vì ở được một năm, thân thiết hơn một chút.

Chu Anh nhìn thấy đại môn Cảnh Dương cung, được Bách Hợp đi lấy, vững vàng bước chân vào trong điện.

"Nô tỳ cung nghênh chủ tử hồi cung." Cung nhân ở lại Cảnh Dương cung nhất tề quỳ xuống đất đón chào.

Hiện giờ nàng đã là phân vị tu nghi, lại là chủ vị Cảnh Dương cung, so với ngày xưa tự do hơn chút, có phòng bếp nhỏ riêng, cung nhân cũng nhiều hơn, quỳ gối đầy trong điện.

"Đứng lên đi." Chu Anh giọng tay lên, "Những ngày này ta không ở, trong cung có mạnh khỏe không?"

Chủ sự Lan Đình đáp lời: "Chủ tử, trong cung hết thấy mạnh khỏe."

Chu Anh gật gật đầu, sai người mang theo tiểu công chúa đi nghỉ ngơi, nàng cũng mệt mỏi, qua ít ngày là tiệc trung thu, lại phải giăng co một phen.

Trong cung cũng sẽ không thiếu có chúc mừng này, qua trung thu thì sẽ tới lễ đầy năm của nhị công chúa, ngay sau đó là tết Trùng Dương (tết Cửu Trùng 9-9 âm lịch), lễ hội thưởng cúc mùa thu.

Nếu nói chuyện không... bình thường nhất mấy ngày nay, đó là sau khi từ sơn trang nghỉ hè hồi cung, hậu cung liền thần kỳ bình lặng, quý phi, Đức phi cùng Hiền phi tạo thế chân vạc, cắn tay lẫn nhau, nhưng lại cũng bình an vô sự.

Chu Anh mặc dù không có thực quyền, lại bởi vì thánh sủng không suy, cũng không có người dám coi thường, Đức phi cùng quý phi cũng không cố ý làm khó dễ nữa, mỗi ngày nàng trôi qua rất dễ chịu.

"Hôm nay phòng bếp nhỏ hầm chút huyết yến, em cùng An công công mỗi người dùng ít đi." Chu Anh nhìn Bách Hợp, vén tay áo lên, nhìn thấy cánh tay

vẫn còn dấu vết, "Sao vết sẹo này đã lâu rồi vẫn chưa hết?"

Bách Hợp cười: "Chủ tử đúng là so với nô tỳ còn không bỏ xuống được, lúc đầu nô tỳ nhìn thương thế cũng thấy chói mắt, nhưng hôm nay nhìn nhiều quá thấy vô cảm rồi. Chủ tử vẫn không thích ăn tổ yến, lại ngày ngày sai phòng bếp nhỏ hầm huyết yến có công hiệu khép lại miệng vết thương, còn thưởng cho nô tỳ cùng An công công, trong lòng nô tỳ mang ơn, không lời nào có thể diễn tả được."

Chu Anh lơ đãng: "Các em là vì ta mới bị thương, trong lòng của ta băn khoăn. Còn nữa, An công công thì không sao, nhưng em là thiếu nữ, dung nhan quan trọng nhất, ngàn vạn lần đừng để lại vết sẹo. Ta lại sai thái y làm ít thuốc dán xóa sẹo, em phải chăm chỉ bôi, bằng không chờ đầy hai mươi lăm tuổi thả ra cung, không gả được, vậy liền oán ta."

Bách Hợp nhất thời quỳ xuống đất: "Nô tỳ nguyện ý cả đời phụng dưỡng chủ tử, không muốn xa. Từ nhỏ nô tỳ là người lính đinh cô khổ, là chủ tử cứu mệnh nô tỳ, cái mệnh này của nô tỳ đều là của chủ tử, thực sự không muốn rời chủ tử."

Chu Anh vừa định tận tình khuyên nàng sớm ngày thoát ly khổ hải, Thôi Vĩnh Minh liền xuất hiện ở cửa điện Cảnh Dương cung.

"Sao giờ này Thôi công công đến đây?" Chu Anh trở về chính điện, liền thấy hán trong điện chờ, "Là hoàng thượng có ý chỉ gì sao?"

Thôi công công hành lễ: "Tu nghi chủ tử, đúng là Hoàng Thượng tuyên ngài đi Dưỡng Tâm điện."

Chu Anh nhìn trời: "Hoàng Thượng đang gặp việc phiền lòng gì?"

Lại nói tiếp, Gia Nguyên đế thật là một người kỳ lạ, tựa hồ nghiện chơi cờ với người chơi dở như nàng, phàm là gặp chuyện khó giải quyết, không hài lòng, liền thích gọi nàng qua chơi cờ, tìm cảm giác tồn tại.

"Chuyện này nô tài cũng không biết." Thôi công công nghĩ nghĩ, lại nói, "Nhưng hôm nay đưa tới nhiều tấu chương, Hoàng Thượng nhìn nhưu mảy, chắc vậy."

Khi Chu Anh lần đầu gặp loại tình huống này, còn rất khản trương, sợ nói sai sẽ đắc tội Khuyết Tĩnh Hàn hi nô vô thường này. Hiện giờ đã trải qua nhiều lần, sớm là ngửa quen đường cũ, chỉ gật gật đầu: "Thôi công công đi về trước phục mệnh đi, ta sẽ theo sau."

Chọn lấy quần áo màu hồng nhạt thay, lại cắm cây trầm vàng rồng bảo thạch, mùa thu trăm hoa đều tàn hết, nàng chọn sắc màu ấm này sẽ dễ làm người vui vẻ hơn.

Quả nhiên, không khí trong Dưỡng Tâm điện sôi sục như thời tiết ngày mùa hè, Tiểu Tần Tử canh giữ ở cửa cung, nhìn lên thấy nàng tựa như nhìn thấy ân nhân cứu mạng, nhẹ nhàng thở ra: "Tu nghi chủ tử đã tới, mau vào đi thôi."

Chu Anh gật gật đầu, thăm nghĩ cũng không biết là ai cả gan làm loạn như vậy, dám làm Khuyết Tĩnh Hàn tức giận như vậy. Vào điện liền nhìn thấy hán nhếch đầu lông mày, bút lông trong tay lại chậm chạp chưa viết xuống.

"Tần thiếp tham kiến Hoàng Thượng." Chu Anh phúc thân thỉnh an.

"Đứng lên đi, trăm nói rất nhiều lần, khi chỉ hai người ta và nàng đừng chú ý nghi thức xã giao." Gia Nguyên đế đặt bút trong tay xuống, đem tấu chương đưa cho nàng, "Hôm nay trăm thu vài tấu chương có ý tứ, nàng giúp trăm nhìn một chút, những đại thần này là có ý gì?"

"Hậu cung không được can chính." Chu Anh phúc thân, kính sợ, "Hoàng Thượng anh minh ngút trời, tất nhiên là có quyết đoán thích đáng nhất."

"Không sao." Gia Nguyên đế đem tấu chương để vào trong tay nàng, mang bàn cờ đến, "Hiện nay chỉ có hai người trăm và nàng, cũng không có người thứ ba biết, huống chi, việc này liên quan tới nàng, nàng coi một chút cũng không sao."

Lúc này Chu Anh mới tiếp nhận tấu chương này, trong lòng lại tràn đầy nghi hoặc, ngày xưa dù phiền lòng cũng sẽ không kêu nàng xem tấu chương, sẽ nói chút chuyện cười với nàng, chơi cờ cũng không sao, hôm nay khác thường như vậy, có thể thấy được tấu chương này là chuyện không hề bình thường.

Quả nhiên, xem hết tấu chương, nàng liền tròn tròn mắt, ngàn suy vạn nghĩ, lại không nghĩ rằng đại thần triều đình này lại tuệ nhãn như vậy.

"Như thế nào?" Gia Nguyên đế cười mà không cười nhìn nàng, "Xem xong tấu chương này làm ái phi choáng váng? Nhưng ái phi không ủng hộ Tiền đại nhân này nói như vậy?"

Chu Anh muốn chửi thề chạy tới miệng lại nuốt trở về, duy trì lấy thái độ ôn lương khiêm cung nói: "Hoàng Thượng, tuệ mẫn cơ trí, đoan trang cùng tần thiếp không có nửa điểm can hệ, ngài so với ai khác đều rõ ràng, Tiền đại nhân này toàn viết a dua nịnh hót, để Hoàng Thượng coi xong thì chê cười, Hoàng Thượng lại đem tần thiếp triệu tới, là tính cười nhạo tần thiếp ngu dốt một phen nữa sao?"

"Ái phi khiêm tốn." Gia Nguyên đế cười, "Trăm cảm thấy lời nói của Tiền đại nhân này đều không phải là không có đạo lý, nhưng vị trí trung cung còn trống, đại thần tiền triều của trăm so với hậu cung còn sót ruột hơn. Hôm nay Tiền đại nhân này đem ái phi khen, hôm qua cũng có tấu chương tán dương đức hạnh Hiền phi, trăm đoán ngày mai liền có tấu chương ca tụng công đức của Đức phi đưa tới."

Trong lòng Chu Anh tính toán nhanh, Trương quý phi không khỏi cũng quá mức gấp khó dần nổi.

"Hoàng hậu nên là người mẫu nghi thiên hạ, nhân đức dày rộng, tần thiếp tự nhận tài đức không xuất chúng, tất nhiên là không thể chịu nổi trách nhiệm nặng nề này, Hoàng Thượng minh giám, chắc chắn có định đoạt tốt nhất." Chu Anh thẹn thùng từ chối, hạ xuống một viên trắng.

Gia Nguyên để đặt xuống viên đen, cười nhạt: "Nàng suy nghĩ nhiều, trầm chưa bao giờ cảm thấy nàng có thể gánh vác trọng trách, nhưng trầm cảm thấy đem tầu chương này cất đi, lúc nhàm chán lấy ra coi một lần, mới có thể chọc cười vài phần."

Trong lòng Chu Anh mắng hăm một tiếng, đang chuẩn bị đặt một viên bên góc, viên trắng kia lại trượt đến chỗ không phải nàng muốn đặt.

"Trầm lại thắng." Gia Nguyên để vỗ vỗ vai của nàng, an ủi, "Qua vài ngày, kỳ nghệ ái phi đúng là không hề tiến triển, trầm thất vọng, ái phi phải ăn nhiều hạch đào, súp đầu cá mới tốt a."

Em gái mi! Trong lòng Chu Anh dĩ nhiên bạo phát, chằm chọc nàng lặp đi lặp lại nhiều lần, là chuyện đại trượng phu nên làm sao?

*“em gái” ở đây là của phụ nữ, giống như “em trai” của đàn ông nhé! ^^

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Nghệ dung hoa

Đại thần trên triều đình thượng gián thường xuyên, Khuyết Tinh Hàn lại vẫn bình thường, tựa hồ không để ở trong lòng.

"Hoàng Thượng, hậu vị để trống lâu bất lợi cho củng cố giang sơn xã tắc, kính xin Hoàng Thượng sớm ngày định đoạt!" Lão triều thần râu tóc bạc trắng góp lời nói, "Vi thần nghĩ đến Hiền phi nương nương và Đức phi nương nương vào cung hầu hạ Hoàng Thượng thời gian đã lâu, đều là người hiền lương, có thể đảm đương nổi trọng trách, kính xin Hoàng Thượng nghĩ lại!"

Người trên ghế rồng nhú mày, trên tay tùy ý vuốt vuốt một chuỗi hạt châu thủy ngọc, thần sắc cũng không gọn sóng: "Lời ấy của An ái khanh làm trầm không rõ, nếu bàn về phẩm hạnh tư lịch, Trương quý phi của trầm há lại sẽ đảm đương không nổi trọng trách?"

Huynh trưởng Trương quý phi Trương Nham đã bại Đột Quyết, hiện giờ ở trong triều đã là võ tướng tân sủng, thái độ làm người lại rất khiêm tốn: "Hoàng Thượng, vi thần cũng thấy Hiền phi nương nương và Đức phi nương nương đức hạnh nhân hậu, Đức phi nương nương lại có công sinh hoàng tử, quý phi nương nương tư lịch tuy là đủ, tính tình lại đơn thuần vội vàng xao động, sợ là khó có thể đảm đương hậu vị lúc này, kính xin Hoàng Thượng nghĩ lại."

Gia Nguyên để gật gật đầu: "Việc này chúng ái khanh cứ suy nghĩ, trầm cần chút thời gian để cân nhắc, không còn có chuyện khai tấu, liền bãi triều đi."

Không chỉ có tiền triều vì chuyện chọn Hoàng Hậu làm ồn ào huyên náo, hậu cung nơi chốn đều có đặt cược.

"Ta đặt năm lượng bạc, đặt Trương quý phi sẽ trở thành Hoàng Hậu." Một thái giám lão thành cắn răng một cái, từ tay áo lấy ra một nén bạc đặt xuống, nhưng trong lòng lại như khoét tim, xót tiền. Bất quá nói ra câu cửa miệng, luyện tiếc đưa nhỏ không có áo mặc, bạc này là vốn gốc của hắn, ngày sau mới có thể lấy được đại lợi.

"Trong ngày thường Vạn công công là nhiều nhất chú ý, hiện giờ đặt cược quý phi nương nương nhiều bạc như vậy, chắc là đã suy nghĩ rất kỹ, vậy tiểu nhân theo Vạn công công đặt cược quý phi nương nương." Một thái giám còn trẻ lập tức cũng đặt xuống một lượng bạc, đây chính là tích góp suốt toàn một năm của hắn.

"Ta lại cứ không tin." Một cung nữ xinh đẹp gờ gờ cầm lên, "Quý phi nương nương mặc dù ở địa vị cao, lại chỉ sinh hai vị công chúa, không bằng Đức phi nương nương có Tam hoàng tử hộ thân, ta đây đặt một lượng bạc cược Đức phi nương nương."

"Nguyệt Nha nói không sai, ta cũng thấy Đức phi nương nương lại trầm ổn hơn, không kiêu ngạo như quý phi nương nương, Hoàng Thượng chắc là sẽ hướng tới nàng." Cung nhân khác phụ họa, "Ta theo một lượng."

"Lời ấy sai rồi." Một thái giám rung đùi đắc ý liếc nhìn, "Các người đều đã đoán sai, nếu bàn về hiền lương thực đức, còn có Hiền phi nương nương cùng Ôn phi nương nương, Ôn phi nương nương ôn nhu trầm tĩnh, có công dưỡng dục Nhị hoàng tử, mới là lựa chọn tốt nhất."

"Sao nói như vậy, người đặt cược Ôn phi nương nương sao?" Một người bên cạnh tò mò hỏi, nhưng Ôn phi nương nương ít được lưu ý, không được đề cử.

"Không phải vậy." Người nọ ở trên chiếu bạc xem xét một lúc lâu, ngênh ngang rồi đi, chỉ để lại một câu, "Có lẽ, hết thảy cũng không phải mấy người này."

"Cất." Một tiểu thái giám thấp phần khinh thường, "Người nọ nghèo rớt mồng tơi, ngày ngày mượn tiền chung quanh, sợ là trong túi sớm cạn sạch, làm sao thực sự muốn đánh cược đây? Chỉ là chút hồ ngôn loạn ngữ thôi, tiếp tục, chúng ta tiếp tục đặt cược."

"Chủ tử, quý phi nương nương mời ngài đi ngự hoa viên ngắm cúc, nói là mời gánh hát kinh kịch nổi danh kinh thành, muốn làm tiệc khánh sinh vô cùng náo nhiệt cho Nhị công chúa." Lục La cười tiến vào, "Buổi tối còn có đốt pháo hoa, chắc tiểu công chúa cũng thích, chủ tử có mang tiểu công chúa qua không?"

Chu Anh lại lắc lắc đầu, tiểu bảo bối của nàng đã có tiếng làm âm ỉ, có thể đoạt nổi bật của Nhị công chúa, không khỏi giọng khách át giọng chủ. Náo nhiệt này, qua một thời cũng là khánh sinh của bé, cũng không cần để ý lần này.

"Hầu hạ ta thay quần áo đi, chọn quần áo màu ngà là được." Chu Anh thân nhiên phân phó, "Lan Tương theo ta đi là được, em cùng Bách Hợp lưu lại chiếu khán tiểu công chúa, thời gian bữa tối bé con sẽ thích làm âm ỉ, không phải các em ở bên cạnh, ta vẫn có chút không yên lòng."

Chuyện triều đình gần đây nàng đã có nghe thấy, hậu vị sớm đã có người như hổ rình mồi, mà Gia Nguyên đế vẫn chưa từng tỏ thái độ, để tình thế tùy ý phát triển, mọi người lại đoán không ra tâm tư hoàng thượng. Nàng cũng đoán không ra, cho nên mấy ngày này nhìn như bình tĩnh nhưng so với ngày thường càng phải cẩn thận một chút, lúc nào cũng đề phòng có người uy hiếp nàng, xuống tay với tiểu công chúa.

"Quý phi nương nương giá lâm, Hiền phi nương nương giá lâm" Chu Anh tới ngự hoa viên không lâu, liền nghe được thái giám thông truyền, quý phi mặc váy hoa đỏ nhạt cùng Hiền phi nương nương vào hoa viên.

Chờ phi tần đứng dậy hành lễ.

Trương quý phi vốn tư sắc kinh người, quần áo điểm lệ như vậy lại thêm vài phần quý khí, vài phần mị khí, quả nhiên là khí thế vô song. Chu Anh nhìn nét mặt Trương quý phi toả sáng, cũng hiểu rõ. Huỳnh trưởng Trương quý phi lập công lớn, gần đây Hoàng Thượng thâm sủng với quý phi, thái độ mặc dù không rõ, nhưng nấp mờ trong này là có vài phần hướng vào quý phi. Hơn nữa sau tiệc trung thu, có nghe thái hậu và Gia Nguyên đế ngồi lại nói chuyện một phen, sợ là có đề cập đến.

"Đứng dậy đi." Trương quý phi thân nhiên mở miệng, quét mọi người liếc mắt một cái, cười nói, "Đức phi muội muội cùng Thụ tu nghị tại sao vẫn chưa mang Tam hoàng tử cùng tiểu công chúa đến? Hôm nay sinh thần của Nhị công chúa, nếu là có huynh trưởng và muội muội, tất nhiên là sẽ cao hứng."

Đức phi đứng dậy đáp lời, nàng ta gần đây vẫn trốn tránh, tính tình tựa hồ khôi phục nhạt nhẽo ngày xưa, thập phần khiêm cung: "Nhận được quý phi nương nương nhớ thương, nhưng Tam hoàng tử từ khi vào thu thân mình liền vẫn không được tốt, ngày gần đây trời giá rét lại chịu không được lạnh, không thể đến chúc mừng cho công chúa, kính xin nương nương thứ tội."

Nghi bệnh đã có người nói, Chu Anh đành phải thay đổi phương pháp: "Hồi quý phi nương nương, tiểu công chúa xưa nay không tốt, mới vừa rồi tần thiếp đang muốn mang con bé đi ra liền nhìn thấy con bé cùng con chó mới nuôi trong cung đùa hăng say, nửa điểm cũng không phản ứng, tần thiếp liền nghĩ muốn một chút mang con bé tới chúc mừng Nhị công chúa."

Ban đêm chắc chắn náo nhiệt phi thường, còn có ai sẽ nhớ rõ tiểu công chúa không tới?

Trương quý phi gật gật đầu, trong lòng làm sao không rõ, nhưng cũng không nói ra: "Mùa thu năm nay, bốn cung thấy hoa cúc trong ngự hoa viên nở so với năm rồi tươi tốt hơn rất nhiều, liền muốn mời chúng tỷ muội cùng nhau ngắm hoa, hơn nữa trong cung bốn cung vừa lúc ủ rượu hoa cúc, phối hợp chút thạch tơ vàng, là không còn gì tốt hơn."

"Tần thiếp tạ nương nương ân điển." Mọi người lại là đứng dậy hành lễ.

Chu Anh cùng hành lễ xong, nhìn mấy phi tần này so với hoa còn kiều diễm hơn mấy phần, trong lòng âm thầm bội phục chiều này của Trương quý phi. Trước đây khi Khương hoàng hậu còn sống, Trương quý phi chỉ là vai diễn sủng phi, vài phần kiều ngạo, vài phần kiều hồ, nhưng thật ra sống tự tại tùy ý rất nhiều. Hiện giờ thượng vị hoàng hậu để trống, nàng ta lại phải bắt đầu vai diễn hiền lương thực đức. Chỉ muốn để trong lòng Gia Nguyên đế một cái danh tiếng hiền lương, đầy rộng mà thôi.

"Hôm nay là sinh thần nhị công chúa, Hoàng Thượng mời gánh hát nổi danh nhất trong kinh thành tới náo nhiệt, thưởng cúc xong mọi người cùng bốn cung đi nghe một chút." Trương quý phi nhìn mọi người cười, tất nhiên là đáng về vạn phương.

Lời này có vài tầng ý tứ, đã chỉ rõ thánh sủng như trước, lại ám chỉ nàng ta hiện giờ vẫn là người địa vị cao, mọi người có như thế nào, nếu không nguyện ý, cũng phải phục tùng nàng ta.

Tất nhiên là có Tiêu tu nghị thuộc đảng phái quý phi a dua: "Hiện giờ nương nương rất được thánh sủng, Hoàng Thượng mới coi trọng sinh thần Nhị công chúa đến như vậy, tần thiếp nhớ tới sinh thần Tam hoàng tử vài ngày trước, phô trương cũng kém xa so với của công chúa."

Tiêu tu nghị nâng quý phi lên giáng Đức phi xuống, ai nghe không hiểu. Đức phi cách đó không xa, tất nhiên là nghe rõ ràng, sắc mặt lại như bình thường, cũng tựa hồ vẫn chưa tức giận. Còn thân nhiên mở miệng: "Nghĩ như thế, năm sau sinh thần của tiểu công chúa, cũng lại phải náo nhiệt hơn mấy phần nha."

Chu Anh cảm giác mình hiện giờ chính là trái pháo, ai cũng thích đốt lửa lên người mình, nhắm trúng nàng không thể không ra mặt: "Đức phi nương nương khen trật rồi, trong lòng bàn tay đều là thịt, Hoàng Thượng tất nhiên là đều yêu thương. Chỉ là tiểu công chúa từ nhỏ bướng bỉnh, làm Hoàng Thượng tổn hơn chút tâm thôi."

"Có thể làm Hoàng Thượng lo lắng, cũng là bổn sự." Trương quý phi cười mà không cười nhìn nàng một cái, "Được rồi, an tâm ngắm hoa mới nở đi, dù sao hoa cũng không tươi đẹp được trăm ngày, qua kỳ ra hoa, còn có ai nhớ rõ?"

Trong lòng Chu Anh thở dài, đây là đang ám chỉ nàng có ngày thất sủng, lấy hoa vi nàng, Trương quý phi thật đúng là cất nhắc nàng.

Một đám người dọc theo hoa cúc đang nở rộ, vừa đi vừa nói, trên mặt rất hòa khí. Nhưng nhiều phụ nữ như vậy cùng chung một chồng, thì làm sao sẽ có hòa khí chân chính?

Quả nhiên, đi đến một nửa, Chu Anh đang xách váy bị đá một cước, tay nàng mau lẹ ôm lấy Lan Tương ổn định thân mình tránh sang một bên. Lại không biết lúc này, Nghê tài từ phía sau vô ý bị ngã một cái, đụng vào Tô uyển nghi đang trước, hai người đồng loạt ngã trên thềm đá cẩm thạch.

Phen biến cố này thành linh xảy ra, đi ở đằng trước, Trương quý phi thấy thế sai người đi mời thái y, lại an bài mọi người đều nghỉ ở trong đình bên cạnh.

Nghê tài từ ngã trên người Tô uyển nghi, tất nhiên là không có gì đáng ngại, nhưng váy áo Tô uyển nghi bẩn hết, trong lúc té ống tay áo lại nhiễm bụi, mu bàn tay nòn nà như bạch ngọc bị xước, máu thấm ra.

Thái y vội tới chẩn mạch cho hai người, liền run rẩy nằm rạp người đáp lời: "Tô uyển nghi chỉ bị thương ngoài da, cũng không lo ngại, Nghê tài từ cũng không trở ngại, bất quá đã có mang một tháng rưỡi, phải phá lệ chú ý chút."

Lời này vừa nói ra, ở đây liền sinh ra tâm tư ám muội. Hậu cung từ sau khi tiểu công chúa sinh ra liền không truyền ra tin tức tốt nữa, một khi Nghê tài từ truyền ra tin có thai, sợ là sẽ sủng quan hậu cung.

Chu Anh thích nhất là quan sát sắc mặt ngay tại lúc này, Trương quý phi cùng Nghê tài từ tất nhiên là giống nhau, sắc mặt như thường, làm như vẫn chưa có nửa điểm kinh ngạc, chắc là sớm đã biết. Còn lại chỉ là nửa ghen tị nửa hăm dọa thôi, nhưng nhìn thân sắc Đức phi, nàng lại không đoán ra nửa điểm, làm như kinh ngạc, hoặc như là không quá tin tưởng.

Trong lòng Chu Anh suy nghĩ chuyện ngoài ý muốn mới vừa rồi kia, phía sau nàng đó là Nghê tài từ, nếu là có người có ý giẫm phải quần áo của nàng, vậy cũng chỉ có thể là Nghê tài từ, mà Nghê tài từ lần này vì nàng ngã sắp xuống, lại đem tánh mạng thai nhi trong bụng cũng đem ra đặt cược, như vậy mất nhiều hơn được, lại là có gì??

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Đền cung đình

Quả nhiên, chỉ sau một chén trà, cung nhân đắc lực bên người Trương quý phi liền đem Gia Nguyên để mời lại đây. Trong cung hồi lâu không có tin vui sinh con trai, trên mặt Gia Nguyên để tất nhiên là hết sức cao hứng.

Thân thiết với Nghê tài từ được một chút mới mệnh Thôi công công tự bên người mình đem nàng đuổi về cung của mình tĩnh dưỡng. Lòng may Chu Anh nhần lại, cúi đầu, sửa sang váy áo của mình.

Người đã đi xa, Gia Nguyên để mới chậm chậm phẩm hớp trà, giương mắt nhìn qua mọi người trong đình, mắt nhìn từ trên xuống dưới: "Chuyện này sao lại thế này, là đường đi trong hoàng cung này không bằng phẳng làm các ái phi đi không vững?"

"Nô tì (tần thiếp) không dám." Mọi người phúc thân, trong lòng có chút kinh sợ, tính tình Gia Nguyên để xưa nay cũng không thô bạo như hôm nay, ngữ điệu mặc dù không rõ ràng, mọi người cũng nhận ra tức giận trong lời nói của hắn.

"Không dám, các người có cái gì không dám?" Gia Nguyên để cong môi cười, bộ dáng lại cực lạnh, "Quý phi, nàng hiện giờ chương quản sự vụ lực cung, việc này nàng tới kể lại cho trẫm, đến tột cùng là ai thất nghi, đến ngay cả đường đều đi không xong."

Trương quý phi phúc phúc thân mình: "Hồi bẩm Hoàng Thượng, hôm nay là nô tì thấy hoa cúc trong ngự hoa viên nở rộ, liền mời chúng tỳ muội cùng đến thưởng hoa."

Nàng dừng một chút, mắt nhìn về mặt trẫm tĩnh của Thư tu nghi: "Nô tì đi ở đằng trước, tất nhiên là không nhìn thấy động tĩnh phía sau, nghe được động tĩnh trở lại xem xét thì liền thấy Nghê tài từ cùng Tô uyển nghi ngã nhào trên đất, mà vốn nên ở đằng trước Nghê tài từ, ở bên cạnh Tô uyển nghi là Thư tu nghi cũng cả kinh, sắc mặt tái nhợt, dựa vào cung nhân sợ tới mức không nhẹ."

Lời này bề ngoài thật đúng là không nói gì tới Thư tu nghi nàng, nhưng cẩn thận nghĩ lại thì sẽ nghĩ ra chút gì đó. Nếu là thật sự cảm thấy không liên quan tới nàng, cần gì phải nhắc tới nàng, làm cho người khác ngờ vực vô căn cứ? Hơn nữa tính tình Gia Nguyên để đa nghi, nói đến đó lại dừng như vậy sẽ làm hắn nghĩ sâu.

Gia Nguyên để gật gật đầu, liếc về mặt tái nhợt của Tô uyển nghi một cái, nhưng không hỏi nhiều. Cũng không hỏi cung tần mới vừa rồi đứng ở phía sau Nghê tài từ, ngược lại mở miệng hỏi Lan Tương bên cạnh Thư tu nghi: "Người đứng phía sau chủ tử, có nhìn thấy cái gì?"

Lan Tương kỳ thật vẫn chưa thấy cái gì, nhưng hiện nay Trương quý phi hoài nghi đến trên đầu chủ tử nhà mình, nàng là không thể khoanh tay đứng nhìn,

vì thế nói: "Hoàng Thượng, nô tỳ vẫn tùy thị ở bên cạnh Thụ tu nghi, không nhìn thấy phía sau chủ tử không biết là vị chủ tử nào lại đi lơ đãng lao đảo té xuống, suýt nữa đánh lên chủ tử, nô tỳ liền vươn tay đỡ chủ tử một phen. Nhưng sau đó Nghê tài tử cùng Tô uyển nghi đồng loạt té ngã, nô tỳ cũng chưa nhìn thấy cái gì."

Rốt cuộc chỉ có Tô uyển nghi bị chút vết thương nhẹ, Khuyết Tĩnh Hàn không có thời gian nhân rồi đâu để truy cứu sâu hơn, gật gật đầu: "Nghê tài tử có thai hoàng tử của trẫm, lại chịu kinh hách như vậy, tấn sườn ngũ phẩm dung hoa đi, cũng coi như bồi thường trấn an nàng. Quý phi nàng phái người đi nói cho thái hậu một tiếng, bà biết được việc này chắc chắn cao hứng. Lan Tương hộ chủ có công, phần thưởng ba tháng tiền thưởng, thị nữ của Tô uyển nghi thất trách làm chủ tử bị thương, giáng chức đi hoán y cục (nơi giặt quần áo, những người ở đây thường là những nô tì bị phạt) đi."

"Vâng" Trương quý phi cúi đầu lĩnh chỉ, trong mắt ần ần có ý cười.

♪♪

Trên đường quay về Cảnh Dương cung, Lan Tương vẫn nhìn sắc mặt chủ tử, cũng không dám thở gấp một tiếng. Chu Anh biết suy nghĩ trong lòng nàng, nhìn nàng một cái nói: "Sao hôm nay im lặng như vậy? Thật không giống tính tình em ngày thường."

Ánh mắt Lan Tương vụt sáng: "Không có a, nô tỳ chỉ là đang nghĩ lúc này thấy rất nhiều cung nhân mang pháo hoa ra chỗ hò, vậy ban đêm rất là náo nhiệt."

Chu Anh liếc nàng một cái: "Đã thích náo nhiệt như vậy, ban đêm em liền đi cùng ta."

Về mặt Lan Tương không thể tin: "Nô tỳ mới vừa nói dối, chủ tử không tức giận nô tỳ sao?"

"Em nói toàn hướng về ta, ta vì sao phải tức giận?" Chu Anh cầm một nhánh hoa cúc trong cái giỏ nàng mang theo, "Trong cung này, có lời nói nào là sự thật? Hôm nay em biểu hiện tốt lắm, có nói thật hay không, trong lòng Hoàng Thượng đều đã có định đoạt, nhưng em nói như vậy, ta lại biết được sự chân thành của em."

Lan Tương có chút không hiểu.

Chu Anh chỉ chỉ mép váy: "Nhìn thấy sao? Lúc này khi hoàng thượng đánh giá mọi người, ánh mắt từng dừng lại. Hoàng Thượng anh minh ngút trời, làm sao nhìn không ra vết bẩn trên váy ta là dấu chân?"

Quả nhiên, Lan Tương nhìn sau làn váy của chủ tử nhà mình có vết bẩn, nàng có chút nghi hoặc: "Chủ tử, nhưng mới vừa rồi nô tỳ đỡ ngài còn từng kiểm tra, vẫn chưa thấy vết bẩn trên váy của ngài nha?"

Chu Anh cười mà không cười nói: "Khi nào nên in thì in, ai in cũng không quan trọng, quan trọng chính là Hoàng Thượng nhìn thấy, chuyện này không liên quan tới ta. Đi thôi, ta có chút mệt mỏi, trở về nghỉ một chút, buổi tối còn phải đi tới cung của quý phi nương nương, ta dặn các em chuẩn bị đèn mã não dạ minh châu đã chuẩn bị xong chưa?"

Lan Tương gật gật đầu: "Thứ này cực kỳ hiếm lạ, dạ minh châu bên trong cũng là trân phẩm Hoàng Thượng ban thưởng cho ngài lúc trước, chủ tử vì sao phải rộng rãi như vậy, toàn bộ đều tặng cho nhị công chúa?"

Chu Anh cũng không thập phần đau lòng, nàng đã lường trước khi Hoàng Thượng ban thưởng này nọ, cũng không hẳn là của mình, bởi vì căn cứ theo nguyên tắc bảo toàn năng lượng, hoàng cung này chính là một cái hệ thống năng lượng tuần hoàn, hần đưa cho ai kỳ thật đều là ở trong túi quần của hần. Huống chi đèn mã não dạ minh châu này cũng dụng tâm kín đáo an bài cho nàng, tự nhiên là phải càng tinh xảo làm cho các công chúa thích lại càng tốt.

...

Nghê dung hoa mang thai, sinh thần nhị công chúa, có thể nói là song hỷ lâm môn, Gia Nguyên đế rất là cao hứng, sớm thay quần áo xong, chuẩn bị cùng các hậu phi ăn mừng.

Thời điểm Chu Anh dẫn theo Lan Tương đến, liền thấy Gia Nguyên đế đã đến Ninh Tú cung của quý phi. Đại công chúa đang ở bên cạnh quý phi, đùa với tiểu thọ tinh hôm nay - nhị công chúa. Trương quý phi khiêm tốn một chút, không mặc màu sắc đỏ tía, mà là chọn màu hồng nhạt tôn quý.

Nàng nở nụ cười tiến lên chúc mừng quý phi, ý bảo Lan Tương trước mặt mọi người đem cây đèn mã não dạ minh châu ra, nói tặng cho đại công chúa cùng nhị công chúa: "Tần thiếp nghe nói mã não có nước, có thể làm cho trẻ con càng nhảy bén linh hoạt hơn, liền sai người làm đèn cung đình, tặng cho hai vị công chúa, mong rằng nương nương đừng ghét bỏ."

Nàng lấy một cây đèn ra nữa, không riêng gì Trương quý phi, đại công chúa cùng với phi tần, cung nhân bên cạnh, Nghê dung hoa mặc dù cách đó không xa cũng lấp bắp kinh hãi, không vì cái gì khác, cây đèn này thật sự quá mức tinh xảo, chói mắt. Ngoài tầng mã não tạo ra thành chụp đèn hơi mỏng, hoa văn trên mã não không thể không nói, bức tranh bốn mùa cùng hoa chim cá khắc rất tinh tế, trông rất sống động, mùa xuân là bướm lượn hải đường, mùa hè chính là cá bơi dưới hoa sen, ngày mùa thu là ong mật đậu hoa cúc, mùa đông còn lại là chim khách hân mai, quả nhiên là tinh lệ vô song. Cũng là cây đèn dạ minh châu hiếm có, hạt châu lớn như nắm tay trẻ con, tản ra ánh huỳnh quang nhu hòa, đem cảnh bốn mùa trên chụp đèn chiếu vào bốn phía, giống như người lạc vào cảnh giới kỳ lạ, còn mang theo mùi thơm bách hoa.

Gia Nguyên đế đi lại gần, cầm cây đèn xem xét, nhìn nàng nói: "Tâm tư Thụ tu nghi thật nhanh nhẹn linh hoạt, trẫm thay thế đại công chúa cùng nhị công chúa nhận bảo bối. Quý phi chuẩn bị phần thưởng như thế nào cho phần tâm ý này của Thụ tu nghi vậy?"

Chu Anh phúc phúc thân mình, lúc này thấy đại công chúa nhìn cây đèn không chuyển mắt, giọng nói cũng mềm mại vài phần: "Nhận được Hoàng Thượng cùng quý phi nương nương không chê tần thiếp, tần thiếp liền đã cảm thấy mỹ mãn."

Trương quý phi cũng chưa từng lường trước nàng sẽ tặng vật tổn tâm tư lại hiếm quý như vậy, ngày xưa nàng luôn không phóng khoáng, đưa lên một chậu tắc phối hợp vài câu may mắn liền lừa dối vượt qua, cho nên chuẩn bị phần thưởng lễ cũng rất là tùy ý. Lúc này cũng nhìn Oanh Nhi một cái, cười nắm lấy tay nàng, bày ra thái độ thân thiết: "Tu nghị muội muội có tâm như vậy, bổn cung như thế nào ghét bỏ, Oanh Nhi, đi đem vòng tay ngọc bích bổn cung chuẩn bị cho Thụ tu nghị lấy ra, tặng cho tiểu công chúa là thích hợp nhất."

Gia Nguyên để gật gật đầu: "Quý phi cũng là có tâm, ngọc bích có thể làm người ta trầm tĩnh chút, quả thật thích hợp tiểu công chúa. Hơn nữa trầm nhớ rõ thường ngày nàng đều trân quý, luyện tiếu mang, hôm nay sao lại lấy ra?"

Trương quý phi cười tao nhã: "Hoàng Thượng chớ chê cười nô tì, có đèn cung đình của tu nghị muội muội, vòng tay kia của nô tì có là gì."

Gia Nguyên để lại cười: "Dù như thế nào, có tâm đó là tốt."

Lễ vật của phi tần tới sau cũng không so được với đèn cung đình minh châu của nàng, Chu Anh cảm thấy rất là mỹ mãn, rất phối hợp diễn, ngồi thưởng thức ca múa, pháo hoa cả đêm.

Nhưng trong lòng có chút nghi hoặc, diễn viên chính hôm nay vốn là nhị công chúa, thực ra mà nói tiện nghi là Trương quý phi, nhưng không duyên cớ, cho Nghê dung hoa cũng được một nửa ánh mắt, Trương quý phi nghĩ cái gì? Chuyện hôm nay là Nghê dung hoa có tâm hãm hại nàng, hay là có chuyện khác?

Nàng nhìn hướng Nghê dung hoa rồi đi không xa, nghe nói buổi chiều thái hậu triệu nàng đi Thọ Khang cung, thưởng nhiều thứ quý, sau Gia Nguyên để cùng các cung đều tặng rất nhiều, có thể thấy được thái hậu và hoàng đế vẫn là ngóng trông đứa bé trong bụng nàng ta. Nhưng nàng ta vì sao quyết tâm ngoan độc như vậy, dám lấy tính mạng chính mình cùng đứa bé đánh cược?

Không biết như thế nào, Chu Anh đột nhiên có dự cảm không được tốt.

Yến hội sau khi kết thúc, nhị công chúa sớm ngủ, Gia Nguyên để đất Nghê dung hoa rồi đi, vẫn chưa ngủ lại trong Ninh Tú cung, Trương quý phi tựa hồ cũng không thêm để ý, ngược lại thập phần thoải mái dẫn cung nhân bên cạnh Nghê dung hoa, cũng mệnh thái y cực kỳ có uy vọng trong cung an thai cho Nghê dung hoa.

Trong ánh mắt Gia Nguyên để nhìn về phía Trương quý phi cũng thêm vài phần tán thưởng, khi rời đi vỗ vỗ vai của nàng: "Ái phi khổ cực, trầm nhìn nàng gần đây gầy rất nhiều, cung vụ tất nhiên trọng yếu, cũng đừng làm lực quá mức vất vả."

"Nô tì tạ ơn Hoàng Thượng quan tâm" Dáng vẻ Quý phi thêm vài phần ôn trọng, thiếu sự thoải mái lúc trước.

Cả một ngày gây sức ép như vậy, Trương quý phi cũng cảm thấy mệt mỏi, mệnh Yến Nhi chuẩn bị nước cho nàng tắm rửa, lại phân phó Oanh Nhi đầm chân, lúc này mới trầm tĩnh lại, chỉ cảm thấy cả người đều có chút nhức mỏi không chịu nổi.

"Chủ tử chắc là mệt mỏi, vậy hôm nay nô tỳ liền sai cung nhân này trở về, có việc ngày mai lại đến bẩm báo." Oanh Nhi đau lòng chủ tử nhà mình, khuyên.

Trương quý phi lắc lắc đầu: "Nói bọn hần chờ đó, bổn cung tắm rửa xong sẽ tiếp kiến."

"Nhưng nương nương..."

Oanh Nhi chuẩn bị nói, lại bị Trương quý phi dương tay ngăn trở: "Chớ nhiều lời, hiện giờ Hoàng Thượng bắt đầu thưởng thức bổn cung, mấy ngày trước đây còn khen bổn cung làm việc đắc lực, bổn cung phải biểu hiện tốt một phen." Nói xong nở nụ cười, nhưng trên mặt không có vui mừng, "Hai cây đèn cung đình Thụ tu nghị tặng kia đã sai thái y xem qua chưa?"

"Hồi nương nương, thái y đều xem qua, đèn cung đình cũng không dị thường, mã não kia cùng minh châu cũng bình thường." Oanh Nhi trả lời, "Cũng không biết Thụ tu nghị đang tính toán cái gì."

"Nếu là thứ tốt, bổn cung dùng đến cũng không sao, một chiếc đặt ở tấm điện đại công chúa, một chiếc để vào tấm điện bổn cung đi. Bổn cung nhìn màu sắc mã não kia sáng hồng, xác thực là vật hiếm có khó gặp, dạ minh châu cũng là phía nam tiến cống trước đó vài ngày, nàng cũng thực bỏ được."

Oanh Nhi suy nghĩ đắn đo, vừa mát xa vừa nói: "Có lẽ là ý thức được hiện giờ địa vị nương nương đứng đầu lục cung, không lấy lòng nịnh bợ không được. Nô tỳ thấy gần đây Hoàng Thượng đối với nàng cũng thân thiện, vẫn chưa có bao nhiêu sủng ái, xem chừng là trong lòng sốt ruột."

Trương quý phi xoa lông mày, xoa mi tâm: "Nàng chỉ là một thứ nữ, hiện giờ lại có thể đi lên vị trí như vậy, đã rất khó, có thể thấy được cũng là có chút bổn sự, không thể dễ dàng coi thường, lưu tâm quan sát. Hôm nay Đức phi tặng gì đó tặng lại tặng cho Nghê dung đi, đứa bé này hiện giờ hoàng thượng để tâm, thái hậu để tâm, rất quý giá."

"Nương nương anh minh."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Thế cục

"Chủ tử..." Lục La tiến vào muốn nói lại thôi.

Chu Anh liếc mắt nàng một cái, vẫn tiếp tục luyện thư pháp: "Chuyện gì? Có gì? Áp a áp ứng như vậy?"

Lục La cắn môi: "Chủ tử, phủ nội vụ tặng chút sa tanh, nói là gấm đặc biệt của đất Thục, Hoàng Thượng phân phó thưởng vài vị chủ tử, nhưng người phủ nội vụ rất thiên vị, toàn bộ màu sắc và hoa văn đa dạng thượng thừa đưa cho quý phi nương nương cùng Nghê dung hoa chọn lấy, còn lại mới cho chủ tử các cung. Trong lòng nô tỳ cảm thấy ghen khuất, Nghê dung hoa hiện giờ cũng hơn ba tháng, làm sao còn quý giá như vậy? Huống hồ gấm Tứ Xuyên này cũng không phải tổ chim yến, ăn mặc nhiều hơn nữa có thể sinh ra hoàng tử sao?!"

"Im miệng!" Chu Anh ninh mày, "Sao càng ngày càng không tiến triển?! Nghê dung hoa hiện giờ mang long duệ thì càng quý giá, thái hậu đều để trong lòng, phủ nội vụ tất nhiên là chiều theo phân phó làm việc. Không thích liền đặt trong kho phòng là được rồi, tội gì làm cho trong lòng mình ngọt ngọt?"

Chu Anh thấy nàng buông xuống đầu, lại cảm thấy ngữ khí của mình mới vừa rồi hơi nặng, liền nhẹ nhàng nói: "Được rồi, đi chơi với tiểu công chúa một chút đi, gần đây bé con rất thích mấy vật hình tròn, đem tú cầu mấy ngày trước em làm, bé sẽ cao hứng."

"Vâng, chủ tử." Lục La lại cười lên, đi ra ngoài.

Lúc này Chu Anh mới đặt bút xuống, nhẹ nhàng thở ra, may mắn còn có tiểu công chúa này vui vẻ, bằng không ngày trôi qua ngày không có ý nghĩa.

Khi Gia Nguyên đi đến thăm điện tiểu công chúa, vừa lúc bị tú cầu đỏ đập vào mặt, tú cầu rất nhẹ, lực đạo cũng không lớn, nhưng vẫn đem người trong điện, ngoài điện sợ tới mức cũng không dám thở gấp một tiếng.

Chu Anh lại so với ai khác càng lo lắng hơn, tiểu công chúa không chỉ hoạt bát, còn có thần lực trời sinh, nên vừa chơi đùa lại nện vào trên mặt hoàng đế lão tử. Gia Nguyên đi từ khi sinh ra là thái tử, một đường được cưng chiều lớn lên, làm sao từng bị người đối đãi như vậy? Tuy nói tiểu công chúa trẻ con không biết gì, nhưng tính cách hẳn lại hay thay đổi, Chu Anh đành phải nhanh chóng đứng dậy hành lễ thỉnh tội: "Tiểu công chúa không biết, quấy nhiễu thánh giá, kính xin Hoàng Thượng thứ tội."

Nàng mới vừa thỉnh tội xong chợt nghe thấy tiểu công chúa cười khanh khách dừng không được, cảm thấy thực hận không thể che miệng tiểu tử tông hoàn toàn không biết trời cao đất rộng này.

Mỗi người trong điện vốn đang kinh hãi đảm chiến, lại thấy tiểu công chúa cười không ngừng như vậy, lập tức lại lo sợ bất an, cảm thấy đầu lập tức sẽ chuyển nhà, thân mình lại run rẩy giống như lá rách bay trong gió thu.

Lúc mọi người ở đây sắp tuyệt vọng, Gia Nguyên đi lại đột nhiên xoay ngược lại, dường như cười khẽ ra tiếng, tiến lên nâng Chu Anh dậy, lại đi qua ôm tiểu công chúa đã sớm hướng về phía hân hào khóc la hoảng đòi bế lên: "Phượng thức tiểu công chúa nghênh đón trẫm thật riêng biệt."

Mọi người nhất thời nhẹ nhàng thở ra, may mắn Hoàng Thượng không so đo.

"Trẫm thấy đại công chúa thập phần trân ái cây đèn mã não ái phi tặng, hôm qua còn trộm nói cho trẫm muốn đến trong cung nàng chơi cùng tiểu công chúa." Lúc dùng bữa, Gia Nguyên đi cười nói, "Đại công chúa mặc dù chưa đến sáu tuổi, nhưng đã có chút đáng vẻ, trẫm nghĩ để nàng chơi đùa cùng tiểu công chúa, có lẽ ngày sau có thể làm bé con cũng học trẫm ổn chút."

Chu Anh dùng bữa một chút, trên mặt có chút khó chịu: "Hoàng Thượng đây là bất công, trong lời nói chính là đang ám chỉ tần thiếp không đau tiểu công chúa bằng quý phi nương nương?"

"Nàng lại nghĩ nhiều." Gia Nguyên đi gấp một miếng bò kho cho nàng, "Trẫm cảm thấy tiểu công chúa như vậy là được rồi, nhưng vẫn là con gái Thiên gia, nếu là về sau còn như vậy thì không tốt, trẫm sẽ đau đầu tìm phò mã cho nàng." (anh vua này cứ lo xa, cô bé này còn chưa kịp tìm đã có người lừa bắt về làm vợ rồi - PR chương 101 nhé! ^^)

"... Hoàng Thượng quả nhiên mưu tính sâu xa." Chu Anh gượng cười, sao đã tính chuyện chồng con cho khuê nữ bảo bối của nàng rồi!

"Nhưng tiểu công chúa hiện giờ tuổi còn nhỏ, tâm tính chưa định hình, tần thiếp nghĩ không sao cả." Chu Anh cố gắng tranh thủ tự do cho khuê nữ nhà mình, "Quy củ và đáng vẻ chờ tiểu công chúa năm tuổi lại học cũng không muộn, Hoàng Thượng nghĩ sao?"

Gia Nguyên đi nhìn đôi mắt hạnh chuyển qua chuyển lại của bé con, rốt cuộc cũng có chút không đành lòng: "Vậy thôi, tùy duyên đi, phần lớn công chúa trong cung im lặng trầm ổn, biết rõ nữ huấn nữ giới, nhưng cũng thiếu vài phần lạnh lợi hoạt bát, tiểu công chúa chúng ta như vậy cũng không sai. Ít nhất về sau sẽ không để người ta được tiện nghi."

Lúc này Chu Anh mới mặt mày hớn hớn: "Hoàng Thượng anh minh, hoàng tử tất nhiên là phải trầm ổn, nhưng công chúa chung quy phải hoạt bát chút mới làm người thích. Tần thiếp thích náo nhiệt, nếu là tiểu công chúa cũng trầm tĩnh như đại công chúa vậy, tần thiếp sợ là mỗi ngày đều cảm thấy buồn chán."

Gia Nguyên để tình tế nhìn nàng một cái, cười: "Trẫm nhớ rõ khi ái phi mới vào cung, là thập phần yêu thích yên tĩnh, suốt ngày cũng không lui tới với phi tần khác, cả ngày ở trong Lan Tâm đường. Hiện giờ càng ngày càng hoạt bát, trẫm nghe nói gần đây nàng thích đi trong cung quý phi, cũng tốt, học chút cung vụ giúp quản lý nàng đi."

Chu Anh vội đính chính: "Hoàng Thượng hiểu lầm, tần thiếp tự biết tư chất bình thường, không thể phân ưu cho quý phi nương nương, nhiều lần đi Ninh Tú cung, quấy rầy quý phi tỷ tỷ chỉ là..."

Nói đến đó lại có chút ngưng ngừng: "Chỉ là vì tần thiếp cảm thấy huyết yển tảo đỏ pho mát trong cung quý phi nương nương làm cực kỳ ngon miệng, liền tham ăn. Nhưng trong lòng vẫn có chút ngưng ngừng, liền tìm cái cơ đi gặp nhị công chúa, ngày ngày đi ăn chực."

Khi Gia Nguyên để nghe người báo lại gần đây Thư tu nghị hay chạy tới Ninh Tú cung, hẳn có chút không tin, Thư tu nghị từ khi vào cung liền an phận thủ thường, cũng không có dã tâm. Ngày bình thường cũng không thích cùng các cung lui tới, chỉ có Hiền phi còn đi lại gần chút. Lúc trước Ôn phi phụng mệnh lệnh của hân đi thử, nàng cũng vinh viễn là một bộ dáng trung lập, tới hơn một năm, cũng không giống đám phụ nữ tâm tư hay lung lay, đây cũng là một trong những lý do hân thích tới Cảnh Dương cung. Sự vụ tiền triều rắc rối trăm bề, nếu giải quyết hết tự nhiên đã tiêu hao hơn phân nửa tinh lực, đến hậu cung liền muốn thả lỏng chút, nếu phi tần hậu cung còn tính kế muôn vàn, vậy hẳn sao có thể thả lỏng được?

"Đã thích, phân phó ngự thiện phòng làm là được." Hân vượt vượt thái dương cho nàng, "Không phải trong cung có phòng bếp nhỏ sao? Sai phòng bếp nhỏ làm đi."

Chu Anh cười gật gật đầu, không lên tiếng.

Đứng ở một bên, Lục La lại nhin không được: "Hoàng Thượng, xin thứ cho nô tỳ lẩm miệng, hiện giờ quý phi nương nương mệnh phủ nội vụ đem toàn bộ huyết yển cung ứng cho Nghệ dung hoa, cũng chỉ có Ninh Tú cung còn có một ít, trong cung khác tìm không thấy bóng dáng huyết yển."

"Lục La, im miệng!" Chu Anh cau mày, "Đi thay ta nhìn xem tiểu công chúa."

Nói xong lại nhìn Hoàng Thượng, mở miệng xin lỗi: "Lục La gần đây nôn nôn nóng nóng, ngự tiền thất nghi, kính xin Hoàng Thượng đừng chấp nhặt cùng nàng."

Gia Nguyên để không để ý lẩm cười cười, vẫn chưa lên tiếng, nhưng khi ra Cảnh Dương cung nhân tiện nói: "Thôi Vĩnh Minh, đi phủ nội vụ tuyên chỉ, về sau huyết yển đều tặng các cung một ít, Nghệ dung hoa mặc dù mang hoàng tử của trẫm, muốn ăn cũng ăn không hết toàn bộ huyết yển."

"Vâng, Hoàng Thượng." Thôi Vĩnh Minh được lệnh, nhìn Cảnh Dương cung luôn khiêm tốn một cái. Ngày xưa vị chủ tử nào có thai, đồ tốt nhất trong cung sẽ đưa đến trước mặt, làm sao còn có phần người khác? Nhưng hôm nay vì Thư tu nghị thích ăn huyết yển tảo đỏ pho mát, liền làm cho Hoàng Thượng mất cũng không chớp, phá lệ thường này, có thể thấy được phân lượng hiện giờ của Thư tu nghị, quả nhiên là không thua kém quý phi nương nương.

Ngày hôm sau cũng là ngày đi thỉnh an thái hậu, Chu Anh còn chưa tới cửa Thọ Khang cung liền gặp vài vị chủ tử quy củ thỉnh an với nàng.

"Thật ngạc nhiên, ta nhớ thường ngày chủ tử các cung nhìn thấy ta liền quay đầu, sao hôm nay tôn ti rõ ràng như cùng hẹn trước như vậy?" Chu Anh nhìn Từ mỹ nhân càng lúc càng xa, thân nhiên mở miệng.

Lan Tương tất nhiên hiểu vì sao, trong lòng rất đắc ý, đang chờ chủ tử mở miệng hỏi: "Chủ tử ngài cũng biết, Hoàng Thượng ra Cảnh Dương cung liền phân phó Thái công công đi phủ nội vụ truyền lời, nói là về sau huyết yển đều ấn theo phân vị đưa cho các cung. Huyết yển chính là thứ tốt, bình thường mấy chủ tử phân vị thấp này làm sao được ăn, lúc này nhờ phúc của chủ tử mới có thể hưởng dụng, các nàng đương nhiên sinh lòng cảm kích. Huống chi lần này Hoàng Thượng chứng minh vẫn đem chủ tử để ở trong lòng, các nàng sao dám khinh thị chủ tử nửa phần nữa?"

Chu Anh gật gật đầu, chỉnh lại váy áo, cảm thấy mùa đông năm nay hình như rét lạnh hơn: "Được rồi, mau đi thỉnh an thái hậu lão nhân gia bà đi."

Trong Thọ Khang cung, các phi tần tề tụ một sảnh, mà ngay cả Nghệ dung hoa gần đây bởi vì có thai mà ru rú trong cung cũng tới, không quy củ, ngồi ở dưới quý phi cùng Đức phi, nhưng thái hậu chưa từng lên tiếng, còn có ai dám xen vào?

Sau khi vấn an liền bắt đầu tán gẫu, tư thái của Trương quý phi cùng Nghệ dung hoa vô cùng thân thiết, hàn huyên cùng thái hậu lão nhân gia bà, Chu Anh ngồi dưới Ôn phi, nhích lỗ tai nghe.

"Trên triều đình bận rộn, hoàng thượng có khi chẳng quan tâm chuyện hậu cung, ai gia thấy con quản lý không tồi, liền an tâm." Thái hậu cười mở miệng, "Nghệ dung hoa hiện giờ mang thai hoàng tử, càng phải sai ngự thiện phòng phủ nội vụ chú ý nhiều hơn, sắp tới ngày tết, chuyện trong cung cũng nhiều hơn, con nếu là ứng phó không được, liền kêu Hiền phi giúp đỡ chút cũng tốt."

Trương quý phi gật gật đầu, nàng hiểu được, thái hậu đây là nhắc nhở nàng không cần học Hoàng Hậu một lòng một dạ chú tâm vào thống trị hậu cung như vậy, cần phân chút tâm đến tranh sủng của hoàng đế. Hiện giờ Nghệ dung hoa mặc dù đã hoài thai, thân mình quý giá, nhưng lại không thể sủng quan hậu cung, nếu là nàng cứ phớt lờ, sợ lại đi đường cũ của Hoàng Hậu. Hơn nữa Hiền phi tâm không lớn, sẽ không giống Đức phi mơ ước hậu vị, phân một ít cung vụ râu ria nhỏ vun cho nàng cũng không làm ảnh hưởng đại cục.

"Thái hậu nương nương nói đúng, như thế, bốn cung liền nhờ Hiền phi muội muội giúp đỡ." Trương quý phi cười nói.

Hiền phi tất nhiên là không dám trốn tránh, liền đồng ý.

"Thân mình dung hoa gần đây như thế nào, tiểu tử trong bụng có làm ầm ĩ người không?" Dù sao vẫn là người hầu hạ thái hậu nhiều năm, bà nói chuyện thân thiết rất nhiều, "Có muốn ăn gì không, ai gia liền sai ngự thiện phòng đi chuẩn bị?"

Về mặt Nghe dung hoa cao hứng: "Tần thiếp đa tạ thái hậu nương nương quan tâm, thai nhi trong bụng quả thật có chút làm ầm ĩ, đêm qua liền giăng co tần thiếp một đêm, sợ về sau hoạt bát giống tiểu công chúa."

Tuy rằng ngữ khí khê nhếch, nhưng Chu Anh lại không thấy cao hứng thật sự trong mắt nàng, từ khi Nghe dung hoa được chẩn ra có thai, nàng liền vẫn cảm thấy rất không thích hợp. Trước đó nàng đã biết mình mang thai, nhưng vì sao phải lấy tánh mạng hoàng tử quý giá trong bụng để hãm hại, đập mẹp vảy của nàng? Đây không phải dùng tánh mạng để gãi ngứa dè sao?

"Giống tiểu công chúa mới tốt." Thái hậu cười nói, "Hoàng Thượng thích tiểu công chúa hoạt bát nhất, nếu người sinh hạ hoàng tử hoạt bát hơn, vậy Hoàng Thượng sẽ càng cao hứng."

"Tần thiếp nào có phúc khí như tu nghị tỷ?" Nghe dung hoa khiêm tốn nói, "Chỉ ngóng trông đứa nhỏ trong bụng có thể bình an, khỏe mạnh liền thấy đủ."

Chu Anh an ủi: "Ta thấy khí sắc dung hoa muội muội rất tốt, nói vậy thai nhi trong bụng cũng rất khỏe mạnh, muội muội đừng quá lo lắng, lúc trước ta mang thai tiểu công chúa, sắc mặt thường thường trắng bệch, thật không hồng nhuận bằng muội muội như vậy."

"Thừa tỷ tỷ cát ngôn."

Đức phi từ đầu tới đuôi đều thập phần khiêm tốn, sau khi thỉnh an chỉ nói vài câu với Ôn phi, rồi không tiếp tục nói nữa. Chu Anh luôn ôm lấy thái độ hoài nghi đối với nàng, cho nên nơi chốn đều lưu ý, cũng vì đề phòng. Lúc này thấy thái độ nàng khiêm tốn dị thường, không đoán ra tâm tư của nàng. Đoán không ra lý do một là bởi vì Đức phi cùng Gia Nguyên đề bình thường bí hiểm, cũng không có biểu hiện gì khác, làm việc cũng cẩn thận, còn có một nguyên nhân là Đức phi không có uy hiếp, người không có uy hiếp, tất nhiên rất có lý trí, như sắt thép khó có thể công.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Tô uyển nghi

Thỉnh an xong, thái hậu liền kêu Chu Anh ở Thọ Khang cung nói chuyện một lát, nói gần nói xa đều là ám chỉ trong hậu cung này khiêm tốn mới là cách sinh tồn duy nhất, năng khuê cờ trống lớn như vậy, thật không thỏa đáng, không biết thân phận. Trên mặt Chu Anh tất nhiên là khiêm cung vô cùng, nhưng trong lòng cũng không đồng ý. Khi Nghe dung hoa cùng Trương quý phi chiếm lấy huyết yển của cả hậu cung, cũng không thấy tôn đại phạt này nói nửa câu, hiện giờ nàng chỉ là khuyên Khuyết Tĩnh Hân thực hiện cục diện "huyết yển cùng đỉnh", liền khẩn cấp trách nàng phải thức thời.

Mãi cho đến buổi trưa, thái hậu mới mở miệng cho đi: "Người phải cùng ai gia nói cho tới trưa, người cũng thấy không thú vị, đã giữa bữa ăn trưa, tiểu công chúa sợ cũng đã sớm tỉnh ngóng trông người trở về, người về đi thôi. Còn nữa, lời nói hôm nay của ai gia, người phải để ở trong lòng, thời khắc ghi nhớ."

"Tần thiếp may mắn được thái hậu nương nương dạy bảo, tự nhiên ghi nhớ trong lòng." Về mặt Chu Anh rất cảm kích, phúc phúc thân mình mới ngoan ngoan lui ra.

Ra Thọ Khang cung, liền thấy có người ở cách đó không xa nhàn hạ thoải mái ngắm đồng mai, nhìn kỹ thì ra là Tô uyển nghi. Giờ Tỵ đã thỉnh an xong, buổi trưa còn ở gần Thọ Khang cung, Chu Anh đương nhiên sẽ không nghĩ rằng nàng chậm chạp cả một canh giờ đều chưa quay về cung của mình.

"Tô uyển nghi thật hăng hái." Chu Anh đi tới gần nói, nhắc tới cũng kỳ quái, Tô uyển nghi tiến cung cùng lúc với nàng, lúc đầu phân vị cao nhất, bộ dáng cũng hàng đầu, nhưng trong tính tình có vài phần cô khiết thanh quý, không muốn tranh giành, đã hơn một năm, Hoàng Thượng vẫn không hậu đãi, chỉ dựa vào gia thế nên mới không bị khi dễ thôi.

Chu Anh đi tới bên cạnh nàng, nhẹ hít mùi hoa mai: "Năm nay, mùi hương bạch mai nhẹ, để sát vào mới có thể ngửi được. Nhưng vườn bạch mai ở xa, nếu không phải là người đặc biệt tới thưởng mai, lại có ai sẽ chú ý chứ?"

"Thư tu nghị cát tường." Tô uyển nghi vẫn an, "Tu nghị tỷ tỷ nói đúng, khi còn bé từng nghe thấy điển cố ở trong sách, vẫn cứ nhớ mãi, nhưng vào cung đã hơn một năm, cũng rất cục phát giác đều không phải là như thế."

Chu Anh mới vừa nói là lấy bạch mai so sánh Tô uyển nghi không biết tiến lùi, nàng nghe liền hiểu, vậy chứng minh Tô uyển nghi không phải người ngu đại, ngược lại, là tâm tư thông thấu.

Chu Anh ý thức được hiện giờ mình có hai địch nhân lớn nhất đó là Đức phi cùng Trương quý phi. Tác phong quý phi hơi cường thế, nhưng không phải người không đúng mực, có dã tâm có chỗ dựa có ý tưởng, nếu là Nghe dung hoa sinh được hoàng tử lại quy về dưới gối nàng, hoặc là nàng lại mang thai long loại, hậu vị này là dễ như trở bàn tay. Quý phi và Gia Nguyên đề giống nhau ở chỗ đó là độc đoán, không muốn để người bên ngoài mơ ước đồ vật

của mình, nếu nàng đi lên hậu vị, sợ là dung không được mình. Đức phi đa mưu túc trí, thủ đoạn tàn nhẫn, tâm tư sâu không lường được, dưới gối lại có hoàng tử làm chỗ dựa, xử lý cung vụ gọn gàng ngăn nắp, trong lòng Gia Nguyên để có hướng vào nàng cũng không có gì lạ, nếu nàng trở thành Hoàng Hậu, vậy không riêng gì chính mình, chỉ sợ đến lúc đó cả hậu cung đều ở vào cảnh nguy hiểm.

Nếu như muốn ứng phó đồng thời hai người này, chỉ sợ nàng cần giúp đỡ. Chu Anh suy nghĩ qua, Ôn phi là người của Khuyết Tĩnh Hàn, Hoàng Thượng đối xử với nàng giống như Hiền phi, không tính là sủng, nhưng cũng đủ tương kính như tân, lâu dài như vậy, hai nàng mặc dù đang ở địa vị cao nhưng cũng không có ý muốn không an phận, không thích hợp mượn sức.

Mà còn lại Tiêu sung nghi, Từ mỹ nhân, Nghê dung hoa đều sớm chọn đội ngũ cho mình, nàng suy nghĩ mãi, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở trên người Tô uyển nghi này.

Tô uyển nghi từ khi vào cung đến giờ liền không được sủng ái, cho nên không biết vinh quang cùng vui sướng khi được sủng ái, nếu nàng có thể giúp nàng ta một tay, cho nàng ta nắm một chút tư vị đứng ở đỉnh, sợ là về sau có cần, Tô uyển nghi này cũng sẽ vui lòng vờn tay.

Mà nguyên nhân trọng yếu nhất khi lựa chọn Tô uyển nghi là nàng ta rất xinh đẹp, người đàn ông đều một đức hạnh, ham mới mẻ, nhưng năm sau mới tuyển tú, vậy chỉ có thể từ trong cung chọn ra. Không giống với Trương quý phi kiều ngạo, đầy quyền rũ, Tô uyển nghi này càng giống mỹ nữ đi ra trong sương mù lượn lờ từ Giang Nam, đáng người uyển chuyển, trong tính tình lại mang theo một ít khí khái, đậm như gió, lại có mùi hương âm thầm như đông mai.

Mỹ nhân trong cung nhiều, nhưng trong đám mỹ nhân muôn hồng nghìn tía này, tư sắc Tô uyển nghi cũng coi như là thượng thừa. Chu Anh tính tế đánh giá nàng. Nàng thật không lo lắng Tô uyển nghi này bỗng nhiên nổi tiếng, ngược lại, nàng thậm chí ước gì xuất hiện cục diện như vậy, nói vậy nàng liền thuận lý thành chương lui xuống tuyến hai, thoải mái, nhàn nhã, ngồi trên núi coi hồ đấu giống như trước đây.

Mấy ngày hôm trước trong vườn lại ngẫu nhiên gặp Tô uyển nghi, nàng liền sai người qua nói, chỉ chờ Tô uyển nghi nghĩ thông suốt, hôm nay nói lời này, đó là thật sự nghĩ thông suốt rồi.

"Tô uyển nghi có thể nghĩ như vậy, đó chính là không thể tốt hơn." Chu Anh bẻ gãy cành bạch mai, ở bên tai Tô uyển nghi nói, "Bạch mai là thích hợp với người nhất, ta nghe nói người bên cạnh người khéo tay, nếu trên yến hội ngày mồng tám tháng chạp mặc váy áo hoa mai tằm hương mai, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ thích."

Tô uyển nghi thoáng sùng sốt, nàng làm sao không biết Thụ tu nghi đang đánh chủ ý gì, cho nên đã nhiều ngày nay nàng cũng lăn lộn khó ngủ. Sợ dĩ chần chờ là vì nàng nghĩ mãi mà không rõ động cơ của Thụ tu nghi, hiện giờ nàng rất được thánh sủng, địa vị ở trước mặt Hoàng Thượng đã có thể cùng quý phi, Đức phi tạo thế cân vạc, tội gì phải nâng đỡ nàng - một người đã hơn một năm vẫn chưa từng xuất đầu? Mặc dù nàng chưa từng nghĩ tại sao là mình, hiện giờ còn chưa nghe được bề ngoài chân thành của mình, nàng liền dễ dàng chỉ điểm chính mình, lại là vì sao?

Chu Anh đoán được nghi hoặc trong lòng nàng, cười: "Tô uyển nghi đừng đa tâm, lần này ta chỉ là vì Hoàng Thượng suy nghĩ thôi. Hoàng Thượng bận rộn chính sự tiền triều, ta sợ các cung nhân hầu hạ không chu toàn, mà Tô uyển nghi rất thận trọng, ta tin tưởng, nhất định có thể làm Hoàng Thượng thư thái."

Chỉ trong nháy mắt như vậy, Chu Anh cảm giác ngữ khí của mình có chút tiết tấu dẫn dắt.

Tô uyển nghi hiểu rõ, Thụ tu nghi không tính toán nói tí mị, liền trong suốt phúc thân: "Tần thiếp tạ ơn Thụ tu nghi chỉ điểm."

Người đã đi xa, Lan Tương mới mở miệng: "Chủ tử, ngài cảm thấy Tô uyển nghi sẽ nhận ý tốt chủ tử ngài sao?"

Chu Anh cũng xoay người quay về trong cung chính mình: "Đó là tự do của nàng, ta tuyệt đối sẽ không bắt buộc nàng đi đường mà nàng không muốn đi. Được rồi, hồi cung đi, ta có chút đói bụng."

Vừa xong cửa cung liền thấy An Thanh Bình báo: "Chủ tử, đại công chúa đến chơi cùng tiểu công chúa, vú nuôi khuyên như thế nào cũng không đi, bảo là muốn dùng cơm trưa cùng chủ tử."

Lan Tương chần chờ nói: "Chủ tử, như vậy không tốt, nếu quý phi nương nương biết được, vậy lại nghĩ đến tâm tư chủ tử ghen mấy chuyện xấu."

Chu Anh lại lắc đầu, quay đầu phân phó nàng: "Đi nói ngữ thiện phòng thêm mấy món thanh đạm Hoàng Thượng cùng đại công chúa thường ngày thích ăn, An công công đi Dưỡng Tâm điện thỉnh Hoàng Thượng đến Cảnh Dương cung dùng cơm trưa, nhớ kỹ, đem chuyện ta ở Thọ Khang cung cho tới buổi trưa để lộ cho Thôi công công biết."

Đại công chúa thấy nàng trở về cực kỳ cao hứng, nhưng cũng có lễ, trước quy củ an.

Chu Anh vô cùng thân thiết đem đứa bé choai choai kéo đến, sửa sang cỗ áo cho bé: "Tiểu công chúa rất nghịch ngợm, chơi với bé con có mệt hay không?"

"Hồi Thụ mẫu phi, một chút cũng không mệt." Đại công chúa cười lộ lên xinh đẹp động lòng người, "Nhị muội muội không thích khóc rống, cũng không thích hoạt động, ngày bình thường con chơi cùng cũng không cười lớn, không hoạt bát bằng tam muội muội, con thích chơi cùng tam muội muội nhất."

"Ừ, trước ăn chút bánh sữa đi." Chu Anh thân thiện tiếp nhận mâm điểm tâm Bách Hợp đưa tới, tự mình đứt cho bé ăn một khối, lại đưa ly nước ép hạch đào qua, "Chậm một chút, đừng bị nghẹn, uống nước ép hạch đào nuốt xuống."

Đại công chúa từ lúc sinh ra chỉ có nhũ mẫu hầu hạ, xưa nay cũng không thân cận với quý phi, mấy ngày nay đến Cảnh Dương cung luôn thấy Thư tu nghị ôm tiểu công chúa ôn nhu dỗ dành, chơi đùa vô cùng thân thiết, trong lòng sớm thập phần cực kỳ hâm mộ. Hiện giờ thấy nàng cũng vô cùng thân thiết đối xử chính mình như vậy, tất nhiên là kích động không thôi, một đôi mắt sáng trong giống như nai con.

Chu Anh nghĩ tiểu công chúa trưởng thành cũng xinh đẹp như nàng, trong lòng liền vui như hoa nở, nghĩ lại ôn nhu rất nhiều: "Con không phải muốn ở lại chỗ này dùng bữa cùng ta và tiểu công chúa sao, ta sai người đi mời phụ hoàng con, dùng bữa cùng chúng ta được không?"

Đại công chúa gật gật đầu: "Vâng."

Trẻ con còn không biết che dấu cảm xúc, cao hứng liền cười, mắt hứng liền khóc, giờ phút này liền lại cao hứng, phấn chấn chơi đùa tú cầu với tiểu công chúa.

"Hoàng Thượng, người ở Cảnh Dương cung của Thư tu nghị đến thỉnh Hoàng Thượng tới dùng cơm trưa." Thôi Vĩnh Minh tiến vào bẩm báo.

Gia Nguyên để thả bút trên tay xuống, có chút tò mò: "Là ngự thiện phòng chuẩn bị vài món ăn mới? Hay là phòng bếp nhỏ của Cảnh Dương cung lại nghiên cứu, chế tạo điểm tâm khẩu vị mới mẻ?"

Từ lúc vào ở Cảnh Dương cung có phòng bếp nhỏ, Thư tu nghị liền thích gây sức ép hơn, tạo ra mấy món điểm tâm kiểu mới chưa bao giờ nghe thấy, có một vài món hương vị cũng được, có một vài món quả thực khó có thể nuốt xuống, nhưng nàng vẫn làm không biết mệt. Trong cung cũng không thiếu những nguyên liệu này, hẳn liền mở một con mắt nhắm một con mắt, nhưng khi mỗi lần mời hẳn đi dùng bữa, nếu là nghe nói lại làm vài điểm tâm kiểu mới, hẳn đành phải tìm cái lý do chạy lẹ thôi.

Mới vừa rồi Thôi Vĩnh Minh ở bên ngoài nói tí mỉa mai cùng An Thanh Bình Cảnh Dương cung, lúc này cũng không chậm trễ, trực tiếp tổng kết lại, chuyển đạt cho Gia Nguyên đề: "Ngày hôm nay Thư chủ tử sợ là không tâm tư kia, sáng sớm chủ tử các cung đi Thọ Khang cung thỉnh an thái hậu nương nương, thái hậu nương nương đem Thư tu nghị giữ lại trong cung hơn một canh giờ rồi, sợ là răn dạy một phen."

"Vô liêm sỉ! Thái hậu khi nào đến phiên người tới xen vào?!" Giọng nói Gia Nguyên để trầm xuống, lạnh lùng nhìn hẳn.

Thôi Vĩnh Minh vội quỳ tại chỗ thỉnh tội, tự tát má mình: "Nô tài lảm miệng, nô tài đáng chết!"

"Được rồi, được rồi." Gia Nguyên để lười nhìn hẳn làm trò, trong lòng cũng hiểu được, thái hậu nhất định là nói vài lời nặng, làm trong lòng Thư tu nghị không thoải mái, "Bãi giá Cảnh Dương cung."

Nhưng khi vào Cảnh Dương cung, đã thấy nàng đang cùng hai công chúa chơi đùa bắt diệp nhạc hồ, làm gì có nửa điểm bộ dáng ủy khuất sau khi bị răn dạy? Hẳn liếc xéo Thôi Vĩnh Minh bên cạnh một cái, cười mở miệng: "Chơi cái gì vậy, sao hưng trí bừng bừng như vậy?"

Ý cười trên mặt Chu Anh đã lui: "Tần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng. Hôm nay đại công chúa đến xem tiểu công chúa, tần thiếp nghĩ hiếm khi lưu đại công chúa dùng bữa, cũng không thể bạc đãi công chúa, liền thuận đường cũng mời Hoàng Thượng, có Hoàng Thượng ở đây, ăn cái gì, đại công chúa đều sẽ cảm giác ngon hơn vài phần."

"Nói như vậy, trầm lại là diễn viên phụ đến ăn chực." Gia Nguyên để cũng thấy ngạc nhiên, đại công chúa trong ngày thường không thân cận cùng người bên ngoài, lại luôn luôn chạy tới Cảnh Dương cung, hay là thật sự hợp ý với tiểu công chúa? Nhưng tiểu công chúa ngày sau hẳn là tính tình hoạt bát điều ngoa, nếu đại công chúa cứ chơi với bé con, sợ không phải cũng sẽ lấy dính thêm mấy phần.

"Như thế nào, Hoàng Thượng không muốn dùng cơm trưa cùng tần thiếp và hai vị công chúa sao?" Trong giọng nói Chu Anh dẫn theo hai phần hờn dỗi, có vẻ uyển chuyển rất nhiều. Gia Nguyên để vào ban ngày bận rộn xử lý sự vụ triều chính, chỉ có thời gian bữa tối mới có thể dùng bữa cùng hậu phi, hôm nay nàng là vì xóa tan nghi kỵ của Trương quý phi, nên mới đi mời, còn đùa giỡn chút tâm cơ, hiện nay liền phải dụ dỗ tôn đại phật này ăn trưa chung.

"Trầm làm sao không vui?" Gia Nguyên để cười mà không cười nhìn nàng, "Ái phi vất óc tìm mưu kế đem trầm mời đến như vậy, chính là ăn trưa có đồ ăn mới?"

Chu Anh nhếch nhếch miệng, thập phần vui vẻ: "Hoàng Thượng anh minh ngút trời, phòng bếp nhỏ của tần thiếp hôm qua mới vừa nghiên cứu chế tạo một món bánh hoa mai mứt táo thủy tinh (rau câu mứt táo hình hoa mai), tần thiếp nếm thấy được, hương vị ngon lắm, chuẩn hợp khẩu vị của hoàng thượng. Bách Hợp, mau trình lên, để Hoàng Thượng nếm thử một chút."

Gia Nguyên để buông thông con người nhìn đĩa điểm tâm mê người được cung nhân bung lên, thấp giọng bắt đầu dĩ thờ dài: "Trầm biết ngay mà..."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đâu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 84: Ra ngoài

Ngày mùng tám tháng chạp, khâm thiên giám báo lại mấy ngày gần đây ở phía Tây Nam sao Thái Bạch càng lúc càng gần, ánh sáng thập phần chói mắt, sẽ xuất hiện đại cát. Chu Anh làm một người hiện đại tự nhiên biết đây là chu kỳ hiện tượng thiên văn bình thường, nhưng nhìn Gia Nguyên để nghe vậy thì cao hứng phi thường, trong lòng rốt cục có loại cảm giác về sự ưu việt "ta là xuyên qua, ta biết hết".

Gia Nguyên để rất cao hứng, làm tất cả phụ nữ hậu cung liền cao hứng, tiệc tối ngày hôm đó liền thập phần náo nhiệt. Chu Anh bình thường trang điểm nhàn nhạt, hôm nay lại đột nhiên chọn váy áo sắc sỡ, rất khác biệt so với Tô uyển nghi thanh lịch, cùng nhau vào trong sảnh yến hội, liền hấp dẫn toàn bộ ánh mắt. Trong lòng Chu Anh vui mừng, nhìn ánh mắt kinh diễm của mọi người, không thể nghĩ chính mình thật là có chút thiên phú.

"Lần đầu tiên thấy hai vị muội muội cùng đến." Trương quý phi ngồi được hương hoa mai như có như không, ý cười trong suốt khen, "Uyển nghi muội muội hôm nay trang điểm rất khác biệt, làm bốn cung nhìn chói mắt, Hoàng Thượng nhìn thì sao ta?"

Áo váy màu trắng thanh lịch, thêu lên đóa bạch mai bằng tơ vàng, con bướm bằng ngân tuyến màu sắc rực rỡ, mỗi lần nàng cử động, làm đóa bạch mai đang có trăm chú bướm vây quanh như chấn cánh muốn bay, sao không rất khác biệt?

Đây là Chu Anh cân nhắc thẩm mỹ của Gia Nguyên để thiết kế ra, tự nhiên là có thể giành được tầm mắt của hắn.

Quả nhiên, Gia Nguyên để nhìn chăm chăm hồi lâu, cười vờn tay với Tô uyển nghi: "Trăm mấy ngày nay chính vụ bận rộn, vẫn chưa từng rỗi rảnh đi nhìn Tô uyển nghi, hôm nay phụ thân nàng còn hỏi thăm đấy."

Phụ nữ ở đây đương nhiên biết đây là lời xã giao của hoàng đế, nhưng vẫn cảm thấy ghen tị hâm mộ. Có thể làm cho Hoàng Thượng nói dối dễ dàng chính mình, đó cũng là tốt.

Đem người đưa đến trong mắt Hoàng Thượng chính là nàng, có thể tiến vào lòng Hoàng Thượng hay không, cái này thì phải là bổn sự của Tô uyển nghi. Chu Anh bắt động thanh sắc phẩm bạch trà ngự thiện phòng chuẩn bị, nhìn thấy Hoàng Thượng chỉ thấy mỗi Tô uyển nghi, cuối cùng nhẹ nhàng thờ ra. Mới vừa liếm lông mày thu hút liền cảm nhận được một ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đến từ thượng vị, đợi nàng ngẩng đầu lại không nhìn thấy nữa.

"Xiêm y này của Tô uyển nghi quả thật làm trăm kinh diễm, còn các nô tài may quần áo quả nhiên là nhọc lòng." Tiêu tu nghi ngồi dưới Ôn phi lại ghen ghét mở miệng, "Hoàng Thượng, khi uyển nghi muội muội đến, xiêm y này của tần thiếp quả nhiên là không nhìn được."

Hoàng Thượng thân nhiên liếc nàng một cái, quả nhiên mặc thập phần tục khí, liền không muốn nhìn lại lần thứ hai: "Đã cảm thấy không vào được mắt, thì nên ở trong cung chính mình an phận đi."

Một câu đem Tiêu tu nghi sắc đến sắc mặt một trận xanh trắng. Chu Anh vẫn không biết tại sao Tiêu tu nghi lại như vậy? Mỗi ngày đều phải sắm vai hình tượng sừ nhân hay tác quái, còn là một người vết sẹo vừa lành đã quên đau.

Tô uyển nghi thực sự không phải là người vong ân phụ nghĩa, lúc này Chu Anh nhìn nàng mở miệng muốn nói chân tướng, nói đó là chủ ý của mình, nháy mắt với nàng, hơn nữa nhanh chân đến trước đã mở miệng: "Tần thiếp mới vừa rời ở cửa cung gặp Tô uyển nghi, liền lẩm miệng nói một tiếng, tâm tư Tô uyển nghi là lột mới nghĩ ra hình thức như vậy, trùng hợp tay thị nữ cũng khéo, liền làm ra quần áo đồng mai bướm. Làm tần thiếp cảm thán tâm tư Tô uyển nghi rất tinh xảo, tần thiếp không thể bằng a."

"Bạch mai chỉ nở rộ vào đông, bướm lại vào xuân hạ, ý cảnh tuy đẹp nhưng không cùng mùa, vì sao Thư tu nghi lại nói như vậy? Sao tần thượng như thế?" Trương quý phi nghi ngờ hỏi.

"Quý phi nương nương có điều không biết." Chu Anh không chút hoang mang mở miệng, "Bạch mai có nhiều giống, nhìn yếu ớt nhưng khi nở rộ lại đẹp nhất, lại phải qua mùa là mai ngọc điệp nổi danh. Về phần vì sao có tên mai ngọc điệp, cũng tương truyền thật lâu trước kia, lúc mai ngọc điệp nở rộ trải dài mười dặm, dẫn tới bướm bướm đang muốn bay hướng nam lại quay lại, đều dừng ở bạch mai này, kinh diễm thể nhân, cho nên mới có tên mai ngọc điệp. Cho nên tần thiếp đoán rằng Tô uyển nghi có một bụng thi thư, mới có ý nghĩ tuyệt diệu như vậy, cũng làm tần thiếp theo không kịp!"

Gia Nguyên để nhìn không tới ánh mắt Thư tu nghi, vì thế quay đầu kéo qua Tô uyển nghi bên cạnh: "Trăm thường ngày liền biết nàng đọc đủ loại thi thư, nhưng lại không nghĩ còn có tâm tư như vậy, thật làm trăm thay đổi cách nhìn."

Trong giọng nói Tô uyển nghi mang theo ngượng ngùng, có chút đắc ý nói: "Tần thiếp đa tạ Hoàng Thượng khen, nhưng chúng tỷ muội hậu cung ai cũng có sở trường riêng, khách quan mà nói, tần thiếp quả nhiên là tài sơ học thiên."

Chu Anh không chú ý Tô uyển nghi cùng Gia Nguyên để nàng một câu, chàng một câu, lại nghe hết những lời nói ghen ghét của các vị phi tần phía dưới.

"Nhìn bộ dạng dụ dỗ này của nàng ta kia." Trong đó có một giọng nói âm dương quái khí nói nhỏ, "Ngày bình thường quanh quệ rất cao ngạo, ngay cả chúng ta nói chuyện cũng lười phản ứng, nhưng hiện nay người nhìn đi, ánh mắt đều quyến rũ ra nước, nào có nửa điểm bộ dáng tiểu thư khuê các?"

"Đúng vậy, đúng vậy." Người phụ họa, hừ mũi một cái mang theo khinh thường, "Cái này là do xiêm y thôi, nếu là tỷ tỷ mặc vào xiêm y này, tất nhiên sẽ không thua nàng."

Chu Anh nghe được mùi ngon, hậu cung chính là loại này, mọi người vất hết óc nghĩ muốn giành được chú ý của hoàng thượng, khi người khác đạt được chú ý, lại bắt đầu nói xấu, trào phúng, phảng phất giống như không nhìn được người khác dùng thủ đoạn.

Quả nhiên, sau mùng tám tháng chạp vài ngày, trên triều đình vẫn có tin tức tốt không ngừng truyền đến, gần đây tâm tình Gia Nguyên để rất tốt, liền cho rằng Tô uyển nghi là phúc tinh nên thập phần sủng ái, tần Tô sung nghi không nói, còn ban thưởng rất nhiều kỳ trân dị bảo cho nàng. Ngược lại, Nghê dung hoa lúc trước vì mang thai chậm tay có thể bỗng, nổi bật cũng không giống như trước.

Lục La có chút khó hiểu: "Chủ tử ngài vì sao không nói xiêm y đông mai trăm điệp này là chủ ý của ngài, không duyên cớ để cho Tô sung nghi hưởng lợi hết."

"Hoàng Thượng nhất kiêng kị hậu cung mưu hoa cho nhau, nếu làm Hoàng Thượng biết được xiêm y của Tô uyển nghi là chủ ý của ta, sợ là Tô sung nghi sẽ không được sủng ái như hiện nay, ta cũng bị hoài nghi." Chu Anh thần nhiên mở miệng, vừa mới dứt lời, liền thấy An Thanh Bình từ bên ngoài tiến vào.

"Khởi bẩm chủ tử, mới vừa rồi nô tài trong lúc vô tình nghe nói tâm tình Hoàng Thượng rất tốt, dự bị đi đông thú."

Đông thú? Chu Anh đối với hoạt động hạng nhất này nháy mắt nổi lên hứng thú, trong lòng có chút ham thích. Từ lúc xuyên qua vào cung, toàn làm người tĩnh lặng, có hoạt động gân cốt sống động như thế này, là không thể tốt hơn.

"Có nói muốn dẫn người nào đi không?" Chu Anh hỏi.

"Chưa từng." An Thanh Bình thấp lỏng mày, "Bất quá nô tài nghe nói Hoàng Thượng đã viết ý chỉ, chắc là định ra rồi. Chủ tử luôn luôn được Hoàng Thượng coi trọng, lần này chủ tử chắc chắn được tùy giá."

Chu Anh néo néo lông mày, không kiên nhẫn phát tay làm cho hấn đi ra ngoài, không biết vì sao, nàng cảm thấy hai chữ "tùy giá" thật phần chối tai.

"Chủ tử, tiểu công chúa còn nhỏ tuổi, nhất định chịu không được rét lạnh, chủ tử nếu là cùng Hoàng Thượng đi đông thú, vậy nô tỳ liền lưu lại chăm sóc tiểu công chúa." Lục La tự động xin đi giết giặc.

Nàng luôn thích hoạt động, Chu Anh cũng biết sự trung tâm này của nàng, lắc lắc đầu: "Để xem ý chỉ hoàng thượng đi."

Quả nhiên, giờ Thân ý chỉ của Gia Nguyên đế đã hiểu dụ lục cung, lần đông thú này đi mười ngày, chỉ dẫn theo Tô uyển nghi cùng Trương quý phi, Ôn phi hầu hạ ở bên.

Chu Anh có chút tiếc nuối, nhưng nghĩ đi cũng không yên tâm đem tiểu công chúa một mình ở lại trong cung, liền cũng bình thường trở lại. Đến bữa tối Gia Nguyên đế liền tới Cảnh Dương cung, thấy thần sắc nàng cũng không mất mát, mở miệng an ủi: "Bổn ý của trăm là mang theo nàng đi, nhưng tiểu công chúa chưa đầy một tuổi, trăm biết lưu bé trong cung nàng cũng không yên lòng, liền sai Ôn phi đi hầu hạ. Sang năm thu thú trăm sẽ mang nàng đi, được không?"

Nàng gật gật đầu: "Hoàng Thượng hiểu tận thiếp nhất, nhất thời nửa khắc tận thiếp cũng xa không được tiểu công chúa."

Gia Nguyên đế gật gật đầu, bình tĩnh nhìn nàng một lúc lâu sau, liền đứng dậy ly khai. Không biết nàng cảm giác sai hay không, Chu Anh cảm thấy thời điểm Nguyệt Tĩnh Hân ra đi, khí tràng quanh thân trở nên lạnh.

♪♪

Mãi cho đến khi rời đi, Gia Nguyên đế vẫn chưa từng tới Cảnh Dương cung. Chu Anh ôm tiểu công chúa đang phơi nắng, Lan Tương tiến vào báo nói là Tô sung nghi cầu kiến.

Chu Anh lắc đầu: "Nói nàng dụng tâm hầu hạ Hoàng Thượng đi, ta không có gì để nói với nàng."

Lan Tương có chút khó hiểu.

"Nuôi quân chi bằng ngàn ngày." Chu Anh hôn cái trán tròn mềm bóng loáng của tiểu công chúa một cái, "Tô sung nghi trước đây không giống hiện nay thích đi lại như vậy, nói nàng yên tĩnh mới tốt."

Lan Tương vẫn là tính tình mê mê, chính là đem nguyên lời nói chuyển đạt cho Tô sung nghi đang chờ ở cửa cung Cảnh Dương. Tô sung nghi nghe vậy, sắc mặt tái nhợt, liền vội vàng ly khai.

Chu Anh ôm tiểu công chúa đang làm ẩm ỉ trở về trong điện: "Giờ này đại công chúa cũng đã đói bụng, chuẩn bị chút điểm tâm nàng thích, đợi lát nữa nhất định sẽ tới."

"Trăm thấy nàng mới vừa rồi là từ phương hướng Cảnh Dương cung đi tới, sao nhìn sắc mặt không được tốt vậy? Gặp chuyện gì sao?" Gia Nguyên đế thân thiết mở miệng hỏi.

Sắc mặt Tô uyển nghi dần dần buông xuống: "Hồi Hoàng Thượng, chính là tận thiếp mới vừa rời đi rất gấp chút, vẫn chưa phát sinh bất cứ chuyện gì."

Gia Nguyên đế gật gật đầu, quay đầu lên xe ngựa, nhưng ánh mắt nhìn Thôi Vinh Minh một cái, Thôi Vinh Minh bật người hiểu ý, nghe xong nhân quả từ đầu đến cuối, mới đuổi theo bẩm báo.

"Nói như vậy, quan hệ của Thư tu nghi và Tô sung nghi cũng không có thân mật lắm?" Gia Nguyên đế thần nhiên hỏi, "Nhưng trăm nhớ rõ mùng tám tháng chạp Thư tu nghi một mực nói chuyện thay Tô sung nghi."

"Vậy nô tài liền không rõ ràng lắm." Thôi Vinh Minh ở cửa xa giá, "Nhưng nô tài cũng cảm thấy kỳ quái, tính tình Thư tu nghi xưa nay không thích làm khó, hôm nay lại không lưu tình để cho Tô sung nghi ăn bẽ môn canh như vậy. Hơn nữa nô tài nghe được ngày Tô sung nghi tấn chức, chủ tử các cung

đều tặng lễ, cố tình chỉ có Cảnh Dương cung cũng không nữa điểm tỏ vẻ. Ngày bình thường gặp, Thư chủ tử lại nửa câu nói đều như thiếu nợ, làm như có nhiều bất mãn đối với Tô chủ tử."

Mặt Gia Nguyên để đột nhiên giãn ra, bụng lên chén trà đã lạnh trong tay, uống một hơi cạn sạch: "Trà thu năm nay tiến cống rất ngon, là Phúc Châu tiến cống, thưởng."

Trong lòng Thôi Vinh Minh cảm thán tâm để vương như kim dưới đáy biển, phải biết rằng sáng sớm khi mới ngủ dậy, hẳn bụng sáu chén trà nóng lại đây đều bị Hoàng Thượng một cước đá bay, sao hiện nay đột nhiên cảm thấy nước trà lạnh ngắt lại ngon?

Hắn phân phó Tiểu Tần Tử chuẩn bị một ly trà thu lạnh ngắt, mới vừa nhấp một miếng liền phun toàn bộ trên mặt Tiểu Tần Tử, trà này đắng giống như chén thuốc không thêm cam thảo, làm sao còn có vị ngon?

Đọc theo đường đi, Thôi Vinh Minh đều âm thầm đau buồn, đầu lưỡi Hoàng Thượng, chớ không phải là xảy ra vấn đề gì rồi?

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Đại công chúa

Gia Nguyên để mang theo mỹ quyến như hoa đi đồng thú, trong cung lại còn có Nghê dung hoa mang hoàng tự quý giá, nếu là có sơ xuất gì liền làm người chịu không nổi. Chu Anh sợ gặp phải chuyện xui xẻo này, liền thức thoi ở trong cung chính mình, mỗi ngày làm điểm tâm kiểu mới, thuận tiện mang theo tiểu công chúa và đại công chúa để bồi dưỡng cảm tình. Đại công chúa thường ngày ở Ninh Tú cung bị nhiều ước thúc, đến Cảnh Dương cung, Chu Anh liền nhân cơ hội đem ma ma hầu hạ bên người nàng nói ra, để cho nàng có thể chơi đùa vui vẻ cùng tiểu công chúa, nên gần đây đại công chúa thường xuyên chạy tới Cảnh Dương cung hơn.

Đêm đó, lại học xấu theo tiểu công chúa, ồn ào muốn ngủ ở Cảnh Dương cung cùng tam muội muội. Chu Anh có chút khó xử, vào ban ngày thì được, nhưng nếu là suốt đêm đều nghỉ ở trong Cảnh Dương cung, rơi vào trong lỗ tai Trương quý phi sợ sẽ biến thành mơ ước đại công chúa.

Nhìn hai mắt nhắm lè mông lung của đại công chúa, cũng học được bộ dáng khóc lóc của tiểu công chúa, rốt cuộc không đành lòng, kêu Lan Tương dọn dẹp, liền đi tới cung của Hiền phi.

Cũng trùng hợp gặp được Đức phi - đang trông coi sự vụ hậu cung- cũng ở trong Vinh Hòa cung, Chu Anh phúc thân thỉnh an hai người, trong lòng so đo có nên mở miệng hay không. Tâm tư Đức phi cao thâm giống Khuyết Tĩnh Hàn, không chừng việc này lại to chuyện.

"Đêm càng khuya sương càng nhiều, tu nghỉ muội muội sao lại tới?" Hiền phi mở miệng trước, nàng nhướn lông mày, không duyên cớ thêm vài phần uy nghiêm.

Chu Anh đành phải thẳng thắn: "Không dối gạt hai vị nương nương, tần thiếp là muốn đến xin một chuyện."

Đức phi thân nhiên nở nụ cười: "Thông thường Thư tu nghỉ cũng không phải như vậy, muội lại nói đi, có thể làm chủ, bốn cung cùng Hiền phi tỷ tỷ tất nhiên làm chủ cho muội."

Hiền phi cũng gật đầu: "Đức phi nói đúng, đến tột cùng là muốn xin chuyện gì?"

"Là như vậy." Chu Anh nghĩ nghĩ, sắp xếp thoả đáng lời muốn nói, "Gần đây tiểu công chúa thật là dính, ý lại đại công chúa, mới vừa rồi đại công chúa phải về cung, tiểu công chúa vẫn nắm chặt không buông, nhìn nàng phải đi liền gào khóc. Tần thiếp luôn không có biện pháp với tiểu công chúa, đành phải lại đây xin chỉ thị hai vị nương nương, xem có thể để cho đại công chúa nghỉ ở trong cung tần thiếp một đêm hay không. Tần thiếp nghĩ quý phi nương nương hiện giờ thị giá bên ngoài, ban đêm bọn hạ nhân tất nhiên không tận tâm tận lực, cho nên cũng muốn đem nhị công chúa qua luôn."

"Tính tình đại công chúa có chút giống quý phi nương nương, nhưng lại hợp ý cùng tiểu công chúa." Hiền phi tựa hồ lơ đãng, "Muội nói có đạo lý, nhưng đều nghĩ cả đêm ở trong cung muội, sợ là muội ngủ không an ổn, như vậy đi, đại công chúa sẽ nghỉ ngơi ở trong cung muội, còn đem nhị công chúa tới cung của bốn cung."

Chu Anh gật gật đầu, như vậy là phương án tốt nhất: "Nếu như thế, tần thiếp đa tạ nương nương quan ái."

Đức phi cũng gật gật đầu: "Vẫn là Hiền phi tỷ tỷ cùng tu nghỉ muội muội nghĩ chu đáo."

Ra Hiền phi Vinh Hòa cung, Đức phi liền thấp giọng mở miệng: "Vi Phong, người mấy ngày trước đây cũng đã có nói chuyện đại công chúa? Khi đó bốn cung vẫn chưa lưu tâm nghe, người nói tình tề lần nữa đi."

Vi Phong gật gật đầu: "Mấy ngày trước đây nô tỳ liền nghe nói đại công chúa thường chạy tới Cảnh Dương cung, Trương quý phi tựa hồ không phải là không biết rõ tình hình, chỉ là không có ngăn cản, kể từ đó, đại công chúa mỗi ngày đều ở Cảnh Dương cung nghỉ ngơi vài canh giờ."

"Trương quý phi chấp nhận?" Đức phi cười nhẹ, "Cũng thật có ý tứ, sai người nhìn chăm chăm Ninh Tú cung, hành sự tùy theo hoàn cảnh."

Tiểu công chúa có lẽ là vì có tỷ tỷ ở bên cạnh, thập phần hưng phấn, vẫn gây sức ép đến giờ tỷ mới đi vào giấc ngủ, Chu Anh tự mình dỗ dành hai vị tiểu tổ tông ngủ, rồi mới đi nằm.

"Bách Hợp, gần đây sai An công công nhìn chăm chăm động tác trong cung Đức phi, ta sợ nàng nổi lên tâm tư khác. Ăn mặc dùng của đại công chúa cùng tiểu công chúa so với ngày thường đều phải phá lệ lưu ý hơn." Hiện giờ, đại công chúa hơn phân nửa thời gian ở trong Cảnh Dương cung của nàng, nếu là có người có tâm tư hãm hại nàng vào bất nghĩa, chỉ cần đối phó một mình đại công chúa, liền có thể nhất tiễn song điêu.

Hoàn toàn thả lỏng xuống, Chu Anh mở một tờ dài, nguyên ý của nàng là lợi dụng đại công chúa vì tương lai Trương quý phi đối phó mình thì trải một đường lui, nhưng gần đây khi ở chung, rốt cuộc không đành lòng lợi dụng đứa bé mới năm tuổi này. Nghĩ như vậy, lại cảm thấy hoàn cảnh hiện giờ thật sự là mua dây buộc mình.

Gia Nguyên để đồng thú sắp trở về, thái hậu bị bệnh, không riêng bị bệnh, gần đây còn ác mộng không ngừng, ban đêm bị khó ngủ.

Thái y chẩn đoán là bệnh tà phong xâm thể, Hiền phi cùng Đức phi liền mời pháp sư trong Bảo Khố Pháp Tự đến trừ tà, phi tần các cung đều đến. Chu Anh đem Lan Tương, Bách Hợp đều lưu lại trong cung, chỉ dẫn theo một mình Lục La đi Thọ Khang cung.

Vừa tới cửa Thọ Khang cung liền gặp được Đức phi, Chu Anh vẫn an, liền đi theo phía sau nàng vào Thọ Khang cung.

"Lần này, thái hậu nương nương bị bệnh thật sự là kỳ quái." Đức phi thấp giọng nói thầm một câu, Chu Anh nghe rõ ràng, nhưng không rõ nàng nói những lời này đích thực đang dùng ý ở đâu, chỗ nào.

Vào đại điện mới phát hiện quả nhiên là tất cả phi tần đều đến đông đủ, mà ngay cả Nghệ dung hoa mang hoàng tử cũng không e dè đến đây. Hiền phi thấy thế sai người bỏ thêm lớp đệm tam ti mềm mại ở chỗ ngồi của nàng, ngữ khí rất là nhu hòa: "Muội hôm nay là người có thai, trường hợp như vậy không nên đến, cũng không vội vàng, ở trong cung của mình nghỉ ngơi đi, thái hậu chắc chắn cũng biết hiếu tâm này của muội."

"Tần thiếp vẫn hầu hạ thái hậu nương nương, hiện giờ thái hậu nương nương ốm bệnh nhẹ, muội lại há có thể an tâm?" Trên mặt Nghệ dung hoa có chút lo lắng.

Nếu đã nói như vậy, Hiền phi cũng không mở miệng nữa, im lặng chờ bên trong làm tổ pháp.

Trận cúng bái, hành lễ này giằng co gần một canh giờ, đợi các pháp sư đi ra, lại cho biết, phải cầu phúc dâng hương, mới có thể hiện thành kính, bệnh thái hậu cũng sẽ sớm ngày khỏi hẳn.

Đức phi cùng Hiền phi liền bắt tay vào an bài, phạt đường trong Thọ Khang cung cũng không lớn, mỗi lần chỉ đủ hai người quỳ lạy dâng hương, Chu Anh là cùng vào với Tiêu tu nghi. Thắp hương xong, khi trở lại đi ngang qua Nghệ dung hoa, Nghệ dung hoa lại không biết vì sao đột nhiên bàn chân đứng không vững, cả người đều ngã hướng tới trên người Chu Anh, Chu Anh không dự đoán được nàng tính kế vụng về như vậy, theo bản năng liền lắc mình ra, tránh như rắn rết. Đợi cung nhân bên người Nghệ dung hoa ổn định thân hình chủ tử nhà mình, Chu Anh mới thần thiết nói: "Dung hoa muội muội có sao không? Có cần truyền thái y đến xem hay không?"

Sắc mặt Nghệ dung hoa quả thật không tốt lắm, lại vẫn khẽ cắn môi lắc đầu, miễn cưỡng cười: "Là tần thiếp không tốt, không có đứng vững gót chân, làm sợ tu nghi tỷ tỷ."

Chu Anh cười mà không cười nhìn nàng: "Dọa ta thì không sao, nếu là hù đến hoàng tử trong bụng, vậy cũng sẽ không tốt."

Chuyện này gây sức ép xong, khi chấm dứt đã tới giữa trưa, Chu Anh vẫn là cùng Tiêu tu nghi đi ra Thọ Khang cung. Phía trước có một con sông nhân tạo nhỏ, có một cầu đá hình vòm không rộng rãi lắm bắc ngang qua, khi ra Thọ Khang cung quay về trong cung của mình phải đi qua cây cầu này.

Phi tần cùng cung nhân hầu hạ đều tụ cùng một chỗ, số lượng này đã khá nhiều, Chu Anh không muốn đi cùng mọi người, liền muốn đi ngắm bạch mai trước, người ngoài đều tan, rồi mới hồi cung.

Nhưng không ngờ gặp Lan Tương chạy tới, đi tuốt đằng trước, Hiền phi thấy thần sắc nàng vội vàng, liền hỏi: "Bồn cung thấy người là cung nữ bên người Thụ tu nghi Cảnh Dương cung, sao đi lại vội vàng như thế?"

Lan Tương vội vàng hành lễ liền mở miệng: "Hiền phi nương nương, đêm qua đại công chúa nghỉ ở Cảnh Dương cung rất êm đẹp, nhưng sáng sớm hôm nay khi ngủ dậy liền không ăn uống được, nô tỳ tưởng trong đêm qua bị tiểu công chúa làm ám tử nên không ngủ an ổn, sao biết giờ sắc mặt đột nhiên trắng bệch, vẫn nôn mửa không ngừng, liền vội vàng đến thỉnh chủ tử nhanh chóng hồi cung."

Trong lòng Chu Anh rung mình, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó.

"Đại công chúa đang khỏe mạnh sao vô cớ nôn mửa?" Đức phi chất vấn, "Hiền phi tỷ tỷ, việc này rất quan trọng, chúng ta vẫn đi nhìn một lần mới được."

Hiền phi gật gật đầu, phân phó người đem Nghệ dung hoa hồi cung, liền dẫn vài vị phi tần đi Cảnh Dương cung.

Chu Anh thấy thần sắc lo lắng của Lan Tương, đã biết không ổn. Âm thầm thở dài, đại công chúa tất nhiên là trúng độc, nhưng khi ở Ninh Tú cung êm đẹp, sao ngủ ở Cảnh Dương cung, liếc mắt một cái liền như vậy? Có thể thấy được đều không phải là ngẫu nhiên, là có người có ý thiết kế, nếu là đại công chúa có sơ xuất gì, chuyện này Trương quý phi chắc chắn tính ở trên đầu nàng, mặc dù đại công chúa cuối cùng bình yên vô sự, Gia Nguyên để nếu

là biết được, tất nhiên cũng sẽ hoài nghi đến trên đầu nàng.

Thôi, là phúc thì không phải là họa, là họa thì tránh không khỏi, Chu Anh tự giấu an ủi chính mình, dù sao khi bắt đầu bước vào hậu cung này, nàng liền luyện thành một thân bốn sự gặp chiều phá chiều.

Khi mọi người đến Cảnh Dương cung, thái y đã chẩn mạch xong, đáp lời nói là thể chất đại công chúa vẫn tốt, nhưng ăn cái gì đó không sạch sẽ, làm cho tính khí bất hòa.

Hiền phi gật gật đầu, mệnh hắc đi xuống viết đơn thuốc.

Tiêu tu nghi ở bên cạnh hộp thời châm chọc khiêu khích nói: "Đại công chúa thường ngày có ma ma hầu hạ, làm sao ăn phải cái gì không sạch sẽ? Sao vừa đến Cảnh Dương cung của Thụ tu nghi liền lâm thực? Ai biết có phải Cảnh Dương cung không sạch sẽ hay không."

"Việc này còn chưa điều tra rõ, không thể nói loạn." Đức phi quát bảo Tiêu tu nghi ngưng lại, "Thái y mới vừa rồi cũng nói, nếu là đêm nay đại công chúa có dấu hiệu giảm bớt, thì cũng không lo ngại. Hôm nay đại công chúa không ra gió được, tối nay liền ở lại Cảnh Dương cung điều dưỡng. Ngày mai Hoàng Thượng liền về cung, Hiền phi còn có vài chuyện phải đề ý, buổi tối bốn cung sẽ canh giữ ở bên cạnh đại công chúa."

Chu Anh cũng không dám lưu trữ tai họa này, phúc thân tạ tội: "Hiền phi nương nương, Đức phi nương nương, hôm nay đại công chúa sinh bệnh ở trong cung tần thiếp, tần thiếp vô luận như thế nào đều trốn không thoát can hệ, kính xin hai vị nương nương cho tần thiếp một cái cơ hội lấy công chuộc tội, tần thiếp nghĩ muốn tối nay tự mình chiếu khán đại công chúa, kính xin hai vị nương nương ân chuẩn."

Kỳ thật xảy ra việc này, người thứ nhất Chu Anh hoài nghi là Đức phi, lo lắng nàng mượn cớ lưu lại là vì hủy thi diệt tích hoặc là giả họa vu oan, cho nên mới ra hạ sách này, nghĩ muốn tra rõ ràng đại công chúa rốt cuộc là ăn phải thứ gì.

Hiền phi vốn muốn nói, lại bị Đức phi đoạt trước: "Tu nghi muội muội không cần quá tự trách, thân thể trẻ con khá yếu ớt, lời nói của Tiêu tu nghi muội cũng đừng để ở trong lòng. Vậy tối nay bốn cung liền sao chép kinh Phật cho thái hậu cùng đại công chúa, tu nghi muội muội chú ý chiếu khán công chúa."

Hiền phi thấy nàng đã nói đến nước này, cũng không nhiều lời, mang theo mọi người lại ly khai trước.

Chu Anh nhìn đại công chúa ở trên giường sắc mặt trắng bệch, dịch dịch góc chăn cho bé, mới thân nhiên mở miệng: "Bách Hợp, đại công chúa đã làm những gì?"

Bách Hợp thấp giọng nói: "Hồi chủ tử, đại công chúa ở Cảnh Dương cung dùng là đồ vật này nọ, nô tỳ đều kiểm tra kỹ lưỡng, cũng đều rất ổn, nhưng sáng sớm hôm nay sau khi ngủ dậy, đại công chúa trở lại Ninh Tú cung, ma ma một mực chiếu khán, nói là dùng mấy khối điểm tâm cùng chút nước ép."

"Đại công chúa vì sao bỗng nhiên trở về Ninh Tú cung? Có biết nàng trở về làm gì không?"

"Chỉ đi nhìn nhị công chúa, đúng rồi, An công công báo lại nói là Trường Xuân cung của Đức phi nương nương cũng không có động tĩnh, nhưng hôm nay lại tặng vài thứ đi Ninh Tú cung, nhìn giống như không phải đồ ăn." Bách Hợp thối thối chén thuốc, chuẩn bị dứt cho đại công chúa.

Chu Anh gật gật đầu, tiếp nhận chén thuốc: "Ngày mai Hoàng Thượng cùng Trương quý phi về cung, ngóng trông đại công chúa có thể vì ta chiếu cố tốt, mau khỏi bệnh."

Nửa đêm, đại công chúa lại đột nhiên sốt cao, Chu Anh có chút sốt ruột, cũng may thái y đang trực vẫn trông coi, vội tiến vào bắt mạch.

Chu Anh ngồi ở bên giường, đem đại công chúa ôm ở trong ngực, cảm thấy cả người bé nóng ran.

Nhìn thấy thái y ninh lòng mảy không nói, nàng có chút không kiên nhẫn: "Đại công chúa vì sao vô cớ sốt cao?"

Thái y kia mạnh mẽ đứng dậy, thối lui vài bước quỳ trên mặt đất: "Tu nghi chủ tử mau đem đại công chúa để xuống đi, sai các cung nhân đều dùng khăn che mặt đã nhúng qua thuốc hầu hạ, trong phòng cũng phải đốt lá ngải và cây thương truyệt."

Cây thương truyệt

"Vì sao?" Trong lòng Chu Anh có cảm giác không ổn, lá ngải, cây thương truyệt đều là dùng làm tiêu độc sát trùng, sao đột nhiên phải dùng?

"Nếu vì thần chẩn đoán bệnh không lầm, lần này đại công chúa sợ là bị dịch bệnh." Thái y coi như lão thành, không có luống cuống đầu trần tuyến, "Đại công chúa liên tục sốt cao như vậy đó là dấu hiệu rõ rệt nhất, nếu giờ mọo ngày mai còn chưa hết sốt cao, cho dù là Hoa Đà, cũng không có lực xoay chuyển trời đất."

Thái y luôn do dự mãi, nói: "Xin thứ cho vì thần nhiều lời, bệnh dịch này rất dễ lây bệnh, Thụ tu nghi mới vừa ôm đại công chúa rất nhiều lần, bản thân cũng phải lưu ý hơn, vì thần đi xuống kê mấy đơn thuốc hạ sốt, chủ tử và đại công chúa cùng uống vào đi."

Trên tay Chu Anh cứng đờ, lời nói này của thái y là nàng chỉ sợ cũng bị nhiễm dịch bệnh người ta sợ tránh không kịp.

Chương 86: Bệnh nguy kịch

Lập tức lại tuyên hai thái y đến chẩn đoán chính xác, mới chính thức xác định đại công chúa bị nhiễm dịch bệnh, mà Chu Anh cũng bị sốt nhẹ. Cũng may nàng cũng đã trải qua dịch SARS cùng cúm gà, ngày người ba phút, liền lại trấn định như thường phân phó công tác ứng đối kế tiếp: "Bách Hợp, đại công chúa nơi này để ta tự mình trông coi, các em chỉ cần đem chén thuốc cùng với mấy thứ ta cần đặt ở cửa tâm điện là được, bất luận kẻ nào không được tùy ý bước vào."

"Lục La và Lan Tương đem tiểu công chúa mang đến trong cung Hiền phi nương nương đi, nàng sẽ an bài, em cùng An Thanh Bình thay ta đi thăm dò một ít đồ vật." Chu Anh không chút hoang mang nói, "Đại công chúa ở thâm cung lâu, mà trong cung cũng không phát sinh dịch bệnh, vậy sao bé lại nhiễm dịch bệnh? Từ miệng này ma ma gần người đại công chúa hỏi xem, hôm qua rốt cuộc nàng đi nơi nào, ăn cái gì."

Bách Hợp cách mệnh trả lời, trong giọng nói cũng đầy lo lắng: "Nhưng chủ tử, thái y nói bệnh dịch này hung hiểm dị thường, ngại hiện giờ mới mắc bệnh dịch, chú ý điều trị chắc chắn chữa khỏi, đại công chúa liền giao cho nô tỳ chiếu cố đi."

Chu Anh cảm giác thân thể của mình đang nóng lên, giọng nói lại càng ngày càng lạnh: "Chuyện lần này cũng không phải là ngẫu nhiên, người thiết kế tâm ngoan thủ lạt, không chỉ muốn gài bẫy ta cùng với Trương quý phi, thậm chí là muốn đưa ta cùng đại công chúa đến chỗ chết. Em sai An công công tra rõ ràng, gần đây ngoài cung có chỗ nào có phát sinh dịch, từ chỗ đó tra ra, chắc chắn có chút manh mối."

Nói tới đây đột nhiên nhớ tới: "Hôm qua em nói Đức phi tặng vài thứ đi Ninh Tú cung, có tra ra là tặng vật gì không?"

Trên mặt Bách Hợp cũng một mảnh ngưng trọng: "Vâng, chủ tử, nô tỳ nhất định cẩn thận tra hỏi."

Nói xong này đó, Chu Anh liền kéo thân mình mới một trở về giường. Đã có người vội vã dọn nàng vào chỗ chết như vậy, nàng sẽ không cho người đó thu hoạch được gì.

"Hoàng Thượng, đây là bánh ngũ cốc mới vừa rồi mua, Hoàng Thượng nếm thử một chút đi." Trương quý phi gấp cho hắn một khối, "Đây là thực vật mà dân chúng ăn hằng ngày, nô tì mới vừa rồi nếm một khối, ăn ngon vô cùng."

五谷饼 - Bánh ngũ cốc

Gia Nguyên đế tiếp nhận nhưng chưa ăn, xốc lên màn kiểu thúc giục thị vệ lái xe đằng trước: "Đi mau thêm chút nữa."

Trương quý phi đành phải không khuyên hắn nữa, đông thú lần này mặc dù hầu hạ ở bên cạnh, Hoàng Thượng đối xử với nàng cũng không thân thiết như lúc mới đăng cơ. Nàng thấy Hoàng Thượng đối xử với Ôn phi cùng Tô sung nghi cũng coi như không được sủng ái lắm, rất nhiều thời điểm đều là một mình mang theo thị vệ xuất hành săn bắn, thu hoạch khá tốt.

Mấy ngày trước đây đột nhiên thu được tấu chương nói là một thôn phía nam kinh thành có dịch bệnh bùng nổ, hắn lại không để ý khuyên can, tự mình đi thị sát tình huống. Lúc sau liền khởi hành hồi cung, trên đường hắn đều thấp phần lo lắng, tựa hồ có dự cảm không được tốt.

Quả nhiên, vừa mới hồi cung liền nghe tin tức xấu này.

"Nàng nói cái gì?" Lúc này Gia Nguyên đế vỗ án chất vấn, "Nhưng thật là quái lạ, sao trăm đi thị sát tình hình khu dịch bệnh cũng không có chuyện, Thư tu nghi cùng đại công chúa đợi trong cung lại bị nhiễm dịch bệnh?!"

Gương mặt Trương quý phi giả vờ yếu ớt, khóc ròng ở bên cạnh Gia Nguyên đế, vì lo lắng cho đại công chúa.

Hiền phi tự biết thất trách, quỳ xuống đất thỉnh tội.

Gia Nguyên đế cau mày nói nàng đứng dậy: "Việc này cũng không phải nàng muốn vậy, nàng từ từ nói cho trẫm, đây rốt cuộc phát sinh như thế nào?"

Hiền phi liền đem từ đầu đến cuối nhất nhất nói ra: "Đại công chúa gần đây thấp phần hợp ý cùng tiểu công chúa, liền hay tới Cảnh Dương cung. Thư tu nghi đối xử với đại công chúa cũng tốt, đại công chúa liền thích tới hơn. Đêm hôm trước tiểu công chúa vẫn lôi kéo không cho đại công chúa hồi cung, Thư tu nghi liền đành phải đến xin chỉ thị nô tì, nói là quý phi nương nương cũng không trong cung, các cung nhân sợ chiếu cố không chu toàn, muốn đưa đại công chúa cùng nhị công chúa tới Cảnh Dương cung. Nô tì nghĩ thầm rằng tiểu công chúa xưa nay làm âm ỉ, nếu thêm nhị công chúa, Thư tu nghi sợ là ứng phó không được, liền đem nhị công chúa đưa tới Vĩnh Hòa cung. Đại công chúa liền nghỉ ở Cảnh Dương cung, hôm qua đại công chúa ăn chút gì đó không sạch sẽ, vẫn nôn mửa, trong lòng thư tu nghi muội muội áy náy nên tự mình chiếu cố. Làm sao dự đoán được ban đêm đại công chúa liền sốt cao, thái y chẩn ra là nhiễm dịch bệnh, mà Thư tu nghi vẫn chăm sóc bên cạnh, cũng bất hạnh bị lây nhiễm."

Gia Nguyên đế trầm xuống: "Hôm nay tình huống như thế nào?"

Đức phi cúi đầu thờ dài: "Hồi Hoàng Thượng, nô tì mới vừa rồi hỏi qua thái y, đại công chúa đã qua thời khắc nguy hiểm nhất, nhưng vẫn cần cẩn thận điều trị, tối nay còn có chút hung hiểm, nếu là có thể bình yên vượt qua, chỉ cần điều dưỡng thêm nửa tháng thì sẽ khỏi hẳn, quý phi nương nương cũng đừng quá lo lắng."

"Vậy Thụ tu nghi thì sao?" Khuyết Tĩnh Hàn cúi đầu hỏi, trên tay bưng nước trà, trên mặt không gợn sóng. Thời điểm đông thú trở về, hắn đi xem qua thôn bị bệnh dịch phía nam kinh thành kia, cứ một khối thi thể bị chết do không được chữa trị đều ném vào trong hầm thiêu, giấy lát hôi phi yên diệt, rốt cuộc tìm không được tung tích.

Nói tới đây hốc mắt Hiền phi có chút đỏ: "Đêm qua Thụ tu nghi vì không muốn người bên ngoài bị lây bệnh, vẫn là tự mình chăm sóc đại công chúa, hôm nay đại công chúa bớt sốt, nhưng Thụ tu nghi đã ngã gục, cho tới bây giờ sốt cao không lùi, thái y nói... thái y nói sinh tử chưa rõ."

Gia Nguyên đế không nói được một lời, nhìn người trong điện, ánh mắt nhìn mỗi người một vòng, cuối cùng mới phát phát tay: "Đều quay về trong cung của mình đi, trẫm còn có vài tấu chương phải phê. Hiền phi, đi chiếu khán Thụ tu nghi cùng đại công chúa, tùy thời bẩm báo cho trẫm. Tiểu công chúa hiện nay ở trong cung năng, năng cũng nên quan tâm nhiều hơn."

"Nô tì tuân chỉ." Hiền phi lĩnh chỉ.

Gia Nguyên đế vỗ vỗ quý phi vẫn đang thương tâm không thôi, an ủi: "Từ Nhân, nàng cũng hồi cung trước đi, hôm qua không phải mới cầu được thể đại cát sao, công chúa của trẫm sao lại yếu ớt như vậy được?"

Lúc này Trương quý phi mới gật gật đầu, lại làm bộ muốn quỳ: "Nô tì đang tự trách không có quân giáo tốt đại công chúa, bởi vì nàng không hiểu chuyện, liên lụy tu nghi muội muội. Từ sau khi sinh thần nhị công chúa, đại công chúa liền thường đi Cảnh Dương cung, nô tì nghĩ tỷ muội tình thâm với tiểu công chúa, liền mở một con mắt nhắm một con mắt nhắm đồng ý, là lỗi của nô tì, kính xin Hoàng Thượng giáng tội."

Gia Nguyên đế đem nàng diu lên: "Được rồi, việc này trẫm biết rõ, nàng trở về trước đi."

Giương giọng sai cung nữ bên người quý phi phù chủ từ nhà mình hồi cung.

"Hoàng Thượng, nếu không nô tài lại đi hỏi thăm?" Thôi Vĩnh Minh thấy Hoàng Thượng xuất thần hồi lâu, đoán hắn có lẽ là lo lắng đại công chúa cùng Thụ tu nghi, liền tiến lên mở miệng.

Gia Nguyên đế bị giọng nói này làm hoàn hồn, mới phát hiện tấu chương trong tay mình đã cầm hồi lâu, tùy tay ném ở trên bàn: "Sau bữa tối, trẫm ở trong cung phê duyệt tấu chương, ai cũng không gặp."

"Vâng" Thôi Vĩnh Minh đoán không ra tâm tư hoàng thượng, liền cũng không đoán nữa, an phận lĩnh mệnh.

Gia Nguyên đế căn bản không lòng dạ nào dùng bữa tối, gấp hai chiếc đũa có lệ liền đặt xuống, phân phó dọn đi, mang theo Thôi Vĩnh Minh liền vào nội điện.

Thôi Vĩnh Minh thấy hắn đang cởi quần áo, bước lên phía trước hầu hạ: "Hoàng Thượng mệt rồi? Nô tài phân phó bọn họ chuẩn bị chút nước ấm, Hoàng Thượng tắm rồi hẵng ngủ được không?"

Gia Nguyên đế như không có nghe thấy lời của hắn, thân nhiên phân phó: "Đi lấy một bộ thường phục ngày thường của ngựoi cho trẫm."

Thôi Vĩnh Minh hoảng sợ, trong lòng ần ần đoán được chút: "Hoàng Thượng đây là muốn làm cái gì?"

"Khi nào đến phiên ngựoi tới chất vấn trẫm?" Gia Nguyên đế tùy tay đem long bào để qua một bên, "Mau chút đi, cứ trì hoãn, trẫm lấy đầu của ngựoi."

Thôi Vĩnh Minh mặc kệ roi đầu, can gián nói: "Hoàng Thượng cần phải bảo trọng long thể a, nô tài biết ngài đối với Thụ chủ tử tình thâm ý dày, nhưng việc này lại trăm triệu không thể a. Bệnh dịch lây nhiễm rất nhanh, nếu là hoàng thượng có sơ xuất, nô tài ngay cả có mười cái đầu cũng không đủ a."

"Trăm khi nào nói qua đi gặp Thụ tu nghi, trong lòng trẫm không bỏ xuống được đại công chúa, đại công chúa là cốt nhục của trẫm, trẫm đi nhìn một chút có gì không thể?" Gia Nguyên đế không để ý mở miệng, "Mau đi lấy, chớ để trẫm tức giận."

Thôi Vĩnh Minh thấy hắn quyết tâm, đành phải xoay người tìm bộ xiêm y mới làm lại đây. Gia Nguyên đế mặc vào bị nhỏ chật, hắn không để ý, buộc lại dây lưng bên hông, nói: "Trẫm đi một mình, ngựoi ở lại tắm điện trông coi, bất luận kẻ nào không được tiến vào."

Thôi Vĩnh Minh vốn muốn nửa đường khuyên Hoàng Thượng về, giờ phút này tròn tròn mắt, phùng phùng một tiếng quỳ xuống, ôm chân của hắn: "Hoàng Thượng, việc này trăm triệu không thể a, thân thể Hoàng Thượng ngài đáng giá ngàn vàng, Đại Tề cần ngài, con dân ngài cần ngài a..."

Gia Nguyên đế không do dự chút nào đá văng hắn, liền thừa dịp bóng đêm đi ra ngoài.

Cảnh Dương cung bởi vì chuyện Thụ tu nghi cùng đại công chúa, sớm đã loay hoay rối loạn, cũng không có người lưu ý đến hắn. Gia Nguyên đế đi tắm điện đại công chúa trước, Lan Khê cùng hai ma ma bên người công chúa đang hầu hạ, khi thấy hắn sợ tới mức nửa ngày nói không ra lời.

Lão ma ma rút cuộc trấn định hơn, sau khi hoàn hồn liền khuyên Hoàng Thượng bảo trọng long thể, chớ tới gần.

Gia Nguyên đế liếc mắt một cái: "Đại công chúa hiện nay như thế nào?"

"Hồi Hoàng Thượng, thái y nói đại công chúa khôi phục rất tốt, qua tối nay liền không có gì đáng ngại." Ma ma trả lời, "Kính xin Hoàng Thượng bận tâm long thể rồi trước đi, đợi đại công chúa khỏe hơn, nô tỳ lập tức hồi bẩm."

Gia Nguyên để gạt gạt đầu, ra tắm điện công chúa, lại chưa ra Cảnh Dương cung, cũng đi hướng tắm điện Thư tu nghị bên tay trái. Hai cung nữ trông coi cửa đại điện, cũng thường hầu hạ bên người nàng. Hai người thấy Gia Nguyên để mặc thường phục cung nhân cũng bị hết hồn, vội vàng hấp tấp quỳ xuống hành lễ.

"Máy người Bách Hợp đâu?" Gia Nguyên để thản nhiên hỏi, "Đều ở bên trong hầu hạ sao?"

Một cung nữ lắc đầu: "Hoàng Thượng, bên trong hầu hạ chủ tử chỉ có Bách Hợp, Lục La và Lan Tương ở trong Vĩnh Hòa cung cùng tiểu công chúa."

"Chủ tử các người hiện nay như thế nào?"

"Mới vừa rồi Bách Hợp cô nương đi ra nói chủ tử vẫn chưa lui sốt." Cung nữ lo lắng nói, "Chiều cổ đại công chúa suốt cả đêm qua, giờ thìn hôm nay, đại công chúa rốt cục lui sốt, nhưng chủ tử lại bỗng nhiên té xỉu, mãi cho đến giờ người vẫn mơ mơ màng màng, Bách Hợp cô nương vẫn vâng theo thái y phân phó, hạ nhiệt cho người, lại vẫn không thấy chuyển biến tốt."

Gia Nguyên để khóa mày, hơi thở quanh thân ở trong bóng đêm phát ra lạnh như băng.

Mất thấy Hoàng Thượng chuẩn bị đẩy cửa vào, hai người nhất tề lại quỳ xuống đất ôm chặt hân: "Hoàng Thượng, ngài không vào được a, hiện giờ chủ tử là thời kì hung hiểm, nếu Hoàng Thượng bị lây bệnh, chủ tử sẽ càng không an tâm."

Gia Nguyên để nhíu mày: "Người, đi chuẩn bị khăn thấm qua nước thuốc cho thấm, nhanh lên!"

Hai người vừa kinh vừa sợ, vừa không dám để cho Hoàng Thượng đi vào, cũng không dám không nghe thánh ý, đành phải ngoan ngoãn cầm khăn, về mặt đau khổ tro mắt nhìn Hoàng Thượng đi vào.

Người đang tức giận cường đại đang tới gần, Bách Hợp miễn cảm quay đầu, cả kinh, khăn trên tay đều rơi xuống đất.

Gia Nguyên để lại cúi người nhặt lên, đem giặt sạch ở chậu nước bên cạnh, sau đó tự mình lau khuôn mặt của người đang nằm trên giường bệnh. Bách Hợp vốn muốn lên tiếng ngăn cản, nhưng trong lòng vẫn khó chịu, liền đứng ở một bên im lặng.

Khuyết Tĩnh Hân đánh giá vẻ mặt mạng bệnh của Thư tu nghị, so với nạn dân hân ở ngoài cung gặp qua không khác nhiều, nhưng dung nhan dù tái nhợt vẫn xinh đẹp lạ thường, nhìn như vậy, lại không giống với bất luận kẻ nào.

Từ hôm qua trong lòng hân nặng trĩu, bây giờ nghĩ lại, có lẽ là dự cảm không tốt.

"Có lẽ chỉ có ở trong này, trăm mới có thể nghe được chân tướng." Gia Nguyên để liếc Bách Hợp một cái, thấy đôi mắt nàng hồng hồng, "Chủ tử nhà người luôn luôn ương ngạnh, lúc trước trận bệnh kia nàng vẫn vượt qua, hiện giờ tất nhiên cũng có thể vượt qua được. Người nói một chút đi, đến tột cùng là có gì? Đại công chúa chưa bao giờ xuất cung, sao đột nhiên nhiễm dịch bệnh?"

"Kính xin Hoàng Thượng làm chủ cho chủ tử a, lần này là có người muốn đẩy chủ tử cùng đại công chúa vào chỗ chết a."

Một bàn tay của Gia Nguyên để thỉnh thoảng sờ cái trán Chu Anh, cau mày ý bảo nàng tiếp tục.

Bách Hợp ghen ngào đem chuyện mình và An Thanh Bình nghe được đều nhất nhất nói ra: "Đại công chúa hôm qua một mực Cảnh Dương cung, ẩm thực đều là qua tay nô tỳ, không dám có nửa điểm qua loa. Nhưng trước buổi trưa trở về Ninh Tú cung, dùng chút điểm tâm cùng nước trà, sau khi trở về không lâu liền vẫn nôn mửa, chủ tử thập phần lo lắng, liền tự mình chiếu cố. Khi buổi tối đại công chúa lại đột nhiên sốt cao, thái y bắt mạch nói là nhiễm dịch bệnh, mà chủ tử chiếu cố nàng nửa ngày, cũng bị lây bệnh."

"Nô tỳ tự mình đi hỏi qua, hôm nay Chu công công phụ trách mua đồ ăn cho ngự thiện phòng là như bình thường, cho nên nguyên liệu nấu ăn cũng không vấn đề, nhưng thủ vệ thị vệ nói là có vài cung nhân trong cung ra vào cung. Nô tỳ cảm thấy bệnh dịch này hẳn là từ ngoài cung dẫn vào, nhưng nô tỳ người nhỏ, lời nhẹ, không thể nào tra tiếp, kính xin Hoàng Thượng tra rõ." Lúc này giọng nói Bách Hợp trấn định mấy phần, đầu vào đầy nói, "Ẩm thực của đại công chúa cũng rất có kỳ hoặc, sao vô cớ ăn phải gì đó không sạch sẽ?"

Gia Nguyên để liếc mắt nàng một cái: "Trăm sẽ điều tra rõ."

Gian ngoài đưa tới chén thuốc, đặt tại cửa, Bách Hợp trở lại bụng tới. Đang muốn dứt cho chủ tử, lại bị một tay Gia Nguyên để đón lấy: "Đề trăm."

"Hoàng Thượng..." Bách Hợp run rẩy đưa qua, "Hay là để nô tỳ làm đi, chủ tử đang bị bệnh dịch, nếu là vô ý lây nhiễm cho Hoàng Thượng, vậy Cảnh Dương cung là tội nhân thiên cổ."

"Bệnh dịch này giống như bệnh đậu mùa, nếu là đã bị liền sẽ không bị lây nhiễm, khi còn bé trăm từng bị một lần, tất nhiên là sẽ không bị nữa." Gia Nguyên để chậm rãi đem thìa thuốc dứt cho nàng, nhưng tựa hồ trong tiềm thức Thư tu nghị cự tuyệt thuốc đắng này, cau mày mím môi không chịu há mồm.

Hân hơi hơi dùng lực cạy mở miệng của nàng, cuối cùng đem thuốc dứt vào, nhưng trong nháy mắt, thìa thuốc lại dọc theo khóe miệng chảy ra,

không nuốt xuống một chút nào.

"Vẫn là như vậy sao?" Gia Nguyên để cũng không nhứt chí, đem miệng của nàng nạy ra thêm, trực tiếp đem nước thuốc rót vào cổ họng của nàng, làm nàng sặc, ho khan không ngừng.

Bách Hợp thấy hết hồn: "Hoàng Thượng... Vẫn để nô tỳ làm đi..."

"Hừ." Gia Nguyên để hừ lạnh một tiếng, nhìn người phụ nữ hai mắt nhắm chặt trên giường, "Trẫm vẫn không tin, nếu chén thuốc này không uống hết, ngày mai trẫm liền đem tiểu công chúa đưa đi Trường Xuân cung giao cho Đức phi nuôi nấng."

Bách Hợp hoảng sợ, đang muốn cầu tình, lại kinh ngạc thấy chủ tử thật sự uống hết toàn bộ chén thuốc...

Cho đến khi dứt hết chén thuốc Gia Nguyên để mới đứng dậy rời đi, trước khi đi thần nhiên mở miệng: "Hôm nay trẫm sẽ ở Dưỡng Tâm điện, sẽ không tới nơi khác, có nhớ kỹ?"

Bách Hợp gật gật đầu: "Nô tỳ đã biết, sẽ bẩm báo cho hoàng thượng."

"Chú ý chiếu cố chủ tử các người, đây là chén thuốc đúng bệnh, cứ hai canh giờ dùng một lần, không được chậm trễ." Nếu là nhìn kỹ liền có thể phát hiện lúc này khóe mắt Gia Nguyên để mang theo ý cười thần nhiên, người trên giường giống như nghe tin dữ, trên mặt cũng run rẩy, làm như thập phần tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Gia Nguyên đế

Đội Gia Nguyên để lý khai, lúc này Chu Anh mới trợn mắt ngồi dậy: "Lấy ít mứt hoa quả lại đây, quả nhiên là thuốc đắng dã tật."

Hoàng đế khôn khéo lại tăng tần suất dùng thuốc của nàng!

"Chủ tử, lúc này hoàng thượng nhìn ra chút đầu mối?" Bách Hợp mang cái khay mứt hoa quả qua, có chút lo lắng, "Nếu là làm Hoàng Thượng biết được, đây chính là tử tội khi quân a."

Chu Anh nhìn trong gương đồng nửa ngày, sắc mặt tái nhợt này, trán cũng nóng, cũng không sợ hãi gì, nhưng nàng cũng bị nghi ngờ. Đêm qua sau khi đại công chúa hạ sốt, nàng liền thoáng tính toán, đơn giản tương kế tựu kế làm bộ như cũng bị lây nhiễm, làm quân địch đỡ xuống một chút phòng bị, để lộ ra sơ hở làm nàng có thể lần theo dấu vết. Vô luận có phải nhiễm dịch bệnh hay không, chỉ cần ra tiếng gió, sẽ làm mỗi người nhường bộ lui binh, sẽ không lấy tánh mạng làm tiền đặt cược để làm rõ hư thật. Nhưng thiên tính vạn tính lại không có tính đến Khuyết Tĩnh Hàn nửa đêm mà đến. Hẳn thừa dịp nửa đêm mạo hiểm đến Cảnh Dương cung như vậy, lại là vì sao? Nếu nói là trong lòng nghĩ tới đại công chúa cùng nàng, Chu Anh thật đúng là không tin tưởng lắm. Chưa chừng hẳn cùng nàng giống nhau, chính là lợi dụng sự hỗn loạn lúc này mà thôi. Nàng từ trước đến nay sợ Khuyết Tĩnh Hàn âm hiểm, đến phỏng đoán.

"Mặc dù là phát giác, Hoàng Thượng vẫn chưa vạch trần, đó là ngầm đồng ý, ta đây liền làm việc cho tốt." Chu Anh tiện đà nằm xuống, "Ta muốn nghỉ ngơi một chút, em đi nhìn một cái, hôm nay An công công có thám thính được thứ gì không?"

"Vâng" Bách Hợp ra tắm điện, đem khăn lụa che trên mặt gỗ xuống, giao cho thị nữ trông coi cửa điện, đi rửa rượu thuốc, "Hôm nay chuyện Hoàng Thượng đến Cảnh Dương cung, nửa chữ không được để lộ ra ngoài, nếu không đừng trách chủ tử xuống tay vô tình!"

Hai người run rẩy trả lời, vốn xảy ra chuyện như vậy liền lo lắng đề phòng, hiện giờ bị người bên cạnh chủ tử cực kỳ có quyền uy giáo huấn, lập tức trả lời cũng không lưu loát.

"Được rồi, ta muốn đi phòng bếp nhỏ coi bọn họ sắc thuốc, chủ tử hiện nay tình huống không tốt, các người phải tránh không bị lây bệnh." Bách Hợp công đạo xong, lập tức thở dài, nhìn trời, trên mặt lộ vẻ tuyệt vọng, "Trong ngày thường các người hầu hạ chủ tử coi như tận tâm, nếu là chủ tử có bất trắc, ta tất nhiên là sẽ thay các người nói chuyện, cho các người tìm hướng đi thoả đáng."

Trong lòng hai người lại bàng hoàng, nhìn đến Bách Hợp đi xa, liền khẩn cấp xì xào bàn tán: "Lời này của Bách Hợp cô nương là có ý tứ gì? Là vị bên trong..."

"Có lẽ thật sự không có chuyện gì." Người kia hướng bên trong liếc nhìn, lại cách xa một ít, "Chúng ta trở về dùng được thảo dược pha thành rượu, cẩn thận bị lây nhiễm, đã kêu trời không thấu, kêu đất mất linh."

"Người nói chuyện này có ngạc nhiên hay không?" Cung nữ nghĩ đến chuyện lúc này, "Thân thể Hoàng Thượng quý giá ngàn vàng, sao mạo hiểm lớn như vậy, đến thăm vị chủ tử sắp treo lên hướng cực lạc của chúng ta? Có thể thấy được vị chủ tử này quả nhiên là làm Hoàng Thượng để tâm."

"Còn không phải sao?" Người kia cúi đầu nói, "Ngươi còn nhớ rõ mấy năm trước quý phi bị viêm phổi không? Đây còn không phải là dịch bệnh đầu, nhưng thái y nói câu: bệnh này dễ dàng lây, Hoàng Thượng liền không hề đặt chân tới Ninh Tú cung, mãi cho đến khi quý phi nương nương khỏi hẳn. Có thể thấy được chủ tử chúng ta ở trong lòng Hoàng Thượng đã đuổi kịp và vượt qua vị Ninh Tú cung kia."

"Thì tính sao?" Nàng thở dài, "Hiện giờ đã là mặt trời sắp lặn, có được đại sủng ái thì dùng làm gì, tiêu thụ không nổi đâu. Chỉ khổ cho chúng ta hầu hạ chủ tử, sau này đi cung đều nào cũng là người ngoài, làm người dè phòng, làm sao còn có ngày lành?"

"Thôi thôi, coi như mệnh chúng ta không tốt, ngày bình thường chủ tử đối đãi chúng ta cũng không tồi, không nên oán giận." Người kia khuyên nhủ.

Hai giọng nói thì thầm dần dần tan vào trong bóng đêm vô tận, còn có một dáng người linh hoạt lấp ló đi qua.

"Tin tức này là thật?" Đức phi đặt kim thoa trên tay xuống, nhướn mày nói, "Việc này sự tình rất quan trọng, nếu ngày khác làm cho bản cung biết được người có nửa câu giả dối, đầu trên cổ của người cùng người nhà đều giữ không được."

Về mặt cung nữ mặc cung trang màu xanh nhạt kia đầy chắc chắn: "Chính tai nô tỳ nghe hai cung nữ canh giữ ở cửa tấm điện Thụ tu nghi nói, đêm qua Hoàng Thượng liền mặc thường phục cung nhân đến Cảnh Dương cung, nhưng không ở lâu, đi thăm đại công chúa, lại đi thăm Thụ tu nghi xong liền rời đi."

"Thụ tu nghi hiện nay như thế nào?" Đức phi cúi mặt, trong mắt cất giấu tâm tư thâm trầm như biển. Hành động lần này của Gia Nguyên đế là thật tâm đối với Thụ tu nghi, hay là có những mục đích khác?

"Khi nô tỳ đi ra, thấy Bách Hợp cô nương tránh ở góc phòng bếp nhỏ khóc thầm, ở Cảnh Dương cung hầu hạ mấy tháng này, nô tỳ chưa bao giờ thấy Bách Hợp cô nương khóc, nói vậy Thụ tu nghi là không được tốt."

Lúc này Đức phi mới gật gật đầu, sai Vi Vũ cho ả ít ban thưởng, rồi nói: "Ngươi giúp bản cung nhìn chăm chăm động tĩnh Cảnh Dương cung, bản cung nhất định cho ngươi không ít ưu đãi."

Đợi ả đã đi, khoe miệng Đức phi mới nâng nhọt nhạt ý cười, Thụ tu nghi chỉ sợ đã làm rất nhiều người âm thầm ghen ghét, nếu lần này không qua nổi, chắc chắn, làm không ít người âm thầm vỗ tay khen hay.

Nàng vỗ vỗ cằm, trong mắt hiện lên quang mang bí hiểm, nếu là lần này Gia Nguyên đế cũng xui xẻo bị lây bệnh, cuối cùng rơi vào thanh danh chết dưới hoa mẫu đơn, đó chính là nhất tiễn song điêu. Nhị hoàng tử là ám sát thuốc, cả ngày xa chén thuốc liền ngay cả nói đều nói không rõ ràng lắm, tự nhiên là không chịu nổi đại nhậm, nói như vậy, Tam hoàng tử của nàng là người kế vị duy nhất.

Đức phi cúi đầu phân phó Vi Phong: "Lần lượt viết thư đi ra ngoài cho bản cung, mau chóng an bài tốt, sau đó đợi mệnh, nếu quả nhiên là trời cũng giúp ta, vậy cũng bắt đầu hành động đi."

Thần sắc Vi Phong trịnh trọng gật gật đầu: "Vâng, nương nương."

Lúc này trong cung đang hoảng loạn, Trương quý phi ở trong Thọ Khang cung hầu hạ lão thái hậu uống thuốc.

"Thai của Nghê dung hoa, chỉ sợ cũng là giữ không được." Thái hậu thở dài, "Ai gia biết được con muốn lấy thai nhi trong bụng nàng tính kế, nhưng Thụ tu nghi hiện giờ sợ là nguy ở sớm tối, thêm giá họa vu oan nàng cũng vô nghĩa."

"Nô tì biết được." Trương quý phi nhẹ nhàng thổi thổi chén thuốc, "Thái hậu nương nương ngài đừng quan tâm cho thân thiếp nữa, hiện giờ thân mình ngài càng ngày càng không tốt, an tâm nghỉ ngơi đi. Nếu là vì chuyện nô tì hao tổn tinh thần, đó là nô tì bất hiếu."

"Ai gia làm sao có thể yên tâm?" Thái hậu đem chén thuốc đắng ngắt uống hết một hơi, hơi hơi nhíu nhíu mày, "Khi đó tiền đế mặc dù không sủng ái gia, lại sinh hai đứa con không chịu thua kém, nhưng... Vị trí trung cung cũng không có người lay động, hiện giờ con nhận hết ân sủng, lại thủy chung cách hậu vị rất xa, mắt nhìn ngân dặm giang sơn này sắp rơi vào tay người khác, ai gia có thể nào không vội?"

"Thái hậu cũng đừng quá vội." Trương quý phi thần nhiên cười cười, "Thụ tu nghi sợ là tánh mạng cũng khó bảo vệ, thai nhi trong bụng dung hoa muội muội nếu làm Đức phi té ngã trước, vậy nô tì đó là Lã Vọng buông cần."

"Ai gia biết con không ngốc." Thái hậu nhìn nàng, "Nhưng Đức phi cũng không phải kẻ đầu đường xó chợ, Thụ tu nghi nếu là giữ được một mạng, sau này liền lại phong quang vô hạn. Ai gia sống vài thập niên mới phát hiện, một sự kiện, con càng không muốn nó phát sinh, nó liền nhất định sẽ phát sinh. Ai gia hiện giờ liền không muốn thấy con mất sủng ái, Trương gia bị hủy căn cơ, khổn khổ, cảm thấy sớm muộn gì sẽ có một ngày như vậy, cho nên tình nguyện sớm ngày nuốt xuống con tức này, miễn cho ngày khác bị mờ mắt."

"Cô!" Trương quý phi có chút động dung, mặc dù không phải là cô cháu ruột thịt với thái hậu, một tiếng cô này cũng vẫn đúng, "Cô yên tâm, con nhất định đem hết toàn lực, bảo trụ Trương thị vinh quang."

Thái hậu vuốt ve tóc đen của nàng, lắc đầu: "Không thể quá mức chấp nhất, có nhiều thứ nếu là cầu mà không được, chẳng bằng thống khoái buông tha cho."

Trương quý phi gật gật đầu, trong lòng lại chưa từng cúi đầu.

Khi hầu hạ thái hậu xong đi ra, liền gặp Oanh Nhi đang chờ ở cửa, làm như rất vội vàng.

"Làm sao vậy?" Nàng thần nhiên hỏi.

"Nô tài Cảnh Dương cung truyền nói lại đây, nói là Thụ tu nghi chắc không qua được." Oanh Nhi giảm thấp giọng nói xuống, "Lần bệnh dịch này thật sự hung hiểm, Thụ tu nghi vẫn sốt cao không lùi, thái y xem chừng nhện không quá giờ tý ngày mai."

Trên mặt Trương quý phi hiện lên ý cười, tiếp theo thở dài nói: "Bổn cung ở ngoài cung nghe người ta nói qua, bệnh dịch này rất hung hãn, được vật bình thường căn bản không có tác dụng gì, có qua được hay không toàn bộ dựa vào bổn sự bản thân. Tình huống đại công chúa như thế nào?"

"Hồi nương nương, đại công chúa đã bớt nóng, thái y nói đã không có gì đáng ngại, chỉ là sợ ban đêm gió lạnh, qua lại xóc nảy đối với thân mình không tốt, liền còn dưỡng bệnh ở trong Cảnh Dương cung." Oanh Nhi nói.

"Bệnh dịch này chỉ cần nhiễm một lần, liền sẽ không tái nhiễm, đại công chúa ở Cảnh Dương cung cũng không quá lo lắng." Trương quý phi nhìn bóng đêm ngoài điện lạnh như băng, "Lúc này bổn cung thật sự phải cảm tạ đại công chúa, dễ dàng như vậy liền bỏ được một cái đinh trong mắt cho bổn cung."

Oanh Nhi không nói tiếp, nhưng trên mặt có chút sắc muốn nói lại thôi.

"Làm sao vậy? Trong ngày thường không áp a áp ứng như vậy?" Tâm tình Trương quý phi rất tốt, cũng không so đo với nàng, chỉ nói thêm một câu, "Người nói đi, đến tột cùng là chuyện gì?"

"Nghe người Cảnh Dương cung nói, đêm qua Hoàng Thượng từng giả trang cung nhân trộm đi Cảnh Dương cung, đi thăm đại công chúa cùng Thụ tu nghi." Oanh Nhi bẩm báo chi tiết, nói xong liền nhìn thấy sắc mặt chủ tử thay đổi.

Trương quý phi trước mặt một khắc vui sướng, giờ phút này nhất thời hóa thành một trận khói nhẹ tiêu tán vô tung, trong lòng chỉ còn lại ghen tị, ghen tị muốn giết người phụ nữ ở Cảnh Dương cung kia. Lúc trước nàng chỉ là viêm phổi, mấy tháng liền Hoàng Thượng chưa từng tới Ninh Tú cung, hiện giờ bệnh của Thụ tu nghi mỗi người nghe đều biến sắc, hán cũng không chú ý thân thể ngàn vàng của mình mạo hiểm đi thăm, đối đãi tương phản lớn như vậy, làm sao nàng không sinh lòng ghen ghét.

Trương quý phi ngồi ở trên liễn, móng tay cắm thật sâu vào thành liễn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Bổn cung thực hối hận lúc trước chỉ phân phó cho ít thuốc bột trong đồ ăn của đại công chúa, phải bỏ hạc đinh hồng cho tiện nhân này mới đúng!"

Oanh Nhi cúi đầu đi theo một bên không lên tiếng, nàng cảm thấy nương nương nhà mình gần đây càng ngày càng ngoan lệ, vì diệt trừ địch nhân, ngay cả đại công chúa cũng xuống tay được. Lần này đại công chúa là bởi vì uống thuốc bột, cơ thể suy yếu mới bị nhiễm dịch bệnh, cũng may hiện nay không có gì đáng ngại, nếu là thật sự có chuyện không hay xảy ra, chỉ sợ nương nương lại thương tâm muốn chết.

Trong Đường Tâm điện, Gia Nguyên đế cũng đang giành giật từng giây phê duyệt tấu chương. Thôi Vĩnh Minh có chút buồn bực, chuyện trên tấu chương này kỳ thật cũng không vội trong hôm nay, để ba, năm ngày cũng không sao, tại sao Hoàng Thượng phải can cù phê duyệt như vậy?

Đang cúi đầu, nghe thấy tiếng ho khan truyền tới, Thôi Vĩnh Minh hoàn hồn ngay, tiến lên hỏi han ân cần, lại nhận chén thuốc đen ngòm từ tay Tiểu Tần Tử, cúi người khuyên: "Hoàng Thượng, vì để ngừa vạn nhất, thuốc này ngài nên uống hết đi, nô tài phân phó cho thêm đường phen, sẽ không đắng."

"Không đắng?" Gia Nguyên đế đánh giá liếc mắt một cái, nhũ mày, "Trẫm không tin, nếu thật là không đắng, vậy sao khi Thụ tu nghi uống, khuôn mặt lại run rẩy?"

Thôi công công không trả lời, bởi vì hắn lo lắng đề phòng một canh giờ rồi, ở cửa cung trông coi, làm sao gặp qua bộ dáng khuôn mặt run rẩy của Thụ tu nghi?

"Mới vừa rồi có người đến tìm trẫm không?" Hắn đẩy chén thuốc ra, buông thông mắt hỏi.

"Bẩm Hoàng Thượng, cung nữ trong cung Đức phi nương nương đã tới một lần, nói là có một số việc không rõ muốn xin Hoàng Thượng định đoạt. Trong cung Quý phi nương nương tặng nước son trà, nói Hoàng Thượng trên đường bị ho khan, nước son trà này trị ho là tốt nhất." Thôi Vĩnh Minh nhất nhất hồi bẩm.

Gia Nguyên đế gật gù đầu, khẽ thở dài một cái: "Chuyện này cũng làm trẫm có chút khó xử. Chuyện trong cung, ngoài cung đều quản lý thoải đáng?"

"Tiêu tướng quân sớm phụng chỉ chờ, mọi sự đã chuẩn bị." Trên mặt Thôi Vĩnh Minh có một tia ngưng trọng.

"Vậy liền im lặng chờ trò hay mở màn đi." Hắn thần nhiên đặt bút phê xuống, "Gọi thái y của Nghê dung hoa, truyền chỉ nói trẫm có chút không khoẻ, tuyên hán trông coi ban đêm đi."

"Vâng, Hoàng Thượng."

Ngày kế, giờ tý hai khắc, trong cung truyền ra hai tin tức: một là Thụ tu nghi Cảnh Dương cung, bị bệnh dịch, chết; hai là Hoàng Thượng trong Đường Tâm điện, vì nửa đêm đi thăm Thụ tu nghi, cũng nhiễm dịch bệnh, sốt cao không lùi, sinh tử chưa biết.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Dã tâm của Đức phi

Gia Nguyên để nhiệm dịch bệnh, việc này không phải là nhỏ, nô tài ở Đường Tâm điện bị Thôi Vĩnh Minh huân trách xong tất nhiên là không dám nhiều lời ra ngoài, nhưng lời đồn đãi vẫn bay ra ngoài Đường Tâm điện, không đến một chén trà, các cung đều đã ngầm biết hết.

Thái hậu nghe xong sắc mặt đột biến, gần đây vốn thân mình không được tốt, lập tức liền nôn ra một búng máu, nhuộm đỏ chăn gối Vân Cẩm trên giường. Nô tài bên cạnh sợ tới mức hoa dung thất sắc, vội gọi người tuyên thái y, lại bị thái hậu phát tay ngăn lại.

"Thân mình ai gia không quan trọng, hoàng đế mới cần gấp, đi tuyên Trương quý phi lại đây." Thái hậu miễn cưỡng mở miệng nói, trong lòng lại chỉ cảm thấy từng đợt rét run. Hoàng đế tuy là con ruột bà, nhưng từ nhỏ không mang theo tại bên người, cảm tình cũng không có sâu. Khi là thái tử, tính tình hẳn quá mức ích kỷ lãnh đạm, lại không thân thiết với bà lắm, trong tư tâm lại thiên vị lão tam vẫn nuôi ở dưới gối một ít. Không biết, chính phần thiên vị này, làm lão tam bị hủy diệt. Vì thuở nhỏ lấy được sủng, tính tình lão tam liên kiêu căng, không coi ai ra gì, trưởng thành liền nổi lên dã tâm không nên, ngay tại trước khi tiên đế băng hà, ý đồ hành thích vua đoạt vị, cuối cùng bị chính tay thái tử đang canh giữ ở đầu giường tiên đế đâm một kiếm.

Sự tình đã qua bốn, năm năm, bà vẫn là nhớ rõ năm đó khi chính mình đuổi tới tẩm cung tiên đế, máu vương đầy đất. Con lớn nhất mặt mày trong trẻo nhưng lạnh lùng, trên thân kiếm trong tay còn mang theo máu ấm áp, dọc theo lưỡi kiếm chậm rãi chảy xuống, rơi trên mặt đất, phảng phất như hoa rơi. Cho nên trong lòng đối với đương kim hoàng đế vẫn có chút oán niệm, oán hận ngày đó quá mức tâm ngoan thủ lạt, đối với em trai cùng mẹ cùng cha của mình đều chưa từng lưu tình. (lúc trước nói bà sinh hoàng đế thì bị thương thân mình nên ko sinh dc nữa, nên có chút oán niệm, xa cách với hoàng đế, giờ lại hỏi ra 1 lão tam là sao???)

Mấy năm nay mẫu tử hai người trước vẫn là cung kính hiếu thuận, sau lưng người khác bọn họ lại không nói thêm nửa lời, giống như người xa lạ.

Nhưng hôm nay chợt nghe đứa con độc nhất nhiệm dịch bệnh, tánh mạng chưa rõ, bà cuối cùng hiểu được, hẳn là đứa con độc nhất của bà, cũng là chỗ dựa vào duy nhất của bà. Nếu là hẳn không qua được lần này, mình cũng chỉ sống qua ngày mai.

"Nương nương, nô tỳ nghe được hai tin tức, một tốt một xấu." Trong lòng Oanh Nhi ngũ vị tạp trần, không biết nên hồi bẩm như thế nào, đành phải giao cho chủ tử tự định đoạt.

Từ lúc nghe nói Gia Nguyên để bắt chấp nguy hiểm đi Cảnh Dương cung thăm tiện nhân kia, Trương quý phi cũng chỉ cảm giác ngực khó chịu, đêm qua còn mệnh đây tớ xoa ngực cho nàng, nên hôm nay nàng mới đỡ một chút, nhưng vẫn tức giận trong lòng. Nên làm sao muốn nghe tin tức xấu: "Bẩm tin tức tốt trước đi, sáng sớm ngủ dậy, cả người bốn cung mệt mỏi, nếu là tin tức tốt, cũng làm bốn cung thêm chút tinh thần."

"Nương nương, vị kia trong Cảnh Dương cung, chết rồi." Oanh Nhi đè ép giọng nói, bẩm báo.

Trương quý phi trở mặt một lát, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng: "Chuyện khi nào? Hoàng Thượng cũng biết?"

"Nghe nói là đêm qua, Cảnh Dương cung đều gát, mới vừa rồi nô tỳ đi qua cửa cung Cảnh Dương cung, thấy không thích hợp, truyền tin cho Lan Diệp bên trong, liền nghe nàng báo lại là trong đêm qua Thụ tu nghi không qua nổi, đi rồi." Dù sao là bởi vì nhiệm dịch bệnh, Oanh Nhi có chút kiêng kị, "Nương nương, đại công chúa còn ở trong Cảnh Dương cung, sốt cao còn chưa giảm, còn theo ý của ngài hôm qua hay không, buổi trưa đi đón về?"

Mây đen vẫn bao phủ ở trong lòng Trương quý phi từ hôm qua đến hôm nay đột nhiên bị thổi tan, cái đình trong mắt đã biến mất như ý muốn, cả người nàng nhất thời đều rất sáng khoái: "Người tới, trang điểm cho bốn cung, chọn xiêm y nhạt một ít, bốn cung phải đi bồi Hoàng Thượng đang thương tiếc tu nghi muội muội."

"Chủ tử..." Oanh Nhi cảm thấy sự tình tới vội vàng không kịp chuẩn bị, tin tức xấu kia liền không biết như thế nào mở miệng, "Chủ tử..."

"Rốt cuộc chuyện gì? A, đúng rồi, người mới vừa rồi còn nói có một tin tức xấu, tới nói ta nghe một chút." Tâm tình Trương quý phi rất tốt, cũng không trách cứ, rất có hưng trí ở trên bàn trang điểm tự mình chọn lựa trang phục, vừa nghĩ tới Thụ tu nghi mà Hoàng Thượng mê đắm bởi vì dịch bệnh mà chết, chỉ bằng hoạ táng tuyệt tự, ngay cả toàn thân cũng không giữ được, nàng liền cảm thấy tâm sai nhạ màu trước mắt cũng rất đẹp, "Dùng trăm bạc hoa sen mộc mạc này đi, trong lòng Hoàng Thượng đối với Thụ tu nghi vẫn còn có chút tình cảm, trong lòng nhất định là chịu khổ sở, không muốn thấy màu sắc lòe loẹt."

Oanh Nhi cũng không cầm lấy trăm bạc kia, ngược lại phù phù một tiếng quỳ trên mặt đất: "Nương nương hiện giờ sợ là gặp hoàng thượng không được, trong Đường Tâm điện có tin tức truyền đến, nói là Hoàng Thượng cũng nhiệm dịch bệnh, tình thế rất hung hiểm..."

Trăm bạc rơi xuống đất tiếng động réo rắt, làm Trương quý phi đang cả kinh hoàn hồn lại, trong ánh mắt lại vẫn là không thể tin: "Làm sao có thể? Hoàng Thượng mang mệnh rồng thiên tử chuyển thế, thân thể là ngân vàng, tại sao lại nhiệm dịch bệnh hiểm ác này?! Bốn cung không tự mình đi nhìn một cái, nói cái gì cũng sẽ không tin tưởng!"

"Nương nương, việc này là thật a, Thôi công công đã áp chế tin tức, để ngừa có kẻ nhân cơ hội rung chuyển triều cương, lại phòng truyền ra ngoài cung làm dân chúng hỗn loạn, làm cho địch nhân thừa dịp hỗn loạn mà vào, cho nên mới giữ kín không nói ra." Oanh Nhi nằm ở trên mặt đất, "Nô tỳ biết trong lòng nương nương nhớ thương Hoàng Thượng, nhưng nương nương cũng nên giấu lại đường lui a, nếu là Hoàng Thượng..."

Oanh Nhi không dám nói nữa, dọc theo đường về nàng đều suy nghĩ, trong lòng nàng địa vị nương nương còn hơn Hoàng Thượng rất nhiều, trước tiên đó là muốn nghĩ đường lui cho nương nương nhà mình, lúc này không thể nóng vội. Chỉ vì Gia Nguyên đế là trời của Đại Tề, nếu một khi trời sắp xuống, rơi vào trong tay tặc nhân, các nàng làm sao còn có đường sống?

Quý phi cũng rung mình, nếu Hoàng Thượng như Thụ tu nghi qua không được lần này, Đại Tề này...

Nàng không dám nghĩ tiếp, cũng không muốn nghĩ tiếp, nhưng trong lòng một ngàn một vạn mong ngóng, ngóng trông hoàng thượng có phúc trách vạn dân phù hộ, có thể gấp đứt hóa lành, vượt qua cửa ải khó khăn này.

"Nương nương, thái hậu nương nương thỉnh ngài qua." Có cung nữ tiến vào báo, nàng bỗng dừng đứng dậy, cảm thấy từng đợt choáng váng, nhờ Oanh Nhi đỡ mới không té ngã, "Bốn cung phải đi tức khắc."

Chuyện Gia Nguyên đế nhiễm dịch bệnh đã làm các cung đều lòng người bàng hoàng, mà chuyện Thụ tu nghi chết làm cho bọn họ đối dịch bệnh rất e ngại, không dám tùy ý đi lại nữa, trong lúc nhất thời, không khí trong cung trở nên quý dị cùng khẩn trương trước nay chưa có.

Trong Trường xuân cung, khi Đức phi nghe tin tức này cũng có vài phần không tin, nhưng sau lại gặp Thôi công công tự mình đến lục cung truyền chỉ, nói hoàng đế chỉ là cảm phong hàn, cảm cung nhân nói lung tung, nàng ngược lại có vài phần tin tưởng.

Hơn nữa ngoài Cảnh Dương cung lúc nào cũng có thể nghe thấy khóc rờn bên trong truyền ra, nàng càng tin tưởng, Gia Nguyên đế là bởi vì nửa đêm lên vào Cảnh Dương cung mới nhiễm dịch bệnh, nếu thật có điều không hay xảy ra, vậy thật sự là chết dưới hoa mẫu đơn.

Đức phi nhìn gương đồng thần nhiên cười, nàng đoán rằng, hiện nay trong cung sẽ không có một người, hưng phấn đến độ, kềm nén không được như nàng: "Vi Phong, bốn cung ngóng trông mấy năm nay, cuối cùng chờ đến một ngày này."

"Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương." Vi Phong phúc thân, "Nô tỳ sai người đem tin tức này đưa ra, nói vậy Vương gia đã sớm chuẩn bị binh mã đầy đủ, chỉ còn chờ gió đông."

Đức phi lắc lắc đầu: "Tin tức nhất định phải đưa đi, nhưng phải nhìn Vương gia nắm chắc mấy phần, mặc dù hiện giờ đều không phải mọi sự đã chuẩn bị, nhưng chung quy là cơ hội tốt ngàn năm một thuở, tin tức Hoàng Thượng bệnh tình nguy kịch một khi truyền ra, tất nhiên sẽ dẫn tới cả nước cao thấp nhả tâm rung chuyển, lúc này làm việc không thể nghi ngờ là tương đương với mượn gió đông, nhưng dặn hần phải cẩn thận hơn mới được, ngôi vị của Tam hoàng tử chung quy là cần hần vị hoàng thúc này."

"Kỳ thật nương nương không cần tru trịch nhiều như vậy?" Vi Phong có chút nghi hoặc, "Nhị hoàng tử hàng năm được không rời miệng, tất nhiên là không chịu nổi đại nhậm, quý phi được Hoàng Thượng rất sủng ái cũng không sinh ra con trai, Thụ tu nghi lại bởi vì dịch bệnh mà đi, đợi một thời gian, hoàng vị tất nhiên là của Tam hoàng tử, nương nương không cần lo lắng!"

Đức phi hé mắt, trên mặt hiện lên một tia độc ác: "Người thực nghĩ Hoàng Thượng không hề phát hiện sao, từ khi Tam hoàng tử ra đời liền không được Hoàng Thượng yêu thương, Hoàng Thượng đối xử với bốn cung cũng nhiều lần phòng bị, có thể thấy được ngôi vị thái tử không dừng chút nào ở trên người Tam hoàng tử. Nếu không có biến cố hôm nay, ai có thể dự đoán được quý phi không sinh ra hoàng tử, ai có thể biết được Thụ tu nghi không có một ngày ngồi ở trên bốn cung? Chỉ có nắm ở trong tay, mới là tin cậy nhất."

"Nói Vương gia an tâm một chút chứ vội, lần này Hoàng Thượng tuy là bởi vì Thụ tu nghi mà nhiễm dịch bệnh, nhưng đại công chúa chung quy là khỏi hần, vì đề ngừa vạn nhất, chỉ bằng bốn cung chờ chút thời gian, bảo đảm vạn vô nhất thất, Hoàng Thượng hần phải chết không thể nghi ngờ."

Vi Phong nhìn trong mắt chủ tử mình hiện lên ngoan lệ, trong lòng cũng có chút nghĩ mà sợ. Nàng cảm thấy mấy năm gần đây chủ tử càng ngày càng hi nộ khó lường, khi còn bé bởi vì đại tiểu thư, chủ tử mình bị rất nhiều ủy khuất, sống trong phủ còn không bằng một hạ nhân. Nhưng chủ tử vẫn can đảm chịu đựng, cho đến sau khi vào phủ thái tử, chủ tử vẫn không được ưu ái. Đại tiểu thư mặc dù tâm tính đơn thuần, nhưng cũng không yêu thích chủ tử nhà mình, thấy chủ tử bị khi dễ cũng là khoanh tay đứng nhìn, làm chủ tử rét lạnh tâm. Là ở năm năm trước, chủ tử bởi vì bị nha đầu của vài vị chủ tử được sủng ái trong phủ ngầm khi dễ, bị giam vào một phòng tối có chuột suốt cả đêm, ngày thứ hai thái tử nhưng chỉ thần nhiên trách cứ vài vị chủ tử này, đem nha hoàn hồ nháo đuổi tới hoán y cục, từ đầu đến cuối đều chưa từng an ủi chủ tử nhà mình.

Tựa hồ là từ đó trở đi, chủ tử bắt đầu trở nên ngoan lệ. Sau khi vào cung, liền từng bước một trừ mưu kế hoạch, đầu tiên là đem chính mình giả dạng mềm mại giống Lục chiêu nghi, lại bỏ thêm thuốc trong ẩm thực của nàng, tiện đà hầu hạ bên cạnh, chậm rãi lấy được ánh mắt của hoàng thượng.

Nhưng nàng biết, trong lòng chủ tử cảm tình đối với hoàng thượng chỉ có hận, tất cả đều là hận, bởi vì khi Hoàng Thượng sủng nàng, thậm chí cũng không nhớ rõ nàng là người khi trong phủ nhận hết khi nhục.

Mấy năm nay chủ tử vừa giấu tài, vừa cùng Vương gia ngoài cung liên thủ, vừa lại ngầm diệt trừ kinh địch cho chính mình, làm cho địa vị mình ở trong hậu cung này không bị bỏ qua, không bị khinh thị.

Cho đến nay, thời cơ rốt cục đã đến.

Vi Phong cảm thấy chủ tử nhất định là giống mình, vừa ần ần lo lắng, vừa ần ần chờ mong.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 89: Lòng dạ ác độc

"Chủ tử, dựa theo phân phó của ngài, đã truyền lời cho Vương gia. Hoàng Thượng cần chính yêu dân, mọi chuyện lớn nhỏ đều muốn đích thân giải quyết, mấy tấu chương này đặt ở trước mặt người, người tất nhiên là sẽ xem." Vi Phong tiến vào bẩm báo.

Chủ tử các cung đều cảm thấy bất an, ăn không trôi, ngủ không yên, chỉ có Đức phi tư thái thanh thản, phảng phất như người đang chờ ngày thu hoạch: "Vậy làm cho tốt đi. Đứng rồi, người Cảnh Dương cung không được thả ra cửa cung, người vì phạm giết, đợi sau khi chuyển thành công, cho một môi lửa đốt là xong."

Vi Phong nhìn thấy chủ tử nhà mình lãnh khốc giết người không chớp mắt, trong lòng co rúm lại: "Thư tu nghi Cảnh Dương cung vẫn chưa mạo phạm chủ tử, có gì? Chủ tử phải đuổi tận giết tuyệt như vậy?"

Đức phi cong môi cười lạnh: "Nàng hẳn là may mắn vì mình đoán mệnh, chết trong trận dịch bệnh này không nói, còn giúp bốn cung một cái đại ân. Trong hậu cung này, vận mệnh giống như sương sớm, sương ái của Trương quý phi đã tới tận nơi, nếu không tiếp tục có người mới, Thư tu nghi chính là quý phi kế tiếp. Nhưng Thư tu nghi không dễ đối phó như Trương quý phi, nàng dầu muối không vào, chỗ có thể đột phá duy nhất là tiểu công chúa, nhưng tiểu công chúa được bảo hộ quá kín không kể hồ, cũng không dễ dàng đối phó. Nhìn như mù mờ, không biết gì hết nhưng kỳ thật sớm đem hết thấy đều nhìn cực kỳ thấu triệt, chỉ sợ trong lòng nàng đối với Hoàng Thượng cũng không nhiều tình nghĩa gì. Huống chi, bốn cung ần ần cảm thấy được, nàng làm như phát hiện vài thứ, nếu là có nhược điểm ở trong tay cung nữ trung tâm của nàng, vậy bốn cung sẽ thập phần bất lợi."

"Đương nhiên bất lợi." Sau màn che, Gia Nguyên để cúi đầu ho khan vài tiếng, thản nhiên đáp lại người đâm chân cho mình, "Hiện giờ trầm trọng nhiễm dịch bệnh, ít ngày nữa sẽ giống như nàng đi đòi nhà ma, ngàn dặm giang sơn cùng ngôi vị hoàng đế này của trăm điều phải chấp tay cho người khác."

Chu Anh cảm thấy cơ thể dưới nắm tay thật rắn chắc, nếu mỗi chân gà đều như vậy, vậy thức ăn của ngự thiện phòng liền càng mê người: "Hoàng Thượng anh minh ngút trời, sao biết được Đức phi cùng Ngũ vương gia nổi lên lòng muông dạ thú?"

Chu Anh từ sau lúc "bị nhiễm dịch bệnh chết" liền vẫn ở trong Dưỡng Tâm điện, hầu hạ ông chủ lớn nhất, ở đây có thể trực tiếp biết được tin tức trong cung, ngoài cung.

Lúc trước Gia Nguyên để đột nhiên nổi lên hưng trí muốn đi đồng thú, ngoài sáng là thả lỏng tâm tình, trong tối chính là điều tra nghe ngóng việc ngoài cung. Ngũ vương gia luôn luôn đứng mảnh thiện chiến, ở trên sa trường mọi việc đều thuận lợi, tiện đã giống như Tam hoàng tử đi vào giai đoạn muốn bành trướng một mình, nghĩ đến thiên hạ này chỉ có chính mình xứng với ngôi vị hoàng đế cao nhất này, chỉ có chính mình có bản lĩnh thống trị Đại Tề. Ý niệm trong đầu như vậy lại có người có tâm kích động, nên dấy lên lửa cháy ngập trời, mà người có tâm, không phải ai khác, chính là Đức phi nương nương, người mà nàng vẫn nhìn không thấu.

Mà Đức phi mặc dù tâm tư cẩn thận, rốt cuộc người vẫn đang trong thành cung, mặc dù năm lần bảy lượt dặn dò Ngũ vương gia hết thảy phải làm việc kín kẽ, nhưng lại bù không được dã tâm hư vinh khổng lồ của hắn. Ở ngoài cung, chiêu binh mãi mã bốn phía không nói, dù sao vẫn là địa giới của vua.

Gia Nguyên để chậm chạp không chịu phong vương cho vài vị huynh đệ, đó là có kỷ lúc này căn cơ chưa ổn, bọn họ nếu không ở dưới mí mắt, liền dễ dàng mất khống chế. Nhưng hôm nay Ngũ vương gia đứng là to gan lớn mật, ở dưới mí mắt hắn chủ mưu tạo phản, nếu là phát giác trễ chút, hậu quả cũng thật dễ dàng nghĩ ra được.

"Khi Vĩnh Hòa cung cùng Dục Khôn cung vô cớ cháy trầm liên nghi ngờ, lúc ấy sai người đem người có liên quan tới vụ án giam giữ ở Hình bộ, cuối cùng lại từ vong ly kỳ, trầm lên tìm ra hậu cung tiền triều có cấu kết." Gia Nguyên để thấy cổ tay nàng ngừng xoa bóp, liền đem người kéo đến bên cạnh, lực đạo vừa phải xoa cho nàng, "Tâm tư Đức phi sâu là có một không hai ở hậu cung, trầm lo lắng nàng ta cùng triều đình cấu kết, quả nhiên, cục diện ta không muốn nhìn đến nhất, hiện giờ bày ra trước mắt."

Chu Anh nhìn Gia Nguyên để, trong lòng khinh thường, ai tâm tư sâu cũng chưa qua hắn. Thế nhưng bởi vì đi khảo sát thôn xóm đột phát dịch bệnh liền nổi lên chủ ý tốt như vậy. Ngày ấy nàng thu được thư hẩn từ ngoài cung bí mật đưa tới thì hoảng sợ, mở thư xem xong liền lại hết hồn. Gia Nguyên để tín nhiệm nàng tất nhiên là chuyện tốt, nhưng việc này không phải là nhỏ, không cẩn thận sẽ gây ra trời sụp đất nứt, trong lòng nàng cũng tính toán đi tính toán lại mới hạ quyết tâm. Vốn nghĩ muốn lấy tiểu công chúa làm ngư ông, làm sao biết được đại công chúa lại xui xẻo bị bệnh, nàng liền biết thời biết thế một phen, làm cho hết thảy lại thiên y vô phòng, nước chảy thành sông.

Đại công chúa chỉ là ăn chút gì đó không tiêu hóa được, ban đêm phát sốt cũng chỉ là sốt bình thường mà thôi, nàng giả thất kinh, thái y phụng mệnh chẩn đoán bệnh lại làm người rất tin không nghi ngờ. Rồi sau đó đủ loại, cũng đều chỉ là Khuyết Tinh Hãn bày ra cung tâm kế cùng thiên la địa võng, hiện giờ, cũng chỉ chờ cá lớn mắc câu thôi.

"Sau chuyện này, Hoàng Thượng cần phải yêu thương đại công chúa nhiều hơn." Chu Anh cười: "Lần này đại công chúa trùng hợp ăn bậy tạo thành gió đông cho Hoàng Thượng mượn sức."

Sắc mặt Gia Nguyên để hơi hơi chìm chìm: "Làm sao còn có nhiều trùng hợp vậy? Đại công chúa trời sanh tính cũng không tham ăn, ăn bậy như vậy cũng vì bị người thân cận nhất lợi dụng thôi."

Về mặt Chu Anh kinh dị: "Hoàng Thượng ngài là nói..."

Gia Nguyên để nhìn thấy bộ dáng sững sờ của nàng, có chút thổn thức. Hậu cung tranh thủ tình cảm lợi dụng đứa con đã là chuyện rất bình thường, khi còn bé, tiền đề từng thấp phần sủng ái một chiêu viện mới phong, thái hậu liền ở trong ngày mùa đông sai người đẩy hán trong hồ ở ngự hoa viên, sau khi hán sốt cao, mới làm tiền đề lo lắng, một mực ở trong cung cùng hoàng hậu.

Cho nên mặc dù là dân chúng tóc húi cua rất ít để ý huyết thống thân tình, ở cung đình đấu đá càng biến mất, lúc trước Lục chiêu nghi bị em gái ruột - Đức phi hại chết, Thục phi vì hãm hại người khác cuối cùng lại liên lụy thai nhi trong bụng chính mình, cho tới bây giờ cho con gái của mình uống thuốc để giả họa người khác, hán đều đã không còn kinh ngạc.

Nhưng thật ra nàng như vậy, một người mẹ trong lòng chỉ có tiểu công chúa, mới làm người động dung.

"Thái hậu nương nương, nô tì đã làm theo phân phó của ngài, ngầm truyền vài vị Vương gia vào điện đợi mệnh."

Thái hậu gật gù đầu: "Hoàng thượng là con trai ruột của ai gia, ai gia mặc dù đau hán không bằng Tam hoàng tử, nhưng trong lòng rốt cuộc là bất đồng với các vương gia khác, hiện giờ mệnh Hoàng Thượng treo trên sợi tóc, ai gia làm mẫu thân, nhưng lại ngay cả đi thăm một lần cũng không thể, quả nhiên là không oán Hoàng Thượng không thân thiết với ai gia."

Trong mắt Trương quý phi tràn đầy tơ máu, cả đêm qua cũng không chợp mắt, hiện giờ trong lòng nàng tuy rất mong ngóng Hoàng Thượng trong Dưỡng Tâm điện, lại vẫn cố giữ vững tinh thần bồi ở bên cạnh thái hậu. Chỉ vì sống chết của hoàng thượng quyết định thiên thu muôn đời của giang sơn này, không cảnh giác một cái, làm cho tiểu nhân chui chỗ trống, thiên hạ sẽ đại loạn.

"Con cũng chớ để vì hoàng đế thương tâm hại phổi, hiện giờ tin tức bệnh tình Hoàng Thượng nguy kịch đã bùng kín, không được có nửa điểm tiết lộ ra ngoài cung." Sắc mặt thái hậu trầm ngâm trầm tĩnh, "Càng là lúc này, chúng ta càng phải đứng ra quyết định. Hai vị hoàng tử tuổi còn nhỏ, không thể đảm đương đại nhậm, chỉ phải nhờ vài vị Vương gia đến giúp đỡ, nhưng nếu vài vị Vương gia này nổi lên tâm tư đoạt vị, đó chính là ngàn vạn lần không được giữ lại."

Trương quý phi cũng đã sớm ý thức được tình thế nghiêm trọng lúc này, giờ phút này cũng nghiêm túc rất nhiều: "Nhị vương gia cùng Ngũ vương gia, nô tì chọn hai người này, Nhị vương gia vẫn thao vũ lược đều có, tính tình lại lạnh nhạt, mà Ngũ vương gia tay cầm binh quyền, thái độ làm người cường thế, cũng có thể có tác dụng trấn áp quần thần."

Thái hậu gật gù đầu: "Con nói mặc dù có ý đúng, ai gia lại không thể mạo hiểm như vậy. Mẫu thân Ngũ vương gia là dị tộc man di, tính tình rất hoang dã, tiền đề là đau lòng năm ấy còn nhỏ tang mẹ mới phá lệ yêu thương chút, ngược lại sùng kính tình hán có vài phần tâm cao khí ngạo như mẫu thân hán. Vết xe đổ Tam hoàng tử, ai gia làm sao có thể không nhớ rõ? Hoàng đế vẫn tín nhiệm nhất là lão Lục, liền nhờ hán phụ tá lão Nhị cũng tốt."

"Vẫn là thái hậu suy nghĩ chu đáo." Trương quý phi đối với thế cục triều đình cũng không có thấy thông thấu như thái hậu, nhưng trong lòng vẫn bối rối. Nàng từ khi nhập phủ đến bây giờ, theo Gia Nguyên để suốt tám năm, trong tám năm này, hoàng đế vẫn đều là người trong lòng của nàng, là nguyên do duy nhất khiến nàng trăm phương ngàn kế giành giật với người khác. Trong lòng vẫn hiểu được, có chèn ép như thế nào, năm sau vẫn sẽ có người mới nảy sinh, nhưng nàng lại cố chấp thủ vững vị trí người gần gũi hoàng đế nhất. Tình yêu của Hoàng Hậu đối với hoàng thượng là mù quáng. Hiện phi chính là tôn trọng tương kính như tân, Ôn phi là phục tùng, Đức phi là quyền thế hun dã tâm, chỉ có nàng, mới là chân chính yêu hoàng đế, lần đầu tiên nhìn thấy liền lâm vào trong lốc xoáy của hán, không thể tự kiềm chế.

Cuối cùng thái hậu phát tay cho nàng hồi cung, Trương quý phi cuối cùng phúc thân nói: "Thái hậu nương nương, nô tì muốn đi Dưỡng Tâm điện thăm Hoàng Thượng."

Thái hậu làm sao nhìn không ra tâm tư của nàng, thờ dãi: "Ai gia biết trong lòng con nghĩ cái gì, nhưng ai gia không thể đáp ứng. Thi cốt Thư tu nghi chưa lạnh, Hoàng Thượng lại bị bệnh, kinh thành báo tử vong vì dịch bệnh là vài trăm người, có thể thấy được lúc này dịch rất hung hiểm khó dò. Thư tu nghi bởi vì chiếu khản đại công chúa mới bị lây dịch bệnh, Hoàng Thượng đang bị bệnh, hạ chỉ phải lấy lễ chiêu dung hậu táng, việc này liền giao cho con đi làm. Tâm tư trong lòng, đều thu lại cho ai gia."

Trong lòng Trương quý phi nhất thời ngũ vị tạp trần, giao chiến kịch liệt, trên đường hồi cung gặp Đức phi Trường Xuân cung.

Đức phi vấn an xong hàn huyên: "Hoàng Thượng hiện giờ nhiễm phong hàn, sự vụ tiền triều lại bận rộn, sợ là chẳng quan tâm hậu cung này, sau này chỉ bằng nương nương quan tâm nhiều hơn, nhưng quý phi nương nương phải bảo trọng thân mình mới được nha."

"Bốn cung đa tạ muội muội nhắc nhở." Lúc này quý phi lấy ở đâu ra tâm tình dây dưa với ả, thản nhiên nói, "Hiện giờ vì Thư tu nghi nhiễm dịch bệnh, an nguy cả cung đều rất trọng yếu, muội muội không có chuyện gì sao không ở trong cung của mình, tội gì chạy ra ngoài chịu gió lạnh?"

Về mặt Đức phi cũng lo âu: "Quý phi tỷ tỷ nói rất đúng, nhưng Hoàng Thượng sinh bệnh, nô tì tất nhiên là ăn không trôi, liền đi thấp nén hương, muốn tự mình sắc thuốc cho Hoàng Thượng, nhìn thoáng qua Hoàng Thượng cũng tốt."

Trương quý phi vẫn chưa lên tiếng.

"Nô tì biết trong lòng tỷ tỷ cũng nhớ thương, Hoàng Thượng bị bệnh, theo lý những tỷ muội chúng ta nên đi thăm, chỉ vì hiện giờ tình thế bắt buộc mới không được đi thăm, nhưng đại công chúa cũng bởi vì Thư tu nghi chiếu khản tha đáng mới có chuyển biến tốt đẹp, tỷ muội chúng ta cũng không thể từ bỏ hy vọng." Đức phi nói lời này làm đọng tới tâm khảm quý phi, nàng có chút dao động.

"Quý phi nương nương cung vụ phiền phức, nô tì liền không quấy rầy, nô tì cáo lui." Đức phi quỳ gối hành lễ liền đi phương hướng tới Dưỡng Tâm điện, Trương quý phi nhìn bóng lưng của ả sau một lúc lâu, mới chậm rãi mở miệng, "Đừng để thái hậu nương nương biết được, người bồi bốn cung đi thăm"

bệnh đi."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Nghịch chuyển

"Hoàng Thượng, quý phi nương nương tự mình sắc ít thuốc cho Hoàng Thượng, đang chờ ở ngoài điện, muốn tiến vào thăm Hoàng Thượng." Thôi Vĩnh Minh tiến vào bẩm báo, nhìn hai vị chủ tử đang chơi cờ chăm chú, yên lặng giảm thấp giọng nói.

Gia Nguyên để cầm viên trắng trên tay dừng một chút, rồi đặt xuống góc phải: "Trở về đi, nói trẫm đã biết tâm ý của nàng, nhưng là bệnh phong hàn, rất dễ lây bệnh, nàng hiện giờ đang thay trẫm quản lý hậu cung, phải quan tâm bản thân thật tốt."

"Hoàng Thượng đối với tất cả mọi người tránh mà không gặp như vậy ngược lại sẽ làm người khả nghi." Chu Anh nhìn thấy thế cục thua thảm trên bàn cờ, âm thầm đặt viên đen xuống, "Ngũ vương gia có Đức phi nương nương tâm tư tinh tế làm quân sư, Hoàng Thượng sao không để quý phi nương nương nhìn một chút, sẽ càng làm cho trong hậu cung biết bệnh tình của hoàng thượng càng nghiêm trọng?"

Khuyết Tĩnh Hàn suy nghĩ một lát, gật gật đầu: "Thu thập mọi thứ đi."

Quý phi vừa mới vào điện liền nghe thấy Gia Nguyên để họ khan, trong lòng vừa nhéo lên, phúc thân thỉnh an đều có chút không xong: "Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng."

"Ái phi miễn lễ... Khụ khụ..." Cách tầng tầng màn che, âm thanh Gia Nguyên để khàn khàn không chịu nổi, phảng phất như là muốn phá cổ họng, "Trẫm biết được... khụ khụ trong lòng ái phi nhớ thương trẫm... Khụ khụ... Trẫm không có việc gì... Chính là mong ái phi cũng phải... Khụ khụ lấy đại cục làm trọng khụ khụ... Thay trẫm quản lý tốt hậu cung, giải quyết chuyện nhà buồn phiền cho trẫm... Khụ khụ khụ khụ..."

Nói những lời này cực kỳ gian nan, càng về sau họ khan liền dừng không được, Thôi Vĩnh Minh dùng khăn đã ngâm qua rượu thuốc che mặt, vội vã tiến vào hầu hạ, lúc lui ra, Trương quý phi liền thấy trên khăn lụa trắng trong tay hẳn toàn là họ ra tơ máu.

Tìm phảng phất như là bị núm lấy, trong giọng nói quý phi cũng mang theo một tia khóc nức nở: "Hoàng Thượng bảo trọng long thể quan trọng hơn, việc hậu cung nô tì nhất định sẽ lo lắng cho Hoàng Thượng, việc tiền triều thái hậu nương nương cũng có an bài, nhưng mong Hoàng Thượng sớm ngày khang phục, nô tì cùng chúng tỳ muội đều ngóng trông Hoàng Thượng, hàng nghìn hàng vạn dân chúng cũng ngóng trông Hoàng Thượng long thể an khang."

Gia Nguyên để còn muốn mở miệng, nhưng chưa nói đã ho, trên người không có khí lực, ngay cả họ khan đều làm như thập phần cố hết sức, Trương quý phi nhìn thấy thật sự không đành lòng, liền vội vàng cáo lui, chạy ra Dưỡng Tâm điện.

Người đã ly khai, lúc này Gia Nguyên để mới súc súc miệng, hắng giọng một cái: "Đem chén thuốc kia lại đây cho trẫm."

Thôi Vĩnh Minh ra điện, chỉ có thể là Chu Anh hầu hạ, nàng mặc dù bất mãn bộ dáng vênh mặt hất hàm sai khiến của hoàng đế này, nhưng cũng không thể tránh được, từ phía sau màn đem chén thuốc nồng đậm kia bụng tới.

Gia Nguyên để ngửi ngửi, trên mặt cười lạnh không ngừng: "Đi tuyên ám vệ tiến vào."

Gần đây Chu Anh làm chân chạy còn hơn so với Thôi Vĩnh Minh, nàng nghĩ mình về sau trước khi bị biếm lãnh cung còn có thể xin đòi cương vị trở thành ngự tiền tổng quản.

Cũng là hai ngày nay nàng mới hiểu biết, mỗi một hoàng đế đều sợ chết, cho nên mỗi hoàng đế đều ngầm huấn luyện một đội ngũ cường đại như cảm y vệ, bọn họ còn có rất nhiều ngoại hiệu, tỷ như Đả Thính (Mật Thám), Bách Hiểu Sanh, Bất Yếu Mệnh (không muốn sống), cùng với Huyết Tích Từ...

"Trẫm sai người nhìn chăm chăm trong cung, có biết thuốc này đến từ nơi nào?"

"Hồi Hoàng Thượng, thuốc này xác thực là quý phi nương nương tự mình sắc, nhưng trước khi sắc thuốc, người Đức phi nương nương xếp vào trong cung quý phi nương nương đã bỏ thêm vài thứ khác vào."

"Ta nhớ được lúc trước khi điều tra đại công chúa ăn đồ bẩn từng tìm tra thấy Đức phi nương nương sai người tặng đồ sứ tốt tới Ninh Tú cung quý phi nương nương, vậy đồ sứ có trá sao?" Chu Anh thấy bọn họ nắm trong tay hết thảy, liền nhất thời tò mò mở miệng.

"Đó là đồ sứ đã dùng qua của một nhà giàu nhiễm dịch bệnh ở phía nam kinh thành, lần này Đức phi nương nương chính là muốn làm cho đại công chúa nhiễm dịch bệnh, để hãm hại vu oan ngài, khiến ngài cùng quý phi nương nương tàn sát lẫn nhau."

Chu Anh ghen ghét nhìn Gia Nguyên để trân trối: "Cho nên, Hoàng Thượng ngài sớm biết được, mấy chuyện xảy ra sau này chỉ là tương kế tựu kế mà thôi?"

Gia Nguyên để gật gật đầu: "Kêu Thôi Vĩnh Minh sau nửa canh giờ truyền ý chỉ của trẫm, trẫm hiện giờ bệnh tình chuyển biến xấu, nếu có chút bất trắc, nhờ Nhị vương gia và Ngũ vương gia cùng giúp đỡ Tam hoàng tử đăng cơ làm vua, không được sai sót."

Vậy lui ám vệ, Gia Nguyên để giống như hưng trí cực cao: "Trẫm lại nhường cho nàng năm quân, chúng ta lại chơi một ván."

"..." Chu Anh cảm thấy tổ chất bên trong của hắn thực vượt qua người khác, đối đầu với kẻ địch mạnh như vậy còn thoải mái nhàn nhã. Đồng thời cũng rất bội phục sự đa mưu túc trí của người đàn ông này, có lẽ là bởi vì từ nhỏ lớn lên trong hoàn cảnh tranh đấu gay gắt, hắn có thói quen lúc nào cũng đều phỏng đoán người khác, cho nên mới có thể đem cục diện nắm ở trong tay.

"Nàng có chuyện muốn hỏi?" Gia Nguyên để cúi đầu mở miệng.

Chu Anh gật gật đầu: "Tần thiếp biết Hoàng Thượng sớm đã có kế sách đối phó với địch, nhưng vẫn cảm thấy hết sức tò mò. Đức phi đa nghi, suy nghĩ sâu xa, Ngũ vương gia nắm trọng binh, Hoàng Thượng làm sao có thể vừa mới đánh đã bại được?"

"Nương nương." Tề Vũ dáng người nhẹ nhàng, lặng yên không một tiếng động vào nội điện, "Nô tỳ vẫn đi theo quý phi nương nương, quả nhiên không ngoài chủ tử sở liệu, quý phi nương nương vẫn đi Dưỡng Tâm điện. Nô tỳ đã dựa theo chủ tử phân phó, ngầm cho thêm ít thứ vào trong chén thuốc rồi."

Thần sắc Đức phi khẽ nhúc nhích: "Quý phi tỷ tỷ có vào Dưỡng Tâm điện không? Hiện giờ thập phần lo lắng?"

"Hồi chủ tử, là đi vào." Tề Vũ gật đầu, "Hơn nữa lúc sau khi đi ra Dưỡng Tâm điện, quý phi nương nương vẫn thất thần, sau khi hồi cung liền một mình ở nội thất, mới vừa rồi Ninh Tú cung tuyên thái y, chắc là quý phi nương nương sầu lo thương thân."

"Hãy nghĩ biện pháp làm cho thái hậu nương nương biết được hôm nay quý phi đi Dưỡng Tâm điện." Đức phi nhìn gương trang điểm, nhẹ nhàng nói, "Cần gấp nhất, là Hoàng Thượng đã hạ chiếu triệu Nhị vương gia và Ngũ vương gia tiến cung để giúp đỡ Tam hoàng tử, vậy Vương gia đã danh chính ngôn thuận vào được. Bôn cung ần ần cảm thấy, ngay cả lão thiên gia (ông trời) đều đang giúp đỡ bôn cung."

"Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương." Thần tình Vi Phong mang không khí vui mừng mở miệng.

Giờ Dậu, thái hậu liền hạ chỉ ý, lấy tội trước điện thất nghi đem Trương quý phi giới cầm ở tại Ninh Tú cung, nửa bước không được rời đi. Cùng lúc đó, Nhị vương gia và Ngũ vương gia ngay đêm vào cung, cùng thương nghị kế sách ứng đối.

Chu Anh ở trong Dưỡng Tâm điện tựa hồ cũng có thể cảm nhận được mỗi người trong cung này đều cảm thấy thế cuộc bất an, khẩn trương, cả bầu trời Từ Cầm thành đều bị biến hoá kỳ lạ, mây đen bao phủ, hoàng cung đã bị trọng binh bao bọc vây quanh, giống như thành một cái củi ngay cả ruồi bọ cũng không đi ra được. Thái hậu và Nhị vương gia chủ trì đại cục, quý phi bị cầm chững ở trong cung, di thể Thư tu nghi còn ở Cảnh Dương cung, không người hỏi thăm, Đức phi nghe Tề Vũ bẩm báo, trên mặt lộ ý cười đang chờ phát động.

Giờ Hợi hai khắc, trên không Từ Cầm thành gào thét bắn lên một pháo tín hiệu, đánh vỡ sự yên tĩnh cùng khẩn trương này.

"Thái hậu nương nương, không hay rồi!" Trong Thọ Khang cung đại thái giám đã năm mươi tuổi, lại vẫn là bị cả kinh nghiêng ngả lão đạo, chạy té vào nội điện Thọ Khang cung, "Thái hậu nương nương, thái y nói Hoàng Thượng sợ là không được, Ngũ vương gia tay phải cầm phủ sai điều binh vây kín Dưỡng Tâm điện!"

"Cái gì?!" Thái hậu kinh giật mình đứng dậy, suýt nữa đứng không vững, may mà Vân Cầm bên cạnh tay nắm lạnh lẽo đỡ lấy bà ta. Nhưng sắc mặt thái hậu lại rất khó coi, "Ai gia đã sớm đoán được lão Ngũ này sẽ có tâm tư khác, nhưng lại không nghĩ hắn can rờ như vậy!"

"Thái hậu." Sắc mặt chường sự công công kia thất kinh, "Nô tài mới vừa rồi thấy có thị vệ hướng Thọ Khang cung bên này, thái hậu cùng Nhị vương gia rời đi trước đi!"

Nhị vương gia gật gật đầu: "Mẫu hậu hãy cùng nhi thần đi đường nhỏ rồi đi trước đi, Ngũ đệ hiện giờ đã mất tâm trí, lục thân (cha mẹ, anh em, con cháu, vợ, chồng) không nhận, sợ sẽ đối với mẫu hậu bất lợi."

Hắn không nói ra hiện giờ Hoàng Thượng bị bệnh, không thể gần người, Ngũ vương gia kèm hai bên Dưỡng Tâm điện của Hoàng Thượng, hiện giờ lại dự bị đối phó Thọ Khang cung bức vua thoái vị, nhất định là muốn bức thái hậu hạ ý chỉ lên ngôi, danh chính ngôn thuận ngồi lên ngôi vị hoàng đế thôi.

"Ai gia vì sao phải đi?!" Lưng thái hậu thẳng tắp, âm lượng đề cao mang theo vài phần uy nghiêm cùng nghiêm trọng ngày xưa không có, "Thiên hạ này là của con trai ai gia, hiện giờ Hoàng Thượng sinh tử chưa biết, ai gia liền nên vì tiên đế, vì Hoàng Thượng bảo vệ cho giang sơn này!"

"Nhi thần thỉnh an mẫu hậu." Ngũ vương gia vóc người cao lớn, hắn mặc khôi giáp, mang theo rét lạnh và cứng rắn, miệng nói thỉnh an, nhưng trong mắt không có một tia thành ý, "Mẫu hậu đây cũng là bất công, hoàng thượng là con của ngài, nhi thần liền không phải sao? Hiện giờ hoàng huynh sớm chiều khó giữ được, mà nước láng giềng phía đông, phía nam đều là như hồ rình mồi, nếu là mẫu hậu không chọn người kế vị sớm, đó mới là làm tiên đế dưới tuổi vàng biết được sẽ không an tâm."

Thái hậu tức giận đến phát run: "Người chết tâm đi, ai gia dù có chết cũng sẽ không hạ ý chỉ truyền ngôi cho người! Trong huyết thống của người có một nửa là man di dị tộc, giang sơn này là của Đại Tề, sao lại giao cho loại người lỗ mãng như người được!"

"Lỗ mãng?!" Về mặt Ngũ vương gia chăm chọc nhìn thái hậu cao cao tại thượng, "Thái hậu nương nương ghét bỏ nhi thần lỗ mãng? Vậy thái hậu nương nương trên tay có vô số mạng người, lại cao quý chỗ nào?!" Ngũ quan hắn có khác với các vương gia khác, hình dáng sắc nét rất nhiều, lúc này bởi vì ngaoan lệ mà có vẻ rất dữ tợn.

Nghĩ đến khi năm tuổi từng tận mắt nhìn thấy mẫu phi bị người Hoàng Hậu phải tới rót chén thuốc, cuối cùng trừng mắt chết ở trước mặt mình, lệ khí trong mắt liền thêm nặng, cảm thấy trong lòng tràn đầy hận thù.

"Ai gia làm hết thầy cũng là vì Đại Tề!" Khí thế thái hậu không chút nào thua người, mắt nhìn về phía Ngũ vương gia trong điện vẫn mang hèn mọn, "Giang sơn này ai gia sẽ không giao cho người - loại người thô bỉ!"

Nhị vương gia chỉ mới vừa bước lên liền bị thị vệ từ phía sau kèm hai bên, hấn không vọng động, nhìn Ngũ vương gia: "Lão Ngũ, đệ hãy bình tĩnh chút. Đệ cứ sai như vậy, liền sẽ bị tội mưu nghịch liên lụy cứu tộc!" (lk:nhị vương gia nói chuyện ngu wá, cứu tộc cái gì chứ, vậy ko lẽ giết hết con cháu hoàng thất trong đó có ảnh sao??? Haizzz...)

Ngũ vương gia nhú mày, cảm thấy cảm thấy tê rần, liếc hấn một cái: "Liên lụy cứu tộc? Ha ha, chê cười, ai tới trị tội ta, đợi sau khi lên ngôi, ngàn dặm giang sơn này đều là của ta, còn có ai dám xen vào!"

"Dã tâm Ngũ vương gia thật lớn." Ngoài cửa Thọ Khang cung xuất hiện một giọng nói quanh què khác, "Hoàng Thượng từng hạ ý chỉ, Tam hoàng tử mới là danh chính ngôn thuận, Vương gia chẳng lẽ đã quên?"

Ngũ vương gia cười ha ha: "Quả thực như thế sao, ý chỉ này ta lại chưa từng nghe nói. Người thừa kế sự nghiệp thống nhất đất nước tất nhiên là người có năng lực, Tam hoàng tử chỉ là trẻ con, thì sao có thể nhận trọng trách?!"

Đức phi làm sao sẽ không băn khoăn đến dã tâm của Ngũ vương gia, cho nên nghe nói hấn như vậy cũng không kinh ngạc một chút nào: "Ngũ vương gia đứng đắn thiện chiến lòng danh thiên hạ, nhưng thủ giang sơn so với tranh đấu giành thiên hạ lại khác nhau hoàn toàn, Ngũ vương gia nếu là ngay cả mạng còn không giữ được, thì sao có thể giữ được ngàn dặm giang sơn này?"

Trong mắt Ngũ vương gia lóe lóe, trong bụng có một tia đau đớn không chịu nổi: "Lời này của Đức phi nương nương giải thích thế nào?"

"Vương gia mới vừa rồi cảm thấy đau hay không?" Đức phi mỉm cười nói, "Đau đớn kia tựa như tuần tra tới lui chung quanh ở trong thân thể, giờ Ngũ vương gia đang cảm thấy dưới bụng đau đớn không chịu nổi như bị kim châm?"

Sự tình chuyển tiếp đột ngột làm cho tất cả mọi người có chút bất ngờ, sắc mặt Ngũ vương gia sẫm xanh đen, mắt hấn muốn nứt ra, trừng mắt Đức phi: "Người đã làm gì ta?!"

Lúc này Đức phi cũng không nhanh không chậm thình an thái hậu nương nương: "Nô tì cứu giá chậm trễ, kính xin thái hậu nương nương thứ tội."

Chuyện cho tới bây giờ thái hậu còn có cái gì không rõ, chỉ lạnh lùng dò xét nòng: "Đức phi quả nhiên là có tâm, biết Ngũ vương gia có hành động mưu nghịch còn sớm hơn so với ai gia! Ai gia nhìn người làm sao là tới cứu giá, chỉ là qua sông đoạn cầu thôi! Người tới, bắt hai nghịch tặc Ngũ vương gia cùng Đức phi cho ai gia!"

Thị vệ trong điện đứng yên, giống như pho tượng, như không nghe thấy ý chỉ của bà.

Hôm nay Ngũ vương gia cảm bội kiếm vào cung, lúc này liễu mạng dùng hết khí lực cuối cùng rút bảo kiếm bên hông ra, đặt ở trên cổ Đức phi: "Yêu phụ! Không mang giải dược ra, ta cho người máu tươi ba thước!"

Đức phi cũng không có nửa điểm sợ hãi, đón nhận ánh mắt của hấn: "Trên người Ngũ vương gia trúng độc chỉ có bản cung biết được, nếu là kiếm trên tay qươ một cái, chỉ sợ phải ủy khuất Vương gia đi âm tào địa phủ cùng bản cung!"

"Người!" Trong mắt Ngũ vương gia nổi trận lôi đình, lại không dám xúc động, "Người yên tâm, đợi bản vương sau khi lên ngôi, chắc chắn đối xử tử tế với mẹ con các người. Người đem giải dược cho bản vương trước, mau!"

Đức phi chậm rãi nói: "Ngũ vương gia yên tâm, trên người của người mặc dù trúng độc trí mạng, nhưng vẫn chống cự được nửa khác, đợi Ngũ vương gia phụng thánh chỉ Hoàng Thượng đưa Tam hoàng tử lên ngôi vị hoàng đế, bản cung sẽ cho Ngũ vương gia giải dược. Dù sao, Tam hoàng tử tuổi nhỏ, còn cần vị hoàng thúc ngài đến giúp đỡ."

"Đức phi nương nương ngài tội gì như vậy?" Nhị vương gia tính tình nhân từ, rốt cuộc không đành lòng thấy huynh đệ tự giết lẫn nhau, "Hoàng huynh đã hạ chiếu truyền ngôi Tam hoàng tử, ngày sau Đức phi nương nương là hoàng thái hậu danh chính ngôn thuận, Đức phi cần gì phải nóng lòng nhất thời?"

"Nhị vương gia quả nhiên là nhân hiếu, hiện giờ Hoàng Thượng hấp hối mới không thể không truyền ngôi Tam hoàng tử, nếu hiện nay Hoàng Thượng vẫn bình yên vô sự, làm sao đến phiên Tam hoàng tử không được sủng ái được truyền ngôi?" Đức phi nói xong, vừa cười trong suốt nhìn về phía Ngũ vương gia, "Ngũ vương gia người suy nghĩ như thế nào?"

Nhị vương gia cùng thái hậu đều mở to hai mắt nhìn: "Người nói lời này là ý gì? Chớ không phải là Hoàng Thượng bị nhiễm dịch bệnh cũng là một tay người bày ra?! Độc phụ, tâm tư người quá hiểm ác, độc phụ!"

Thái hậu tức giận không nhẹ, vừa mới dứt lời liền thở gấp một hơi, ngắt đi. Nhị vương gia muốn tiến lên, lại bị thị vệ cầm đao ngăn cản, trên cổ có tơ máu đỏ sẫm. Đức phi đang chờ Ngũ vương gia tỏ thái độ, mà Ngũ vương gia chỉ huy thị vệ trong điện chỉ cần răng cổ nén, cảm giác trong bụng giống như vạ con kiến đang cắn, đau đớn tận xương. Trong lúc nhất thời, không khí trong chính điện Thọ Khang cung như dây đàn kéo căng, hết sức căng thẳng.

Giương cung bạt kiếm như vậy, cuối cùng mặt Ngũ vương gia trắng bệch, hấn đã đau đến đầu đầy mồ hôi, trong giọng nói sớm đã mất khí thế, đứt quãng

chịu thua, nhưng vẫn không cam lòng: "Được... Bỏn vương... đồng ý với người sẽ phụ tá Tam hoàng tử... đăng cơ!"

"Ngũ đệ thật là khảng khái vô cùng, trăm cũng chưa đồng ý giang sơn này lưu cho Tam hoàng tử, sao liền đến phiên Ngũ đệ làm chủ?!" Kiếm trên cổ Đức phi mới vừa đặt xuống, còn không chờ ả bật cười liền nghe được một giọng nói không nhanh không chậm ở cửa chính điện Thọ Khang cung, giọng nói cũng không lớn lại giống như chuông đồng rất có khí phách, giờ khắc này có lực làm trời rung đất chuyển, vang động núi sông, làm cho tất cả mọi người trong điện kinh hách đến nín thở ngưng thần, thờ cũng không dám thở mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 91: Đức phi chết

Chợt vang lên giọng nói của Gia Nguyên đế, tựa như mạch nước ngầm đang chảy mãnh liệt bị một tảng đá chặn lại, văng nước tứ tung. Nhị vương gia là về mặt mừng rỡ, Ngũ vương gia và Đức phi cũng sớm kinh ngạc thất sắc, một câu đều nói không được.

Chu Anh đi theo phía sau Gia Nguyên đế thấy một hồi tưởng hay như vậy, nhìn thấy hai người gian ác đang tàn sát lẫn nhau, sau khi nhìn thấy đại boss tưởng đã diệt trừ, sau khi sống lại thì biểu tình rất phấn khích, thật sự nhìn không được vui sướng khi người gặp họa.

Ngũ vương gia dẫn đầu mở miệng, hỏi cũng Đức phi bên cạnh: "Hoàng Thượng không phải thân nhiễm dịch bệnh ốm đau ở giường sao? Bỏn vương nhớ rõ thu được thư của nương nương nói hoàng huynh nguy ở sớm tối."

Tâm tư Đức phi so với hán chuyển nhanh hơn, giờ khắc này nhìn thấy Thư tu nghị đã qua đời cùng xuất hiện với Gia Nguyên đế lý ra nên ăn bữa hôm nay lo bữa mai, còn có cái gì không rõ, chỉ chờ đợi Ngũ vương gia còn trong lòng bàn tay mình thôi: "Ngũ vương gia an tâm một chút chờ vội, khi người tiến cung có mang đủ binh mã? Cả Từ Cẩm thành đều ở trong lòng bàn tay của người, Vương gia còn sợ gì nữa?"

Ngũ vương gia vừa nghe lời này thì yên tâm, bụng cũng không đau, sống lưng cũng đứng thẳng lên, ngăn người nói với Gia Nguyên đế: "Hoàng huynh, xin nghe hoàng đế khuyên giải một câu, hiện giờ hoàng thành đều bị bỏn vương nắm giữ, hoàng huynh vẫn là nhanh chóng thoái vị đi, ta hứa nhất định tìm một nơi thể ngoại đào nguyên cho hoàng huynh an dưỡng tuổi thọ."

Gia Nguyên đế không giận ngược lại cười: "Xem ra ngũ hoàng đế là tính kỹ càng trước, nếu là trăm không đáp ứng, đệ lại làm gì?"

"Vậy hoàng huynh liền dừng oán ta đây làm đệ đệ bất cận nhân tình!" Ngũ vương gia vung tay mệnh lệnh thị vệ trong điện, "Đem tất cả mọi người trong điện bắt lại cho bỏn vương!"

Chu Anh theo bản năng xô dịch bước chân hướng phía sau Gia Nguyên đế, ý đồ xóa nhòa sự hiện hữu của mình, mặc dù biết Khuyết Tĩnh Hàn có tính toán của mình, nhưng thế cục trong điện vẫn có chút hỗn loạn, trong phim truyền hình khi này không phải luôn luôn có vai diễn vô tội bị thương bỏ mình sao, nàng cũng không muốn toi mạng vô duyên.

Thị vệ trong điện là thân tín của Ngũ vương gia, tự nhiên chỉ nghe lệnh Ngũ vương gia, lập tức liền nghe lệnh, đều tiến lên. Nhưng mà thời khắc chỉ mảnh treo chuông này, đã có một đám hắc y vệ từ cửa chính điện, nóc nhà, cửa sổ đứng mãnh vào, so với thị vệ trong điện, bọn họ ra tay càng nhanh nhẹn, chỉ sau một chén trà liền xoay chuyển thế cục, đem Ngũ vương gia và Đức phi ở thế hạ phong.

Chu Anh lần đầu tiên xem đùng đùng thương chân thật như vậy, hận trên cổ không treo máy ảnh kỹ thuật số chụp một trăm lẻ tám tấm hình, nhưng hôm nay cũng chỉ có thể tro mắt nhìn, theo sau người Gia Nguyên đế kín không kê hở. Nhị vương gia đã khôi phục tự do, lập tức cũng che chở thái hậu đã hôn mê.

Ngũ vương gia không có cam lòng, giống như một con thú bị vây bắt, ngoan cố chống lại, mà vẫn chưa có người lưu ý Đức phi mất lại sáng như đuốc nhìn chăm chăm một hướng khác, ánh mắt kia hung ác giống như kịch độc.

Gia Nguyên đế vẫn chú ý hướng đi cả thế cục, Chu Anh có lẽ là người đầu tiên chú ý tới dị thường của ả, trong lòng liền tỉnh ngủ, trong lòng đang rối rắm nếu ả rút thanh kiếm đâm lại đây, thì mình có nên chống đỡ hay không, Đức phi quả nhiên sẽ không muốn chết, đoạt lấy kiếm trong tay thị vệ đang té trên mặt đất đâm lại đây.

Chu Anh nhanh chóng suy nghĩ, nếu là cầm một kiếm này, có thể liền đi đòi nhà ma, nhưng ít nhất tiểu công chúa có thể vì một hành động vĩ đại này của nàng mà được sủng ái cả đời, nếu thấy chết mà không cứu làm Gia Nguyên đế chết, nàng sẽ không có đến nửa điểm tốt, cho dù may mắn không đâm trúng trái tim, vậy nàng cũng sẽ rơi vào cái án tượng lương bạc, về sau tranh thủ tình cảm đã khó càng thêm khó.

Mất nhìn Đức cầm lợi kiếm đâm tới, chòm sao Thiên Xứng bị bắt buộc phải lựa chọn, Chu Anh cuối cùng quyết định đánh cược một lần, kiên trì đi ngăn lại... (chòm sao thiên binh có đặc điểm là hay do dự, không thích lựa chọn giữa hai hay nhiều quyết định, mẹ to... nên thỉnh thoảng hay hối hận vì cái tính lề mề, hay do dự của mình, haizzz...)

Không cảm thấy đau đớn như trong dự liệu, trên mặt lại phẳng phất có gì đó ầm áp tạt vào, mà nàng bị một cánh tay kéo lại, cả thân mình lui về sau hai bước.

Chu Anh mở mắt ra nhìn thấy Đức phi ở cách đó hai bước đang trừng to mắt, ngực cầm một thanh trường kiếm, mũi kiếm từ phía sau lưng chui ra, bị máu của ả nhuộm thành sắc thái tiên diễm mà sáng lạn. Lúc này Chu Anh mới kịp phản ứng, mới vừa rời mắt của mình bị tạt vào là thứ gì, nàng cúi đầu nhìn cánh tay ở bên hông, rồi lại ngẩng đầu nhìn chủ nhân cánh tay, cứng ngắc kéo kéo khóe miệng: "Hoàng Thượng, hiện tại mặt tân thiếp toàn là máu."

"..."

Thế cục trước mặt đã không chế được, chuyện này hết thảy sớm ở trong dự tính Khuyết Tĩnh Hàn, hắn cũng không kinh ngạc, nhưng mới vừa rồi người đứng phía sau khi Đức phi cầm kiếm đâm tới lại động thân che ở phía trước hắn lại ngoài dự liệu của hắn. Trong hậu cung có bao nhiêu phụ nữ đối với hắn là thật tâm, có bao nhiêu là lá phải lá trái, trong lòng của hắn sao không rõ ràng. Lại chỉ có tâm Thư tu nghi này lại tựa hồ một mực lặc lự, nhìn như khiêm cung thuận theo, trong lòng lại đều có suy nghĩ. Không như cung phi khác tranh thủ tình cảm, nhưng cũng không phải vô dục vô cầu. Hắn thường xuyên nghĩ nếu tất cả hậu phi trong cung cũng tri kỷ như nàng vậy, sẽ bớt đi nhiều khúc mắc, nhưng nếu toàn bộ đều như nàng vậy, vậy nàng lại không còn hiếm lạ, sâu trong suy nghĩ, hắn lại không hy vọng có người cũng giống như nàng vậy.

Nhưng hành động kinh người hôm nay, lại thật sự làm trong lòng hắn khiếp sợ, Thư tu nghi này nhìn như dịu ngoan nhu thuận, trong thân thể thế nhưng cất giấu sức bật không lồ như vậy.

"Hoàng Thượng" Thôi Vĩnh Minh cúi đầu gọi, "Loạn đảng đã bắt xong, Ngũ vương gia thân trúng kỳ độc, Hoàng Thượng dự bị xử trí như thế nào?"

Gia Nguyên đế hồi thần: "Tội mưu nghịch vốn là tội lớn cả nhà kẻ phạm tội sẽ bị tịch thu tài sản và giết, nhưng trầm niệm tình huynh đệ vài năm nay cùng với công lao hắn chinh chiến sa trường, tha cho hắn một mạng, sai thái y trị liệu cho hắn đi. Đợi kháng phục về sau cách chức làm thứ nhân, vĩnh không được nhập kinh."

"Hoàng Thượng nhân từ, tiên đế trên trời có linh cũng sẽ vui mừng!" Thái hậu đã tỉnh, thở dài phụ họa, "Mới vừa rồi con nói lão Lục hộ giá có công, ban thưởng đi. Hoàng tử của tiên đế hiện giờ chỉ còn lại có bốn người huynh đệ các con, đừng làm cho bọn hắn nổi lên tâm tư nữa."

"Mẫu hậu nói rất đúng, trầm tự nhiên sẽ trấn an."

"Ai gia vẫn biết tâm tư Đức phi sâu như giếng không lường được, lại không nghĩ ả lại tâm ngoan thủ lạt, đã tâm bưng bưng như vậy, ngầm cấu kết cùng lão Ngũ, ý đồ nhúng chàm ngôi vị hoàng đế, quả nhiên là tội ác tày trời." Thái hậu phản phó Vân Cẩm bên cạnh, "Truyền ý chỉ ai gia, Đức phi Lục thị, mưu nghịch phạm thượng, theo tội phải giết cử tộc, Hoàng Thượng nhân hậu, niệm nhiều năm phụng dưỡng, đặc biệt lưu lại tánh mạng tộc thị này, lưu đầy Nam Hải, trọn đời không được quay về."

"Nhi thần đa tạ mẫu hậu." Gia Nguyên đế gật gật đầu, hắn lại đây chính là vì việc này, Đức phi đã chết, nếu là hạ thánh chỉ tất nhiên sẽ làm người trong thiên hạ run rẩy, nhưng thái hậu hận kẻ châm ngòi tình huynh đệ của Hoàng Thượng cùng Ngũ vương gia, kích động Ngũ vương gia tạo phản, một đạo ý chỉ xuống dưới đó là thuận lý thành chương.

"Thư tu nghi như thế nào?" Thái hậu nhìn hắn, "Ai gia biết con luôn luôn thông minh, từ nhỏ liền có thể đem mọi chuyện lo lắng chu đáo, mọi chuyện lúc này cũng đều ở trong kế hoạch của con phải không? Ai gia nghe nói mới vừa rồi khi Đức phi cầm kiếm đâm về phía con, nàng đã tiến lên đỡ cho con? Thật đúng là nha đầu ngoan."

Lúc này Gia Nguyên đế mới lộ ra mỉm cười: "Trẫm cho nàng về cung nghỉ ngơi trước, bị chút kinh hách, sợ là ngày mai mới có thể thảnh thơi mẫu hậu."

"Có cái gì quan trọng chứ?" Thái hậu cười, "Đã trải qua một hồi biến cố như vậy, hiện giờ ai gia lại nghĩ thông suốt, ai được sung ái đều tốt, ai làm hoàng hậu đều tốt, chỉ cần là chân tâm thật ý có Hoàng Thượng, có Đại Tề là được rồi."

"Mẫu hậu có thể nghĩ như vậy sẽ thấy rất dễ qua." Gia Nguyên đế nói, "Mẫu hậu nghỉ ngơi thật tốt, trẫm quay về Đường Tâm điện."

Trên thực tế thời điểm Chu Anh quay về Cảnh Dương cung làm chấn kinh cung nhân trong Cảnh Dương cung, khi thấy nàng xuất hiện ở cửa cung, ánh mắt cung nữ đầu tiên là trừng lớn như chuông đồng, sau đó là tiếng hét chói tai, cuối cùng trong viện cơ hồ là gà bay chó sủa. Loạn tin là Thư tu nghi chết không nhắm mắt, hồn phách quay lại trả thù. Trong phòng bếp nhỏ, hai cung nữ vừa nghe chuyện này lại sợ tới mức sắc mặt xanh trắng, trên tay gì đó đều cầm không được, phải dựa vào bàn bên cạnh, kinh hoàng đến không biết phản ứng gì.

Lúc này Bách Hợp xuất hiện ở cửa phòng bếp nhỏ, trong mắt vẫn còn mang theo nước mắt, nhìn chăm chăm hai người bên trong: "Đem hai người bọn họ dẫn đi đi, coi chừng kỹ, đừng xảy ra cái gì ngoài ý muốn, ngày sau chủ tử còn muốn thăm vấn các nàng đó."

Đội cung nhân từ kinh hách đến vui mừng tột độ rồi đến khôi phục đầu vào đây đã là nửa đêm, trong cung mấy dải khăn trắng làm tế điện cho nàng đều lần lượt dỡ bỏ, Lục La vừa lau nước mắt, vừa chỉ huy thu thập.

Trong vòng một ngày Chu Anh coi rất nhiều tràng tuồng, lúc này hơi mệt, vừa hưởng thụ Lan Tương mát xa, cười trừ ghẹo ba người còn đang rơi lệ: "Được rồi, ta đây không phải binh an đã trở lại sao? Lúc trước ta đã thông báo với các em, vô luận phát sinh chuyện gì đừng lo lắng cho ta."

Lục La lau nước mắt vênh miệng lên: "Chủ tử chỉ chữa lại một câu này, làm tui nô tỳ như thế nào yên tâm được?"

Đại công chúa chỉ là ăn trúng được Trương quý phi sai người đặt ở trong đồ ăn mà thôi, chưa bao giờ nhiễm dịch bệnh, mà nàng chỉ là khi Gia Nguyên đế chưa hồi cung, thu được mật chỉ của hắn. Trong mật chỉ vẫn chưa cho biết toàn bộ kế hoạch, chỉ nói, mệnh nàng lấy bệnh tình của đại công chúa trở thành dịch bệnh, nàng có lẽ đoán được Gia Nguyên đế đang âm mưu gì. Suy đi nghĩ lại, vì để cho dịch bệnh cũng có có độ tin cậy, liền đơn giản đem

mình cũng nhốt ở trong phòng, tuyên bố với bên ngoài là vì chăm sóc đại công chúa mà nhiễm dịch bệnh.

Mãi cho đến khi Gia Nguyên để nửa đêm mạo hiểm đến thăm bệnh, sau khi quay về Dưỡng Tâm điện ngày thứ hai liền mệnh ám vệ lặng yên không một tiếng động mang nàng đến Dưỡng Tâm điện, mới nói ra kế hoạch, nàng cũng bình tĩnh đại ngộ, sai Thôi Vĩnh Minh trở về Cảnh Dương cung, báo cho Bách Hợp nàng hết thấy mạnh khỏe, cũng kêu nàng ấy giữ bí mật.

Ba người các nàng mặc dù biết chính mình bình an không sao, nhưng cuối cùng không biết nguyên do, các nàng lại trung tâm, lo lắng là khó tránh khỏi. Trong lòng Chu Anh một trận ám áp: "Làm các em lo lắng như vậy là ta không phải, ta cũng phụng mật chỉ của hoàng thượng mà thôi, trong cung ta đều biết, các em lại làm sao không biết?"

Bách Hợp rốt cuộc tính tình trầm ổn hơn: "Chủ tử, ngày ấy người để lộ Hoàng Thượng nửa đêm đến Cảnh Dương cung thăm chủ tử ra bên ngoài, nô tỳ đã sai người giữ lại, chủ tử tùy thời có thể thăm vấn."

Chu Anh lại lắc lắc đầu: "Ta đối với các nàng đã không có chút hứng thú, Ngũ vương gia mưu đồ bí mật cùng Đức phi mưu phản, ý đồ cướp lấy giang sơn Đại Tề, thái hậu bởi vậy bị bệnh, người liên can tới chuyện này Hoàng Thượng sẽ trừng phạt nặng. Huống hồ Đức phi đã chết, truy cứu sâu hơn có ý nghĩa gì?"

"Nhưng chủ tử, có một người cũng không phải là người của Đức phi mà là của quý phi..." Lan Tương đang muốn mở miệng lại bị Chu Anh ngăn cản.

"Cứ để đó." Thật sự không phải bởi vì nàng có bao nhiêu khoan dung mà độ lượng, mà trải qua chuyện này nàng cũng biết Gia Nguyên để nếu là có tâm, bất cứ chuyện gì trong hậu cung này đều không thể qua được ánh mắt của hắn. Trương quý phi luôn luôn kiêu ngạo là do được Gia Nguyên để sủng ái, mà lần này nàng ta hạ độc công chúa chính mình sinh ra, ý đồ hãm hại nàng liền đủ để cho Gia Nguyên để quá thất vọng đối với nàng ta, chỉ sợ ngày sau sủng ái cũng không nhiều như trước.

Nếu muốn chân chính đánh bại Trương quý phi sủng quan hậu cung nhiều năm, chỉ cần gây ông đập lưng ông, lợi dụng thai nhi trong bụng Nghê dung hoa.

Chu Anh hí hóp mắt, cho đến hôm nay Đức phi trừng to mắt chết ở trước mặt mình, có vài phần do dự.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Con dấu tay chân

Tội trạng của Đức phi cùng Ngũ vương gia ngày thứ ba liền đã được chiêu cáo, tất cả người trong thiên hạ đều biết, mà Đức phi đã chết bị cách chức làm thứ nhân, thi thể kéo bỏ vào bãi tha ma, một nhà Lục gia cũng đã sung quân lưu đầy, trong một đêm liền điều linh, không thể tiếp tục khởi tử hồi sinh.

Chu Anh nghe nói chuyện này kỳ thật trong lòng rất thôn thức, tuy rằng Đức phi tội ác tày trời, đáng tội chết, nhưng Lục gia làm sao lại có tội? Người già, phụ nữ và trẻ em Lục gia làm sao có tội? Nhưng thôn thức thì thôn thức, nàng cũng vô lực thay đổi hiện trạng thế tục phong kiến này.

"Tam hoàng tử đâu?" Chu Anh mở miệng, "Hoàng Thượng có hạ ý chỉ?"

Lục la lắc lắc đầu, vừa định mở miệng nói liền nghe được thông truyền ngoài cửa: "Hoàng Thượng giả lâm!"

Chu Anh xách mép váy, đứng dậy thỉnh an.

Có lẽ là đã trải qua trận kinh tâm động phách này, hoặc là khi ở Thọ Khang cung nàng động thân đỡ kiếm đã đã động Gia Nguyên để, Chu Anh cảm thấy Khuyết Tĩnh Hàn đối đãi nàng thân thiết hơn rất nhiều, cụ thể cũng không nói lên được, chính là lúc nói chuyện với nàng tựa hồ thân hơn rất nhiều.

"Mới vừa rồi ở cửa, trầm nghe thấy nàng hỏi chuyện Tam hoàng tử." Gia Nguyên để dắt nàng cùng ngồi xuống, "Tam hoàng tử dù sao vẫn là cốt nhục của trẫm, chỉ một tuổi rưỡi, cũng không biết thị phi thiện ác, trẫm tất nhiên là sẽ không giận chó đánh mèo với nó. Nhưng có mẹ không tốt, đó là có một nửa cốt nhục không tốt, chỉ bằng trẫm cẩn thận suy nghĩ chọn một người mẹ ôn lương, khiêm cung cho nó."

"Hoàng Thượng suy nghĩ chu toàn." Chu Anh gật đầu, "Nhưng không biết trong lòng của Hoàng Thượng có chọn được người chưa?"

"Lần này trẫm đến chính là muốn hỏi ý ái phi một chút." Lan Tương dâng trà lên, hắn nhấp một miếng, liền gọi Thôi Vĩnh Minh, "Đi phủ nội vụ truyền ý chỉ của trẫm, đem trà thu năm nay mới cống tặng một ít cho Cảnh Dương cung, sau này nếu lại có trà mới, đầu tiên đưa tới cho Cảnh Dương cung!"

Thôi Vĩnh Minh lĩnh chỉ xong liền xoay người phân phó Tiểu Tần Tử đi truyền chỉ, đạo ý chỉ này ở mặt ngoài chính là thưởng ít lá trà, cẩn thận suy nghĩ liền biết Hoàng Thượng đây là đang cất nhắc Thư tu nghị.

Chu Anh như thế nào không rõ: "Hoàng Thượng biết tần thiếp xưa nay không thích uống trà, trong cung cũng không cần trà mới."

"Trẫm biết trong cung nàng có hai nô tài ăn cây táo, rào cây sung... nô tài này mắt chó nhìn người, nhìn người gắp đồ ăn, trẫm chỉ là cho các nàng nhìn xem, ai mới là chủ tử thôi." Gia Nguyên để nhìn nàng, "Nàng cũng nên lập uy, dù sao cũng là chủ vị một cung. Lúc đầu trẫm muốn giao Tam hoàng tử cho nàng nuôi nấng, tính tình nàng nhu hòa lương thiện, không thích cùng người tranh, là không thể tốt hơn. Nhưng trong lòng trẫm ngóng trông nàng lại sinh thêm vài hoàng tử cho trẫm, nàng nghĩ sao?"

Nuôi một tiểu công chúa đã muốn lo lắng hao tâm tổn sức như thế, Chu Anh thật là không muốn thêm một cái gánh nặng nữa. Huống hồ chuyện này thật sự là cố hết sức cũng không lấy lòng người được, nếu là ngày sau thương ai nhiều ai ít cũng thành nhân thọại của người khác. Về phần sinh thêm vài hoàng tử... Quên đi, nàng cái gì cũng chưa nghe thấy.

"Hoàng Thượng nói rất đúng." Mặt mày Chu Anh nhiễm vài tia ý cười, "Tần thiếp nghĩ thấy Hiền phi nương nương là lựa chọn tốt nhất, hiện giờ dưới gối Hiền phi nương nương cũng không hoàng tử công chúa, nhất định có thể toàn tâm toàn ý dạy dỗ Tam hoàng tử."

Gia Nguyên để gật gật đầu: "Vậy liền theo ý ái phi đi, đúng rồi, hiện giờ sự vụ hậu cung này trẫm đều giao cho Hiền phi quản lý, nàng đi theo học tập ngày sau trẫm cũng có thể yên tâm giao cho nàng."

Chu Anh nghe xong hết hồn, Gia Nguyên để không cần phải vội vã như vậy, vậy lần này là vì thử nàng sao?

Nàng kinh sợ: "Tần thiếp tạ ơn Hoàng Thượng yêu thương, nhưng tần thiếp ngu dốt Hoàng Thượng sớm biết được, Hiền phi nương nương cùng quý phi nương nương quen thuộc cung vụ, nhất định sẽ giúp Hoàng Thượng, kính xin Hoàng Thượng bỏ qua cho tần thiếp, để cho tần thiếp làm người nhân tàn thôi."

"Tính nết này của nàng, thật tương tự với lão Lục." Gia Nguyên để cười nói, "Bất quá lần này trẫm có thể thuận lợi trốn nã nghịch tặc, cũng bởi vì ngoài có lão Lục, trong có ái phi. Hai người - một người là tay chân của trẫm, một người là ái phi của trẫm, trẫm cũng không biết ngợi khen hai người như thế nào."

Chu Anh đứng lên phúc thân nói: "Có thể ra sức cho Hoàng Thượng, là vinh hạnh của tần thiếp, nói vậy Lục vương gia cũng có ý nghĩ này."

"Được rồi, ngày sau trước mặt không có người cũng không cần nói... nghi thức xã giao này, nàng và trẫm là vợ chồng, tình cảm so với quy củ quan trọng hơn." Gia Nguyên để ôm eo của nàng, "Đêm cũng khuya, ái phi hầu hạ trẫm nghỉ đi."

"..." Hiền tại mới giờ Tuất hai khắc a, tương đương với tám giờ tối giờ Bắc kinh a, hoàng thượng mi ngủ sớm như vậy quả nhiên là đã già sao?

Đương nhiên, khi màn đêm buông xuống Gia Nguyên để tự thể nghiệm để nàng nhận thức, hấn còn trẻ tuổi.

Ngày thứ hai Khuyết Tĩnh Hàn liền hạ hai đạo ý chỉ, đạo ý chỉ thứ nhất là Tam hoàng tử giao cho Hiền phi dưỡng dục, đạo thứ hai đó là Thư tu nghi có công cứu giá, đặc biệt phong làm chính tam phẩm Thư chiêu dung.

Dù có lễ sắc phong của Thư chiêu dung là đại lễ, nhưng hậu cung này đã vì Đức phi bị gây sóng gió, phi tần đã không còn lại mấy người, thêm Trương quý phi vẫn bị cấm chửng, Nghe dung hoa trong cung nghỉ ngơi, cho nên đại lễ này cũng coi như không được náo nhiệt lắm.

Thái hậu nghĩ Hoàng Thượng dưới gối con nối dòng đơn bạc, hậu cung lại điều linh như vậy, liền không khỏi thở dài: "Hoàng đế cũng nên thường đến hậu cung đi lại, tiền đề khi bằng tuổi con bây giờ đã có vài hoàng tử công chúa. Hiện giờ con lại chỉ có hai hoàng tử, ai gia nghĩ nên tuyển thêm vài người mới vào hậu cung."

Chu Anh vừa nghe lời này da đầu liền run lên, muốn cho người mới vào thì sẽ bắt đầu một vòng đấu tranh mới, nàng làm sao sẽ có ngày an bình nữa?

Gia Nguyên để nhìn thấy người phụ nữ mặc cát phục chính tam phẩm chiêu dung nghe nói như thế liền nhú mày, trong lòng có chút cao hứng: "Trẫm còn trẻ, mẫu hậu đừng quá lo lắng, từ thế tổ hoàng đế định ra quy củ đó là ba năm tuyển một lần, đợt năm sau tuyển tú cũng không muộn."

"Hoàng Thượng đã nói như vậy, ai gia cũng yên lòng." Thái hậu nhìn Thư chiêu dung ngồi dưới, hòa ái nói, "Ai gia biết tâm tư người nhanh nhẹn linh hoạt, tính tình cũng khiêm tốn, hiện giờ làm chính tam phẩm chiêu dung, lại nên làm gương cho hậu cung."

Chu Anh phúc phúc thân mình: "Nô tì căn tuân thái hậu dạy bảo."

Kết thúc buổi lễ, Gia Nguyên để cùng thái hậu nói chút chuyện liền trở về Dưỡng Tâm điện xử lý chính vụ, Chu Anh nghe thái hậu dạy bảo hồi lâu liền cũng ra Thọ Khang cung. Cũng may hôm nay là vào đông, cát phục dày này vừa lúc có thể chống lạnh.

"Tần thiếp thỉnh an chiêu dung tỷ tỷ." Chu Anh đi chưa được mấy bước liền nghe được phía sau có người gọi, nàng vừa quay đầu lại liền thấy Tô uyển nghi mặc áo khoác màu vàng nhạt thêu bạch mai.

"Tô uyển nghi hữu lễ." Chu Anh mở miệng, "Trước đó vài ngày cùng Hoàng Thượng xuất ngoại đồng thú, chắc là hơi mệt, bổn cung nhìn sắc mặt Tô uyển nghi hình như có chút suy yếu, đã gọi thái y đến xem chưa?"

Tô uyển nghi và Trương quý phi cùng hầu hạ Gia Nguyên để đồng thú, không phát giác chút nào kế hoạch của hấn, mà Thư chiêu dung lại có thể cùng Hoàng Thượng liên thủ lừa bịp kẻ cấp gây ông đập lưng ông, phạm là có chút suy nghĩ, ai có thể nhìn không ra Hoàng Thượng tín nhiệm Thư chiêu dung này? Tô uyển nghi lại so với ai khác đều hiểu được, được Gia Nguyên để sủng đều không phải là việc khó, nhưng có thể được hoàng thượng đa nghi tín nhiệm một chút, đó chính là khó với lên trời.

Nếu nói là lúc trước còn có vài phần do dự, nhưng hiện nay, toàn bộ liền chuyển hóa thành khâm phục.

"Tần thiếp đa tạ chiêu dung tỷ tỷ quan tâm, tần thiếp không có chuyện gì." Tô uyển nghi mỉm cười, "Nhưng tần thiếp nghe nói Hoàng Thượng thường rất nhiều trà ngon cho tỷ tỷ, trong lòng nghĩ nếu có may mắn tới trong cung tỷ tỷ phẩm trà, đó là không thể tốt hơn."

Nếu đặt tại ngày thường, Chu Anh tất nhiên là sẽ không cự tuyệt, dù sao Tô uyển nghi từng là một tay nòng chỉ điểm, nhưng hôm nay nàng đã muốn tuyên công tụng chế tác đầu tay chân cho tiểu công chúa: "Bỏn cung cũng muốn cùng Tô uyển nghi phẩm trà, đợi bỏn cung chọn lựa ngày tốt, sẽ mời Tô uyển nghi đến Cảnh Dương cung phẩm trà được không?"

"Chiêu dung nương nương nếu nói như thế, tần thiếp liền chờ nương nương gọi đến." Tô uyển nghi phúc thân.

Chu Anh gật gật đầu, liền vội vàng chạy về trong cung.

"Hừ, Tô uyển nghi thật đúng là có nhãn lực a, sẽ thắng vị cao a." Đi ngang qua, Tiêu tu nghi lãnh trào, "Chỉ tiếc ta thấy Thư chiêu dung cũng không có thích ý tứ của người a, uyển nghi muội muội đây là mặt nóng muốn thiếp cũng chưa có chỗ thiếp nha."

"Tần thiếp thỉnh an Tiêu tu nghi." Tô uyển nghi không kiêu ngạo không siểm nịnh phúc thân.

"Hừ, còn không có bợ đỡ được đâu, đã học bộ dáng của nàng." Tiêu tu nghi mắt lạnh nhìn nàng, "Ta cũng không tin, Thư chiêu dung cũng không làm bạn với ai, chẳng lẽ sẽ làm bạn cùng người?"

Tô uyển nghi cũng không tranh chấp cùng nàng, mỉm cười trầm mặc.

Tiêu tu nghi tự thấy mắt mặt, không ở lại nữa, mang theo nha đầu đi hướng Ninh Tú cung, Tô uyển nghi vẫn nhìn theo về phía nghi trượng của nàng rồi đi.

"Chủ tử, nô tỳ thấy Tiêu tu nghi quả nhiên là buồn cười đến cực điểm, mình cũng chỉ là leo lên quý phi nương nương mới có hôm nay, còn có mặt mũi đến chê cười chủ tử." Đại cung nữ hầu hạ Tô uyển nghi có chút cảm giận.

Tô uyển nghi không nhẹ không nặng nhìn nàng một cái: "Ta thấy em nên học hỏi Bách Hợp Lan Tương bên cạnh Thư chiêu dung, các nàng có từng dám vọng nghị chủ tử như vậy chưa?"

Cung nữ ngượng ngùng cúi đầu: "Nô tỳ biết tội."

"Biết tội là tốt, phải biết rằng Việt Vương Câu Tiễn diệt Ngô như thế nào? Là nằm gai nếm mật mấy chục năm mới có ngày phục quốc." Tô uyển nghi nhẹ nhàng mở miệng, "Khi trong phủ, nẫu thân liền hay nói, mây mờ bay đi mới có thể thấy được trăng sáng. Thôi, về sau ngàn vạn lần cẩn thận ngôn hành cử chỉ chính mình, Thư chiêu dung được sủng không phải bởi vì nàng xinh đẹp, mà là bởi vì nàng an phận thủ thường không gây chuyện."

"Hoàng Thượng sáng mắt sáng lòng, tự nhiên có thể phân biệt ra được chỗ tốt của nàng."

"Nô tỳ minh bạch." Cung nữ cúi thấp đầu nói, "Hoàng Thượng cũng sẽ có một ngày phát hiện ra chỗ tốt của chủ tử."

Tô uyển nghi vẫn chưa nói gì, trong hậu cung số người có chỗ tốt không kể xiết, cuối cùng lại có hai kết cục, một là trở thành Thư chiêu dung sủng phi như vậy, thứ hai, đó là bị người hãm hại chỉ còn một đồng xương trắng.

Tiểu công chúa vốn là bướng bỉnh, thời điểm ăn không trấn an được, Chu Anh cùng hai ma ma mới miễn cưỡng đè lại nàng, bôi mực in dấu chân bé.

Nhưng tiểu công chúa thích nắm tay lại, mới vừa đem ngón tay vuốt thẳng liền lại nắm, một đôi tay nhỏ bé không ngừng quơ quơ kháng nghị, trong đôi mắt đều là ủy khuất, mắt thấy quất miệng sắp khóc lên. Ngay sau đó trông mắt chuyển tới cửa liền lại như hí kịch, chuyển từ bi sang hi, một đôi tay nhỏ bé múa may vui vẻ.

"Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng." Chu Anh không cần nghĩ cũng biết người sau lưng là ai, xoay người thỉnh an.

"Trẫm nghe nói ái phi tự làm con dấu cho tiểu công chúa, nghe rất thú vị, liền muốn đến xem." Gia Nguyên đế thấy tiểu công chúa vui mừng, liền tới gần muốn ôm nàng một cái.

"Hoàng Thượng đừng ôm bé con." Trên tay chân tiểu công chúa còn có mực đóng dấu, nàng sợ dơ long bào phạm vào tội đại bất kính, vội lên tiếng ngăn cản, "Nếu hoàng thượng tới, liền giúp nô tì một phen được không?"

"Nàng thích sai sử người." Gia Nguyên đế liếc nàng một cái, vẫn làm theo nàng nói cầm tay tiểu công chúa hướng trên mực đóng dấu đè xuống, vừa ấn vừa dỗ dành tiểu công chúa.

Quả nhiên, Chu Anh thử nhiều lần không thành công, Khuyết Tĩnh Hàn dỗ một chút, tiểu công chúa liền ngoan ngoãn đem ngón tay mở rộng ra, thành thành thật thật ấn tay một cái. Chu Anh lại một lần nữa cảm thấy bé con này thật sự là khuê nữ ruột của mình, nhìn ở trước mặt Khuyết Tĩnh Hàn giả vờ ngoan ngoãn, cũng không có sai biệt so với nàng!

Khi được cung nhân hầu hạ rửa tay Chu Anh lơ đãng hỏi: "Hoàng Thượng có ở lại trong cung nô tì dùng cơm trưa cùng tiểu công chúa không?"

Gia Nguyên đế nhìn nàng một cái: "Trương quý phi đã nhiều ngày ôm bệnh nhẹ trong người, trẫm hôm nay muốn đi Ninh Tú cung thăm nàng. Nàng đừng

buồn, buổi tối trầm lại đến Cảnh Dương cùng nàng và tiểu công chúa, được không?"

Trong lòng Chu Anh mắt tròn trắng, ta chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi, ai quản mi ở đâu dùng bữa a, nhanh chóng cắt đi đi cho ta nhờ, đừng ảnh hưởng thời gian ở chung của mẹ con chúng ta.

Trên mặt lại mỉm cười: "Hoàng Thượng nhớ thương nô tì cùng tiểu công chúa, đó là phúc khí của nô tì."

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Địa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Biến cố

"Hoàng đế, ai gia có lẽ là đã già, qua năm mới, ai gia lại vẫn cảm thấy rất quanh quế." Tết Nguyên Tiêu qua đi, khi Gia Nguyên đến đến Thọ Khang cung thỉnh an, thái hậu liền thôn thức nói.

Chu Anh đang cùng chúng phi đang thỉnh an theo thông lệ, vừa nghe lời này liền nhanh đứng dậy thỉnh tội: "Nô tì (tần thiếp) hầu hạ không chu toàn, kính xin thái hậu nương nương thứ tội."

Người đang ngồi đây lại có chỗ nào không hiểu, thái hậu đây là dụng tâm kín đáo. Lúc Đức phi gặp chuyện không may, thái hậu vì bảo vệ quý phi, mượn cơ đem quý phi cấm chùng trong Ninh Tử cung, hiện nay nói ra thâm ý này, không cần nói cũng biết.

Thái hậu ngẩng đầu kêu các nàng đứng dậy: "Ai gia không phải ý tứ này, nhưng trong cung tóm lại là quá mức quanh quế, hoàng tự của hoàng đế ít, giờ ai gia đi, cũng không còn mặt gặp tiên đế dưới cửu tuyền."

"Mẫu hậu như vậy làm lòng trẫm sinh áy náy." Gia Nguyên đế nói, "Trẫm nghĩ Trương quý phi tuy có sai, nhưng cũng phạt rất lâu rồi. Trong ngày thường có nàng cùng mẫu hậu, mẫu hậu cũng ít miên man suy nghĩ, đại công chúa cùng nhị công chúa xưa nay cũng làm mẫu hậu vui vẻ, cũng có thể an ủi mẫu hậu."

Thái hậu vui mừng gật gật đầu: "Hoàng Thượng có thể vì ai gia lo lắng như vậy, trong lòng ai gia liền cao hứng. Trương quý phi hầu hạ hoàng đế cũng lâu lắm rồi, cũng sinh hai công chúa cho hoàng đế, ai gia biết trong lòng hoàng đế cũng nhớ. Những sự tình kia của nàng ai gia cũng biết, chỉ là nhất thời hồ đồ thôi, hoàng đế trừng phạt một chút liền được rồi, nếu là quá mức, ngược lại như vậy làm quý phi, lão nhân hầu hạ trong cung đều rét lạnh tâm."

"Mẫu hậu giáo huấn phải." Gia Nguyên đế gật đầu, "Là trẫm hồ đồ. Thời Vĩnh Minh, tự mình đi thỉnh quý phi đến Thọ Khang cung, trẫm đã lâu không dùng bữa cùng mẫu hậu và quý phi."

Chúng phi mỗi người đều khéo hiểu lòng người, vội đứng dậy cáo lui.

Chu Anh cùng mọi người đi ra, trên người có chút mệt mỏi, cùng Tô uyển nghi chậm rãi đi về cung. Tô uyển nghi xuất thân từ gia tộc lớn, bất cứ lúc nào trong tình tình đều thấy thanh quý, cũng không hồng hách chọc người chán ghét.

"Lúc này Quý phi đã trở lại, muội phải phá lệ để ý hơn." Chu Anh nhìn nàng một cái, "Trong lòng Quý phi còn có hiểu lầm, có lẽ sẽ chọn người bên cạnh ta xuống tay"

"Tần thiếp đa tạ chiêu dung nương nương nhắc nhở." Tô uyển nghi gật đầu, "Tần thiếp sẽ cẩn thận."

"Ừ." Chu Anh không nói thêm nữa, nàng thấy Tô uyển nghi là người linh mẫn, thông minh, sẽ không ngốc đến nỗi dễ dàng bị người hãm hại.

Bên hồ có mấy đám hoa nghênh xuân vàng nhạt đang nở rộ, mang theo chút hơi thở mùa xuân, Chu Anh nhìn thấy cũng thấy trong lòng xuân ý rất đậm: "Muội hồi cung trước đi, bốn cung muốn hái ít hoa nghênh xuân trở về."

Tô uyển nghi phúc thân vừa ly khai chưa được hai bước, phía sau liền truyền đến ý cười réo rắt: "O, bốn cung cho là ai, nguyên lai là Tô uyển nghi muội muội a."

Chu Anh rời đi không xa, cũng không cách nào nhìn như không thấy, đành phải trở lại cùng Tô uyển nghi thỉnh an.

Trương quý phi bẩm sinh cả vú lấp miệng em không vì một trận cảm đoán này mà yếu hơn nửa phần, ngồi ở trên liễn từ cao nhìn xuống nhìn Thư chiêu dung: "Bốn cung thật coi thường Thư chiêu dung, một chiều già chết này đều đem ra dùng."

"Nô tì chỉ là y theo ý chỉ hoàng thượng làm việc thôi." Chu Anh chậm rãi nói, "Hoàng Thượng và thái hậu nương nương còn tại Thọ Khang cung chờ nương nương tới dùng cơm trưa."

"..." Lúc này Trương quý phi nhớ tới Hoàng Thượng cùng thái hậu, cũng không phí vô mồm với nàng, liếc hai nàng một cái liền phát tay đi trước.

Chu Anh nhìn theo nàng rồi đi, trong lòng nhất thời cũng không biết tư vị. Vào cung đã hai năm, nàng và Gia Nguyên để không thân thiết bằng Trương quý phi, nếu không phải bởi vì lập trường đối địch, nàng thực nguyện ý có một người bạn như vậy.

Có lẽ là thái hậu có cách dạy, sau khi Trương quý phi đi ra thu liễm rất nhiều, mà ngay cả khi đến sinh thần sáu tuổi của đại công chúa, đều làm rất khiêm tốn. Gia Nguyên để tựa hồ vui vẻ, đối với trường hợp hiện giờ không người độc đại ở hậu cung này hết sức hài lòng.

Chu Anh gần đây chỉ ứng phó một mình Gia Nguyên để, nên thoải mái rất nhiều, đối với loại cục diện bình an vô sự này cũng thích nghe ngóng, như vậy vừa lúc có thể dư ra càng nhiều thời gian ở cùng tiểu công chúa.

"Đế mẫu phi ôm một cái." Chu Anh từ trong tay nhũ mẫu tiếp nhận tiểu công chúa, cảm thấy trong tay nặng trĩu, không khỏi cười nói, "Chỉ hai ngày không ôm, lại nặng thêm rồi."

"Cũng không phải là có Hoàng Thượng và nương nương sủng ái, trong mỗi ngày tiểu công chúa ăn ngon uống tốt, làm sao có thể không tăng ký thêm." Nhũ mẫu cũng cười, "Hơn nữa tiểu công chúa ăn uống tốt, gần đây ăn nhiều hơn."

Chu Anh gật đầu: "Nhưng cũng không thể ăn quá nhiều, nếu làm cho thân thể không khoẻ ngược lại không tốt."

Nàng thật lo lắng tiểu gia hỏa này về sau ăn thành con heo con.

"Chủ tử, tiểu công chúa sắp một tuổi, chủ tử dự bị chúc mừng cho tiểu công chúa như thế nào?" Lục La đùa với tiểu công chúa, hưng trí dâng trào hỏi, "Hoàng Thượng yêu thương tiểu công chúa như vậy, chắc chắn sẽ làm thịnh yển long trọng."

Chu Anh lắc đầu: "Bé con hiện giờ còn nhỏ tuổi, không cần đại phí chu chương (tốn công tốn sức), chỉ chúc mừng có lễ là được rồi. Nhưng Lục La, em muốn chuẩn bị lễ vật nổi bật cho tiểu công chúa sao?"

Lục La giả hoạt nháy mắt mấy cái: "Đợi tới chúa sinh thần tiểu công, chủ tử liền biết."

Nàng gật gù đầu, nhìn bé con trong ngực, nhìn không được cúi đầu hôn một cái. Trong hậu cung thay đổi thất thường, bé con này có nhiều người thiệt tình thành ý yêu thương như vậy, cũng làm trong lòng nàng an ủi rất nhiều.

"Thịnh an Hoàng Thượng, thịnh an quý phi nương nương." Chu Anh phụng chỉ vào Dưỡng Tâm điện liền quy củ thỉnh an, khi nàng đang ở trong cung của mình làm nước hoa đào, Thôi Vĩnh Minh tự mình đến truyền lời nói nàng đi Dưỡng Tâm điện trước, nàng liền biết Trương quý phi sớm đã ở trong này.

"Muội muội mau đứng dậy." Trương quý phi tự mình lại đây đem nàng nâng dậy, "Trời đã tối như vậy nhưng đem muội muội gọi tới, là bởi vì bốn cung nghĩ sắp tới sinh thần tiểu công chúa, muốn làm yển hội náo nhiệt nên mới muốn cùng Hoàng Thượng, muội muội thương lượng một chút, nhìn xem có ý tưởng gì mới không."

"Nô tì thay tiểu công chúa tạ ơn quý phi nương nương." Chu Anh mỉm cười, nhìn phía Gia Nguyên để, "Nhưng hoàng thượng so với ai khác đều hiểu tính tình tiểu công chúa, khi gặp trường hợp có nhiều người ngược lại hay e sợ. Huống chi khi sinh thần đại công chúa trước đó đều làm mộc mạc như vậy, tiểu công chúa tất nhiên là phải học theo trường tỷ."

Gia Nguyên để cũng gật gù đầu: "Quý phi muốn tổ chức lớn tất nhiên là có đạo lý, tiểu công chúa là bảo vật trong lòng trăm, làm lớn cũng đều không quá phận, Thứ chiêu dung nói cũng là có lý, con gái của trăm càng phải làm gương cho thiên hạ thần dân, nhưng đơn giản thì đơn giản, lại không thể mất phong phạm Thiên gia ta. Hai vị ái phi đều tự cân nhắc đi."

"Nô tì tuân chỉ." Chu Anh cùng quý phi lĩnh mệnh.

Ra Dưỡng Tâm điện, Trương quý phi liền mở miệng: "Trong cung bốn cung mới có ít trà đầu xuân, chiêu dung muội muội không bằng đi trong cung bốn cung ngồi một chút, phẩm trà, cũng thương lượng sinh thần của tiểu công chúa luôn."

Chu Anh nghĩ muốn chạy cũng chạy không khỏi, liền đồng ý, sai Lan Tương đi cùng mình. Gần đây Lục La luôn thần long thấy đầu không thấy đuôi, nàng đoán rằng nha đầu kia có lẽ là đang cân nhắc chuyện gì, liền để tùy ý, xuất môn chỉ dẫn theo một mình Lan Tương.

Trong Ninh Tú cung vẫn một phen tráng lệ như trước, trên thực tế nàng đã nhìn quen bộ dáng kiêu ngạo quý khí của Trương quý phi, cảm thấy đồ vật này nọ ở mười hai cung chỉ có ở Ninh Tú cung này quý khí bức người mới hợp với tôn Bờ Tát này.

"Muội muội ném thử một chút trà này." Trương quý phi cười lộ lên giống như mẫu đơn quốc sắc thiên hương, diễm lệ và ung dung cùng tồn tại, "Đây là trà mới ca ca bốn cung mang về từ nam di, hương vị tuy không bằng nước chè xanh, cũng là có một phen tư vị khác."

Chu Anh tất nhiên là đem cả nhà nàng khen một phen mới cúi đầu phẩm hớp trà, thật sự là trà tốt nhất ở phía nam, trà Ô Long chính tông Đài Loan. Kỹ thuật đóng thuyền của Đại Tề cũng không tiền tiến, một hớp trà này rất đáng giá.

"Bốn cung xưa nay biết tiểu công chúa yêu thích náo nhiệt, Hoàng Thượng cũng nói không thể mất phong phạm hoàng gia, bốn cung liền nghĩ mở tiệc chiêu đãi vài vị Vương gia Vương phi cùng trưởng công chúa Phò mã, coi như là người trong nhà họp gặp. Tất nhiên, vài vị tỷ muội huynh đệ của muội muội cũng phải tới, sau khi muội muội tiến cung, không gặp người trong nhà, nói vậy trong lòng tất nhiên là thập phần nhớ thương?"

Gi, đây là đang bắt động thanh sắc khoe ra chính mình có huynh trưởng yêu thương mới có trà uống, mà nàng quanh năm suốt tháng không gặp người trong nhà. Chu Anh mỉm cười thỏa mãn phần hư vinh của nàng: "Nô tì thấy quý phi nương nương rất may mắn, lúc nào cũng có thể nhìn thấy người nhà!"

Vào cung hai năm, trong lòng vẫn nhớ thương tổ mẫu cùng vài vị tỷ tỷ trong nhà, nô tì đa tạ nương nương quan tâm "

Trương quý phi cười: "Chiêu dung muội muội không cần đa lễ, ta và muội đang ở trong cung hầu hạ Hoàng Thượng đó là có duyên phận tỷ muội, thường ngày muội rất yêu thương đại công chúa, bốn cung chỉ là vì đại công chúa trả một phần nhân tình thôi."

Nếu nói lúc trước Chu Anh còn đối với Trương quý phi vẫn chưa có bao nhiêu phòng bị, nhưng bây giờ, nàng không có nửa điểm hảo cảm. Ngay cả khuê nữ ruột của mình đều xuống tay được, làm sao còn có bao nhiêu nhân tính còn sót lại?

"Đại công chúa làm người thích, nô tì tự nhiên là thiên vị vài phần." Chu Anh tiếp tục ôn hoà hàn huyên với nàng, mãi cho đến giờ Dậu hai khắc mới hồi cung.

"Lục La đã trở lại?" Hôm nay cả ngày cũng không thấy nàng, Chu Anh nhíu mày hỏi.

"Hôm nay nô tỳ vẫn chưa nhìn thấy Lục La." Bách Hợp lắc đầu, "Tiểu công chúa không chịu bú sữa ma ma, vài vị ma ma cũng thúc thủ vô sách (bó tay không biện pháp), chủ tử đi nhìn một cái đi."

Tiểu công chúa vẫn không chịu ăn phân bú sữa ma ma, chỉ khi thấy nàng đến đây mới nhu thuận một ít, nàng cùng vài ma ma vừa dụ dỗ vừa lừa để bé con ăn chút, lại chơi cùng con tuyết hồ nhỏ trong cung mới nuôi. Con tuyết hồ nhỏ là khi Gia Nguyên để đồng thủ bắt sống được hồ ly con, da lông tinh thuần như tuyết, không có chút tạp chất nào, khi mang về cung vừa mới mở mắt, đến bây giờ giống tiểu công chúa, ngay cả đi đứng cũng không lưu loát. Tiểu công chúa vừa thấy liền thích thú, Chu Anh hỏi qua thái y, dặn Bách Hợp cùng vài ma ma một ít lưu ý, liền không có phản đối nữa. Giờ tiểu công chúa và con tuyết hồ nhỏ này thân thiết hơn so với nàng.

Chu Anh thờ dài xoay người trở về tẩm điện chính mình, chuẩn bị viết chữ, đã thấy Gia Nguyên để đang luyện.

"Hoàng Thượng, đây là nghiên mực các nàng đặc biệt cho thần thiếp, sao Hoàng Thượng dùng trước?" Nàng nửa giận nửa làm nũng nói.

"Trẫm đã dùng, ái phi tính phạt trẫm như thế nào?" Gia Nguyên để đem nàng kéo qua, khóa trong vòng tay, "Trẫm tự mình mài mực bồi tội cho ái phi, được chứ?"

"Nô tì tất nhiên là cầu còn không được." Chu Anh giả vờ, "Nhưng Hoàng Thượng sợ là chưa bao giờ mài mực, thôi mực này là đồ tốt nhất, Hoàng Thượng dùng lãng phí nha."

Gia Nguyên để khiêu mi: "Ái phi đây là đang cười nhạo trẫm sao? Trẫm nếu là có thể mài mực này đậm nhạt vừa phải, độ dày đều đều, ái phi lại làm như thế nào?"

"Vậy nô tì liền dâng lên bức tranh, đem phong tư thần thái của hoàng thượng vẽ trên giấy, như thế nào?" Chu Anh đồng dạng nói.

"Nói như vậy là định rồi nha." Gia Nguyên để vuốt vuốt tay áo, cảm thôi mực liền hết sức chuyên chú mài mực. Chu Anh nhìn sườn mặt hấn, cảm thấy đời sau có câu hình dung về hấn rất thích hợp — đẹp trai đến nỗi không có bạn bè!

Cuối cùng Gia Nguyên để khiêu chiến thành công, chọn lông mày nhìn Chu Anh, trong ánh mắt kia tất cả đều là vĩnh vảo tự đắc, chỉ đợi đến khi nàng bị mắc lừa, làm trò cười cho thiên hạ.

Chu Anh cắn răng một cái, cầm bút chuẩn bị liều mạng.

Lan Tương lại mạo phạm xông vào, thờ gấp mở miệng: "Hoàng Thượng, chủ tử, việc lớn không tốt..."

Mặc dù không ỏn trọng so với Bách Hợp, nhưng tính tình Lan Tương cũng không nôn nóng, Chu Anh ngẩng đầu nhìn phía nàng: "Em thờ một ngụm, nói, rốt cuộc có chuyện gì?"

"Chủ tử!" Lan Tương muốn nói, nước mắt lại rơi trước, "Phủ nội vụ mới vừa rồi ở trong rừng hoa đào phát hiện một thi thể, nói là... nói có thể là Lục La cô nương..."

Bút lông trên tay Chu Anh nháy mắt như là nặng ngàn cân, thẳng tắp rơi xuống, bút nện ở trên giấy Tuyên Thành tuyết trắng, mực văng bốn phía...

P/s: các nàng nghĩ ai là người giết Lục La???

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 94: Đến tận cùng

Cố gắng tiêu hóa xong tin tức này trong nháy mắt, Chu Anh cảm giác trong lòng mình như là mưa to bùng xuống, ẩm ướt đến lên men. Người chung

quanh ôn tồn, nàng không muốn chấp nhận chuyện này.

"Nói rõ ràng, là chuyện gì xảy ra?" Gia Nguyên để thấy thân hình Thư chiêu dung lung lay sắp đổ, một tay nhanh chóng đỡ lấy nàng, thần sắc nghiêm nghị nói, "Rừng hoa đào xa như vậy, Lục La sao sẽ đi rừng hoa đào?!"

Lan Tương cũng rơi lệ không ngừng, giọng nói đều có chút nghẹn ngào, lời nói cũng không ăn khớp nửa điểm: "Nô tỳ gần đây phát hiện Lục La cô nương vẫn rất thần thần bí bí... Tâm tư nàng luôn luôn linh hoạt, nô tỳ cũng đoán không ra vì sao nàng xuất hiện ở rừng hoa đào."

Cảnh Dương cung ở địa giới Đông Lục cung, mà rừng hoa đào ở lục tây cung gần Ninh Tú cung và Dục Khôn cung, nàng xuất hiện ở nơi đó quả nhiên là chuyện rất không bình thường.

Gia Nguyên để nhìn lông mày, mắt nhìn trên mặt Thư chiêu dung không có huyết sắc, cuối cùng không muốn kích thích nàng nữa, còn dặn: "Hầu hạ chủ tử nhà ngươi, việc này trăm sẽ cho nhà đầu Lục La kia một cái công đạo."

Đội Gia Nguyên để rời đi, nước mắt trong mắt Chu Anh rốt cục không tiếng động mà rơi, nàng kéo cánh tay Lan Tương, trong giọng nói mang theo bi lãn (đau khổ+lạnh lùng): "Dẫn Bồn cung đi nhìn nàng một lần cuối cùng."

Nàng nửa điểm cũng sẽ không tin cái chết của Lục La là ngoài ý muốn, đầu tiên mấy ngày nay Lục La thần bí hề hề là vì chuẩn bị lễ vật sinh thần cho tiểu công chúa, cho nên sẽ không bỗng nhiên lẩn khuất trong lòng, tiếp theo, tính cách Lục La linh hoạt, có việc sẽ báo, cũng sẽ không bởi vì ngoài ý muốn mà bỏ mình, vậy giải thích duy nhất, đó là có người có ý định đẩy nàng vào chỗ chết.

Nàng bắt buộc chính mình tỉnh táo lại phân tích mọi chuyện, nhưng Lục La một người trong cung, cũng không oán không thù, động cơ người nọ đơn giản chính là muốn nhắm vào nàng trả thù, hoặc là Lục La phát hiện cái gì không nên biết.

Người thứ nhất nhảy vào trong đầu tất nhiên là Trương quý phi trong Ninh Tú cung cách rừng hoa đào không xa, vốn ngày xưa nàng còn có vài phần suy nghĩ, cảm thấy Trương quý phi không phải người tâm ngoan thủ lạt, nhưng sau việc đại công chúa, nàng liền không bao giờ... tin nữa. Nếu là việc này tra ra manh mối thật liên quan tới ả... Sắc mặt Chu Anh rét run, nắm chặt tay, nàng sẽ không để cho Lục La uống mạng!

Khi muốn bước vào lại bị cung nhân ngăn cản: "Chúng nô tỳ biết chủ tử đối đãi hạ nhân chúng tôi có tình có nghĩa, nhưng hôm nay Lục La chết là điềm xấu, chủ tử vẫn là ở xa xa nhìn liền rời đi đi."

Chu Anh lại dường như không nghe thấy, lập tức đi vào bên trong.

Lúc xóc lên vải trắng, hô hấp Chu Anh lại bị kiềm hãm. Từ sau khi xuyên qua là Lục La cùng Bách Hợp bởi tại bên người, vào cung lại hung hiểm dị thường, trong lòng vẫn tín nhiệm thì chỉ có mấy nha đầu theo bên người. Đối với thể giới vô thân vô cổ này, các nàng không chỉ là cung nữ bên người của nàng, càng giống như là em gái của nàng. Hiện giờ nàng làm chị gái bảo hộ em gái không chu toàn, làm em gái chết thảm trong thâm cung này, trong nội tâm nàng trừ bỏ khổ sở, còn có áy náy như thủy triều lên.

Lục La im lặng nằm ở nơi này, ngày xưa sắc mặt hồng nhuận giờ đã đen, trên cổ có vết dây rõ ràng, không chút nào tổn hao dung nhan xinh đẹp của nàng. Chu Anh lại nhìn không được rơi lệ, không giống với nàng đời trước sống ba mươi năm, đời này sống hai năm, Lục La chỉ là thiếu nữ mười tám tuổi, nếu ở hiện đại, cũng chỉ là học sinh cấp ba đang phát sầu vì thi vào trường cao đẳng mà thôi.

"Chủ tử người xem." Lan Tương lau lệ, phát hiện trong tay Lục La tựa hồ nắm chặt cái gì vậy, vội đẩy ra, "Tay Lục La cô nương nắm chặt như vậy, nhất định là muốn giữ kỹ gì đó."

Đó là một đầu gỗ sơn thuốc màu, hình dạng tựa hồ là cái bánh xe ngựa, Lục La vì sao sắp chết phải gắt gao nắm trong lòng bàn tay? Chu Anh cầm bánh xe khắc gỗ kia qua, đưa cho Lan Tương: "Phân phó Bách Hợp thay Bồn cung tra rõ ràng, bánh xe này có chỗ gì khả nghi, từ nơi lấy gỗ đến thuốc màu, nửa điểm không thể bỏ qua!"

Lan Tương lĩnh mệnh liền lui xuống, Chu Anh phát tay cung nhân, chỉ một mình bởi ở bên cạnh Lục La, tinh tế kiểm tra còn có điểm đáng ngờ nào không. Trong cung cung mạng người như cỏ rác, chết một người có ngàn vạn người đã chết trước, quan khám nghiệm tử thi chỉ là người đi ngang qua sân khấu có lệ thôi. Nàng muốn lấy thân phận một chị gái của Lục La, nghe nàng trước khi chết, nhấn lại lời nói cuối cùng.

Gần đây hoa đào nở rộ, một trận gió thổi qua liền hoa rụng đầy đất, trong móng tay chỉ có đất sét nhưng không có một chút cánh hoa đào. Hôn nữa bởi vì gần đây trời vẫn chưa mưa, đất trong rừng đào là có chút khô ráo cứng rắn, trong móng tay nàng toàn bùn đất lại thập phần rời rạc ướt át, như là đất mới vừa gội qua nước.

Càng kỳ quái chính là, đôi hài của Lục La cũng không thấy bóng dáng, trên tất tuyết trắng lại chỉ nhiễm một chút bụi đất.

Dù loại dấu hiệu cho thấy, rừng hoa đào thực sự không phải là nơi xảy ra án mạng.

"Có người ở gần rừng hoa đào phát hiện dị thường?" Chu Anh cầm bút chấm mực nước, "Người đem một chữ không lọt nghe được nói cho Bồn cung!"

Hai ngày nay, An Thanh Bình và Lan Tương, Bách Hợp cơ hồ là loay hoay chống vó, chỉ bởi vì trong lòng mang một phần tình nghĩa với Lục La, cho nên lúc nào cũng càng tận tâm lưu ý một ít, tiến triển thì nhanh rất nhiều.

"Hồi chủ tử, nô tài nghe được trước đêm Lục La cô nương được phát hiện, có mấy thái giám lén lút khiêng một cái bao tải lui tới gần rừng hoa đào, chỉ là bởi vì sắc trời đã tối, vẫn chưa thấy rõ bộ dáng mấy người kia." An Thanh Bình mở miệng trước, "Nhưng thời điểm nô tài tìm kiếm gần rừng hoa đào lại

phát hiện vài miếng gỗ khắc, tựa hồ giống miếng trong tay Lục La cô nương trước khi chết."

Chu Anh ninh lòng mày: "Gần, gần chỗ nào?"

Bộ dạng An Thanh Bình phục tùng liêm mắt: "Hồi chủ tử, là ở gần thành cung Ninh Tú cung."

Đang tự mình ghi chép, bút trong tay Chu Anh dừng một chút, ở một tờ giấy Tuyên Thành khắc viết vài chữ, mới mở miệng: "Tiếp tục."

Lan Tương nói tiếp: "Nô tỳ tra hỏi những người đã tiếp xúc với Lục La cô nương nhiều ngày qua, có cung nữ Lan Đình, Chu sư phó cung nhân điều khắc nội vụ phủ, còn có Tiểu Doãn Tử cung nhân ngự được phòng. Chu sư phó nói Lục La cô nương gần đây đi theo hần học điều khắc gỗ, hình như muốn điều khắc một cái xe ngựa to màu sắc rực rỡ. Tiểu Doãn Tử nói Lục La cô nương hỏi hần muốn ít được liệu hữu ích cho trẻ mới sinh. Mà Lan Đình là người cuối cùng gặp Lục La, nàng nói trước khi Lục La cô nương đi ra Cảnh Dương cung từng nói còn thiếu cái gì đó trọng yếu."

Bách Hợp cuối cùng nói: "Nếu Lục La giống như lời cuối cùng này, chính là trần xe ngựa gỗ này thiếu một viên trân châu. Nô tỳ đi trong phòng Lục La xem qua, trong phòng thập phần chỉnh tề, nhưng bạc tiêu hàng tháng và mấy thứ chủ tử thường đều không thấy, mà Trình công công phụ trách thu mua nội vụ phủ cũng nói, Lục La mấy ngày trước đây từng đem tất cả gia sản đều giao cho hần, thỉnh hần cầm dùm, đổi một viên trân châu lớn như trứng chim cút. Mà ngày Lục La gặp chuyện không may, đó là cùng Trình công công hẹn lấy trân châu."

Dừng một chút, Bách Hợp mới nghẹn ngào tiếp tục: "Việc này Trình công công và Lục La đều không dám lộ ra, liền hẹn gặp nơi có chút bí ẩn. Nhưng Trình công công cũng không đợi được Lục La đến..."

"Có phải hay không đi gặp Trình công công, thì phải đi qua Ninh Tú cung?" Chu Anh đem rất nhiều manh mối này đều xâu chuỗi, đứng lên mở miệng hỏi.

Lan Tương nghĩ nàng muốn đi tính sổ, vội lên tiếng ngăn cản: "Chủ tử đừng xúc động. Trương quý phi quyền cao chức trọng, còn có thái hậu làm chỗ dựa, nếu là đánh bừa, chủ tử tất nhiên chiếm không được thượng phong."

Chu Anh làm sao không biết lời nói của nàng có đạo lý, nhưng Lục La là vì nàng cùng tiểu công chúa mới gặp tai họa bất ngờ này, mặc dù đối phương là quý phi cao hơn nàng vài phân vị, đại thù này, nàng cũng không thể không báo.

"Các em yên tâm, ta sẽ không để Lục La hi sinh vô ích." Trong mắt Chu Anh hiện lên một tia sáng khác thường.

Gia Nguyên để hạ lệnh đem thi thể Lục La tổng xuất cung giao cho Chu phủ hậu táng, Chu Anh phúc thân tạ ân: "Hoàng Thượng, nô tì có một yêu cầu quá đáng..."

"Trẫm biết nàng nghĩ muốn như thế nào, việc này trẫm không có khả năng đáp ứng nàng." Gia Nguyên để nhìn người phụ nữ chỉ trong vòng hai ngày liền gây một vòng, "Trẫm biết Lục La xưa nay thân cận với nàng, nhưng nàng chung quy là nha hoàn, trẫm làm như vậy đó là cho nàng ngoại lệ, nhiều hơn nữa là không thể nào."

"Nô tì chỉ là muốn xin Hoàng Thượng từ nay trở đi đến bởi tiểu công chúa thôi, sắp tới sinh thần tiểu công chúa, nô tì đại diện cho tiểu công chúa xin Hoàng Thượng cũng không được sao?" Chu Anh sắc giọng.

Gia Nguyên để sững sốt, hần nghĩ đến nàng muốn xin chính là chuyện Lục La, mấy ngày nay bởi vì chuyện Lục La đúng là đem sinh thần tiểu công chúa thiếu chút nữa đã quên rồi.

"Tâm can bảo bối của trẫm, trẫm tất nhiên là sẽ." Thấy nàng làm như rút cục buông xuống chuyện Lục La, Khuyết Tĩnh Hàn cũng hơi hơi nhẹ nhàng thở ra. Hần làm sao không biết đây là người nào gây nên, nhưng dù sủng ái nàng như thế nào, Lục La rốt cuộc cũng chỉ là cung nữ thôi, nếu là bởi vì một cung nữ chết giận lây sang phi tần, vậy sợ là tiền triều hậu cung đều phải kinh động.

"Hôm nay chính sự cũng không nhiều, trẫm liền dùng bữa tối cùng ái phi đi." Gia Nguyên để cười dặt nàng qua, "Trẫm sai ngự thiện phòng thêm vài món ăn, tối nay nàng bởi trẫm nâng ly một phen được không?"

Trong lòng Chu Anh rất buồn, tất nhiên là nguyện ý nhất tỳ giải thiên sầu. Nàng cũng biết Gia Nguyên để đã điều tra rõ chân tướng, mà chậm chạp không mở miệng với nàng đó là bởi vì thể khó xử, dù sao ở thời đại này, thực sự không phải mỗi người sinh ra đều ngang hàng.

Gia Nguyên để đã lựa chọn làm như không thấy, vậy con đường nàng thay Lục La báo thù liền lại khó đi.

Cả đời này bởi vì lúc nào cũng đang diễn trò, Chu Anh vẫn chưa từng thả lỏng, lại không biết từ lượng sâu cạn của cơ thể này, nhưng một đời trước cả ngày đi tiệc rượu, đối với uống rượu vẫn có chút môn đạo, lúc Gia Nguyên để đã muốn say, nàng vẫn thanh tỉnh như cũ, thanh tỉnh rồi lệ đầy mắt.

Lúc Gia Nguyên để nâng mắt liền nhìn thấy người ngồi ở bên cạnh hai mắt đầm lệ, trong lòng của hần bỗng dưng tê rần, trong hai năm qua nàng đã khóc rất nhiều lần, nhưng hần lại rõ ràng có thể cảm giác được, không giống ngày xưa, lúc này đây nàng đang rất thương tâm.

Tuy là say rượu, Gia Nguyên để lại vẫn sớm tỉnh, hần vẫn chưa đứng dậy, lẳng lẳng nhìn khuôn mặt người phụ nữ dưới ánh sáng nhu hòa của minh châu, im lặng mà bi thương.

Hần nhớ tới trong đêm qua tựa như giấc mộng ngắn, khi đó hần tựa hồ bị cảm động bởi khổ sở của nàng, cuối cùng lại cũng chỉ là đem nàng ôm vào trong ngực, làm lệ của nàng ở lại lồng ngực của hần.

"Vô liêm sỉ!" Trên Kim Loan điện, Gia Nguyên đế tức giận, đem tấu chương ném đến trước mặt Trương Nham - huynh trưởng Trương quý phi, "Người làm thống lĩnh quả nhiên là làm tận chức tận trách! Bảy trăm ngàn lượng bạc ở dưới mí mắt người bị người cướp đi, thật đúng là cho trăm mở rộng tầm mắt a!"

Chỉ là bảy trăm ngàn lượng bạc thôi, Hoàng Thượng luôn luôn tín nhiệm đối với hắn, Trương Nham không nghĩ tới Hoàng Thượng sẽ tức giận như thế, chẳng lưu mặt mũi, huân trách như thế. Hắn đoán rằng Hoàng Thượng chỉ là vì phòng miệng người, cũng không phạt nặng, liền chủ động quỳ xuống đất thỉnh tội: "Thần làm việc bất lợi, kính xin Hoàng Thượng trách phạt."

Gia Nguyên đế nhìn người tuy rằng quỳ trên mặt đất nhưng không có ăn năn chút nào, cười lạnh: "Người là nên phạt, trăm nghĩ người sống địa vị cao không biết dân sinh, vậy đi Quảng Tây làm sấm lĩnh đi."

"Hoàng Thượng!" Trương Nham quá sợ hãi, từ khi hắn đánh bại quân Đột Quyết, mới vừa được nhận mệnh về kinh thành làm tướng quân thống lĩnh, liền có chút đắc ý vênh vao. Bởi vì nghĩ hậu cung có chỗ dựa là quý phi cùng thái hậu, liền không có chút sợ hãi, không thể nghĩ rằng Hoàng Thượng không chỉ có thật sự phạt hắn, còn phạt nặng như vậy!

Sau khi hạ triều, nhị vương gia ở trong Dưỡng Tâm điện vẫn có chút kinh ngạc: "Tâm tình hoàng huynh hôm nay tựa hồ không tốt?"

"Sao thấy được?" Gia Nguyên đế thần nhiên liếc mắt hắn một cái.

Nhị vương gia nói: "Chuyện quan ngân bị cướp này kỳ thật nếu nói là có liên quan tới Trương Nham thì liền có, nếu nói là không có, cũng có thể phải sạch, Hoàng Thượng có gì? Phải phạt nặng như vậy, giáng chức đưa hắn đi nơi nam man? Huống chi thái hậu cùng Trương quý phi nơi đó..."

Gia Nguyên đế chậm rãi uống ngụm trà: "Đã làm sai chuyện nên phạt, đây là việc theo lý thường phải làm, mặc dù hắn là huynh trưởng Trương quý phi, cháu thái hậu, trăm cũng phải làm theo lễ công bằng."

"Hoàng Thượng hiểu được đúng mực, là thần đệ quá lo lắng."

Khuyết Tĩnh Hàn phát tay làm cho hắn lui xuống, giờ phút này hắn muốn một người yên lặng một chút, hắn so với ai khác đều rõ ràng, trong sự kiện này, hắn là có nhiều tư tâm hơn, đến cỡ nào không biết đúng mực.

Mà hết thấy này, chỉ là bởi vì người phụ nữ kia, người phụ nữ hắn thấy nàng thương tâm sẽ đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 95: Sinh thần

Khi Trương quý phi biết được tin tức này, trước tiên đi Dưỡng Tâm điện, lại bị Gia Nguyên đế cự tuyệt ngoài điện, người đầy bụi, cuối cùng đi Thọ Khang cung.

Thái hậu biết được ý chỉ trên triều đình của hoàng đế sớm hơn so với nàng, cũng có chút lo lắng, nhìn thấy Trương quý phi quỳ gối trước mặt gấp đến độ sắp khóc, thở dài: "Hoàng Thượng đã không muốn gặp con, thì như thế nào lại gặp ai gia?!"

"Nhưng thái hậu, ca ca hắn là bị hãm hại, chiến thắng Đột Quyết không thể bỏ qua công lao của ca ca, Hoàng Thượng mặc dù không để ý tới nô tì, cũng phải nhớ kỹ công tích ngày xưa của ca ca a. Nơi Nam di cần côi hỗn tạp, ca ca như thế nào ở được chứ?!" Trương quý phi gần như muốn rơi lệ.

Thái hậu sai cung nữ đem nàng nâng dậy: "Chuyện cần làm nhất là phải tra ra quan ngân kia hiện giờ đang ở nơi nào. Hơn nữa ai gia cảm thấy lúc này đây hoàng đế tựa hồ có chút quá mức bất cận nhân tình, có phải hay không ca ca con gần đây có chút không thu liễm, bị người ta tố cáo?"

Trương quý phi lắc đầu: "Ca ca gần đây vẫn giống lúc trước, theo khuôn phép cũ, vẫn chưa hề làm gì. Nhưng chuyện quan ngân bị cướp này có chút sơ sẩy, Hoàng Thượng sao không dằn xếp nửa điểm? Không được, nô tì lại đi Dưỡng Tâm điện cầu Hoàng Thượng, mặc dù bị phạt, cũng muốn cho ca ca một cái cơ hội lập công chuộc tội."

Thái hậu lại lên tiếng ngăn lại: "Hậu cung không được can chính, hôm nay con muốn đem mình cũng can dự vào sao?"

Thấy nàng cuối cùng trầm mặc, cũng không xúc động như vậy nữa, lúc này thái hậu mới tiếp tục khuyên nhủ: "Xảy ra việc này, hoàng đế hiện giờ đang nổi nóng, tự nhiên là phải phạt nặng, nếu con lại mất quy củ, hoàng đế sẽ đem sai lầm tính hết trên đầu huynh trưởng con, lại có ích lợi gì?"

Trương quý phi cúi đầu: "Thái hậu giáo huấn phải, là nô tì quá mức xúc động."

"Con hiểu được là tốt." Thái hậu nhìn nàng, "Hiện giờ có thể cứu nó cũng chỉ có con, chi bằng con điều tra rõ ràng vì sao Hoàng Thượng lại vậy? Phát giận lời đình lớn như vậy, phải hốt thuốc đúng bệnh. Về phần quan ngân bị mất, ai gia sẽ dặn người giúp đỡ tìm kiếm. Được rồi, con cũng gấp hơn nửa ngày, sớm hỏi cung nghĩ ngơi đi, ngày mai là sinh thần tiểu công chúa, đừng làm hoàng đế không hờn giận nữa."

Trương quý phi phúc thân, thông minh lui xuống.

Trên đường quay về Ninh Tú cung, Yến Nhi liền tiến đến kiệu liền nói: "Chủ tử, nô tỳ điều tra rõ, Hoàng Thượng đêm qua là nghỉ ở Cảnh Dương cung. Sáng sớm khi thức dậy triều sắc mặt Hoàng Thượng liền không được tốt, nghe nói đêm qua Hoàng Thượng và Thụ Chiêu dung uống rượu."

"Còn gì nữa không? Hoàng Thượng ở Cảnh Dương cung đã xảy ra chuyện gì?" Trong lòng Trương quý phi có nghi ngờ, trầm giọng hỏi, "Có phải hay không Thụ Chiêu dung châm ngòi, chen chân vào việc triều chính?"

Yến Nhi lắc đầu: "Người chúng ta xếp vào Cảnh Dương cung hiện giờ đã bị đưa đi, hôm nay Cảnh Dương cung là kín không kê hở, đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nô tỳ hỏi thăm không được, kính xin nương nương thứ tội."

"Người làm sao lại có tội?" Trương quý phi nhìn phương hướng Cảnh Dương cung, ánh mắt dần dần biến sâu, "Có tội là một người khác. Hay cho một ả Thụ Chiêu dung, thế nhưng dám tính toán tới trên đầu ca ca bốn cung, bốn cung sẽ cho người hiểu được, như thế nào trả lại gấp đôi! Yến Nhi, chúng ta hồi cung!"

Chu Anh đang đùa với tiểu công chúa, đột nhiên cảm thấy ngứa mũi, che khăn hắt xì liền tiếp ba cái.

"Đây là có người nhớ thương chủ tử." Nhũ mẫu của tiểu công chúa nói.

Chu Anh cười cười, vẫn chưa lên tiếng, sợ có vi khuẩn lây bệnh cho tiểu công chúa, liền về tắm điện trước. Lan Tương đang thu thập, thấy nàng trở về mang chuyện hôm nay trên triều đình hồi bẩm.

Lan Tương thấy nàng không mở miệng, liền tiếp theo: "Lê ra quan ngân bị cướp tuy là Trương đại nhân sơ sẩy, nhưng tội không nặng như thế, Hoàng Thượng giáng chức hấn, đó là đánh vào mặt Trương quý phi, nghĩ đến, là vì chủ tử thay Lục La cô nương báo thù."

Đêm qua tâm tình nàng không tốt liền uống mấy chén, dù trong lòng khổ sở, thế nào đều thập phần thanh tỉnh, thời điểm nghĩ đến Lục La tim nhói đau, nào biết đâu rằng lúc đau thương rơi lệ bị Gia Nguyên để thấy được.

Nàng vốn tưởng rằng việc này đề cập chính là gia tộc Trương thị, Khuyết Tĩnh Hàn nếu lúc trước lên tiếng hậu táng Lục La đó là muốn thay Trương quý phi đem chuyện này cho qua đi, sao biết hấn đứng là nhìn ra tâm sự của mình sao?

Tuy rằng trong lòng có điểm khả nghi như cũ, nhưng Chu Anh cuối cùng là cảm thấy thông khoái một chút, ở thời đại này một mạng thường một mạng không tính là lớn, nhưng có Gia Nguyên để lý giải cùng duy trì, sắp tới có thể rửa sạch oan khuất, uống mạng cho Lục La.

Ở trong cung nào đó, một người phụ nữ mặc cung trang màu xanh trang nhã ngồi ở thượng vị, tư thái thanh thản trầm tĩnh phẩm nước trà trong tay, lắng lắng nghe xong cung nữ hội báo, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Vậy liền đem toàn bộ chuyện này để lộ cho vị kia ở Ninh Tú cung đi, huynh trưởng bị tai họa bất ngờ này, làm muội muội, nàng cũng không nên không hay biết gì."

"Vâng, chủ tử." Lúc cung nữ đang muốn rời đi, lại lần nữa bị chủ tử nhắc nhở, "Đừng để lộ dấu vết, không thể để người khác phát giác. Ngày mai là sinh thần tiểu công chúa, chuẩn bị đi."

"Nương nương, chọn màu đỏ son được không?" Oanh Nhi cầm quần áo hỏi, "Đêm qua, chủ tử không có nghỉ ngơi tốt, mặc cái này sẽ có vẻ tinh thần hơn."

Trương quý phi gật gật đầu: "Vậy cái này đi, người sơ cái búi tóc đại khí một chút cho bốn cung, mặc dù là sinh thần tiểu công chúa, bốn cung cũng sẽ không làm cho ả trong Cảnh Dương cung đoạt nổi bật."

"Vâng, chủ tử." Oanh Nhi có chút đau lòng chủ tử nhà mình, không khỏi lên tiếng an ủi, "Chủ tử cũng đừng quá khó khăn quá, dù sao hiện nay tương quân còn tại trong kinh, nếu là mấy ngày nay tìm về quan ngân này, Hoàng Thượng tất nhiên sẽ thu hồi ý chỉ. Huống chi Hoàng Thượng mấy năm nay đối đãi nương nương như thế nào, nô tỳ đều nhìn ở trong mắt, hoàng thượng là người nhớ tình bạn cũ."

"Nếu là trước đây, lời này của người, ta tự nhiên là tin." Trương quý phi tùy ý cung nữ trang điểm cho nàng, khí phách đẹp để quý giá càng thêm nồng đậm, "Nhưng một năm nay, trong lòng bốn cung lại cảm giác Hoàng Thượng đối đãi bốn cung càng ngày càng không được như xưa, ngược lại cái ả ở Cảnh Dương cung kia nơi chốn chiếm ân sủng."

Khi Oanh Nhi đang muốn mở miệng lần nữa, liền gặp Yến Nhi vội vã tiến vào, sát vào bên tai Trương quý phi nói nhỏ một lát, sắc mặt quý phi liền thay đổi.

"Buồn cười! ả chỉ mới được hoàng thượng sủng ái, tâm tư lại hiểm ác như vậy!"

"Nương nương bớt giận!" Yến Nhi quỳ xuống đất nói, "Hiện giờ nương nương dĩ nhiên biết được là Thụ Chiêu dung từ giữa làm khó dễ, liền phải tỉnh táo lại bàn bạc kỹ hơn. Hoàng Thượng hiện giờ đối với Trương đại nhân có chỗ hiểu lầm, nếu lúc này chủ tử lại xúc động, chỉ làm cho Thụ Chiêu dung càng vừa lòng đẹp ý."

Trương quý phi tức giận đến thật lâu không có lên tiếng, thật lâu sau mới ngồi trở lại ghế trang điểm chạm rồng khắc hoa, bình phục chính mình: "Yến Nhi nói đúng, Thụ Chiêu dung đã hãm hại bốn cung như vậy, liền đừng trách bốn cung vô tình vô nghĩa. Yến Nhi, người thay bốn cung đi tìm vài thứ, nói Nghê dung hoa cũng chuẩn bị, bồi bốn cung đi Cảnh Dương cung."

Oanh Nhi có lẽ đoán được nội dung Yến Nhi nói mới vừa rồi, đang há mồm muốn nói, cuối cùng nhịn được.

Cuối cùng Bách Hợp đem xe ngựa gỗ điêu khắc mà Lục La vẫn chưa làm xong hoàn thành, bánh xe màu đỏ, ngựa màu rậm nắng, cổ kiệu màu vàng, đỉnh xe còn có một viên trân châu ôn nhuận, điêu khắc tinh xảo, tạo hình độc đáo, tiểu công chúa nhìn thấy lần đầu tiên liền ôm vào trong ngực không... buông tay nữa. Xe ngựa này còn ngấm qua dược chất, cho nên tản ra một mùi thuốc thảo nhiên, Chu Anh ngửi thấy, mũi lại lên men, nàng nghĩ, nếu là Lục La còn sống, chắc chắn vui vẻ giống y bé con kia.

Bách Hợp thấy sắc mặt chủ tử không được tốt, vội khuyên nhủ: "Chủ tử, hôm nay là sinh thần tiểu công chúa, Hoàng Thượng cùng nương nương các cung sẽ lại đây, chủ tử hãy đem chuyện phóng xuống đi."

Lúc này lý trí Chu Anh mới trở về, phân phó cung nhân hầu hạ tiểu công chúa rửa mặt, mình cũng quay về tắm điện, thay quần áo.

Trương quý phi đem yến hội sinh thần tiểu công chúa an bài cực kỳ long trọng, ca múa đều là sai nhạc sĩ, vũ cơ tốt nhất tập luyện, xen kẽ nhiều hí khúc cùng xiếc ảo thuật, Chu Anh nhìn thấy danh sách tiết mục này, thấy Trương quý phi thật sự là có khiếu làm người lên chương trình.

"Chủ tử, Trương quý phi cùng Nghệ dung hoa tới rồi." Lan Tương tiến vào báo.

Chu Anh hơi sững sờ, hơn nửa ngày mới nhớ tới Nghệ dung hoa trong miệng nàng là ai: "Lại nói tiếp Nghệ dung hoa thai đã sáu tháng, cũng không biết thai nhi trong bụng có mạnh khỏe không?"

"Mấy ngày nay Nghệ dung hoa ru rú trong cung, phần lớn đều ở trong cung chính mình, làm sao không khỏe?" Lan Tương nói, "Nô tỳ mới vừa rồi nhìn nàng bước chân rất vững vàng."

Chu Anh gật gật đầu, trong lòng cũng có chút nghi hoặc, thời điểm lúc đầu mang thai, Nghệ dung hoa có vẻ gầy yếu như vậy, còn từng ý đồ lợi dụng thai nhi trong bụng hãm hại nàng, như thế nào hiện nay lại đột nhiên không việc gì? Chớ không phải là thái y trong cung y thuật đã cỡ Hoa Đà? Hay là việc này có kỳ hoặc khác?

Sửa sang y phục, Chu Anh đứng dậy đi nghênh đón vị khách quý đầu tiên hôm nay, Lục La chết thảm, Trương Nham bị giáng chức sớm đã làm cho nàng và Trương quý phi trở mặt, hiện giờ chỉ cần ở trước mặt Gia Nguyên để duy trì quy củ khách khí mà thôi.

"Quý phi nương nương tiến đến, nô tì không có từ xa tiếp đón, kính xin nương nương thứ tội." Chu Anh cười nhận lỗi, nàng hiện giờ càng ngày càng am hiểu sâu đạo sinh tồn hậu cung, trong lòng người càng hận một người, trên mặt cười càng sâu.

Trương quý phi cũng cười, nói xinh đẹp chân thành: "Muội muội đừng khách khí, muội muội xưa nay đối xử với đại công chúa thân hậu, hôm nay sinh thần tiểu công chúa, bốn cung tự nhiên là phải tới sớm. Oanh Nhi, đem hạ lễ bốn cung chuẩn bị lấy ra."

Oanh Nhi lấy ra một cái hộp, vừa mới mở ra lập tức có phảng phất lưu quang bắn ra bốn phía, trong mã não hơi mờ còn có tơ máu đang lưu động, diêm dúa lẳng lơ mà hoa lệ. Ở thời đại này, một vòng tay mã não huyết sắc như vậy, quả nhiên là có một không hai.

vòng tay huyết ngọc

Chu Anh lại chỉ nhìn qua liền phân phó Bách Hợp thu lại: "Quý phi nương nương tặng tiểu công chúa lễ vật lớn như thế, nô tì đại diện tiểu công chúa tạ ơn nương nương trước."

Nghệ dung hoa hợp thời sai người đưa lên hạ lễ của mình: "Tần thiếp có một chút tâm ý nho nhỏ, sợ là không trân quý so với quý phi nương nương vậy, kính xin chiêu dung nương nương cùng tiểu công chúa không cần ghét bỏ."

Chu Anh cũng cùng nàng hàn huyên: "Nghệ dung hoa có tâm, tiểu công chúa biết được muội muội quan ái (quan tâm+yêu thương) như vậy, trong lòng chắc chắn cao hứng."

"Tiểu công chúa hoạt bát linh hoạt, tỷ muội trong cung đều rất là yêu thích, vẫn là chiêu dung nương nương có cách dạy dỗ."

"Nghệ dung hoa hiện giờ cũng được sáu tháng, qua ba tháng nữa cũng sẽ có hoàng tử công chúa của mình." Chu Anh nhìn bụng của nàng, cười ôn nhu, "Không biết có phải bốn cung cảm giác sai hay không, bốn cung cảm thấy khí độ Nghệ dung hoa gần đây thay đổi rất nhiều, có lẽ là sắp làm mẹ người?"

Sắc mặt Nghệ dung hoa hơi hơi biến hóa, Chu Anh đều thu vào đáy mắt, thân thiết mời hai vị nhập tọa, liền cúi đầu phân phó Bách Hợp vài câu. Nàng cảm thấy từ khi vào hậu cung, nàng liền dưỡng thành thói quen lớn mật đoán, cẩn thận chứng thực thật là tốt.

Quả nhiên, mấy tiết mục này làm tiểu công chúa thập phần hân hoan, Gia Nguyên để vừa mới vào cửa liền nhìn thấy bé con kia tay vẫy chân dậm bắt diệp nhạc hồ, người phụ nữ của lòng hân thần nhiên nhìn tác động kia, trong mắt lại tràn ra vài tia ý cười.

Khuyết Tĩnh Hàn bỏ qua mọi người thỉnh an, trực tiếp ngồi ở bên cạnh Chu Anh, giống như một người cha bình thường đùa với tiểu công chúa, nói cười yến yến.

Trương quý phi ở đối diện lại cảm thấy thật là chói mắt, Hoàng Thượng từ lúc tiến vào đến bây giờ vẫn chưa nhìn nàng một cái, hoặc là nói vẫn chưa nhìn qua bất kỳ người phụ nữ nào, trừ bỏ Thư chiêu dung, điều này làm cho trong lòng nàng nổi lên cơn sóng thật lớn. Mặc dù thời điểm chính mình thụ... sủng nhất, cũng sẽ không độc sủng, nhưng hôm nay nhìn thế này, Thư chiêu dung ngày sau ân sủng tất nhiên sẽ lướt qua chính mình.

Nàng cảm thấy được, có một số việc là thế ở phải làm. Nương uống trà, Trương quý phi nhảy mắt với Nghê dung hoa, Nghê dung hoa gật gật đầu.

Ôn phi cũng đã đem nhị hoàng tử tới, có lẽ là chưa gặp qua anh trai này, tiểu công chúa mở to mắt nhìn hấn hơn nửa ngày, lại bỗng nhiên mỉm cười ngọt ngào, y y nha nha hô một tiếng: "Ca ca..."

Gia Nguyên để cùng Chu Anh đều là sủng sất, lập tức mỉm cười, tiểu nha đầu này, thế nhưng lần đầu mở miệng lại gọi ca ca!

"Xem ra tiểu công chúa cùng nhị hoàng tử hợp ý vô cùng." Hiền phi ôm Tam hoàng tử cười nói, vuốt ve đứa bé trong ngực, "Không như Tam hoàng tử, an tĩnh như vậy."

Ngồi ở dưới tay, Tiêu tu nghi kỳ quái nói: "Mẫu thân hấn rất an tĩnh, nhưng lòng dạ rắn rết, ai biết tên nhóc này có phải cũng ghen một bụng ý nghĩ xấu hay không!"

Đức phi vừa mới chết không lâu, hơn nữa tội danh rất lớn, trong cung mỗi người ngậm miệng không nói chuyện, Tiêu tu nghi này không khỏi rất không quy củ. Chu Anh thấy sắc mặt Hiền phi không được tốt xem, liền quay đầu nhìn phía Gia Nguyên để cũng khó chịu: "Hoàng Thượng, mẹ đẻ Tam hoàng tử đó là Hiền phi nương nương, Tiêu tu nghi như vậy đó là chỉ cây dâu mà mắng cây hòe nói Hiền phi nương nương tâm địa ác độc, Hoàng Thượng ngài nên phân xử rõ."

Sắc mặt Tiêu tu nghi trắng nhợt, biết chính mình nói lỡ, vội đứng dậy tạ tội. Nhưng Gia Nguyên để nhìn thấy bộ dạng nàng ta vĩnh viễn không có tự mình hiểu lấy, đều một mớ: "Tiêu thị trước điện thất nghi, ngôn ngữ không đúng, cách chức làm thường tại, ở trong cung chính mình tĩnh lại hai năm, không có ý chí của trăm, không được bước ra cửa cung nửa bước!"

Đối với cái dạng này, Chu Anh cũng không có đồng tình nửa điểm, chỉ lạnh lùng nhìn nàng ta khóc suốt mướt rồi đi. Thời điểm ngẩng đầu chống lại ánh mắt địch ý của Trương quý phi, nàng chỉ cười nhạt, lại chuyên tâm cùng Gia Nguyên để và tiểu công chúa thưởng thức biểu diễn.

Đột nhiên nghe được Hiền phi bên cạnh thở dài, Chu Anh vươn tay cầm tay nàng nói: "Hiền phi tỷ tỷ cũng đừng nghĩ nhiều, Tam hoàng tử hiện giờ còn nhỏ tuổi, tỷ tỷ đối với nó tốt như vậy, nó cũng sẽ lương thiện ôn hòa giống tỷ tỷ."

Hiền phi miễn cưỡng cười vui gật gật đầu, Chu Anh biết trong lòng nàng vẫn có lo lắng, nhưng không biết an ủi như thế nào.

Khi xem xong hí khúc Gia Nguyên để liền đứng dậy trở về Dưỡng Tâm điện xử lý chính vụ, Chu Anh mang theo tiểu công chúa cùng các vị cùng nhau ra ngự hoa viên, ngày xuân phấn hoa nhiều, Nhị hoàng tử, Tam hoàng tử hỏi cung từ lâu, tiểu công chúa liền có vẻ hết hứng thú, nhưng Nghê dung hoa lại có vẻ dị thường sống động hơn.

Trong lòng Chu Anh đoán rằng, mới vừa rồi Bách Hợp đã chứng thật, nàng ngược lại cũng không phòng bị. Nàng còn từng do dự, hiện giờ cũng đã quyết định trăm đình chặt sắt, nếu Trương quý phi muốn lợi dụng Nghê dung hoa để thiết kế vu oan nàng, nàng sẽ tương kế tựu kế, nửa điểm không hề lưu tình!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Lục La sống lại

"Nương nương, quả thực phải như vậy sao?" Trong lòng Nghê dung hoa rối cuộc có chút không ổn, "Tần thiếp cảm thấy Thư chiêu dung thực sự không phải là hạng người ngu dốt, hiện nay lại là người trên đầu quả tim của Hoàng Thượng, làm việc như vậy sợ là quá mức hung hiểm."

Trương quý phi nhìn nàng một cái: "Đừng ở thời điểm cuối cùng rút lui có trật tự! Thư chiêu dung không thể khinh thường, nếu không bốn cung cũng không ra hạ sách này. Nếu cứ mặc kệ, để Hoàng Thượng tiếp tục tín nhiệm, làm sao còn sẽ có cơ hội bốn cung cùng người được sủng ái nữa?"

Nghê dung hoa lại làm sao không biết, lúc trước thái hậu cùng Trương quý phi đem nàng đẻ bặt, nàng liền biết mình chỉ là một quân cờ dùng để kiểm chế phi tần khác thôi, làm sao nàng có nửa điểm cự tuyệt?

"Thái hậu nương nương nơi đó..."

"Thái hậu nương nương lớn tuổi, ngược lại càng không quả quyết, sợ đầu sợ đuôi, việc này nếu làm lão nhân gia bà biết được, sợ khó thành." Trương quý phi tiếp tục phân phó Oanh Nhi cùng Yên Nhi đứng phía sau, "Như thế này hai người các người chỉ bằng hành sự tùy theo hoàn cảnh, không thể rối loạn. Còn có hai người các người..."

Nàng chỉ vào cung nữ bên người Nghê dung hoa: "Sinh tử sủng nhục của chủ tử các người ở trong trận chiến này, các người cũng thông minh hơn cho bốn cung, đừng làm Hoàng Thượng nhìn ra manh mối gì."

"Hôm nay là sinh thần tiểu công chúa, mặc dù bốn cung đem tội sát hại hoàng tử vu oan trên đầu nàng, Hoàng Thượng sợ là cũng muốn nhớ vài phần."

Trương quý phi nhìn lông mày, "Bồn cung phải làm nằng rớt cuộc trở mình không được."

Đã ở thế phải làm, Nghê dung hoa thấp giọng nói: "Quý phi nương nương, tần thiếp nhưng thật ra có một chủ ý, người xem được không?"

Nghe xong lời nói Nghê dung hoa, khoe miệng Trương quý phi rớt cục tràn ra mỉm cười, tán thưởng gật gật đầu: "Quả nhiên là chủ ý tốt, bồn cung cũng không tin, Thư chiêu dung ả có thể nhiều lần may mắn như vậy!"

"Hoàng Thượng, cung nữ Bạch Tước ở ngoài cung cầu kiến." Thôi Vinh Minh vào điện bẩm báo nói.

"Là cung nữ trong cung người nào?" Gia Nguyên đế vẫn chuyên chú vẽ tranh thủy mặc vẫn chưa xong, thuận miệng hỏi, "Đã là bữa tối, các cung hân là đều ở Cảnh Dương cung mới đúng."

"Hồi Hoàng Thượng, Bạch Tước là cung nữ bên cạnh Nghê dung hoa." Thôi Vinh Minh nói, "Theo lời nói của Bạch Tước, Nghê dung hoa vốn là ở Cảnh Dương cung cùng Thư chiêu dung và tiểu công chúa đang thưởng thức tiết mục, giờ Thân hai khắc đột nhiên cảm thấy thân mình có chút không khoẻ, liền hồi cung trước. Quý phi nương nương có chút không yên lòng, liền cùng nằng hồi cung mời thái y..."

Gia Nguyên đế đặt bút xuống: "Nghê dung hoa hiện nay như thế nào?"

Vì người ở hậu cung gây sóng gió nhiều lắm, hai năm qua trong cung rất nhiều hoàng tử công chúa đều là còn chưa xuất thế liền sớm chết non, cho nên cũng chờ mong Nghê dung hoa sinh hạ một vị hoàng tử cho hân.

"Sợ là không tốt..." Thôi Vinh Minh có chút bồn khoăn, "Thái y đều ở trong cung Nghê chủ tử, Bạch Tước lại đây thỉnh Hoàng Thượng đi xem."

Gia Nguyên đế nhìn bức tranh vẫn chưa xong, gật gật đầu: "Bãi giá."

Chu Anh đỡ tiểu công chúa ngủ xong, đi ra thấy thần sắc Lan Tương có chút dị thường.

"Như thế nào?"

"Chủ tử, Nghê dung hoa bên kia đã xảy ra chuyện, Tiểu Tần Tử lại đây nói chủ tử đi xem." Đã trải qua rất nhiều chuyện, không riêng gì nằng, mà ngay cả Lan Tương đã thành thực hơn, không bị thất kinh nữa.

"Có biết tình huống như thế nào không?" Chu Anh ngẫm nghĩ một lát, "Sai Bách Hợp dựa theo lời nói lúc trước an bài tốt cho bồn cung, em hãy theo bồn cung nhìn tràng trò hay đi."

Mới vừa rồi Nghê dung hoa mượn cơ thể không khoẻ rồi tiệc trước, lập tức Trương quý phi lòng có sầu lo cũng ly khai, trong lòng nằng liền có vài phần tính toán, cho nên lúc này cũng không giật mình.

"Vâng, nương nương." Lan Tương gật đầu, "Nô tỳ hầu hạ nương nương thay quần áo."

"Không cần." Chu Anh đánh giá chính mình một chút, bởi vì chỉ lo đỡ tiểu công chúa, tóc tai có chút rời rạc, "Như vậy vừa lúc, cũng làm hoàng đế biết được, bồn cung không nhân nhả giống quý phi nương nương vậy, chỉ hiểu trăm phương ngàn kế tính kẻ người."

Khi Chu Anh đến trong cung Nghê dung hoa liền nhìn Khuyết Tĩnh Hàn cùng Trương quý phi ngồi ở chính điện, trên mặt Trương quý phi là rõ ràng lo lắng cùng lo lắng, mà sắc mặt Gia Nguyên đế cũng không coi là đẹp.

"Nô tì tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến quý phi nương nương." Chu Anh phúc thân hành lễ.

Gia Nguyên đế nhìn nằng một cái, thấy tóc tai nằng khê buông lỏng, xiêm y trên người vẫn là bộ khi xem diễn xuất mới vừa rồi, có thể thấy được là nghe hỏi vội vàng mà đến. Trái lại Trương quý phi trên mặt vạn phần vô cùng lo lắng, cũng trang dung hoàn hảo, tóc mai chỉnh tề. Trong lòng đối với lời nói của ả mới vừa rồi lại thêm vài phần hoài nghi.

Trương quý phi nhìn thấy nằng, sắc mặt liền có chút thay đổi: "Thư chiêu dung, người hiện giờ cũng làm mẹ người, sao có thể làm ra chuyện ác độc như thế?"

Chu Anh liếc lông mày, trong mắt tràn đầy vô tội: "Nô tì mới vừa nghe thấy thân mình Nghê dung hoa không khoẻ, vừa gặp Tiểu Tần Tử được Hoàng Thượng sai đi truyền chỉ, nô tì mới vội vàng đến. Quý phi nương nương ở bên này nói xấu nô tì cái gì vậy?"

"Thái y sáng nay thỉnh mạch bình an còn nói Nghê dung hoa thai an ổn khoẻ mạnh, hoàng tử trong bụng bình yên không ngại, sao sau khi đi Cảnh Dương cung của người nghe diễn, ăn trưa xong, liền không khoẻ như vậy?" Trong lòng Trương quý phi không quen nhìn nhất đó là sắc mặt vênh vênh giả bộ vô tội như vậy của nằng để tranh thủ Hoàng Thượng tín nhiệm, dù biết nằng thật sự vô tội, nhưng con tức trong lòng lại càng sâu, "Mới vừa rồi thái y chẩn ra Nghê dung hoa là ăn phải được thương thai mới đến nỗi này, người còn có gì nói sao?!"

Chu Anh nhìn Gia Nguyên đế, thần sắc hân hờ hững bàng quan như trước, giống như đối chọi gay gắt của Trương quý phi cùng nằng không một chút can hệ tới hân. Trên thực tế mỗi một lần cung phi đấu chọi, hân bên ngoài đều là công bằng như vậy, ngầm so với ai cũng thanh tịnh hơn rất nhiều, nhưng cuối cùng vạch trần hay không, tất cả theo ý hân mà thôi.

Nếu là người khác, Chu Anh còn có thể dựa vào hai phần sủng ái cùng tín nhiệm của Gia Nguyên đế, nhưng hiện giờ đối thủ là Trương quý phi, là từng

người phụ nữ được sủng ái hơn so với nàng, nàng không có nửa điểm chờ mong Gia Nguyên đế, chỉ ngóng trông hắn có thể căn cứ chứng cứ mà quyết đoán thôi.

"Quý phi nương nương nói lời này rất đúng." Chu Anh ngược lại nở nụ cười, "Nhưng toàn bộ yến tiệc sinh thần tiểu công chúa đều do quý phi nương nương giúp đỡ lo liệu, nếu là nô tì mới có thể, vậy nương nương ngài sao hoàn toàn trong sạch chứ?"

Trương quý phi sớm dự đoán được nàng chắc chắn cần ngược lại chính mình một ngụm như vậy, cũng không mất đúng mực, chính là nhìn về phía Gia Nguyên đế: "Hoàng Thượng, nếu là luận tài ăn nói, ai có thể vượt qua chiêu dung muội muội nhanh mồm nhanh miệng? Nhưng mới vừa rồi trong lòng bốn cung mặc dù lo lắng, cũng nhiều đề lại mấy phần tâm, nghĩ đến thời điểm Yến Nhi thay bốn cung đi ngự thiện phòng tra lại đột nhiên gặp gỡ một cung nữ cầm tay nải liền vội vàng muốn chạy ra cung, cũng lúc đó, công công phụ trách mỗi ngày xuất cung thu mua ở ngoài cung cũng ở cùng người này. Bốn cung sai người bắt, Hoàng Thượng, vì công bình đề... chuyện này vẫn là Hoàng Thượng tự mình thăm vấn được không?"

Trong lòng Chu Anh có chút kì quái, một chiêu này của Trương quý phi quả thật mạo hiểm, ai không biết tâm tư Gia Nguyên đế thâm trầm như biển, đề hắn đến thăm vấn, nếu là an bài hai cung nhân lộ ra dấu vết để lại, ngược lại chính mình thoát không khỏi liên quan.

Nhưng khi hai người kia bị trói dẫn lên điện, không riêng gì Chu Anh, mà ngay cả Gia Nguyên đế cũng có chút kinh ngạc.

Bởi vì một người trong đó không phải người bên ngoài, mà là Lục La đã sớm chôn cất ở ngoài cung!

Trương quý phi nhìn sắc mặt Thư chiêu dung trong điện, trong mắt hiện lên một tia ý cười: "Hoàng Thượng có thấy cung nữ mặc lục y cực kỳ nhìn quen mắt?"

Mi tâm Gia Nguyên đế vừa nhíu, quét mắt Thư chiêu dung có chút kinh ngạc giật mình, trầm giọng nói: "Chuyện này sao lại thế này? Đây không phải Lục La hầu hạ Thư chiêu dung Cảnh Dương cung? Mấy ngày trước đây trẫm còn biết Lục La cô nương bị tai họa bất ngờ, hạ lệnh tống xuất cung hậu táng, sao hiện nay lại quý gối nơi này?"

"Hoàng Thượng, nô tì cũng không hiểu ra sao đâu." Trương quý phi nhìn hai người quỳ ở trong điện, lên giọng trách mắng, "Lục La, người cũng biết già chết là tội khi quân, nếu là người đem sự thật nói hết, bốn cung còn có khả năng cầu tình Hoàng thượng, tha cho người một mạng!"

Trong lòng Chu Anh so với bất luận kẻ nào đều hiểu được, đây không phải là Lục La chân chính, Lục La chân chính đã chết, trong lòng lại ngóng trông nàng thật sự chính là nha đầu trước kia đi theo phía sau mình.

Cung nữ kia lại giả mồm không nói lời nào, nhưng cúi đầu bái lạy tới phương hướng Chu Anh: "Nô tỳ cô phụ chủ tử nhờ vả, kính xin chủ tử trách phạt."

Như vậy dù chưa cung khai, cũng đã làm mọi người hiểu được, lúc này nàng giả chết, người sai sử phía sau là chính mình. Chu Anh nhìn mặt mày giống Lục La như đúc, đột nhiên nhớ tới ngày ấy, khi sờ trên mặt Lục La, nếu là Lục La thật sự còn sống, tất nhiên cũng muốn bị một màn trước mắt này kinh hãi.

"Chủ tử, nàng không phải Lục La." Lan Tương ở sau nói nhỏ, Chu Anh gật gù đầu, nàng biết được, nếu thật là Lục La, là vô luận như thế nào cũng sẽ không hãm hại chính mình vào bất nghĩa như vậy.

Nàng đối với sản phẩm giả mạo kém chất lượng kia cười lạnh, lập tức nhìn về phía Gia Nguyên đế: "Thỉnh Hoàng Thượng cho phép nô tì hỏi nàng mấy vấn đề."

"Hoàng Thượng, trăm triệu không thể." Trương quý phi ngăn cản nói, "Lục La cùng Thư chiêu dung chủ tử tình cảm thâm hậu, nô tì sợ các nàng là dụng tâm kín đáo."

Trong lòng ả hiểu được, chuyện Lục La này không lừa được ánh mắt Thư chiêu dung, chính là ngóng trông ả có thể lừa gạt ánh mắt hoàng thượng thôi. Gia Nguyên đế do dự một lát, cuối cùng gật đầu, ngầm đồng ý.

Chu Anh cảm thấy hiện tại chuyện này như cùng một cái toà án, Gia Nguyên đế là quan toà, nàng cùng Trương quý phi là luật sư phản biện đối phương. Nàng đứng dậy đi đến bên cạnh "Lục La": "Mấy ngày nay làm em chịu khổ, bốn cung cũng không đành lòng, hiện giờ đã là đến bước này, mặc dù em cung khai ra bốn cung, bốn cung cũng sẽ không oán em."

"Chủ tử yên tâm." Hai mắt Lục La lệ mông lung, "Nô tỳ có chết cũng sẽ không bán đứng chủ tử!"

Thần tình Chu Anh cảm động: "Bốn cung sẽ chiếu cố người nhà của em."

"Chủ tử ngài đã quên, nô tỳ thuở nhỏ trong phủ lớn lên, chủ tử là người nhà nô tỳ." Lục La than thở khóc lóc nói. Trong lòng Chu Anh lại càng ngày càng lạnh, Trương quý phi này quả nhiên là đem lai lịch của nàng điều tra nhất thanh nhị sở.

"Bốn cung từ khi tiến cung tới nay liền chưa từng gặp qua gia đình cậu, lần này nhờ em xuất cung đi đưa thư cho cậu, em đã đưa chưa?" Chu Anh cố ý hỏi, chỉ vì mấy ngày trước đây cậu đột nhiên sai người viết thư nhà đưa vào cung, nói mình đang ở kinh thành, mấy năm nay sinh ý làm không sai, có chút nhớ thương nàng, phong thư này, nàng cho Lục La xem qua.

"Chủ tử hôm nay sao hồ đồ như vậy?" Sản phẩm giả mạo nói, "Cậu của chủ tử hiện giờ đang ở Giang Chiết, nô tỳ dù có đôi cánh, cũng không có biện pháp giao thư a."

Chu Anh cuối cùng hết hy vọng: "Hoàng Thượng, nô tì không hỏi nữa."

Gia Nguyên để lại bỗng nhiên nói: "Lục La là người của nàng, nàng quen thuộc nhất. Nàng cảm thấy được, người này thật là Lục La nha hoàn hồi môn của nàng sao?"

"Hồi Hoàng Thượng, trong lòng nô tì cực hy vọng như vậy." Chu Anh cúi đầu, "Mặc dù là phản bội nô tì, cũng tốt hơn thân mai hoàng thổ, vì sinh tử cách xa nô tì."

Gia Nguyên để mặc dù ngồi ở chủ vị, lại vẫn có thể nhìn thấy nàng cúi đầu nhỏ xuống một vài giọt lệ. Hắn nhưng lại không nghĩ tới người phụ nữ của mình trọng tình như thế, trong hậu cung chị em ruột, anh em ruột còn có thể trở mặt thành thù, nàng nhưng chỉ là vì một nha hoàn, ba phen mấy bận rơi lệ đau buồn, bất đồng với người bên ngoài như thế này.

Trong lòng Trương quý phi nhưng có chút không lường được, ả cứ nghĩ lợi dụng Lục La xuất hiện chứng minh lúc trước Lục La giả chết là vì hãm hại chính mình, mà cung nữ này chứng minh là Thư chiêu dung phản phò người động tay chân vào ả thực của Nghê dung hoa, Gia Nguyên để liền càng sẽ tin tưởng hơn. Nhưng hiện nay, ả không thể nghĩ được Thư chiêu dung trấn định như vậy, cũng không thể nghĩ được Hoàng Thượng cũng sẽ hoài nghi Lục La thật giả.

Trên thực tế ả càng không muốn nhưng bởi vì một hành động kia của ả, ngược lại làm cho tâm Gia Nguyên để càng thêm thiên hướng Thư chiêu dung.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Biến đổi bất ngờ

Nếu không phải là Lục La thật sự, bị Trương quý phi cùng Gia Nguyên để thẩm vấn, cuối cùng gánh không được trọng hình, đem nhân quả từ đầu đến cuối khai ra. Hơn nữa cung khai rất nhiều chuyện, không chỉ có khai ra chuyện an bài ả giả chết để hãm hại Trương quý phi, còn có chuyện lúc trước thiết kế làm cho Trương dung hoa chết đuối.

Gia Nguyên để nghe xong chuyện này, thần sắc vẫn chưa động, mà là nhìn cung nữ quý gối trong điện đang run rẩy không ngừng: "Lục La mặc dù trung thành, cuối cùng là chịu không nổi trọng hình, hiện nay sợ là huyết nhục mơ hồ, người có lời muốn nói?"

Cung nữ sợ tới mức không nhẹ, run rẩy cung khai: "Nô tỳ chính là phụng mệnh làm việc... Nô tỳ không biết đây là cho Nghê dung hoa dùng, xin hoàng thượng thứ tội, thỉnh quý phi nương nương thứ tội!"

Ngay lúc này thái y đi vào tầm điện bắt mạch cho Nghê dung hoa lúc này, đã đi ra, là lão thái y trong cung thỉnh mạch cho thái hậu, rất đức cao vọng trọng. Chu Anh thế mới biết Trương quý phi vì sao phải đi nước cờ hiểm này, bởi vì phạm là Gia Nguyên để tin lời khai Lục La, vậy nhân chứng vật chứng liên tiếp sau đó, sẽ trở thành chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, ả muốn gán tội cho người khác một loạt như vậy, dù nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Trong lòng Chu Anh cuối cùng không có nắm chắc, chỉ hy vọng Bách Hợp không phụ nhờ vả, hết thấy thuận lợi.

"Ô thái y, tình huống như thế nào? Thai trong bụng Nghê dung hoa còn giữ được không?" Gia Nguyên để mở miệng nói, ngữ khí rất bình tĩnh.

"Hồi Hoàng Thượng, Nghê dung hoa đã mang thai sáu tháng, vốn là người lớn thai nhi đang an ổn, nhưng hôm nay dùng được thương thai." Ô thái y quỳ xuống đất, "Vi thần vô năng, không thể cứu được tiểu hoàng tử, xin hoàng thượng thứ tội!"

Mặt Gia Nguyên để không chút thay đổi gật đầu: "Nghê dung hoa đâu?"

"Nghê dung hoa vẫn khỏe, phen động tĩnh này cũng bị thương căn cơ, chỉ sợ phải dưỡng hơn một năm rưỡi mới có thể khỏi hẳn." Ô thái y nói, "Vi thần liền đi xuống kê đơn thuốc cho Nghê dung hoa."

Trương quý phi cuối cùng nhịn không được nói: "Nghê dung hoa sợ là thương tâm, khi ba tháng đầu thai không ổn, Nghê dung hoa liền mất không ít tâm tư, dựa theo thái y dặn, mỗi ngày dùng thuốc an thai. Cho đến khi qua ba tháng đầu mới thoáng ổn định chút, hiện giờ đột nhiên mất con, Hoàng Thượng đây cũng là hoàng tử của ngài a."

Trong lòng Gia Nguyên để cũng khổ sở, như lời quý phi nói, mặc dù là không sủng ái Nghê dung hoa lắm, nhưng đứa nhỏ trong bụng nàng cũng là cốt nhục của mình: "Ái phi cứ yên tâm, việc này trầm chắc chắn tra rõ ràng, còn cho dung hoa cùng đứa nhỏ của trẫm một cái công đạo."

Nếu như nói vừa rồi tâm Gia Nguyên để là thiên hướng Chu Anh, hiện nay tâm Gia Nguyên để là ở giữa, trong lòng hoài nghi đối với Trương quý phi cùng Thư chiêu dung, rất rối rắm. Trong lòng hắn kỳ thật không muốn là ai trong đó. Trương quý phi từ khi nhập phủ cho tới bây giờ, đã tám năm, luôn luôn có rất nhiều tình cảm, hắn thường ngày cũng sủng nàng, đó là bởi vì nàng tuy rằng cao ngạo, nhưng cũng đơn thuần, không như người bên ngoài chứa nhiều tính kế như vậy. Tuy rằng lần trước chuyện đại công chúa cũng làm hắn thất vọng đau khổ, nhưng vẫn còn hy vọng nàng vẫn như ngày xưa ý vào sủng ái mà kiêu ngạo, sẽ không phải là người làm ra việc thương thiên hại lý. Mà Thư chiêu dung... Hắn cũng không hy vọng, không phải bởi vì nàng

có bao nhiêu đơn thuần, mà là sợ chính mình mặc dù biết được là nàng bày ra, cũng không có biện pháp quyết tâm ác độc.

"Mới vừa rồi cung nữ cũng nhận tội, nói là nàng phân phó ả hạ độc thương tổn hoàng tử trong bụng Nghê dung hoa." Gia Nguyên để nhìn Thư chiêu dung vẫn cúi đầu không nói, "Nàng có lời muốn nói?"

Chu Anh vẫn chưa thấy Bách Hợp xuất hiện, không có tùy tiện chọc thủng, chỉ lắc đầu: "Hoàng Thượng, nô tì không lời nào để nói. Nhưng Hoàng Thượng cũng biết nô tì rất yêu thương con gái, hôm nay là sinh thần tiểu công chúa, nô tì lại như thế nào có tâm tư, phá hư sinh thần tiểu công chúa chứ?"

"Đúng là nhân sinh thần tiểu công chúa, người mới có phương tiện làm việc." Trương quý phi gây sự, "Hoàng Thượng ngài ngẫm lại đại công chúa lúc trước có gì? Vô duyên vô cớ ở Cảnh Dương cung bị bệnh, chẳng lẽ không cảm thấy kỳ hoặc sao? Bề ngoài Thư chiêu dung đối với mấy vị công chúa rất yêu thương, lại ngấm hạ độc, lúc trước Trương dung hoa cũng đang có mang long thai bị sát hại, hiện giờ Nghê dung hoa cũng vậy."

Trương quý phi tức giận quỳ trên mặt đất nói: "Hoàng Thượng, nếu là cứ để Thư chiêu dung như vậy, chỉ sợ sẽ trở thành Đức phi kế tiếp... Kính xin Hoàng Thượng nghĩ lại, cũng vì tiểu công chúa lo lắng một phen a."

Nói đến nơi đây, Chu Anh ngược lại nhẹ nhàng thở ra, nhắc tới Đức phi mặc dù là cấm kỵ của Gia Nguyên đế, nhưng nhắc tới chuyện đại công chúa, Trương quý phi xem như dòi tằm đá đập chân của mình.

Lúc trước Gia Nguyên đế vì diệt trừ ngũ hoàng tử, cùng nàng đạo diễn một hồi bệnh dịch giả, đem tất cả từ đầu đến cuối đều cho nàng biết. Nhưng là người bên ngoài lại không biết chi tiết trong đó, chỉ biết nàng là phụng mệnh giả chết làm ngũ hoàng tử cùng Đức phi tin tưởng mà thôi.

Quả nhiên, Gia Nguyên đế nghe đến đó mày không tự giác cau: "Ái phi là nói, Trương dung hoa bị chết, đại công chúa vô cớ trúng độc, đều là Thư chiêu dung gây nên?"

Trong mắt Trương quý phi đỏ lên: "Hoàng Thượng, may mắn đại công chúa đã bình yên vô sự, nếu không, nếu không nô tì quả nhiên là muốn bị thương tâm mà chết. Chỉ sợ Nghê dung hoa sau khi tỉnh lại, cũng sẽ giống nô tì lúc trước thương tâm muốn chết."

"Hiện phi nương nương đến."

Chu Anh nghiêng đầu liền nhìn thấy Bách Hợp phía sau Hiện phi âm thầm gật đầu với mình, tảng đá trong lòng nàng cuối cùng buông xuống.

"Nô tì thỉnh an Hoàng Thượng, thỉnh an quý phi nương nương." Hiện phi phúc thân nói.

"Ái phi sao lại tới?"

"Hoàng Thượng, nô tì vốn là ở Cảnh Dương cung, nhưng nghe nói tiểu công chúa ở tử điện, vẫn khóc rống, tìm khắp nơi không thấy chiêu dung muội muội, nên có chút lo lắng." Hiện phi xưa nay ôn hòa, nói ra làm người tin phục, "Sau lại nhìn thấy sắc mặt Bách Hợp không tốt lắm, thế mới biết là Nghê dung hoa muội muội đã xảy ra chuyện, trong lòng nô tì không bỏ xuống được, liền muốn lại đây nhìn một cái. Nghê dung hoa hiện nay đã khỏe chưa?"

Gia Nguyên đế lắc đầu, vẫn chưa lên tiếng. Trong lòng Trương quý phi lại biết được nàng là Thư chiêu dung mời đến giúp đỡ: "Hiện phi muội muội đã đến đây, liền chủ trì công đạo cho Nghê dung hoa đi. Dung hoa muội muội bị người hạ được thương thai, hiện giờ đau mắt hoàng tử, nếu không điều tra rõ chân tướng, chỉ sợ sau này hậu cung này liền không được an bình."

Hiện phi lại nói: "Lo lắng của quý phi nương nương, nô tì hiểu rõ, nhưng Hoàng Thượng, trong lòng nô tì cũng có chút nghi vấn."

Gia Nguyên đế nhìn phía nàng: "Nghi vấn? Nghi vấn cái gì?"

"Trước đó vài ngày nô tì kiểm kê các cung dùng được liệu những ngày qua phát hiện chút dị thường." Ngữ điệu Hiện phi không nhanh cũng không chậm, "Giờ Nghê dung hoa đang hoài thai, thuốc dưỡng thai là Ô thái y tự mình khai căn, được liệu đều là theo ngư dược phòng phối chế, đây vốn là điều bình thường. Nhưng gần đây nô tì lại bắt được mấy cung nhân âm thầm ra ngoài cung mua được liệu, cung nhân này lại khai, đây là Nghê dung hoa sai mua."

Trương quý phi trầm nghĩ ả quả nhiên là sợ hãi, trên mặt vẫn duy trì lấy phần đoan trang kia: "Có lẽ là Nghê dung hoa vì muốn an tâm, sai người mua một ít thuốc bổ, cũng không có gì đáng trách a."

Hiện phi lại nở nụ cười: "Nô tì lúc trước cũng là lo lắng như vậy, nhưng khi nô tì còn nhỏ, có học nhận biết được cơ bản, lại phát hiện được liệu Nghê dung hoa sai mua, nhưng lại tất cả đều là đương quy, đỗ trọng, a giao, sài hồ, hương phụ đều là được điều kinh lưu thông máu, nếu là thai của Nghê dung hoa khỏe mạnh thật như lời Ô thái y nói, thì như thế nào phải dùng được liệu như vậy?"

Gia Nguyên đế làm sao không biết công hiệu những được liệu này, hần nhìn không chuyển mắt, nhìn chăm chăm Hiện phi: "Lời Hiện phi nói là thật?"

"Hoàng Thượng, nô tì không dám có nửa câu vọng ngôn." Ánh mắt Hiện phi chân thành, "Vì sợ chính mình oan uổng Nghê dung hoa, nô tì còn mời riêng Thái y viện viện phán Yên thái y đến xác nhận những được liệu này cho thần thiếp. Tự tiện mời thái y ngư dụng của Hoàng Thượng, kính xin Hoàng Thượng tha thứ nô tì."

"Ái phi xưa nay làm việc cẩn thận, trầm sao lại trách tội?" Gia Nguyên đế nghe xong lời Hiện phi nói, trong lòng có chút lạnh cả người, nói với Thôi Vĩnh Minh, "Y thuật của Yên thái y rất cao, Nghê dung hoa ở Cảnh Dương cung ăn lầm được thương thai, việc này rất lớn, nếu chỉ bằng một mình Ô thái y chẩn đoán bệnh, cuối cùng không ổn, đi truyền Yên thái y đến tái khám."

Đến tận đây cuối cùng Chu Anh nhẹ nhàng thở ra, Yên thái y là thái y ngự dụng của Gia Nguyên đế, Gia Nguyên đế đối với hắn tín nhiệm thậm chí hơn cả thái hậu, cho nên chỉ cần hắn chấn ra tình hình thực tế của Nghê dung hoa, chứng minh Nghê dung hoa từ mấy tháng trước đã sảy thai, vậy Trương quý phi cùng Nghê dung hoa hợp diễn trận khổ nhục kế này liền tự sụp đổ.

Lúc ban đầu nàng tính toán là phải Hiền phi ra ngựa, bởi vì thái độ làm người từ trước đến nay của Hiền phi công chính, nếu là Bách Hợp đem hết thảy nói thẳng ra, nàng tất nhiên sẽ không đứng nhìn bàng quan. Nhưng không nghĩ tới Hiền phi nương nương tính toán sâu như vậy, chỉ một Yên thái y, liền cũng đủ vận ngã đối phương.

Trên thực tế trên mặt Trương quý phi dĩ nhiên có chút hoa dung thất sắc, trong lòng ả so với ai khác đều rõ ràng, chỉ cần Yên thái y xem mạch Nghê dung hoa, vậy vận này của ả nàng liền phải thua không thể nghi ngờ.

Giờ khắc này, lòng của ả là treo ở giữa không trung, lung la lung lay, giống như ném một cái liễn vỡ vụn.

Gia Nguyên đế am hiểu nhất sát ngôn quan sắc (quan sát sắc mặt, lời nói), giờ phút này nhìn biểu tình mọi người trong điện, còn có cái gì là không rõ. Hắn khẽ nhíu mày, đang muốn mở miệng, lại nghe được một tiếng thông truyền ngoài cung vang lên.

"Thái hậu nương nương giá lâm."

Vừa mới dứt lời, liền thấy Trương thái hậu uy nghi ung dung xuất hiện ở cửa cung, bà chải lấy búi tóc chính trang, mặc phượng bào thái hậu màu vàng rờn lại nổi bật lên trang nghiêm túc mục của bà.

Tiếp nhận mọi người hành lễ xong, thái hậu mới nhìn Gia Nguyên đế trên điện nói: "Ô thái y là tâm phúc của ai gia, hoàng đế như vậy, đó là không tín nhiệm ai gia sao?"

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Đấu tranh

Lời Thái hậu vừa nói ra, đừng nói là Chu Anh, mà ngay cả Hiền phi cũng biết một chiêu Yên thái y này đã mất hiệu lực. Bởi vì giờ khắc này, Gia Nguyên đế quả quyết sẽ không đối địch cùng thái hậu, cũng không phải bởi vì hắn cùng thái hậu có tình cảm mẹ con sâu đậm, chính là làm vua của một nước, nếu trên lưng bị thanh danh ngõ nghích, bất hiếu với mẫu hậu như vậy, chỉ sợ sau khi trăm tuổi cũng không dám đi gặp tổ tiên. Từ xưa đến nay, tất cả hoàng đế trong lịch sử đều chú trọng nhất là thanh danh.

Quả nhiên, Gia Nguyên đế cười cười: "Mẫu hậu nói chi vậy, Ô thái y y thuật rất cao, thân mình mẫu hậu mấy năm nay đều là Ô thái y đốc lòng liệu, trăm tự nhiên là tin được."

Thái hậu cũng không phải người được một tác lại muốn tiến thêm một thước, thấy hoàng đế vẫn chưa trở mặt với mình, cũng lui từng bước: "Nghê dung hoa xảy ra chuyện như vậy, ai gia cùng Hoàng Thượng đều rất khó qua. Hôm nay lại vừa gặp sinh thần tiểu công chúa, ai gia biết tính tình Thư chiêu dung nhu hòa lương thiện, tất nhiên sẽ không làm việc thương thiên hại lý như vậy. Hoàng đế có cùng suy nghĩ với ai gia không?"

Gia Nguyên đế tất nhiên là sẽ không phản bác, đành nói: "Vẫn là mẫu hậu nhìn thấu triệt, chuyện hoang đường hôm nay, trăm coi như không phát sinh. Nghê dung hoa mất hoàng tử, trăm cũng đau lòng, tấn làm tiếp dư. Thư chiêu dung ở ngày sinh thần tiểu công chúa lại bị kinh hạch này, trăm không đành lòng, đặc biệt tấn làm Thư quý cơ, sẽ làm lễ sắc phong."

Mặc dù đều chỉ tấn một phân vị, nhưng Nghê dung hoa là từ sùng ngũ phẩm tấn lên chính ngũ phẩm, mà Thư chiêu dung cũng từ chính tam phẩm tấn lên sùng nhị phẩm, tính như thế nào đều là Thư chiêu dung được tiện nghi.

Trương quý phi không có cam lòng, khi đang muốn mở miệng đã thấy thái hậu quét tầm mắt tới, cuối cùng im lặng.

Tính tình Chu Anh cho tới bây giờ cũng không phải là người gây sự, huống hồ việc này đã định vẫn là chính mình chiếm thượng phong, nếu là nàng còn nín lấy không buông, khó tránh khỏi sẽ cho Khuyết Tĩnh Hân cùng thái hậu thấy một tính tình được tiện nghi, khoe mã còn tham lam, vậy sau này muốn lấy được sủng chi sợ cũng không phải dễ dàng như vậy.

"Hoàng đế đã nói như vậy." Mắt thái hậu nhìn Thư chiêu dung một mực yên lặng không lên tiếng, "Thư chiêu dung bận rộn một ngày, Hiền phi thay ai gia tặng nàng hồi cung nghỉ ngơi đi."

Trên mặt Chu Anh không có nửa điểm ủy khuất, phúc thân hành lễ: "Nô tì cáo lui."

Đội Gia Nguyên đế cũng rời đi, thái hậu chậm rãi đi tới trước mặt Trương quý phi, nửa câu cũng chưa nói, vươn cánh tay, không chút do dự cho ả một cái tát!

Trên mặt đau đớn làm Trương quý phi khiếp sợ, ả nhờ Yến Nhi bên cạnh đỡ mới đứng vững thân hình, trong mắt chứa đầy lệ: "Thái... Thái hậu cô cô..."

"Đừng gọi ai gia!" Trương thái hậu cho tất cả cung nhân lui ra, trong đại điện chỉ còn lại có cô cháu hai người, bà ta mới nghiêm túc tiếp tục nói, "Con cũng biết, nếu là hôm nay ai gia đến chậm một bước, hiện tại chỉ sợ con cũng đã không được làm quý phi nữa rồi!"

"Thái hậu..." Trong mắt Trương quý phi đầy lệ trong suốt, cuối cùng có chút không phục, "Hôm nay nô tì kỳ thật là có tám phần nắm chắc có thể vận ngã Thư chiêu dung!"

"Con cho tới bây giờ vẫn không rõ sao?" Trên mặt thái hậu tràn đầy thất vọng, "Hoàng đế là người như thế nào, con ở với nó tám năm, lại không hiểu biết bằng Thư chiêu dung. Lầy tính tình của con, tự nhiên nghĩ đến đem chuyện trước đây đều áp đặt, vu oan Thư chiêu dung, nhưng con lại chưa bao giờ nghĩ tới, hoàng đế là người hồ đồ sao? Chuyện Trương dung hoa nó chưa truy cứu, chuyện đại công chúa nó cũng chưa truy cứu sâu thêm, cũng không đại biểu nó không biết rõ tình hình. Nhưng hiện giờ con nhắc tới, sẽ chỉ làm hoàng đế lại càng không tin tưởng lời của con thôi."

Tâm tư Trương quý phi vốn không bằng Đức phi lúc trước chín khúc mười tám quẹo, nhất là đối với hoàng đế, bởi vì được sủng ái nhiều năm nay, ả liên quá mức tự tin, tin tưởng trong lòng Hoàng Thượng là có ả, lại càng không hiểu được làm thế nào đi tình tề nghiêng ngả tâm tư hoàng thượng.

"Hôm nay việc vu oan Thư chiêu dung mà nói vốn là tai bay vạ gió, hoàng đế vì an ủi nàng, ngày sau đối đãi nàng thân hậu hơn cũng không có gì đáng trách." Thân sắc thái hậu nghiêm túc nhìn ả, "Nếu là để ai gia biết được con lại làm ra chuyện xúc động lỗ mãng, ai gia cũng sẽ không tương trợ như hiện giờ nữa."

Thái hậu so với ai khác đều hiểu được, hôm nay hoàng đế cho bà ta mặt mũi, nhưng một chiêu này cũng chỉ dùng lần này. Lúc Trương thái hậu rời đi, ngoài cung đã chìm trong hoàng hôn, bà ta nhìn chằm chằm thừa thốt, hỏi Văn Cẩm bên cạnh: "Văn Cẩm a, người nói ai gia làm thái hậu này, thật có thể giữ được Trương gia sao?"

Văn Cẩm không biết đáp lại như thế nào, Trương thái hậu lại cười lắc đầu: "Thôi, lại nói tiếp, hết thảy mọi chuyện bây giờ, chỉ là vì ai gia quá mức tham lam mà thôi. Truyền ý chỉ của ai gia, Trương quý phi lời nói và việc làm thất trách, phạt nặng ở trong Ninh Tử cung tự xét lại nửa năm."

Chỉ sợ cũng chỉ có như vậy, mới có thể làm lòng hoàng đế thoải mái chút, làm Thư chiêu dung ít ủy khuất hơn.

Gia Nguyên đế rốt cuộc vẫn đến Cảnh Dương cung, hần lẳng lặng đứng ở dưới mái hiên, nghĩ đến sẽ thấy một màn người phụ nữ kia ủy khuất, khóc ròng, làm sao lọt vào tai lại chỉ có lần điệu nàng tự mình ôm đỡ tiểu công chúa đi vào giấc ngủ, khúc ca kia nghe cực kỳ xa lạ, vừa ni non vừa tình ý, quả thật không có chút hơi nước nào.

Hần phóng nhẹ bước chân vào cửa, ý bảo cung nữ hầu hạ ở bên đứng lên tiếng, liền lặng lẽ tiêu sái đến trước mặt nàng nghĩ muốn đón lấy tiểu công chúa. Chu Anh lúc đầu bị giật mình, rồi cũng ổn định lại, cũng không nói nghi thức xã giao, chỉ phúc phúc thân mình, đem tiểu công chúa để vào trong ngực của hắn.

Tiểu công chúa hôm nay gây sức ép rất mệt mỏi, có lẽ cũng cảm nhận được mẫu phi cũng mệt mỏi, phá lệ thuận theo, mặc dù là tư thế ở trong ngực phụ hoàng không thuần thực lắm, vẫn ngủ cực kỳ nhẹ nhàng, ngon ngọt.

Gia Nguyên đế tự mình đem bé con đuổi về tầm điện chính mình, mới ôm Chu Anh quay về tầm cung: "Có mệt hay không?"

Hoàng đế tự mình đến hỏi han ân cần, thiếu chút nữa Chu Anh chịu không nổi, chỉ gật gật đầu: "Hôm nay có chút mệt mỏi, nô tì chỉ là lo liệu sinh thần tiểu công chúa liên mệt như vậy, nghĩ đến Hoàng Thượng cả ngày xử lý triều đình quốc sự, chỉ sợ nếu so với nô tì, mệt hơn rất nhiều lần."

"Trẫm là thiên tử, trẫm xử lý triều vụ cùng nàng lo liệu cung vụ đều là một đạo lý, nhưng xưa nay tính tình nàng lười biếng, cho nên mới không quen." Gia Nguyên đế tự mình xoa bóp cho nàng, "Huống chi việc hôm nay, quả thật ủy khuất nàng."

"Nô tì biết trong lòng Hoàng Thượng tin tưởng nô tì, nô tì liền không ủy khuất." Chu Anh hưởng thụ lấy hoàng đế hầu hạ, miệng vẫn vuốt mông ngựa.

"Cũng chỉ có nàng hiểu lòng trẫm." Gia Nguyên đế thở dài, "Thái hậu tự thân xuất mã, phần nhân tình này ta không thể không nhìn, hơn nữa thái hậu cũng phạt nàng ta tự xét lại nửa năm, về phần Nghê dung hoa, Ô thái y đã nói cần tĩnh dưỡng hai năm, vậy trăm triệu con bài ngà của nàng ta, khi nào nàng cảm thấy trong lòng thoải mái, trẫm sẽ phóng con bài ngà của nàng ta cũng không muộn."

Khi gặp loại tình huống này, Chu Anh sẽ không có gốc giả trang bạch liên hoa cầu tình cho các ả, bỏ đá xuống giếng mới là đạo lý: "Nô tì tạ ơn Hoàng Thượng. Hoàng Thượng cũng biết vì sao lần này nô tì so với trước đây tức giận hơn?"

Gia Nguyên đế đoán: "Có lẽ là bởi vì các nàng muốn lợi dụng cái chết của Lục La."

Chu Anh gật gật đầu: "Hoàng Thượng anh minh, Lục La thường nhỏ ở cùng nô tì, nô tì sao không biết mỗi một cái đặc thù của nàng ấy, nàng ấy uống mạng dĩ nhiên làm trong lòng nô tì khó có thể bình an, quá đáng là quý phi nương nương cùng Nghê dung hoa lại lấy Lục La giả đề hãm hại nô tì, lúc ấy trong lòng nô tì thật sự là khổ sở..."

Nàng cúi thấp đầu, lộ ra sau cổ trắng nõn, Gia Nguyên đế nghe ra khác thường trong giọng nói của nàng, an ủi nói: "Các nàng trăm phương ngàn kế như vậy, thật không thể nuông chiều, nếu không sau này hậu cung lại sinh rất nhiều án oan."

Ngày thứ hai, Chu Anh liền nghe Lan Tương nói hoàng đế giáng vị Nghê dung hoa, thời gian Trương quý phi tự xét lại cũng từ nửa năm biến thành một năm.

Chu Anh không khỏi cảm thán, trước đây thật đúng là xem thường uy lực thổi gió bên tai.

Trương quý phi nghe Yến Nhi bẩm báo xong gần như muốn nổi điên, đem mấy thứ trong cung có thể ném đều ném vụn mới giải hận: "Thư chiêu dung quả nhiên là quá mức kiêu ngạo!"

Oanh Nhi lại suy nghĩ, lúc này góp lời nói: "Nương nương có cảm thấy việc này có chút kỳ hoặc?"

"Kỳ hoặc chỗ nào?" Trương quý phi hí hóp mắt phượng, "Thư chiêu dung ả ngày xưa chỉ là giả trụ ăn lão hổ, hiện giờ mới rốt cục hiện nguyên hình thôi."

"Nương nương, nô tỳ lại nghĩ đến trong đó có chút quanh co." Oanh Nhi nghĩ nghĩ, nói, "Thư chiêu dung xưa nay không phải là người chủ động đối địch với người khác, hoặc nói thậm chí là tính tình tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Vì sao lần này lại cắn chặt chủ tử không tha? Thái hậu nương nương đều hạ ý chỉ, nàng còn muốn bỏ đá xuống giếng như vậy, rõ ràng là có nội tình khác."

Trương quý phi bình tĩnh hơn, suy trước nghĩ sau, gật gật đầu, ý bảo nàng tiếp tục nói.

"Hơn nữa nô tỳ cảm thấy từ lúc Lục La cô nương bên cạnh Thư chiêu dung vô cớ uống mạng, Thư chiêu dung liền cùng chủ tử đối địch." Oanh Nhi chậm rãi phân tích, "Hơn nữa nô tỳ nghe nói lúc ấy Hoàng Thượng vẫn chưa hạ lệnh tra rõ chân tướng Lục La cô nương uống mạng, Thư chiêu dung lại mệnh người bên cạnh tự mình điều tra."

"Điều tra ra cái gì sao?" Trương quý phi có lẽ đoán được ý tứ trong lời nói của nàng, "Thi thể phát hiện ở rừng đào cách Ninh Tú cung của bốn cung không xa, chớ không phải là Thư chiêu dung hoài nghi Lục La bị bốn cung làm hại?"

Oanh Nhi gật gật đầu: "Nô tỳ cũng đoán như vậy."

Trên mặt Trương quý phi nổi lên vẻ trào phúng: "Hậu cung này quả nhiên là nơi tàng long ngoạ hổ, mà ngay cả bốn cung bị ngầm tính kế, vẫn không cảm thấy gì. Quả nhiên là thâm tàng bất lộ a. Yến Nhi, một năm này, bốn cung cũng không thể ra Ninh Tú cung, nhưng vào ban đêm, người có thể ra vào, người điều tra rõ chân tướng Lục La uống mạng cho bốn cung, chậu nước bẩn này, bốn cung cũng không thể không công gánh chịu!"

"Tranh đấu hậu cung, kết quả đại đa số đều là rất nhanh chấm dứt, quý cơ muội muội cũng đừng để vào trong lòng." Hiền phi an ủi nàng, "Cũng may tâm hoàng thượng là nghiêng về phía muội muội, đây cũng là thắng lợi lớn nhất của muội muội."

Chu Anh gật gật đầu: "Hiền phi nương nương nói đúng, nô tì vẫn chưa để ở trong lòng. Nhưng gần đây ăn uống vẫn không tốt, làm Hiền phi nương nương lo lắng, là muội muội không phải."

Hiền phi gật gật đầu: "Đúng rồi, gần đây Hoàng Thượng nói triều đình có đại thần góp lời, hậu cung ít ỏi, trung cung thất đức, hiện giờ hậu vị Đại Tề chúng ta không thể để trống, chắc là chỉ trích bốn cung. Bốn cung đã đề nghị Hoàng thượng đem tuyển tú vào mùa xuân năm sau an bài đến trước Trung thu, mong rằng các vị tỷ muội giúp đỡ, chia sẻ lo liệu một chút."

Chu Anh nhìn vài vị phi tần thừa thớt, yên lặng cảm thán cho Gia Nguyên đế, ít người như vậy, thời điểm hấn lật bài tử cũng khó chọn a...

Nhưng tuyển tú, đã nói lên lại có một đám tiểu mỹ nhân tươi mới, muốn vào cung đấu trí, so dũng khí với các nàng. Chu Anh thở dài, trong lòng cảm thấy nỗi lo khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Một vòng mới

Đầu hạ, thái y chẩn ra Chu Anh đã mang thai hai tháng, gần đây nàng đã phát giác có chút dị thường, vẫn chưa lên tiếng, lúc này coi như trấn định.

Lúc Gia Nguyên đế nghe tin còn đang trong Đường Tâm điện xử lý chính vụ, lập tức liền thương rất nhiều thứ cho Cảnh Dương cung, Chu Anh cuối cùng cũng hưởng thụ lấy đãi ngộ một lần trở thành đầu đề. Không khí Cảnh Dương cung từ sau chuyện Lục La liền vẫn trầm thấp, một cái tin tức tốt như vậy cũng coi như làm mọi người trong cung phấn chấn rất nhiều.

Mãi cho đến khi an trí xong kỳ trần dị bảo này, Chu Anh mới cười nói: "Bách Hợp, hôm nay là tốt ngày của Cảnh Dương cung, truyền ý chỉ của bốn cung, cao thấp Cảnh Dương cung được thưởng hai tháng tiền tiêu hàng tháng."

Ngày phòng, đêm phòng cướp, nhà khó phòng, nếu muốn sau này an tâm hơn, phải làm cho các cung nhân nếm ngon ngọt khi đi theo chính mình. Ngày sau các nàng hầu hạ, cũng sẽ tận tâm hơn rất nhiều.

"Chủ tử, vậy Lan Lâm ăn cây táo, rào cây sung, đem tin tức Lục La tiết lộ cho quý phi, chủ tử tính toán xử trí như thế nào?" Lan Tương xin chỉ thị, "À chủ bán cầu vịnh như vậy, chủ tử không thể khinh xuất tha thứ."

Chu Anh gật gật đầu, cho ngon ngọt sẽ làm người dưới càn tham lam, gấp thời cho một cái tát cảnh cảnh báo: "Trước khi ném đi tân giá khổ, đánh hai mươi đại bản thật mạnh, làm cho mọi người trong cung nhìn thấy, thuận tiện cũng tỉnh ngủ chính mình, chớ đi sai lệch!"

Trước đây Lan Tương cảm thấy chủ tử quá mức không tranh quyền thế, gần đây rốt cục có chút kiên cường cùng uy nghiêm, có lẽ bởi vì do tiểu công chúa và Lục La cùng với đứa bé chưa xuất thế trong bụng, nàng nghĩ như thế này sẽ tốt hơn.

Vài vị đại thần nghị sự ý thức được hôm nay Hoàng Thượng tựa hồ có tâm sự, liền tiếp nhìn về phía đồng hồ Tây Dương phía sau, liền thức thời tận lực lời ít mà ý nhiều, chuyện có thể kéo đến ngày mai bẩm báo thì không cần phải nhiều lời nữa.

"Vài vị ái khanh còn có chuyện khải tấu?" Gia Nguyên để hỏi.

"Hồi Hoàng Thượng, bọn thần không còn chuyện gì nữa." Vài vị đại thần khuat thân, "Bọn thần xin được cáo lui trước."

Gia Nguyên để gật gật đầu, nhìn thấy bọn họ ra đại điện liền vội vàng gọi Thôi Vĩnh Minh: "Người mới vừa rồi bẩm báo không chi tiết, nói lại một lần cho trẫm."

Bao nhiêu năm Thôi công công không thấy Hoàng Thượng vội vàng cùng cao hứng như vậy, cũng vui vẻ nói một hồi: "Hồi Hoàng Thượng, sáng nay khi thức dậy Hoàng Thượng không phải bởi vì cảm thấy đêm qua Thư chủ tử ăn uống không tốt tuyên Yên thái y bắt mạch cho Thư quý cơ sao, Yên thái y chẩn ra Thư quý cơ đã có mang hai tháng, lại đúng lúc vào hè, ăn uống không được tốt cũng là bình thường, để cho Hoàng Thượng phải lo lắng."

"Hai tháng?" Gia Nguyên để vui mừng như có may, "Mau thay quần áo cho trẫm, trẫm phải mau chân đến thăm Thư quý cơ cùng tiểu hoàng tử của trẫm."

"Vâng, Hoàng Thượng!" Thôi Vĩnh Minh cũng vội vàng, động tác so với ngày thường cũng nhanh vài phần, chỉ hai khắc sau, người đã xuất hiện ở cửa cung Cảnh Dương cung.

Chu Anh đang ở trong viện ngắm hoa sen, là hoa sen đầu tiên nở trong mùa hè này, nụ hoa rất nhiều, các cung nhân chèo ra giữa hồ hái trở về cho nàng chung. Lúc này nàng giống một đứa bé, chơi đùa đùa hoa không dính nước này, rõ ràng là chuyện nhảm chán đến cực điểm, lại bởi vì động tác cười khê của nàng, ý cười nhợt nhạt mà trở nên sinh động hẳn lên.

Mà Gia Nguyên để như là đang thưởng thức một bức tranh trông rất sống động, nhìn chăm chăm người trong bức tranh, cũng mỉm cười.

Động tĩnh này kinh động người ngắm sen, Chu Anh thấy người đứng ở cửa cung, ý cười trên mặt càng sâu: "Hoàng Thượng vạn phúc!"

"Trẫm nói nhiều rồi, mấy nghi thức xã giao này sau này bỏ qua." Gia Nguyên để tiến lên kéo nàng qua, "Bây giờ là người có thai, sao còn bướng bỉnh giống trẻ con, nước này lạnh, về sau không được hồ nháo nữa."

Chu Anh nhanh chóng ngoan ngoãn gật đầu, bị ngữ khí của hần giống như ông nội dạy bảo cháu trai căn bản không nói được gì.

"Hiện nay đem mọi chuyện đều để ở một bên, an tâm dưỡng thai đi, cung vụ vụn vặt này cũng không cần đi theo Hiền phi học tập." Gia Nguyên để vừa dặn vừa nghĩ còn có các mục chú ý nào, "Tiểu công chúa ban đêm thích làm âm ỉ, trẫm sợ chọc bé con trong bụng nàng, tạm thời giao cho Ôn phi đi?"

Chu Anh đang giống như không có xương tựa trong lồng ngực của hần ăn nhỏ, lúc này lại đứng dậy nghiêm mặt nói: "Hoàng Thượng, đứa bé trong bụng là con nô tì, tiểu công chúa cũng con nô tì, nô tì luyện tiết giao cho người bên ngoài."

Gia Nguyên để biết nàng ít khi phản bác chính mình, chỉ là một khi có ý phản bác liền dị thường bướng bỉnh, cho nên cũng đành phải thỏa hiệp: "Trẫm đây không phải sợ thân mình nàng ăn không tiêu sao, nuôi ở bên cạnh nàng cái này cũng có thể, nhưng nàng đừng để làm âm ỉ đến nửa đêm nàng vẫn chưa ngủ như trước đây."

A uy, là ai ngày ngày làm nàng nửa đêm không được ngủ yên a?! Trong lòng Chu Anh có ngàn vạn lần ủy khuất gào thét cho tiểu công chúa.

Trên đuôi lông mày Chu Anh tỏ ra lo lắng: "Hoàng Thượng, nếu thai này trong bụng nô tì một vẫn là công chúa, Hoàng Thượng chẳng lẽ sẽ không yêu thương sao?"

Gia Nguyên để gật mi tâm của nàng: "Đứa ngọc, trẫm chẳng lẽ không yêu thương tiểu công chúa sao? Tuy rằng chờ mong nàng sinh hoàng tử thông minh lành lợi cho trẫm, nếu sinh chính là công chúa, trẫm vẫn thương yêu."

Lúc này Chu Anh mới gật gật đầu, hiện giờ trong cung nhị hoàng tử thể nhược nhiều bệnh, Tam hoàng tử do tội nhân sinh ra, dưới gối hoàng đế căn bản cũng không có người được chọn kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước, hiện giờ hần cũng sắp ba mươi, sốt ruột chút cũng là bình thường.

Thoáng chớp mắt liền tới mùa thu cúc hoàng của mạp, có lẽ là trong cung người quá ít, đấu tranh ít ỏi, nửa năm nay, hậu cung gió êm sóng lặng, thật có thể nói là nửa điểm gợn sóng đều không có.

Chu Anh được Bách Hợp dìu lấy, nhìn thấy mỹ nhân cả nước tiến vào điện tuyến, thở dài: "Chỉ sợ cũng chỉ có nửa năm này an bình."

Hiền phi cùng nàng đi tới trước cung điện tuyến tú, gật gật đầu: "Muội muội cần phải để ý chút, mấy người mới này lỗ mãng, bốn cung sợ các nàng không biết trời cao đất rộng, va chạm đến muội."

"Đa tạ nương nương nhắc nhở." Chu Anh vuốt ve bụng nhô lên, cảm nhận được đứa bé hiếu động trong bụng tựa hồ lại có động tác mới, "Nhưng mấy ngày nay, nô tì thấy Hiền phi tỷ tỷ gầy rất nhiều, sợ là vì công việc tuyển tú phức tạp này phải không? Cũng may mà Tam hoàng tử nhu thuận, nếu không chỉ sợ eo liễu của nương nương càng mỏi hơn."

"Nếu bàn về eo nhỏ đương liễu, đây mới thực sự là cảnh liễu yếu đốn gió." Hiền phi chỉ vào mỹ nhân áo xanh vóc người cao gầy cách đó không xa, biểu hiện trên mặt thân nhiên, lại có một cổ lãnh diễm phong tình, "Đó là con gái Lại bộ thượng thư, trong một đám tú nữ này cũng là hàng đầu, nói vậy ngày sau là chủ nhân được sủng ái."

Chu Anh cười cười, vẫn chưa tiếp lời, chỉ vì thể sự khó liệu, thời điểm nàng vào cung tuyển tú, ai từng nghĩ tới nàng chỉ là một thứ nữ không được sủng của hộ bộ thị lang sẽ đi bước một, đi đến hôm nay?

Lần này tuyển tú Chu Anh cùng Hiền phi Ôn phi đang ở trên điện, Gia Nguyên đế thỉnh thoảng cùng các nàng nói mấy câu, trung cầu ý kiến, càng về sau, tuyển tú nữ được một nửa lại chỉ lưu hai cái bài tử.

Mất thấy đi tới là đích nữ Lại bộ thượng thư, mặt xinh đẹp như hoa mang hơi lạnh, mắt như thu ba nhuộm lạnh, thật là một mỹ nhân cao lãnh.

"Cô nương đứng áo xanh ở giữa kia nhìn cũng ra đẹp." Ôn phi nói đúng trọng tâm.

Gia Nguyên đế thấy là con gái Lại bộ thượng thư, liền tuyên nàng vào điện đáp lời, nhưng nàng mới đi vào trong điện, Chu Anh liền nhịn không được nhẹ nhàng hắt hơi một cái.

Gia Nguyên đế nghiêng đầu thân thiết nói: "Cảm thấy thấy lạnh sao, muốn hồi cung nghỉ trước hay không?"

Chu Anh lắc đầu: "Đa tạ Hoàng Thượng quan tâm, nô tì không lạnh, chính là gần đây thân mình nô tì đối với mùi hương có chút miễn cảm, có lẽ là người thấy mùi hương này không quen."

Khuyết Tĩnh Hàn gật gù đầu, nhìn về phía nữ tử áo xanh trong điện, mũi cũng ngửi được một cổ mùi hương thoang thoảng, liền mở miệng nói: "Đi xuống đi, ban thưởng hoa!"

Trong điện Duẩn Ngọc Phác cơ hồ là ngây dại, khi nàng tiến cung tham gia điện tuyển cơ hồ là tin tưởng gấp trăm lần, mới vừa rồi thấy hai người dung mạo đều không như chính mình, lại tính trước kỹ càng. Giờ nghe được tin tức lạc tuyển, liền không thể tin nổi.

Mùi hương thoang thoảng kia vẫn quanh quẩn ở mũi, Gia Nguyên đế hướng tới Thôi Vĩnh Minh liếc mắt, liền có ngự tiền thị vệ đem Duẩn Ngọc Phác vẫn ngây người trong điện đi ra ngoài.

Mới vừa rồi giữa lông mày còn có vài phần lãnh ý, hiện giờ ngây ngốc làm thất sắc vài phần. Chu Anh dùng khăn lau lau mũi, âm thầm nói, Hiền phi thật sự là xem trọng nàng.

Cuối cùng theo thứ tự sắp xếp, có sáu vị tú nữ lên điện tuyển tiếp, nhưng thật ra bên cạnh có một cô gái quần áo lam nhạt nhìn rất dịu dàng hiền lành, Chu Anh sợ nhất vai diễn nhìn ôn nhu trên thực tế lại thâm sâu, dấu điểm ác độc, nên vẫn chưa lên tiếng.

Lần này Hiền phi lại đột nhiên mở miệng: "Nô tì thấy Bạch thị cũng không tệ lắm, Hoàng Thượng nghĩ như thế nào?"

Gia Nguyên đế gật gù đầu, lại vừa lúc nhìn thấy mi tâm Chu Anh cau lại: "Anh Nhi cảm thấy như thế nào?"

Chu Anh lại nói: "Hoàng Thượng, nô tì cảm thấy Hiền phi tỷ tỷ nhất định không có nhìn lầm, nhưng nô tì cảm thấy Lữ thị bên cạnh nàng ta cũng nhã nhặn lịch sự, ngược lại hôm nay Bạch thị trang dung quá mức nhẹ có lệ, điện tuyển đều không cần chút tâm tư, nô tì sợ nàng ta ngày sau không có cách nào tận tâm hầu hạ Hoàng Thượng đâu."

Phen này gò ép nói như vậy Gia Nguyên đế lại tựa hồ nghe vào: "Vậy liền lưu Lữ thị đi."

Chu Anh nhìn Hiền phi trên mặt cười như trước, khoe miệng giương một tia trào phúng. Cha Bạch thị này cùng cha Hiền phi xưa nay quan hệ cá nhân rất thân, cũng khó trách Hiền phi nói chuyện cho nàng ta.

Nhưng tâm tư nàng ta thâm trầm như vậy, thêm một người giúp đỡ nữa, chỉ sợ chính mình sẽ bị tính kế, ngay cả mạng cũng bị mất. Chu Anh nhớ tới bức thư thu được trong đêm qua, nửa đêm có người lặng lẽ từ ngoài thành cung bay vào, An Thanh Bình nhận biết chút chữ, vốn tưởng rằng là cung nữ thái giám ở cung nào đó buống binh, nhưng khi mở ra coi, sắc mặt liền đột biến.

Trên thư bày ra chứng cứ đã tìm ra vì sao Lục La uống mạng, hoàn toàn bất đồng với lúc trước Chu Anh điều tra ra, nhưng những chứng cứ này, đều chỉ hướng một người, người này không phải người khác, là Hiền phi, người nàng tin nhiệm vài phần.

Đêm qua Chu Anh trần trọc tới nửa đêm, rốt cục nghĩ thông suốt. Mấy năm nay Hiền phi sắm vai diễn, nguyên lai chỉ là ở mỗi một tràng đấu tranh trợ giúp mà thôi. Nàng ta cũng không chủ đạo, cũng không cần trăm phương ngàn kế bày ra, cũng làm Hoàng Hậu, Thục phi, quý phi đều thất thế, trở thành đứng đầu hậu cung sừng sững không ngả.

Nhớ tới chuyện đã qua, Chu Anh cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Di* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 100: Tiểu hoàng tử

Cuối cùng vẫn là tuyển tám người mới, phân vị cao nhất đó là Lữ thị, phong sùng lục phẩm tẩm tử, còn lại đều là thừa huy, thường tại, phân vị cũng không cao. Tiến cung ngày thứ hai liền đồng loạt tới Thọ Khang cung thỉnh an.

Thái hậu vẫn giả bộ đáng hòa ái kia, kêu các nàng đứng dậy, căn cứ theo các vị phân vị đều thường không ít đồ tốt này nọ. Chu Anh nhìn mấy gương mặt xa lạ phá lệ tươi mới này, nhớ tới thời điểm năm đó mình mới vào cung, có lẽ Hoàng Hậu, quý phi, Thục phi cũng đánh giá các nàng như vậy.

"Hiện giờ đã tiến cung tới hầu hạ hoàng đế, sẽ ở chung giống tỷ muội, nếu là làm cho ai gia biết ai động tâm tư không nên động, liền đừng trách ai gia lòng dạ ác độc." Thái hậu đầu tiên là vẻ mặt ôn hoà hàn huyên hồi lâu, cuối cùng lại trầm mặt cảnh cáo nói.

Chu Anh nghĩ những người mới tiến cung không thể tưởng tượng được sẽ có đấu tranh gay gắt vậy, cũng cảm thấy kinh hãi đảm chiến. Nàng nghĩ, thái hậu đã già, cũng không muốn bị kịch trước đây lại tái diễn thôi. Nhưng có quyền thế hấp dẫn, làm sao không có tranh đấu, chân lý sống trong thâm cung này sợ là thái hậu so với nàng còn hiểu rõ hơn.

Khi ra Thọ Khang cung, liền có vài cá nhân tiến đến trước mặt Chu Anh thỉnh an, nàng hiện giờ đã bảy tháng, thân mình nặng, nhưng vẫn cười cười ôn hòa: "Vài vị muội muội đứng lên đi."

Trong đó Lữ Thu Oánh phân vị cao nhất có thể đi vào cung tất cả đều là lấy phúc của Chu Anh, dẫn đầu mở miệng nói: "Quý cơ nương nương, khi ở nhà tần thiếp liền nghe nói nương nương trí tuệ hơn người, rất được Hoàng Thượng sủng ái, tính tình lại dị thường dịu dàng, hôm nay vừa thấy, quả nhiên là tám gương cho tần thiếp học tập."

Chu Anh cũng không biết Lữ thị này giỏi về xu nịnh như vậy, cũng chỉ là gật gật đầu: "Thái hậu nương nương mới vừa rồi dạy bảo là cực kỳ có đạo lý, đã tiến cung tới hầu hạ Hoàng Thượng, vô luận trí tuệ nhiều, cũng không bằng một người dịu dàng, tính tình vô tranh. Tiểu công chúa còn trong cung chờ, bốn cung liền hồi cung trước. Trong viện hoa mai đang nở, trong ngày mùa đông ngắm cảnh rất thú vị, Hoàng Thượng cũng thập phần thích rừng mai kia."

Quả nhiên, nói xong lời này liền không có người dây dưa nữa, mắt nhìn đều hướng rừng mai bên kia đi, Tô uyển nghi cười nhẹ: "Rốt cuộc là người vừa mới tiến cung, tâm tính đều nửa đêm che đầy không được."

Chu Anh cũng lắc đầu: "Chỉ mong về sau còn có thể đơn thuần như hiện tại vậy thì tốt rồi. Đúng rồi, mấy ngày trước đây bốn cung đề cử với Hoàng Thượng cho muội giúp đỡ học tập chút cung vụ, sau này muội cũng nên để tâm chút."

"Quý Cơ nương nương..." Tô uyển nghi làm như có chút không quá tin tưởng, "Tần thiếp trời sanh tính ngu dốt, chỉ nguyện đi theo nương nương, chỉ sợ không thể gánh trọng trách này."

Chu Anh vỗ vỗ tay nàng: "Bốn cung tin tưởng muội, Hoàng Thượng cũng tin tưởng muội."

Sau khi hồi cung, trên mặt Lan Tương liền có chút lo lắng: "Chủ tử có gì? Tín nhiệm Tô uyển nghi như vậy, nàng ta hiện giờ dựa vào nương nương, ngày sau nếu là chường thực quyền lại phản bội chủ tử..."

"Bốn cung tâm lý nắm chắc." Thời gian tiếp xúc với Tô uyển nghi này rất lâu, cũng có chút hiểu biết, Tô uyển nghi thực sự không phải là người lòng muông dạ thú, huống chi Tô Hòa từ bộ binh trở thành tả tướng, nhưng hoàng đế chưa vì vậy mà hết sức sủng ái đối với Tô uyển nghi. Lấy thông minh của Tô uyển nghi, như thế nào không rõ? Hoàng Thượng sẽ không cho phép tiền triều cùng hậu cung đều bị một gia tộc nắm trong tay, cho nên vì bình an của Tô phủ, tất nhiên trong đầu sẽ chặt đứt ý niệm thăng vị tiếp.

"Mắt nhìn sắp tới năm mới, trong cung muội muội có phải mua thêm gì không?" Hiện giờ Hiền phi trông coi sự vụ lục cung, cười hỏi Chu Anh bên cạnh.

Chu Anh lắc đầu: "Nô tì đa tạ nương nương, nhưng trong cung nô tì cũng không cần mua thêm gì, nương nương nhìn xem phi tần mới tiến cung có cần không."

"Mấy ngày trước đây bốn cung nghe nói các nàng làm như rất thích rừng mai, ngày ngày đều mặc kệ giá lạnh đi thưởng mai, đã có hai người ngã bệnh. Bốn cung nên tặng vài thứ làm ấm cho các nàng." Hiền phi nói.

"Hiền phi nương nương lo lắng." Chu Anh thần nhiên trả lời, "Giờ thái y đang chờ ở trong Cảnh Dương cung coi mạch bình an cho nô tì, nô tì xin được cáo lui trước."

"Đi thôi, bốn cung tính ngày sắp tới rồi, một năm nay đều mưa thuận gió hoà, có thể thấy được hoàng tử trong bụng muội muội nhất định là phúc tinh Đại Tề chúng ta."

"Nô tì tạ nương nương cất nhắc." Ý cười trên mặt Chu Anh không có nửa điểm sơ hở.

Nàng đã nói không cần mua thêm những vật khác, nhưng phủ nội vụ vẫn phụng mệnh Hiền phi liệu mạng tặng đồ cho Cảnh Dương cung, đã sắp tới bậc quy cách phi vị.

Bách Hợp có chút khó khăn: "Chủ tử, các chủ tử mới tiến cung đều đang truyền Hoàng Thượng quá mức sùng ái chủ tử, chủ tử thị sùng mà kiêu, thế đều áp đảo Hiền phi nương nương."

Đây không phải là ước nguyện ban đầu của Hiền phi sao? Chu Anh không lắm để ý cười cười: "Cảnh Dương cung không dùng được mấy thứ này, mấy thứ này tặng cho các chủ tử mới tiến cung đi, các nàng lần đầu không đón năm mới ở trong nhà, trong lòng có lẽ có chút mất mát."

"Nô tỳ đã biết." Bách Hợp lĩnh mệnh nói, "Chủ tử, gần đây nô tỳ nghe nói Hiền phi nương nương thường cùng các chủ tử mới tiến cung uống trà, ngắm hoa, nô tỳ lo lắng..."

"Bách Hợp, đừng suy nghĩ nhiều." Chu Anh an ủi nàng, "Những ngày qua Hoàng Thượng đang bận việc triều đình, ngày sinh dự tính của bốn cung cũng là mấy ngày gần đây, bà đỡ và thái y đều phải nghiêm khắc trấn, ngàn vạn lần không làm ra đường rẽ gì. Mặt khác, tiểu công chúa giao cho Lan Tương trông coi, phải tránh không thể có nửa điểm sơ xuất."

"Nô tỳ minh bạch."

Đêm trừ tịch Chu Anh ngồi ở bên cạnh Gia Nguyên để cùng nhau thưởng thức pháo hoa mỗi năm một lần, mấy ngày nay Gia Nguyên để bận việc triều chính không thể bồi nàng, trong lòng có chút băn khoăn, vẫn ôm nàng: "Trẫm cảm thấy tựa hồ nhiều ngày không có bồi ái phi, bé con trong bụng sợ là cũng không nhận ra trẫm, trong lòng ái phi có đang oán trẫm không?"

"Hoàng Thượng là phụ hoàng bé con, như thế nào không nhận biết?" Chu Anh cười, cũng không cự tuyệt lòng bàn tay ấm áp của hắn, "Hoàng Thượng nhất lý vạn ky, vì nước vì dân, trong lòng nô tì bội phục cũng không kịp, như thế nào oán Hoàng Thượng? Nô tì nghe nói năm nay là năm mưa thuận gió hoà, hôm nay Hoàng Thượng lại đại xá thiên hạ, Đại Tề chúng ta quả nhiên là việc vui liên tục."

"Còn không phải sao?" Gia Nguyên để tươi cười rạng rỡ, ôn nhu vuốt ve bụng của nàng, "Trẫm có dự cảm, trong bụng ái phi chắc chắn là hoàng tử, đến lúc đó trẫm tự mình đến dạy bé, được không?"

"Đó cũng là phúc khí của nô tì và bé con trong bụng." Chu Anh chỉ dùng dư quang liếc mắt Hiền phi bên cạnh đang trấn định tự nhiên, Hiền phi căn bản không thể có con ruột của mình, mà nàng ta trăm phương ngàn kế cho tới hôm nay, chỉ là vì cướp lấy con người khác mà thôi, hiện giờ có Tam hoàng tử, làm sao để cho con người khác kế thừa vương vị?

Theo thường lệ, có phi tần chuẩn bị tiết mục ra về yếu đuối, Chu Anh đang thưởng thức hăng say, nhưng đang coi đến một nửa đột nhiên cảm thấy có đau đớn truyền đến từ bụng, nàng vốn tưởng rằng đau bụng sinh bình thường, sao biết sau đó lại càng ngày càng đau đớn không chịu nổi, trán cũng bắt đầu có mồ hôi chảy ra.

Gia Nguyên để cảm thấy dị thường của nàng, bận rộn sai khiến người đi mời thái y, nói Hiền phi ở tại chỗ này chủ trì đại cục, liền tự mình hộ tống nàng lên nhuyễn kiệu quay về Cảnh Dương cung.

Cho là có một lần kinh nghiệm, lần này sẽ thoải mái chút, cho đến khi từng đợt đau nhức xâm nhập cột tử đánh úp lại, nàng cắn hàm răng, ở trong lòng hung hăng mắng một câu, kinh nghiệm cái mẹ gì chứ!

Khi sinh tiểu công chúa, đau suốt hai canh giờ, nàng tưởng cực hạn, bởi vì thời điểm sinh hạ tiểu công chúa đều đau đến hôn mê. Nhưng tên nhóc trong bụng này lại tựa hồ càng phải gây sức ép, sau hai canh giờ mới thấy cái đầu...

"Nương nương hít thở lại dùng lực!" Giọng nói bà đỡ thập phần vang dội mà dốc lòng, "Đầu của tiểu hoàng tử đã ra rồi!"

"Chủ tử, Hoàng Thượng nói, chờ chủ tử bình an sinh hạ tiểu hoàng tử, liền phong chủ tử làm phi!" Lan Tương mang đến tin tức càng dốc lòng, "Chủ tử, dùng sức!"

Chu Anh nghĩ muốn mất trọn trắng với mấy tên đứng nói chuyện không đau thắt lưng này, nhưng cảm giác đã không có dư thừa tinh lực, nhưng bản năng nghe các nàng, cố gắng dùng sức.

"Giờ nào?" Gia Nguyên để ở bên ngoài có vẻ thập phần lo lắng, không ngừng đi đi lại lại, thỉnh thoảng hỏi Thôi Vĩnh Minh bên cạnh.

"Hồi Hoàng Thượng, đã là giờ tý một khắc." Cơ hồ cách một phút đồng hồ Hoàng Thượng lại hỏi một lần, giờ trong lòng của hắn cũng thập phần sốt ruột, liền muốn nghĩ biện pháp dời đi lực chú ý của hoàng Thượng, "Hoàng Thượng, nô tì nhớ rõ lúc trước khi quý phi nương nương sinh đại công chúa so với này còn lâu hơn, nhưng quý phi nương nương ngày ấy một mực khóc thảm, còn Thư chủ tử rất im lặng."

"Đúng vậy, quả nhiên là rất im lặng." Gia Nguyên để nhớ tới khi còn nhỏ, có một vị phi tần khi sinh con một mực khóc thảm, hắn hỏi mẫu hậu, nếu sanh con lao lực như vậy, vì sao còn muốn liệu mạng khóc thảm, không bằng lưu chút tinh lực. Lúc ấy mẫu hậu liền nói cho hắn biết, khóc thảm này không phải chỉ vì đau, càng nhiều chính là muốn cho phụ hoàng nghe được sanh con có bao nhiêu đau đớn, lấy chút triu mến thôi.

Hắn miễn cưỡng cười cười, người phụ nữ trước mắt này, quả nhiên là không có nửa điểm tâm tư này.

Khi tiểu hoàng tử cất tiếng khóc chào đời, trên bầu trời nổ rộ pháo hoa sáng lạn. Bà đỡ đi ra chúc mừng Hoàng Thượng có thêm hoàng tử, Gia Nguyên để hết sức cao hứng, thưởng toàn bộ cung nhân cao thấp trong cung, còn mệnh Thôi Vĩnh Minh đem ý chỉ tấn Thư quý cơ làm Thư phi hiệu dụ hậu cung.

Chu Anh liều mạng một phần khí lực cuối cùng, mở to mắt nhìn bé con vừa mới chào đời, rốt cục cảm thấy mệt mỏi ngất đi. Gia Nguyên để có chút đau lòng xoa xoa mồ hôi trên trán nàng, rõ ràng không có nghe thấy nàng kêu đau, nhưng mới vừa rồi hẳn tựa hồ lại cảm động lắm.

Tiểu hoàng tử sinh ra vào giờ tý năm Gia Nguyên thứ năm, cùng tất cả con dân Đại Tề nghênh đón một năm mới, Gia Nguyên để cho rằng đây là dấu hiệu đại cát, lập tức liền ban tên cho tiểu hoàng tử là Khuyết Thừa Hiên, đồng thời mẹ của tiểu hoàng tử phong làm Thụ phi, nhất thời sùng quan hậu cung.

Đội khi Chu Anh tỉnh dưỡng khôi phục, vận mệnh hậu cung đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất. Thái hậu đã không hỏi việc hậu cung, chuyên tâm lễ Phật, Trương quý phi xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người, khí thế lại không như lúc trước, giống như bề môn suy nghĩ một năm đã mài mòn hết tất cả kiêu ngạo của nàng ta. Hiên phi mặc dù trông coi sự vụ hậu cung, nhưng Hoàng Thượng không có coi trọng lắm, có khi thậm chí mười ngày nửa tháng đều chưa từng đi Vinh Hòa cung một lần. Ngược lại là Thụ phi Cảnh Dương cung, vì sau khi sinh tiểu hoàng tử, sủng ái gia tăng hàng ngày, làm mọi người trong hậu cung ghen tị đỏ mắt không thôi. Nhưng ghen tị thì ghen tị, không ảnh hưởng sức mạnh a dua, bám riết không tha của các nàng chút nào.

"Chủ tử, Lữ tài tử, Giang thừa huy, Vạn thường tại đang chờ ở ngoài điện cầu kiến." Bách Hợp tiến vào báo.

Chu Anh gật gật đầu: "Rửa mặt, chải đầu cho bốn cung đi, đều đến đây vài lần, cũng không nên nhiều lần đều để ngoài cửa."

Nhưng hôm nay tính tình của nàng tựa hồ có chút không kiên nhẫn, Bách Hợp mới vừa búi tóc xong, nàng liền nhíu mày: "Hình thức như vậy có vẻ quá già, bốn cung nhìn bức bối."

Bách Hợp đành phải tháo đi, một lần nữa chải lại, nàng nhìn người trong gương, vẫn lắc đầu: "Bốn cung đã là mẫu phi hoàng tử công chúa, em nghĩ rằng bốn cung giờ vẫn là thiếu nữ sao?! Chải lại một lần nữa!"

Khi Bách Hợp đầu đầy mồ hôi rốt cục chải ra búi tóc làm nàng vừa lòng đã là chuyện một lúc lâu sau, khi Chu Anh đang bước chân chuẩn bị đi vào chính điện, lại nghe được trong điện mọi người đang thấp giọng nói chuyện với nhau.

"Chỉ sợ hôm nay vẫn là không gặp được, chúng ta rồi đi trước thôi, ngày mai lại đến."

"Thừa huy tỷ tỷ không biết đây là cách làm giá của Thụ phi sao?" Một giọng nói hơi chút lạnh lạnh nói, "Chúng ta đều là tỷ muội hầu hạ hoàng thượng, nàng ta hiện giờ chỉ vì có hoàng tử cùng công chúa mới mẫu bằng tử quý như vậy, ngày khác chúng ta có đứa nhỏ, cũng làm cho nàng ta nể thử mùi vị bị khinh thị này một chút!"

"Vạn thường tại, chớ có nói bậy như vậy!" Lữ tài tử trách nhỏ, "Thụ phi nương nung dưỡng dục hoàng tử công lao vô hạn, là tấm gương của chúng ta. Chúng ta dù chờ thêm mấy canh giờ thì có sao đâu?"

Chu Anh xác định mới vừa rồi khi Giang thừa huy mở miệng Lữ tài tử liền nhìn thấy góc áo của mình, không có ngăn cản Vạn thường tại nói phạm thượng như vậy, có thể thấy được người này cũng giỏi về tâm kế.

"Vài vị muội muội nói cái gì đó, nóng nảy như vậy?" Nàng đi vào chính điện, "Bốn cung ngày gần đây chẳng biết tại sao, thân mình cảm thấy có chút thiếu ngủ, làm vài vị muội muội đợi lâu, thật sự bất tiện. Như vậy đi, hôm nay Hoàng Thượng sẽ ở Cảnh Dương cung của bốn cung dùng bữa tối, vài vị muội muội liền cũng lưu lại đi, cùng bốn cung bồi hoàng thượng."

"Tần thiếp sợ hãi!" Ba người trầm miệng một lời.

Thời điểm Gia Nguyên để tới liền nhìn thấy thêm vài người, hơi hơi nhíu mày: "Như thế nào mọi người đều ở đây?"

Chu Anh cười mở miệng giải thích vì sao các nàng xuất hiện ở đây: "Hoàng Thượng, ba vị muội muội sau giờ Ngọ đến trong cung nô tì nghĩ muốn bồi nô tì nói chuyện phiếm giải buồn, nhưng nô tì lại để các nàng chịu khổ đợi mấy canh giờ, trong lòng rất bất tiện, liền muốn lưu vài vị muội muội trong cung cùng dùng bữa, Hoàng Thượng cảm thấy như thế nào?"

Gia Nguyên để nhíu nhíu mày, thân nhiên gật gật đầu, nhưng trên mặt cũng không ôn hòa như mới vừa rồi. Ba người xưa nay e ngại uy nghiêm hoàng Thượng, giờ phút này thấy sắc mặt hắt hoi trầm xuống, tất nhiên là không dám thở mạnh, vốn đang muốn mượn cơ hội này giành được ánh mắt hoàng Thượng, giờ lại vội vàng tìm lấy cớ cáo lui.

Cho đến khi trên bàn chỉ còn lại có hai người, Chu Anh mới nhún vai: "Hoàng Thượng ngài xem, ngài đều đem các nàng dọa chạy."

Lúc này sắc mặt Gia Nguyên để mới tri hoãn: "Đề các nàng chờ mấy canh giờ lại còn không thức thời, trăm chỉ dọa các nàng xem như từ bi."

Chu Anh không nói nữa, nàng lười đối phó đám người mới này, để cho Gia Nguyên để tự mình ứng phó tất nhiên sẽ phát huy hiệu quả rút củi dưới đáy nồi. Quả nhiên, sau đó không hề có người mới nào chạy tới Cảnh Dương cung nữa, bên tai Chu Anh cũng thanh tịnh không ít.

Nhưng không có họa ngoại xâm lại nổi lên nội loạn, gần đây Chu Anh phát hiện tiểu hoàng tử là đứa bé im lặng, đứa trẻ không đến nửa tuổi ban ngày không khóc buổi tối không náo, cả ngày mở to cặp mắt xéch kia vẫn không nhúc nhích chi trầm tư. Chu Anh lo lắng bé ở trong bụng mẹ đã kém cỏi, sai Yên thái y coi thật lâu, thái y đều nói thân thể tiểu hoàng tử khỏe mạnh, không có bất cứ vấn đề gì, nàng mới hơi yên lòng một chút.

Nhưng nhìn tiểu công chúa không ngừng trêu chọc em trai, nhìn nhìn tiểu hoàng tử lại bị trêu chọc như thế nào cũng không có động, nàng rốt cục vượt trán, chuyện này có lẽ là nhiễm sắc thể của Gia Nguyên để có vấn đề, không liên quan tới nàng.

Khi đầu hạ, Gia Nguyên để sai người đem các giống hoa sen trong cung đều trồng một ít trong Cảnh Dương cung, phù nội vụ bận rộn việc này liền đem chuyện Hiền phi phản phó trị hoãn chút.

Khi Hiền phi đến Cảnh Dương cung liền nhìn thấy cảnh tượng trong viện, nghĩ đến bởi vì nhiều người sẽ hỗn độn la hét ầm ĩ, làm sao biết được đúng là ngoài ý muốn, gợn gợn ngăn nắp, mà Thư phi ở cửa cung ngẫu nhiên chỉ huy, ngựa quen đường cũ.

"Trong cung muội muội cũng thật náo nhiệt, bốn cung thật xa liền nhìn thấy cung nhân ra vào như nước chảy." Hiền phi cười nói.

Chu Anh thân nhiên phúc phúc thân: "Hiền phi nương nương đại giá quang lâm, nô tì không có từ xa tiếp đón, kính xin nương nương thứ tội."

Hiền phi lắc đầu, làm như cũng không thèm để ý, từ năm trước Thư phi cùng nàng đột nhiên xa lạ nàng liền cảm thấy được, sau sai người điều tra liền biết từ đâu đến cuối. Nhưng hiện giờ Thư phi đang được sủng ái, nàng không thể tùy tiện hành động, liền chỉ có thể tương xử hòa bình cùng nàng. Trong hậu cung vĩnh viễn là "hồng nhan vị lão ân tiên đoạn" *, hiện nay được sủng ái, cũng chỉ đến một ngày cuối cùng, đến lúc đó đối phó tiếp cũng không muộn.

*hồng nhan vị lão ân tiên đoạn: hồng nhan chưa già, tình đã đoạn, câu này trong bài "hậu cung từ" của Bạch Cư Dị.

Hậu cung từ

Lệ tận la cân mộng bất thành

Dạ thâm tiền điện án ca thanh

Hồng nhan vị lão ân tiên đoạn

Tà ý huân lung toạ đảo minh

Bản dịch của ĐBD & BKD

Khăn là đầm lệ mộng khôn tìm,

Tiền điện đêm khuya tiếng hát im.

Nhan sắc chưa phai, tình đã nhạt,

Dựa lò hương ngắt đợt thâu đêm.

Trong lòng Chu Anh cũng nghĩ vậy, nàng nghĩ, còn nhiều thời gian, ngay cả Trương quý phi đều có hôm nay, chuyện vận ngã Hiền phi cũng sắp tới.

Nàng ở trong cung phẩm trà, nhìn theo bóng dáng Hiền phi rời đi, Chu Anh đột nhiên cười cười: "Bách Hợp, Hoàng Thượng hôm nay muốn tới Cảnh Dương cung dùng bữa, em cùng bốn cung đi phòng bếp nhỏ, bốn cung nghĩ muốn tự mình chuẩn bị ít món ăn cho Hoàng Thượng."

Trong lòng nàng đều hiểu rõ, nếu vào hậu cung này, cung đấu có lẽ là chuyện cần tiêu tốn cả đời để phấn đấu, đã như thế, vậy nàng phải thông thả, để yêu thương chính mình cùng hai tiểu bảo bối.

Tóm lại, con đường phía trước, cứ đấu, cứ quý trọng từ từ đi.

Hoàn chính văn

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Phiên ngoại tam công chúa

Ta cảm thấy ở trên đời này mẫu phi là mẫu phi tốt nhất, phụ hoàng tốt thứ nhì đối với ta, phụ hoàng đối với mẫu phi mới là tốt nhất trên đời.

"Thưa Hiền, đệ nói phụ hoàng tốt hay là mẫu phi tốt?" Ta gần đây càng ngày càng phiên tiểu từ này, sao chọc cũng không cười không thích nói chuyện, nghe nói cái này gọi là mặt than, là bệnh, không trị được.

"..." Nó quả nhiên không phụ lòng ta, cho ta một cái nhìn xem thường, không để ý tới ta.

Ta cảm thấy bản lĩnh mất trọn trắng này, ta thua nó rất xa, bởi vì ta từ nhỏ chính là công chúa tao nhã ôn lương khiêm cung.

"Không được đánh đầu đệ đệ!" Giọng nói mầu phi bỗng nhiên ở sau lưng vang lên. Ta từ trước đến nay là đứa bé nghe lời, mầu phi không cho ta đánh đầu đệ đệ, vì thế ta biết nghe lời phải nhéo mặt của nó một phen.

"..." Mầu phi nhú nhú mày, "Vì cái gì hay khi đệ đệ?"

"Bởi vì nó không ngoan."

"Như thế nào không ngoan?" Mầu phi khiêu mi nhìn ta, về mặt kia quả thực cùng phụ hoàng giống nhau như đúc. Ta nghe mẹ nói, dân gian thấy chuyện này gọi là tướng vợ chồng. Bất quá ta vẫn là thực nghi hoặc, cái gì gọi là vợ chồng nhỉ?

"Nó ở sau lưng nói mầu phi nói bậy, nói mầu phi không tốt!" Ta đứng thẳng sống lưng, mặt không đỏ tim không nhảy mở miệng, "Còn nói mầu phi gần đây cũng không quan tâm nó!"

Ta vừa mới dứt lời, tên nhóc thái bình thường tích chữ như vàng liền mở miệng chọc thủng lời nói dối của ta: "Mầu phi, là Khuyết Phái Lăng vu oan giá họa!"

Tầm tắc, thật sự là tiền đồ, còn tuổi nhỏ ngay cả “vu oan giá họa” từ ngữ cao cấp như vậy đều biết dùng, hừ!

Quả nhiên, mầu phi luôn bị nó dễ dàng lừa gạt, phạt ta sao chép luận ngữ. Kỳ thật ta đặc biệt không thích “luận ngữ”, ta càng ưa thích “son hải trái qua”. Bách Hợp cô cô nói là bởi vì khi ta còn trong bụng mầu phi, mầu phi thường thường đọc mấy chuyện xưa thần ma quỷ quái cho ta nghe, cho nên ta thích, hiện giờ tên nhóc thái mặt than như vậy, thời điểm mầu phi mang thai em trai, nhất định là xem thoại bản thập phần lưu hành trong dân gian “mặt than Vương gia, xin buông tha”!

"Mầu phi mầu phi, sinh thêm một muội muội nhu thuận cho con chơi được không?" Gần đây ta đã quyết định buông tha cho tên nhóc thái kia, đáng yêu phải bắt đầu dưỡng thành ở trong bụng mẹ.

Mầu phi chỉ liếc mắt ta một cái, nói: "Cố gắng làm giàu, ít sinh con hưởng thụ nhiều!"

Ta nghe không hiểu, sinh muội muội cùng trồng cây có quan hệ gì đâu? Thế giới người lớn thật là huyền diệu vô cùng. Ta lại lặng lẽ đến hỏi ma ma, ma ma nói cho ta biết muốn sinh muội muội là phụ hoàng quyết định, ta liền càng hồ đồ, sinh muội muội cùng phụ hoàng có quan hệ gì?

Bất quá ma ma chưa bao giờ lừa gạt ta, vì thế ta trộm chuồn ra Cảnh Dương cung, muốn đi Dưỡng Tâm điện xin phụ hoàng. Phụ hoàng đối với ta vô cùng tốt, ta xin ông ấy, ông ấy chắc chắn đáp ứng sinh muội muội cho ta.

Trên đường gặp được Hiền mầu phi, Hiền mầu phi rất là hòa ái dễ gần, nhưng ta cũng không thích thân cận với bà ấy, mầu phi cũng không để cho ta đi tới cung bà ấy. Nghe ma ma nói ta lúc nhỏ từng ở trong cung của bà ấy, có lẽ là bà ấy cùng mầu phi cãi nhau, mầu phi liền quyết định cả đời không qua lại với bà ấy nữa. Mầu phi thật hẹp hòi, lúc ta cùng với Tô Bội Khanh cãi nhau, luôn đánh hăm mặt mũi bầm dập nhưng hăm cũng không so đo.

Ta vẫn an Hiền mầu phi liền rời đi, nhưng đi chưa được mấy bước liền phát hiện tranh chữ mới vừa rồi còn trong tay đã đánh mất. Ta mất ba canh giờ vẽ ra, phụ hoàng nói yêu thích tranh ta vẽ, bởi vì phong cách tương tự cùng mầu phi, cho nên quyết định mang tác phẩm của mình để gia tăng tỷ lệ đồng ý của phụ hoàng.

Khi ta đi quay lại đường cũ tìm kiếm, lại đột nhiên nghe được phía sau núi giả có người đang thì thầm. Ta đoán có lẽ là người nào đó trong cung đang chơi trò chơi trốn tìm, liền đi tới.

"Nhớ kỹ phải một chút, cho vào trong thức ăn của tiểu hoàng tử, như vậy mới có thể không làm người phát giác." Ta hoảng sợ, tiểu hoàng tử không phải là thằng nhóc thái kia sao?! Bản công chúa xưa nay trí tuệ hơn người, sao có thể để mấy người xấu này thực hiện được chủ ý xấu xa! Nghĩ đến Bách Hợp cô cô thường ngày dạy ta làm việc không thể hành động thiếu suy nghĩ, suy nghĩ thật kỹ rồi sau đó hành động, ta suy suy nghĩ nghĩ, trộm đem bộ dáng hai người kia nhớ kỹ, liền rón ra rón rén rời đi.

Vào Dưỡng Tâm điện ta liền vội vàng gọi phụ hoàng, ma ma nói phụ hoàng là người rất có bản lĩnh nơi này, nhất định có thể trừ gian trừ ác, cứu thằng nhóc thái! Trong lòng của ta tuy rằng không thích tên kia, nhưng nó vẫn thỉnh thoảng gọi ta là tỷ tỷ, ta còn rất cao hứng.

Ta mới vừa nói xong sắc mặt phụ hoàng liền thay đổi, phụ hoàng từng nói qua lúc Khuyết Thừa Hiền sinh ra tuy là giờ tỷ, nhưng ả ả có mây tia phía đông, đó điềm lành xuất hiện, cho nên ngày sau sẽ ký thác kỳ vọng cao đối với nó.

Cho nên phụ hoàng phá lệ nghiêm khắc đối với nó.

Ta về bộ dáng hai người kia xong, phụ hoàng liền tự mình đem ta đuổi về Cảnh Dương cung, liền hạ lệnh sai người xét cung tra rõ. Khi Thôi công công xem bức tranh của ta, mặt mày thành bánh quai chèo, nhưng cuối cùng vẫn đem hai người kia tìm được.

Sau lại... Sau lại ta liền ngủ say, trước khi ngủ trong lòng còn có chút buồn bã, bởi vì ta thế nhưng đã quên cầu phụ hoàng sinh muội muội cho ta. Ta quả nhiên đã bị bệnh thiếu niên si ngốc như trong truyền thuyết sao?

Sự kiện kia sau như thế nào ta không rõ ràng lắm, chỉ nghe có tiếp dư nào đó trong cung bị phế truất, ta cũng chưa từng thấy qua nàng. Cũng không biết vì sao, nghe nói Hiền mầu phi cũng bởi vậy bị phụ hoàng răn dạy một trận, lâu sau đó cũng không còn nhìn thấy bà ấy.

Phụ hoàng vì an ủi mầu phi, tấn bà làm Thụ quý phi. Ta cảm thấy mầu phi vẫn không cao hứng lắm, có lẽ là mầu phi cảnh giới cao, ta khó có thể với tới.

Hay là mẫu phi kỳ thật không để ý này đó, bà nói qua, trong lòng phụ hoàng yêu thương chúng ta, cũng đã đủ rồi. Kỳ thật ta cảm thấy phụ hoàng thương yêu nhất chính là mẫu phi. Thời điểm ta tám tuổi, phụ hoàng mang theo mẫu phi đi thu thú, kết quả mẫu phi bị ngã ngựa, thương thế cực kỳ nghiêm trọng. Ta cùng với Khuyết Thừa Hiền trốn đi vào tầm điện thăm mẫu phi, liền gặp phụ hoàng canh giữ ở bên giường, khóe mắt ảm ảm có lệ.

Khuyết Thừa Hiền nói chuyện này là kiếm điệp tình thâm, ta hình như có chút ngây thơ.

May mà sau đó mẫu phi rốt cục tỉnh lại, dưỡng thương nửa năm mới khỏe lại, nhưng phụ hoàng không bao giờ cho phép mẫu phi cưỡi ngựa nữa, cũng không cho ta học cưỡi ngựa, làm ta ôm nỗi hận đến nay.

"Đau đau đau... Công chúa nhẹ chút..." Ta chỉ là nhẹ nhàng nhéo hấn, Tô Bùi Khanh đã kêu thập phần khoa trương, chỉ chốc lát sau sẽ đem phụ hoàng cùng mẫu phi dẫn tới.

Ta đành phải buông tay, nước mắt lưng tròng lên án nói: "Phụ hoàng, hấn khinh bạc ta!"

Quả nhiên, ta đây vừa nói phụ hoàng lập tức liền bênh vực ta, phạt Tô Bùi Khanh quỳ gối trên phiến đá hai canh giờ. Mẫu phi trước khi đi hung hăng liếc mắt ta một cái, ta có chút chột dạ gục đầu xuống.

Ta luôn luôn là đứa bé ngoan biết sai liền sửa, chờ bọn họ vừa đi liền lập tức nâng hấn dậy nói: "Tô Bùi Khanh, ngươi có phục hay không?!"

Tô Bùi Khanh nghiêng đầu sang chỗ khác không để ý tới ta, ta vừa thấy bộ dáng trâu lì này của hấn liền tức không có chỗ xả, ngoan độc nói: "Ngươi nếu không phục, bản công chúa nói phụ hoàng hạ chỉ chiêu ngươi làm phò mã!"

Lời vừa nói ra, không người nào có thể địch.

Quả nhiên sắc mặt Tô Bùi Khanh khê biến, lập tức chịu thua: "Công chúa, ta phục!"

Đối với chuyện này, ta rất vui mừng. Hơn nữa từ đó về sau sống rất hoành hành, ngang ngược, thường xuyên lấy chiêu này để dọa hấn.

Nhưng dân gian có câu, thường đứng ở mép bờ sông sẽ bị ướt giày, đi ban đêm nhiều có ngày gặp quỷ, khi ta mười lăm đến tuổi cập kê một chiêu này rốt cục mất đi hiệu lực.

Khi đó Tô Bùi Khanh đột nhiên cao lớn mãnh liệt, cao hơn ta một cái đầu. Ta nhiều ngày không gặp hấn, liền đấu võ mồm cùng hấn, nào biết tài ăn nói của hấn cũng đột nhiên tăng mạnh, ta không cãi lại hấn được, cuối cùng đành phải xuất đòn sát thủ: "Ngươi có phục hay không, ngươi nếu không phục bản công chúa liền nói phụ hoàng hạ chỉ chiêu ngươi làm phò mã!"

Lúc này đây hấn đúng là không bị dọa lùi, mà làm càn ôm eo bản công chúa, đùa giỡn lưu manh, hôn hai má bản công chúa, còn kiêu ngạo khiêu mi nói với bản công chúa: "Thần đánh cược một cân hạt dẻ, tam công chúa không dám!"

Bản công chúa tức giận đến mặt đều phát sốt, lập tức giãy tay hấn ra, đập hấn một cước: "Ngươi cứ chờ đó, xem bản công chúa có dám hay không!"

Khi đó ta nhất định là quá tức giận mới xem nhẹ tiền đặt cược của hấn chỉ có một cân hạt dẻ, lại tức giận thờ phỉ phò đi xin phụ hoàng hạ chỉ chiêu Tô Bùi Khanh làm Phò mã!

Sau khi thành thân, Tô Bùi Khanh thỉnh thoảng lấy việc này chế cười ta, nói ta là một công chúa đổi bằng một cân hạt dẻ! Quả thực là nói hư nói vượn, bản công chúa giá trị ít nhất bảy tám cân hạt dẻ chứ!

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102: Phiên ngoại Hiền phi

"Chủ tử, đã là giờ tý, nô tỳ hầu hạ ngài rửa mặt chải đầu đi nghỉ thôi." Phúc Ngọc tiến lên nói nhỏ.

"Đã đến giờ tý rồi sao?" Thân sắc nàng thê lương, mắt nhìn đèn lồng đỏ treo trên cao bên ngoài, màu sắc kia đâm vào mắt làm nàng thấy đau, "Hôm nay là giờ lành Trương lương để nhập phủ, Phúc Ngọc em nghe chuông trống vang trời bên ngoài một chút đi, làm sao giống giờ tý chứ?"

Phúc Ngọc biết trong lòng chủ tử nhà mình khó chịu, kỳ thật chính trong lòng nàng ta cũng khó chịu. Chủ tử nhập phủ mới chỉ một năm, thái tử liền lại lập muội muội ruột của Trương Nham đại nhân làm Trương lương để*. Mà cũng là phân vị lương để, sinh lễ lúc trước, cùng với độ náo nhiệt đại hôn hiện giờ, chủ tử của nàng - Tạ lương để nhưng thua xa Trương lương để. Nguyên do duy nhất, chỉ là do gia thế khác nhau mà thôi.

* trong bản cv là đích nữ có nghĩa là con gái nhưng theo những chương trước Trương Nham là huynh trưởng của quý phi chứ ko phải là cha, nên chỗ này ta đổi lại cho phù hợp.

Gia thế thái tử phi tất nhiên là hiển hách đệ thường, gia huynh của Trương lương để cũng là trọng thần trong triều, chỉ có phụ thân Tạ lương để, chỉ là quan tứ phẩm mà thôi. Mà nàng là con gái tri phủ tử phẩm có thể gả cho thái tử làm lương để, chỉ là được tổ tiên che chở mà thôi. Tiên đế trước khi đăng cơ có công lao tổ tiên nàng, nhưng Tạ gia bắt đầu từ đời ông nội nàng liền suy tàn, lúc trước quang cảnh hiển hách còn bây giờ, cũng chỉ là chức tri phủ tứ phẩm mà thôi.

"Chủ tử đừng miên man suy nghĩ nữa." Mãn Đường an ủi, "Thái tử lấy Trương lương để chỉ là vì hoàng mệnh nan vi mà thôi, huống hồ ngày sau trong phủ, chủ tử cũng cùng ngồi ăn với nàng, chủ tử tiến cung trước nàng, nàng nên gọi chủ tử một tiếng tỷ tỷ."

Tạ Định Hân cuối cùng thở dài, đứng dậy: "Thôi, hầu hạ ta rửa mặt chải đầu đi."

Trương lương để là mỹ nhân nổi danh kinh thành, giỏi ca múa, mặc dù tính tình có chút quái đản, ngược lại có vài phần đáng yêu, chỉ sợ thái tử sẽ không đến nơi này của nàng nhiều ngày.

Đoán được Trương lương để sẽ được sủng ái, nhưng lại không nghĩ lại được sủng ái như thế. Thái tử nghỉ ở trong cung nàng ta hơn nửa tháng, không riêng gì nàng, mà ngay cả thái tử phi đều có chút bất mãn.

Tạ Định Hân nhìn thái tử phi cùng Trương lương để đang ở cách đó không xa, ý bảo người đứng phía sau im lặng, liền lặng lẽ đứng xem diễn. Nàng xưa nay thích xem diễn, hơn nữa thích xem tiết mục ngao cò tranh nhau ngư ông đắc lợi.

Quả nhiên, hai người tranh chấp như vậy làm thái tử thập phần không hồn giận, ban đêm, thái tử liền nghỉ ở trong phòng nàng 3 ngày liền.

Hai tháng sau, nàng được thái y chẩn ra mang thai hai tháng. Nàng là người thứ nhất mang thai trong phủ thái tử, thái tử thập phần vui sướng, đối với nàng cũng phi thường sủng ái, trong phủ có đồ tốt là như nước chày đưa vào trong phòng của nàng. Mà ngay cả nương ở nhà cũng rất vui mừng, khen nàng không chịu thua kém, làm vẻ vang trong nhà.

Cũng hiểu ở Đại Tề, tuy có phân chia đích thứ, nhưng địa vị đứa con đầu tiên cũng thập phần trọng yếu. Nếu là nàng sanh con trai, khi thái tử đăng cơ, nếu bồi dưỡng tài năng thêm chút, cũng có thể trở thành thái tử kế tiếp.

Trong lòng nàng cũng thập phần vui sướng, so với ngày bình thường đều cười nhiều hơn.

Phúc Ngọc, Mãn Đường cũng vì chủ tử cao hứng.

Có lẽ là đều bị sự vui sướng này làm cho hôn mê đầu óc, không có chú ý tới hành vi lén lút của hạ nhân.

Ngày thứ hai, nàng uống xong thuốc dưỡng thai, không lâu sau thì bị đau bụng không chịu nổi, giống như vạn kim châm, đau hôn mê bất tỉnh. Đợi lúc tỉnh lại, liền chỉ thấy Phúc Ngọc tựa vào đầu giường khóc ròng.

Nàng ù ù cạc cạc nghe thái y tàn nhẫn nói cho nàng biết đứa nhỏ đã sảy, về sau cũng không thể có thai, trong lòng phảng phất như có ngàn vạn con dao nhỏ đang đâm vào, làm nàng cảm thấy thở cũng đau.

Thái tử chỉ an ủi nàng mấy ngày, thấy vẻ mặt nàng mệt mỏi, liền cũng không muốn thường đến đây.

Khi mùa xuân ấm áp đến, nàng cũng xuống giường được, nhìn nắng ấm áp ngoài cửa sổ chói lọi, đột nhiên nhớ tới hồi lâu chưa từng gặp Mãn Đường: "Mãn Đường đi đâu, sao hơn một tháng nay ta cũng chưa từng thấy nàng?"

Phúc Ngọc nhin không được, cuối cùng ghen ngào nói cho nàng hết thấy.

Nguyên lai nàng không bảo trụ cái thai này đều không phải là xui xẻo, mà là có người hạ được sảy thai trong thuốc dưỡng thai của nàng, cuối cùng nhưng lại đều vu oan cho Mãn Đường.

Thái tử giận dữ, lúc này đem Mãn Đường hạ ngục, nhưng khi Phúc Ngọc đi thăm, ngục tót nói nàng ở trong lao ngục nhiễm dịch chuột, sớm bỏ mình, thì thể cũng sớm thôi.

Khóe mắt Tạ Định Hân rơi một giọt lệ, nắm tay Phúc Ngọc nói: "Chúng ta cùng nhau báo thù cho con ta cùng Mãn Đường."

Trong mắt Phúc Ngọc lóe ra lệ ý, kiên định gật đầu.

Việc này đã qua hồi lâu, không thể tra ra, nàng duy nhất xác định kẻ chủ mưu phía sau không phải là thái tử phi thì đó là Trương lương để.

Không đến mấy ngày sau, thái tử phi liền có thai, mười tháng sau sinh hạ một hoàng tử khỏe mạnh. Nhưng Tạ Định Hân lại cảm thấy thập phần nghi hoặc, vì sao sau khi thái tử phi sinh hạ hoàng tôn, thái tử chưa từng cao hứng, ngược lại, lại càng ngày càng sủng ái Trương lương để hơn.

Tạ Định Hân tin tưởng, làm việc đều có nhân quả, thái tử lại càng không phải là người xúc động, vậy lần này hẳn nhất định là có nguyên nhân. Mà nguyên nhân đó, nàng ần ần cảm thấy được, có lẽ là vũ khí tốt nhất để kiềm chế thái tử phi cùng Trương lương để.

Lục tục có người mới vào phủ, thái tử không có lưu luyến, nhưng đối với Chu Dữu Chu lương để cùng Lục Chân Lục lương viện thân thiết hơn một chút. Tạ lương để đoán rằng, có lẽ là do bộ dáng đơn thuần của nàng, làm thái tử cảm thấy phá lệ trân quý hơn, chỉ ngóng trông nàng có thể bảo trì như vậy.

Lúc thái tử đăng cơ, Tam hoàng tử lại có ý tưởng mưu nghịch, trấn áp vũ lực, nhà mẹ đẻ thái tử phi Khương thị trợ giúp tấn để một tay, Khương thị có thể ổn thỏa ngồi lên ngôi vị hoàng hậu.

Trương lương để trở thành quý phi, nàng trở thành Hiền phi, Chu lương để trở thành Thục phi, Lục lương viện trở thành Lục chiêu nghi.

Tấn đế đăng cơ năm thứ nhất, Lục chiêu nghi sảy thai mà chết, lúc này mười mười Lục Thành vào cung trở thành Lục chiêu nghi.

Trong cung, người lên người xuống không ngừng, duy nhất không biến chính là cuộc đấu tranh này vĩnh viễn đều tồn tại.

Gia Nguyên đế đăng cơ năm thứ ba thì tuyển tú lần đầu tiên, tám tú nữ vào cung.

Nàng vẫn chưa để vào mắt, chỉ là mấy thiếu nữ xinh xắn hoạt bát mà thôi, ngày sau cũng trở thành một thành viên trong lốc xoáy đấu tranh hậu cung, có thậm chí chỉ là một quân cờ, một hòn đá kê chân mà thôi.

Tỷ như Chu thường tại - mười mười của Thục phi.

Nàng nhìn cô bé kia tư sắc không phải khuynh quốc khuynh thành, Tô tiếp dư cùng vài thường tại tiến cung cùng nàng cũng không ở dưới nàng, nhưng Chu thường tại này nhìn cực kỳ thuận mắt, như là thuần lộc, một bộ dáng nhu thuận dịu ngoan.

Nhưng thật lâu về sau nàng mới biết được, không riêng gì Thục phi có ý đồ lợi dụng Chu thường tại này, còn chính là nàng, đều bị Chu thường tại nhìn như diệu ngoan này che mắt.

Hậu cung thay đổi bất ngờ, sáng nay người được sủng, qua ngày mai có thể liền vạn kiếp bất phục. Nàng mắt lạnh nhìn thấy mọi người ở hậu cung giống như đang giãy dụa trong vũng lầy, trong lòng không hề có nửa phần phật phùng gọn sóng.

Mai quý nhân - hồng y như lửa, cuối cùng bị đánh vào lãnh cung. Phương tần - tâm tư khó lường, trước vào lãnh cung sau tự sát. Trương dung hoa chết đuối ở son trang nghi hè. Mà ngay cả Thục phi cao cao tại thượng đều tâng bốc biến lửa, thì cốt không được đầy đủ. Hoàng Hậu - mẫu nghi thiên hạ, kết cục cuối cùng thảm đạm. Đức phi - luôn cúi cả đầu, cuối cùng vươn tay đem chính mình đẩy đi đầu thai. Sùng quan hậu cung - Trương quý phi hiện giờ mặc dù vẫn đứng đầu một cung, ân sủng lại sớm điều linh, khó có thể Đông Sơn tái khởi.

Phương diện này có bao nhiêu công lao của mình nàng cũng đã quên, nhưng không có một chuyện nào là nàng chủ mưu, nàng chỉ là ngẫu nhiên biết thời biết thế, ngẫu nhiên lừa cháy đồ thêm dầu thôi. Nàng nghĩ, vậy là thù của đứa bé chưa xuất thế và của Mãn Đường, nàng rốt cục báo được cho hai người.

Nhưng hai kiện sự ngoài ý muốn nàng nhất: một là Tam hoàng tử - con trai của Đức phi đã qua đời - đã trở thành con của nàng; còn có một chuyện là Thục phi Chu Anh ngay từ đầu không có tiếng tăm gì, càng về sau vững bước tấn chức, rồi đến sủng quan hậu cung như hiện giờ. Chuyện thứ nhất làm cho nàng về sau có mục tiêu phấn đấu, chuyện thứ hai, lại thành trở ngại lớn nhất của nàng.

Nàng đã nhiều ngày cẩn thận quan sát Thục phi, mặt mày có vài phần tương tự với Thục phi đã qua đời, khí chất lại khác nhau rất lớn. Thục phi là trong quý mị mang theo vài phần mềm mại, mà Thục phi, là trong nhu hòa mang theo vài phần cứng cỏi, phần khí chất này làm cho cả người nàng tựa như trên châu, làm cho người ta nhìn thư thái, nên chữ Thục rất xứng đáng.

"Chủ tử, tối nay là tiệc sinh thần năm tuổi của tiểu hoàng tử, nhưng nô tỳ mới vừa nghe nói cung nữ bên người Giang thừa huy đi ngự dược phòng lấy không ít hạt mã tiền... Nói là Giang thừa huy chân bị trật, cần hạt mã tiền trừ bỏ sưng tiêu." Phúc Ngọc thấp giọng bẩm báo nói.

Hiền phi gật gù đầu: "Chủ tử nàng đã cản, cứ phân phối cho nàng nếu là nàng dùng làm gì khác, vậy cũng không liên quan tới bốn cung."

Nàng chỉ là mở một con mắt nhắm một con mắt thôi.

Tiểu hoàng tử được Hoàng Thượng rất yêu thích, Hoàng Thượng liền tới thăm Cảnh Dương cung, đến thời gian tiệc tối dắt Thục phi cùng với tam công chúa, tiểu hoàng tử ngồi ở thượng vị.

Lúc đưa tới thọ canh cho Tiểu hoàng tử, nàng vô ý thức hướng tới Giang thừa huy đang ngồi dưới nhìn một cái, quả nhiên thấy hai tay nàng ta nắm chặt, làm như thập phần khẩn trương, cảm thấy đã hiểu rõ. Quả nhiên, mấy người ngu xuẩn trong hậu cung này đều đang trải đường cho nàng.

Thái giám thử độc trước nếm một ngụm, sắc mặt vô thường, lúc này Thục phi mới yên lòng, chuẩn bị cho tiểu hoàng tử ăn. Thọ canh là năm loại gạo cùng bảy loại hạt đậu nấu thành, nhìn tất nhiên là thập phần đẹp. Tam công chúa nhìn thấy màu sắc thọ canh thập phần đẹp, liền muốn giành ăn.

"Hôm nay là sinh thần đệ đệ, đây đồ ăn của đệ ấy, sinh thần của con cũng sắp đến, lúc đó phụ hoàng lại sai người làm cho con đồ ăn ngon miệng có được không?" Gia Nguyên đế hiếm khi ôn nhàn mềm giọng như vậy, đồ dành tam công chúa đang khóc lóc om sòm.

Tam công chúa không phải là đứa bé dễ đối phó, vẫn ồn ào muốn ăn.

Thục phi không có cách nào khác, đành phải sai người mang một phần nữa lại đây, chỉ là vừa quay đầu liền nhìn thấy thái giám mới vừa rồi thử độc sắc mặt phát đen, cả người run rẩy, sau một lát liền trợn mắt chết.

Chén trong tay Thục phi cũng cầm không được, rơi xuống trên mặt đất, nàng che mắt tiểu hoàng tử, tam công chúa, làm như sợ tới mức không nhẹ.

Hiền phi thở dài, bi ai vì sắc mặt trắng bệch của Giang thừa huy, lại thất bại. Bất quá nàng lại cảm thấy cũng không ngoài ý muốn, nếu là dễ dàng độc chết tiểu hoàng tử như vậy, vậy mới là ngoài ý muốn.

Nàng nhìn hoàng đế tức giận hạ lệnh tra rõ, mắt nhìn cung nhân sợ chết đem Giang thừa huy cung khai, mắt nhìn Gia Nguyên đế hạ lệnh ban chết cho Giang thừa huy, rồi mắt nhìn tai họa sắp tới gặp mình.

"Chuyện ngự được phòng vẫn được Hiền phi quản lý, sao nàng không biết rõ tình hình?" Ánh mắt Gia Nguyên đế như tên bắn lại đây.

Nàng phúc thân thỉnh tội: "Là nô tì sơ sẩy, hôm nay ngự được phòng bẩm báo nói là Giang thừa huy ngày hôm trước bị trật chân, cần chút hạt mã tiền làm thuốc thoa ngoài da, nên nô tì liền không lưu ý nhiều lắm... Thỉnh Hoàng Thượng giáng tội!"

Thư phi ôm tiểu hoàng tử mở miệng: "Hiền phi tỷ tỷ cung vụ bận rộn cũng là nguyên nhân, nhưng mới vừa rồi Giang thừa huy vào điện chính là nô tì từng thấy Hiền phi tỷ tỷ liếc mắt một cái, sao không có phát hiện Giang thừa huy căn bản không có trật chân?"

"Nô tì nhất thời sợ ý, thỉnh Hoàng Thượng giáng tội." Nàng không có nói thêm, chỉ thỉnh tội.

Có lẽ là thấy tiểu hoàng tử vẫn chưa bị tổn thương, Gia Nguyên đế chỉ giận chó đánh mèo người bên cạnh Giang thừa huy, đối với nàng chỉ cảnh cáo: "Hiền phi hiện giờ đứng đầu lục cung, chớ quên quân phượng ấn, nếu là lại xảy ra chuyện như vậy, làm sao trấn lại tin tưởng nàng giúp trấn quản lý chuyện lục cung?!"

"Trông coi Cảnh Dương cung gặt gao cho bốn cung, không làm ra đường rẽ gì." Nàng phân phó Phúc Ngọc, "Nếu không phải sinh ra tiểu hoàng tử uy hiếp được địa vị của Tam hoàng tử, bốn cung cũng không cần sợ đầu sợ đuôi như vậy?"

Phúc Ngọc trù trừ một lát, nói: "Chủ tử, năm đó ngài không có đứa nhỏ, Mãn Đường bị người hãm hại, ngài là toàn tâm toàn ý báo thù cho hoàng tử chưa xuất thế cùng Mãn Đường, sao hiện giờ..."

"Rốt cuộc là bốn cung tham lam." Nàng nhìn Tam hoàng tử nhu thuận ngồi luyện chữ cách đó không xa, "Hiện giờ thằng bé càng ngày càng thân cận với bốn cung, bốn cung liền muốn nâng đỡ đứa nhỏ không có phúc kia, nếu đều là con của bốn cung, bốn cung cũng nên vì nó tranh thủ chút. Vì sao Thư phi tranh thủ tình cảm, cũng chỉ là vì hai đứa con thôi."

"Nương nương dụng tâm lương khổ, Tam hoàng tử sẽ cảm thụ được." Phúc Ngọc cũng thôn thức.

Nhưng đấu tranh trong hậu cung quả nhiên là khó lòng phòng bị, mặc dù nàng đem Cảnh Dương cung thủ ngay cả con ruồi bọ cũng không đi vào được, nhưng tiểu hoàng tử vẫn thiếu chút nữa bị người độc hại.

Tam công chúa vừa mới nhìn thấy người lớn lút hạ độc, đem người về ra. Nhưng lại không nghĩ, trong hai người kia lại có một người mặt mày tương tự như Phúc Ngọc!

Sau khi hoàng đế ban ý chỉ cấm đoán xuống, nàng mới hiểu được đây là một bẫy thật to, mà người sắp đặt cái bẫy này không phải người bên ngoài, mà là Thư phi - mẹ đẻ tiểu hoàng tử! Tam công chúa nói Hoàng Thượng sẽ tin tưởng, đứa bé sáu tuổi làm sao vẽ ra gương mặt này, chỉ sợ đây cũng là Thư phi sớm thiết kế mà thôi.

Thu hồi phượng ấn, không có Phúc Ngọc, nàng một mình ở trong Vĩnh Hòa cung đợi nửa năm.

Khi đến năm mới mới ra Vĩnh Hòa cung, mà Thư phi đã trở thành Thư quý phi. Thế sự biến thiên, duy nhất không biến, tựa hồ là dung mạo, khí chất của Thư quý phi cùng sủng ái của đế vương đối đãi nàng ta.

Cho đến nay, nàng rốt cục hiểu được, mấy năm nay giấu diếm sâu như vậy vì sao lại lạc đến kết cục như vậy. Không phải tâm tư nàng không đủ, không phải nàng không đủ tài năng, nguyên lai là từ đầu tới đuôi bọn nàng bắt sai lầm trọng điểm rồi.

Mấy năm nay hậu cung tranh giành, Khương hoàng hậu có gia thế hiển hách, Trương quý phi có thái hậu làm chỗ dựa cùng mỹ mạo, Đức phi có tâm cơ đã tâm nặng, cũng có nàng tự cho là thông minh nghĩ không tranh là tranh, toàn bộ lại bại bởi Thư quý phi - không có thứ gì.

Hiền phi nhếch nước quả trong chén, chỉ cảm thấy chua xót không chịu nổi, đối diện là Trương quý phi bên tóc mai ả ả có chỉ bạc, giữa lông mày đã sớm không có phần ngạo khí kia nữa, chỉ còn lại suy tàn bị năm tháng ăn mòn.

Mà Thư quý phi ngồi ở bên cạnh Gia Nguyên đế, mặt mày đều nhiễm ý cười, lại vẫn là như năm đó khi mới vào cung, ôn nhuận như châu.

Nguyên lai tranh đấu trong hậu cung này, tranh là tranh tâm để vương. Nàng chưa bao giờ động dậy nửa phần cảm tình, thua tâm phục khẩu phục.

The End

Bạn đang đọc truyện *Chúng Ta Cùng Đấu Đi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

